TIỂU THUYẾT TRINH THÁM

TRƯƠNG CHẤN

MẤT KIỂM SOÁT

PHẠM TÔ UYÊN dịch

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

TIỂU THUYẾT TRINH THÁM
TRƯƠNG CHẤN
MẤT KIỂM SOÁT
PHẠM TỐ UYÊN dịch
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CHƯƠNG 1

1

Khi Bạch Tiểu Khê cúi đầu uống nước qua ống hút, khe ngực cô như một mỏ vàng sâu không thấy đáy.

Người đàn ông ngồi đối diện, hai mắt nhìn chăm chăm. Thực ra, cả buổi tối hôm nay, đôi mắt anh ta chưa hề liếc sang chỗ khác.

Người đàn ông đó vừa lùn vừa mập, mặc chiếc áo phông cotton trơn cổ tròn màu xanh đậm. Anh ta ngửa cổ uống cạn chai Budweiser thứ tư, cuối cùng cũng nói được một câu tạm coi là hoàn chỉnh: "Mặc dù anh... trước đây cũng gặp mặt làm quen qua mạng rồi, nhưng em thực sự... quá khác biệt."

Từ "quá" được anh ta đặc biệt nhấn mạnh, khiến nước bọt văng ra dính cả xuống cằm. Anh ta vội vàng dùng giấy ăn lau đi và ngại ngùng quan sát phản ứng của Bạch Tiểu Khê. Cô cười e thẹn. Trong ánh đèn mờ ảo của quán bar, nụ cười của cô suýt chút nữa khiến trái tim người đàn ông ngừng đập.

"Không phải gặp cô nào anh cũng nói thế chứ?" Bạch Tiểu Khê hỏi.

"Không!" Người đàn ông mập lùn lại suýt phun nước bọt, "Anh mà nói dối em thì ra ngoài bị xe nghiến chết."

Thường người ta thề độc cũng chỉ nói "bị xe tông chết", nhưng người đàn ông này không cần nghĩ ngợi mà dùng ngay từ "nghiến" rất thê thảm, lập tức đổi được vẻ mặt dỗi hờn của Bạch Tiểu Khê: "Anh đừng nói thế, sao có thể thề độc bừa bãi như vậy được? Thực sự, không phải em nịnh anh đâu, nhưng từ lần đầu tiên thấy anh, em đã có cảm giác... anh có phong độ và đẳng cấp ẩn sâu không người đàn ông nào bì kịp."

Lúc đó, nếu khả năng phán đoán của người đàn ông kia bằng một đứa bé mười hai tuổi thì hoàn toàn có thể chắc chắn, cô gái ngồi đối diện đang nói năng lung tung. Nhưng trí thông minh của anh ta đã "về mo" kể từ khi Bạch Tiểu Khê ngồi trước mặt, vì vậy anh ta xúc động suýt khóc. Bạch Tiểu Khê không thèm để ý đến cảm xúc của người đàn ông, cô uống nốt chỗ đồ uống còn lại, giơ tay nhìn đồng hồ: "Tối nay em rất vui. Đây là ngày có ý nghĩa nhất với em trong nửa năm gần đây." Cô mỉm cười, nói với người đàn ông bằng giọng dò hỏi: "Cũng muộn rồi, hay là chúng ta để lần sau nói chuyện tiếp?"

Người đàn ông bỗng trở nên luống cuống, vừa muốn gọi phục vụ tính tiền vừa không nỡ về ngay, quay sang quầy bar, mới gọi một tiếng "phục..." liền quay đầu lại hỏi Bạch Tiểu Khê: "Hay là...", anh ta tự cổ vũ trong lòng, môi tê rần, cảm thấy toàn thân nóng rực. "Hay là tới chỗ anh ngồi chơi một lát, được không?" Nói đoạn, người đàn ông đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Bạch Tiểu Khê, dáng vẻ tựa hồ như đang đợi thượng đế phán quyết vận mệnh của mình. Bạch Tiểu Khê hai mắt nhìn xuống, không nói lời nào, xem ra vừa khó xử lại vừa ngại ngùng. Người đàn ông vội nói thêm: "Em đừng nghĩ nhiều, anh..."

"Được ạ!"

Bạch Tiểu Khê đột nhiên ngẩng đầu lên: "Ngồi chơi một lúc thôi nhé!" Cô hạ thấp giọng: "Em cũng không nỡ xa anh!"

Người đàn ông phấn khích đến suýt ngất xỉu.

Nhà người đàn ông này quả thật trông rất hào nhoáng, nhưng lại chẳng thấy chút đẳng cấp nào. Đó là một căn hộ chung cư thông tầng, cầu thang gỗ sơn đỏ nối thẳng lên tầng hai, một số đồ nội thất trông thì rất đắt tiền nhưng không có gì ăn nhập, đặt cạnh nhau chẳng khác gì đôi trai gái bị ép duyên. Giữa phòng khách là một chiếc sofa chạm khắc theo phong cách châu Âu, phía trước đặt một chiếc bàn bát tiên, bên trên còn vứt chỏng chơ ba chiếc tất. Bạch Tiểu Khê đột nhiên nổi hứng, cô cúi đầu xuống nhìn, cuối cùng thấy chiếc còn lại nằm dưới gầm sofa.

Trong lúc này, cô vẫn còn tâm trạng để đi tìm tất!

Đúng vậy, Bạch Tiểu Khê không hề căng thẳng. Chuyện như hôm nay, với cô mà nói, không khác gì các diễn viên chạy ngoài giờ, ngày nào cũng lên sân khấu diễn đi diễn lại một tiết mục đã diễn hàng trăm lần. Tiếng vỗ tay đương nhiên sẽ có, và kết quả sẽ vô cùng đặc biệt. Cô biết rằng, Triệu Đạc của cô ngoài vượt nóc băng tường ra thì chuyện gì cũng làm được, có thể bây giờ, khi người đàn ông này mở cửa ra sẽ thấy ngay một thanh niên lực lương đang nhe răng cười nhìn mình.

Người đàn ông bật một lon coca đưa cho Bạch Tiểu Khê, mời cô ngồi xuống sofa, rồi nhanh chóng giấu ba chiếc tất đi. Trong tay người đàn ông cũng cầm một lon coca, anh ta uống một ngụm nhỏ, cười ngờ nghệch, từ từ nhếch mông lên xích gần về phía Bạch Tiểu Khê. Bạch Tiểu Khê đỏ ửng mặt, len lén liếc ánh mắt thẹn thùng nhìn người đàn ông, rồi đột nhiên cầm lấy tay anh ta... Hành động đó quá đột ngột, người đàn ông suýt nữa nhảy dựng lên.

Hơi thở qua giọng nói của Bạch Tiểu Khê có phần gấp gáp: "Anh hãy nói đi... Em có phải người con gái anh thích không?"

"Đúng... đúng..." Người đàn ông sặc coca, nhưng cố kìm cơn ho lại, khiến mặt anh ta đỏ lựng.

Bạch Tiểu Khê đặt lon nước xuống chiếc bàn bát tiên, vòng tay ôm lấy cổ người đàn ông, nghiêng đầu tiến gần về phía anh ta, đôi môi đỏ mọng như mấp máy. Người đàn ông nhắm mắt lại, đưa lon coca trong tay qua vai ghế sofa rồi vứt xuống đất. Thế giới dường như ngưng đọng, hơi thở cô gái thoảng như mùi hoa lan, nhưng người đàn ông chờ mãi vẫn chẳng thấy đôi môi nàng.

Anh ta mở mắt ra, Bạch Tiểu Khê nhìn anh ta thẹn thùng: "Anh đi tắm được không? Toàn mùi mồ hôi thôi."

Ông ơi! Ông mập lùn ơi! Sao ông lại đi tắm lúc này cơ chứ!

Người đàn ông phóng vào nhà tắm bằng tốc độ nhanh nhất đời mình, lột sạch quần áo. Lúc anh ta vừa đứng dưới vòi hoa

sen thì đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa như trời long đất lở, sau đó là tiếng Bạch Tiểu Khê thét lên thảm thiết: "Á."

Sự hưng phấn tột độ đang ngạo nghễ ngẩng cao đầu của người đàn ông lập tức xìu xuống.

Anh ta lúc này trông như một con gà trắng toát phi từ nhà tắm ra, nhìn thấy Triệu Đạc đang đứng trong nhà mình.

Đương nhiên, người đàn ông không quen Triệu Đạc, anh ta hoảng hốt nhìn về phía Bạch Tiểu Khê. Bạch Tiểu Khê đang thu mình ở một góc sofa, tay ôm lấy chiếc gối tựa, hơi thở gấp gáp đầy sợ hãi.

Người đàn ông mập lùn mụ mẫm cả đầu óc. Người thanh niên cao một mét tám, tướng mạo tuấn tú trước mặt giờ đây trông thật dữ dằn.

"Cậu... Cậu là ai? Cậu... Cậu làm sao... làm sao vào đây được?"

"Tôi là ai à? Nửa đêm nửa hôm anh đưa bạn gái tôi về đây, anh còn hỏi tôi là ai?"

"Ai... Ai mà biết được cô ấy là..."

"Tôi biết!"

"Nhưng mà..."

"Nhưng cái con khỉ! Anh chán sống rồi phải không?"

"Đừng đừng..."

Triệu Đạc từ từ tiến về phía người đàn ông, người đàn ông lùi về phía sau, tay nắm chặt góc chiếc khăn tắm.

"Ấy đừng đừng..."

"Đừng cái gì mà đừng? Tôi và bạn gái tháng trước đã đăng kí, Chủ nhật tuần sau là tổ chức đám cưới, anh nói đi, anh làm gì cô ấy rồi hả?"

"Tôi... Tôi thật sự chưa làm gì cả. Tôi còn chưa... chưa... cậu đã..."

"Mẹ kiếp! Anh còn không chịu thừa nhận!" Triệu Đạc đẩy mạnh anh ta một cái, Bạch Tiểu Khê thấy vậy hùa theo, hét lên một tiếng sợ hãi. Người đàn ông suýt ngã ngồi xuống đất, vội

đưa tay ra vịn lấy tường. Nhưng được cái nọ mất cái kia, chiếc khăn tắm rơi tuột xuống, tức thì anh ta trần như nhộng, dưới đũng như treo một chiếc bánh bao xoắn. Anh ta vội vàng túm lấy chiếc khăn, kéo lên.

"Xin... Xin cậu đừng kích động, đừng tức giận."

"Đừng tức giận? Anh và vợ sắp cưới của tôi... Mẹ kiếp! Anh bảo tôi sau này sống thế nào?"

"Nhưng mà, chúng tôi quen nhau trên mạng... Cô ấy tự nguyện mà, hơn nữa tôi không hề biết cô ấy, cô ấy đã..."

"À..." Triệu Đạc áp sát người đàn ông mập lùn, toàn thân người đàn ông dính bẹp vào tường như cái bánh rán. Triệu Đạc lên giọng: "Nói vậy là, anh đã dụ dỗ vợ tôi lại còn có lý phải không? Phải không?" Triệu Đạc hét lên giận dữ, mặt hằn gân xanh.

"Tôi xin cậu..." Người đàn ông thiếu nước quỳ xuống sàn, "Cậu đừng kích động, muộn thế này rồi, hàng xóm đi ngủ hết cả, để họ biết được... thì không hay chút nào..."

"Được thôi!" Triệu Đạc cúi xuống nhìn anh ta, hạ giọng: "Anh nói đi, chuyện này giải quyết thế nào?"

Gần 11 giờ đêm, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc ôm ba vạn tệ mà người đàn ông mập lùn lấy từ két sắt tầng hai ra, hồ hởi về nhà. Triệu Đạc hai tay đút túi quần, Bạch Tiểu Khê khoác lấy cánh tay anh ta, thật giống một cặp đôi hoàng tử và công chúa.

Hôm nay là lần thu hoạch lớn nhất trong những lần họ làm trò này, và họ tin rằng vẫn còn nhiều món hời hơn nữa đang chờ họ phía trước. Cứ làm thôi! "Không thỏa mãn" chính là bánh xe của sự cầu tiến! Họ đắm chìm trong trò chơi này. Ngoài thu nhập hời, còn có sự kích thích của trò chơi mạo hiểm, đầy cảm giác chinh phục, hơn nữa còn có cơ hội đối diện với mọi mặt xấu xa của con người. Họ vẫn luôn dùng máy chủ proxy[1] để lên mạng, nên chắc mẩm rằng không ai có thể tìm ra mình.

Giờ đây, trong tay họ đã có một khoản tích lũy không nhỏ, tối nay phải tính toán xem tới đây nên tiêu một khoản như thế nào để tự thưởng cho mình. Đây thật là một chủ đề hấp dẫn, mới nghĩ tới thôi đã thấy hào hứng rồi.

Vận may đến rồi đây!

Họ bỏ lại sau lưng một tràng cười vang giữa màn đêm tĩnh mịch, vang mãi không dứt.

2

Trong lúc Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc thực hiện kế hoạch hoàn hảo với người đàn ông mập lùn kia thì Chu Vũ Lâu đang ngồi trước máy tính trong thư phòng để đưa ra một quyết định quan trọng – kết thúc tháng ngày QQ[2] của mình. Để đưa ra quyết định này, nội tâm anh đã giằng xé cả tháng trời.

Chu Vũ Lâu bước vào thế giới QQ muôn hình vạn trạng vốn là vì vợ cũ của anh – Đỗ Nghiên.

Ban đầu, Chu Vũ Lâu không mấy quan tâm việc Đỗ Nghiên nói chuyện và kết bạn trên mạng. Tư tưởng của anh vốn cũng rất cởi mở, hơn nữa anh từng có thời gian ở nước ngoài, tiếp xúc với mạng xã hội sớm hơn rất nhiều người trong nước. Anh luôn cho rằng, những người bạn ảo trên mạng rất khó mọc cánh để bay vào cuộc sống của anh. Giống như Peter Steiner từng nói: "Trong thế giới mạng xã hội, bạn không biết được đối phương là người hay một chú chó." Nhưng khi Đỗ Nghiên tham gia vào một trang mạng, mang tên "bạn cùng trường" thì tình hình bắt đầu có sự thay đổi.

Đỗ Nghiên tìm kiếm ngược xuôi trong "bạn cùng trường", cuối cùng tìm ra một người tên "Lục Đồ Cường", chính là mối tình đầu của cô hồi cấp ba. Chu Vũ Lâu không biết vợ mình và anh ta đã trải qua những câu chuyện ngây thơ của tuổi thanh xuân ở cái thời đại xa lắc đó như thế nào. Anh chỉ biết, học kỳ một năm lớp 12, Lục Đồ Cường theo bố mẹ chuyển về phía Nam, sau đó chuyện thư từ qua lại giữa Đỗ Nghiên và anh ta xảy ra hiểu lầm, hai người giận dỗi nhau, từ đó không còn qua lại nữa.

Hôm đó, Đỗ Nghiên đang ngồi trước máy tính bỗng kêu lên thất thanh, nói đã tìm ra Lục Đồ Cường, Chu Vũ Lâu chỉ bật cười một tiếng rồi thôi. Sau này, Chu Vũ Lâu nghe nói Lục Đồ Cường

đang sống ở Tân Giang, nhưng anh cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Tiếp đó, vợ anh nói muốn đi gặp Lục Đồ Cường, Chu Vũ Lâu còn vào tủ quần áo giúp vợ chọn một bộ Chanel. Rồi tiếp nữa, Đỗ Nghiên vì qua lại với Lục Đồ Cường mà liên tục về muộn, Chu Vũ Lâu mặc dù có chút để ý, nhưng anh không nhiều lời.

Mối tình đầu đương nhiên là rất đẹp, nhưng dù gì cũng là chuyện thời xưa chốn khác. Chu Vũ Lâu không tin có người đàn ông nào có thể cướp Đỗ Nghiên khỏi tay anh. Anh quá thành đạt, gần như có thể gọi là người đàn ông hoàn hảo, không những trải nghiệm nhiều, sự nghiệp huy hoàng, mà mỗi lần ra phố đều thu hút ánh nhìn của phụ nữ. Điều quan trọng hơn, chưa bao giờ anh thể hiện sự đắc ý hay ra vẻ quyền uy trước mặt vợ. Chu Vũ Lâu là một người chồng tâm lý và chu đáo.

Thử nói xem, người đàn ông như vậy chẳng phải như cục nam châm thu hút nữ giới sao?

Nhưng thế giới vốn không tuân theo một quy luật nào cả. Quay về thời gian gần một năm trước, khi Đỗ Nghiên cúi đầu ngồi trên chiếc tràng kỉ đặt bên khung cửa sổ sát đất, khẽ giọng rụt rè nói cô muốn li hôn, Chu Vũ Lâu sững người hồi lâu mới phản ứng lại.

Đỗ Nghiên không cần gì cả.

Thật vậy, về tình về lí cô đều chẳng có tư cách đòi hỏi gì. Nhưng cô muốn mang theo cô con gái Chu Hải Ninh mới bốn tuổi. Vợ vừa dứt lời, trong đầu Chu Vũ Lâu chợt hiện lên cảnh tượng vẫn hay chiếu trên phim. Một người chồng vũ phu đang túm tóc vợ đánh đập dữ dội. Nhưng nếu làm như vậy thì không còn là Chu Vũ Lâu nữa. Anh im lặng hồi lâu, người vợ bên cạnh vẫn đang khổ sở cầu xin, nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Đưa theo đi!” Chu Vũ Lâu quyết định. Đây là câu cuối cùng trong đời mà anh nói với Đỗ Nghiên.

Trong những tháng ngày quay về với cuộc sống độc thân, Chu Vũ Lâu bắt đầu kết bạn trên QQ. Anh làm vậy không thể nói là hoàn toàn không liên quan đến sự trả đũa, chí ít là để trả đũa

những tháng ngày bản thân đã "sống trong đui mù". Dần dần, anh phát hiện ra, QQ thực sự rất thú vị, nó như một sự nhạo báng đối với thế giới thực. Có lẽ, con người vốn nên như vậy, sống mà không cần phải phong thái đoan trang, càng không cần nghiêm túc đạo mạo, chỉ cần thoải mái giải phóng bản thân là được.

Nói những gì mình muốn nói, thấy hợp nhau thì nói tiếp, không hợp thì cuốn xéo. Tôi chửi anh thì sao? Mẹ kiếp, đáng đời, đừng có chọc giận tôi! Mẹ nó, bà nó chứ, thật là quá đã.

Đương nhiên, Chu Vũ Lâu đâu phải kẻ điên. Anh dùng QQ không phải để trút giận bừa bãi, không cài camera để làm những việc bẩn thỉu. Hơn nữa, anh tuyệt đối không tiết lộ danh tính của mình. Dần dần, anh cũng có một số bạn nói chuyện tương đối hợp trên mạng.

Chu Vũ Lâu lựa chọn đối tượng nói chuyện cũng rất khắt khe, thường xuyên lọc lại danh sách bạn bè. Với những người không hợp tính hoặc không hợp gu, nhất định sẽ loại khỏi danh sách. Cuối cùng, danh sách bạn bè của anh chỉ còn lại ba người thân nhất là: Sở Sở, Hải Nhu và Cầm Vận Phương Âm, tất cả đều là nữ. Ngoài ra, họ đều sống cùng thành phố với anh, Chu Vũ Lâu cũng quên mất có phải ban đầu anh đã cố tình chọn như vậy hay không.

Ba người đã mang đến cho Chu Vũ Lâu những khoảng thời gian rất dễ chịu.

Chu Vũ Lâu có đàm đạo về cuộc đời với họ không? Đương nhiên là có. Việc li hôn khiến Chu Vũ Lâu cảm thấy cuộc đời này thật ảo diệu. Chu Vũ Lâu có nói chuyện về hiện thực với họ không? Đương nhiên có. Nhưng anh tuyệt nhiên không bao giờ nói về cuộc sống hiện thực của bản thân mình. Khi các quý cô phàn nàn với anh, anh đều có thể khéo léo giải quyết giúp họ. Đa phần họ nói chuyện với nhau về những vấn đề mà xã hội đang quan tâm, đôi lúc cũng có bất đồng quan điểm, nhưng những câu từ hay ho, những lời nói thông minh sâu sắc trong cuộc tranh luận đó đối với Chu Vũ Lâu mà nói chính là một sự hưởng thụ... Chu Vũ Lâu và họ nói chuyện hàng giờ đồng hồ. Tư duy

của anh lưu loát, câu từ bay bổng, mười ngón tay như múa trên bàn phím, thậm chí còn giàu tính nhạc hơn cả khi chơi đàn. À, nếu hỏi Chu Vũ Lâu có nói chuyện yêu đương với họ không? Ha ha, có... có mà cũng không. Đó là thứ cảm giác lấp lửng giữa người yêu và tri kỷ, lúc nghiêng bên này, lúc nghiêng bên kia, đong đưa khiến lòng ta chìm trong đê mê. Thứ cảm giác đó thật tuyệt!

Chu Vũ Lâu nói chuyện với ba người bạn trên mạng này khoảng hơn một năm. Nhưng tối nay, anh quyết định từ biệt họ. Anh sắp tái hôn.

Còn một tuần nữa thôi, Chủ nhật tuần sau, Chu Vũ Lâu sẽ tổ chức lễ cưới với người vợ thứ hai của mình.

Trong những tháng ngày đơn thân, những cuộc tình công khai hay giấu kín, trực tiếp hay gián tiếp nhiều chưa bao giờ dứt, cuối cùng anh chọn Tưởng Đan. Tưởng Đan là con gái của Tạ Lam – viện trưởng học viện âm nhạc, Chu Vũ Lâu lại là phó khoa Thanh nhạc của học viện âm nhạc, cuộc hôn nhân này khiến người ngoài ai cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Từ biệt, lời từ biệt cuối cùng! Từ đây về sau anh sẽ không bao giờ đăng nhập QQ nữa! Chu Vũ Lâu tự nhủ, QQ tuy cũng rất thú vị, nhưng nó chỉ là hệ lụy phát sinh sau cuộc hôn nhân đầu thất bại của anh. Trước khi bước vào cuộc hôn nhân tiếp theo, cũng nên sắp xếp lại cuộc sống của mình, để mọi thứ có thể bắt đầu lại từ đầu, để ba người bạn đó mãi mãi nằm lại trong kí ức, họ chỉ thuộc về khoảng thời gian đặc biệt đó mà thôi.

Nhưng đêm nay, trong ba người bạn chỉ mình Sở Sở có mặt, Cầm Vận Phương Âm và Hải Nhu đều không lên mạng. Chúng ta không biết Cầm Vận Phương Âm bận việc gì, nhưng Hải Nhu thì chúng ta biết – cô ấy chính là Bạch Tiểu Khê.

Chu Vũ Lâu thuận theo ý trời, chỉ nói lời chia tay với Sở Sở, còn hai người bạn kia, anh đành "bỏ đi không lời từ biệt". Cứ như ông trời đã sắp đặt trước, trong ba người bạn này, Chu Vũ Lâu có cảm tình với Sở Sở nhất.

Khi Chu Vũ Lâu gửi lời từ biệt và nói rõ lý do vào cửa số chat, Sở Sở đã rất ngạc nhiên. Cô gửi một tràng dài dấu chấm hỏi. Sau hồi lâu im lặng, cô mới truy hỏi Chu Vũ Lâu có thể từ bỏ quyết định này và ở lại không? Chỉ là nói chuyện trên mạng, việc này vốn cũng không xung đột gì với cuộc sống hôn nhân...

Chu Vũ Lâu hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kinh ngạc và bất ngờ của cô bạn. Hơn một năm trời trò chuyện, anh hiểu tính cách của Sở Sở. Cô ấy chắc là một người trầm lặng, cô độc, yếu đuối, dễ mủi lòng. Chu Vũ Lâu không muốn làm tổn thương tình cảm của cô, nhưng thái độ vẫn rất kiên quyết. Trong thời gian độc thân, mọi người nói chuyện thế nào cũng được, nhưng với tư cách là một người chồng, anh không muốn sao nhãng chuyện gia đình. Anh cho rằng, phản bội về tinh thần cũng là một hình thức không chung thủy với vợ. Hơn nữa, bản thân anh cũng muốn bắt đầu cuộc hôn nhân mới với trạng thái hoàn toàn mới. Cuối cùng, Chu Vũ Lâu viết những câu rất mùi mẫn:

"Trong hơn một năm qua, cảm ơn em đã đem đến cho anh những thời khắc vui vẻ. Quãng thời gian đó và cả cái tên Sở Sở sẽ mãi khắc ghi trong lòng anh. Có thể chúng ta không còn cơ hội trò chuyện nữa, nhưng anh tin, chúng ta sẽ vẫn âm thầm chúc phúc và cầu nguyện cho nhau. Cuộc đời mênh mông, biết rằng ở nơi nào đó vẫn có một người thật lòng nhớ đến mình, cảm giác đó còn ấm áp hơn sự quan tâm của thượng đế... Hãy bảo trọng."

Đôi mắt Chu Vũ Lâu chợt ướt, hai tay buông hờ trên bàn phím, trong lòng có chút rối bời. Anh cầm cốc nước, đưa lên miệng, chạm vào môi, chưa uống lại đặt xuống. Máy nghe nhạc đang phát bài *Đường quê đưa tôi về nhà*. Anh tắt loa đi, căn phòng đột nhiên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh quá, anh lại với người mở loa lên.

Hai má nóng bừng, anh cố kìm không để nước mắt rơi. Anh biết rằng, vừa rồi sau từ "bảo trọng" thì nên viết luôn câu "tạm biệt", sau đó tắt QQ và không bao giờ mở ra nữa, nhưng anh thực sự không nỡ. Bên kia, Sở Sở không có chút phản ứng nào, Chu Vũ Lâu đoán giờ này cô cũng không biết phải làm gì, tin này quá đường đột. Mới ngày hôm qua hai người vẫn còn nói chuyện

với nhau hơn hai tiếng đồng hồ, mà anh không hề đế lộ chút thông tin gì.

Nhưng dây dưa không phải phong cách của Chu Vũ Lâu. Anh đặt tay lên bàn phím. Đúng lúc Chu Vũ Lâu định gõ hai chữ "tạm biệt" thì Sở Sở lên tiếng: "Có thể đáp ứng yêu cầu cuối cùng của em được không?"

Chu Vũ Lâu sững đi một lúc, vừa định gõ "Em nói đi!" thì bên kia đã nhanh chóng gửi thêm một tin nhắn nữa: "Anh là đồ ngốc!!!"

Chu Vũ Lâu bật cười: "Em nói đi!"

Im lặng hồi lâu.

"Có thể gặp mặt một lần không?"

Chu Vũ Lâu bỗng giật mình.

Hơn một năm trời anh và Sở Sở nói chuyện với nhau tâm đầu ý hợp, nhưng hai bên chưa một lần đưa ra yêu cầu tiến thêm một bước. Có mấy lần, Chu Vũ Lâu suýt chút nữa không cầm lòng được định yêu cầu gặp mặt, nhưng cuối cùng cũng kìm lại được. Anh đoán rằng, quen nhau lâu như vậy, trong lòng Sở Sở chắc cũng đã từng dậy sóng. Nhưng cả hai không ai nói ra, vẫn một mực giữ im lặng. Nhưng tối nay, ở thời khắc chuẩn bị từ biệt, cuối cùng Sở Sở cũng lên tiếng.

Chu Vũ Lâu có chút hoang mang. Đây là tình huống mới, là điều anh không ngờ tới khi chuẩn bị nói lời từ biệt. Nhưng thực tình trong lòng anh, đây không phải là điều mới mẻ, bởi anh đã từng nhiều lần tưởng tượng về cảnh anh và Sở Sở gặp nhau. Cô ấy trông thế nào? Giọng nói có hay không? Có thể do bệnh nghề nghiệp nên Chu Vũ Lâu thường quan tâm đặc biệt đến giọng nói.

Lúc này, cửa sổ chat lại hiện lên dòng tin nhắn mới của Sở Sở.

"Anh yên tâm, em không có ý quấy rầy cuộc sống hôn nhân mới của anh. Em không muốn làm người tình bí mật của anh đâu. Chỉ là muốn gặp mặt một lần trước khi anh kết hôn. Trong cuộc sống đời thực, em không có nhiều bạn, có thể tất cả những lời em nói với họ cộng lại cũng không nhiều bằng những lời em nói với anh. Dù gì sau này chúng ta cũng không liên lạc nữa, em

cũng muốn có một cái kết cho quãng thời gian qua của chúng ta. Có được không? Chỉ gặp nhau một lần thôi.”

Khoảng đôi phút trôi qua, hai người không ai nói gì.

Máy nghe nhạc đang phát bài *The sound of silence*[3], như lời chú thích cho tình cảnh lúc này, cũng giống như trò đùa trớ trêu cho tâm trạng của Chu Vũ Lâu. Khi bài hát kết thúc, Chu Vũ Lâu gõ hai chữ: “Cũng được!”

“Cho em số điện thoại được không?” Sở Sở hỏi.

...

Quên giới thiệu với mọi người, Chu Vũ Lâu chọn cho mình nickname có chút thương cảm, là “Dạ Lạc Mông Không”. Anh vẫn luôn dùng cái tên này, chưa từng thay đổi.

3

Hạ Sở Dung ghi lại số điện thoại của Chu Vũ Lâu, vừa tắt QQ thì cửa phòng bật mở. Đường Khải từ ngoài đi vào, bước chân loạng choạng, đôi mắt hơi đỏ, chứng tỏ anh ta đã uống khá nhiều.

Hạ Sở Dung chính là Sở Sở. Cô có dáng người cao ráo, da trắng tới nỗi có phần nhợt nhạt, tóc dài ngang vai suôn mượt, eo thon nhỏ đến độ trông rất yếu đuối. Khuôn mặt cô không quá xinh đẹp, nhưng con người cô toát lên vẻ "tĩnh lặng", hoàn toàn trùng khớp với những gì Chu Vũ Lâu cảm nhận khi nói chuyện với cô trên QQ. Cô không bao giờ nói to tiếng, không khoa trương cũng không ồn ào, lúc nào cũng rất yên lặng, nhưng lại càng tăng thêm vẻ dịu dàng, giống như công việc cô đang làm vậy. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô vào làm nhân viên văn phòng cho một công ty tư vấn thẩm mỹ. Khi cô cười, hai khóe miệng tạo thành một đường cong rất bắt mắt, đôi mắt cô cũng sáng lên khiến người đối diện cảm thấy rất vui vẻ. Những lúc cười to, cô thường quay mặt đi chỗ khác, mái tóc che nửa khuôn mặt, khiến người nhìn lại có thêm không gian để tưởng tượng. Nói chung, Hạ Sở Dung giống như một bến cảng an nhiên và tĩnh mịch.

Đường Khải sau khi tốt nghiệp cấp ba thì không thi đậu Đại học, tạm phụ bố mẹ làm kinh doanh buôn bán nhỏ, nhưng lúc nào cũng thấy mình không phù hợp với công việc này, anh muốn tìm một việc gì đó ổn định để làm nên ứng tuyển vào một công ty thương mại của ông chủ Đài Loan. Anh không có sở trường gì, nhưng biết lái xe, hồi còn phụ bố mẹ, anh vẫn thường lái xe tải nhỏ đi giao hàng. Ông chủ thấy anh thật thà, nên giữ lại làm lái xe riêng. Ông chủ người Đài Loan này cũng gần sáu mươi, rất quảng giao và coi rượu như mạng sống, do không

thông thạo tình hình giao thông ở đại lục nên Đường Khải trở thành tùy tùng đắc lực bên cạnh ông. Hơn nữa, vợ ông chủ Đài Loan cũng là người không thể ngồi yên một chỗ, thường xuyên lượn khắp nơi trong thành phố, nên phần lớn thời gian trong ngày, Đường Khải đều làm bạn với chiếc xe.

Theo lý thường thì cuộc sống của Hạ Sở Dung và Đường Khải khó có thể có giao điểm, thế mà họ vẫn gặp được nhau, tất cả đều là do bà vợ ông chủ Đài Loan.

Bà vợ đó có mối quan hệ rất tốt với một bà khác, chính là sếp của Hạ Sở Dung. Bà ta suốt ngày tới công ty thẩm mỹ của cô, mỗi lần tới đều ngồi hàng tiếng đồng hồ, tới lúc về thể nào cũng xách theo mấy món quà miễn phí. Mỗi lần đưa vợ sếp đến đây, Đường Khải không có việc gì làm đều ngồi trong xe chờ đợi. Hôm đó, khi vợ sếp lên lầu đã lâu mà vẫn chưa xuống, Đường Khải vừa ngả ghế nằm trong xe, lẩm bẩm cầu mong cho bà già này chết sớm đi cho rồi, vừa định nhắm mắt làm một giấc thì anh nhìn thấy cách đó không xa, một cô gái vừa bước xuống bậc thềm tòa nhà đã ngã xuống đất ngất xỉu.

Hạ Sở Dung vốn bị huyết áp thấp. Chiều hôm đó, do phải chỉnh sửa một bộ hồ sơ, cô ngồi liên tục ba tiếng đồng hồ, đến khi vào thang máy thì đầu bắt cảm thấy chếnh choáng. Cô chỉ muốn mau chóng gọi một chiếc taxi để về nhà ngay, không ngờ chỉ gắng gượng được tới trước cửa tòa nhà thì ngất xỉu. Đường Khải lúc đó không kịp nghĩ ngợi gì liền chạy vội ra bế cô lên xe đưa đi bệnh viện. Thực ra, bình thường Đường Khải không phải kiểu người hay giúp đỡ người khác, có điều tình hình lúc đó quá đột ngột khiến anh không kịp suy nghĩ, hơn nữa ngồi lì trong xe đã hơn hai tiếng đồng hồ khiến anh cảm thấy khá chán nản, vì thế lúc chạy ào ra chỗ Hạ Sở Dung, anh chẳng khác gì một con chim ưng sổ lồng.

Tới lúc chập choạng tối, bà vợ sếp mới xách một túi đầy mỹ phẩm dùng thử từ trong tòa nhà đi ra. Bà ta tìm mãi không thấy Đường Khải đâu, ban đầu hết sức giận dữ, nhưng sau khi tìm hiểu sự tình, biết người được Đường Khải giúp chính là nhân

viên của bạn thân mình thì lại cảm thấy nở mày nở mặt, liền khẳng khái mời mọi người ăn cơm.

Mấy ngày sau, bốn người họ đi ăn cơm, hai người phụ nữ luống tuổi và một đôi nam nữ trẻ.

Hạ Sở Dung và cấp trên chân thành bày tỏ lòng biết ơn, Đường Khải không biết nói chuyện nên chỉ ngồi im. Bà vợ ông chủ Đài Loan lại hết sức phấn khởi. Trong lúc hai người phụ nữ ngồi nói hết chuyện trên trời dưới đất, so bì lẫn nhau thì đôi bạn trẻ có vài lần bắt gặp ánh mắt, cả hai đều luống cuống quay đi tránh ánh nhìn. Má Hạ Sở Dung thoáng ửng đỏ, Đường Khải vã mồ hôi rơi cả xuống bàn ăn.

Rồi sau đó, họ kết hôn.

Nhưng nền tảng của cuộc hôn nhân này quá mong manh, chẳng mấy chốc đã bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt. Hạ Sở Dung và Đường Khải hoàn toàn không có chủ đề nói chuyện hay sở thích chung nào, thêm nữa Đường Khải thường xuyên đi sớm về muộn, tình cảm hai người ngày càng phai nhạt. Cuộc sống phòng the của hai vợ chồng đương nhiên cũng không được lý tưởng. Đường Khải cao to khỏe mạnh, lại không bao giờ phải suy nghĩ những khía cạnh khác, nên có yêu cầu rất cao về tần suất và chất lượng tình dục, nhưng Hạ Sở Dung đa phần không mấy phối hợp. Có khoảng thời gian, mỗi tối khi Đường Khải lên giường, Hạ Sở Dung còn quay người sang chỗ khác vì thứ mùi nước hoa ô tô rẻ tiền trên người chồng mình.

Thế nên, tình hình ngày càng tệ hơn, sau đó thậm chí còn tới mức, trừ những lúc bắt buộc phải nói chuyện, đại loại những câu như "Tắm không? Tôi tắm trước đây!", thì hai người gần như không còn trò chuyện với nhau nữa. Sau đó, Đường Khải lại sinh tật uống rượu, mỗi hôm sau khi dừng xe dưới khu nhà, anh ta liền tạt qua quán rượu gần đó uống một mình, Hạ Sở Dung lại càng phản cảm với chồng hơn.

Cũng từ lúc đó, cô bắt đầu lên mạng xã hội tìm người nói chuyện.

Không phải Đường Khải không biết việc Hạ Sở Dung kết bạn trên mạng, nhưng anh không đủ dũng cảm để ngăn cản. Nói trắng ra, mỗi lần đối diện với Hạ Sở Dung, anh đều có cảm giác rất tự ti. Anh nghĩ, mình đã là người chồng thế này rồi, nếu không còn cả lòng độ lượng của một thằng đàn ông nữa, thì chẳng phải vô tích sự sao? Hơn nữa, họ muốn nói chuyện thì cứ nói chuyện, đằng nào cũng chỉ toàn là ảo thôi.

Nhưng đêm nay, anh vẫn nhận ra có điều gì đó khác thường.

Hai mắt Hạ Sở Dung đỏ ngầu, rõ ràng là vừa khóc. Hơn nữa, lúc Đường Khải mới bước vào, anh chỉ nhìn thoáng cũng thấy Hạ Sở Dung đang nhét thứ gì đó vào túi áo ngủ dài.

Đường Khải đứng ngây ngoài cửa, hỏi: "Em sao vậy?"

"Không sao." Hạ Sở Dung đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh. Đường Khải đóng cửa phòng lại, xoay người chắn trước mặt Hạ Sở Dung: "Em... sao lại khóc?" Đường Khải thấy hơi có chút cứng lưỡi, gần đây anh đang thử tăng tửu lượng, từ tối ngày hôm kia, anh bắt đầu uống mỗi lần hai chai Nhị Oa Đầu[4] nhỏ.

Hạ Sở Dung lau khóe mắt: "Vừa xem lại ảnh bà nội." Bà nội Hạ Sở Dung mới mất được một tháng. Chỉ mình cô biết rằng, từ lúc gửi một loạt dấu chấm hỏi cho Chu Vũ Lâu thì nước mắt cô đã không ngừng tuôn rơi.

Đường Khải cố gắng dùng biểu cảm thể hiện sự thấu hiểu, nhưng ánh mắt vẫn không kìm chế nổi, cứ ngó vào túi áo Hạ Sở Dung. Hạ Sở Dung phát hiện ra ánh mắt của Đường Khải, liền lôi từ trong túi áo ra một nhúm khăn giấy.

"Em lau nước mắt."

"À..." Mặt Đường Khải lại đỏ hơn, "Anh không, không..."

"Anh tắm đi rồi hẵng đi ngủ." Nói đoạn, Hạ Sở Dung bước vào nhà vệ sinh. Cô lôi tờ giấy nhỏ trong túi áo ngủ ra, ghi nhớ số điện thoại của Chu Vũ Lâu vào trong lòng, sau đó vứt tờ giấy vào bồn cầu và xả nước.

Tối nay, Đường Khải đánh răng lâu gấp đôi mọi ngày, dầu gọi và sữa tắm cũng xoa nhiều hơn mọi khi không ít. Lúc mò mẫm trong bóng tối lên giường, anh cho rằng trên người mình đã

không còn chút hơi rượu nào nữa. Mặc dù vậy, khi xích gần vào người Hạ Sở Dung, cô vẫn không thèm quay lại, chỉ nói nhẹ một câu: “Ngủ đi, mệt rồi!”

4

Lịch trình của Chu Vũ Lâu hôm nay kín mít. Buổi sáng anh phải triệu tập cuộc họp toàn thể giảng viên của khoa, sau đó có hai tiết dạy, buổi chiều đưa Tưởng Đan đi xem đồ nội thất. Mấy hôm trước, Tưởng Đan ưng ý một bộ bàn trang điểm kiểu Mỹ, cô rất vừa ý, kêu nhất định anh phải đi xem để còn quyết định. Muộn chút nữa, em họ anh là Chu Vũ Đình từ ngoại tỉnh về, anh phải đi đón. Khỏi nói cũng biết buổi tối phải tổ chức tiệc chào mừng cô em họ.

Tối qua, khi cô em họ gọi điện về, cũng chính là lúc anh vừa cho Sở Sở số điện thoại. Chuông reo, tim anh đập thình thịch, cứ ngỡ Sở Sở gọi đến.

Học viện âm nhạc Tân Giang.

Mỗi lần Chu Vũ Lâu bước chân vào khoảng sân mang dáng dấp kiến trúc baroque này, anh đều cảm thấy tâm hồn mình và quần thể kiến trúc như kết nối với nhau. Kể từ 14 năm trước, khi còn là sinh viên của trường, cảm giác đó chưa bao giờ thay đổi. Phong cách baroque nhấn mạnh vào sự tự do, thoải mái, đó cũng chính là điều Chu Vũ Lâu luôn theo đuổi.

Hiện tại, mọi công việc tại khoa Thanh nhạc đều do anh phụ trách. Anh vốn là phó khoa, nhưng bốn tháng trước, trưởng khoa lên cơn đau tim rồi qua đời, anh nghiễm nhiên tiếp quản luôn mọi công việc của trưởng khoa, nhưng cũng chỉ là tạm thời. Văn phòng trưởng khoa hiện vẫn để không, trưởng khoa mới phải chờ sau khi bầu chọn mới quyết định. Chu Vũ Lâu không phải là không có đối thủ.

Khi anh bước vào phòng họp, mọi người đã đến già nửa, Phùng Thái đang nói chuyện rất rôm rả với mọi người. Thấy anh bước vào, các giáo viên khác đều lẳng lặng giữ ý tứ hơn, riêng

Phùng Thái vẫn sang sảng hỏi: "Trưởng khoa Chu tới rồi à? Hôn lễ chuẩn bị đến đâu rồi?" Chu Vũ Lâu mỉm cười gượng gạo, trả lời Phùng Thái. Chu Vũ Lâu không thích Phùng Thái, các giảng viên khác đều biết mối quan hệ tế nhị giữa hai người.

Cuộc họp chủ yếu nói tới hai vấn đề, đăng ký học hàm giáo sư và bầu chọn trưởng khoa. Gần đây, Sở Giáo dục đang tổ chức đặc cách đề bạt nâng cấp học hàm cho lớp giảng viên trẻ của các học viện nghệ thuật trong toàn tỉnh, tất cả các giảng viên dưới 40 tuổi đều có thể đăng ký nâng học hàm. Tại học viện âm nhạc Tân Giang, khoa Thanh nhạc có nhiều giảng viên trẻ nhất. Chu Vũ Lâu động viên mọi người một lúc, cổ vũ các giảng viên trẻ đăng ký và tích cực chuẩn bị, đồng thời truyền đạt cho mọi người những yêu cầu về luận văn chuyên đề mà ban giám khảo yêu cầu. Sau đó nói tiếp vấn đề bầu chọn chức trưởng khoa.

"Công tác bầu chọn cũng sắp bắt đầu rồi, các thầy cô nên chuẩn bị sớm đi." Chu Vũ Lâu nói xong liền nhìn sang Phùng Thái, "Vị trí trưởng khoa sẽ bầu tôi hoặc thầy Phùng Thái, còn Phó khoa và Trợ lý trưởng khoa thì mọi người đều có thể đăng ký ứng tuyển, thầy Trần sẽ ghi quy trình cụ thể trên bảng thông báo, mọi người chú ý theo dõi. Cuộc họp kết thúc ở đây." Khi mọi người đứng dậy chuẩn bị rời đi thì Phùng Thái lên tiếng, anh là Trợ lý trưởng khoa Thanh nhạc.

"Khoan đã, trưởng khoa Chu, tôi muốn nói vài câu." Mọi người thấy vậy lại ngồi xuống. Phùng Thái rất điềm đạm lên tiếng, lúc nói chuyện cũng không nhìn Chu Vũ Lâu.

"Về vấn đề quản lý sinh viên, tôi muốn trao đổi ý kiến với các thầy cô."

Phòng họp rất yên tĩnh, mọi người đều chờ Phùng Thái nói tiếp.

"Đầu tiên là vấn đề chỗ ở của sinh viên. Tổng số sinh viên của bốn năm trong khoa ta có tất cả 86 em, sinh viên bản địa là 19 em, sinh viên các tỉnh khác là 67 em. Về lý thì 67 em này phải ở trong ký túc xá. Nhưng thực tế thì thế nào? Chỉ có 46 em là ở trong trường, còn 21 em không rõ ở đâu, tỉ lệ không ở tại trường đã vượt 30%. Tôi đã làm một cuộc điều tra, hầu như các em này

đều thuê nhà bên ngoài, có em thì ở cùng bạn, có em ở một mình, còn có những em thì không biết đang ở với ai, vậy còn gì là quản lý sinh viên nữa? Tình hình này trước đây tôi đã báo cáo trưởng khoa Chu rồi nhưng trưởng khoa Chu không mấy quan tâm. Tôi đề nghị khoa ta nên sớm đưa ra biện pháp mạnh để quản lý việc này, không thể tiếp tục dung túng cho sinh viên như vậy được."

Giọng Phùng Thái đầy sự phẫn nộ, biểu cảm cũng rất nghiêm khắc, mọi người đều đợi phản ứng của Chu Vũ Lâu, nhưng anh chỉ nhẹ nhàng nói: "Thầy Phùng này, thầy muốn khoa đưa ra biện pháp mạnh, nhưng tại sao phải làm vậy? Một là, nhà trường không có quy định liên quan, hai là sinh viên khoa ta đều trên 18 tuổi, các em có quyền lựa chọn mình sẽ ở đâu."

"Về lý thì như vậy, nhưng nếu các em ấy ở bên ngoài làm điều gì xấu thì chẳng phải chúng ta phải gánh trách nhiệm sao?"

"Sao cứ ở ngoài thì nhất định sẽ làm chuyện xấu? Nếu các em ấy muốn làm chuyện xấu thì dù hai mươi bốn tiếng ở trong trường vẫn sẽ làm như thường. Chúng ta là trường nghệ thuật, đào tạo ra những người làm nghệ thuật chứ không phải quân nhân, cho các em ấy chút không gian tự do, để nuôi dưỡng khí chất cởi mở, không được à?"

"Nói vậy thì khoa không định quản việc này sao?"

"Không phải là không quản, mà là quản thế nào. Chúng ta ra quy định bắt các em phải ở đâu, hay là cho các em ấy chút định hướng chính xác?"

"Ha ha!" Phùng Thái cười, "Chưa chắc sinh viên nào cũng hiểu được định hướng của thầy đâu."

"Thầy Phùng đã xem kết quả môn chuyên ngành của sinh viên trong học kỳ trước chưa?" Chu Vũ Lâu hỏi, Phùng Thái không lên tiếng. Chu Vũ Lâu tiếp tục: "Tôi nghĩ thầy nên điều tra thêm mặt này nữa, xem trong 21 em ở ngoài trường đó, kết quả môn chuyên ngành ra sao. Còn nữa, trong đợt biểu diễn nghệ thuật toàn tỉnh vừa kết thúc xong, trong 5 em đạt giải của Sở Giáo dục thì có 3 em là ở ngoài trường đấy. Thầy Phùng muốn

tăng cường quản lý tôi không phản đối, nhưng vấn đề là phải quản lý cho hiệu quả. Chúng ta muốn bốn năm học ở trường các em chỉ máy móc làm theo quy định, hay là sau khi tốt nghiệp ra trường có thể làm được việc gì đó?"

Phòng họp lại rơi vào im lặng, mọi người đều cúi đầu như không liên quan gì tới mình, chỉ có Chu Vũ Lâu đang nhìn sang Phùng Thái.

Phùng Thái đằng hắng, nói: "Tôi xin nói sang vấn đề thứ hai, thực ra cũng là vấn đề cũ rồi, đó là việc các sinh viên nhận show diễn bên ngoài. Việc này tôi cũng đã tiến hành điều tra, trong 86 em chỉ có 32 em là không đi diễn ngoài, trong đó có 9 em mỗi tuần đều có địa điểm đi diễn cố định. Nhưng trong số đó còn có một nam sinh thậm chí không đi diễn mà đi làm chạy bàn, bê mâm, rót rượu cho người ta, thật là xấu mặt khoa Thanh nhạc..."

"Xấu mặt?" Chu Vũ Lâu cao giọng cắt ngang lời Phùng Thái, anh đứng dậy: "Thầy Phùng, sinh viên của chúng ta tới từ nhiều tỉnh thành trong cả nước, có em tới từ những vùng quê xa xôi chưa phát triển, thậm chí là nghèo nàn, nếu không ảnh hưởng tới việc học tập, lại làm công việc hợp pháp mà kiếm được chút tiền, giảm bớt gánh nặng cho gia đình, thử hỏi xấu mặt ai?"

"Nhà trường có thể đăng kí xin trợ cấp khó khăn, các em ấy có thể..."

"Có thể dùng khả năng của mình để kiếm tiền, sao lại phải nhờ vào sự bố thí của người khác? Ở tuổi như các em ấy, ở nước ngoài người ta đã phải làm việc cho chủ nhà trọ để chi trả tiền ăn ở trong nhà rồi đấy, sao lại dùng từ xấu mặt để miêu tả các em chứ?"

"Tôi cũng không có ý gì khác, xã hội bây giờ rất hỗn loạn, đặc biệt là ở những khu vui chơi giải trí. Nếu chẳng may có sinh viên nào xảy ra chuyện thì chúng ta làm lãnh đạo cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm. Việc nam sinh năm ba lần trước..."

"Tống Gia Trạch chứ gì? Chẳng phải chuyện đã được làm rõ rồi sao? Là do có khách hàng trêu ghẹo nhân viên phục vụ, Tống

Gia Trạch nhìn thấy chướng mắt nên mới can ngăn. Những sinh viên như vậy dù chúng ta không biểu dương, cũng không nên dùng nó như ví dụ về những vấn đề sai trái chứ?"

Phùng Thái không quan tâm đến câu hỏi vặn của Chu Vũ Lâu, anh nhìn lên trần nhà, chậm rãi nói: "Nếu lúc đó tên nát rượu kia mà đâm một nhát thật, hoặc là sinh viên của chúng ta khiến người ta..."

"Xảy ra chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, cuộc họp kết thúc."

Nói xong, Chu Vũ Lâu là người đầu tiên ra khỏi phòng. Phòng họp im lặng một hồi, các giảng viên khác lần lượt rời đi. Khi mọi người đã đi hết, Phùng Thái mới đứng dậy.

Phùng Thái bước vào phía có bóng râm trong hành lang, bước chân không nhanh cũng không chậm. Anh ngước mắt nhìn về phía căn phòng cuối hành lang, một nụ cười chớp nhoáng hiện lên trên khuôn mặt u ám.

Phùng Thái là người cứng rắn.

Phùng Thái hơn Chu Vũ Lâu một tuổi, anh tới từ một phố huyện cách thành phố Tân Giang không xa. Đó là một huyện rất nhỏ, nhỏ tới nỗi phải vất vả lắm mới có thể nhìn thấy trên bản đồ. Từ nhỏ anh đã say mê âm nhạc. Nhạc viện Tân Giang luôn là miền đất Thánh trong trái tim anh, nhưng với điều kiện của anh, để thi đỗ vào đây quả là rất khó. Nhưng anh không nản lòng, anh "*canh ba thắp đèn canh năm gà gáy*"[5], cuối cùng cũng thi đỗ vào Khoa Âm nhạc của một trường sư phạm. Ngày nhận được giấy báo nhập học, anh đã tới quán rượu tồi tàn nhất của đất huyện nhỏ bé đó uống tới say khướt. Đó là lần đầu tiên anh uống rượu, lần đầu tiên biết say, ngoài việc không phát điên ra thì chẳng khác gì "Phạm Tiến trúng cử"[6]. Anh vẫn nhắc đi nhắc lại trong lòng: *Hãy đợi đấy, sớm muộn gì, nhạc viện Tân Giang cũng sẽ có một vị trí dành cho Phùng Thái này.*

Nhưng thật là tạo hóa trêu ngươi, sau khi tốt nghiệp đại học, anh chỉ có thể về quê, làm giáo viên dạy nhạc tại trường cấp ba

trước đây anh từng học. Thế nhưng, ánh mắt anh chưa bao giờ rời khỏi mục tiêu của mình.

Những lúc rảnh rỗi, Phùng Thái thích sáng tác. Thời điểm đó, chương trình "Tiệc tối theo chủ đề" của đài truyền hình Tân Giang đang rất được chào đón, vì vậy anh viết rất nhiều bài hát với những chủ đề mới mẻ, vài ba ngày lại chạy về Tân Giang một chuyến, không nề hà vất vả, không quản ngại nắng mưa, cuối cùng, những bài hát của anh đã tỏa sáng trong chương trình đó. Nói thật là những ca khúc do Phùng Thái sáng tác không có gì xuất sắc, ca sỹ hát cũng không phải là những ngôi sao nổi tiếng, hát xong bài hát đó họ cũng không còn nhớ đến nó nữa. Nhưng những nỗ lực đó cuối cùng đã giúp Phùng Thái mở ra con đường đi tới Tân Giang. Năm năm sau, Phùng Thái được bầu chọn là "Cá nhân tiên tiến trong văn minh tinh thần của thành phố Tân Giang", được vinh dự gặp mặt một nhân vật lãnh đạo quan trọng. Cùng năm đó, anh trở thành ủy viên thường trực Hội Nhạc sĩ thành phố Tân Giang, Chủ tịch hội chính là viện trưởng nhạc viện Tân Giang – Tạ Lam. Tạ Lam rất thích chàng thanh niên da đen nhưng chững chạc này. Anh hoàn toàn khác với kiểu cách khoa trương kênh kiệu của các nghệ sỹ bấy giờ. Tạ Lam thực sự cho rằng nhạc viện của mình cần có những người như vậy. Từ đó, vận may của Phùng Thái đã đến.

Thời gian vừa về nhạc viện Tân Giang, Phùng Thái làm trợ giảng ở khoa Thanh nhạc. Hầu hết các giảng viên trong khoa đều coi thường anh. Phùng Thái không phải kẻ mù. Anh không những đầu óc sáng suốt mà còn nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều, nhưng anh giỏi nhịn. Ngoài mặt anh ra vẻ không để bụng bất cứ điều gì, nhưng thực tình trong thâm tâm, anh ghi lại tất cả các món nợ của từng người, cho dù chỉ là ánh mắt coi thường, lời nói mỉa mai hay chỉ đơn giản là một trò đùa nhỏ, thậm chí là một ánh mắt tưởng chừng như không hề liên quan. Anh dành hết tâm sức vào việc quản lý sinh viên. Cố gắng hết sức nên đương nhiên có thành tích vượt trội. Chỉ trong một năm ngắn ngủi, anh đã được cất nhắc lên làm chánh văn phòng nhạc viện.

Tạ Lam ngày càng thích chàng thanh niên đó. Tuy da cậu ta có trắng hơn trước một chút, nhưng con người thì ngày càng chững chạc hơn. Vậy nên, mấy tháng sau, dưới sự tiến cử của Tạ Lam, Phùng Thái được đi học lớp bồi dưỡng ở trường Đảng thành phố Tân Giang.

Đây quả là miền đất hứa của Phùng Thái.

Khi Phùng Thái vào lớp thì được biết trưởng phòng tuyển sinh của Sở Giáo dục đào tạo cũng đi học. Vào thời điểm đó, đơn xin mở rộng tuyển sinh của nhạc viện đã gửi lên Sở Giáo dục hai năm rồi mà chưa được phê duyệt, mà công tác đó do chính vị trưởng phòng này phụ trách. Phùng Thái dò la gần xa cuối cùng biết được vị trưởng phòng đó là đồng hương với mình! Anh mừng vui khôn tả, điều động mọi tế bào trong cơ thể, nào là nước mắt đầm đìa, nào là hàn huyên chuyện cũ, nào giọng quê thân thiết nhiệt huyết cuộn trào... rất nhanh đã kết giao được với vị trưởng phòng kia. Trưởng phòng tuyển sinh vỗ ngực hứa rằng, chỉ cần đội ngũ giáo viên và môi trường giảng dạy của nhạc viện Tân Giang đạt yêu cầu thì việc mở rộng tuyển sinh cứ để ông ta lo liệu. Phùng Thái điện thoại cho Tạ Lam ngay trong đêm, nhờ Tạ Lam liên hệ với trên tỉnh để xin vài suất phó giáo sư, nâng tầm lực lượng của nhạc viện. Còn vấn đề môi trường giảng dạy, một phó giám đốc của Sở Xây dựng Đô thị tình cờ cũng đang học trong lớp bồi dưỡng. Phùng Thái vừa cố gắng tạo mối quan hệ tốt với ông ta, vừa bàn bạc với Tạ Lam để cải tạo diện mạo khuôn viên trường gọi là mang tính tượng trưng, như trồng thêm hoa, sơn lại tường phòng âm nhạc... Ông trời không phụ lòng người, một tháng sau khi Phùng Thái học xong lớp bồi dưỡng thì cũng là lúc nhạc viện được bầu chọn là đơn vị xanh của thành phố Tân Giang. Ba tháng nữa trôi qua, đơn xin mở rộng tuyển sinh của trường được duyệt, tổng thể quy mô của nhạc viện bỗng chốc lớn hơn hẳn, Phùng Thái cũng đương nhiên trở thành trợ lý trưởng khoa Thanh nhạc.

Phùng Thái bắt đầu có cớ để kiêu ngạo, nhưng anh không hề tự cao. Bao ngày nghỉ anh đều chân thành đến "gõ cửa" nhà Tạ Lam học hỏi thêm kiến thức chuyên môn liên quan tới thanh

nhạc, cúc cung tận tụy, cung kính vâng lời... Tạ Lam càng thích người thanh niên này hơn! Tuy mái tóc anh không biết tự bao giờ từ tóc ngắn chuyển sang rẽ ngôi, nhưng sự chân chất và kiên trì thì chỉ tăng không giảm. "Chàng trai, cố mà làm cho tốt, cậu rất có tiềm năng đấy!" Tạ Lam nói với anh.

Mọi việc đều rất thuận lợi, nếu như không có sự xuất hiện của Chu Vũ Lâu.

Số mệnh Chu Vũ Lâu quá may mắn, dường như ông trời đã sắp đặt hết mọi chuyện giúp anh, tất thảy đều thuận buồm xuôi gió. Sau khi tốt nghiệp nhạc viện Tân Giang, anh sang trường *The Juilliard School* ở Mỹ học thạc sĩ ba năm, quay về trường cũ lại nhanh chóng được nhận học hàm phó giáo sư. Lúc Phùng Thái trở thành trợ lý trưởng khoa thì Chu Vũ Lâu cũng được cất nhắc lên làm Phó khoa. Tất cả giảng viên trong khoa đều biết rằng, trưởng khoa tương lai sẽ là một trong hai người họ. Sở Giáo dục đã tuyên truyền trẻ hóa đội ngũ cán bộ một thời gian dài rồi, lớp trẻ trong khoa có ai đủ sức để cạnh tranh với hai người này chứ?

Nếu không phải bốn tháng trước trưởng khoa đột ngột qua đời, thì Phùng Thái hoàn toàn có đủ tự tin để cạnh tranh cùng Chu Vũ Lâu. Anh cho rằng việc mình có thể ngồi lên chiếc ghế trưởng khoa không phải là ảo tưởng. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi, anh sẽ biến ước mơ thành hiện thực. Nhưng bây giờ thì lại không được, bản thân anh của hiện tại không phải đối thủ của Chu Vũ Lâu. Anh chỉ là một giảng viên bình thường, còn Chu Vũ Lâu từ lâu đã là phó giáo sư. Số lượng đề tài mà anh viết rất nghèo nàn, xuất bản mấy cuốn chuyên ngành cũng chẳng có gì nổi bật, còn Chu Vũ Lâu đã đăng nhiều bài viết trên các tạp chí quan trọng, cuốn "Cái kết của ca kịch" được giới chuyên môn đánh giá là tác phẩm chuyên ngành với lý luận đột phá nhất. Cuốn "Giải phóng chính mình trong ca hát" ngoài việc được khoa Biểu diễn chọn làm tài liệu hỗ trợ giảng dạy, còn được nhiều cơ sở kinh doanh dịch vụ đào tạo lựa chọn. Ngoài những thành tựu vốn có này, tại cuộc liên hoan hợp xướng toàn quốc vừa kết thúc, Chu Vũ Lâu đưa 30 sinh viên của khoa đi dự thi,

giật được giải vàng đội nhóm chuyên nghiệp, gây tiếng vang trong giới.

Chu Vũ Lâu đang thành tâm điểm chú ý.

Điều chết người hơn là anh sắp… À không, anh đã trở thành con rể của Tạ Lam rồi.

Làm sao mà đấu cho lại?

Văn phòng làm việc rộng rãi thoáng đãng của trưởng khoa nằm ở cuối hành lang. Nó đã để không bốn tháng, nhưng rất nhanh thôi, nó sẽ được đón chủ nhân mới. Phùng Thái trước giờ không sợ thất bại, ngược lại, anh sợ thành công đến một cách quá dễ dàng, kiểu thành công đó khiến anh cảm thấy không chân thật. Anh từ một huyện nghèo tới đây, từ một giáo viên dạy nhạc nhỏ nhoi phấn đấu cho tới ngày hôm nay, mỗi sự thành công đều thông qua những kế hoạch kĩ càng, mỗi lần đổi vận đều là kết quả của sự nỗ lực gần như kiệt sức… Anh rất tận hưởng quá trình đó, bao gồm cả sự mạo hiểm lẫn rủi ro. Anh tin rằng, ông trời đang chờ anh viết thêm một trang sử đáng tự hào thuộc về Phùng Thái. Anh biết rằng, trên đường đời nhiều hào sâu vực thẳm của mình, đã đến lúc anh phải nghĩ cách vượt qua rồi.

Chẳng phải đã bắt đầu rồi sao?

5

Cuộc khẩu chiến với Phùng Thái trong cuộc họp không hề ảnh tưởng tới tâm trạng lên lớp của Chu Vũ Lâu. Nếu không đủ chuyên nghiệp như vậy thì sao anh có thể đào tạo ra được sinh viên ưu tú như Tiết Qua chứ. Dạo gần đây, toàn tỉnh đang tổ chức cuộc thi "Con đường hoan ca" rất lớn dành cho các ca sỹ trên truyền hình, Tiết Qua cũng tham gia chương trình này, hơn nữa luôn đứng trong nhóm dẫn đầu.

Không cần nói cũng biết, Tiết Qua là "đệ tử đắc ý" nhất của Chu Vũ Lâu.

Buổi trưa khi vừa hết tiết dạy, còn chưa ra khỏi phòng luyện đàn, điện thoại Chu Vũ Lâu đã đổ chuông. Học sinh của tiết học này không phải ai khác, chính là Tiết Qua. Nghe thấy tiếng chuông, Tiết Qua đứng bên cạnh kinh ngạc hỏi: "Đúng giờ thế cơ ạ? Cô canh thầy kỹ thật đấy."

Chu Vũ Lâu cầm bản nhạc gõ lên đầu Tiết Qua một cái, rút điện thoại ra, không nhìn màn hình mà nghe máy luôn: "Đan Đan à!" Sau đó lập tức dừng lại.

Đầu dây bên kia là một giọng nữ lạ: "A lô..."

Tim Chu Vũ Lâu đập thình thịch. Quả nhiên, câu hỏi tiếp theo của đối phương là: "Anh có phải Dạ Lạc Mông Không không?"

Chu Vũ Lâu nghe thấy qua điện thoại giọng Sở Sở có chút căng thẳng, nhưng rất dễ nghe.

Họ hẹn 12 giờ 30 gặp nhau tại đại sảnh của khách sạn Nhã Đô, cùng nhau ăn trưa. Chu Vũ Lâu nhanh chóng bịa ra một lý do để gọi điện cho Tưởng Đan, hủy cuộc hẹn đi xem bàn trang điểm.

Tối qua, Chu Vũ Lâu hơi mất ngủ. Chu Vũ Lâu là người từng trải, cũng từng gặp nhiều phụ nữ nhưng chưa bao giờ gặp phụ nữ theo cách này. Tối qua anh đã tự tưởng tượng khá lâu, Sở Sở sẽ hẹn gặp anh lúc nào, hẹn gặp ở đâu... nhưng không ngờ lại chính vào trưa nay.

Khi bước đến trước cửa khách sạn Nhã Đô, Chu Vũ Lâu thực sự thấy căng thẳng, bởi kiểu gặp mặt này quả là không bình thường trong cuộc sống của anh. Cách giao thiệp giữa con người với nhau thông thường sẽ theo trình tự từ gặp mặt, tới tiếp xúc, rồi thấu hiểu, nhưng giờ đây nó lại biến thành thấu hiểu, gặp mặt, tiếp xúc. Tựa như kiểu bạn qua thư, nhưng mối quan hệ quá thân thiết của họ trên QQ thì kiểu bạn qua thư sao so sánh được? Trong khoảnh khắc bước chân vào cánh cửa xoay của khách sạn, cuối cùng Chu Vũ Lâu cũng hiểu mình đang căng thẳng điều gì. Anh sợ phải thất vọng.

Nghe nói, 80% thông tin con người nhận được là thông qua đôi mắt. Họ đã trò chuyện với nhau lâu như vậy, nói về rất nhiều chuyện, nhưng cảm giác trực quan vẫn hoàn toàn là con số không. *Liệu tôi có thất vọng không*? Câu hỏi này giống như những bông tơ[7] mùa xuân lượn bay đầy trong đầu Chu Vũ Lâu. Nhưng khi Hạ Sở Dung đứng lên từ ghế sofa, hướng về phía anh mỉm cười, thì đám bông tơ kia đều tan biến hết.

Chu Vũ Lâu vừa bước vào sảnh khách sạn Nhã Đô, chưa được mấy bước đã nhìn thấy nụ cười đó.

Các bạn vẫn còn nhớ nụ cười của Hạ Sở Dung chứ? Khi cười hai khóe miệng tạo thành đường cong rất bắt mắt, đôi mắt cũng bất giác sáng bừng lên, khiến người đối diện cảm thấy rất thoải mái. Hôm nay, trong nụ cười đó của cô còn thêm vài phần e thẹn.

Các bạn vẫn còn nhớ dáng người cao ráo, nước da trắng tinh của cô chứ? Hôm nay, cô mặc một chiếc váy ren hai dây màu đen. Sau lớp váy ren, cặp gối thấp thoáng ẩn hiện.

Bạn còn nhớ mái tóc dài vừa đen vừa suôn mượt thả buông trước ngực của cô không? Giờ đây, cô còn hơi nghiêng nghiêng

đầu khiến ai nhìn thấy cũng liên tưởng ngay đến hai từ "duyên dáng".

Chu Vũ Lâu đi về phía cô gái duyên dáng đó. Anh chắc chắn cô chính là Sở Sở, vì với Chu Vũ Lâu, cô đã trú ngụ trong tim anh từ rất lâu rồi.

Khi Chu Vũ Lâu mấp máy môi chưa kịp cất lời thì Hạ Sở Dung đã lên tiếng trước, cô khảng khái hỏi: "Anh là Dạ Lạc Mông Không phải không?"

"Đúng vậy, sao cô lại biết?" Chu Vũ Lâu có chút bồn chồn bất an, cảm giác này rất ít khi xảy ra với anh.

"Anh vừa bước vào là em nhìn ra ngay rồi, em có cảm giác đây chính là anh."

"Vậy em là... Sở Sở?"

Hạ Sở Dung gật đầu, trong nụ cười có thêm phần tinh nghịch. Hai người chào hỏi xã giao vài câu, rồi cùng nhau đi sang phía nhà hàng Tây một cách rất ăn ý.

Trong cuộc sống bình thường chúng ta sẽ nghĩ rằng, ít ai có được sự kết hợp hoàn hảo giữa giọng nói và khí chất, nhưng Chu Vũ Lâu thấy Sở Sở có đủ hai thứ này. Khi Sở Sở cất giọng, trong đầu Chu Vũ Lâu cứ vọng đi vọng lại bản *Clair de Lune*[8] của Debussy.

Khi Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung cùng ngồi xuống chiếc ghế gỗ bọc da trong khách sạn Nhã Đô thì cũng là lúc Đường Khải ngồi vào trong xe mình. Đường Khải ngồi ở quán ăn nhanh gần công ty, mới và được miếng cơm vào miệng thì nhận được lệnh của ông chủ Đài Loan, yêu cầu anh 1 rưỡi chiều ra sân bay đón một người bạn của ông từ Bắc Kinh tới. Đón khách xong thì đưa thẳng tới khách sạn Nhã Đô, ông ấy đã đặt phòng trước ở đó.

Khách trong nhà hàng Tây không nhiều, nhạc công ngồi bên chiếc đàn piano đang chơi bản nhạc của Richard Clayderman. Chu Vũ Lâu gọi cho mình và Hạ Sở Dung hai suất bít tết, thêm một chai rượu vang thượng hạng. Sau khi uống mấy ngụm canh ngao, cuối cùng anh cũng lấy lại được dáng vẻ ung dung nho nhã hàng ngày.

Bữa ăn đó kéo dài rất lâu, hai người nói chuyện thoải mái hết chủ đề này sang chủ đề khác, từ ôn lại chuyện lúc mới quen cho tới hồi tưởng từng lần nói chuyện, từ trải nghiệm cuộc sống tới sở thích của mỗi người, từ chuyện cơm áo lặt vặt cho đến chuyện trong nhóm bạn chat... thao thao bất tuyệt, cảm thấy hứng thú vô cùng. Đương nhiên, ngay từ đầu "Sở Sở" đã nói thật tên mình là Hạ Sở Dung, làm văn phòng tại công ty tư vấn thẩm mỹ Giai Dịch. Dạ Lạc Mông Không cũng sớm nói thật tên họ, và là "yêu nghiệt phương nào". Nhưng cả hai đều né tránh một vấn đề, đó là gia đình họ. Hạ Sở Dung không than vãn về nỗi khổ trong cuộc hôn nhân của mình, còn Chu Vũ Lâu cũng không nhắc gì tới cuộc hôn nhân sắp tới. Hai người cứ nói chuyện như vậy, rồi cười, những bản nhạc kinh điển của Richard vẫn lần lượt vang lên dưới những ngón tay điêu luyện của nghệ sỹ dương cầm. Cứ như vậy, chai rượu vang chẳng biết từ khi nào đã không còn lại bao nhiêu.

Một lần đèn đỏ!

Thú vị không? Nhiều thứ trên thế giới này thường thay đổi chỉ vì một chi tiết tưởng chừng như không liên quan. Giống như một nhà lý luận nổi tiếng đã nói: Một trận lốc xoáy ở châu Mỹ, không ngờ là do cái vỗ cánh của một chú bướm châu Á vài tháng trước. Dưới một góc độ nào đó, vận mệnh nhân vật chính của chúng ta cũng liên quan tới một chiếc đèn đỏ.

Khi Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung đang nói chuyện rôm rả thì cột đèn giao thông ở con phố bên cạnh khách sạn xảy ra sự cố. Một cột đèn đỏ cứ sáng suốt bảy phút mà chưa chuyển màu, phương tiện giao thông đã xếp hàng dài cả mấy chục mét. Đây là khu vực đông đúc, không những lượng xe lưu thông nhiều mà từ lâu nó cũng nổi tiếng vì là khu vực thực hiện giám sát giao thông bằng thiết bị điện tử sớm nhất của thành phố. Nên khi phát hiện ra cột đèn giao thông bị lỗi thì các lái xe cũng không dám hành động tùy tiện, nhưng chờ đợi trong vô vọng một hồi lâu, tài xế chiếc xe đứng đầu hàng vẫn nghiến răng phóng đi, đoàn "người ngựa" phía sau lần lượt phóng theo. Nhưng ở hướng giao thông bên kia, các lái xe phía đèn xanh cũng nhất

quyết không nhường. Cuối cùng, cảnh tượng đáng sợ cũng xuất hiện, mười mấy chiếc xe nằm ngang đỗ dọc chắn hết ngã tư, nam bắc không thông, đông tây tắc nghẹt.

Đường Khải mắc kẹt bên làn đường đèn xanh.

Nếu Đường Khải đến sớm vài phút, chắc đã có thể "thừa nước đục thả câu", vượt qua được ngã tư, như vậy anh cũng không nhìn thấy cảnh tượng gây sốc trong khách sạn Nhã Đô rồi.

Cuối cùng, dưới sự điều phối của cảnh sát giao thông, xe của Đường Khải có thể từ từ nhích lên. Lúc này, trong nhà hàng Tây, Chu Vũ Lâu đang rút ví ra, gọi nhân viên phục vụ thanh toán. Cách đó không xa, xe của Đường Khải cũng đang đi vào khách sạn Nhã Đô. Cùng lúc đó, Chu Vũ Lâu nhận lại tiền thừa, đang định đứng dậy từ biệt Hạ Sở Dung thì cô lên tiếng.

"Anh có việc gì gấp phải về sao?"

Chu Vũ Lâu ngây ra một lúc. Họ đã nói chuyện hơn hai giờ đồng hồ, không khí buổi nói chuyện cũng sắp tới hồi kết thúc, anh không hiểu Hạ Sở Dung hỏi vậy là có ý gì, nên chỉ nhún vai chờ cô nói tiếp, nhưng câu nói tiếp theo của Hạ Sở Dung khiến đầu anh bỗng chốc nóng bừng.

"Anh có muốn lên lầu ngồi chút không? Em đặt phòng rồi."

Đầu óc Chu Vũ Lâu trống rỗng mất mấy giây, một lúc sau mới từ từ có phản ứng trở lại. Anh nhìn sang Hạ Sở Dung, thấy cô cũng đang nhìn mình. Hạ Sở Dung không hề ngại ngùng, cũng không thấy có gì là giả tạo. Cô chỉ hơi nghiêng đầu, nhìn Chu Vũ Lâu cười. Bạn phải hiểu rằng, nụ cười đó không có chút gì là trêu ghẹo, nó giống với khiêu khích hơn.

Chu Vũ Lâu nghĩ ngợi một lúc, hơi men đang cuồn cuộn chảy trong người, anh cảm thấy... mình nên đón nhận sự khiêu khích này. Lúc này, xe của Đường Khải đã dừng ở phía sau khách sạn Nhã Đô.

Khi Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung ra khỏi nhà hàng Tây, cũng là lúc Đường Khải đang dẫn khách vào cửa chính khách sạn.

Khi Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung đi tới trước thang máy đứng chờ, thì cùng lúc đó Đường Khải vừa đến trước quầy lễ tân làm

thủ tục nhận phòng. Lúc này, khoảng cách của hai bên chưa đến mười mét, chỉ cần Hạ Sở Dung hay Đường Khải hơi nghiêng đầu một chút chắc chắn sẽ nhìn thấy người kia, nhưng cả hai đều không.

Đường Khải nhận thẻ phòng từ lễ tân và đọc số phòng cho khách. Khách muốn đi ăn nên nhờ anh chuyển chiếc vali da lên phòng trước.

Thang máy tới, Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung vừa bước vào thì Đường Khải cũng tới. Khi Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung lên tới tầng 3 thì thang máy Đường Khải gọi cũng xuống tới nơi, anh bước vào bên trong.

Thang máy dừng lại ở tầng 12, cửa mở, Đường Khải bước ra ngoài.

Khách ở phòng 1217, Đường Khải đi dọc theo hành lang, nhưng mới được mấy bước chợt giật mình đứng khựng lại. Anh nheo mắt rướn cổ nhìn về phía trước. Anh cảm thấy... bóng lưng cô gái đi phía trước sao lại quen thuộc như vậy? Bên cạnh còn một người đàn ông nữa... chắc không phải chứ! Sao có thể như thế được chứ? Tuyệt đối không thể là vợ anh... Không phải! Ừ! Nhất định là không phải... Nhưng, khi đôi nam nữ đó dừng lại trước cửa phòng, người đàn ông rút thẻ mở cửa, hai người chân trước chân sau theo nhau bước vào thì Đường Khải nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của người phụ nữ... Đó... Đó... Mẹ kiếp! Đó chẳng phải vợ anh thì mẹ nó... là ai nữa chứ?!

Đầu Đường Khải nóng bừng như nổ tung, chiếc vali da trong tay rơi tuột xuống. Anh thấy chân mình mềm nhũn, rất nhũn, lục phủ ngũ tạng tựa hồ trong chốc lát biến thành dòng sắt nung cuồn cuộn chảy, xông thẳng lên đại não, sau khi đông cứng thành khối nặng ngàn cân lại dồn sức nặng lên đôi chân anh.

Sự phẫn nộ thường không phải là phản ứng đầu tiên của người nhu nhược.

Lúc này phản ứng đầu tiên của Đường Khải không phải là phẫn nộ. Ban đầu anh bị sốc, trong một thoáng cảm giác như trời đất sụp đổ, tủi thân, vô dụng, oan ức, bất lực... Tại sao lại

như vậy? Sau đó, có một chút lí trí như vệt pháo hoa vụt sáng trong đầu anh – cho dù thế nào thì cũng phải ngăn họ lại! Vì vậy, Đường Khải chạy nhanh về phía họ. Anh lao đi như một mũi tên, vài bước chân đã đứng trước cửa phòng, tay đấm liên hồi vào cửa như mưa trút! Biển số phòng "1218" tưởng chừng như sắp rơi ra khỏi cửa.

Trước khi nắm đấm của Đường Khải dội xuống cửa phòng như mưa, thì ở bên trong Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung đang hôn nhau cháy bỏng, hai chiếc lưỡi ẩm ướt đang quấn quýt lấy nhau, Chu Vũ Lâu luồn tay vào trong ngực Hạ Sở Dung. Hạ Sở Dung nhanh chóng cởi thắt lưng quần của Chu Vũ Lâu, một tay đưa thẳng xuống dưới. Hạ Sở Dung vốn là người cuồng nhiệt như vậy, nó đã có sẵn trong máu của cô, nhưng chỉ vì chút sai sót của hoàn cảnh mà sự cuồng nhiệt đó lâu ngày bị dồn nén thành mạch nước ngầm, hoặc có thể nói là, một con ngựa chiến bề ngoài trông có vẻ ngoan ngoãn nhưng giờ mới gặp được người kỵ sỹ dũng mãnh. Quần dài của Chu Vũ Lâu tuột xuống gót chân, tay ôm lấy Hạ Sở Dung chật vật tiến về phía giường, hai người ngã vật xuống giường trong hơi thở gấp gáp. Anh đè lên người cô, Hạ Sở Dung không kiềm chế được, rên rỉ "cho em đi..." Chu Vũ Lâu nhổm mông, thót bụng, đang định làm tới thì tiếng đập cửa vang lên.

Phản ứng đầu tiên của Chu Vũ Lâu là: Trúng kế rồi!

Một cái bẫy vô cùng lớn!

Anh quay phắt đầu nhìn ra cửa... Rầm rầm rầm, tiếng đập cửa như sấm dậy! Anh quay lại nhìn Hạ Sở Dung vô cùng ngờ vực, rồi nhanh chóng đứng dậy, kéo quần lên, đeo thắt lưng, sửa lại áo, động tác hoảng loạn, miễn cưỡng cũng sửa soạn xong. Tiếng đập cửa vẫn không dừng lại... Hạ Sở Dung cũng đang làm việc tương tự. Cô còn hoảng loạn hơn, khi xuống khỏi giường còn sảy chân ngã một cái – là do quần lót của cô vẫn đang mắc ở đùi quên chưa kịp kéo lên. Vai cô đập xuống tay vịn ghế sofa. Tiếng đập cửa vẫn dồn dập... Hạ Sở Dung đau quá kêu lên một tiếng, nhưng không quên kéo quần lót lên. Hành động đó khiến Chu Vũ Lâu kinh ngạc! Một ý nghĩ lóe qua trong đầu: *Cô ấy không*

biết gì cả. Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, loáng thoáng có tiếng nữ nhân viên phục vụ đang ngăn cản và hỏi han... Chu Vũ Lâu đỡ Hạ Sở Dung ngồi xuống ghế sofa, đi ra cửa nhìn qua mắt thần: Một người đàn ông lạ, khuôn mặt biến dạng, đỏ ửng. Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh đang nói gì đó, nhưng mặt anh ta vẫn không chút phản ứng. Tiếng đập cửa vẫn vang lên như sấm, tựa hồ như hàng vạn phím đàn cùng vang lên một lúc... Chu Vũ Lâu nghiến răng, sau đó giật mạnh cửa phòng mở ra.

Cuối cùng cũng đã yên lặng.

Đường Khải đứng ngoài cửa, Chu Vũ Lâu đứng bên mép cửa, còn Hạ Sở Dung ngồi ở trong phòng.

Đường Khải không nhìn Chu Vũ Lâu, anh nhìn trực diện vào ánh mắt kinh ngạc của Hạ Sở Dung. Hạ Sở Dung đầu tóc rối bù, một tay ôm lấy vai, quai váy bên đó tuột xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn.

Vừa rồi, khi tiếng đập cửa vang lên, phản ứng đầu tiên của cô là cảnh sát tới bắt ổ mại dâm, hoặc là vợ của Chu Vũ Lâu dẫn người tới đánh ghen. Khi Chu Vũ Lâu đỡ cô ngồi lên ghế, vai cô đang đau nhói, cô đưa tay xoa bóp chỗ đau, không hề nghĩ Chu Vũ Lâu lại mở cửa nhanh như vậy. Chỉ khi đột nhiên thấy mọi thứ trở nên im lặng thì mới ngẩng đầu lên, và rồi nhìn thấy, chồng mình đang mặt đỏ tía tai đứng trước cửa! Cô có cảm giác như mình đang nằm mơ. Cô và Đường Khải nhìn nhau một lát, rồi cô mới vội vàng cúi xuống kiểm tra quần áo và hốt hoảng kéo dây áo lên.

"A..."

Đường Khải gào lên! Anh quỳ sụp xuống sàn, đầu nặng trĩu cúi gằm, hai tay nắm lại đấm vào khung cửa cứng ngắc.

Chu Vũ Lâu ngay lập tức hiểu rõ danh tính người đàn ông. Anh định nói gì đó, nhưng thực tình không biết phải mở lời thế nào, vừa mấp máy môi còn chưa thốt ra tiếng thì thấy Đường Khải đã ngẩng đầu lên, phóng ánh mắt đầy thù hận về phía mình! Chu Vũ Lâu biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Anh không né tránh. Thế rồi Đường Khải xông lên. Giống như một cơn lốc,

nắm đấm của Đường Khải tựa viên đạn bắn ra khỏi nòng nhắm thẳng vào bụng Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu loạng choạng thụt lùi, đổ gục xuống đúng dưới chân Hạ Sở Dung. Hạ Sở Dung kêu lên một tiếng thất kinh, vội vã ngồi xuống đỡ lấy vai Chu Vũ Lâu, hành động đó càng khiến cơn tức giận của Đường Khải trào dâng, anh lại điên dại xông tới!

"Anh làm cái gì thế?" Hạ Sở Dung nhanh chóng chạy ra ngăn chồng. Cô ôm chặt lấy eo anh, vừa cố kéo ra phía sau, vừa hét về phía Chu Vũ Lâu: "Anh đi đi!"

Chu Vũ Lâu loạng choạng đứng dậy, anh định tiến tới tách hai người họ ra, nhưng mới bước lại gần thì đòn thứ hai của Đường Khải cũng vừa phi tới! Đầu Chu Vũ Lâu lệch sang một bên, máu... chảy từ mũi ra.

"Mày chơi vợ tao! Con mẹ mày! Mẹ kiếp! Mày dám chơi vợ tao..." Giọng Đường Khải méo mó, vừa khóc vừa cố vùng ra khỏi tay Hạ Sở Dung. Hạ Sở Dung cũng không rõ lấy đâu ra sức lực, cô lấy đà lắc một cái, cả người xoay 90 độ, hất Đường Khải – người nặng gấp đôi mình sang một bên! Rồi cô chộp lấy cánh tay Chu Vũ Lâu, ngón tay như chiếc kìm khóa chặt lấy tay anh, rồi ra sức kéo anh ra ngoài.

"Anh đi đi... Đi đi!"

"Không... Em nghe anh nói đã, để anh giải..."

"Đi! Đây là chuyện của gia đình em, không cần anh lo! Anh đi đi!" Hạ Sở Dung hét lên, nước mắt tuôn trào. Nước mắt có thể làm mềm mọi sự phản kháng. Chu Vũ Lâu chỉ còn cách lùi lại. Hai nắm đấm của Đường Khải vẫn đang khua khoắng như trận cuồng phong, Hạ Sở Dung cố gắng dùng cả cơ thể để ngăn chồng lại, thét khàn cả cổ ra lệnh cho Chu Vũ Lâu: "Mau đi đi!"... Cuối cùng, Chu Vũ Lâu lùi ra tới mép cửa, cô dùng chút sức lực cuối cùng hét to: "Đi!" Rồi đóng sập cửa lại "rầm" một tiếng.

Phía trong cửa vọng ra tiếng khóc nức nở của Hạ Sở Dung.

Chu Vũ Lâu không đi thang máy. Anh vừa bước qua cánh cửa sắt của cầu thang bộ thì ở đầu bên kia, bảo vệ của khách sạn

cũng vừa rẽ từ phía hành lang vào.

Bước ra khỏi khách sạn Nhã Đô, Chu Vũ Lâu mới phát hiện ra rất nhiều người đang nhìn mình. Nhân viên đón khách nói nhỏ với anh, trên mặt anh có rất nhiều máu. Lúc đó anh mới nhớ ra vừa rồi mũi mình mới bị người đàn ông kia giáng cho một quả. Anh lấy tay che mặt, tìm một quán Mc Donald gần đó, vào nhà vệ sinh rửa sạch vết máu. Nhìn lại đồng hồ, vẫn còn một lúc nữa em họ anh mới xuống xe. Anh gọi một cốc coca rồi ngồi xuống, nhìn qua cửa kính ra dòng người nườm nượp bên ngoài, trong lòng cảm thấy thật mù mịt.

Đây là lần đầu tiên Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung gặp mặt. Khung cảnh thật tồi tệ. Nhưng nếu so với lần gặp mặt thứ hai thì lần này vẫn được gọi là có cái kết hoàn mỹ.

6

Đã mấy ngày trôi qua, Chu Vũ Lâu sống như một xác chết di động. Bề ngoài trông anh có vẻ bận rộn: Chuẩn bị hôn lễ, việc trong khoa, việc bên ngoài rồi vô số công việc khác... Nhưng trên thực tế, linh hồn anh đã hoàn toàn thoát khỏi thể xác. Hôm đó, sau khi mua được chiếc bàn trang điểm về nhà, Tưởng Đan hào hứng khoe với anh, cô đã tìm thấy ảnh của chiếc bàn trang điểm kiểu Mỹ này trên tạp chí như thế nào, đã kinh ngạc về kiểu dáng của nó như thế nào, rồi "hội ngộ thần kì" với nó ở chỗ bán đồ nội thất ra sao... Rồi cô bắt Chu Vũ Lâu đoán xem chiếc bàn trang điểm làm bằng gỗ gì, nhưng gọi mấy lần "Vũ Lâu" mà anh vẫn ngây người ra không chút phản ứng. Tưởng Đan hỏi anh có tâm sự gì phải không? Anh trả lời không có gì, chỉ tại mệt quá thôi.

Anh cảm thấy hết sức mâu thuẫn.

Anh không biết mình có nên gọi điện cho Hạ Sở Dung hay không, hay là tới gặp thẳng cô ấy. Chẳng phải cô ấy nói là làm việc cho một công ty tư vấn thẩm mỹ, tên là Giai Dịch sao? Tìm địa chỉ rất dễ. Có một giọng nói không ngừng nhắc nhở Chu Vũ Lâu: *Cuộc sống của cô ấy giờ đây chắc là tồi tệ lắm! Chồng cô ấy có làm gì cô ấy không? Họ có li hôn không? Có cãi cọ không? Có đánh cô ấy không? Một cô gái yếu đuối như vậy sao mà chịu nổi...* Ngoài những điều lo lắng trên, Chu Vũ Lâu còn rất cảm ơn người con gái đó. Cảm ơn cô hôm đó đã bất chấp tất cả để ngăn chồng lại, cảm ơn cô đã đẩy anh ra ngoài với dáng vẻ liều mạng đó. Một người phụ nữ, chỉ khi dùng toàn bộ sức lực của mình để bảo vệ một ai đó, thì mới có sức mạnh và nước mắt như vậy.

Nhưng một giọng nói khác vẫn kiên trì nhắc nhở anh: *Tuyệt đối không được phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác. Hành vi của*

mình đã hết sức nực cười rồi! Vốn dĩ định đặt dấu chấm hết, kết quả lại gây rắc rối lớn hơn. Nếu còn không ghìm cương trước vách núi, có thể anh sẽ phạm sai lầm không thể tha thứ hơn. Giọng nói đó còn hỏi ngược lại anh: *Anh tưởng rằng sự an ủi của anh sẽ giúp được cô ấy sao? Hành xử yếu đuối như vậy chỉ khiến người con gái bất hạnh càng thêm bất hạnh mà thôi. Anh không thể cưới cô ấy, đúng không? Được, vậy thì đừng quấy rối người ta nữa. Hãy quên đi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.*

Chắc cũng phải đến năm, sáu lần, Chu Vũ Lâu cầm điện thoại lên nhưng rồi lại đặt xuống.

Cuộc sống của Hạ Sở Dung đúng là rất tồi tệ.

Ngày hôm đó, bảo vệ mà nhân viên phục vụ gọi tới, đi từ hành lang đã nghe thấy tiếng khóc vọng lại từ phòng 1218. Họ vội vã chạy tới, vừa trông thấy tình cảnh trong phòng liền lớn tiếng tra hỏi Đường Khải: Xảy ra chuyện gì vậy? Cô gái này bị làm sao thế? Nhân lúc chúng tôi còn chưa báo cảnh sát, anh hãy khai cho rõ ràng đi. Đường Khải thấy oan ức vô cùng. Khai gì cơ chứ? Chẳng nhẽ lại nói: Xin lỗi, các anh hiểu lầm rồi, chuyện này không thể trách tôi, thực ra tôi chỉ là một thằng vô dụng, chuyện là do vợ tôi ngủ với thằng khác mới thành ra thế này? May lúc đó Hạ Sở Dung đã kịp ngừng khóc, giải thích một cách đối phó rằng chỉ là do hai vợ chồng cãi nhau, thì chuyện mới dừng lại. Bảo vệ vừa đi khỏi, Đường Khải mới chợt nhớ ra vali của khách vẫn đang nằm ở hành lang. Anh vội chạy đi lấy thì đã thấy bảo vệ tưởng là vật vô chủ, định mang đi xử lý. Đường Khải vội gọi giật lại "Hành lý đó là của tôi đấy!" Bảo vệ bắt anh phải nói trong vali có gì. Đường Khải đương nhiên không trả lời được. Anh bảo đó là hành lý của vị khách anh đón tới đây. Bảo vệ nói để khách đích thân tới nhận. Đường Khải cuống quá, suýt chút nữa lại xảy ra xô xát. May có nhân viên quầy lễ tân xác nhận thì sự việc mới được giải quyết.

Hạ Sở Dung rất kiên quyết, mặc kệ Đường Khải nói gì, cô nhất quyết giữ im lặng. Những câu Đường Khải hỏi chẳng qua cũng chỉ là hai người quen nhau như thế nào? Quen bao lâu rồi?

Trước đó đã từng lên giường với nhau chưa? Mấy lần?... Đương nhiên, còn điều mấu chốt nữa, thằng cha đó tên gì? Làm gì?

Hạ Sở Dung không nói một lời nào.

Đường Khải cũng tới hỏi quầy lễ tân ở khách sạn Nhã Đô, hi vọng có thể truy ra tên khách đặt phòng 1218 ngày hôm đó, nhưng chỉ có mỗi tên Hạ Sở Dung.

Đường Khải cảm thấy mình là tên vô dụng nhất trong tất cả những kẻ vô dụng trên thế gian này.

Vợ mình đi theo thằng khác, lẽ nào bản thân còn chẳng đủ tư cách để làm rõ chân tướng sự việc? Rõ ràng bị cắm sừng, nhưng chiếc sừng này do đứa nào cắm lên đầu mình cũng không biết! Vì vậy, thù cũ hận mới dâng lên trong tâm trí anh, sự tự ti hàng ngày giờ trỗi dậy biến thành cơn thịnh nộ. Thái độ thì lạnh nhạt, không màng chuyện vợ chồng (chả trách suốt ngày né tránh)... Còn hai việc nữa cũng khiến Đường Khải lòng đau như cắt: Đầu tiên là lúc anh đánh Chu Vũ Lâu. Đương nhiên anh biết đối phương hoàn toàn có thể né tránh, nhưng người ta lại không tránh. Mẹ kiếp, không tránh mới tức! Ngày xưa, mỗi lần Đường Khải đánh cờ với bố, ông không bao giờ nói sẽ nhường Đường Khải, nhưng cứ vào ván cờ lại dùng mấy lỗi sơ đẳng, cố tình để bị ăn một xe một mã, sau đó nghĩ cách hạ gục anh. Sao lại để ăn mất hai quân cờ? Bởi ông nghĩ rằng mình quá mạnh, nhường hai quân như vậy đánh nó mới sướng. Bị đánh mà còn không thèm tránh là có ý gì? Tức là có bản lĩnh, không thèm tránh. Dường như anh ta đang có ý nói rằng: Chuyện nhỏ, chẳng phải mày muốn đánh sao? Tới đi, tao cho mày đánh, vài chiêu của mày, chẳng đủ gãi ngứa, chẳng quan trọng... Chuyện này là sao chứ? Mẹ nó! Thật vô lí! Chính vì vậy, Đường Khải tuy đã đánh được người nhưng không hả giận, ngược lại còn thấy mình ngập chìm trong nỗi nhục. Thứ hai, là phản ứng của Hạ Sở Dung lúc anh đánh gục Chu Vũ Lâu. Cô ta còn chạy ra đỡ cho thằng khốn nạn kia, không thèm để ý gì đến mình, không cần biết cảm nhận của chồng! Đường Khải thấy tủi thân vô cùng.

Nhưng Đường Khải là người có phẩm chất tốt, anh không đánh phụ nữ, trước mặt Hạ Sở Dung ngay cả to tiếng anh cũng

không làm được. Sau nhiều lần hỏi han mà không có kết quả, anh tự ngược đãi mình hai lần. Một lần đấm tay xuống bàn trà, khiến mặt bàn làm bằng gỗ thông cũng để lại hai vết hõm nhỏ. Một lần là nghiêng đầu đập vào tường kêu côm cốp mấy tiếng, hiển nhiên là rất đau nhưng may không chảy máu – đó là chuyện của đêm đầu tiên sau khi sự việc xảy ra. Đêm thứ hai, anh lôi tấm ảnh cưới một mét treo trên đầu giường trong phòng ngủ xuống, lấy đầu gối húc gãy làm đôi. Đêm thứ ba, anh về nhà sau khi uống rượu, cưỡng ép Hạ Sở Dung quan hệ hai lần. Hạ Sở Dung không từ chối cũng không giằng co, chỉ nằm im không động đậy cũng không lên tiếng... Đương nhiên, mấy ngày qua, hai từ "li hôn" đã mấy lần ra tới cửa miệng, nhưng cuối cùng Đường Khải cũng nhịn được mà không nói ra.

Sự việc thay đổi vào tối ngày thứ tư.

Hôm đó, Đường Khải chỉ uống một chai Nhị Oa Đầu nhỏ. Do hôm trước, khi anh quan hệ hai lần với Hạ Sở Dung, bộ dạng cô như xác không hồn khiến anh tức giận, lúc uống rượu cũng có đôi phần do dự, nếu tối nay điều kiện thuận lợi, anh sẽ làm hòa với Hạ Sở Dung? Khi Đường Khải vào phòng, Hạ Sở Dung đang ngồi trên sofa xem tivi. Anh tiến lại gần, ngồi bên cạnh cô, cầm lấy điều khiển tắt tivi đi, vừa định lên tiếng thì Hạ Sở Dung đã nói trước.

"Chúng ta li hôn đi!"

Đường Khải sững người.

Giọng Hạ Sở Dung rất nhỏ, chậm rãi, "Em không cần gì hết, em sẽ tự đi, anh cho em thời gian hai tuần để tìm phòng. Em đã làm chuyện có lỗi với anh, em là người đàn bà tồi, anh đừng trách em." Giọng Hạ Sở Dung hơi run rẩy, cô cố kìm không để nước mắt rơi, lời nói đứt đoạn, "Không phải lỗi của anh, anh là người tốt, thực sự là người tốt. Vấn đề là ở em. Chúng ta không hợp nhau, chúng ta đến với nhau là một sự hiểu lầm, em thực sự xin lỗi anh, nhưng chia tay sớm cũng tốt, anh đừng nghĩ nhiều, là lỗi của em... lỗi của em." Hạ Sở Dung đứng dậy, nhìn sang Đường Khải vẫn đang còn sững người ngơ ngác. Bốn ngày qua, đây là lần đầu tiên cô đối diện với anh.

“Em xin lỗi...” Hạ Sở Dung nghẹn ngào, đi vào phòng ngủ dành cho khách rồi đóng cửa lại.

Một hồi lâu mà Đường Khải vẫn không hề nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Đường Khải như tỉnh giấc sau cơn ác mộng, rùng mình một cái rồi toàn thân sụp xuống, dựa vào sofa, cầm lấy chiếc điều khiển tivi... Anh cũng không biết mình cầm điều khiển làm gì, cũng giống việc anh chẳng hiểu tại sao mình lại mở tivi vậy... Mọi hành động đều là vô thức. Anh nhìn chằm chằm vào những hình ảnh xanh xanh đỏ đỏ trong tivi, cảm giác cơ thể mình nhẹ bẫng. Có thể trong tiềm thức, anh muốn dùng hình ảnh đang chuyển động trên tivi để phân tán sự chú ý của mình, khiến bản thân ít nhiều trông vẫn còn giống một người bình thường, chứ không phải kẻ đã hồn lìa khỏi xác, là người chồng đáng thương nhất thế giới. Khi mới bắt đầu, trong mắt Đường Khải, hình ảnh trên tivi chỉ là những bóng mờ đang di chuyển, giống như có lần do lái xe quá lâu, đột nhiên anh thấy hình ảnh trước mắt như bị nước làm mờ đi, lần đó khiến anh sợ hết hồn, lập tức tấp xe vào vệ đường, nghỉ ngơi hồi lâu mới bình thường trở lại. Vừa rồi, khi xem tivi, anh lại có cảm giác giống lần đó: Mờ ảo, nhấp nháy... nhưng giờ đây... vào lúc này... ngay lúc này... đột nhiên... đôi mắt anh trở lại bình thường, thậm chí còn đặc biệt tinh tường, có thể nói là ánh mắt sắc bén nhất thế giới! Điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt, thật không thể tưởng tượng nổi! Anh nhìn như dán mắt vào màn hình tivi, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân, đó là do cảnh tượng trong tivi đã thu hút sự chú ý của anh: Có một người đang phát biểu trên tivi – đó chính là người đàn ông ở khách sạn Nhã Đô.

Cuộc thi hát “Con đường hoan ca” dành cho các ca sỹ trẻ, do tám doanh nghiệp lớn đồng tài trợ và là chương trình truyền hình được toàn tỉnh hưởng ứng nhất năm nay, tỉ lệ người xem ngày một tăng cao, truyền thông ra sức ca ngợi, khán giả đông như trẩy hội. Trước và sau mỗi vòng thi, các bản tin và chương trình liên quan đều được nằm ở trang quan trọng hoặc khung

giờ vàng của các kênh truyền thông lớn, đặc biệt là giai đoạn chuẩn bị vòng chung kết, tiếng tăm của chương trình nổi cuồn cuộn như dầu sôi trên chảo lửa. Tiết Qua là một trong những thí sinh nhận được nhiều sự chú ý nhất. Cậu ấy luôn dẫn đầu trong nhóm thi hát opera. Mới mấy hôm trước, bài *Celeste Aida*[9] đã giúp cậu giành được điểm cao nhất để đi thẳng vào vòng chung kết, Đài truyền hình tỉnh đã làm cuộc phỏng vấn sâu với cậu và Chu Vũ Lâu.

Những gì mà Đường Khải nhìn thấy chính là chương trình đó.

10 sáng hôm sau, sau khi hết tiết học, Chu Vũ Lâu liền đi ra ngoài. Khi anh ra tới cổng trường thì cũng là lúc Đường Khải lái xe tới trước cổng nhạc viện.

CHƯƠNG 2

1

Thực ra, nếu không bị chiếc xe phía sau đâm phải thì Đường Khải đã nhìn thấy Chu Vũ Lâu.

Người lái chiếc xe phía sau chính là Triệu Đạc.

Sau khi trấn lột được hơn ba vạn tệ từ gã đàn ông mập lùn, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc chong đèn bàn bạc với nhau để tìm hướng đi "chính đáng" cho món tiền bất chính mà hai người vừa hốt được. Cuối cùng họ quyết định mua xe, vừa được hưởng thụ mà lại oai phong, cũng thuận lợi hơn nhiều cho những lần hành động sau. Kiểm lại số tiền có trong tay, nếu mua xe cao cấp quá thì không đủ tiền, nhưng tầm như Xiali[10] thì không thành vấn đề. Nói là làm, chiếc Xiali hai khoang màu bạc mà Triệu Đạc đang cầm lái chính là chiếc xe mới cứng mới tậu ngày hôm qua.

Triệu Đạc đã có bằng lái từ lâu, nhưng do lâu quá không lái xe, thành ra hơi lóng ngóng, hơn nữa lại mất tập trung, vừa phải nhìn chỗ để đỗ xe, vừa mở điện thoại gọi điện cho Bạch Tiểu Khê, hậu quả là chiếc Xiali "thơm" vào mông chiếc Mercedes phía trước. Đường Khải đang ngồi trong xe đột nhiên thấy rung mạnh, biết ngay vừa bị đâm vào đuôi xe, vội vàng xuống xe ra phía sau xem xét. Triệu Đạc cũng vội vã bước tới, luôn miệng nói xin lỗi. Đường Khải đang chổng mông lên để kiểm tra kĩ lưỡng thanh cản sau, vừa hay lúc này, Chu Vũ Lâu lướt ngang qua phía sau Đường Khải, mặt đồng hồ còn vô tình quét qua quần Đường Khải, nhưng hai người không ai nhìn thấy ai.

Thanh cản sau xước một vết sơn khoảng bằng chiếc móng tay, Đường Khải khua khua tay ra hiệu bảo Triệu Đạc đi đi. Nếu như bình thường, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng hôm nay anh không có tâm trạng để đôi co. Lên xe, anh phóng thẳng vào trong cổng nhạc viện.

Sau khi vào lại xe, Triệu Đạc tiếp tục gọi cho Bạch Tiếu Khê, nhưng khi gọi được rồi mới biết cô phải học thêm hai tiết nữa nên bảo anh ta về trước. Triệu Đạc hơi thất vọng. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên anh ta tới nhạc viện đón Bạch Tiểu Khê. Trước đây, do không có xe nên anh ta chưa bao giờ đến đón cô, Bạch Tiểu Khê cũng từng hỏi lí do, nhưng Triệu Đạc chỉ ậm ừ lảng tránh, nói ghét cái thái độ tự cao tự đại của mấy người ở đấy, nhưng nguyên nhân thực sự chỉ có mình anh ta biết.

Đúng rồi, còn một việc rất quan trọng nữa. Bạch Tiểu Khê là sinh viên năm ba, chuyên ngành biểu diễn nhạc kịch của khoa Biểu diễn Hí kịch và Điện ảnh, học viện âm nhạc Tân Giang.

Nickname trên mạng của cô là "Hải Nhu", nửa năm trước, cô làm quen với nickname "Dạ Lạc Mông Không", nhưng trong đời thực, cô đã quen Chu Vũ Lâu từ lâu rồi. Giảng đường môn Hình thể mà cô đăng kí học nằm đối diện chếch với văn phòng khoa Thanh nhạc, cô và Chu Vũ Lâu đã từng gặp nhau nhiều lần khi đi qua hành lang này. Chu Vũ Lâu có khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ thanh thoát và khí chất chững chạc, nhưng không hề thiếu sức sống, khiến cô mê mẩn. Trước khi quen Triệu Đạc, thỉnh thoảng khi tự thỏa mãn tâm tư thiếu nữ của mình, trước mắt cô thường hiện lên khuôn mặt Chu Vũ Lâu. Nhưng Chu Vũ Lâu hoàn toàn không để ý tới cô. Những cô gái xinh đẹp thì quá nhiều, nhưng có thể gây được sự chú ý cho anh thì rất ít.

"Dạ Lạc Mông Không" và "Hải Nhu" nói chuyện với nhau trên mạng không nhiều, nhưng lần nào cũng rất vui vẻ. Chu Vũ Lâu thích nói chuyện với Hải Nhu vì trong cái tên đó có chữ "hải", trùng với tên con gái anh – Chu Hải Ninh. Hơn nữa, sự tinh nghịch của Hải Nhu khiến anh thường liên tưởng tới con gái mình. Đương nhiên, ban đầu Bạch Tiểu Khê cũng chỉ coi Dạ Lạc Mông Không như con mồi, nên từ đầu cô đã giấu kín thân phận mình. Nhưng qua vài lần nói chuyện, Bạch Tiểu Khê nhận ra người đàn ông này rất đặc biệt, như một người anh hiểu biết và tinh thông mọi chuyện, luôn khiến cô có những khoảng thời gian rất vui vẻ. Cũng chính vì vậy, cô mãi vẫn không có ý định làm tổn hại đến Dạ Lạc Mông Không. Cứ như vậy, hơn nửa năm

kết bạn, Hải Nhu và Dạ Lạc Mông Không nói chuyện ngày càng hào hứng, nhưng vẫn không hề biết thực ra họ là thầy Chu và cô sinh viên Bạch Tiểu Khê ở cùng trường.

Sau khi lướt ngang qua Đường Khải, Chu Vũ Lâu vội vã tới thẳng trường mầm non. Hôm nay anh phải đến thăm con gái Chu Hải Ninh. Sau khi li hôn, Chu Vũ Lâu cứ rảnh rỗi lại tới trường chơi với con gái, nhưng cố gắng tránh khoảng thời gian có thể giáp mặt Đỗ Nghiên, như lúc buổi trưa hoặc xế chiều. Chu Vũ Lâu cảm thấy, lần tới thăm con gái này có ý nghĩa trọng đại, bởi hai ngày nữa, tức là Chủ nhật này, anh lấy vợ mới. Lần tới đến thăm con gái, anh đã không còn là người độc thân nữa.

Đường Khải bước vào khu giảng đường của nhạc viện.

Đây là lần đầu tiên anh tới đây, ngoài căng thẳng ra thì còn cảm thấy có chút hưng phấn. Anh rất hài lòng với quyết định lần này. Anh biết rõ tính cách Hạ Sở Dung, đã nói li hôn thì không còn hi vọng tiếp tục nữa. Đường Khải chấp nhận, nhưng gã Chu Vũ Lâu kia thì anh không thể bỏ qua. Tối qua, khi đầu óc đã tỉnh táo, Đường Khải nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng cho rằng Hạ Sở Dung của anh rất có khả năng sẽ lại khoác áo cưới, sà vào lòng Chu Vũ Lâu. Anh quyết định: Nếu mình bị cắm sừng thì đầu thằng cha kia cũng không thể để yên được. Giống như đâm xe vậy, anh đi xe tăng, tôi chỉ có Alto[11], anh to khỏe, tôi không thắng nổi anh, được, nhưng đâm tôi nát nhừ rồi, anh cũng đừng mong dễ dàng phủi mông ra về! Tôi tháo bộ xích của anh cũng được chứ! Đường Khải quyết định phải xông vào sào huyệt của Chu Vũ Lâu, quyết sống mái một phen, mạnh tay "ụp" cho hắn chậu nước bẩn vào đầu, cho lòi cái mặt ngụy quân tử kia ra cho cả nhạc viện biết.

Khi Đường Khải tới văn phòng khoa Thanh nhạc, chỉ thấy một mình thầy Trần cán sự khoa thì rất thất vọng. Nghĩ ngợi một lúc, anh cất tiếng hỏi: "Xin cho hỏi Chu Vũ Lâu có ở đây không?"

Thầy Trần nhìn anh một lúc rồi trả lời: "Trưởng khoa Chu hết tiết học thì đi ra ngoài chưa thấy về, cậu là..."

“À..” Đường Khải không muốn tiết lộ danh tính, hôm nay rõ ràng đến không đúng lúc, nhưng anh vẫn không nhịn được cố ám chỉ vài câu, “Tôi là bạn của anh ấy, nghe nói anh ấy sắp kết hôn nên tới chúc mừng, tôi và cô dâu là...” Đường Khải nhắc tới “kết hôn” là muốn ám chỉ chuyện của Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung. Anh ta muốn nói mình là người quen của cô dâu. Nhưng thầy Trần rõ ràng đã hiểu sai ý, vội vàng đáp lời: “À, cậu tới chúc mừng hôn sự của trưởng khoa Chu à? Cậu đợi chút nhé, để tôi gọi điện cho thầy ấy!” Nói đoạn liền cầm ngay điện thoại lên.

Đường Khải bất chợt giật mình, đã tới mức này rồi sao? Bên kia còn chưa li hôn bên này đã dám công khai bàn chuyện kết hôn? Nhưng trong chốc lát, anh thấy có gì đó sai sai, có thể hai bên đang nói về hai chuyện khác nhau, liền lên tiếng ngăn lại: “À, khoan đã, không cần đâu, tôi sẽ gọi cho anh ấy sau. Ha ha, tôi bận lu bù suốt ngày, đầu óc lẫn lộn hết cả, Vũ Lâu, anh ấy cuối cùng chốt ngày cưới vào ngày...”

“Là ngày kia, Chủ nhật ấy!”

“À... Đúng rồi, lần trước anh ấy có nói với tôi, nghe nói có thay đổi ngày, xem ra vẫn là ngày đó, địa điểm không thay đổi chứ?”

“Không đổi, vẫn ở hội trường Phú An, tầng 2 nhà hàng Phú An.”

Đường Khải cảm ơn thầy Trần một cách khách sáo rồi đóng cửa đi ra ngoài. Ra ngoài rồi mà tim vẫn không ngừng đập thình thịch.

“Chu Vũ Lâu, mày ăn cơm càng ngon thì phân càng thối.”

2

Hoàng Đại Sinh xuất hiện cùng một loài cây rất giống ấy – cây ngũ gia bì.

Khi Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh mồ hôi nhễ nhại, thở hổn hển bê chậu ngũ gia bì vào trong nhà thì câu đầu tiên của Tưởng Đan là: "Ôi, Đại Sinh, anh bê em trai anh đến đây làm gì thế?" khiến cả hội phá lên cười. Đúng vậy, cây ngũ gia bì cao thẳng, lá to như lòng bàn tay, xanh mướt mỡ màng, dáng vẻ chắc khỏe xòe tán ra bốn phía, nếu so với chậu cây này thì mọi câu từ miêu tả Hoàng Đại Sinh đều trở nên nhạt nhòa.

Mối quan hệ giữa bốn người Chu Vũ Lâu, Tưởng Đan, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh rất thú vị. Hoàng Đại Sinh là bạn thân từ thời trung học của Chu Vũ Lâu, Lữ Thanh là bạn thân của Tưởng Đan thời đại học, Hoàng Đại Sinh lại học cùng khoa với Tưởng Đan và Lữ Thanh, chỉ có điều, khi Tưởng Đan và Lữ Thanh vào trường thì Hoàng Đại Sinh đã tốt nghiệp ra trường từ lâu rồi. Họ đều học khoa Trung văn, sau khi tốt nghiệp, Tưởng Đan làm ở nhà xuất bản, Lữ Thanh làm sáng tác tự do, đã xuất bản được vài cuốn tiểu thuyết và tập tản văn đề tài tuổi trẻ. Hoàng Đại Sinh hiện đang là phóng viên có thực lực nhất của chuyên trang pháp luật thuộc tờ Tân Giang vãn báo.

Sau khi Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan yêu nhau thì Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh cũng gặp nhau thường xuyên hơn. Tưởng Đan vốn vẫn muốn gán ghép hai người họ, Lữ Thanh phản hồi rất tích cực nhưng Hoàng Đại Sinh có vẻ trời sinh chậm hiểu, lại coi Lữ Thanh như anh em tốt, mỗi lần nhắc đến vấn đề quan trọng thì lại mất tập trung.

Khi Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh đi vào thì Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan đang sắp xếp phòng tân hôn. Mãi tới tận sáng nay,

sau khi gặp con gái xong, Chu Vũ Lâu mới dứt ra được khỏi chuyện của Hạ Sở Dung một chút.

Trong phòng tân hôn, ảnh cưới của Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan được treo ở đầu giường. Cạnh đầu giường có một chiếc bàn trang điểm kiểu Mỹ, trong gương phản chiếu hình ảnh giấy dán tường hoa nhí đầy lãng mạn. Huyền quan chạm rỗng, tủ bếp kịch trần, rèm cửa sổ kiểu sợi rủ... Tất cả mọi thứ hầu như đều là mới. Tưởng Đan chạy đôn chạy đáo suốt gần ba tháng mới có thể mang lại cho căn phòng tân hôn này một bộ mặt mới, hoàn toàn không còn tìm thấy hình bóng của người phụ nữ trước kia nữa.

Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh dạo một vòng quanh căn phòng với ánh mắt ngưỡng mộ. Hoàng Đại Sinh gạt mồ hôi, nói: "Tớ với Lữ Thanh đều thấy đi tay không tới dự tiệc nó thế nào ấy, nghĩ mãi thấy tổ ấm uyên ương của hai người cũng không thiếu gì, chỉ thiếu đúng mỗi cây xanh nên bọn tớ mang đến bổ sung thêm."

Tưởng Đan nhân cơ hội hùa vào: "Hai người dạo này thân nhau nhỉ!"

Lữ Thanh huých Tưởng Đan một cái, còn Hoàng Đại Sinh thì nói với giọng nghiêm túc: "Đương nhiên, cô gái xa nhất chính là tình yêu gần nhất của tôi."

Lữ Thanh hỏi Chu Vũ Lâu: "Trưởng khoa Chu không bận việc hôn lễ ngày kia hay sao mà còn có thời gian mời cơm thế này?"

Chu Vũ Lâu trả lời: "Là việc của em họ anh. Bạn trai nó hôm nay ở ngoại tỉnh đến, lát nữa là tới thôi. Anh là người lớn trong nhà, lần đầu tiên gặp mặt cũng phải nghiêm chỉnh một chút. Anh đặt bàn ở nhà hàng rồi, nhưng sợ chỉ có mấy người bọn anh thôi sẽ khó nói chuyện nên muốn gọi thêm mọi người đi cùng."

Hoàng Đại Sinh vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Vũ Đình... con bé đó có bạn trai rồi cơ à?"

"Chứ sao!" Chu Vũ Lâu nói, "Người ta đã tốt nghiệp đại học rồi, cậu nghĩ nó vẫn là con bé ngày xưa, hễ thấy cậu là co giò bỏ chạy à?"

Hai anh em Chu Vũ Lâu và Chu Vũ Đình vốn rất thân nhau. Chu Vũ Đình là con gái của chú út Chu Vũ Lâu, nhỏ hơn anh mười tuổi. Lúc còn nhỏ, bố mẹ cô không may gặp nạn qua đời, từ đó Vũ Đình sang ở cùng gia đình Vũ Lâu. Đối với cô em gái này, Vũ Lâu luôn thương yêu thật lòng, sau khi bố mẹ qua đời, anh mặc nhiên gánh vác trách nhiệm của phụ huynh. Bốn năm qua, Chu Vũ Đình học đại học ở một trường sư phạm ở ngoại tỉnh. Trước khi tốt nghiệp, Chu Vũ Lâu nhiều lần gọi điện khuyên cô quay về Tân Giang để còn có người chăm sóc. Em gái anh cũng rất nghe lời, sau khi tốt nghiệp cũng về Tân Giang để ổn định công việc. Mấy hôm trước, khi ra ga tàu đón em gái, Chu Vũ Lâu định gọi cô về nhà anh ở, nhưng cô từ chối vì không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống tân hôn của anh, nên qua nhà một người bạn đại học ở tạm. Nếu không xảy ra chuyện của Hạ Sở Dung thì vốn dĩ mấy ngày qua anh đã nên đi tìm phòng cho Vũ Đình rồi.

Trong lúc mọi người còn đang nói chuyện thì chuông cửa reo. Lúc đó, Chu Vũ Lâu đang ở trong nhà kho tìm chỗ cất phân bón mà Hoàng Đại Sinh mang tới, Tưởng Đan ra mở cửa. Chu Vũ Lâu nghe tiếng cô đang chào hỏi nhiệt tình: “Mời vào, mau mời vào...” rồi đột nhiên im bặt. Chu Vũ Lâu cảm thấy có gì đó khác thường, liền đi từ nhà kho ra, vừa ra tới cửa thì đột ngột dừng lại... Anh dường như không dám tin vào mắt mình.

Ai thế kia?

Anh nhìn thấy người mà Chu Vũ Đình đang khoác tay chính là Phùng Thái.

Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh không quen Phùng Thái. Hai người đưa mắt nhìn nhau không hiểu vì sao hai vợ chồng Chu Vũ Lâu lại phản ứng như vậy. Người đàn ông kia có vẻ hơi lớn tuổi, da ngăm đen nhưng cũng không đến nỗi khó nhìn, cho dù là xấu trai thật, cũng không tới nỗi để khách đứng đó chứ. Phùng Thái có khoảng thời gian thường xuyên tới nhà Tạ Lam để học hỏi, Tưởng Đan đương nhiên là biết anh. Cô không biết phải làm sao liền quay lại nhìn Chu Vũ Lâu, ánh mắt rõ ràng đang hỏi: “Chẳng phải anh bảo bạn trai Vũ Đình hôm nay mới ở

tỉnh khác đến sao? Sao mới chớp mắt đã biến thành Phùng Thái cùng khoa anh vậy?"

Vừa rồi, khi cửa vừa mở ra, nhìn thấy người phụ nữ đứng trong nhà là Tưởng Đan, đầu Phùng Thái đã ong lên một tiếng, tới khi nhìn thấy Chu Vũ Lâu, Phùng Thái mới nhận ra có câu nói như là dành riêng cho mình: "Chui đầu vào họng súng".

Chu Vũ Đình nhìn anh trai và chị dâu với ánh mắt khó hiểu, rồi quay sang bên cạnh nhìn Phùng Thái. Cô nhận ra người bạn trai nickname "Thép đã tôi thế đấy" mà cô quen trên mạng có thể quen biết anh chị mình. Nhưng cô không biết rằng, mối quan hệ của ba người họ không đơn thuần chỉ là "quen biết".

Có những lúc ông trời trêu ngươi thật quá đáng.

Không khí đột nhiên trở nên khó xử. Chu Vũ Lâu thấy không lên tiếng cũng không phải, nhưng nếu cất lời lại sợ thốt ra những câu khó nghe. Trong không khí im lặng khó xử đó, bông hoa lụa trên huyền quan chợt rơi "bộp" xuống đất, như nhắc nhở họ không thể đứng mãi như vậy.

Cuối cùng vẫn là Chu Vũ Lâu cất lời, tuy hơi gượng gạo nhưng anh cũng cố nói với thái độ hòa nhã nhất: "Mau vào đi, đợi mọi người lâu lắm rồi!"

Chu Vũ Đình và Phùng Thái im lặng bước vào nhà. Chu Vũ Đình định giới thiệu bạn trai, nhưng nghĩ lại, thấy chưa nên mở lời, lại thôi. Phùng Thái cười gượng gạo gật đầu chào những người trong phòng, rồi vội cúi đầu thay dép đi trong nhà. Mọi người đều im lặng, nhìn theo Chu Vũ Đình và Phùng Thái đi vào phòng khách, đến bên sofa. Cả hai ngồi xuống chiếc sofa đầy họa tiết hoa tulip với tâm trạng bất an. Lúc nãy, khi đi ngang qua trước mặt Hoàng Đại Sinh, Chu Vũ Đình liếc nhìn anh và khẽ gật đầu mỉm cười.

Thấy vậy, Hoàng Đại Sinh lên tiếng đầu tiên: "Vũ Đình cao thế này rồi cơ à!" Anh không rõ sự tình, nghĩ nói câu này thì sẽ an toàn hơn. Chu Vũ Đình trả lời: "Anh Đại Sinh, mấy năm rồi không gặp, anh đã tìm được chị dâu chưa?" Hoàng Đại Sinh vội "tự hạ nhục" để đánh tan không khí khó xử: "Ồi, anh Đại Sinh

của cô từ nhỏ đã không có duyên với bạn khác giới, con gái cứ thấy anh là chạy, y như cô hồi nhỏ. Đấy...” anh chỉ sang Phùng Thái nói tiếp: “Cô đã là hoa có chủ rồi mà anh vẫn F.A[12] đây này!” Nhưng nói xong rồi anh mới thấy hối hận.

Tưởng Đan đi rót trà cho Chu Vũ Đình và Phùng Thái, Chu Vũ Lâu lấy một điếu thuốc ra mời Phùng Thái, châm lửa cho anh: “Thế giới này nhỏ thật đấy! Vũ Đình khoe nó đưa bạn trai về ra mắt, không ngờ chàng trai bí mật của nó lại là thầy Phùng. Tôi có nằm mơ cũng không nghĩ tới, thầy Phùng lần đầu tiên tới nhà tôi lại với thân phận này.”

Anh còn chưa nói hết câu, ngụm trà Chu Vũ Đình vừa đưa lên miệng đã “phì” hết ra ngoài.

“Thầy Phùng?” Cô kinh ngạc quay sang nhìn Phùng Thái, “Thầy Phùng?... Anh... Không phải anh làm việc ở công trường sao?” Khi cô nói câu này, Phùng Thái cũng bị nửa hơi thuốc vừa hút vào sặc ở cổ.

Chu Vũ Đình quen biết và bắt đầu nói chuyện với Phùng Thái từ học kỳ hai của năm thứ hai đại học.

Cô chọn anh để nói chuyện là có ba lí do: một là Phùng Thái nói anh ở Tân Giang, điều đó khiến cô cảm thấy rất thân thiết; hai là anh dùng nickname “Thép đã tôi thế đấy”, khiến cô cảm thấy nó rất khác biệt; thứ ba, Phùng Thái nói anh là công nhân làm việc ở công trường xây dựng, điều đó khiến cô cảm thấy thú vị vô cùng. Một người công nhân sau khi làm hết công việc nặng nhọc hàng ngày vẫn dành chút thời gian vào quán net lên mạng, anh chàng công nhân này thật đặc biệt.

Cứ như vậy, hai năm qua, trong những lần nói chuyện liên tiếp trên mạng... Phùng Thái bắt đầu từ một anh phụ hồ, ngày ngày dậy sớm, vác cát, xách vữa, lớp chai sần trên tay rụng rồi lại mọc, sau lưng thường bị cọ sát rớm máu khắp nơi... Khi hai người quen nhau được nửa năm thì anh dựa vào sức mình đã lên được chức thợ chính, ngày công từ 30 tệ tăng lên 45 tệ, hôm đó, Chu Vũ Đình cả đêm vui mừng thay cho anh. Sau đó, có lần ông chủ đi kiểm tra công trình, một anh thợ làm việc trên cao lỡ tay

làm rơi chiếc bay sắt xuống đúng vị trí ông chủ đang đứng, Phùng Thái vội lao ra đẩy ngã ông chủ, khiến chiếc bay đâm trúng đùi mình. Ông chủ hết sức cảm động, đợi khi vết thương lành hẳn liền cất nhắc anh lên làm trưởng nhóm thợ nề. Lại một lần khác, hai thợ hàn do đánh bạc mà gây gổ đánh nhau, những người tham gia đánh bạc nhanh chóng chia thành hai phe, một cuộc ẩu đả tập thể chuẩn bị nổ ra, cũng chính Phùng Thái ra mặt ngăn chặn cuộc ẩu đả đó, khiến ông chủ càng tin tưởng anh hơn. Bốn tháng trước, một cai thầu do ăn bớt vật liệu bị ông chủ đuổi việc, ông chủ chỉ đích danh anh tiếp quản, thế là anh trở thành đội trưởng, quản lý trong tay hơn hai trăm công nhân.

Phùng Thái còn nói với Chu Vũ Đình rằng anh vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, lý tưởng của anh không chỉ nằm trong công trường nhỏ bé này. Lý do hằng ngày kiên trì lên mạng là để học hỏi thêm nhiều thứ ở thế giới bên ngoài, để được mở mang đầu óc.

"Cho tới ngày phải chết, anh cũng không phải hối hận về những năm tháng lãng phí thời gian, cũng không phải xấu hổ vì những tháng ngày không làm được gì, bởi toàn bộ thời gian của cuộc đời này anh đã dành để vật lộn, phấn đấu không ngừng trong việc xây dựng sự nghiệp vinh quang cho mình." "Thép đã tôi thế đấy" muốn Chu Vũ Đình hãy tin rằng, anh nhất định sẽ gây dựng được sự nghiệp, sẽ tạo nên những trang lịch sử... Chu Vũ Đình thực sự đã nhìn thấy ở người bạn này hình ảnh một Tôn Thiếu Bình[13] trong tiểu thuyết *Thế giới bình thường*.

Cứ như vậy, Phùng Thái diễn thật sống động vai cuộc đời khác của mình trong thế giới ảo trên mạng, hoặc nói cách khác, cũng là cùng một cuộc đời. Anh công nhân "Thép đã tôi thế đấy" trên công trường và thầy Phùng Thái ở nhạc viện thực ra là cùng một người, đi lên từ một vai diễn nhỏ bé nhất, nhưng luôn ôm trong mình một hoài bão lớn lao.

Ban đầu, Phùng Thái dùng thân phận công nhân để nói chuyện với cô sinh viên đi học xa nhà chỉ để cho vui. Nhưng dần dần, anh dấn sâu vào vai diễn. Anh bắt đầu tin rằng, người công nhân làm việc ở công trường, cái anh chàng "Thép đã tôi thế

đấy" bắt đầu sự nghiệp từ một người phụ hồ đó không phải chỉ là một cái tên ảo, mà là một sinh linh thực sự tồn tại. Anh thường đối chất với thầy Phùng ở nhạc viện: "*Này, anh thấy sao? Tôi đã lên chức cai thầu rồi, sao anh vẫn giậm chân tại chỗ vậy? Anh phải cố gắng lên chứ!*" Phùng Thái cảm thấy như hai con người có lúc hòa làm một, có lúc lại tự chiến đấu một mình, họ đang chiến đấu hết mình trên sân khấu cuộc đời kỳ diệu này... Đó chẳng phải là một trò chơi rất hay sao.

Hiển nhiên, người nảy sinh tình cảm trước là Chu Vũ Đình. Cô bị cảm động sâu sắc bởi câu chuyện của người bạn trên mạng. Cô quyết định từ bỏ cơ hội làm việc không tồi ở thành phố khác để trở về Tân Giang, đến bên người bạn "gang thép" của mình, trở thành người con gái của anh mà không chút do dự, cùng anh xây dựng một tương lai xán lạn đầy kì tích. Cô từng nghĩ anh trai sẽ phản đối cô quen bạn trai là công nhân xây dựng, nên quyết định tạm thời chưa kể câu chuyện này cho anh trai, chỉ giới thiệu bạn trai là bạn học cùng lớp, chờ khi "gang thép" và anh trai gặp mặt rồi tìm cách từ từ giải thích sau.

Ngày thứ hai sau khi về Tân Giang, Chu Vũ Đình và Phùng Thái đã gặp nhau. Vốn dĩ, trong lúc nói chuyện trên mạng, Phùng Thái đã ngày càng thích cô gái ngây thơ này. Tới khi gặp mặt, anh càng thấy thực lòng yêu mến cô hơn. Chu Vũ Đình mặt mày thanh tú, toát lên vẻ hoạt bát năng động, như ngọn gió xuân lùa qua cửa sổ trái tim sương giá của Phùng Thái. Mấy ngày đêm anh mất ăn mất ngủ, nôn nóng vô cùng. Chu Vũ Đình cũng vừa gặp mặt Phùng Thái đã xiêu lòng. Trước khi về Tân Giang, cô đã đưa ra cho mình tình huống xấu nhất về diện mạo của Phùng Thái. Với dự liệu như vậy nên khi gặp Phùng Thái ngoài đời thực, cô thấy còn đẹp hơn Bae Yong Joon[14] gấp vạn lần.

Khi Chu Vũ Đình nói muốn giới thiệu anh với người lớn trong nhà, điều Phùng Thái liên tưởng tới là hình ảnh hai vợ chồng già hiền từ chất phác, nên anh nghĩ tạm thời vẫn ra mắt với thân phận là anh công nhân xây dựng, bởi nếu lời nói dối đã kéo dài hơn hai năm ngay lập tức được phơi bày thì e cô gái khó

lòng đón nhận. Anh không thế để vuột mất mối lương duyên trời cho này vì bất cứ lý do gì.

Nhưng Phùng Thái có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, "người lớn" trong nhà bạn gái chính là Chu Vũ Lâu – kẻ luôn đối đầu với anh. Nếu Chu Vũ Đình sớm nói thật tên họ của mình, thì có thể Phùng Thái đã kịp thời có chút cảnh giác. Nhưng Chu Vũ Đình luôn sử dụng tên gọi trên mạng là Đình Đình, hai người cũng định trong bữa cơm tối nay sẽ nói ra tên thật của nhau, xem ra tình hình này không cần phải chờ tới bữa tối nữa rồi.

Là Chu Vũ Đình bỏ đi trước, nói đúng hơn là bỏ chạy trước.

Khi câu chuyện về "thép đã tôi thế đấy" bị lật tẩy, khi "Tôn Thiếu Bình" của thế giới hiện đại lộ rõ chân tướng, cô không thể nào ngăn được những giọt nước mắt đang tuôn ào ạt. Thật quá đỗi tàn nhẫn! Hai năm, suốt hai năm trời, cô đã sống thật lòng mình với một câu chuyện ảo. Thậm chí còn muốn gả cho một người không hề tồn tại trên cõi đời này.

Sau khi Chu Vũ Đình vừa khóc vừa chạy ra ngoài, Chu Vũ Lâu đưa mắt ra hiệu cho Tưởng Đan đuổi theo, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh cũng nối gót theo phía sau. Bỗng chốc, trong phòng chỉ còn lại Chu Vũ Lâu và Phùng Thái.

Dưới góc độ nào đó mà nói, bình thường khả năng giữ bình tĩnh khi gặp biến cố của Phùng Thái vẫn nhỉnh hơn Chu Vũ Lâu. Nhưng giờ đây, bàn tay châm thuốc của Phùng Thái cứ run lên bần bật.

Chu Vũ Lâu ngồi xuống sofa phía đối diện, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Phùng Thái không chớp mắt. Phùng Thái đặt chiếc bật lửa xuống, ngẩng đầu lên, thần sắc ủ dột, giọng khàn đặc, nói:

"Trưởng khoa Chu, cậu yên tâm, chuyện không phải như cậu nghĩ đâu..."

"Vậy thì như thế nào?" Chu Vũ Lâu đứng bật dậy, "Một người đã gần bốn mươi như anh sao lại lên mạng dụ dỗ một cô sinh viên chứ? Anh đường đường là giảng viên đại học lại thêu dệt câu chuyện như thần thoại một cách vô liêm sỉ. Luyên thuyên

trên mạng chưa đủ, anh còn dám đến tận nhà người ta. Phùng Thái, anh làm vậy không phải đang âm mưu chuyện xấu xa thì là gì chứ?"

Phùng Thái như rơi vào vũng lầy, Chu Vũ Lâu lại không ngừng lấn tới: "Phùng Thái, nếu cô gái kia không phải em gái tôi, nếu hôm nay nơi anh đến là một gia đình không hề biết gì về anh, thì anh định làm gì? Anh định làm gì? Anh đang lừa đảo đấy anh có biết không? Anh đang lừa đảo! Thật là bỉ ổi đáng khinh! Anh có biết không hả?"

Phùng Thái vội ngẩng đầu lên. Anh đối diện với ánh mắt của Chu Vũ Lâu một lát, rồi từ từ đứng dậy, đi vòng qua bàn trà, đến trước mặt Chu Vũ Lâu. Khi còn cách Chu Vũ Lâu một đoạn ngắn, anh đột ngột quỳ xuống.

Hành động bất ngờ đó khiến Chu Vũ Lâu giật mình. Anh xoay người lại, giọng nói đầy tức giận và chán ghét: "Anh làm trò gì vậy?"

"Chu Vũ Lâu!" Đây là lần đầu tiên Phùng Thái gọi thẳng tên Chu Vũ Lâu. "Nếu cậu cho rằng mọi thứ đều là giả dối, thì việc tôi đang quỳ đây là thật rồi chứ? Phùng Thái tôi xuất thân từ nông thôn, nơi tôi ở rất coi trọng chuyện quỳ gối trước người khác, ngoài bố mẹ ông bà tổ tiên và ông trời ra thì dù có dí súng vào đầu cũng không thể quỳ trước người khác, từ nhỏ tôi đã được dạy như vậy. Nhưng hôm nay tôi quỳ trước mặt cậu. Tôi muốn cậu hiểu rằng, tôi không lừa dối ai cả. Những điều tôi nói với em gái cậu không phải giả dối, đó chỉ là một phiên bản khác của Phùng Thái ở nhạc viện mà thôi. Phùng Thái tôi từ một giáo viên dạy nhạc ở một phố huyện, cho tới ngày hôm nay, tôi phải nhẫn nhịn những ánh nhìn và lời chỉ trích của người khác, tôi làm việc vất vả mồ hôi đẫm lưng suốt quãng đường vừa qua, nào có khác gì một cậu công nhân bán sức ở công trường xây dựng? À có khác đấy, tôi còn vất vả hơn cả họ! Người được ông Trời ưu ái như cậu không thể nào hiểu nổi cuộc sống như tôi, mà tôi cũng không cần cậu phải hiểu. Nhưng những người như tôi, tìm một nơi để kể khổ, để nói ra những tâm sự của mình cũng không được sao? Tôi không nói tôi là con trai Chủ tịch thành phố Tân

Giang, tôi cũng không nói mình là đại gia trong tay có bạc tỉ. Tôi chỉ nói mình là công nhân phụ hồ ở công trường, ngày ngày cõng cát vác gạch, ngày đêm ngậm đắng nuốt cay làm một anh phụ hồ thôi mà. Chu Vũ Lâu, nếu cậu nghĩ như vậy cũng là lừa đảo, vậy cậu hãy chặt đôi chân này của tôi đi, sau này tôi làm con cháu cậu, cả đời này tôi đều thấp hơn cậu cả cái đầu. Chết tiệt, tôi sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa."

Tối đó, câu cuối cùng Chu Vũ Lâu nói với Phùng Thái là: "Anh về đi!"

Phùng Thái vừa ra về thì trời đổ mưa. Mấy người Tưởng Đan cũng đã quay lại, nói rằng họ đã đưa Chu Vũ Đình về nhà người bạn an toàn, tâm trạng cũng tạm gọi là ổn định.

Mưa cả đêm không ngớt, tiếng sấm vẫn vang rền...

3

Khi chiếc Lincoln màu trắng phiên bản kéo dài dừng trước cửa nhà hàng Phú An, khách mời đã chờ sẵn từ lâu. Trong tiếng vỗ tay không ngớt của những người xung quanh, bốn cô gái đẹp như thiên thần bắt đầu hòa tấu bản nhạc *Salut d'Amour* bằng violin. Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan bước xuống xe hoa với nụ cười rạng rỡ. Lập tức, vô vàn những dải lụa màu tung bay rợp trời, rồi lại lấp lánh rơi xuống phía trên đầu họ.

Bộ vest hôm nay Chu Vũ Lâu mặc được đặt may ở một cửa hàng Âu phục có tiếng của Hong Kong, vải màu xám tro, thiết kế theo kiểu cổ áo ve nhọn, tay áo tròn cài cúc đơn, khiến anh đẹp trai phong độ hơn mà lại không quá gượng gạo. Anh khoác nhẹ tay cô dâu Tưởng Đan trong bộ váy cưới voan trắng, bó hoa cưới lớn trên tay cô dâu của anh rực rỡ mà kiều diễm. Điều đáng chú ý ở đây là chiếc cà vạt của Chu Vũ Lâu. Trong vô số loại cà vạt, anh chọn chiếc màu đỏ thẫm, màu sắc quá tuyệt vời, toát lên vẻ quý ông lịch lãm, càng làm nổi bật thêm gương mặt rạng ngời của anh, anh chắc chắn sẽ là tâm điểm của ngày hôm nay.

Lễ cưới sẽ được tiến hành tại hội trường Phú An trên tầng hai, khách mời đã ngồi kín phòng. Ngoài bạn bè của Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan, bạn cũ bạn mới của Tạ Lam và nhiều bạn bè của Tưởng Tư Nghiệp – bố của Tưởng Đan, một nhà phê bình nghệ thuật nổi tiếng – cũng đều đến chúc mừng.

Tiếng gọi nhau chụp ảnh, hỏi han chúc mừng, không khí vui vẻ tràn ngập khắp nơi.

Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan đứng ở phía ngoài đón khách.

Hôm nay Chu Vũ Đình đã đến từ sớm. Cô vẫn cố ý né tránh chạm mặt Chu Vũ Lâu, chỉ ở bên cạnh tiếp khách. Phùng Thái cũng đến. Lúc tới trước mặt Chu Vũ Lâu, anh vẫn hơi e dè,

nhưng khi Chu Vũ Lâu một tay bắt tay, một tay đặt lên vai anh và nói, "Thầy Phùng, cảm ơn anh đã tới" thì Phùng Thái cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Vương Nguyệt – trợ lý của viện trưởng Tạ Lam là một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi đã li hôn, rất cởi mở nhiệt tình lại đầy nhiệt huyết. Cô đã giúp đỡ Tưởng Đan từ những ngày đầu chuẩn bị hôn lễ, ngày hôm nay càng không thể thiếu được cô một tay quán xuyến. Sinh viên khoa Thanh nhạc do Tiết Qua dẫn đầu đến rất đông. Đây là nhóm khách náo nhiệt nhất ngày hôm nay, tiếng cười nói vang lên không ngớt. Tổng phụ trách Hoàng Đại Sinh đang sắp xếp mọi chuyện đâu vào đó... Tất cả đều khiến mọi người ưng ý, nếu như, không có sự xuất hiện của Đường Khải.

Lúc đó, khách mời đã đến gần hết, Chu Vũ Lâu đang "đuổi" Hoàng Đại Sinh lên lầu chuẩn bị trước. Hoàng Đại Sinh vừa rời đi, Chu Vũ Lâu đang định vươn vai một chút cho giãn gân cốt, lúc vừa quay đầu lại thì bắt gặp ngay Đường Khải. Anh ta đang đứng bên kia đường, trước một cửa hàng bán điện thoại di động, tay gác lên chiếc hộp đèn quảng cáo Coca-Cola nhìn Chu Vũ Lâu không chớp mắt. Mặt đường rất rộng, hơn nữa Đường Khải cũng mới cắt tóc, nhưng Chu Vũ Lâu vẫn nhận ra anh ta ngay lập tức.

"Vũ Lâu, Vũ Lâu..."

Tưởng Đan gọi Chu Vũ Lâu. Anh quay đầu nhìn lại, thấy trước cửa nhà hàng giờ chỉ còn lại anh, Tưởng Đan, Lữ Thanh và cô thợ trang điểm trẻ tuổi.

"À!" Anh trả lời. "Đi, mình lên thôi!" Nói đoạn anh quay đầu nhìn lại lần nữa. Đường Khải đã bắt đầu sang đường đi về phía này. Chu Vũ Lâu cảm thấy đầu óc bắt đầu quay cuồng. Anh bước vào trong nhà hàng, khi sắp tới trước cầu thang lại nhìn về phía sau lần nữa. Đường Khải đã đi đến giữa đường, dường như anh biết Chu Vũ Lâu đang nhìn mình, nụ cười trên mặt càng trở nên thâm hiểm.

"Ờm... Mọi người lên trước đi!" Chu Vũ Lâu nói với cô thợ trang điểm, "Nhờ em dặm lại lớp trang điểm cho cô dâu, anh ở đây hút điếu thuốc. Lữ Thanh, nhờ em trông Đan Đan giúp anh,

anh sẽ quay lại ngay.” Tưởng Đan còn định nói gì đó nhưng đã bị Chu Vũ Lâu vừa đỡ vừa đẩy lên cầu thang. Khi mấy người Tưởng Đan đi tới chiếu nghỉ giữa cầu thang thì Đường Khải đã tới cửa nhà hàng Phú An.

Chu Vũ Lâu sải vội bước chân rẽ vào hành lang bên cạnh đại sảnh.

Hành lang ở đây rất yên tĩnh, hai bên là phòng riêng, giờ này cơ bản không có khách, thỉnh thoảng mới có nhân viên phục vụ đi ngang qua. Chu Vũ Lâu đi chưa được mấy bước đã dừng lại, quay người, quả nhiên, Đường Khải đang đứng ngay trước mặt anh.

Chu Vũ Lâu biết rõ, lúc này sự hoảng loạn chính là lựa chọn ngu ngốc nhất. Đường Khải không lên tiếng nên Chu Vũ Lâu cũng không dễ gì mở miệng trước. Anh bình tĩnh nhìn đối phương vài giây. Anh rất muốn biết người đàn ông kia tại sao lại biết chỗ này, nhưng anh không định hỏi. Giờ đây, đó không phải vấn đề quan trọng nhất, cho dù biết câu trả lời cũng không giải quyết được gì. Chu Vũ Lâu biết mình không có nhiều thời gian, nên câu đầu tiên anh thốt ra đi thẳng luôn vào vấn đề.

“Cậu muốn thế nào?”

Đường Khải cười. Nụ cười đó ngày thường vốn đã rất hồn hậu, giờ này lại càng hồn hậu hơn. Nhưng trong giọng cười của anh lại xen lẫn sự hòa nhã khiến người khác cảm thấy bất an.

“Thật không hổ là giảng viên đại học. Anh biết nghĩ cho tôi thế thì dễ xử lí rồi.”

“Nói đi.”

Đường Khải thu lại nụ cười: “Anh chắc mình sẽ làm được chứ?”

Lúc này, nhân viên trưởng nhóm phục vụ rẽ vào hành lang từ phía sau lưng Đường Khải. Chu Vũ Lâu giả vờ ho khan rồi tránh mặt sang một bên, chờ khi người nhân viên đó đi khỏi mới nói với Đường Khải: “Được rồi, cậu qua đây.”

Chu Vũ Lâu mở cửa một căn phòng riêng, Đường Khải đi theo vào trong. Cửa sổ căn phòng buông rủ một chiếc rèm màu

sữa, vừa vặn che chắn tầm nhìn từ phía ngoài. Chu Vũ Lâu bước hẳn vào bên trong mấy bước, Đường Khải đóng cửa và dừng lại ở đó.

"Nói đi, cậu muốn thế nào?"

"Xin lỗi!" Đường Khải nói nhỏ.

Chu Vũ Lâu kín đáo thở phào nhẹ nhõm. Anh cúi đầu một lúc rồi ngẩng lên: "Thôi được, tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi vì hành động bộc phát nhất thời của tôi đã làm tổn thương đến cậu. Nhưng cậu hãy tin tôi, tôi không có ý phá hoại gia đình cậu. Tôi đã phạm sai lầm thì tôi chấp nhận trừng phạt, cậu muốn tôi bù đắp thế nào tôi đều có thể cân nhắc, nhưng ngày hôm nay..."

"Không được!"

Đường Khải đột ngột cao giọng. Ngữ khí kiên quyết, mặt bỗng ửng đỏ, vẫn là nét mặt mà Chu Vũ Lâu nhìn thấy từ chiếc mắt thần trên cửa ngày hôm đó. Chu Vũ Lâu nhìn chằm chằm vào gương mặt đó.

Đường Khải lạnh lùng nói: "Tôi muốn anh lát nữa, giữa hôn trường, nói lời xin lỗi... trước mặt tất cả mọi người."

Đường Khải gằn giọng nhấn mạnh vào hai chữ "tất cả", như đang cắn chặt vào một niềm tin trọn đời. Chu Vũ Lâu kinh ngạc nhíu chặt đôi hàng lông mày: "Cái gì? Nói lời xin lỗi giữa hôn trường, trước mặt tất cả mọi người?"

"Không phải với tôi, mà là với vợ anh."

Đường Khải nói câu đó rất nhẹ, như chỉ lẩm bẩm trong miệng, nhưng khi Chu Vũ Lâu nghe thấy hai chữ "vợ anh" vẫn không tránh được rùng mình một cái. Giây phút đó anh mất hoàn toàn khả năng phản bác, mặc cho Đường Khải muốn nói gì thì nói.

Đường Khải chậm rãi: "Trước mặt tất cả khách mời lễ cưới, anh phải thú nhận với vợ mình chuyện khi chỉ còn cách lễ cưới một tuần anh đã hú hí với vợ người khác sau lưng cô ấy. Anh phải xin lỗi và nhận sai với vợ mình, còn phải hứa với cô ấy từ giờ về sau không bao giờ làm chuyện bỉ ổi hạ lưu như vậy nữa. Hơn nữa, anh phải cầu xin tất cả những người có mặt làm chứng

và giám sát anh, để sau này anh không còn tái phạm lỗi lầm tương tự."

Tuy Đường Khải nói rất chậm nhưng khá lưu loát, tưởng chừng như đoạn văn đó anh đã đọc đi đọc lại hàng vạn lần.

Trong phòng riêng rất yên tĩnh, sự huyên náo bên ngoài dường như không ảnh hưởng gì tới không khí vắng lặng, ảm đạm, thậm chí có phần lạnh lẽo ở trong này. Chu Vũ Lâu nhìn Đường Khải không rời mắt, nghiến chặt răng. Nhưng xem ra răng Đường Khải còn nghiến chặt hơn...

Tại hội trường Phú An trên tầng hai, khách mời đã được nhóm Hoàng Đại Sinh sắp xếp chỗ ngồi ổn định, khắp phòng vang lên tiếng đàn du dương, mọi người đều háo hức chờ buổi lễ chính thức bắt đầu. Trong phòng trang điểm, thợ trang điểm đã dặm lại phấn cho Tưởng Đan, cô đứng trước tấm gương sát sàn ngắm đi ngắm lại, căng thẳng tới nỗi má ửng hồng. Lữ Thanh và Chu Vũ Đình đứng bên cạnh giúp cô sửa lại váy và voan cài đầu. Thực tế thì không cần phải sửa gì cả, mọi thứ đã rất hoàn hảo rồi.

Chu Vũ Đình nhìn đồng hồ, quay sang hỏi Tưởng Đan: "Chị dâu, sao anh em vẫn chưa lên vậy?" Vừa dứt lời, Tạ Lam đã đẩy cửa bước vào. Tạ Lam hôm nay trong hết sức rạng rỡ, tưởng chừng như trẻ ra cả chục tuổi.

"Đan Đan, khách ngồi kín hết rồi sao vẫn chưa bắt đầu? Ơ... Vũ Lâu đâu rồi?"

"Mẹ, Vũ Lâu muốn ở tầng dưới hút điếu thuốc cho bớt căng thẳng, anh ấy lên ngay thôi ạ!" Tưởng Đan nói.

"Hút thuốc? Giời ạ... Mẹ đã khuyên nó bỏ thuốc từ lâu, người làm thanh nhạc sao lại nghiện thuốc không biết?"

"Thôi mẹ ra ngồi trước đi, bắt đầu ngay đây ạ!"

Tạ Lam quay ra ngoài, trước khi đóng cửa còn không quên quay lại nhìn con gái với vẻ rất hài lòng.

Tại phòng riêng tầng một.

Không hề khoa trương chút nào khi nói rằng, yêu cầu của Đường Khải đã đẩy Chu Vũ Lâu tới bên bờ vực thẳm. Chu Vũ Lâu

tự nhủ phải nhanh chóng tìm hiểu xem người đàn ông này tới đây để đe dọa, hay thực sự ôm suy nghĩ một sống một còn với mình.

Chu Vũ Lâu hạ giọng: "Nếu tôi không làm được thì sao?"

"Tôi sẽ làm." Đường Khải đáp lại ngay, rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước, "Nếu lát nữa anh không làm như tôi nói, tôi sẽ xông lên sân khấu, giật mic của người dẫn chương trình và nói to với mọi người chuyện anh đã làm gì ở phòng 1218 khách sạn Nhã Đô sáu ngày trước. Trưởng khoa Chu, tôi hứa với anh là tôi nói được sẽ làm được."

"Xem ra cậu thực sự không phá nát đám cưới của tôi thì không chịu thôi."

"Anh chỉ có thể trách mình, là do anh đã phá nát gia đình tôi, vợ tôi và cả cuộc đời tôi trước. Anh cắm sừng lên đầu tôi còn chưa đủ, còn khiến vợ tôi đòi li hôn. Cả đời này tôi chỉ có một mình Hạ Sở Dung, nếu không có cô ấy tôi sẽ không còn gì nữa. Anh chỉ cần kéo quần lên rồi tiếp tục sống cuộc đời sung sướng của mình, anh có từng nghĩ cho người khác không?"

"Đợi chút!" Chu Vũ Lâu kinh ngạc, "Cậu nói gì? Hạ Sở Dung đòi li hôn?"

"Đừng giả bộ nữa, chẳng phải các người đã bàn bạc với nhau hết cả rồi sao?"

"Không hề. Thề có trời cao, tôi không biết gì hết."

"Anh có biết hay không giờ cũng chẳng quan trọng. Điều quan trọng là việc anh đã làm sáu ngày trước, cái việc hạ lưu bỉ ổi không dám kể cho người khác biết đó. Giờ anh tự nói với mọi người hay để tôi nói thay?"

"Không có cách nào khác sao?"

"Không."

"Thực sự không có sao?"

"Tôi đã nói là không có!" Đường Khải hét lên, đạp đổ một chiếc ghế cạnh tường.

Im lặng. Không khí trong phòng khiến người ta ngạt thở.

Hội trường Phú An.

Nhạc công violin vẫn đang tiếp tục biểu diễn, bản *Minuet* đã được kéo đi kéo lại hai lần. Người dẫn chương trình của buổi lễ đã báo cho Hoàng Đại Sinh mấy lần rằng mọi thứ đã sẵn sàng, có thể tiến hành nghi lễ được rồi. Khách mời bên dưới bắt đầu xì xào. Giữa không khí như vậy, Tạ Lam và Tưởng Tư Nghiệp đều đã có chút mất kiên nhẫn. Tưởng Tư Nghiệp bảo Tạ Lam đi hỏi xem sự thể thế nào. Tạ Lam đưa mắt tìm Hoàng Đại Sinh. Hoàng Đại Sinh ra hiệu đang gọi điện cho Chu Vũ Lâu. Anh vừa tới phòng trang điểm hỏi, Tưởng Đan nói với anh Chu Vũ Lâu vẫn chưa lên.

Tại phòng riêng tầng một.

Điện thoại Chu Vũ Lâu reo lên. Anh liếc qua màn hình rồi nhấc máy.

"Alo! Vũ Lâu! Cậu ở đâu đấy? Còn chờ mỗi mình cậu thôi! Buổi lễ sắp bắt đầu rồi, cậu đang làm trò gì thế?" Tiếng Hoàng Đại Sinh sốt ruột hét lên trong điện thoại làm tai Chu Vũ Lâu đau nhói. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được khung cảnh trên lầu lúc này.

"Đại Sinh, cậu bảo mọi người không phải vội, mình lên ngay đây!" Nói xong, Chu Vũ Lâu không đợi Hoàng Đại Sinh nói tiếp liền tắt máy, quay sang Đường Khải: "Cậu thấy đấy, mọi người trên kia đều đang chờ buổi lễ tiến hành. Cậu nhất định phải đặt tôi vào tình thế không có chỗ dung thân như vậy sao?"

"Là do anh tự chuốc lấy, tôi đã không có chỗ dung thân từ lâu rồi."

"Nói thật với cậu, bắt tôi xin lỗi trước mặt mọi người là điều không thể."

"Vậy thì chỉ còn cách là tôi tự mình lên."

"Nếu tôi không để cho cậu lên thì sao?"

"Trừ khi anh khử tôi ngay bây giờ, còn không tôi nhất định sẽ đi."

Đường Khải nói chắc như đinh đóng cột. Chu Vũ Lâu chỉ còn lại chiêu cuối cùng. Vừa rồi cũng có vài phương án lướt qua

trong đầu anh: Báo cảnh sát, tìm người tới hòa giải, hoặc mạnh tay hơn là cho mấy người nhốt tên này lại, chờ hôn lễ kết thúc rồi tính... Nhưng đều không được. Những cách này đều có chung một điểm cực đoan, là tăng thêm số người biết chuyện. Chu Vũ Lâu nhất định phải giải quyết chuyện này trong phạm vi hai người. Chu Vũ Lâu là người coi danh dự như mạng sống, nhất định không để thêm bất cứ ai biết chuyện ở khách sạn Nhã Đô, thêm một người cũng không được.

Do vậy, Chu Vũ Lâu mở lời, đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi sẽ trả tiền, cậu muốn bao nhiêu?"

"Bao nhiêu cũng không cần! Tôi cần anh xin lỗi."

"Hai vạn."

"Không được."

"Ba vạn."

"Không được."

"Bốn vạn."

"Không được."

"Sáu vạn."

"Không được."

"Mười vạn, tôi sẽ trả tiền ngay."

"Không, không được."

"Mười lăm vạn! Tôi chỉ có từng đó."

"..."

Đường Khải không lên tiếng nữa.

Chu Vũ Lâu biết rõ điểm yếu của con người. Có thể người đàn ông này ban đầu đến đây cũng chưa từng nghĩ đến từ "tiền", nhưng điều đó không có nghĩa anh ta bài trừ việc dùng tiền để giải quyết vấn đề. Đúng vậy, anh ta tới quậy phá hôn lễ của người khác như một thằng điên, ngoài việc để hả giận thì còn được gì chứ? Điều đó chẳng có lợi gì cho anh ta cả, chắc chắn không thể hả dạ bằng việc lập tức quy ra tiền mặt. Và có một quan điểm tuyệt vời mà lúc nào cũng đúng: Sự tích lũy về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất. Việc mà một vạn tệ và mười lăm vạn tệ có thể

làm được là hoàn toàn khác nhau. Màn ra giá vừa rồi, Chu Vũ Lâu cũng đã tính toán sẵn trong đầu, bắt đầu từ con số nhỏ, sau đó tăng dần rồi đột ngột tăng lên mười vạn, còn nhấn mạnh sẽ trả tiền ngay, sau cùng ra đòn quyết định, nâng mức giá lên mười lăm vạn. Quả nhiên là rất hiệu quả.

Hoàng Đại Sinh không thể đợi thêm được nữa.

Vừa rồi, anh lại điện cho Chu Vũ Lâu thêm hai lần nữa, nhưng Chu Vũ Lâu đã tắt máy. Giờ tất cả mọi người đều tìm anh để "đòi" Chu Vũ Lâu, Tưởng Đan thậm chí còn nghĩ chồng mình đã xảy ra chuyện gì, nước mắt như mưa. Với tư cách là người phụ trách chính cho buổi lễ, Hoàng Đại Sinh thực sự không thể chống chọi thêm được nữa, mà chính anh cũng muốn biết Chu Vũ Lâu đang làm trò gì. Thế nên anh đích thân chạy xuống tầng một để tìm Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu rút ví tiền trong túi quần ra, lấy ra một tấm thẻ.

"Trong thẻ này có đúng mười lăm vạn, giờ tôi có thể lập tức ra ngân hàng cạnh đây để rút tiền cho cậu. Đây là tất cả tích lũy của tôi trong mấy năm qua, tôi tình nguyện trả số tiền này để mua một bài học. Giờ tôi lại trở thành kẻ hai bàn tay trắng. Tôi với cậu từ nay coi như không nợ nần gì nhau. Đi được rồi chứ?"

Từ lúc Chu Vũ Lâu nói ra con số mười lăm vạn, Đường Khải chưa nói thêm lời nào. Sự kiên quyết và lạnh lùng trong mắt anh giảm dần, thay vào đó là sự hoảng loạn và do dự. Con số này quá lớn với anh, tương đương với số tiền lương của anh trong năm năm. Có một sự thực rất hiển nhiên, không còn vợ thì có thể tìm vợ khác, nhưng cơ hội này nếu bỏ qua sẽ không bao giờ có lại lần hai. Đường Khải ngẩn người hồi lâu, sau đó hỏi lại một cách chật vật: "Tôi… anh, anh chắc là bây giờ có thể đi rút tiền không?"

"Đúng. Nhưng cậu phải hứa với tôi, sau khi cầm tiền thì cậu đi đường cậu, tôi đi…"

Đột nhiên Chu Vũ Lâu dừng lại.

Vừa rồi khi ra giá, anh cứ có cảm giác như cánh cửa phòng riêng hơi động đậy, nhưng lúc đó không để ý lắm. Nhưng bây giờ

anh thấy rõ cánh cửa đang từ từ mở ra. Chu Vũ Lâu kinh ngạc trợn to mắt nhìn ra... Hạ Sở Dung đang lặng lẽ đứng ở cửa.

Đường Khải cũng quay lại nhìn theo ánh mắt Chu Vũ Lâu.

Đường Khải vừa mới xoay ra sau thì Chu Vũ Lâu thấy người anh ta giật mạnh lên, đồng thời nghe "hự" một tiếng rất trầm. Lúc đó, Chu Vũ Lâu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì Đường Khải đã chắn hết người Hạ Sở Dung, cho tới khi... Đường Khải loạng choạng thụt lùi về phía sau mấy bước, Chu Vũ Lâu mới nhìn rõ ngực trái của anh ta găm một con dao.

Chu Vũ Lâu rung lên như bị điện giật! Trong đầu lúc này vụt lên hai chữ rõ rệt: Chết rồi!

Nhát dao đó chắc chắn rất sâu... cho dù Đường Khải run rẩy thế nào thì con dao vẫn nằm yên trên ngực. Dòng máu như những con giun bị làm kinh động, bò ra dọc theo lưỡi dao. Chu Vũ Lâu đoán, nếu bây giờ rút dao ra, thì chắc chắn sẽ có tia máu phụt ra bên ngoài phòng!

Đường Khải không kêu lên tiếng nào.

Không ngờ anh ta không nói lời nào, chỉ vịn tay vào chiếc bàn bên cạnh, trợn mắt nhìn Hạ Sở Dung đầy kinh ngạc... Hạ Sở Dung thì ngược lại, bình tĩnh một cách kì lạ. Cô không hề do dự cũng không thấy có chút gì lo lắng. Cô lại tiến về phía Đường Khải, bước chân chậm rãi như chỉ đang đi tắt đèn. Chu Vũ Lâu định tiến lên ngăn cô lại, nhưng đột nhiên anh nghe thấy phía hành lang vang lên tiếng cười nói ồn ào.

Cửa phòng riêng vẫn đang mở!

Nhanh như chớp, Chu Vũ Lâu chạy ra đóng cửa. Khi quay đầu lại, anh gần như kinh sợ hét không lên lời. Anh nhìn thấy cánh tay Hạ Sở Dung giơ lên, tay lại cầm lấy chuôi dao, cô đang dùng sức... ấn mạnh con dao vào ngực Đường Khải... "Rầm" một tiếng, Đường Khải ngã sõng soài xuống sàn nhà... Chu Vũ Lâu tưởng như sắp ngất. Đúng lúc này, anh lại nghe thấy tiếng cười nói ngoài hành lang đang dừng lại phía sau lưng mình. Tiếng một cô nhân viên phục vụ vang lên ngoài cửa: "Xin mời vào, đây là phòng riêng cho mười người." Vừa dứt lời, cánh cửa phòng hé

mở... Chu Vũ Lâu gần như tuyệt vọng, hai tay ôm lấy đầu. Sau đó, một giọng nam vang lên như tiếng của đấng cứu thế: "Chờ chút, phía bên kia vừa gọi điện nói sẽ tăng thêm vài khách nữa, đổi sang phòng hai mươi người đi."

Cánh cửa phòng lại đóng lại.

Chu Vũ Lâu nhũn người quỳ sụp xuống đất, lớp thảm nền làm giảm hẳn tiếng đầu gối nện xuống sàn nhà. Trong lúc mơ màng, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng người phục vụ nói phòng riêng cho hai mươi người phải lên tầng hai, sau đó, mấy âm thanh ghê người kia xa dần.

Chu Vũ Lâu cảm giác tim mình như bị quẳng vào chiếc máy xay, bị đảo lộn, quay vòng rồi nát vụn. Anh đứng dậy, chỉ có thể gọi là gượng đứng lên, lom khom loạng choạng bước về phía Đường Khải. Mặt Đường Khải trắng bệch, không hề động đậy, máu chảy loang rộng trước ngực, chảy thành vũng bên cạnh người anh ta.

Rõ ràng anh ta đã chết.

Con dao gần như cắm ngập vào người Đường Khải, ba chiếc đinh sắt sáng bóng trên chuôi dao lúc này chao đảo trước mắt Chu Vũ Lâu. Chu Vũ Lâu nheo mắt, anh muốn nhìn đối diện với Đường Khải nhưng Đường Khải không hướng về phía anh, mà nhìn lên trần nhà, ánh mắt đầy kinh hãi dừng ở đó mãi mãi, như không bao giờ tìm thấy đường lên thiên đàng.

Không thể cứu vãn được nữa.

Thật tội nghiệp cho Đường Khải. Vận mệnh xây cho anh sân khấu để diễn một vở bi kịch, cho tới tận khi trút hơi thở cuối cùng, anh cũng không hề phản kháng lấy một lần, thậm chí cũng không thể vì đau đớn hay kinh ngạc mà kêu lên một tiếng. Giống như chúng ta vẫn thường nói, Đường Khải là người có phẩm chất tốt, anh không bao giờ đánh phụ nữ, trước mặt Hạ Sở Dung thì dù chỉ là to tiếng thôi anh cũng không làm nổi. Phẩm chất này đã được anh gìn giữ cho đến giây phút cuối đời.

Đúng là không thể cứu vãn được nữa. Thậm chí đến tên của người đàn ông này là gì Chu Vũ Lâu cũng không biết.

Đột nhiên, Chu Vũ Lâu ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Sở Dung một cách giận dữ. Hạ Sở Dung không hề động đậy, sắc mặt trắng bệch hệt như chồng mình, đầu tóc rũ rượi che khuất đôi mắt, nhưng biểu cảm của cô lại bình tĩnh quá mức bình thường. Cũng giống như ở đại sảnh khách sạn Nhã Đô ngày hôm đó, khi Chu Vũ Lâu mới mấp máy môi chưa kịp lên tiếng, Hạ Sở Dung đã cất lời trước: "Không sao rồi, anh về đi."

"Em! Em, em, em… sao em lại… giết… em điên…"

"Hừm!" Nào ngờ Hạ Sở Dung bật cười, tiếng cười nghe rất lạnh lẽo, "Em lên giường với người đàn ông khác, hóa ra lại thành cớ để chồng mình phát tài, giúp anh ta kiếm được mười mấy vạn, loại chồng như vậy không đáng chết sao?"

"Nhưng… em, sao em có thể giết… có thể giết…"

"Được rồi, anh đi đi, khách mời đang chờ anh đấy, ngày trọng đại thế này, không thể đến muộn được."

"Nhưng, nhưng, nhưng mà…"

Bao nỗi hoảng sợ, sự kinh hoàng và lo lắng của Chu Vũ Lâu đều biến thành mấy từ "nhưng mà" lắp ba lắp bắp, cuối cùng vẫn là một câu quả quyết của Hạ Sở Dung: "Chỗ này có em xử lý rồi, xảy ra chuyện thế này không liên quan gì tới anh, anh lên lầu bắt đầu buổi lễ ngay đi, anh mà còn không lên là hỏng hết chuyện đấy."

Chu Vũ Lâu vẫn nhìn chằm chằm Hạ Sở Dung. Hạ Sợ Dung thấp giọng quát: "Đi đi!"

Chu Vũ Lâu miễn cưỡng đứng dậy, loạng choạng bước ra cửa. Khi mở cửa ra, anh đột nhiên hoảng hốt rụt tay lại, rồi quay đầu nhìn Hạ Sở Dung. Hạ Sở Dung nói nhỏ: "Đi đi, em sẽ lau hết dấu vân tay."

Ông trời phù hộ, hành lang không một bóng người. Chu Vũ Lâu chạy như bay ra khỏi hành lang về phía cầu thang thoát hiểm, rồi chạy như bay lên lầu trên, được nửa cầu thang thì Hoàng Đại Sinh vừa vặn rẽ vào phía hành lang này.

Hoàng Đại Sinh vừa tìm khắp cả sảnh không thấy Chu Vũ Lâu đâu, chạy ra bên ngoài tìm một vòng cũng không thấy, lúc

quay vào anh mới đế ý thấy cạnh đại sảnh có một lối rẽ hành lang. Anh rẽ vào phía bên này mới biết hành lang khá dài, nên vừa đi vừa gọi "Vũ Lâu" vừa đẩy cửa tìm từng phòng riêng một.

Hạ Sở Dung đương nhiên là nghe thấy tiếng gọi.

Cô biết có người đang đi về phía mình, tìm Chu Vũ Lâu trong từng phòng một. Cô không biết người đó là ai, điều đó không quan trọng. Tình hình quá khẩn cấp! Cánh cửa căn phòng này sẽ nhanh chóng bị mở ra, cô sẽ không có chốn nào để thoát. Lúc này cô nhìn thấy trên tủ đặt đồ ăn ở sát tường có bày một chiếc bình hoa, một chiếc bình sứ thanh hoa giả cổ. Hạ Sở Dung chạy nhanh qua đó. Bình hoa khá nặng, là kiểu bình cổ nhỏ bụng to, thật phù hợp để làm vũ khí, cầm trong tay mà đập vào đầu người khác thật là vừa vặn.

Hạ Sở Dung gần đây càng ngày càng kinh ngạc khi phát hiện ra đằng sau thân hình trông yếu đuối của mình dường như lại ẩn chứa một sức mạnh kinh người, thứ năng lượng này một khi đã bộc phát ra thì không thể nào tưởng tượng nổi. Cũng giống như hôm đó ở phòng 1218, cô đâu ngờ có thể ném văng một người to con chắc nặng như Đường Khải ra xa. Nên bây giờ, Hạ Sở Dung hoàn toàn có thể dự liệu được, lát nữa khi cửa phòng mở ra thì chiếc đầu ló vào sẽ gặp phải hậu quả như thế nào... Còn lúc này, cô đang đứng thẳng sau cửa, ép sát vào tường, cảnh giác nhìn ra cửa, tay nắm chắc lấy cổ chiếc bình hoa.

Rất nhanh, tiếng bước chân của Hoàng Đại Sinh dừng lại trước cửa phòng. Cánh tay Hạ Sở Dung bắt đầu siết mạnh, hai mắt mở to, căng thẳng vẽ trước đường đi của chiếc bình hoa... Cô nghe người ngoài cửa gọi "Vũ Lâu", tay đặt lên nắm cửa... Nắm cửa đang chuyển động, một tiếng "cạch" vang lên... Hạ Sở Dung vội giơ chiếc bình hoa lên cao.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên ngoài cửa.

Hoàng Đại Sinh vừa định đẩy cửa vào phòng thì điện thoại đổ chuông. Anh vội cúi đầu nhìn xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy cái tên tưởng chừng như lâu lắm rồi anh mới gặp: "Chu Vũ Lâu". Anh vội bấm máy và hét lên trong điện thoại: "Cậu đang ở đâu vậy?"

“Tôi về rồi, đang ở trên lầu, cậu ở đâu vậy?” Chu Vũ Lâu hỏi.

Hoàng Đại Sinh thở phào nhẹ nhõm, không kiềm chế được cơn tức giận: “Mẹ kiếp! Cậu làm tôi lo muốn chết.” Nói đoạn, rảo bước rời đi.

Tiếng chuông điện thoại đó khiến Hạ Sở Dung suýt nữa mất kiểm soát. Nếu cô phản ứng chậm một chút thì tình hình có thể đã đi theo một hướng khác.

Trong phòng trang điểm cô dâu, Chu Vũ Lâu đứng trước ánh mắt chằm chằm của mọi người, lên tiếng: “Xin lỗi mọi người vì đã làm chậm thời gian. Vừa rồi tôi ở dưới lầu hút thuốc, nhưng nhận được điện thoại của mẹ Hải Ninh. Hải Ninh sốt cao, hơn 40 độ phải nằm viện, mẹ con bé nói tình hình không được lạc quan nên cô ấy hỏi tôi có qua đó một chuyến được không. Tôi nói là không được vì hôm nay là ngày cưới của tôi, sau đó cúp máy, tôi đi ra bên ngoài, một mình tôi, một mình tôi…”

Chu Vũ Lâu không nói tiếp được nữa, anh ta khóc thành tiếng, nỗi sợ hãi như những cái lỗ trên chiếc tổ ong giờ phút này bỗng chốc vỡ òa.

Trong suốt buổi lễ, Chu Vũ Lâu phải điều động mọi dây thần kinh để ứng phó với các thủ tục rườm rà của hôn lễ: Uống rượu giao bôi, cắt bánh, rót rượu, ôm hôn, nói lời cảm ơn, vỗ tay, chúc mừng… Có mấy lần anh mơ hồ nhìn thấy Đường Khải đẩy cửa hội trường Phú An đi vào, bước đi loạng choạng, hơi thở yếu ớt, khuôn mặt đỏ ửng, vẻ oán hận ngút trời. Anh ta đi qua ba lần cổng hoa trên thảm đỏ, những giọt máu đỏ tí tách nhỏ theo mỗi bước chân… Anh ta xông lên sân khấu, muốn hét to lên nhưng không ai nghe thấy, thế nên anh ta liền chạy đến giật mic của người dẫn chương trình… Nhưng không giật được, vì người dẫn chương trình chính là Hạ Sở Dung hung dữ. Chiếc mic bỗng biến thành con dao nhọn tàn ác. Ba chiếc đinh tán trên chuôi dao phản chiếu ánh đèn màu lấp lánh trong hội trường rọi trúng mắt Chu Vũ Lâu khiến anh thấy đau nhói. Sau đó, Chu Vũ Lâu nghe thấy âm thanh đó, tiếng “hự” thật trầm… Anh nhìn thấy Đường Khải đổ gục dưới chân anh và Tưởng Đan, máu phun ra ào ạt, váy cưới của vợ anh trong chốc lát nhuốm đầy máu.

Chu Vũ Lâu cố kiềm chế, khoác lấy tay Tưởng Đan, cố giữ nụ cười tươi trên môi. Trong ấn tượng của anh, đó là nụ cười khổ sở nhất trong cuộc đời mình. Anh luôn phải nhân cơ hội cười để chớp mắt thật nhiều, cố gắng xua đi những ảo giác đang kéo tới như cơn lũ quét. Còn Tạ Lam đang ngồi bên phía bàn dành cho gia chủ cách đó không xa thì lại thầm nghĩ, Vũ Lâu hôm nay chắc xúc động lắm, mỗi lần cười lên mắt nhỏ hơn mọi ngày bao nhiêu.

Thi thể của Đường Khải được phát hiện lúc hôn lễ đã tiến hành được già nửa thời gian, lúc đó cũng đã giữa trưa.

Cuối cùng cũng có khách hàng chọn phòng riêng đó. Giống như một sự trêu ngươi cho cái chết của Đường Khải, một đoàn họ hàng hộ tống đôi vợ chồng trẻ, con trai họ mới vừa đầy tháng, họ đặt phòng để làm tiệc mừng đầy tháng cho con. Nhân viên phục vụ mở cửa phòng, dừng lại ngoài cửa mỉm cười mời khách đi vào. Ông bố trẻ bước vào trước, vừa bước được nửa bước anh bỗng đứng khựng lại. Chàng trai trẻ khá trấn tĩnh, vội quay người lại run rẩy che chắn cho đứa bé và cố chắn tầm nhìn của vợ. Nhưng vợ anh đã nhìn thấy, cô kêu lên thất thanh, suýt chút nữa làm rơi đứa trẻ đang bế trên tay xuống đất.

Nhà hàng Phú An thuộc khu Nhân Huệ, thành phố Tân Giang. Sau khi nhận được tin báo, Đại đội cảnh sát Hình sự khu Nhân Huệ lập tức phái người tới hiện trường.

Công tác kiểm tra hiện trường và kiểm tra khu vực bên ngoài đồng loạt được triển khai. Hai đầu hành lang được căng dây giới hạn hiện trường, chụp ảnh, khám nghiệm tử thi, thu thập dấu vết, tìm kiếm vật chứng... Kết luận nhanh chóng được đưa ra, nạn nhân chết do bị dao một lưỡi đâm xuyên tim, thời gian tử vong trong vòng khoảng một giờ đồng hồ. Không có dấu vết giằng co, thi thể không bị di chuyển, sơ bộ phán đoán hung thủ chỉ có một người, hơn nữa khả năng cao hung thủ là người quen của nạn nhân. Từ độ chính xác và độ mạnh của nhát dao cho thấy, thủ đoạn gây án của hung thủ rất lão luyện, nhiều kinh nghiệm và trạng thái tâm lý rất vững vàng.

Thủ đoạn lão luyện, kinh nghiệm phong phú, tâm lý vững vàng? E rằng Hạ Sở Dung mà nghe được lời kết luận này cũng phải giật mình. Nhưng nếu không phải như vậy thì ai có thể đâm một nhát chết người, sau đó rời đi mà không để lại dấu vết gì chứ?

Không hề có chút dấu vết. Dấu chân, dấu vân tay, tóc, vải sợi... không lưu lại bất kì vết tích có giá trị nào.

Cảnh sát đương nhiên không thể tìm thấy gì. Thảm lót sàn là tấm màn che chắn dấu chân tốt nhất, trừ khi trời mưa, giày ướt hoặc dính những thứ dễ để lại dấu vết như bùn, máu, phân... Nếu không quá khó để tìm thấy vết giày trên thảm. Mọi dấu vân tay đều đã bị Hạ Sở Dung lau sạch sẽ. Cũng không hề có tóc hay bất cứ thứ gì có thể rơi xuống, vì Đường Khải không hề xô xát với Hạ Sở Dung, thậm chí anh còn không chạm vào cô. Cho dù có như vậy, thì trước khi rời đi, Hạ Sở Dung đã kiểm tra kĩ lưỡng lại lần nữa mọi ngóc ngách căn phòng, cho tới khi chắc chắn không để lại bất cứ dấu vết nào nữa mới rời đi. Cũng may có lượt kiểm tra đó, nếu không cảnh sát sẽ tìm thấy tấm danh thiếp ghi tên "Chu Vũ Lâu" ở góc phòng. Chu Vũ Lâu làm rơi danh thiếp khi lôi ví tiền từ trong túi ra để lấy thẻ ngân hàng cho Đường Khải, Hạ Sở Dung phát hiện kịp thời và đã mang nó đi. Giờ đây, vật chứng duy nhất tại hiện trường là con dao. Đó là con dao nhà bếp làm bằng thép không gỉ, nhãn hiệu Meifeng. Do e ngại rút dao ra, trên người sẽ dính máu, nên Hạ Sở Dung để nguyên nó trên người Đường Khải.

Kì thực, để tìm ra hung thủ cũng không khó, thông thường chỉ cần kiểm tra camera sẽ phát hiện sự thật động trời. Nhưng phòng giám sát của nhà hàng vừa báo một tin không may. Hai hôm trước, khi mưa lớn, sét đánh hỏng hết hệ thống camera, nhà hàng vẫn chưa kịp sửa chữa. Do vậy, hung thủ may mắn trốn thoát như kẻ tàng hình.

Điều quan trọng nhất bây giờ là làm rõ danh tính nạn nhân.

Cảnh sát tìm được manh mối quan trọng trên người Đường Khải – khóa điện tử điều khiển từ xa của chiếc xe Mercedes. Đội trưởng Đội cảnh sát điều tra tên Vương Lâm. Một mặt, anh điều

nhân viên ra bãi xe đế tìm xe của nạn nhân, một mặt cho người cầm ảnh Đường Khải để tiến hành nhận diện trong phạm vi nhà hàng. Đương nhiên, bao gồm cả hội trường Phú An trên tầng hai.

Khi một nhân viên cấp dưới trẻ tuổi của Vương Lâm đến hội trường Phú An, Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan đang đi từng bàn để chúc rượu khách. Vừa rồi, trong lúc thời cơ thích hợp, Chu Vũ Lâu có giải thích với mọi người đã gọi điện cho mẹ của Hải Ninh, con gái anh đã qua cơn nguy hiểm, không còn phải lo lắng nữa. Do vậy, mọi người ai cũng thở phào nhẹ nhõm, cùng thoải mái tận hưởng không khí vui vẻ của buổi lễ.

Nền bức ảnh chính là tấm thảm in đầy hình hoa cúc trong gian phòng riêng đó. Đầu Đường Khải nằm chính giữa một đóa hoa, cánh hoa tỏa ra bốn phía, hệt như đầu anh đang tỏa ánh hào quang. Tuy trên mặt không có vết máu nào, nhưng ánh mắt mở to, vừa đau khổ vừa kinh ngạc của anh nhìn thẳng vào ống kính, khiến ai nhìn vào tấm hình cũng thấy giật mình kinh sợ.

Bức ảnh được truyền đi từ bàn gần cửa hội trường Phú An. Mọi người đều lắc đầu nói không quen, rồi nhanh chóng truyền đi, như đang vứt bỏ một thứ đồ xui xẻo. Cũng có người hỏi cảnh sát đã xảy ra chuyện gì, cảnh sát giải thích đang điều tra vụ án mạng ở tầng một, vì vậy mọi người càng cảm thấy bất an hơn.

Từ lúc cảnh sát vừa bước vào, Chu Vũ Lâu đã nhìn thấy ngay. Ban đầu anh thấy chột dạ, nhưng sau đó nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Đầu tiên, thi thể đã bị phát hiện. Thứ hai, Hạ Sở Dung nhất định đã trốn thoát, nếu không cảnh sát đâu cần phải vất vả cầm ảnh đi hỏi từng người để nhận diện như vậy. Có hai điều khiến Chu Vũ Lâu bất an nhất, một là dấu vân tay, hai tay nắm ở cửa anh đều từng đụng đến, trên đó nhất định có dấu vân tay của anh. Nhưng anh lại nghĩ, Hạ Sở Dung chắc đã xử lý gọn gàng trước khi rời đi. Điều thứ hai, cũng là điều anh lo lắng nhất, trong số khách mời có mặt ở đây, có ai nghi ngờ anh không? Có

ai nghĩ đến việc buối lễ bị tiến hành muộn có liên quan tới vụ việc ở tầng một không?

Nếu vậy thì cũng đành nghe theo ý trời thôi.

Chu Vũ Lâu cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, vừa cố giữ vẻ tươi cười để tiếp khách, vừa ngấm ngầm quan sát công việc của cảnh sát. Mồ hôi trên trán anh không ngừng túa ra, anh không dám tưởng tượng, lát nữa khi mình nhìn thấy khuôn mặt đó thì sẽ phản ứng như thế nào? Có bị mất hình tượng không? Chân có nhũn ra không? Có để lộ sơ hở gì trước mặt cảnh sát không?... Nhưng tâm trạng lo lắng đó nhanh chóng bị một sự việc chen ngang xóa nhòa đi.

Một người họ hàng của Tưởng Đan đã lớn tiếng cãi cọ với cảnh sát. Người họ hàng đó uống hơi nhiều, thấy cảnh sát cầm tấm hình người chết đi đi lại lại trong tiệc cưới thì thấy chướng mắt và lại không phải điềm lành, liền lên tiếng phản đối và đòi xé tấm ảnh đi. Viên cảnh sát tức giận lớn tiếng ngăn lại. Người họ hàng kia cậy người nhà đông, lập tức to tiếng chửi. Cảnh sát đập bàn, người họ hàng giơ chai rượu lên... Hoàng Đại Sinh thấy vậy vội vàng chạy ra can hai bên. Hoàng Đại Sinh là phóng viên chuyên trang Pháp luật của Tân Giang vãn báo, anh có mối quan hệ tốt với phía cảnh sát nhiều năm. Sự việc rất nhanh được giải quyết ổn thỏa, người họ hàng được đưa ra chỗ khác khuyên giải, việc nhận diện nạn nhân tiếp tục tiến hành. Nhờ vụ cãi cọ đó mà tâm trạng Chu Vũ Lâu đỡ căng thẳng phần nào, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trợn tròn của Đường Khải trong bức ảnh, anh vẫn không khỏi rùng mình.

Đương nhiên, anh nói với cảnh sát mình chưa từng gặp người này.

Vừa rồi, khi Hoàng Đại Sinh xuống lầu để tiễn mấy người bạn thì đã biết vụ án mạng dưới tầng một. Anh có tới bên hàng rào cảnh sát ngó vào một chút, thì nhìn thấy người quen là Vương Lâm. Vương Lâm bảo Hoàng Đại Sinh vào trong, tường thuật sơ qua tình hình rồi dặn anh không được viết quá kinh dị máu me. Hoàng Đại Sinh vốn đã khá quen với hiện trường các vụ án mạng máu me, nhưng khi nhìn thấy thi thể Đường Khải cũng

không khỏi rùng mình. Không hẳn là do hiện trường quá tàn nhẫn, mà vì hiện giờ bạn thân của anh đang tổ chức hôn lễ ở tầng trên, mà tầng dưới lại có xác chết nằm ở đây, điều đó khiến anh không khỏi cảm thấy có chút xui xẻo. Anh ghi lại sơ qua một số chi tiết hiện trường rồi mới lên lầu.

Khi bức ảnh của Đường Khải được truyền tay trong hôn trường của Chu Vũ Lâu, thì ở các địa điểm khác trong nhà hàng Phú An, công tác điều tra tương tự cũng cùng lúc được tiến hành, nhưng xem ra không được thuận lợi cho mấy. Nhân viên nhà hàng và các khách hàng có mặt đều nói chưa từng gặp người này. Khách hàng chưa gặp còn có thể lý giải, nhưng đến nhân viên cũng không ai biết, chủ yếu là do lượng khách mời tham gia hôn lễ của Chu Vũ Lâu quá đông, gây nhiễu sự chú ý của nhân viên nhà hàng đến những điều khác, thêm nữa diện mạo của Đường Khải cũng không có gì đặc biệt, lúc vào nhà hàng lại lẳng lặng không lớn tiếng.

Việc điều tra dường như không có manh mối gì, nhân viên nhà hàng Phú An báo với cảnh sát không có ai khả nghi ra vào nhà hàng cả, trông ai cũng rất bình thường. Ngoài ra, chiếc xe của Đường Khải cũng không tìm thấy, vì Đường Khải không đỗ xe trong bãi xe của nhà hàng, anh dừng xe ở một ngõ nhỏ bên cạnh cửa hàng điện thoại bên kia đường.

Chật vật hồi lâu, tiệc cưới cũng kết thúc.

Chu Vũ Lâu thở phào một hơi rõ dài. Cảm ơn trời đất, không có vị khách nào liên hệ anh tới vụ án mạng cả, bao gồm cả người nhạy cảm như Hoàng Đại Sinh. Kỳ thực, trong số khách mời có người đáng lẽ phải biết Đường Khải, đó là thầy Trần, cán sự Khoa Thanh nhạc. Nhưng hôm nay có vẻ ông uống hơi nhiều, mắt nhìn không rõ. Hơn nữa, Đường Khải mới cắt tóc, biểu cảm lại không bình thường nên lúc xem ảnh, mặc dù thầy Trần có hơi do dự, nhưng sau đó lại kiên quyết lắc đầu. Hoàng Đại Sinh sắp xếp ổn thỏa phần còn lại của buổi lễ rồi mau chóng quay về tòa soạn để viết bài. Khách mời cũng đã tan hết, giờ chỉ còn lại khâu cuối cùng – cơm đoàn viên.

Khi Chu Vũ Lâu ngồi xuống bên bàn ăn cũng là lúc thế lực và tinh thần của anh gần như đã bị vắt kiệt. Anh đề xuất với Tưởng Đan, vì dưới lầu xảy ra án mạng, rất xui xẻo nên bữa cơm đoàn viên dời sang buổi khác cũng được, nhưng Tưởng Đan nhất quyết đòi ăn xong rồi mới về. Một mâm cỗ giá tận 1088 tệ. Khi đồ ăn đã lên hết, Chu Vũ Lâu cố nhịn để không nôn ra. Nhìn món nào anh cũng có thể liên tưởng đến vết máu trên người Đường Khải.

Nhưng điều thực sự kinh hãi là sự việc xảy ra khi bữa ăn diễn ra được mười mấy phút.

Khi đó, Tưởng Tư Nghiệp đề nghị mọi người cùng nâng ly rượu, ông trịnh trọng nói: "Chúc mừng thủ tục buổi lễ bàn giao hôm nay đã diễn ra thành công." Mọi người còn đang băn khoăn không hiểu bàn giao gì? Tưởng Tư Nghiệp giải thích: "Đan Đan từ tay tôi giao cho Vũ Lâu, chẳng phải là làm thủ tục bàn giao là gì?" Mọi người đang ồ cười vui vẻ thì Chu Vũ Lâu đột nhiên nhìn thấy một viên cảnh sát đi về phía họ, bên cạnh viên cảnh sát còn có một người nữa. Chu Vũ Lâu nhận ngay ra người đó, chính là nhân viên trưởng nhóm phục vụ đi ngang qua lối hành lang khi anh và Đường Khải đứng nói chuyện với nhau!

Người Chu Vũ Lâu phút chốc cứng đờ.

Anh nhìn thấy nhân viên phục vụ nói nhỏ gì đó với cảnh sát, tay lén lút chỉ về phía mình, nhìn khẩu hình rõ ràng là đang nói: "Chính là anh ấy."

Trong thời khắc đó, Chu Vũ Lâu chỉ muốn đứng bật dậy, bỏ chạy thục mạng. Nhưng anh vẫn ngồi trụ lại được. Anh thấy viên cảnh sát đi về phía mình, dừng lại, sau đó giơ một cánh tay về phía anh... Cũng không biết là bao lâu sau đó, cũng có thể chỉ là trong chớp mắt, cuối cùng Chu Vũ Lâu cũng đoán ra, viên cảnh sát dường như không có ác ý gì, anh ta đang nở nụ cười, cánh tay giơ ở đó, chỉ muốn bắt tay anh. Vì vậy, Chu Vũ Lâu cũng vội vàng đưa tay ra, đồng thời mỉm cười đứng dậy chào hỏi viên cảnh sát. Viên cảnh sát nói: "Xin tự giới thiệu, tôi là Vương Lâm, thuộc đại đội cảnh sát Hình sự Nhân Huệ. Vụ án mạng xảy ra ở tầng một hôm nay do tôi phụ trách."

“Ô…” Chu Vũ Lâu hoang mang hỏi: “Có tiến triển gì không?”

Vương Lâm lắc đầu.

“Chúng tôi có thể giúp được gì không?”

Vương Lâm cười: “Các vị nhận diện bức ảnh đã là giúp chúng tôi rất nhiều rồi.”

“Tôi đến đây chủ yếu là để nói lời xin lỗi. Trong ngày vui lớn thế này, nhưng để hỗ trợ phía cảnh sát phá án mà khiến mọi người phải nhìn những hình ảnh không hay đó, thật là ngại quá. Hôm nay cậu cấp dưới của tôi do tuổi trẻ nóng vội nên đã thất lễ với khách của anh, tôi tới đây thay mặt cậu ấy xin lỗi mọi người.” Nói rồi, Vương Lâm trịnh trọng hành lễ với mọi người, tất cả vội vã đứng dậy ngăn lại, nói thêm vài câu khách khí, kiểu “cảnh sát và nhân dân là người một nhà”, rồi mới chào tạm biệt lẫn nhau.

Vương Lâm quay người đi rồi, Chu Vũ Lâu ngồi thừ ra ghế.

Trong suốt bữa cơm đoàn viên, Chu Vũ Lâu ăn không quá ba miếng. Anh uống lấy uống để nước ngọt, rượu cũng không dám uống ngụm nào. Anh sợ sau khi uống rượu lại gây ra những phiền phức không đáng có, nói những lời không nên nói. Chu Vũ Lâu chỉ ngồi đó nở nụ cười tươi rói, cố gắng chịu đựng, cuối cùng cũng đợi được đến khi bữa ăn kết thúc.

Đó chính là hôn lễ của Chu Vũ Lâu, mở đầu một cách lãng mạn đến xiêu lòng, tiến hành trong nỗi lo sợ thấp thỏm và kết thúc một cách không thể nào quên. Chu Vũ Lâu nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi tại sao người đàn ông đó có thể tìm ra nhà hàng Phú An. Vợ anh ta nhất định không thể nói với anh ta, vậy anh ta biết được thông tin từ đâu? Do có ai đó mách nước hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Không có câu trả lời. Đáp án đã nằm dưới địa ngục.

Có một điều cần giải thích thêm, không phải Chu Vũ Lâu chưa từng nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, chủ động trình báo chân tướng việc Hạ Sở Dung giết người. Thực ra, từ lúc ra khỏi phòng riêng đó, anh vẫn luôn nghĩ về vấn đề này. Nhưng sau hết lần này tới lần khác manh nha ý nghĩ, rồi cuối cùng anh đều dập tắt. Chu Vũ Lâu tự nói với mình không thể làm vậy, như vậy thật

có lỗi với Hạ Sở Dung. Hơn nữa, giết người đương nhiên là sai lầm lớn, nhưng sự bốc đồng của Hạ Sở Dung cũng không phải hoàn toàn không thể giải thích được. Cũng giống như cô ấy nói, lấy việc vợ mình và người khác lên giường để làm cớ phát tài, thứ trao đổi đáng hổ thẹn ấy khiến người ta không thể nhẫn nhịn được. Hơn nữa, cho dù lỗi của người đàn ông đó không đến mức phải chết, nhưng dù sao anh ta cũng đã chết, sự thật này không thể thay đổi, vậy hà cớ gì phải nạp thêm mạng một cô gái đáng thương nữa... Ha ha, có thể đây chỉ là cái cớ để Chu Vũ Lâu tự thuyết phục mình, nguyên nhân thực sự ẩn giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh là: Nếu chân tướng sự việc bại lộ, thì cuộc đời anh sẽ phải tiếp diễn ra sao?

Bạn đừng quên rằng, Chu Vũ Lâu, anh ta coi danh dự như mạng sống của chính mình.

4

Khoảng 7 giờ tối, cảnh sát gõ cửa nhà Hạ Sở Dung. Lúc đó, Hạ Sở Dung đang ăn tối.

Đồng nghiệp của Vương Lâm cuối cùng cũng tìm thấy xe của Đường Khải ở bên ngõ đối diện nhà hàng Phú An, tìm thấy bằng lái trong ngăn kéo xe và tìm đến đây theo địa chỉ ghi trên đó.

Hạ Sở Dung mở cửa, vừa thấy cảnh sát, phản ứng đầu tiên của cô là sững người.

Sự thật phía sau chứng minh, cái sững người kinh ngạc đó đã giúp ích cho cô rất nhiều – một sự sững người vô cùng tự nhiên. Nếu một ngày nào đó, cánh cửa nhà bạn vô duyên vô cớ bị cảnh sát hỏi thăm, chắc chắn bạn cũng sẽ sững người kinh ngạc như vậy. Hạ Sở Dung đương nhiên biết cảnh sát sẽ đến. Thực ra, từ lúc ở nhà hàng Phú An về, cô vẫn nhẫn nại chờ cảnh sát đến. Sau sự chờ đợi như vậy, người thường sẽ không thể có biểu cảm bất ngờ một cách tự nhiên như thế, nếu không phải phản ứng thái quá, thì cũng là không đạt đủ độ ngạc nhiên. Nhưng Hạ Sở Dung làm rất tốt, hoàn toàn không có chút đóng kịch, hết sức tự nhiên. Có thể ông trời đã đặt nhầm vị trí, có lẽ cuốn giáo trình khoa Biểu diễn của Bạch Tiểu Khê nên thuộc về Hạ Sở Dung mới phải.

“Có việc gì không ạ?” Ngạc nhiên xong rồi, Hạ Sở Dung e dè hỏi.

“Chúng tôi đến điều tra một vụ án, xin hỏi Đường Khải là gì của cô?” Vương Lâm hỏi.

“Là chồng tôi, có chuyện gì vậy?”

“Cô nên chuẩn bị tâm lý trước, chồng cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Mặt Hạ Sở Dung bỗng chốc trắng bệch.

"Là... lái, lái xe, hay là..."

"Chồng cô đã qua đời."

"Cái gì!"

Hạ Sở Dung "á" lên một tiếng, tất cả đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang đều bật sáng. Cô sững người một lúc rồi bắt đầu "hu hu", nước mắt tuôn trào như suối, vừa khóc đau đớn, vừa hỏi không nên lời: "Ở... ở đâu vậy... là... hu hu... tai nạn ô tô sao... hu hu."

Vương Lâm và trợ lí đỡ Hạ Sở Dung vào nhà. Một lúc lâu sau, đợi cho sự đau thương của cô vơi bớt, cậu trợ lý bắt đầu kể lại sự tình cho cô, Vương Lâm nhân lúc đó đi quanh kiểm tra căn nhà.

Trong nhà rất sạch sẽ, màu sắc nhẹ nhàng, đơn giản phóng khoáng, ga trải giường phòng ngủ không một nếp nhăn, nền phòng vệ sinh đến một cọng tóc cũng không có, nhìn qua cũng biết chủ nhân ngôi nhà rất ưa sạch sẽ. Bữa tối là món đậu Hà Lan và thịt bò, bát của Hạ Sở Dung vẫn để trên bàn, bữa ăn còn đang dang dở... Cuối cùng, Vương Lâm cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Thực ra, điều bất thường đã được xử lý từ lâu.

Bức tường đầu giường trong phòng ngủ có một khoảng ố sẫm màu, là dấu vết trước đây treo tấm ảnh cưới một mét của hai người để lại. Mấy hôm trước, trong lúc tức giận, Đường Khải đã dùng đầu gối húc gãy, chỗ đó giờ treo một bức tranh phong cảnh. Bức tranh phong cảnh đó trước đây vốn vẫn dựng ở trên giá trong phòng khách, sau khi ở nhà hàng Phú An về, Hạ Sở Dung mới lôi vào treo trong phòng ngủ. Bức tranh đó to hơn tấm hình cưới, vừa khéo che đi vết ố trên tường, nhìn vào sẽ không ai phát hiện ra sơ hở gì. Bức hình cưới vỡ làm đôi bị cô nhét xuống hộc dưới gầm giường trong phòng ngủ.

Vương Lâm đến gần ngồi bên cạnh Hạ Sở Dung, muốn hỏi cô vài vấn đề, nhưng Hạ Sở Dung chỉ khóc, không thể nào nói chuyện được. Mãi một lúc sau, Vương Lâm mới lên tiếng:

"Hôm nay chồng cô mấy giờ ra khỏi nhà?"

“Khoảng... tám giờ gì đó, tôi cũng không chắc, lúc đó tôi đang ngủ, hình như nghe thấy tiếng cửa mở.” Hạ Sở Dung nói.

“Bình thường, ngày nghỉ chồng cô có hay đi ra ngoài không?”

Hạ Sở Dung gật gật đầu: “Anh ấy lái xe cho sếp, thời gian không cố định, thường cũng không có ngày nghỉ.”

“Cô có biết hôm nay anh ấy đến nhà hàng Phú An không?”

“Tôi không biết, ngày nào anh ấy cũng chạy xe bên ngoài, tôi cũng chưa bao giờ hỏi.”

“Cô có nghe nói anh ấy ở bên ngoài có khúc mắc mâu thuẫn gì với ai, hay có thù hằn gì với ai không?”

“Không, anh ấy chưa kể bao giờ.”

“Anh ấy có thường xuyên về muộn như thế này không?”

“Thường ngày anh ấy còn về muộn hơn thế này, chúng tôi rất ít khi ăn cơm với nhau.”

“Có câu này mong cô không phật lòng, quan hệ vợ chồng của hai người thế nào?”

Hạ Sở Dung ngẩng đầu, ánh mắt vô hồn: “Không phải là tốt, cũng không phải là xấu. Chúng tôi không có sở thích chung nào, cũng không hay nói chuyện. Sớm biết thế này... biết thế này... tôi đã không... hu hu...”

“Cô đã không làm gì?”

“Mấy ngày trước, tôi có nói giỡn với anh ấy, rằng bọn tôi không hợp nhau, chi bằng li hôn đi cho rồi. Lúc đó, tôi thực sự chỉ muốn đùa thôi, nhưng nghe xong anh ấy rất tức giận. Anh ấy vẫn luôn quan tâm đến tôi. Nếu biết trước thế này tôi đã không chọc tức anh ấy... hu hu...”

“Cô có thể cho chúng tôi biết, ngày hôm nay cô đi những đâu không?”

“Đến tận trưa tôi mới dậy, xem tivi một lúc rồi dọn dẹp nhà cửa, chiều ra siêu thị gần nhà mua đồ, nấu ăn, chỉ có vậy thôi.”

“Theo như cô biết, chồng cô có thể có mối quan hệ bất thường với người phụ nữ nào ở bên ngoài không?”

“Không có, không thế nào, anh ấy không phải người như vậy.”

“Còn cô... À, cô đừng để bụng, ý tôi muốn hỏi là, cô có mối quan hệ khác giới nào có thể khiến chồng cô cảm thấy không thoải mái không?”

“Không có, tôi ngày nào cũng từ nhà tới công ty rồi lại về nhà, ngoài anh ấy và tivi ra, tôi rất ít khi tiếp xúc với ai.”

Vương Lâm chăm chú quan sát người phụ nữ đáng thương trước mặt, một lúc sau mới hỏi tiếp: “Bên nhà chồng cô còn những ai nữa?”

“Còn mỗi bố mẹ anh ấy, à...” Hạ Sở Dung đột nhiên mở to mắt, “Họ đã biết chuyện chưa? Các anh đã gọi điện cho họ chưa?”

Vương Lâm lắc đầu, hỏi Hạ Sở Dung: “Bố mẹ anh ấy có ở Tân Giang không?”

“Có, nhưng giờ họ không có nhà, họ đi thăm họ hàng ở miền Nam rồi.”

“Họ đi từ bao giờ vậy?”

“Cũng được hơn nửa tháng.”

“Bao giờ họ về?”

“Chắc phải vài tuần nữa, hu hu... Tôi biết nói thế nào với họ đây...”

Hạ Sở Dung không hề nói dối. Bố mẹ Đường Khải buôn bán nhỏ, một năm trước đã chuyển nhượng lại cho người khác, giờ họ đang đi thăm họ hàng ở miền nam, chưa hề biết gì về tin con trai đã chết.

Vương Lâm chờ Hạ Sở Dung khóc nhỏ hơn mới nói tiếp: “Có thể hơi tàn nhẫn một chút, nhưng theo thủ tục, chúng tôi cần cô đi xác nhận chính thức thi thể của chồng mình.”

Hạ Sở Dung ngẩng đầu, ngước đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Vương Lâm, dáng vẻ vô cùng bất lực.

Đó là một tòa nhà cũ và thấp bằng gạch màu đỏ, được xây theo hình chữ U, bề ngang rất dài nhưng chỉ có hai tầng, dưới

ánh trăng trong ngôi nhà có vẻ hơi kinh dị. Bên trong tòa nhà gió lùa lạnh lẽo, với thứ mùi kỳ lạ. Đi trong hành lang dài hun hút, Hạ Sở Dung cuối cùng cũng hiểu thế nào là cảm giác căng thẳng thấu xương. Cô không ngừng khóc, dùng biểu cảm đau thương để che đậy nỗi sợ hãi.

Nghe nói màu trắng có tác dụng rất tốt trong việc làm dịu tâm trạng của con người, nhưng đối với Hạ Sở Dung thì hoàn toàn ngược lại. Khi cánh cửa căn phòng giải phẫu mở ra, một màu trắng toát bao trùm đập vào mắt cô, tim cô trong tích tắc như nhảy thót lên tận cổ... Tường trắng, rèm trắng, ánh đèn cũng trắng, giá sắt trắng, giường để thi thể cũng trắng, còn có thi thể Đường Khải đặt trên giường đó cũng được đắp bằng một tấm vải trắng. Đương nhiên, trắng nhất là khuôn mặt của Đường Khải.

Vương Lâm lật một góc tấm vải phủ trên thi thể Đường Khải lên, khuôn mặt anh lộ ra ngoài, hoàn toàn trắng bệch... Hạ Sở Dung gần như đứng không vững nữa! Đó là thứ sợ hãi không thể nào khống chế nổi. Nó xông lên từ sâu trong đại não và chiếm lĩnh mọi ngóc ngách trong cơ thể cô. Kỳ thực lúc này, bộ dạng của Đường Khải đã đỡ hơn nhiều so với lúc ở nhà hàng Phú An, ít ra thì mắt anh đã nhắm lại, che đi ánh mắt rợn người kia. Nhưng khi một người do chính tay mình sát hại nằm ngay trước mặt, nào ai có thể giữ bình tĩnh tới mức trong lòng không dậy sóng? Hơn nữa, người đó còn là chồng mình, miệng anh ta hé mở, tựa hồ có thể cất tiếng nói bất cứ lúc nào.

Hạ Sở Dung cố ngụy trang nỗi sợ hãi của mình thành nỗi đau. Cô vừa khóc vừa quay mặt đi, gật gật đầu vô phương hướng, có ý nói rằng không sai, đúng là anh ấy.

Trợ lý của Vương Lâm lấy một chiếc túi ni lông trên chiếc giá sắt sát tường xuống, bên trong là chiếc dao hiệu Meifeng. Cậu trợ lý hỏi Hạ Sở Dung đã từng nhìn thấy con dao này chưa, Hạ Sở Dung run sợ lắc đầu. Tiếng khóc của cô làm cả gian phòng giải phẫu trở nên đáng sợ. Cậu trợ lý cất con dao về chỗ cũ, Vương Lâm che tấm vải lại, coi như đặt dấu chấm hết cho cuộc gặp gỡ của đôi vợ chồng này.

5

Hạ Sở Dung bắt đầu phát hiện ra bất thường kể từ buổi chiều hôm Đường Khải tới Nhạc viện, đó là ngày tiếp theo sau khi cô nói sẽ li hôn với Đường Khải.

Chiều hôm đó, bà vợ ông chủ Đài Loan lại tới công ty Giai Dịch chơi. Khi gặp Hạ Sở Dung liền nhiệt tình hỏi thăm xem bệnh tình Đường Khải có nghiêm trọng không? Cần nghỉ ngơi mấy hôm nữa thì mới có thể đi làm? Hạ Sở Dung nhận ra sự bất thường trong câu hỏi đó. Sau khi khéo léo hỏi han, cô mới biết ngày hôm nay Đường Khải lấy lý do ốm nặng nên xin phép công ty ở nhà nghỉ ngơi. Tối về đến nhà, Hạ Sở Dung lặng lẽ quan sát thái độ của Đường Khải, kết quả là thấy anh cắt tóc.

Đó là một dấu hiệu rất rõ ràng.

Mỗi lần có chuyện gì vui, Đường Khải đều đi cắt tóc, không có ngoại lệ. Đương nhiên, gần đây do chuyện vui càng ngày càng ít nên tóc Đường Khải đã rất dài, lòa xòa lộn xộn, rối rắm bù xù. Nhưng hôm nay, ngày anh ta "ốm liệt giường" thì anh ta lại đi cắt tóc. Trong lòng Hạ Sở Dung cảm thấy có điều gì đó không lành. Hôm sau là thứ Bảy, Đường Khải ở nhà xem tivi cả ngày, Hạ Sở Dung không phát hiện ra điều gì bất thường, ông chủ người Đài Loan với sự quan tâm theo kiểu chủ nghĩa nhân đạo, cũng không gọi điện thoại đến làm phiền. Ngày thứ ba, Hạ Sở Dung dậy khá muộn. Đã gần 10 giờ sáng, cô tỉnh giấc trong phòng ngủ dành cho khách. Cô không động đậy, mơ màng một lúc, sau đó bật dậy khỏi giường... sống lưng bỗng nhiên lạnh toát.

Hôm nay là Chủ nhật, là ngày cưới của Chu Vũ Lâu.

Dù gì cũng là vợ chồng bao nhiêu năm, tuy tình cảm không được mặn nồng, nhưng ít nhiều cũng có phần thấu hiểu.

Hạ Sở Dung xuống giường, gọi vài tiếng "Đường Khải", không thấy ai trả lời. Cô lo lắng băng qua phòng khách vào phòng ngủ. Trong phòng ngủ không có ai, chỉ có điện thoại của Đường Khải để ở hộc tủ đầu giường.

Một dự cảm không lành trỗi dậy mạnh mẽ trong lòng cô.

Cô mặc vội quần áo rồi chạy ra ngoài. Cô biết mình phải đi đâu. Cô còn nhớ Chu Vũ Lâu có nhắc tới nhà hàng Phú An... Trước khi ra khỏi cửa, cô hơi do dự, sau đó quay lại, vào bếp, ngồi xuống mở tủ lấy ra một con dao. Con dao đó là bà vợ ông chủ Đài Loan kia trong một lần tới công ty cô chơi, không rõ là ăn nhầm thứ gì mà tặng cho cô. Bộ dao hiệu Meifeng, một bộ năm chiếc, vẫn còn mới, chưa dùng bao giờ. Hạ Sở Dung không kịp nghĩ gì, với tay cầm lấy con dao mũi nhọn nhất, bản dao hẹp nhất, sức xuyên thủng tốt nhất. Cô bỏ con dao vào túi xách rồi vội vàng ra khỏi nhà, cầu khấn cho mình không cần phải dùng tới nó. Nhưng lời cầu nguyện của cô hiển nhiên đã không linh nghiệm.

Khi Hạ Sở Dung đến nhà hàng Phú An cũng là lúc Chu Vũ Lâu đang đôi co với Đường Khải. Đầu tiên, cô chạy lên cửa hội trường Phú An, bí mật quan sát hồi lâu, sau đó xuống nhà. Giống như có sợi dây dẫn lối đưa đường, cô đi thẳng tới chỗ hành lang đó. Mới đi được mấy bước thì nghe thấy một tiếng "keng", đó là tiếng Đường Khải đá vào chiếc ghế trong cơn tức giận. Hạ Sở Dung lần theo âm thanh đó, ghé sát tai vào cửa, cuối cùng nghe được câu chuyện của Chu Vũ Lâu và Đường Khải.

Cô cũng không hiểu vì sao mình lại tin chắc rằng Đường Khải sẽ đến đây. Theo lí mà nói, Đường Khải không có cơ hội để biết danh tính của Chu Vũ Lâu, càng không thể biết được hôm nay Chu Vũ Lâu tổ chức hôn lễ ở đây. Nhưng, chính sáng hôm nay, trong khoảnh khắc cô bừng tỉnh giữa cơn ngủ say, trực giác đó nhanh chóng xuyên thẳng vào não cô, cứ thế chỉ đường dẫn lối cho cô.

Ban đầu, Hạ Sở Dung không định vào bên trong. Cô hi vọng hai người đàn ông có thể tự thương lượng được với nhau, chuyện lớn biến thành nhỏ. Nhưng sau một hồi, cô nghe thấy

những số tiền tăng lên không ngừng nghỉ, và Đường Khải đã thỏa hiệp. Trong giây phút đó, thời khắc đó, máu trong người cô sôi sục, toàn thân nóng rực. Cô thấy mình bỗng chốc biến thành con điếm xấu xa, bỉ ổi nhất thế gian, một thứ bẩn thỉu có thể làm ra hàng đống tiền! Cô rút con dao ra khỏi túi, đẩy cửa bước vào.

Trước đó, Hạ Sở Dung có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ đến, cả đời này mình sẽ có lúc liên quan tới chuyện giết người. Nhưng không những cô đã giết người, mà còn xóa sạch hiện trường một cách nhanh gọn, sau đó bình tĩnh rời đi từ cánh cửa phụ ở đầu hành lang. Tiếp đó, cô sắp xếp lại nhà cửa, điều chỉnh lại tâm trạng, tạo bằng chứng giả, quay cuồng với cảnh sát... Tất thảy đều có trình tự, không một chút sơ hở.

Vẫn còn nhớ điều chúng ta đã nói chứ? Hạ Sở Dung giống như một bến cảng an nhiên tĩnh mịch, nhưng bạn có biết rằng, khi có sóng thần xảy ra, những bến cảng lại là nơi nguy hiểm nhất không.

CHƯƠNG 3

1

Điện thoại của Chu Vũ Lâu vẫn tắt máy.

Anh tắt máy từ hôm đám cưới. Trên đường từ nhà hàng Phú An về, mấy lần anh do dự mà không dám bật lên. Ai ngờ, tối nay máy vừa bật, đã bất ngờ đổ chuông. Khi tập trung nhìn kĩ, thấy hiện số của Hạ Sở Dung, người anh bỗng toát mồ hôi lạnh. May thay, lúc này Tưởng Đan đang tắm.

Đây là đêm thứ ba kể từ sau hôn lễ.

Chu Vũ Lâu bắt máy, mới vỏn vẹn nói một từ "a lô", đâu bên kia lập tức ập đến giọng nói gấp gáp của Hạ Sở Dung: "Vũ Lâu à? Em Sở Sở đây! Sao anh toàn tắt máy thế? Làm em lo gần chết!"

Chu Vũ Lâu rất bất ngờ!

"Sao thế?"

"Không sao, em chỉ muốn tìm thấy anh."

Chu Vũ Lâu thở phào một hơi dài, giọng nói ẩn chút trách móc: "Sao em lại gọi cho anh vào giờ này? Vợ anh đang ở nhà."

"Em chỉ gọi thử thôi, anh cứ tắt máy suốt."

"Em... xử lí thế nào rồi?"

Hạ Sở Dung biết anh ám chỉ điều gì: "Yên tâm đi, xong xuôi hết rồi, chỉ có điều..."

"Điều gì?"

"Dấu vân tay."

"Dấu vân tay làm sao?"

"Em đã xóa hết tất cả dấu vân tay trong phòng, nhưng sau khi ra ngoài, em tự nhiên nhớ ra tay nắm cửa bên ngoài, trên đó cũng có dấu vân tay của anh phải không?"

"Đúng thế!"

“Thế nên em lại quay lại ngay, đế lau tay nắm cửa đó. Nguy hiểm quá, suýt chút nữa bị một nhân viên phục vụ bắt gặp.”

Chu Vũ Lâu sờ lên lồng ngực, vô cùng cảm kích cô.

“Còn nữa, Vũ Lâu, anh thực sự quá bất cẩn, anh có biết không hả? Anh làm rơi cả danh thiếp ở đó luôn.”

“Cái gì?” Anh khựng lại một lát. Cảnh tượng anh rút ví tiền ra đưa cho Đường Khải theo đó tràn về trong đầu… Lúc đó, đang có một xấp danh thiếp nhét trong túi quần, nằm song song với ví tiền. Anh không đợi nổi, vội vàng hỏi: “Em cầm đi chưa?”

“Đương nhiên rồi, may mà trước khi đi em còn kiểm tra lại một vòng, không thì hỏng hết.”

“Cảm ơn em nhé!”

“Còn nữa, lúc anh vừa rời đi thì em nghe có người gọi anh ngoài hành lang, còn đẩy cửa từng phòng một ra xem, suýt nữa thì anh ta vào rồi. Lúc đó em sợ hết hồn, may mà đúng lúc đó thì điện thoại anh ta đổ chuông, là anh gọi cho anh ta, sau đó anh ta mới đi.”

Chu Vũ Lâu thực lòng cảm ơn chính mình đã gọi cuộc điện thoại đó cho Hoàng Đại Sinh kịp thời, anh lấy lại chút bình tĩnh, hỏi Hạ Sở Dung: “Cảnh sát đến tìm em chưa?”

“Đến rồi, hỏi em vài thứ, nhưng không phát hiện ra vấn đề gì.”

Lần này Chu Vũ Lâu cuối cùng cũng yên tâm. Hạ Sở Dung không sao, thì đương nhiên anh càng bình an vô sự. Anh muốn kết thúc cuộc điện thoại, nhưng rõ ràng Hạ Sở Dung không muốn, trong giọng nói đầy quan tâm của cô tỏ rõ vẻ lo lắng: “Vũ Lâu, những người tham gia lễ cưới hôm đó không nghi ngờ gì anh chứ?”

“Không.”

“Anh biết không? Sau khi anh rời đi, em bỗng nhớ ra một việc, làm em run không đứng vững nổi!”

“Việc gì?”

“Em chợt nhớ ra, hình như anh đế vấy máu lên người, trên áo sơ mi có một mảng đỏ rất lớn. Sau đó em mới nghĩ ra, có thể đó là cà vạt của anh, làm em sợ chết khiếp!”

Sự hiểu lầm đó trong khoảnh khắc cũng khiến toàn thân Chu Vũ Lâu lạnh toát. Hạ Sở Dung hỏi tiếp: “Em đọc trên báo thấy bảo, cảnh sát phát hiện ra thi thể vào buổi trưa, lúc đó hôn lễ của anh đã kết thúc chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Cảnh sát đã tìm anh chưa?”

Chu Vũ Lâu đột nhiên nhớ ra đôi mắt trợn tròn trong bức ảnh, anh nhọc nhằn nói: “Một cảnh sát đưa bức ảnh cho tất cả mọi người nhận diện, cũng đưa anh xem...” Anh thở dài, thực sự không thể nói thêm được nữa.

“Hỏi thật, anh thấy căng thẳng rồi hả?” Hạ Sở Dung hỏi.

Chu Vũ Lâu không trả lời, Hạ Sở Dung lại tiếp tục ca thán: “Anh còn đỡ, chỉ phải xem ảnh. Tối hôm đó, cảnh sát lôi em đi nhận diện thi thể, suýt nữa làm em chết khiếp. Khuôn mặt đó của Đường Khải... Anh có tưởng tượng nổi không? Trắng bệch, gai cả người, còn há miệng, cứ như có lời gì muốn nói với anh vậy.”

Đây là lần đầu tiên Chu Vũ Lâu nghe thấy cái tên “Đường Khải” thốt ra từ miệng Hạ Sở Dung, trong lòng anh bỗng có cơn giằng xé. Tiếp đó, anh nghe thấy Hạ Sở Dung nói đầy vẻ đáng thương: “Vũ Lâu, em... sợ lắm, mấy hôm nay không được giấc ngủ ngon nào, anh qua đây với em được không?”

“Không được!” Yêu cầu đó đột nhiên khiến Chu Vũ Lâu hoang mang thất thần. Anh vừa định nói lời tạm biệt, thì bên kia vọng lại giọng nói kích động của Hạ Sở Dung: “Vũ Lâu, em xin anh đấy, gặp em một chút được không? Ở nhà có mỗi mình em, hai hôm nay ngày nào em cũng gặp ác mộng, cứ có cảm giác ai đó đang nhìn mình, anh thực sự không thể qua với em được sao?”

“Thật sự không thể được!” Chu Vũ Lâu nói rất dứt khoát, “Anh đang nghỉ phép cưới, ngày nào cũng ở bên cạnh vợ, để nói

chuyện sau đi."

"Thế khi nào chúng ta gặp nhau được?"

"Lúc này đừng nghĩ mấy việc đó nữa, xảy ra chuyện lớn như thế, cảnh sát nhất định sẽ theo dõi rất gắt gao, chúng ta cắt liên lạc một thời gian đã."

"Tại sao?"

"Tại sao? Còn phải hỏi sao? Phía cảnh sát đang điều tra..." Anh cố nhẫn nhịn, vẫn không thốt lên ba chữ "vụ án mạng", "Họ có thể nghi ngờ tất cả mọi người, chắc chắn càng chú ý đến em, bây giờ mà gặp nhau chẳng phải là tự chui đầu vào rọ à?"

"Nhưng anh đâu thể cứ trốn biệt, để em một mình gánh chịu chuyện lớn như thế này chứ?"

Chu Vũ Lâu nhíu chặt chân mày: "Em biết không? Lúc này anh đến gặp em chính là hại em. Sự việc đã như thế, em nên bình tĩnh lại."

"Nhưng em bình tĩnh làm sao được?" Giọng Hạ Sở Dung bắt đầu chói tai, "Khuôn mặt đó của Đường Khải ngày nào cũng lượn qua lượn lại trước mắt em, nhà cửa thì lạnh tanh lạnh ngắt như cái nhà xác, em sợ em sắp sụp đổ mất, thật đó, anh thử nghĩ từ góc độ của em xem, nếu em giết vợ anh..."

"Đừng nói nữa! Sao em không chịu hiểu thế? Bây giờ nhất cử nhất động của em đều có thể khiến cảnh sát chú ý. Để mọi chuyện được ổn thỏa, chúng ta tuyệt đối không được liên lạc nữa, cũng đừng gọi điện nữa. Vợ anh tới, anh cúp máy đây." Chu Vũ Lâu lập tức ngắt máy, đang định tắt nguồn thì chuông điện thoại lại vang lên, vừa nghe máy đã thấy tiếng Hạ Sở Dung như sắp điên cuồng: "Vũ Lâu... Em cầu xin anh đừng tàn nhẫn như thế, đừng vứt bỏ em không đoái hoài, em không chịu đựng được nữa! Em muốn thấy anh ngay lập tức, anh đến nhà em bây giờ có được không?"

"Không được!"

"Ngày mai, ngày mai được không?"

"Không được!"

"Thế ngày kia?"

“Không được!”

“Vậy ngày kìa…”

“Anh đã bảo rồi, cảnh sát đang phá án, bây giờ gặp nhau khác nào tìm chỗ chết, sao em không hiểu những điều anh nói nhỉ?”

“Một chút, gặp một chút thôi! Coi như là yêu cầu cuối cùng của em cũng không được sao?”

Đột nhiên, Chu Vũ Lâu cảm thấy đầu óc mình nổ bùng một tiếng “đoành”! Như bị ném vào lò nung chảy nhiệt độ cao, đốm lửa ngợp trời, bỏng rát thấu tim! Tất cả những thứ đó đều vì câu nói “yêu cầu cuối cùng” thốt ra từ miệng Hạ Sở Dung.

Trong đầu Chu Vũ Lâu lại hiện lên cảnh tượng buổi tối của hơn một tuần trước. Hôm đó, trong cửa sổ chat QQ, “Sở Sở” đã gõ mấy chữ y hệt. “Có thể đáp ứng yêu cầu cuối cùng của em được không? Có thể gặp mặt một lần không?” Sau đó thì có một mớ rắc rối như cơn ác mộng này. Bây giờ, người phụ nữ đầu dây bên kia lại một mực nói “yêu cầu cuối cùng”. Chu Vũ Lâu thực sự chỉ muốn quẳng cả điện thoại ra ngoài cửa sổ. Anh cố nhẫn nhịn, lấy hết sự nhẫn nại ra để mở miệng: “Em nghe anh nói đây, em cần phải bình tĩnh, bây giờ đang là lúc nhạy cảm, cho dù có muốn gặp mặt, cũng phải đợi đến khi sự việc này hoàn toàn lắng xuống mới tính tiếp, đây cũng là vì sự an toàn của em.”

“Nhưng em không lo nhiều như thế được, sức chịu đựng của em sắp quá giới hạn rồi! Tối nào em cũng cảm giác anh ta đang đứng ở cạnh giường nhìn em, anh ta chết như thế, dù gì anh ta cũng là chồng em.”

“Bây giờ em nói những lời này còn ích gì?”

“Đương nhiên là có ích rồi. Nếu anh hiểu em, thì sẽ xuất hiện và gặp em…” Hạ Sở Dung còn nói tiếp những gì, Chu Vũ Lâu hoàn toàn không nghe thấy, vì Tưởng Đan đã tắm xong, anh nghe thấy cô ra khỏi nhà vệ sinh, sẽ bước vào phòng ngủ ngay bây giờ. Anh nhìn chằm chằm cánh cửa phòng ngủ: “Anh dập máy đây, vợ anh đến rồi!”

“Khi nào gặp nhau? Khi nào…”

“Tuần sau anh đi làm rồi tính tiếp.”

Chu Vũ Lâu tắt máy, Tưởng Đan bước vào phòng.

Tối nay, Chu Vũ Lâu nằm trên giường mãi không chợp mắt nổi. Hai từ "gặp nhau" cứ đeo bám như lời nguyền của Hạ Sở Dung khiến lòng anh rối như tơ vò. Sự đeo bám mất hết lí trí của người phụ nữ đó là điều cho dù thế nào Chu Vũ Lâu cũng không ngờ tới. So với sự bình tĩnh sau khi sát hại Đường Khải mà nói, con người vừa rồi của Hạ Sở Dung như một kẻ hoàn toàn khác.

Một nỗi khiếp sợ mãnh liệt đang len lỏi dần trong lòng Chu Vũ Lâu. Anh có cảm giác, chắc chắn đang có một sự thay đổi "vi diệu" nào đó xảy ra trong thân thể người phụ nữ kia. Nó rất giống với cảm giác uống rượu mạnh, lúc uống không hề cảm thấy gì, nhưng điều đáng sợ là sau đó men rượu sẽ bám chặt lên từng sợi dây thần kinh, khiến ta mất kiểm soát lúc nào không hề hay biết, mê man, hoang tưởng, cuồng loạn, điên đảo... Nếu nói việc giết người cũng là rượu mạnh, thì không còn nghi ngờ gì nữa, hơi men của thứ rượu này là vô địch. Có trời mới biết trong suốt ba ngày liền, nội tâm người phụ nữ đó đã trải qua sự dày vò đến mức nào, có trời mới biết những sự dày vò đó sẽ biến cô thành ra thế nào. Có thể cô đang ngấm ngầm điên loạn, hoặc có thể về căn bản đã điên rồi, điên đến độ sức mạnh vô biên, điên đến mức khiến người nghe người thấy phải rùng mình sợ hãi!

Người phụ nữ đáng sợ!

Suốt đêm đó, Chu Vũ Lâu ngủ không ngon giấc, ác mộng triền miên. Sáng hôm sau tỉnh dậy, anh cảm thấy bức bối khó chịu. Nhìn qua đồng hồ, đã hơn 9 giờ, Tưởng Đan không có trên giường. Anh thấy như không còn chút sức lực nào, giấc ngủ ác mộng liên miên khiến anh càng cảm thấy mệt mỏi. Anh bắt đầu thử nhớ lại nội dung những giấc mơ đó, mới chợt nhận ra mình không nhớ nổi chút nào, chỉ biết rằng đó chắc chắn là những cơn ác mộng, lẫn lộn cùng bao nhiêu thứ tạp nham đáng sợ. Anh lau lớp mồ hôi trên cổ, khứu giác lúc này cũng thức tỉnh, mùi trứng chiên thơm nức bay vào phòng ngủ.

Trên bàn ăn đặt sẵn bữa sáng do Tưởng Đan làm, bánh mì sandwich nguyên cám, bên trong kẹp rau sống, cà chua và thịt nguội, bên cạnh là ly sữa nóng còn bốc hơi và trứng chiên. Hoa quả tráng miệng đặt trong một chiếc đĩa thủy tinh tinh tế, vài quả dâu tây đỏ tươi mọng nước.

Khi Chu Vũ Lâu bước vào phòng ăn, Tưởng Đan đang cầm hai đĩa món ăn kèm từ nhà bếp bước ra. Cô nở nụ cười chào buổi sáng với chồng, bảo anh mau đi đánh răng rồi ra ăn cơm. Trong khoảnh khắc đó, Chu Vũ Lâu vẫn chưa thoát được khỏi nỗi ám ảnh của cơn ác mộng, nhưng thứ kéo theo sau đó còn là nỗi khiếp đảm lớn hơn. Trong cơn hoảng hốt, anh dường như nghe thấy tiếng thứ gì đó vỡ tan, xào xạc xào xạc, vừa xa vời lại vừa rõ rệt. Anh không kìm nổi, rùng mình một cái, tự hỏi lòng: Mọi thứ tốt đẹp này có khi nào vì một lỗi lầm vô tâm của bản thân mình mà tan nát hay không? Đôi lúc, sở hữu càng nhiều, thì gan càng nhỏ.

Sau bữa sáng, Tưởng Đan ngồi trước máy tính, sắp xếp lại các bản thảo của nhà xuất bản, Chu Vũ Lâu mở hòm thư báo trước cửa. Hòm thư báo nhét chặt cứng, anh đưa tay rút bừa một tờ, vừa mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là tiêu đề: *Phát hiện thi thể nam giới náo loạn nhà hàng Phú An, cảnh tượng thảm khốc, một dao trí mạng*.

Đây là phong cách điển hình của Hoàng Đại Sinh – rõ ràng, chấn động, như một tiếng trống rền vang lên bên tai Chu Vũ Lâu.

Đó đã là tờ báo của mấy hôm trước, Hoàng Đại Sinh đã đưa cảnh tượng chết chóc mà Chu Vũ Lâu tận mắt chứng kiến lên mặt báo ngay từ những giây phút đầu tiên. Đôi tay Chu Vũ Lâu run rẩy. Anh vừa định xem nội dung bên dưới tiêu đề, thì chuông cửa vang, anh đặt tờ báo xuống, bước tới sát cửa. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ có thói quen sử dụng mắt thần trên cửa, nhưng vào giây phút này, anh không kịp nghĩ gì đã nép người lên cửa, mắt rọi thẳng về phía mắt thần.

Sao ngoài cửa lại không có ai?

Anh lại nhìn kĩ một lần nữa. Thực ra căn bản không cần nhìn kĩ, vốn dĩ chẳng có ai cả. Tường hành lang và bậc cầu thang như lồi về phía anh, vừa trống rỗng vừa tịch mịch. Chu Vũ Lâu đứng trân trân bên cạnh cửa, có cảm giác một tiếng trống rền khác lại vang lên bên tai, một gương mặt khó đoán định theo tiếng trống đó hiện dần lên trong lòng anh – dữ dằn... Đúng vào lúc đó, có kẻ đột nhiên vụt dậy trước mắt anh.

Tiết Qua.

Một trò đùa không đúng lúc.

Tiết Qua đến cùng bốn người bạn học khác, chúng mang quà cưới đến cho Chu Vũ Lâu – một chiếc máy hát đĩa giả cổ, mọi người cùng góp tiền mua, cũng khá chắc chắn, phải hai người khiêng. Chu Vũ Lâu vội vã mời chúng vào nhà, Tưởng Đan tay lấy đồ uống, tay bưng hoa quả, bận bịu tiếp đón nhiệt tình. Họ ngồi nói chuyện phiếm ở nhà một lát, rồi Chu Vũ Lâu mời tất cả cùng xuống ăn ở nhà hàng ngay dưới nhà. Lúc chào ra về, mấy cậu thanh niên còn chưa hết cao hứng, Chu Vũ Lâu cũng vậy, chỉ khác là anh đang giả vờ.

Sau sự việc này, Chu Vũ Lâu phát hiện ra cuộc sống của anh đã có sự thay đổi nghiêm trọng. Hạ Sở Dung và vụ án mạng như cái bóng cứ đeo bám anh không rời. Anh không dám bật điện thoại, đôi lúc lo lắng vô cơ, thận trọng một cách bất thường, hoang mang sợ hãi không dứt và những khoảnh khắc như kẻ mất hồn cứ kéo đến bất chợt... Chu Vũ Lâu không thể chịu đựng nổi cuộc sống như thế này, càng không muốn mình giống một con bệnh đang chờ chết, cố kéo dài hơi thở.

Mấy ngày tiếp sau đó, Chu Vũ Lâu nghĩ đủ mọi cách bắt đầu điều chỉnh lại bản thân. Anh bắt đầu sắp xếp hồ sơ xin cấp bằng giáo sư, ấp ủ chuyên đề luận văn. Đợt này trên tỉnh đề bạt các giáo sư trẻ tuổi, hội đồng thẩm duyệt yêu cầu mỗi người nộp đơn đều phải viết một bài luận văn chuyên đề, hơn nữa còn phải bảo vệ luận văn trước hội đồng. Rất nhiều người của Nhạc viện đã bắt tay viết từ lâu, Phùng Thái thậm chí đã liệt kê ra bốn bộ đề cương để lựa chọn rồi, mà Chu Vũ Lâu giờ này, đến bóng dáng đề tài còn chưa thấy đâu.

Ba ngày liên tục, Chu Vũ Lâu vùi mình trong đống giấy cũ kĩ, mong sao ánh sáng của văn tự và học thuật có thể xua đi mây mù u ám. Quả nhiên rất có hiệu quả. Đến ngày nghỉ phép cưới cuối cùng, khi thức dậy vào buổi sáng, anh thấy cơ thể trở nên nhẹ nhàng sảng khoái, tinh thần trí óc cũng khôi phục rất nhiều. Lúc này, anh nhận được cuộc gọi của Tạ Lam.

Vợ chồng Tưởng Tư Nghiệp và Tạ Lam quyết định mở bữa tiệc long trọng, cảm ơn sự giúp đỡ của Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh trong hôn lễ lần này. Hôm diễn ra lễ cưới, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh bận trước bận sau suốt cả buổi, cuối cùng đến cơm cũng không ăn đã ra về, việc đó khiến vợ chồng Tưởng Tư Nghiệp vô cùng áy náy. Hơn nữa, Tạ Lam còn dặn dò, nhất định phải gọi cả Vũ Đình nữa.

Chu Vũ Lâu và Hoàng Đại Sinh đã không gặp nhau một tuần liền rồi, cuộc hội ngộ với bạn cũ khiến anh hưng phấn. Anh lập tức gọi điện thoại hẹn Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh, rồi lại gọi cho em gái. Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh đều không vấn đề gì, nhưng Chu Vũ Đình thì không được. Sáng ngày mai, Chu Vũ Đình có một buổi dạy thử quan trọng, tối nay cô phải chuẩn bị vô cùng kĩ càng, nên không thể tham gia buổi hẹn. Kể ra, lần này Tiết Qua đã giúp Chu Vũ Đình một việc lớn. Chu Vũ Đình học đại học chuyên ngành Sư phạm, mà mẹ Tiết Qua vừa hay lại là lãnh đạo một trường Trung học trọng điểm ở Tân Giang, nơi Chu Vũ Đình đến dạy thử ngày mai, chính là ở trường của mẹ Tiết Qua.

Hoàng hôn đã tới, Tưởng Đan trang điểm kĩ càng, Chu Vũ Lâu cũng vô cùng hào hứng, hai người đi tới nhà hàng nơi Tạ Lam đã đặt trước.

Họ gặp Hoàng Đại Sinh ở ngay ngoài cửa nhà hàng. Sau khi hàn huyên vài câu, Hoàng Đại Sinh kéo Chu Vũ Lâu lại, vừa cười hì hì vừa hỏi: “Mệt chết chưa? Điện thoại cũng không buồn cầm nữa hả?”

Câu nói đó quả tình khiến trong lòng Chu Vũ Lâu được một phen sợ hãi! Sau đó, anh mới hiểu ra chuyện mà Hoàng Đại Sinh nhắc tới, lập tức tỏ vẻ mặt bất lực: “Chứ sao nữa, sắp bốn chục rồi, ngày bốn, năm trận, đúng là không trụ nổi.” Hoàng Đại Sinh

phá lên cười ha hả, Chu Vũ Lâu vờ ra vẻ nghiêm túc: “Thật đấy! Cậu không tin? Đi bới thùng rác nhà tôi xem, ‘vỏ áo mưa’ còn nhiều hơn vỏ trứng.” Hoàng Đại Sinh hỏi: “Bao nhiêu vỏ trứng?” Chu Vũ Lâu nghiêm túc nghĩ một lát, đưa ba đầu ngón tay ra, nói: “Bốn tá.” Hoàng Đại Sinh cười ngặt nghẽo.

Tiếng nói tiếng cười của người bạn cũ giúp Chu Vũ Lâu hâm nóng lại niềm vui của những ngày tháng trước, nhưng ai mà ngờ được, vừa vào bữa cơm, tình hình lại quay ngoắt 180 độ cơ chứ. Họ cứ như đã thương lượng sẵn từ trước, chủ đề trên bàn tiệc gần như không tách rời vụ án mạng ở nhà hàng Phú An. Hoàng Đại Sinh bỗng như biến thành đội trưởng đội cảnh sát Hình sự, còn xung quanh toàn các kí giả của chương trình pháp luật vậy: Đã bắt được hung thủ chưa? Ai là đối tượng tình nghi lớn nhất? Sao lại chết ở đó? Nạn nhân đã kết hôn chưa? Vợ anh ta làm nghề gì? Sát hại vì báo thù, vì tình, hay vì tiền? Nhân viên phục vụ biến đi đâu hết rồi? Có phải do người quen làm không? Rốt cuộc làm sao mà phát hiện ra? Đại Sinh, anh còn phỏng vấn được không ít vụ việc như này ấy nhỉ?... Con người, lúc nào cũng đầy hứng thú trước sự hủy diệt của đồng loại.

Chu Vũ Lâu cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, nhưng những thông tin tiết lộ trong lời nói của Hoàng Đại Sinh khiến anh có phần được an ủi. Cho đến giờ, vụ án vẫn chưa có gì tiến triển. Hơn nữa, phía cảnh sát gần như không hề nghi ngờ gì người quả phụ đáng thương kia.

Tối hôm đó, những cơn ác mộng của Chu Vũ Lâu lại tiếp tục.

2

Cùng một thời điểm, khi Chu Vũ Lâu đang phải chịu đựng sự dày vò từ câu chuyện vụ án mạng ở nhà hàng Phú An ngay trên bàn tiệc, thì một người bạn qua mạng của anh là Hải Nhu, cũng không sung sướng gì.

Thứ người ta gọi là "vận may" đôi lúc là thế, sau khi cho ta chút lợi lộc, nhất định sẽ khiến ta phải lỗ to. Từ khi lột sạch ba vạn tệ của gã đàn ông mập lùn kia, suốt thời gian này, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc gặp vận xui liên tục.

Kể từ sau trận thắng lớn gã mập lùn, lần đầu tiên ra tay họ đã về tay trắng. Thằng cha đó – một gã nghèo. Mẹ kiếp, nghèo kiết xác! Trong nhà, ngoài một chiếc máy tính, một cái bàn làm việc rách nát và một cái giường ra, thì chẳng còn cái quái gì. Vài bộ quần áo bẩn thỉu vứt dưới đất ở góc tường, bên dưới lót vài tờ giấy, bên cạnh có một cái hộp giấy. Triệu Đạc mở ra, mì gói Yimian[15] loại một màu rẻ tiền, còn lại không đến nửa thùng. Gã nghèo nói: "Các người lấy đi, nhưng có thể để lại cho tôi vài gói được không? Không cần gói gia vị cũng được, hôm nay thực tình tôi chưa có gì vào bụng." Triệu Đạc nổi giận, lật tung ngăn kéo bàn làm việc. Gã nghèo bảo: "Cứ lục đi, lục ra được cái gì cái đó là của cậu, cậu mà mang đi được coi như là cho tôi chút thể diện." Triệu Đạc hét lớn: "Đừng có giả bộ đáng thương, nôn tiền ra đây! Nếu không kinh động đến hàng xóm thì mày không còn mặt mũi làm người đâu." Gã nghèo nói: "Cứ hét đi! Lúc cậu đến cũng không phải không thấy, cả khu nhà này ngoài phòng này còn có ai nữa không? Đã chuyển hết đi rồi, tháng sau khu nhà rách này giải tỏa, chỉ có mỗi mình kẻ hèn kém như tôi đến giờ này còn chưa kiếm được chỗ chuyển." Triệu Đạc quát: "Nói ít thôi, mau nôn tiền ra cho xong chuyện, nếu không tao lôi cổ lên

đồn, báo cảnh sát là mày cưỡng hiếp con gái nhà lành." Gã nghèo nói: "Khỏi phải đi, có đi thì cũng chỉ các người chịu thiệt. Chiêu này của các người gọi là 'bẫy tiên'. Vào đồn á? Tôi ra rồi, các người còn bị nhốt ở trong đấy."

Triệu Đạc nói: "Mày đâu ra lắm lời thế hả? Có tin tao nện chết không?" Gã nghèo quỳ xuống, nói với Triệu Đạc: "Đánh này! Tôi đã muốn tự cho mình một trận từ lâu rồi! Mẹ kiếp, mang tiếng là nhà văn, mà ngoài cái tài buôn chuyện trên mạng ra, ngày thường một câu tiếng người tử tế cũng không 'rặn' nổi. Tôi đã viết 7 cuốn tiểu thuyết. 7 cuốn đấy! Mẹ kiếp, lại còn toàn tiểu thuyết dài! Không nhà xuất bản nào thèm nhận, lũ biên tập nhãi đó còn khuyên tôi đổi nghề. Mẹ kiếp, tôi đã đụng gì chạm gì đến chúng nó chứ? Tôi xin cậu, cứ đánh tôi đi, đánh cho bằng chết, đánh chết rồi tôi đỡ phải chịu cái cảnh khổ sở này..."

Triệu Đạc bật cười, thì ra có người như thế này thật. Triệu Đạc nói: "Tao không tin mày không một xu dính túi, đưa thẻ ngân hàng ra đây!" Gã nghèo nổi giận, nhắm về phía Triệu Đạc mà gào khóc: "Mẹ kiếp, mù à? Trong thẻ của tôi mà còn tí tiền nào, thì tôi đã mua loại mì tôm xịn hơn rồi!" Cuối cùng, Bạch Tiểu Khê không thể chịu được nữa, quẳng cho gã nghèo năm mươi tệ, động viên gã đừng tự hành hạ mình, rồi kéo Triệu Đạc rời đi.

Lần thứ hai còn thảm hại hơn.

Đối phương là một vận động viên tán thủ, Triệu Đạc và Bạch Tiểu Khê miễn cưỡng có thể coi là "chạy thoát", không về nhà, mà đến thẳng bệnh viện. Bạch Tiểu Khê không bị thương gì, Triệu Đạc thì chảy máu. Bác sĩ nói không cần khâu vết thương, nhưng phải thay thuốc liên tục một tuần. "Sao lại bất cẩn thế này? Ngã gì mà ngã khiếp thế chứ!" Bác sĩ nói.

Lần thứ ba, khi Bạch Tiểu Khê và người đàn ông kia bước vào phòng, Triệu Đạc đột nhiên nhớ ra, kia là bạn học cấp hai của mình, chẳng trách nhìn mãi từ lúc còn ở xa, cứ thấy có gì đó sai sai. Triệu Đạc vội gọi điện cho Bạch Tiểu Khê: "Một mình em tự ra đây ngay đi, anh chắc chắn không vào được..."

Được bài học từ vụ vận động viên tán thủ, họ bắt đầu cấn trọng bội phần mỗi lần đi "săn mồi", vì thế lần thứ tư họ nhắm đến một ông già.

Giáo sư già, 63 tuổi, con gái đã đưa vợ đi du lịch ở Nhật Bản, ở nhà chỉ còn mình ông ta.

Mọi thứ đều vô cùng thuận lợi. Lúc Triệu Đạc bước vào phòng, ông già đã run cầm cập, nói, tôi xin cô cậu, nhất định đừng lớn tiếng, tôi có thể trả tiền, trả bao nhiêu cũng không vấn đề gì, tôi trả, trả, trả, trả, trả... Nhưng ông già nói mãi, nói mãi rồi trở nên không ổn, nằm vật ra nền, co giật, sùi bọt mép, mắt trợn trắng. Triệu Đạc và Bạch Tiểu Khê đều hoảng hốt! Vẫn là Bạch Tiểu Khê tinh mắt, liếc một cái đã thấy thuốc để bên cạnh màn hình máy tính. Cô lao tới, đổ lấy vài viên nhét vào miệng ông già. Triệu Đạc học theo cách trên tivi, đặt ông già nằm ngang, kê gối dưới đầu, dùng sức lấy ngón tay cái bấm huyệt nhân trung của ông già, bấm chảy cả máu. Một lát sau, ông già thở dốc một hơi, tỉnh lại: "Hai cô cậu, cảm ơn cô cậu cứu tôi. Tiền để trong tủ quần áo trong phòng ngủ, cô cậu tự vào mà lấy..."

Còn lấy cái cóc khô gì nữa! Triệu Đạc và Bạch Tiểu Khê giật cửa ra về. Về đến nhà, nằm trên giường, Triệu Đạc vẫn còn run cầm cập. Bạch Tiểu Khê nói: "Anh thật rõ như đồ bỏ đi thế hả? Gan to ngày thường đi đâu hết rồi?" Triệu Đạc nói: "Chứ sao? Một mạng người suýt chút nữa là chết trong tay anh, anh không sợ làm sao được? Anh không sợ bị đánh, cũng không sợ đánh người, nhưng anh sợ người chết chứ! Thôi bỏ đi, em cũng đừng khóc nữa, mắt ướt choèn choẹt!"

...

Đây là toàn bộ quá trình các cuộc hành động của Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc trong thời gian vừa qua. Nhưng nguy hiểm nhất, vẫn là việc xảy ra chiều nay.

Chiều nay, Bạch Tiểu Khê đến làm đầu ở trung tâm thẩm mĩ và chăm sóc tóc Hoán Hoán. Bạch Tiểu Khê trước giờ vẫn để mái tóc dài tha thướt. Lần này, cô quyết định mạnh dạn thay đổi tạo hình, cho mọi người thấy kiểu tóc ngắn. Một là trẻ trung bắt

mắt, hai là mát mẻ thoải mái, ba là cô thấy dạo gần đây quá đen đủi, đổi kiểu đầu biết đâu sẽ lại được thần may mắn chiếu cố.

Trung tâm thẩm mĩ và chăm sóc tóc Hoán Hoán vô cùng nổi tiếng ở thành phố Tân Giang, nhưng giá cả thì không hề rẻ, cắt tóc đơn giản cũng mất năm mươi tệ, sinh viên bình thường không dám tới chỗ như thế này. Nhưng Bạch Tiểu Khê thì đến được, không những đến được, cô còn là hội viên ở đây. Tháng trước, Bạch Tiểu Khê bỏ ra năm trăm tệ làm một tấm thẻ hội viên chăm sóc tóc của Hoán Hoán, từ đó mỗi lần đến làm đẹp đều có thể hưởng ưu đãi giảm giá 30%.

Hiệu ứng của mái tóc ngắn rất thành công, một thợ cắt tóc hơi ẻo lả người Quảng Đông cầm kéo, vừa cắt vừa cạo, tay kéo thuần thục, sau nửa tiếng đồng hồ, một Bạch Tiểu Khê "gọn gàng sáng ngời" hiện lên qua gương. Bạch Tiểu Khê rất hài lòng, trả tiền, vừa chào tạm biệt thợ cắt tóc vừa bước ra khỏi cửa chính của Hoán Hoán, hoàn toàn không chú ý đến một bóng dáng nhỏ bé đang tiến thẳng lại trước mặt mình.

Gã mập lùn.

Kể từ khi bị Bạch Tiểu Khê lừa vào bẫy lần trước, gã mập lùn không còn dám lên mạng tìm mối phong lưu bừa bãi nữa mà chuyển sang mua dâm chuyên nghiệp. Gã nghĩ rằng, dù gì như thế cũng đảm bảo hơn, bỏ ra chút tiền nhỏ, tránh mất khoản to. Gã không phải người Tân Giang, vợ con đều không theo cùng, một mình kinh doanh vật liệu xây dựng ở đây, thường xuyên buồn chán cô đơn.

Gã hận Bạch Tiểu Khê thấu xương. Gã biết trò đó gọi là "bẫy tiên". Tối hôm đó gã đã biết, nhưng không còn cách nào khác, gã nhát gan. Triệu Đạc lúc đó quá hung dữ, gã đành chịu bị "thịt".

Hôm nay, gã mập lùn nghe danh tiếng nên đến Hoán Hoán. Vừa bước vào trong đã thấy nóng mắt, gã suy nghĩ kĩ lại nguyên nhân, rồi vỗ mạnh lên trán. Ai chà, cái đứa... cái đứa con gái tóc ngắn vừa đi lướt qua bên cạnh... chẳng phải là cô ta sao? Cuối cùng ông Trời cũng mở mắt. Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Con ả xấu xa, cắt tóc ông cũng nhận ra mày!

Gã mập lùn vụt quay người lại, giật phắt cửa, nhảy vọt ra ngoài.

Cách đó không xa, Bạch Tiểu Khê vừa mua một chiếc kem, vừa ăn vừa đi về phía trước. Gã mập lùn lặng lẽ đi theo phía sau, giữ khoảng cách nhất định, không có động tĩnh gì, thề phải lật ổ của "con ả" này lên. Nhưng không được bao lâu, gã thấy Bạch Tiểu Khê giơ tay vẫy một chiếc taxi. Gã mập lùn vốn cũng định gọi một chiếc xe chạy theo, nhưng lại sợ làm mất dấu vết. Được rồi! Bình thường, gã mập lùn không thể chạy nhanh như vậy được, vậy mà gã đã chạy bằng chính tốc độ này.

Khi cửa taxi Bạch Tiểu Khê gọi vừa mở ra, những ngón tay to thô kệch của gã mập lùn tóm ngay lấy cánh tay yếu mềm như củ sen non của Bạch Tiểu Khê.

"Đứng lại!"

"Á..." Bạch Tiểu Khê kinh hãi! Chiếc kem trượt khỏi tay, rơi xuống đôi giày da của gã mập lùn.

"Anh làm gì thế hả?"

"Làm gì à? Cô nói xem làm gì nào?"

Không xong rồi. Bạch Tiểu Khê nghĩ, sao lại gặp đúng anh ta cơ chứ! Bạch Tiểu Khê đương nhiên nhớ khuôn mặt này. Có thượng đế làm chứng, nể mặt ba vạn tệ, nên Bạch Tiểu Khê vẫn chưa quên mất khuôn mặt này. Bạch Tiểu Khê định cầu cứu người lái xe taxi, nhưng chiếc xe đã lượn mất dạng từ lúc nào không biết. Trong chớp nhoáng, Bạch Tiểu Khê nhanh chóng đưa ra phán đoán: Chạy chắc chắn không thoát được. Xin tha càng không xong, như thế khác nào không đánh tự khai. Chỉ có thể...

"Anh làm gì thế? Anh buông ra! Buông ra... Có kẻ giở trò lưu manh! Buông tôi ra..." Bạch Tiểu Khê hét ầm ĩ.

Gã mập lùn chết cũng không buông tay: "Cô giả vờ giả vịt gì? Cô không nhận ra tôi nữa sao? Tiền của tôi đâu? Trả đây cho tôi..."

"Ai lấy tiền của anh? Buông tôi ra! Có ai không! Có kẻ giở trò... Có ai không..." Gào mãi, Bạch Tiểu Khê bất ngờ vung một

cánh tay lên, giáng một cái tát vào mặt gã mập lùn! Cú ra tay này không hề nhẹ, một tiếng "bốp" vang lên, đanh giòn dứt khoát, bàn tay Bạch Tiểu Khê còn đỏ rát một khoảng, không nghĩ cũng biết gã mập lùn ăn một đòn đau thế nào.

Gã mập lùn giật mình! Hắn vốn định trút giận một phen, nào ngờ ngược lại còn bị kẻ xấu ra tay trước, cho mình một cái bạt tai! Hơn nữa, đánh người không đánh mặt!

Gã mập lùn nổi giận, tung một cước, đạp trúng bụng Bạch Tiểu Khê!

Bạch Tiểu Khê kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra đất, ôm bụng, kêu than không dứt, đau đớn không thể tả nổi. Lúc này gã mập lùn như vớ được cơ hội xả cơn giận. Hàng ngàn uất ức, hàng vạn phẫn nộ, hóa thành từng cái đạp, từng cái đạp điên cuồng lên thân thể Bạch Tiểu Khê giữa tiếng kêu than của cô...

Những người thích hóng chuyện đã vây kín xung quanh từ lâu. Cuối cùng cũng có người đứng ra, một bà lão hơn sáu chục tuổi xông đến bên cạnh gã mập lùn, vừa quát bắt hắn dừng lại, vừa đưa cánh tay ra ngăn cản. Gã mập lùn đạp đến điên cuồng, không thèm nhìn, cứ giơ tay lên là giáng xuống, bà lão sao chịu nổi một đòn đó, lập tức kêu lên một tiếng rồi gục ngã. Chuyến này thì khiến xung quanh nổi cơn phẫn nộ. Trong nháy mắt, một đám đông xông tới, phụ nữ thì đỡ bà cụ dậy hoặc xem tình hình Bạch Tiểu Khê, đàn ông thì xông tới trước mặt gã mập lùn.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Sự đau đớn của Bạch Tiểu Khê không phải giả tạo, cô đau thực sự, nhưng cô vẫn gắng hết sức đứng dậy, tập tễnh từng bước rời khỏi đám đông. Lúc này, sự chú ý của đại bộ phận người xung quanh đã không còn tập trung vào cô nữa, cuộc giằng co chửi bới giữa gã mập lùn và mấy người khác đã tạo thành tâm lốc xoáy mới, cuốn hết ánh mắt chú ý của mọi người vào đó.

Bạch Tiểu Khê cà nhắc bước lên một chiếc taxi. Lái xe há hốc miệng nhìn cô. "Rầm" một tiếng, cô đóng cửa xe lại. Đúng lúc này, một chiếc xe cảnh sát hú còi chạy tới. Bạch Tiểu Khê bảo lái

xe: “Lái đi mau!” Liền sau đó, tiếng phanh xe cảnh sát và tiếng đạp ga của xe taxi cùng lúc vang lên. Cảnh sát xuống xe, tiến lại phía đám đông, còn chiếc taxi vụt chạy chỉ còn lại làn khói sau câu giục giã của Bạch Tiểu Khê.

Bạch Tiểu Khê lẩn mất giữa cơn hỗn loạn.

Đây chính là kế sách của Bạch Tiểu Khê. Vừa rồi, khi gã mập lùn tóm được mình, trong khoảnh khắc cô nghĩ ra kế sách này. Cô biết mình đuối lí, nếu cãi nhau thì không thể chiếm ưu thế được, hơn nữa nếu bị gã mập lùn lôi đến đồn cảnh sát thật, thì còn hỏng hết việc. Thế nên cô quả quyết chọn cái bạt tai đó, cô đoán nó đủ để chọc giận gã ta. Cô biết, chỉ có cách khiến gã thể hiện sự bạo lực, khiến mình trở thành kẻ bị hại, khiến cục diện đại loạn thì mới có cơ hội thoát thân. Quả nhiên là vậy.

Gã mập lùn bị đưa lên đồn, đi cùng còn có rất nhiều người, bao gồm cả bà cụ kia. Gã mập lùn ra sức giải thích: “Cô ta là kẻ lừa đảo, lừa tôi ba vạn tệ. Mọi người thấy chưa, cô ta lẩn mất đúng không? Cô ta làm sao dám ở lại, mọi người đều bị ả lừa!” Thế nhưng mọi người về căn bản không quan tâm đến điều này, họ chỉ quan tâm những thứ họ thấy, gã đàn ông này đấm đá rất tàn nhẫn một cô gái đang nằm dưới đất, còn ẩu đả với cả bà cụ thấy việc bất bình ra tay trượng nghĩa, quả thực đã mất hết nhân tính... Cuối cùng, dưới sự hòa giải của cảnh sát, gã mập lùn vẫn chọn việc xin lỗi. Cảnh sát xoa dịu tâm trạng của đám đông, bảo họ ra về, sau đó bắt đầu lấy lời khai của gã mập lùn về vụ lừa đảo.

Gã mập lùn ủ dột thở dài, nói với cảnh sát. Cô gái đó từng giả mạo sinh viên nghèo, lấy danh nghĩa chữa bệnh cho bố, lừa mất của gã ba vạn tệ, sau đó tìm không thấy bóng dáng nữa. Cuối cùng gã nói, thôi, có lẽ cô ta còn trẻ đã phải đi lừa đảo cũng là có nỗi khổ trong lòng, “tôi cũng không muốn truy cứu thêm”. Cảnh sát phê bình gã mập lùn một hồi, rồi cũng để gã đi.

Gã mập lùn đương nhiên không nói sự thật. Một mặt gã thấy mất thể diện, mặt khác cũng sợ cảnh sát truy cứu việc gã mua dâm, quan trọng nhất là, trong bụng gã đã sớm nảy ra chủ ý. Ra

khỏi đồn cảnh sát, gã liền gọi taxi, chạy thẳng đến trung tâm thẩm mĩ và chăm sóc tóc Hoán Hoán.

Ở Hoán Hoán, gã mập lùn tìm nhân viên phục vụ, hỏi hết sức khách sáo: "Cô này, khoảng gần hai tiếng trước, có một cô gái trẻ từ đây ra, mắt to, khá xinh đẹp, mặc một chiếc váy trắng hoa hồng, tóc ngắn, hình như là đến cắt tóc thì phải, cô có còn ấn tượng gì không?" Cô nhân viên hỏi: "Anh có việc gì à?" Gã mập lùn trả lời: "Có một tối, tôi lên cơn đau tim bên lề đường, chính cô gái đó đã cứu tôi. May có cô ấy, nếu không giữa trời đêm mù mịt thế tôi sớm đã lìa đời. Tôi cứ muốn tìm cô gái đó mãi. Vừa rồi tôi thấy cô ấy đi từ đây ra, đang định tới chào hỏi thì phải nghe điện thoại, quay đi quay lại đã không thấy đâu. Nếu có thể tìm thấy cô ấy, tôi nhất định phải cảm ơn người ta đàng hoàng, vì đã cứu mạng tôi còn gì!"

Gã mập lùn nói dối mà toàn là đạo lí, cô nhân viên nói: "Cô gái đó tôi nhớ láng máng, hình như là hội viên của chúng tôi. Để tôi đưa anh ra quầy phục vụ hỏi xem." Kết quả, vừa kiểm tra phiếu đăng kí hội viên, tên của Bạch Tiểu Khê và số điện thoại đã rõ như ban ngày. Gã mập lùn hết cảm ơn lại đa tạ, trước khi đi còn nói: "Tốt quá, tìm được đại ân nhân rồi!" Cô nhân viên cũng lắm lời, cuối cùng không quên đệm thêm, nói với gã mập lùn: "Cô gái đó là sinh viên, hình như đang học ở nhạc viện, hồi trước lúc ngồi buôn chuyện có từng nhắc đến, anh cũng có thể đến trường tìm cô ấy xem."

Gã mập lùn nói: "Được được! Cảm ơn cô! Tôi nhất định phải tìm bằng được cô ấy!"

3

Kết thúc kì nghỉ cưới, Chu Vũ Lâu đã đi làm.

Chu Vũ Lâu khi đi làm cố gắng lấy tinh thần. Khi bước vào khoảng sân phong cách baroque, anh hít một hơi thật sâu. Vẫn là không khí đó, vẫn là khoảng sân đó, nhưng người bước vào đã trải qua một sự việc rất không bình thường.

Trong văn phòng làm việc, mọi người không ngừng chúc mừng Chu Vũ Lâu, bao gồm cả Phùng Thái, chỉ có điều Phùng Thái vẫn có chút gì đó không được tự nhiên. Nhìn thấy Phùng Thái, Chu Vũ Lâu mới bỗng nhiên nhớ ra câu chuyện tình yêu hoang đường của cô em gái. Anh không chỉ cảm thấy tự trách bản thân vô cùng, đã bao nhiêu ngày rồi, mà vẫn chưa dành thời gian để nói chuyện với Vũ Đình về chuyện này, ít nhất cũng nên an ủi em gái một chút.

Chu Vũ Lâu mở một cuộc họp ngắn với các giảng viên, rồi về phòng đàn lên lớp. Suốt ca dạy buổi sáng, anh hoàn toàn không hiểu mình đã giảng hết bằng cách nào. Buổi trưa các giáo viên đều đi ăn cả, cả văn phòng rộng chỉ còn lại mình Chu Vũ Lâu, không có chút cảm giác thèm ăn nào, anh lại lôi điện thoại ra. Điện thoại vẫn tắt, đã tắt tròn một tuần rồi. Anh quyết định đổi số, hôm nay trên đường đi làm vừa mua một chiếc sim điện thoại mới.

Anh bật điện thoại, mới xem qua loa tin nhắn nhắc cuộc gọi đến... đã lập tức thấy hoang mang sợ hãi tột cùng.

Gần bốn trăm cuộc gọi nhỡ! Tất cả đều của Hạ Sở Dung. Sáng, chiều, tối, thậm chí là sáng tinh mơ. Cô thường gọi không ngừng nghỉ, mỗi lần phải gọi vài lượt, thậm chí mười mấy lượt... Lần gọi cuối cùng là khoảng hai mươi phút trước. Không

những thế, cô còn gửi tất thảy mấy chục tin nhắn văn bản, tất cả nội dung đều thể hiện sự "nhớ nhung" dành cho anh.

Bật điện thoại lên giống như đâm thủng một ổ kiến! Chu Vũ Lâu dựng hết tóc gáy, ánh mắt hoảng sợ, lòng bàn tay nóng bừng. Anh lôi chiếc sim mới mua ra, vừa định thay vào, thì điện thoại đã đổ chuông... Suýt nữa thì anh quẳng cả điện thoại đi! Tiếng chuông đó đến quá đột ngột, bàn tay anh bắt đầu co giật. Chu Vũ Lâu nhìn qua số điện thoại gọi đến. May quá, không phải Hạ Sở Dung, là một người bạn của anh ở Bắc Kinh.

Chu Vũ Lâu lau qua mồ hôi trên trán, bấm nhận cuộc gọi.

Giọng người bạn vô cùng nhiệt tình. Anh báo với Chu Vũ Lâu rằng giờ mình đang ở Tân Giang, sáng nay vừa tới, sáu, bảy người bạn khác cũng cùng đến luôn. Những người bạn này của Chu Vũ Lâu đều làm việc trong một đoàn ca vũ Bắc Kinh, quan hệ vô cùng thân thiết với anh. Hôm cưới Chu Vũ Lâu, vì có chương trình biểu diễn nên họ không đến tham gia được, vậy nên hôm qua, khi chương trình biểu diễn vừa kết thúc, họ liền lập tức lên đường đến Tân Giang. Tối nay, họ muốn bày tiệc mừng tân hôn cho Chu Vũ Lâu. Chu Vũ Lâu cảm kích vô cùng! Nhưng khi người bạn nói ra địa điểm tổ chức tiệc, Chu Vũ Lâu lập tức tái mặt: Nhà hàng Phú An.

Bạn bè đương nhiên muốn chọn nhà hàng Phú An, vì hôn lễ của Chu Vũ Lâu tổ chức ở đó, chỉ có cách đặt tiệc ở đó mới có thể thể hiện đúng chủ đề của buổi tiệc. Hơn nữa người ta từ Bắc Kinh xa xôi đến, đương nhiên không có cơ hội nghe kể về vụ án mạng thảm khốc kia.

Kết thúc cuộc gọi, sự hưng phấn của Chu Vũ Lâu đã trôi sạch bách. Anh ngồi ngẩn người một hồi, cuối cùng lại bị một hồi chuông điện thoại kéo trở lại, nhìn vào số gọi đến, lần này đúng là của Hạ Sở Dung.

Nếu nói mấy hôm trước Chu Vũ Lâu vẫn còn chút ít đồng cảm và thấu hiểu nhỏ nhoi, thì bây giờ, anh chỉ còn lại duy nhất một thứ cảm giác với người phụ nữ này: Sợ hãi. Nhìn trân trân vào màn hình điện thoại đang không ngừng nhấp nháy, anh cảm thấy tiếng chuông điện thoại như tiếng nổ đinh tai của một trái

bom. Anh có thế tưởng tượng ra vào giờ phút này, Hạ Sở Dung đang quá khích như thế nào. Điều anh không dám tưởng tượng là sau khi bắt máy cô sẽ điên cuồng đến mức nào... Mặc xác cô ta! Ngón tay cái của Chu Vũ Lâu lao sang, bấm mạnh vào phím màu đỏ trên điện thoại, móng tay bị ép thành một khoảng trắng bợt. Sau đó anh tháo điện thoại ra, nhét chiếc sim mới vào, lắp pin, bật máy, đường đường chính chính đặt lên bàn rồi mới dựa vào lưng ghế, thở một hơi dài thoải mái. Nhưng hơi này còn chưa thở xong, thì chuông điện thoại lại réo... Anh thốt lên kinh hãi! Định thần lại, mới phát hiện ra là điện thoại của văn phòng đang đổ chuông.

Văn phòng có hai chiếc điện thoại, một ở trên bàn của thầy Trần cán sự khoa, một ở ngay bên cạnh tay Chu Vũ Lâu, cái đang đổ chuông chính là cái cạnh anh. Đó là một bộ điện thoại bàn màu trắng, sạch bóng. Ánh mặt trời giữa trưa chiếu vào, phản quang làm Chu Vũ Lâu đau cả mắt, điều này lập tức khiến anh nhớ lại ba chiếc đinh sắt trên cán dao hôm diễn ra hôn lễ. Anh đưa tay về phía chiếc điện thoại, rồi lại rụt về, sau khi cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lượt, anh cảm thấy có lẽ mình đã quá căng thẳng, Hạ Sở Dung về căn bản không thể biết được số điện thoại này. Anh cười một tiếng cay đắng, điều chỉnh phong thái trở lại làm trưởng khoa Chu của khoa Thanh nhạc, rồi mới bắt máy một cách tự nhiên, sau đó thì nghe thấy giọng nói lí nhí của Hạ Sở Dung.

"Sao lại dập máy của em?"

Chu Vũ Lâu đờ người.

Thực ra anh nên biết, số điện thoại này rất dễ tra.

"Khi nào anh gặp em?" Hạ Sở Dung hỏi.

"Em, em nghe anh nói..." Chu Vũ Lâu thoát khỏi sự kinh ngạc, lo lắng nhìn khắp bốn phía, sau khi chắc chắn trong văn phòng không còn ai khác, anh lôi điện thoại ra góc tường, cất tiếng lí nhí, trong giọng nói chứa đầy sự phẫn nộ...

"Những gì cần nói anh đều đã nói. Anh nói lại lần cuối, anh chắc chắn sẽ không gặp em! Bây giờ cảnh sát đang dốc toàn lực

tìm kiếm hung thủ, nếu em là người thông minh thì nên ngoan ngoãn ở yên đấy! Còn nữa, cho dù không xảy ra sự việc đó, anh cũng sẽ không gặp lại em đâu. Em biết không? Em đang làm phiền anh. Em làm đảo lộn cuộc sống của anh, đảo lộn tất cả rồi! Lần cuối chúng ta nói chuyện với nhau em đã bảo thế nào? Còn nhớ không? Em bảo anh cứ yên tâm, em nhất định sẽ không đến làm phiền cuộc sống hôn nhân mới của anh, em không muốn làm người tình bí mật của anh, em chỉ muốn gặp anh một lần trước khi anh cưới, vì em muốn cho bản thân một câu trả lời, sau đó chúng ta sẽ không gặp nhau nữa... Có đúng không? Đều là lời em nói. Thế mà giờ em đang làm gì hả? Nói cho em biết, anh đối với em đã hết tình hết nghĩa. Anh đang làm gì? Anh đang bao che! Bao che cho một kẻ sát nhân! Hôm đó khi cảnh sát cầm ảnh chồng em hỏi anh, anh quả quyết nói chưa từng gặp người đó. Anh to gan nói dối cảnh sát không chớp mắt, chịu rủi ro tạo bằng chứng giả, em còn muốn anh phải làm thế nào? Sự việc đã lớn đến mức này rồi, anh cảnh cáo em đừng có gây chuyện thêm nữa. Cho dù là vì anh hay vì bản thân em, thì cách xử lí tốt nhất cho việc này chỉ có một, đó là từ nay về sau chúng ta không còn bất cứ liên hệ nào nữa. Thế nhé, anh dập máy đây, em tự lo cho mình đi! Đừng đến tìm anh nữa! Tạm biệt!”

Cuối cùng cũng nói được hết những gì cần nói, Chu Vũ Lâu thở phào một hơi nhẹ nhõm. Anh run rẩy đặt chiếc điện thoại lại chỗ cũ, sau đó vừa ngẩng đầu, liền thấy Hạ Sở Dung đang đứng ngay cạnh ghế của mình.

4

Hạ Sở Dung chắc chắn đến.

Tối hôm đó, chính Chu Vũ Lâu đã nói với cô trong điện thoại: "Tuần sau anh đi làm rồi tính tiếp." Vì thế, ngày đầu tiên của "tuần sau", Hạ Sở Dung không mời tự đến.

Nửa tiếng sau, trong phòng đặt riêng của một quán hát không có gì nổi bật, Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung ngồi xuống đối diện nhau.

Phòng riêng rất nhỏ hẹp, ánh đèn mờ ảo, nhưng hiệu ứng cách âm khá ổn, thời gian này đúng lúc không có mấy khách, trong phòng im lặng đến mức rơi cái kim cũng nghe thấy.

Gặp mặt nhau thật, ngược lại khiến Chu Vũ Lâu thấy bình tĩnh hơn. Sau một khoảng dài im lặng, Hạ Sở Dung lên tiếng trước.

"Sao lại tránh mặt em?"

"Những gì cần nói anh đã nói hết rồi."

"Anh sợ gặp em sao?"

"Đúng!"

"Vì sao?"

"Vì em đáng sợ."

"Vì em đã giết người?"

"Vì em làm phiền cuộc sống của anh."

"Thế ai đã làm phiền cuộc sống của em?"

Chu Vũ Lâu đưa ngón tay chỉ lên mũi mình: "Anh sao?"

"Đúng, chính là anh, từ Dạ Lạc Mông Không đến Chu Vũ Lâu, anh lúc nào cũng làm phiền cuộc sống của em."

“Thế thì thực sự xin lỗi, anh không nghĩ là niềm vui lại đến từ sự làm phiền.”

“Nhưng niềm vui lại đánh đổi bằng việc giết người.”

“Ý em là gì?”

“Nếu em không giết Đường Khải, liệu anh có niềm vui bây giờ không?”

“Em nói là, em vì anh mới sát hại chồng em sao?”

“Anh nói xem?”

“Em có bị điên không hả?”

“Đúng, điên rồi, trừ phi anh đồng ý với em một việc, nếu không em sẽ điên hơn nữa.”

“Việc gì?”

Hạ Sở Dung không trả lời ngay, cô ngồi cẩn thận lại cho vững, nhìn thẳng vào mắt Chu Vũ Lâu, nói nhẹ nhàng: “Lấy em.”

Điều này thực quá bất ngờ, khiến Chu Vũ Lâu không kịp phòng bị!

Anh trợn mắt cứng lưỡi, đơ người một lúc, cảm thấy không cần phải ở lại thêm nữa, người phụ nữ này đã hoàn toàn không thể tiếp thu được nữa rồi. Anh đứng dậy bước tới cạnh cửa, khi đưa tay ra mở cửa, nghe thấy Hạ Sở Dung phía sau lưng nói: “Anh ra khỏi đây bước trước, bước sau em sẽ rời khỏi đây. Em tới đồn cảnh sát, khai hết ra việc anh giết người.”

Chu Vũ Lâu quay người lại, nhìn cô kinh ngạc... Vừa rồi cô nói “việc anh giết người”!

Hạ Sở Dung nhìn người đàn ông đang kinh ngạc, giọng nói trầm xuống, nhưng vô cùng rõ ràng.

“Trước tiên, em sẽ khai ra việc chúng ta có qua lại. Lịch sử các lần nói chuyện của chúng ta em đều lưu lại cả, trên hóa đơn của Cục điện tín cũng có ghi chép các cuộc điện thoại của chúng ta. Người ở khách sạn Nhã Đô có thể làm chứng việc chúng ta gặp mặt, càng có thể chứng minh sự xung đột giữa anh và Đường Khải, những điều đó đều là động cơ giết người của anh.

Còn về thời gian giết người, anh càng đầy đủ. Những người tham gia lễ cưới của anh chắc không thể không biết anh đã đến muộn lâu như thế, bây giờ chỉ thiếu một người nói cho họ rằng, trong suốt khoảng thời gian dài họ đợi anh, thì anh đang ở dưới lầu sát hại chồng của người tình…"

Chu Vũ Lâu trừng mắt nhìn Hạ Sở Dung! Anh muốn nói điều gì đó, nhưng miệng khô đặc, không thốt ra được lời nào. Một lát sau, Hạ Sở Dung nói tiếp: "Anh nghĩ em đang nói mơ phải không?" Cô lắc đầu: "Không đâu. Có một việc bây giờ em nên nói cho anh biết, cuộc điện thoại lần trước, em đã ghi âm lại."

Cuộc điện thoại lần trước?

Chu Vũ Lâu nhớ lại một lát… một lát… đột nhiên, cả người anh lạnh toát!

Anh hồi tưởng cuộc gọi lần trước.

Chẳng trách… Trong suốt cả cuộc điện thoại hôm đó, Hạ Sở Dung từ đầu tới cuối không hề hỏi anh câu hỏi đó: "Anh sẽ không đến đồn cảnh sát tố cáo em chứ?" Sau đó Chu Vũ Lâu còn suy nghĩ lại, cô ta giết người, có nhân chứng trực tiếp, điều cô ta lo sợ nhất phải là nhân chứng đi tố cáo chứ, nhưng cô ta không thèm hỏi một câu, điều này không phù hợp với tư duy của một người bình thường cho lắm. Bây giờ nghĩ lại, đương nhiên cô ta sẽ không hỏi rồi, vì như thế chẳng bằng nói với cảnh sát rằng cô ta chính là kẻ giết người sao.

Còn sau đó? Chết tiệt. Dường như toàn bộ đoạn đối thoại đều bị Hạ Sở Dung dắt mũi, cả quá trình lấy "anh" làm trung tâm. Cô ta từ đầu đến cuối đều nói, sao anh thế này thế kia, dấu vân tay của anh, anh bất cẩn quá, anh để rơi danh thiếp, có người gọi tên anh, mọi người có nghi ngờ anh không, cảnh sát có tìm anh không, anh có căng thẳng không, mặt Đường Khải trắng bệch ghê người, miệng há hốc, như có gì đó muốn nói với anh… Tất cả những thứ đó, nghe ra đều cứ như thể "anh" mới là nhân vật chính trong vụ án mạng này, chứ căn bản không phải là một nhân chứng trong sạch! Còn nữa, câu nói đó mới là quan trọng nhất: "Em chợt nhớ ra, hình như anh để dây máu lên người rồi, trên áo sơ mi có một mảng đỏ rất lớn."

Ám thị đó quá rõ ràng, đó chính là đang cố gắng cho cảnh sát biết, nhát dao đâm vào người nạn nhân, chính là do anh ta – Chu Vũ Lâu tự tay thực hiện!

Còn câu nói "thật đó, anh thử nghĩ từ góc độ của em xem, nếu em giết vợ anh..." nữa. Một trò chơi chữ nham hiểm! Nghĩ từ góc độ của em, là "em sát hại vợ anh", vậy trước khi đổi góc độ suy nghĩ, sẽ là "anh sát hại chồng em" rồi. Câu nói đó vốn dĩ phải là "người bị em sát hại là vợ anh". Chỉ khác nhau một chữ, mà ý nghĩa một trời một vực. Nhân chứng vô tội cứ thế trở thành hung thủ thực sự, còn hung thủ thì lắc người một cái hóa thành đồng phạm nhỏ nhoi. Chẳng trách mỗi câu hỏi hôm đó cô ta đưa ra, đều chi tiết và chu toàn đến thế, chẳng trách trong giọng điệu "quan tâm" của cô ta còn lộ rõ sự căng thẳng... Người đàn bà độc ác, mưu mô như quỷ dữ, sau khi tính toán chu toàn cẩn mật, cô ta âm thầm giăng bẫy và đặt một cái tròng lớn.

Chu Vũ Lâu bỗng nhiên thấy kích động, muốn về tới, giữ chặt cô ta, không cho cô ta đất để phản kháng, trong chốc lát kết thúc sự sống của cô ta, bất kể là dùng phương thức nào.

Thế nhưng, sau khi im lặng một lúc, Chu Vũ Lâu chỉ từ từ bước tới, ngồi xuống cạnh Hạ Sở Dung, nhìn khuôn mặt cô. Ánh sáng trong phòng riêng khiến gương mặt cô trông trắng nhợt, như mặt kẻ chết không nhắm mắt.

"Nhất định phải như thế sao?" Anh hỏi.

"Thế còn phải xem anh thế nào."

"Nhưng anh sao có thể cưới em được? Anh có vợ."

"Em vốn dĩ cũng có chồng mà."

"Ý em muốn để anh giết vợ mình sao?"

"Nếu hai người chia tay thì không cần nữa."

"Sao em biết anh sẽ đồng ý cưới em?"

"Anh chưa nói anh đồng ý."

"Nhưng hai người ở bên nhau cần cả hai tự nguyện mới được."

“Ai cũng phải có cơ hội làm việc mình không muốn, em cũng làm rồi.”

“Em yêu anh không?” Chu Vũ Lâu hỏi cô.

“Anh yêu em không?” Hạ Sở Dung hỏi lại.

Chu Vũ Lâu lắc đầu.

“Nhưng em yêu anh.” Hạ Sở Dung đặt một tay lên vai Chu Vũ Lâu, nhìn anh ta đắm đuối, “Em xin anh, hãy đến với em, đừng ép em phải làm việc ngốc nghếch. Nếu không phải vì anh, em đâu thể bốc đồng mà đi giết người được, nhưng vì anh, việc gì em cũng có thể làm…”

Giọng nói Hạ Sở Dung chuyển dần từ rõ ràng sang thì thào…

“Thật đấy, Vũ Lâu, anh hãy tin em, em nhất định sẽ là người vợ tốt, mang cho anh những niềm vui người khác không thể mang lại được. Kể từ ngày gặp mặt đó, em đã biết anh chính là người đàn ông của em, chúng ta sẽ là cặp đôi vui vẻ nhất trên đời. Đừng dày vò em nữa, mấy ngày nay anh làm trái tim em tổn thương sâu quá rồi. Anh cố tình tắt máy, không đả động đến em, đến một chút quan tâm ít ỏi cũng không, anh có biết em vì anh mà chịu bao nhiêu đau khổ, hành bao nhiêu tội không? Em luôn mong mình có thể mơ thấy anh, nhưng giấc mơ của em vô dụng, cuối cùng toàn mơ thấy Đường Khải tiến về phía em, em biết anh ta hận em, nhưng em đâu có cách nào khác, em buộc phải giết anh ta, vì anh ta là kẻ dư thừa, anh mới là người chồng định mệnh của em. Vũ Lâu, em xin anh, hãy để em làm người phụ nữ của anh, thật đấy, ông trời đã sắp đặt như vậy, em mới là người yêu anh nhất, Vũ Lâu, em yêu anh đến phát điên rồi, Vũ Lâu…”

Hôm đó, cuối cùng Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung cũng đạt được thống nhất.

Thống nhất, ha ha, cách nói đáng mỉa mai nhường nào. Chu Vũ Lâu sao có thể đạt được thống nhất gì với một người như thế này?

Nhưng thực sự, đó chính là sự thống nhất.

Sự thực là cuối cùng Chu Vũ Lâu thực sự thấy sợ hãi. Những lời kể lể của Hạ Sở Dung liên miên không hồi kết, từ thì thào dần

chuyến sang mê sảng, logic hỗn loạn, từ ngữ không rõ ràng, nức nở trong cổ họng. Chu Vũ Lâu gọi cô mấy tiếng liền, cô mới tỉnh táo, thoát khỏi sự u mê, nhưng cảm xúc vẫn cứ tiếp tục, cô nói trong nước mắt tuôn trào: "Những gì em nói đều là sự thật, xin anh hãy cho em một cơ hội, anh sẽ không phải hối hận đâu." Chu Vũ Lâu lập tức ngắt lời cô, để làm cho giống thật, anh thậm chí còn cầm lấy một tay cô. Sau đó, lại nói chuyện tiếp một hồi, họ đã đạt được sự thống nhất đó: Chu Vũ Lâu sẽ suy nghĩ về "việc cưới em", nhưng phải cho anh một chút thời gian để về xử lí các vấn đề. Còn nữa, để đảm bảo an toàn, trong thời gian này hai người nhất định không được có bất cứ liên lạc gì.

Đây chính là sự thống nhất.

Chu Vũ Lâu bắt buộc phải làm như thế, cũng chỉ có thể làm như thế, trước tiên phải kiềm chế được cô ta, rồi sau đó nghĩ cách.

Anh biết rằng, rắc rối đã đến rồi.

5

Cùng lúc Chu Vũ Lâu và Hạ Sở Dung đạt được thống nhất ở quán hát, đại đội cảnh sát Hình sự Nhân Huệ nhận được một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng, lúc đó Hoàng Đại Sinh cũng có mặt.

Suốt một tuần vừa rồi, vụ án mạng Phú An tiến triển rất chậm.

Phía cảnh sát kiểm tra lịch sử cuộc gọi trong điện thoại của Đường Khải, không phát hiện ra điều gì. Khi đi hỏi thăm trong khu nhà, hàng xóm láng giềng đều phản ánh rằng hai vợ chồng trông có vẻ rất bình thường, người chồng thật thà tròn trách nhiệm, người vợ giữ đạo làm vợ, hàng xóm xung quanh càng có thể làm chứng chưa từng nghe thấy họ cãi vã nhau. Ở công ty Giai Dịch, mọi người đều nói giống nhau, rằng Hạ Sở Dung đối nhân xử thế rất tốt, lương thiện nhã nhặn, ở nhà xảy ra chuyện này thực là đáng thương.

Ở công ty Đường Khải là mất thời gian nhất. Ông chủ người Đài Loan nhắc đi nhắc lại, công ty chưa bao giờ sắp xếp cho Đường Khải việc gì phải đến nhà hàng Phú An. Hơn nữa mấy hôm đó Đường Khải bị cảm cúm, công ty căn bản không để anh ta phải làm việc, vì thế việc Đường Khải xảy ra chuyện hoàn toàn là nguyên do cá nhân, không có bất cứ liên quan gì đến công ty. Đương nhiên, chi tiết cảm cúm đã được Hạ Sở Dung xác nhận.

Đa phần các đồng nghiệp của Đường Khải đều phản ánh anh ta là người tốt, thật thà, không có tật xấu gì, ít nói, không giống người dễ gây rắc rối rồi rước họa. Nhưng cũng có người nói Đường Khải thuộc tuýp người "trong nóng ngoài lạnh", kiểu người này bên ngoài thấy sóng yên biển lặng, nhưng thực tế lại

kín kẽ không lộ chân tướng, có khi thực sự có bí mật động trời nào mà tất cả mọi người đều không tưởng tượng nổi cũng nên.

Vậy, bí mật động trời là gì? Tất cả mọi người đều muốn làm rõ việc rốt cuộc vì sao hôm đó Đường Khải lại đến nhà hàng Phú An, cảnh sát cũng thử tìm manh mối từ phía nhân viên và khách của nhà hàng, nhưng kết quả thu được rất ít ỏi. Trong khoảng thời gian này, cảnh sát còn thu thập được một số manh mối lẻ tẻ khác: Đường Khải từng vì một đồng nghiệp vay tiền không trả mà nảy sinh cãi vã, còn động thủ; gần nhà hàng Phú An bắt được một tên trộm cắp nhiều lần, từng có tiền án sử dụng bạo lực trong lúc gây án... Đương nhiên, khi tiếp tục điều tra, những thứ đó đều không liên quan gì đến vụ án này.

Điều không khéo là, mấy hôm trước, vụ án do nhóm của Vương Lâm phụ trách điều tra đột nhiên xuất hiện manh mối, hung thủ ẩn nấp đã rất lâu xuất hiện ở nơi khác, mấy người Vương Lâm không thể không lập tức hành động truy đuổi hung thủ, vì thế vụ án mạng Phú An giữa đường phải đổi người, giao lại cho một cảnh sát khác tên Hàn Kiện phụ trách. Do mấy năm gần đây thành tích công tác của Hàn Kiện rất nổi bật, chẳng mấy nữa sẽ thuyên chuyển công tác sang phòng cảnh sát Hình sự thành phố Tân Giang, thủ tục thuyên chuyển công tác đã sắp hoàn tất, đây sẽ là vụ án cuối cùng anh tham gia ở đại đội Nhân Huệ.

Hoàng Đại Sinh hôm nay vừa được tin vụ án mạng Phú An chuyển sang Hàn Kiện phụ trách, thấy mừng ra mặt. Hoàng Đại Sinh và Hàn Kiện rất quen thân nhau, anh từng nhiều lần đi cùng đưa tin các vụ án do Hàn Kiện điều tra, thỉnh thoảng, khi tình tiết vụ án rơi vào ngõ cụt, Hoàng Đại Sinh còn có thể dũng cảm chen vào vài lời, ở bên cạnh đưa ra một "chiêu", kiểu đưa "chiêu" này cũng từng phát huy hiệu quả thắng lợi không ngờ tới, khiến Hàn Kiện hết lời thán phục. Thời gian này Hoàng Đại Sinh đang phụ trách theo dõi sâu vụ án mạng Phú An, chủ biên chỉ đạo anh phải ghi lại đầy đủ toàn bộ quá trình phá án, để sau này sắp xếp thành phóng sự thực tế của vụ án đăng lên báo.

Hoàng Đại Sinh nghĩ, lần này thì may rồi, có Hàn Kiện, đảm bảo bài phóng sự thực tế này sẽ rất có chất lượng.

Hôm nay coi như Hoàng Đại Sinh đến đúng lúc, anh đang bàn luận sôi nổi với Hàn Kiện về tình hình vụ án, thì có cuộc gọi đến. Người gọi điện chỉ đích danh muốn tìm "người phụ trách vụ án Đường Khải", nói là có "manh mối quan trọng muốn báo cáo". Hàn Kiện kết thúc cuộc gọi sau vài phút đồng hồ, nói với Hoàng Đại Sinh đầy xúc động: "Có manh mối mới, đi không?" Hoàng Đại Sinh vội vàng đeo ba lô vào đi theo.

Người gọi điện đến là một bà cụ trong khu nhà của Đường Khải và Hạ Sở Dung. Bà cụ đã ngoài sáu mươi, tai không điếc mắt không mờ, dáng vẻ minh mẫn, ánh mắt tinh tường, chuyên coi việc nắm bắt các thông tin đầu tiên về các vụ tranh chấp là nhiệm vụ của mình. Bà phản ánh tình hình với Hàn Kiện, rằng mình từng tận mắt thấy Đường Khải có xung đột với một bảo vệ của khu nhà, trước hôm Đường Khải chết khoảng bốn ngày.

Sau này, khi vụ án kết thúc đã cho thấy, thông tin này vô cùng quan trọng.

Bà cụ nói, khoảng hơn 6 giờ chập tối hôm đó, bà thấy Đường Khải đi làm về, đang cho xe đỗ vào chỗ để xe công cộng của khu nhà, thì có một bảo vệ đi tới nói rằng chỗ đó không được đỗ xe, đã có người nhận trước rồi, bảo giữ chỗ lại. Đường Khải lập tức khó chịu, bảo rằng chỗ để xe công cộng ai đến trước thì lấy trước, dựa vào đâu mà giữ chỗ? Người bảo vệ nói đúng là vậy, người ta đã đến trước, chỉ có điều người ta phải đến cửa nhà để bỏ đồ xuống trước, bỏ xong sẽ quay lại ngay. Đường Khải nói: "Thế nếu anh ta bỏ đồ ba ngày không xong, thì chỗ để xe phải giữ cho anh ta ba ngày à?" Bảo vệ nói: "Thôi anh mau đổi sang chỗ khác đi, không có tí nữa lại đánh nhau, người ta thực sự đã có lời trước rồi." Đường Khải nói: "Nếu đã nói thế, thì hai tiếng trước tôi đã có lời với bảo vệ của ca trước rồi, tôi cứ đỗ đấy!" Bảo vệ nói: "Cái anh này sao lại vô lí thế nhỉ?" Câu nói đó khiến Đường Khải nổi giận, anh ta liền xuống xe định ra tay với bảo vệ. Trước sự can ngăn của mọi người xung quanh, còn giơ chân đá mạnh một phát dưới háng người bảo vệ, "cho anh ta một cái bạt

tai đau". Bà cụ kế, khi người bảo vệ được đưa đi, sắc mặt vô cùng khó coi, mắt đỏ ngầu, "chắc chắn trong lòng đã nảy sinh sự thù hận".

Bà cụ còn nói, lúc vừa nghe tin Đường Khải bị sát hại, bà không nghĩ gì đến việc này, nhưng mấy hôm nay bỗng phát hiện ra không thấy người bảo vệ đó đâu, không còn xuất hiện ở trong khu nhà nữa, lúc này bà mới cảm thấy có gì đó không ổn, thế nên lập tức báo cáo tình hình này với cảnh sát, hi vọng có thể giúp ích cho việc phá án.

Hàn Kiện và Hoàng Đại Sinh tới khu nhà, đến thẳng văn phòng quản lí bất động sản. Vừa hỏi ra, hai người đều vô cùng kinh ngạc. Người bảo vệ đó tên Thẩm Minh Phú, xin nghỉ việc ở công ty quản lí bất động sản vào thứ Sáu tuần trước nữa, sau đó còn làm việc tiếp hai hôm rồi không biết đã đi đâu. Điều quan trọng nhất là thời gian anh ta tan ca trực ban lần cuối là: 10 giờ sáng Chủ nhật.

Cũng có nghĩa là, người này đã có xung đột với Đường Khải vào bốn ngày trước khi Đường Khải bị sát hại. Hai hôm sau thì xin nghỉ việc. Tiếp đó, vào ngày Đường Khải bị sát hại, anh ta trực nốt ca cuối cùng liền biến mất không còn tung tích. Mà thời gian anh ta tan ca, vừa khít là nửa tiếng trước khi Đường Khải chết.

Cho tới nay, anh ta chưa từng lộ diện.

Giám đốc công ty quản lí bất động sản gọi điện cho Thẩm Minh Phú trước mặt Hàn Kiện, điện thoại tắt máy. Giám đốc nói với Hàn Kiện, Thẩm Minh Phú từng nói với người khác, rằng sắp đến một tòa nhà văn phòng nào đó làm bảo vệ, nhưng không nói cụ thể là ở đâu. Nếu không có gì ngoài dự kiến, thì thứ Sáu này anh ta sẽ quay lại, vì công ty vẫn còn nợ nửa tháng tiền lương của anh ta nữa, lịch trả nốt là thứ Sáu tuần này. "Thẩm Minh Phú là kiểu người, mạng cha có thể không cần, nhưng tiền lương một đồng không được thiếu." Giám đốc nói.

Sau khi rời khỏi văn phòng quản lí bất động sản, Hàn Kiện và Hoàng Đại Sinh lại đến gõ cửa nhà Hạ Sở Dung. Lúc này, cách thời điểm Hạ Sở Dung và Chu Vũ Lâu chia tay ở quán hát đã được

một thời gian, cô lại trở về là một quả phụ đau buồn, đối diện với những câu hỏi của Hàn Kiện đều trả lời cặn kẽ, không chút sơ hở. Chỉ có điều, khi Hoàng Đại Sinh lên tiếng hỏi thăm, cô bỗng thấy kinh sợ trong lòng. Đôi tai cô rất thính, lập tức nhận ra Hoàng Đại Sinh chính là người đã gọi tên Chu Vũ Lâu trong nhà hàng Phú An, còn suýt mở cửa phòng nữa.

Hàn Kiện hỏi về vụ xung đột giữa Đường Khải và người bảo vệ. Thực ra Hạ Sở Dung hoàn toàn không biết chuyện này, thời gian đó cô đang giận dỗi Đường Khải, hai người không nói với nhau lời nào. Nhưng Hạ Sở Dung ứng phó rất xuất sắc. Cô nói với Hàn Kiện, hôm đó cảm xúc của Đường Khải có chút bất thường, cô hỏi đi hỏi lại mấy lần, nhưng Đường Khải cũng chỉ nói "cãi nhau vài câu với một tên bảo vệ", rồi không nói thêm gì nữa. Hạ Sở Dung nói Đường Khải là kiểu người như thế, có việc gì cũng muốn để trong lòng, cứ như cái hồ lô nút kín vậy. Khi nói như vậy, nước mắt cô lại chảy xuống, dáng vẻ đáng thương, gặng hỏi Hàn Kiện xem khi nào mới bắt được hung thủ... Thực ra mấy hôm trước Hạ Sở Dung đã gọi điện cho đội cảnh sát Hình sự, hỏi han về tình hình tiến triển của vụ án, còn lịch sự đề xuất, tốt nhất là có thể sớm phá được vụ án, bố mẹ chồng cô sắp từ miền Nam về rồi, tới giờ họ vẫn chưa biết tin con trai đã qua đời, tốt nhất là khi họ trở về thì hung thủ đã sa lưới, cũng coi như một chút an ủi với các cụ.

Hàn Kiện và Hoàng Đại Sinh ngồi ở nhà Hạ Sở Dung hơn nửa tiếng. Khi họ rời khỏi nhà cô, Chu Vũ Lâu đang bước vào nhà hàng Phú An cùng Tưởng Đan.

Bạn thử nghĩ xem, tâm trạng Chu Vũ Lâu sao có thể yên ổn được?

Vừa mới chiều nay, sự ác độc và điên dại của Hạ Sở Dung hết lần này đến lần khác bày ra trước mắt anh. Vậy mà bây giờ, anh lại bắt buộc phải như người không có chuyện gì xảy ra, bước vào nơi đã khiến anh xui xẻo hết mức.

Cũng may, phòng riêng bạn bè đặt không nằm ở tầng một.

Không khí buổi tiệc tối khá náo nhiệt. Đây cũng là lần đầu tiên kể từ sau lễ cưới, Chu Vũ Lâu để mình uống thả ga, đây là

điều mà trước khi tới đây, anh có nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng sự nhiệt tình của bạn bè cuối cùng cũng "lây truyền" sang anh, khiến anh tạm thời thoát khỏi sự u uất. Khi đang nhiệt tình cụng li cùng bạn bè, anh tự khuyên mình, dù sao hiện thực cũng đã không thể chịu đựng nổi như thế, thì vì sao lại không mặc kệ đời, uống đến khi say, gặp chuyện vui thì cứ vui đi? Ai mà biết được Chu Vũ Lâu của ngày mai có còn cơ hội như thế này hay không.

Nhưng bữa cơm này số trời đã định không được yên lành.

Khi Chu Vũ Lâu uống đến chai bia thứ ba, một nhân viên phục vụ bước vào, nói: "Xin cho hỏi, vị nào là anh Chu Vũ Lâu? Bên ngoài có người tìm anh."

Chu Vũ Lâu đứng dậy cáo lui, mở cửa phòng đặt riêng, sau đó vô cùng vô cùng vô cùng bất ngờ, thấy Lục Đồ Cường đứng trước mặt mình.

Đã tầm một năm rưỡi rồi Chu Vũ Lâu không gặp Lục Đồ Cường. Trước đây, anh gặp Lục Đồ Cường cả thảy hai lần. Một lần anh cùng Đỗ Nghiên mời Lục Đồ Cường ăn cơm. Một lần nữa là anh nhìn theo Lục Đồ Cường đưa Đỗ Nghiên đi. Lúc đó, anh và Đỗ Nghiên vừa làm xong thủ tục li hôn, còn ở cổng Cục Dân chính. Thủ tục li hôn của Lục Đồ Cường thì làm trước đó một tuần. Nghe nói vợ cũ của Lục Đồ Cường vô cùng có gia thế, chứ không phải hạng tầm thường, nhưng anh ta vẫn kiên quyết vứt bỏ không tiếc nuối, quay đầu lao theo cuộc đời mới với người tình cũ.

Chu Vũ Lâu ngây người trong giây lát, rồi đóng cửa phòng riêng lại. Lục Đồ Cường tiến tới bắt tay anh, anh cũng đưa tay ra.

"Chào anh, không làm phiền buổi tiệc của anh chứ?" Lục Đồ Cường hỏi.

"Không." Anh lịch sự không tỏ thái độ.

"Tôi biết, như thế này có lẽ hơi mạo muội. Thực ra, vừa rồi khi anh vừa bước vào nhà hàng, tôi đã thấy anh. Tôi cứ suy nghĩ mãi có nên tới chào anh một tiếng không." Lục Đồ Cường cười gượng, nói: "Tôi tự đấu tranh một hồi lâu, rồi vẫn quyết định

tới. Tôi và Đỗ Nghiên nghe tin anh kết hôn, chúng tôi cũng suy nghĩ xem có nên tới tham gia không, nhưng tôi nghĩ chúng tôi nhất định không được chào mời, thế nên... Tôi tới đây không có ý gì cả, chỉ là với danh nghĩa của tôi... và Đỗ Nghiên, chúc anh tân hôn hạnh phúc!"

Lục Đồ Cường lại đưa tay ra, anh cũng đáp lại lần nữa.

"Cảm ơn!" Chu Vũ Lâu nói.

"Về việc của tôi và Đỗ Nghiên, mãi vẫn chưa có cơ hội nói với anh một tiếng. Nhưng, thực sự rất xin lỗi, mong anh không hận chúng tôi, chúc anh và vợ hạnh phúc."

"Mọi chuyện đã qua cả, đừng nhắc nữa."

"Nếu còn có thể, hi vọng chúng ta vẫn là bạn. Tôi đi xuống đây, chào anh." Lục Đồ Cường nói xong liền quay người rời đi.

Chu Vũ Lâu thực sự có chút cảm động bởi sự thẳng thắn của người đàn ông này. Anh gọi theo Lục Đồ Cường: "Này, Hải Ninh... vẫn ổn chứ?"

"Vẫn rất tốt, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ đối xử với Hải Ninh như với con ruột, con bé và tôi cũng sống rất hòa thuận, anh không phải lo nghĩ đâu."

Chu Vũ Lâu gật đầu.

Lục Đồ Cường nói thêm: "À còn nữa, nếu nhớ con gái thì anh cứ đến bất cứ lúc nào, hoặc đón con bé qua, chúng tôi đều không ý kiến gì cả, xem như nào tiện cho anh. Tôi đi nhé, tạm biệt!" Nói xong, Lục Đồ Cường rời đi.

Chu Vũ Lâu trong lòng hỗn loạn mọi cảm xúc.

Lục Đồ Cường, cái tên mà một năm rưỡi trước bị mình coi như kẻ thù, ngày hôm nay của một năm rưỡi sau, nào ngờ lại khiến trong lòng mình cuộn dâng một con sóng ấm áp. Khi hai người đàn ông rộng lòng đứng đối diện nhau, đặt dấu chấm hết cho câu chuyện của những ngày xưa, câu chuyện đó dường như căn bản chưa từng xảy ra. Chu Vũ Lâu nghĩ, thời gian là thứ gì đó thật diệu kì, sự hiểu lầm có thể hóa giải, đau khổ có thể dịu đi, thù hận cũng có thể tiêu tan... Thế còn hiện tại thì sao? Hạ

Sở Dung thì sao? Thời gian sẽ đặt dấu chấm hết cho cơn ác mộng này ở đoạn nào?

Đúng lúc định mở cửa quay lại phòng tiệc, Chu Vũ Lâu đứng hình. Anh ngoảnh sang bên cạnh, ánh mắt hướng thẳng về phía cầu thang thoát hiểm ở cuối hành lang. Một tuần trước, anh phi như bay lên lầu chính từ chiếc cầu thang đó, run rẩy hoàn thành buổi hôn lễ của mình. Bỗng nhiên, một thoáng bốc đồng nổi lên trong người Chu Vũ Lâu. Anh cũng không biết mình nghĩ gì, có thể là ba chai bia kia đang tác quái, hoặc sự điên dại của Hạ Sở Dung đã bức xạ sang anh. Nói tóm lại, anh không về phòng tiệc, mà quay người bước về phía cầu thang thoát hiểm.

Chu Vũ Lâu đi xuống tầng một, tầng một không có ai.

Hành lang chìm trong ánh đèn mờ ảo, cánh cửa các phòng riêng đều đóng chặt, im ắng như những nấm mồ, trống trải như tòa thành bỏ hoang.

Nhà hàng Phú An đã dừng việc kinh doanh của khu vực này, và quyết định đầu tư hàng triệu tệ để trang trí lại. Thực ra công trình này đã được liệt vào kế hoạch của nhà hàng từ lâu, chỉ là vụ án mạng kia đã đẩy nhanh thời gian khởi công lên không ít. Họ bắt buộc phải dùng cách này để xóa nhòa đi những ảnh hưởng của vụ án mạng đối với tiếng tăm của nhà hàng, các bài báo của những người như Hoàng Đại Sinh khiến họ khổ sở vô cùng.

Từ từ, Chu Vũ Lâu tiến về phía cửa căn phòng riêng đó.

Anh đứng lại, nhìn chằm chằm cửa phòng, dường như xuyên qua tấm gỗ đục hoa màu đỏ đậm kia, có thể hiện lại vụ án mạng kinh hoàng một tuần trước.

Lúc này, Chu Vũ Lâu cuối cùng cũng hiểu vì sao mình phải đến nơi này: Đó là thứ khoái cảm khi vết thương bị cấu xé. Anh cần phải tìm thấy sự thỏa mãn trong cơn đau dữ dội, bùng nổ giải thoát giữa cơn ác mộng. Xuyên qua cánh cửa, anh như vẫn nhìn thấy ba người đều ở đó, vẫn là những tình tiết đó, nhưng có thêm một đoạn gây sốc. Anh rút con dao trên người Đường Khải ra, quay người lại, đâm mạnh vào lồng ngực Hạ Sở Dung. Một

lần, hai lần... lưỡi dao rút ra, rồi lại găm vào... máu tươi phụt ra khắp nơi, trên người anh lênh láng vết máu, nhưng thần sắc thăng hoa, hai mắt sáng quắc, cười như điên dại bên cạnh sự sống đang nhanh chóng vụt bay của Hạ Sở Dung. Cuối cùng, anh quay đầu dao lại, mũi dao nhắm thẳng vào trái tim đang kích động của mình... Thốt ra một tiếng ai oán, rầm một cái, ngã xuống nền đất, nét mặt đông lại thành nụ cười vĩnh cửu, dường như nhìn thấy thiên sứ đang vút bay.

Chu Vũ Lâu thực sự hi vọng câu chuyện xảy ra đằng sau cánh cửa một tuần trước có kết cục như vậy, như thế là xong hết mọi chuyện, chẳng như bây giờ dở sống dở chết. Có lúc, thời gian chỉ là đang tích góp thêm đau khổ.

Khi Chu Vũ Lâu trở lại tầng trên, bạn bè đều trách anh đi lâu quá, phải phạt ba chén rượu, Chu Vũ Lâu lập tức uống hết trong một hơi.

Có một chi tiết đã thể hiện sự chiếu cố của ông trời dành cho Chu Vũ Lâu: Khi anh đi xuống lối cầu thang thoát hiểm, xuất hiện ở hành lang tầng một, thì Hàn Kiện cũng vừa rời khỏi đó từ đầu kia của hành lang, lối thông với đại sảnh.

Hàn Kiện rời khỏi nhà Hạ Sở Dung, về đội cảnh sát thay thường phục rồi đến nhà hàng Phú An. Thường xuyên có việc hung thủ sau khi gây án quay lại hiện trường. Từ lúc tiếp nhận vụ án mạng Phú An, Hàn Kiện đã âm thầm đến đây vài lượt. Lần này, anh ở đó hơn nửa tiếng đồng hồ, hi vọng có thể phát hiện ra manh mối gì đó, đáng tiếc, anh đã rời đi sớm một bước.

Kết thúc buổi tiệc đã hơn 10 giờ. Chu Vũ Lâu mặt đỏ bừng bừng, bước đi loạng choạng, nhưng đầu óc vẫn tạm tỉnh táo. Tưởng Đan cũng uống không ít, trên xe taxi, cô nói liên tục không ngừng nghỉ, tâm trạng phấn khởi cùng chồng nhớ lại khung cảnh của buổi tiệc. Chu Vũ Lâu giả bộ uống say không đáp lời, sau đó nhắm mắt luôn, cho tới tận khi Tưởng Đan nói một câu: “Vũ Lâu, em biết anh vừa ra ngoài lâu thế là đi làm gì rồi.” Chu Vũ Lâu mới giật mình, mở mắt ra.

“Anh đi làm gì?”

“Anh đi nôn, ha ha…”

“Làm gì có.” Chu Vũ Lâu thở phào.

“Chắc chắn luôn!” Tưởng Đan cứng giọng, “Chắc chắn là lúc đầu anh uống nhanh quá, không đỡ được, nôn trong nhà vệ sinh của phòng tiệc thì sợ người ta phát hiện, nên mới đi ra ngoài nôn, ha ha…”

“Thật sự là không mà, là một người bạn cũ, đã nhiều năm không liên lạc, nhìn thấy anh lúc chúng ta đi vào, không dám nhận, thế nên mới… mới… mới… ơ, bác tài, dừng xe!”

Tài xế taxi dừng lại đột ngột.

“Sao thế?” Tưởng Đan giật mình.

Chu Vũ Lâu không trả lời, ánh mắt nhìn trân trân vào một nơi bên ngoài, Tưởng Đan theo hướng ánh mắt anh nhìn sang, cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

Bên đường, dưới ánh trăng, có hai người tay trong tay, dạo bước trên đường.

Chu Vũ Đình và Phùng Thái.

Chu Vũ Lâu bước xuống khỏi taxi.

Chu Vũ Lâu không biết rằng, trong thời gian một tuần vừa rồi, khi anh đang giãy giụa đau khổ trong cơn lốc xoáy của Hạ Sở Dung, thì một mối tình ngọt ngào đã âm thầm nảy nở.

Phùng Thái gọi điện cho Chu Vũ Đình từ buổi chiều tối hôm tổ chức hôn lễ. Phùng Thái không quen Hạ Sở Dung, nhưng cách nói chuyện qua điện thoại thì giống cô đến đáng sợ: “Có thể đáp ứng yêu cầu cuối cùng của anh được không? Có thể gặp mặt một lần không?” Đây có lẽ là tuyệt kĩ hủy diệt chung của loài người.

Đương nhiên, Chu Vũ Đình đã đồng ý “yêu cầu cuối cùng” của Phùng Thái.

Gặp mặt, ngượng ngùng, xin lỗi, giải thích, thuyết phục, hồi ức, triển vọng, nhẹ nhàng dịu dàng, nồng nàn ân ái, bể cạn đá mòn, sống chết không đổi thay… Cuối cùng thì sương mù tan biến, cuối cùng thì mây tạnh nắng lên, Vũ Đình lau nước mắt nở

nụ cười, Phùng Thái vui mừng cố vũ, hết kiếp người thương vẫn ở đây. Người dũng cảm mới có thể khoan dung, Vũ Đình vốn dĩ đã không yếu mềm.

Họ làm lành rồi.

Nói cho cùng, Chu Vũ Đình cảm thấy lời nói dối của Phùng Thái không phải là vấn đề đạo đức. Cũng giống như Phùng Thái nói với Chu Vũ Lâu, anh không nói rằng anh là con trai của chủ tịch thành phố Tân Giang, cũng không hề bảo anh là đại gia tiền lưng ăm ắp, anh "ngụy trang" mình thành một người công nhân, cũng chẳng qua là một cách thức thể hiện khác của quá trình thay đổi tâm lí mà thôi. Sau khi hóa giải được vướng mắc trong lòng về việc bị lừa dối, Chu Vũ Đình ngược lại cảm thấy công trường cuộc đời vô cùng tỉ mỉ của Phùng Thái rất thú vị, ý nghĩa và hứng thú rất độc đáo, khác với đám đông, càng làm cô có thêm cảm tình với Phùng Thái. Hai người đã thống nhất, tạm thời giữ bí mật việc yêu nhau, đợi đến khi có thời cơ thích hợp sẽ cho Chu Vũ Lâu biết.

Không rõ tối nay có được tính là thời cơ thích hợp không.

Khi bước tới sau lưng họ, Chu Vũ Lâu nhẹ nhàng gọi một tiếng "Vũ Đình". Chu Vũ Đình và Phùng Thái quay người lại, rồi cả hai hoang mang đứng yên tại chỗ.

"Anh..."

"Trưởng khoa Chu..."

Tưởng Đan đuổi theo tới nơi, đứng phía sau lén kéo gấu áo Chu Vũ Lâu, Chu Vũ Lâu hoàn toàn không quan tâm.

Vẫn là Phùng Thái có kinh nghiệm hơn, khi Chu Vũ Đình còn không biết phải làm gì, anh đã lên tiếng trước, nói với Chu Vũ Lâu: "Trưởng khoa Chu, để tôi giải thích, tôi và Vũ Đình..."

"Anh!" Chu Vũ Đình giờ mới lấy lại tinh thần, nói: "Bọn em đang muốn tìm cơ hội để nói với anh..."

"Tôi và Vũ Đình đã nghiêm túc nói chuyện, chúng tôi đều thực lòng thích nhau..."

"Anh, anh nhất định phải tin anh ấy..."

"Về việc tôi và Vũ Đình nói chuyện trên mạng với nhau..."

“Thực ra anh ấy không có ý lừa em…”

“Vũ Đình là một cô gái rất tốt, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy…”

“Bọn em ở bên nhau thực sự thấy rất vui…”

“Mong trưởng khoa Chu có thể hiểu cho chúng tôi…”

“Bọn em đều thật lòng cả…”

“Tôi sẽ cưới Vũ Đình…”

“Bọn em đều đã nghĩ kĩ…”

“Đúng thế ạ…”

“Anh…”

“Thôi được rồi, đừng nói gì nữa.” Chu Vũ Lâu cắt ngang đoạn tranh nhau giải thích của Chu Vũ Đình và Phùng Thái, nói với Phùng Thái: “Thầy Phùng, thầy không cần phải căng thẳng thế. Vũ Đình là cô gái đã trưởng thành, nó muốn đến với ai hoàn toàn có thể tự quyết định.” Anh quay sang em gái: “Vũ Đình, hôm nay đến trường dạy thử, hiệu quả thế nào? Sao không gọi điện thoại thông báo một câu?”

“Em dạy…”

“Ngày mai về nhà ăn cơm, chị dâu lúc nãy còn nhắc em đấy. Thầy Phùng, nếu có thời gian thầy cũng tới nhà chơi. Đan Đan, chúng ta đi thôi.” Nói xong, Chu Vũ Lâu cầm tay Tưởng Đan rồi rời đi, bỏ lại Chu Vũ Đình ở phía sau còn đang lí nhí: “Em dạy cũng khá ổn…”

Suốt cả chặng đường, Chu Vũ Lâu đều xây xẩm mặt mày không nói một tiếng nào. Tưởng Đan định khuyên mấy lời, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Thực ra, nếu nói Chu Vũ Lâu đang tức giận em gái mình, chẳng bằng bảo anh đang tự nén cục tức với bản thân mình thì đúng hơn. Cả chục ngày rồi, bản thân mình đã làm gì? Có từng thực sự quan tâm đến việc này hay không? Có kiên nhẫn khuyên bảo em gái mình hay không? Có thể chính vì sự lạnh nhạt trong quan hệ gia đình, mới khiến Vũ Đình mù quáng bước theo hạng người như thế.

Khi về đến dưới nhà, Chu Vũ Lâu vẫn chưa hết tức giận. Khi bước vào hành lang, Tưởng Đan có chút không chịu nổi nữa.

"Này, lát nữa anh định cứ thế này mà đi ngủ đấy à?" Tưởng Đan hỏi.

Chu Vũ Lâu không nói gì.

"Anh không sợ lúc tỉnh dậy, cái mặt dài ra không co lại được sao?"

Chu Vũ Lâu "phì" một tiếng, bật cười. Tưởng Đan thừa cơ khuyên bảo: "Em nói thật, anh đừng quá nặng nề như thế. Vũ Đình cũng lớn rồi, chắc chắn có sự phán đoán của mình, chẳng lẽ thấy lò lửa mà còn đâm đầu vào à?"

Chu Vũ Lâu thở dài một tiếng: "Cũng phải, con gái lớn rồi, nhưng trong lòng kẻ làm anh như anh..." Đột nhiên, Chu Vũ Lâu không nói nữa. Khoảnh khắc đó quả thật giống như nằm mơ. Trong hành lang, anh ngẩng đầu nhìn thấy một người đang nở nụ cười tiến về phía mình.

Hạ Sở Dung.

Lần này Chu Vũ Lâu thực sự mất hình tượng rồi.

6

Chu Vũ Lâu mất hình tượng rồi, mất hình tượng một cách nghiêm trọng!

Sau khi xác nhận người đang bước tới đúng là Hạ Sở Dung, chỉ trong một tích tắc, anh co giò định bỏ chạy, nhưng vừa nhấc chân thì vấp phải bậc cầu thang, cả người ngã nhào xuống cầu thang thật thê thảm. Có thể do hơi men khiến Tưởng Đan trở nên chậm chạp hơn, hơn nữa ánh đèn hành lang mờ mịt, cô hoàn toàn không ý thức được cú ngã của chồng mình có liên quan đến người phụ nữ trước mặt. Cô ngồi xuống, xót xa hỏi Chu Vũ Lâu có sao không, rồi cố kéo anh đứng dậy, không quên cằn nhằn "đúng là không nên để anh uống nhiều thế này..." Khi đang nói như thế, Tưởng Đan bỗng phát hiện có đôi bàn chân đứng trước mặt mình. Cô ngẩng đầu lên, Hạ Sở Dung đứng ngay trước mặt cô, nhìn cô không chút động đậy. Tưởng Đan nhận ra mình đang chắn đường, vội vàng lánh người, nói với Hạ Sở Dung: "Xin lỗi, chồng tôi uống nhiều quá, không làm cô sợ chứ?"

"Không sao, chăm sóc anh ấy kĩ càng nhé." Hạ Sở Dung nói xong thì đi xuống lầu, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười như thế.

"Kinh hồn bạt vía" là từ có thể miêu tả đúng nhất về buổi tối ngày hôm nay.

Chu Vũ Lâu cả đêm không khép mắt.

Điều khiến anh sầu não đó là, bản thân mình vì sao hết lần này đến lần khác đánh giá thấp người phụ nữ đó? Thực ra bản thân mình hoàn toàn có thể nghĩ đến việc, lúc chiều khi chia tay ở quán hát, Hạ Sở Dung sẽ gọi một chiếc taxi, lén lút đi theo phía sau, và biết được địa chỉ nhà mình một cách dễ dàng như trở bàn tay.

~

Giờ cô ta đã đi chưa? Hay vẫn luôn ở trong hành lang, đứng ngay trước cửa nhà? Rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Giấc ngủ sâu của Tưởng Đan không thể "lây truyền" cho Chu Vũ Lâu chút nào, anh cứ liên tục nhón chân nhón tay đi ra khỏi phòng ngủ, dán mắt vào mắt thần trên cửa, sau khi nhìn thấy hành lang trống rỗng mới có thể tạm yên tâm. Nhưng chưa được bao lâu, anh lại phải xuống khỏi giường, đứng trước mắt thần lén nhìn một lượt "theo đúng quy trình". Suốt cả đêm, anh tự hành xác như thế không biết bao nhiêu lần, cũng may men rượu khiến Tưởng Đan ngủ say như chết, mới không phát hiện ra sự bất thường của chồng mình.

Khi trời tờ mờ sáng, Chu Vũ Lâu mới chợp mắt được một chút, sau đó tiếp tục lặp lại hành động "dán mắt vào mắt thần" trong giấc mộng.

Trời nắng gắt, thật khó khiến người ta tin rằng bây giờ trời đã vào thu.

Hoàng Đại Sinh bận bịu công việc ở tòa soạn báo cả buổi sáng, khi đã đến giờ cơm trưa, vẫn còn đang tranh luận với Chủ biên về tiêu đề của một bài báo. Chủ biên chê tiêu đề anh chọn quá giật gân, anh lại kêu ca tư duy của Chủ biên quá bảo thủ. Tranh luận một hồi lâu, Chủ biên thực sự không vặn lại được anh, liền nhìn đồng hồ nói: "Đại Sinh, đến giờ cơm rồi, tôi đến tuổi này không chịu đói được, đi, tôi mời cậu ăn cái gì đấy ngon ngon, ở cổng mới khai trương một nhà hàng lẩu kiểu Hong Kong, nghe nói nước lẩu rất cầu kì, thịt bò cũng chuẩn vị, tôi mời cậu."

Lẩu kiểu Hong Kong mùi thơm màu đượm, chủ biên ngồi trên bàn ăn giảng giải: "Làm nghề này của chúng ta, có một tiền đề rất quan trọng, đó là nhất định không được mắc sai lầm. Cậu làm một trăm việc tốt, đến cuối cùng chỉ vì phạm một lỗi, tất cả đổ sông đổ bể hết. Nói về tiêu đề của cậu, đúng, tôi thừa nhận, hay, có sức công phá, thu hút mắt nhìn, nhưng quá sắc bén, bên trên không hỏi đến còn may, một khi hỏi đến thì người chịu

thiệt chẳng phải là cậu sao?...” Cuối cùng, Hoàng Đại Sinh đồng ý sửa tiêu đề theo ý của chủ biên. Thực ra không phải vì bữa cơm này, mà vì anh thực sự không nỡ gạt đi tấm lòng chân thành của “ông cụ”. Hoàng Đại Sinh rất kính trọng vị chủ biên này. “Ông cụ” đầu hói, hai mắt ốp hai cái đít chai dày cộp này vô cùng yêu mến và trân trọng tài hoa của Hoàng Đại Sinh, rất quan tâm đến anh.

Vừa bước từ nhà hàng lẩu ra, Hoàng Đại Sinh liền nhận được điện thoại của Hàn Kiện. Sau khi cúp máy, Hoàng Đại Sinh xúc động nắm chặt lấy tay Chủ biên, nói một câu: “Tiêu đề sửa thế nào theo ý bác hết!” Sau đó quay đầu ba chân bốn cẳng chạy mất. Chủ biên thắc mắc nhìn theo bóng dáng vui mừng khôn tả của anh, ban nãy lúc cầm tay, mắt kính của ông suýt chút nữa bị Hoàng Đại Sinh lắc rơi cả xuống.

Tình tiết vụ án có tiến triển mới!

Người của công ty quản lí bất động sản báo với Hàn Kiện một tình tiết quan trọng: Thẩm Minh Phú vừa gọi điện cho họ, giục việc trả lương, nhân tiện nhắc nhở họ đừng quên việc tính cả hai buổi làm tăng ca của anh ta hồi tháng trước. Điện thoại gọi từ số máy bàn, Hàn Kiện đã tra được địa chỉ – tòa nhà Hoàn Vũ. Hàn Kiện mời Hoàng Đại Sinh đi cùng, Hoàng Đại Sinh vô cùng xúc động, tiến thẳng đến Hoàn Vũ.

Tòa nhà Hoàn Vũ nằm ở khu thương mại trung tâm của thành phố Tân Giang, diện tích nền lên tới gần năm héc ta, khu nhà văn phòng, chung cư, cửa tiệm, khu giải trí... tất cả đều đầy đủ. Khi Chu Vũ Lâu bước vào tòa nhà Hoàn Vũ, đã là 1 giờ chiều.

Chu Vũ Lâu thực sự không thể chịu được nữa.

Anh quyết định nói chuyện với Hạ Sở Dung một lần nữa, lấy tình cảm làm lay động lòng người, lấy đạo lí khiến đối phương hiểu lẽ cũng được, mà lấy lời đe dọa khiến người ta khiếp sợ, giọng nói nghiêm khắc sắc mặt nghiêm nghị cũng xong, tóm lại là phải gặp mặt một lần. Anh không biết cuộc nói chuyện như thế này có tác dụng gì hay không, nhưng bắt buộc phải nghĩ cách gì đó, không thể giương mắt để mặc sự điên cuồng của người phụ nữ kia được nữa!

Khi nhận được điện thoại của Chu Vũ Lâu, Hạ Sở Dung đang ở tòa nhà Hoàn Vũ. Hôm nay cô được lệnh của công ty đến một công ty ở đây bàn bạc công việc, lúc trưa xong việc đang định ra về, thì Chu Vũ Lâu gọi điện thoại tới. Vì thế Hạ Sở Dung chọn gặp nhau ở quán trà Tâm Viễn, dưới tầng hầm B1 của tòa nhà.

Đối diện chéo góc với quán trà Tâm Viễn, có một tiệm "tắm xông hơi Thiên Trì", cuộc điện thoại của Thẩm Minh Phú chính là gọi từ đây ra. Đương nhiên, anh ta không phải đến đó để tắm, mà anh ta hiện đang làm bảo vệ ở đó.

Chu Vũ Lâu đến tòa nhà Hoàn Vũ sớm hơn Hoàng Đại Sinh một bước. Anh đi tới quán trà Tâm Viễn, hỏi nhân viên phục vụ quán một cô gái họ Hạ, nhân viên phục vụ dẫn anh ngang qua mấy bàn lẻ, đi vào hành lang hẹp. Trong hành lang chỉ có một phòng riêng, nhân viên phục vụ đẩy cửa vào, Hạ Sở Dung đang ở trong đó, Chu Vũ Lâu bước vào.

Hai phút sau, Hoàng Đại Sinh cũng bước vào quán trà Tâm Viễn. Hiện giờ không phải thời gian trực của Thẩm Minh Phú, một cảnh sát dưới trướng của Hàn Kiện đang nằm vùng trong tiệm tắm xông hơi, đợi Thẩm Minh Phú xuất hiện, Hàn Kiện còn phải làm một số điều tra tại khu nhà ở dành cho nhân viên, anh bảo Hoàng Đại Sinh đến quán trà ngồi đợi.

Không khí trong phòng riêng tương đối nặng nề. Chu Vũ Lâu không hỏi Hạ Sở Dung tìm được nhà mình bằng cách nào, anh mở miệng liền hỏi: "Vì sao lại đến nhà anh?"

Hạ Sở Dung khẽ cười, chính là nụ cười ở hành lang tối qua. Cô hỏi lại: "Ai bảo đến đó, thì chắc chắn là đến nhà anh chứ?"

"Hạ Sở Dung!"

Chu Vũ Lâu nổi điên. Hạ Sở Dung đột nhiên thấy sợ hãi. Từng chữ trong câu nói của Chu Vũ Lâu đều danh thép: "Chẳng phải cô nói chúng ta là một cặp sao? Được thôi, tôi đồng ý! Nhưng cặp vợ chồng chúng ta không thể thành đôi ở đây được..."

Hạ Sở Dung hoảng hốt nhìn Chu Vũ Lâu, cố không hiểu "không thể thành đôi ở đây được" nghĩa là gì, cho tới khi Chu Vũ

Lâu nói tiếp. “Chúng ta chỉ có thế xuống địa ngục làm vợ chồng được thôi! Cô nghe cho rõ đây, những ngày tháng lo lắng sợ hãi, sống khổ sở như thế này, tôi không muốn trải qua một ngày nào nữa! Thế nên, nếu tôi còn thấy cô xuất hiện trước mắt tôi, tôi sẽ lập tức tới đồn cảnh sát, khai hết tất cả những gì cô bày ra. Tôi sẽ nói với họ, là hai chúng ta cùng lập mưu giết chồng cô, hơn nữa chính là tôi...” Ngón tay cứng đờ của anh chỉ thẳng vào mặt mình: tự tay đâm con dao vào lồng ngực chồng cô! Rõ chưa? Tôi thà như thế, như thế đối với tôi mà nói lại là một sự giải thoát. Bao nhiêu năm nay thứ tôi coi trọng nhất là danh dự, một khi sự việc bại lộ, thì dù cảnh sát muốn cho tôi sống, tự tôi cũng không đồng ý, thà dùng một viên đạn của họ giải quyết tôi cho rồi! Tôi nói cho cô biết, Hạ Sở Dung, tôi không sợ chết! Đối với một người đến cái chết còn không sợ, thì mọi sự uy hiếp đều vô tác dụng. Vì thế kể từ hôm nay, tốt nhất cô hãy cút cho xa vào, mãi mãi đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi. Những gì tôi nói, cô, nghe rõ chưa hả?” Chu Vũ Lâu nhấc chén trà trước mặt lên, một ngụm uống cạn, rồi ngồi đó, không động đậy, dùng ánh mắt đâm xuyên Hạ Sở Dung.

Đúng vậy, nếu đường lui quá miễn cưỡng, chẳng thà cắt đứt luôn cho rồi.

Hạ Sở Dung rõ ràng trở nên hoảng loạn, gương mặt cô xanh xao, nhấc chén trà, rồi lại bỏ ngay xuống. Cô ngây người. Rõ ràng cô không ngờ rằng Chu Vũ Lâu có thể “đập nồi dìm thuyền” đến thế. Cô chớp mắt, hai hàng lệ lăn dài.

“Em xin thề, em sẽ không bao giờ như thế nữa. Nhưng anh biết không? Thực sự em cũng rất khổ. Tối qua cảnh sát lại đến nhà em, đi cùng còn có người bạn là nhà báo của anh nữa. Họ hỏi gì đó về... vụ ẩu đả giữa Đường Khải và bảo vệ khu nhà, nói rằng xảy ra vào bốn ngày trước khi Đường Khải chết. Em có biết gì đâu? Lúc đó Đường Khải vừa phát hiện ra chuyện của chúng ta, mấy ngày liền em không nói chuyện với anh ta rồi. Nhưng cảnh sát hỏi, em lại không thể không nói, mà nói nhiều lại sợ lộ sơ hở, tâm trạng lo sợ bồn chồn đó, anh có hiểu được không? Cũng may em ứng phó cho qua chuyện được, lập tức gọi điện

thoại cho anh, nhưng anh đối số rồi, em không còn cách nào khác nữa, lúc đó em chỉ muốn gặp anh, nên mới tới nhà anh."

"Sao cô biết nhà tôi ở đâu?"

"Lúc hai chúng ta từ quán hát ra, em đã lén lút..."

"Sao lại làm thế?"

"Nhưng nếu em hỏi anh, anh có nói cho em biết không?"

"Cô định khi nào lại đến nữa?"

"Em sẽ không đến nữa. Chỉ cần anh nhanh chóng làm xong việc của mình, đến cưới em, em nhất định sẽ không đến làm phiền anh nữa." Càng nói, cô càng khóc oan ức hơn, "Em sợ chết mất thôi! Cảnh sát chắc chắn sẽ còn tới nữa, mặc dù bên ngoài em giả bộ như thế, nhưng cái cảm giác lo lắng còn khó chịu hơn cả chết ấy, ai có thể hiểu đây? Người em yêu thì cứ trốn tránh em như tránh bệnh dịch, cảnh sát thì cứ đeo bám lấy em như keo dính, có lúc em thực sự chỉ muốn chết quách cho xong... Em xin anh, Vũ Lâu, đừng bỏ rơi em, không có anh em không thể sống được." Giữa tiếng khóc lóc bi thương đó, điện thoại Chu Vũ Lâu đổ chuông. Anh rút điện thoại ra, là Tưởng Đan. Anh vội vàng đi ra, đứng ngoài hành lang phòng riêng nghe điện thoại.

Tưởng Đan vui mừng nói với chồng, thực đơn bữa tối nay đã chốt xong, cô sẽ tự tay làm bít tết, bánh mì kẹp phô mai và salad rau. Vì thông tin này thực sự khiến người ta hưng phấn, nên mới phải thông báo trước một chút. Chu Vũ Lâu trịnh trọng khen vợ mấy câu, vừa định quay người trở về phòng riêng, thì bỗng nhiên, anh sững người.

Anh nhìn thấy, trên một bàn lẻ bên ngoài hành lang, có một cảnh sát đang ngồi.

Tim anh bỗng trĩu xuống... Phản ứng đầu tiên là: Cảnh sát đến theo dõi Hạ Sở Dung! Ý nghĩ đó gần như khiến anh đứng không vững. Sau đó, quan sát thêm một lúc, anh mới có chút yên tâm. Anh phát hiện ra sự chú ý của người cảnh sát không nằm ở quán trà. Cảnh sát quay lưng lại phía này, ánh mắt xuyên qua vách kính nhìn sang tiệm tắm xông hơi. Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Chu Vũ Lâu.

“Vũ Lâu…”

Nó thực sự khiến anh giật nảy mình sợ hãi! Anh quay đầu lại, Hoàng Đại Sinh đang đứng bên cạnh.

Hoàng Đại Sinh hỏi Chu Vũ Lâu: “Cậu không ngoan ngoãn ở trường mà chạy đến đây làm gì? Còn lén la lén lút.”

“À,” Chu Vũ Lâu chỉ về phía phòng riêng phía sau lưng, “vài người bạn trong nghề muốn nói chuyện, nghe nói quán này không gian đẹp, nên đến đây. Cậu đến đây làm gì?”

“Ha ha…” Hoàng Đại Sinh cười bí hiểm, “Theo dõi viết bài, biết là vụ nào không?”

“Vụ nào?”

“Vụ án mạng Phú An.”

Chu Vũ Lâu choáng váng: “Vụ án mạng Phú An cậu không đến nhà hàng Phú An theo dõi, mà bám đến đây làm gì?”

Hoàng Đại Sinh hếch miệng về phía chỗ ngồi bên kia: “Đại đội Nhân Huệ vừa thu được manh mối quan trọng, nghi phạm sát hại Đường Khải làm bảo vệ của tiệm tắm xông hơi bên đối diện, sắp đến giờ vào ca rồi, đang ngồi canh đây.”

“À…” Chu Vũ Lâu trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hạ Sở Dung vừa nãy còn nhắc đến vụ ẩu đả của Đường Khải và người bảo vệ, xem ra phương hướng của cảnh sát đã bị đi lạc. Vừa nghĩ đến đây, Chu Vũ Lâu nghe thấy một âm thanh.

Âm thanh không lớn, ngay phía sau lưng… Cửa phòng kêu.

Chu Vũ Lâu ngoảnh đầu lại, thấy Hạ Sở Dung thò đầu từ trong phòng ra, một chân bước ra hành lang, đang nhìn về bên này.

Đầu óc Chu Vũ Lâu trong nháy mắt trở nên căng thẳng! Hoàng Đại Sinh rất có khả năng từng gặp Hạ Sở Dung, nếu bị cậu ta nhận ra quan hệ của mình với Hạ Sở Dung, rồi bị cậu ta nhớ lại việc mình mất tích hôm lễ cưới… Chu Vũ Lâu không dám tiếp tục nghĩ nữa, toàn thân đơ như cây gỗ, cố cứng đầu quay sang nhìn phản ứng của Hoàng Đại Sinh. Tạ ơn trời đất! Hoàng Đại Sinh không nhìn về phía này. Cậu ta vẫn đang nhìn sang cửa tiệm tắm xông hơi. Rạp chiếu phim bên cạnh tiệm tắm

xông hơn đã tan buổi chiều, đám đông đố ra ngoài thu hút sự chú ý của Hoàng Đại Sinh. Chu Vũ Lâu lập tức quay đầu lại, dùng nét mặt ra hiệu cho Hạ Sở Dung: Mau vào đi! Nhưng Hạ Sở Dung không chút để ý ám hiệu đó, mặt cô đầy vẻ sợ sệt! Ánh mắt kinh ngạc hướng về phía bàn lẻ. Cô nhìn thấy một cảnh sát đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi về phía cửa lớn của quán trà. Đám đông chắn mất góc nhìn của Hàn Kiện, anh quyết định ra ngoài, Hạ Sở Dung phát hiện ra anh. Hạ Sở Dung đương nhiên nhớ anh, không gì có thể lọt khỏi đôi mắt tinh tường của cô, chỉ cần bóng dáng sau lưng là đủ để cô biết chính xác đó là ai. Đương nhiên, Hạ Sở Dung cũng đã nhìn thấy Hoàng Đại Sinh từ lâu. Cô có ấn tượng rất sâu về hai người này! Vừa mới chiều tối hôm qua họ còn đến nhà cô. Cô biết họ đang điều tra vụ án của Đường Khải, nhưng cô không hiểu vì sao họ lại đều có mặt ở đây... Hơn nữa, Chu Vũ Lâu rõ ràng đang nói chuyện gì đó với họ!

Trời ạ! Hạ Sở Dung thấy máu xộc lên não... Chu Vũ Lâu báo cảnh sát rồi?

Ý nghĩ đó một khi đã dâng lên thì vô cùng mãnh liệt, căn bản không cho cô nửa giây để suy nghĩ. Vì thế, Chu Vũ Lâu nhìn thấy Hạ Sở Dung tiến về phía anh... Chu Vũ Lâu không hiểu có chuyện gì... Hạ Sở Dung không hề do dự, nhanh chóng lướt qua bên cạnh Chu Vũ Lâu và Hoàng Đại Sinh, vội vã đi ra khỏi quán trà, lẩn vào trong đám người vừa rời khỏi rạp, mất hút.

Chu Vũ Lâu thở dài một hơi, cảm thấy cơ thể như bị rút cạn.

Hoàng Đại Sinh đương nhiên nhìn thấy bóng dáng Hạ Sở Dung. Anh thấy bóng dáng đó rất quen, hình như từng nhìn thấy ở đâu đó, nhưng anh không thể ngờ rằng đó chính là người quả phụ mình vừa gặp mặt ngày hôm qua. Hoàng Đại Sinh cáo biệt Chu Vũ Lâu, chạy theo Hàn Kiện, Chu Vũ Lâu trở về phòng riêng.

Hạ Sở Dung ra cổng tòa nhà Hoàn Vũ rồi lên một chiếc taxi. Xe chạy được một lúc lâu, dòng suy nghĩ của cô mới khôi phục lại bình thường. Cô thấy mình vừa rồi đã quá căng thẳng, sợ đến mụ mẫm. Hai người đó không thể đến tìm mình được, có thể họ đang làm việc khác. Nếu như Chu Vũ Lâu bảo họ đến bắt mình,

thì đã ra tay lâu rồi, sao mình còn có thế thoát ra ngoài được? Hơn nữa Chu Vũ Lâu lúc đó trông cũng rất căng thẳng, anh ta liên tục ra ám hiệu bảo mình quay vào phòng riêng, xem ra sự xuất hiện của họ cũng khiến anh ta rất bất ngờ.

Chu Vũ Lâu ngồi lại phòng riêng thêm lát nữa, uống hết mấy chén trà để tự trấn an. Anh nhìn thấy sự căng thẳng của Hạ Sở Dung vừa rồi, cũng đoán được nguyên nhân. Anh cảm thấy nên gọi điện ngay cho cô để giải thích, hòng tránh việc cô hiểu lầm điều gì rồi lại có hành động ngu xuẩn. Nghĩ vậy, Chu Vũ Lâu gọi điện vào số của Hạ Sở Dung. Tiếng chuông điện thoại vang lên ngay trên chiếc ghế đối diện của anh.

Hạ Sở Dung để quên túi xách ở đây.

Hàn Kiện vẫn tìm được Thẩm Minh Phú. Nhưng sau một hồi nói chuyện mới phát hiện ra, Thẩm Minh Phú hoàn toàn không liên quan gì đến vụ án. Công việc ở tiệm tắm xông hơi Thiên Trì đã được người khác liên hệ xong xuôi từ lâu, sắp xếp sẵn thứ Hai tuần trước bắt đầu đi làm, hoàn toàn không phải sợ tội bỏ trốn. Buổi sáng hôm xảy ra vụ án, Thẩm Minh Phú nhận được điện thoại báo mẹ anh bị ốm, nên sau khi tan ca liền lập tức đi thẳng về quê thăm mẹ. Để gom tiền chữa bệnh, anh ta bán điện thoại đi. Những lời khai trên đều có nhân chứng đầy đủ. Nhưng sự xuất hiện của Thẩm Minh Phú cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa. Trong vô thức, anh ta có nói một đoạn, khiến Hàn Kiện vô cùng chú ý. Hoặc có thể nói rằng, chính đoạn nói chuyện đó, đã khiến vụ án mạng Phú An có bước ngoặt.

Thẩm Minh Phú nói: “Tôi có hận cái anh Đường Khải đó như nào đi nữa, cũng không đến mức giết hại người ta chứ. Giết anh ta chẳng phải là hại vợ anh ta sao? Vợ anh ta là người rất tốt, chưa bao giờ ra vẻ làm cao, lần nào gặp bảo vệ chúng tôi cũng cười tươi. Cũng hôm đó đấy, cô ấy nom lo lắng thế, nhưng lúc ra khỏi nhà vẫn không quên cúi đầu chào tôi. Đó là ca trực cuối cùng của tôi ở đó, nói thực lòng, tôi chẳng nhớ nhung gì nơi đó, nếu thực sự phải nói có chút gì tiếc nuối, thì chính là...”

“Từ từ đã!” Hàn Kiện phản ứng lại, “Cậu nói rõ ràng một lần nữa xem, lúc cô ấy ra ngoài là ngày nào? Ngày nào mà trông lại lo lắng thế, còn cúi đầu chào cậu nữa?”

“Hôm Chủ nhật ấy, chính là ngày các anh nói là anh Đường Khải chết ấy, tôi trực ban lần cuối.”

“Cô ấy ra ngoài lúc nào?”

“Cách lúc 10 giờ tôi tan ca… còn khoảng dăm ba phút nữa.”

Hàn Kiện vô cùng kích động.

Rõ ràng, Hạ Sở Dung không hề giống như những gì cô ta đã nói, trong ngày xảy ra vụ án “ngủ đến trưa mới dậy”, rồi đến chiều mới ra siêu thị cạnh nhà mua rau.

Khi thu thập được thông tin này thì đã gần năm giờ chiều. Hàn Kiện lập tức quyết định toàn bộ cảnh sát chia làm hai ngả, một ngả tiến thẳng đến công ty tư vấn thẩm mĩ Giai Dịch, một ngả do anh dẫn đầu, tới thẳng nhà Hạ Sở Dung.

Hoàng Đại Sinh đi cùng đội của Hàn Kiện.

CHƯƠNG 4

1

Một buổi tối khác thường.

Hàn Kiện chạy vội tới nhà Hạ Sở Dung, gõ cửa một hồi, không có động tĩnh gì. Viên cảnh sát được phái tới công ty Giai Dịch báo với Hàn Kiện, Hạ Sở Dung đã rời công ty từ lâu. Hàn Kiện bàn bạc với phía đơn vị, quyết định phá cửa vào nhà.

Cửa mở, tìm khắp một vòng, không có phát hiện gì đặc biệt. Hàn Kiện phái vài cảnh sát ra bên ngoài, canh gác cẩn thận hai lối vào của khu nhà, còn anh và Hoàng Đại Sinh ở lại trong nhà.

Giờ này phút này, Chu Vũ Lâu đang ngồi ngẩn ngơ trong văn phòng.

Lúc chiều, khi ra khỏi tòa nhà Hoàn Vũ, Chu Vũ Lâu không dám về nhà, mà về nhạc viện, anh phải xử lí chiếc túi xách mà Hạ Sở Dung bỏ quên. Vừa nhét chiếc túi vào ngăn kéo bàn làm việc, anh liền nhận được điện thoại của trợ lí viện trưởng Vương Nguyệt: Tạ Lam tìm anh.

Tạ Lam là vị lãnh đạo cực kì nguyên tắc, công tư phân minh, ở nhà chưa bao giờ bàn chuyện công việc với Chu Vũ Lâu, ở trường mỗi khi tìm Chu Vũ Lâu cũng đều bảo Vương Nguyệt gọi điện thông báo.

Tạ Lam tìm Chu Vũ Lâu để nói chuyện về việc bầu chọn trưởng khoa sắp tổ chức. Chắc sẽ không bao giờ có những lời nói sâu sắc và đầy tình cảm hơn thế nữa: "Vũ Lâu này, lần bầu chọn này, con và thầy Phùng cân tài cân sức. Nếu nói về thua kém, thì thầy Phùng thua về mặt chuyên môn, còn con thì thua về mặt quản lí. Rất nhiều người đều phản ánh rằng con quản lí học sinh quá lỏng lẻo. Bây giờ xã hội phức tạp như thế, lòng người nóng nảy vội vàng, những đứa trẻ nửa trưởng thành nửa chưa của

nhạc viện, rất dễ bị các thói xấu làm ảnh hưởng, lầm lạc vào con đường sai trái, làm thế nào để bó buộc chúng một cách có hiệu quả, đây là một phần công việc rất quan trọng của người lãnh đạo khoa. Thầy Phùng Thái đã bỏ rất nhiều tâm huyết vào phương diện này, cũng giành được sự khen ngợi của tổ lãnh đạo trường, về phương diện này con cần học tập cậu ấy. Về báo cáo ứng cử bầu chọn lần này, con nhất định phải cân nhắc kĩ càng một chút, mọi người đều chờ nhận tin vui của con đấy! À mà, con biết không, kì học trước bên học viện Mỹ thuật xảy ra chuyện tày đình, chấn động cả thành phố...” Tạ Lam thao thao bất tuyệt, Chu Vũ Lâu tâm trí xáo động, chỉ ứng phó cho qua, khi cuộc trò chuyện kết thúc cũng đã hoàng hôn.

Chu Vũ Lâu trở về văn phòng, tất cả giáo viên đều đã về nhà. Anh châm một điếu thuốc, ngồi xuống ghế, cố gắng sắp xếp lại mạch suy nghĩ đang rối như tơ vò. Anh không biết buổi gặp mặt với Hạ Sở Dung hôm nay có hiệu quả gì không, có thể tạm thời kìm hãm sự điên cuồng của cô lại hay không. Cho dù có thể, vậy mai sau thì sao? Người phụ nữ đó đã trở nên mê muội vô tri, lí trí như đoạn ruột thừa viêm đã cắt bỏ, đến ngày hôm nay mà cô ta vẫn còn nói “nhanh chóng làm xong việc của mình, đến cưới em”. Đi đâu kiếm lấy lá bùa để trấn áp cái thể xác bị ma nhập của cô ta bây giờ? Chu Vũ Lâu càng nghĩ càng rối lòng, khi dập tắt đầu lọc thuốc lá, ngón tay bấm xuống một đám tia lửa.

Không biết trời đã tối từ lúc nào, trong văn phòng thật lạnh lẽo. Trong phòng đàn cách không xa, loáng thoáng có tiếng dương cầm, lúc được lúc chăng. Chu Vũ Lâu đứng dậy, anh quyết định không nghĩ thêm nữa, sự việc đã đến nước này, cứ đi đã rồi tính bước tiếp theo. Anh không tin rằng mình sẽ cứ thế bị một người phụ nữ nhỏ bé lôi xuống hố sâu vạn dặm, giờ này anh chỉ muốn nhanh chóng về nhà hưởng thụ bữa bít tết bò cầu kỳ của vợ mà thôi. Khi đi đến cửa văn phòng, đột nhiên anh nghe thấy một hồi chuông điện thoại không rõ từ đâu vọng đến. Âm thanh rất nhỏ, cũng rất rền, anh lắng nghe một lát, mới phát hiện đó là

âm thanh phát ra từ trong ngăn kéo của mình, là điện thoại của Hạ Sở Dung đang đổ chuông. Anh mặc kệ cho tiếng chuông đổ một hồi lâu, sau đó trở lại, mở ngăn kéo, mở khóa chiếc túi... Số điện thoại trên màn hình khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Cuộc điện thoại không ngờ lại do Hoàng Đại Sinh gọi đến! Vẫn không thấy bóng dáng Hạ Sở Dung đâu, Hàn Kiện quyết định gọi một cuộc điện thoại để thăm dò. Để tránh "đánh rắn động cỏ", anh bảo Hoàng Đại Sinh gọi điện.

Chu Vũ Lâu đương nhiên không thể bắt máy, anh không biết vì sao Hoàng Đại Sinh lại gọi cho Hạ Sở Dung. Để phỏng vấn ư? Ngoài điều đó ra, anh không thể nghĩ được nguyên nhân gì khác.

Tiếng chuông vang một hồi, rồi dừng lại. Vừa dừng lại, thì điện thoại của chính Chu Vũ Lâu lại vang lên, tim anh đập thình thịch, vội vàng rút điện thoại ra xem...

Thì ra là Tưởng Đan. Tưởng Đan giục anh mau về nhà, bò bít tết đã ướp xong xuôi, chỉ còn đợi cho vào chảo thôi. Còn nữa, Tưởng Đan dặn anh, trên đường về ngang qua siêu thị thì mua hai cây nến. Nhà Chu Vũ Lâu có hai chiếc chân nến rất tinh xảo, xem ra cô vợ yêu của anh tối nay định làm một bữa tối lãng mạn đây. Chu Vũ Lâu vừa đồng ý với Tưởng Đan vừa đóng ngăn kéo lại, đi ra khỏi văn phòng.

Anh quên mất việc tắt nguồn điện thoại của Hạ Sở Dung.

Tại nhà Hạ Sở Dung.

Hạ Sở Dung không nghe điện thoại, Hàn Kiện càng cảm thấy kì lạ. Anh nói với Hoàng Đại Sinh, nếu Đường Khải đúng là bị vợ sát hại, thì giữa họ nhất định phải có mâu thuẫn rất gay gắt, không thể nào không để lại dấu vết gì ở nhà được. Vì vậy hai người bắt đầu tìm kiếm. Hoàng Đại Sinh là người phát hiện ra vấn đề đó trước – bức tranh phong cảnh trên đầu giường trong phòng ngủ.

Hoàng Đại Sinh vừa tham quan nhà mới của Chu Vũ Lâu xong. Tấm ảnh cưới phóng lớn trên đầu giường trong phòng ngủ của Chu Vũ Lâu khiến anh có ấn tượng rất sâu sắc. Vì vậy, khi anh để ý thấy trên đầu giường của chủ nhà này treo một bức tranh phong cảnh, anh đã thử nói với Hàn Kiện về nghi vấn này, và lập tức nhận được sự đồng tình. Họ gỡ bức tranh phong cảnh xuống, sau đó đập ngay vào mắt họ là vết ố tối màu trên tường.

Năm phút sau, Hàn Kiện đã tìm thấy bức ảnh cưới bị gãy làm đôi trong hộc giường phòng ngủ!

Phát hiện này khiến Hàn Kiện vừa phấn khích vừa tức giận. Phấn khích vì cuối cùng đã tìm thấy lỗ hổng trong mối quan hệ của đôi vợ chồng này, còn tức giận là vì, từ khi tiếp quản vụ án này, anh đã luôn quá chủ quan, thiếu cảnh giác với Hạ Sở Dung, dẫn đến việc điều tra không đủ sâu, để lỡ mất thời cơ. Hàn Kiện rất phấn khích, nói với Hoàng Đại Sinh: "Đại Sinh, chuyến này phóng sự thực tế của cậu có cái để viết rồi đấy, là vấn đề gia đình đáng chú ý nhất, Đại Sinh… Đại Sinh?"

"Hàn Kiện!"

Đột nhiên, giọng nói còn phấn khích hơn nữa của Hoàng Đại Sinh vọng vào trong phòng ngủ, Hàn Kiện chạy theo hướng tiếng gọi, vào nhà bếp.

Anh quá sốc.

Hoàng Đại Sinh ngồi xổm dưới nền đất, cánh cửa tủ bếp trước mặt đang mở, bên trong là bộ dao nhà bếp năm chiếc… hiệu Meifeng! Trong năm con dao, chỉ thiếu đúng một con, nhìn qua lớp màng bọc ngoài bằng nilon của con dao, thì đó chính là hung khí trên người Đường Khải!

Chứng cứ càng lúc càng đầy đủ. Hàn Kiện một mặt thông báo về Sở để phát đi công văn hỗ trợ điều tra, vừa tiếp tục bảo Hoàng Đại Sinh gọi điện cho Hạ Sở Dung, và dặn anh, một khi điện thoại được kết nối, phải cố gắng giữ chân cô ta, không được dập máy, sau đó tìm cách điều tra xem cô ta hiện đang ở đâu.

Khi Chu Vũ Lâu đang tìm nến trong siêu thị theo lời dặn của Tưởng Đan, thì Phùng Thái bước ra khỏi phòng luyện đàn.

Vừa rồi, tiếng dương cầm Chu Vũ Lâu nghe thấy là của Phùng Thái. Gần đây, bên đài truyền hình lại đang chuẩn bị một buổi dạ hội, Phùng Thái nhận lệnh viết một ca khúc chủ đề chính, sao cho thật "lập trường đường lối quan điểm rõ ràng". Phần lời đã viết tương đối ổn, anh đang gấp rút phổ nhạc. Cuộc điện thoại của Chu Vũ Đình cắt ngang công việc của anh, hai người hẹn cùng nhau đi ăn tối.

Phùng Thái bước vào văn phòng, cầm lấy túi xách, vừa định đi thì đột nhiên nghe thấy trong phòng vang lên hồi chuông điện thoại, âm thanh đó có chút trầm rền, nghe qua là biết phát ra từ trong ngăn kéo của ai đó. Phùng Thái ngó nghiêng theo tiếng vọng, ánh mắt dừng lại ở bàn của Chu Vũ Lâu.

Phùng Thái lập tức gọi điện cho Chu Vũ Đình.

"Đình Đình, anh trai em để quên điện thoại, có cuộc gọi đến, anh có nên nghe giúp không?"

"Đương nhiên là nghe rồi, chẳng may lỡ việc gì quan trọng thì làm thế nào? Nghe đi nghe đi, nhân cơ hội này làm dịu mối quan hệ với anh trai em một chút."

"Ha ha, em không sợ anh phát hiện ra bí mật của anh trai em à?" Anh chỉ vô tình nói như thế.

"Anh trai em? Trước giờ anh ấy quang minh lỗi lạc, không có việc gì đáng xấu hổ, anh nghe đi rồi gọi điện nói với anh ấy một tiếng, cho thêm gần gũi."

"Thế anh nghe... À mà thôi, họ tắt máy rồi."

Phùng Thái kết thúc cuộc điện thoại với Chu Vũ Đình, vừa định ra ngoài, thì tiếng chuông đó lại vang lên. Phùng Thái bước tới cạnh bàn Chu Vũ Lâu, kéo ngăn kéo ra. Trong ngăn kéo có một chiếc túi xách tay của phụ nữ, miệng túi vẫn mở, nửa chiếc điện thoại lộ ra ngoài. Ý nghĩ đầu tiên của Phùng Thái là, sao Chu Vũ Lâu lại cầm túi của vợ đi làm thế này? Anh cầm điện thoại của Hạ Sở Dung lên, nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến.

Số lạ – Đương nhiên là số lạ, đó là số điện thoại của Hoàng Đại Sinh.

Trong lòng Phùng Thái trỗi dậy một sự hiếu kì tột độ. Bỗng nhiên anh có cảm giác, chiếc túi trong ngăn kéo của Chu Vũ Lâu, và chiếc điện thoại này, có thể không phải của Tưởng Đan. Anh cũng không biết cảm giác đó từ đâu mà có, nhưng anh muốn tin như vậy. Chẳng lẽ "ông này" đúng là có bí mật gì đáng xấu hổ sao?... Lập tức, anh có ý nghĩ bộc phát, phải nghe cuộc điện thoại này, xem có thể thu hoạch được gì không.

Chuông điện thoại vẫn đang reo. Khóe miệng Phùng Thái thoáng một nụ cười, anh đưa ngón tay cái ra, bấm vào nút xanh ở bên trái... Cuối cùng cũng nối được máy.

"A lô, xin chào, xin hỏi ai..."

Bên kia đã ngắt máy.

Phùng Thái có chút thất vọng, nhưng không sao, cơ hội vẫn còn nhiều. Anh ra khỏi văn phòng, đi tìm chỗ ăn tối cùng Chu Vũ Đình.

Tiếng chuông cửa vang lên, đúng lúc Tưởng Đan vừa đặt chân nến lên bàn.

Bữa cơm này cô nấu cực kì cẩn thận, đang áp chảo bò bít tết, mùi thịt bò và tiêu đen bay khắp phòng. Bánh mì kẹp phô mai đã làm xong, cho dù cô vừa mới học được và đây là lần đầu tiên làm, nhưng kết quả thành công mĩ mãn. Trong chiếc đĩa đựng salad có bốn, năm loại rau, trông rất tươi ngon. Cô đặt chân nến xuống bên cạnh đĩa, đang ngắm nghía rất hài lòng thì chuông cửa vang lên. Cô vui mừng ra mở cửa, vừa định tặng chồng một nụ cười tươi rói, thì bỗng nhiên nhìn thấy người đứng ngoài cửa không phải chồng mình, mà là một phụ nữ lạ mặt. Nói là lạ nhưng lại có chút quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó, chỉ có điều trong giây lát cô không nhớ ra.

Hạ Sở Dung nói: "Chu Vũ Lâu có nhà không?"

"Vũ Lâu vẫn chưa về, mà về đến nhà ngay thôi, chị là..."

“Một người bạn.”

Tưởng Đan nở nụ cười: “Hay là, chị vào ngồi một lát…” Hạ Sở Dung đột nhiên bóp chặt lấy cổ Tưởng Đan, đẩy cô ngã sõng soài xuống đất, bịt chặt miệng cô, cứ thế đập thật mạnh đầu cô xuống nền.

Vừa rồi, khi Hạ Sở Dung về đến cổng khu nhà, thấy có hai người đàn ông đứng ở đó. Cô vừa định xuống taxi, thì bỗng phát hiện một trong hai người đó đang thì thầm vào bộ đàm. Hạ Sở Dung không xuống xe, cô quan sát một lát, cảm thấy hai người đàn ông kia có chút gì đó bất thường, họ đều đang ngó nghiêng gì đó xung quanh rất cảnh giác, hình như đang tìm người. Trực giác mách bảo Hạ Sở Dung, hôm nay có thể không bình thường. Cô ngẩng đầu lên. Nhà cô ở ngay tòa nhà ngoài ra khu dân cư. Cô dường như nghẹt thở. Cô thấy đèn nhà mình đang sáng, có bóng người đang đi lại bên trong.

Chu Vũ Lâu quả nhiên đã báo cảnh sát!

Hạ Sở Dung bảo lái xe lập tức rời đi, thẳng tiến tới nhà Chu Vũ Lâu.

2

Vừa bước vào đầu cầu thang, Chu Vũ Lâu đã ngửi thấy một mùi khét nồng nặc. Anh đi lên tầng, thấy cửa nhà mở toang, một người hàng xóm đang ngó nghiêng nhìn vào trong, mùi khét bốc từ trong nhà ra, cùng lúc còn bay ra một làn khói.

Chu Vũ Lâu hốt hoảng.

"Sao thế này?"

"Thầy Chu, nhà thầy có cái gì cháy khét ấy, gọi mãi không thấy ai thưa..."

Chu Vũ Lâu bước vội vào nhà, băng qua phòng ăn, xông thẳng tới nhà bếp... Trong bếp khói giăng mịt mù, lửa vẫn đang cháy. Anh mò mẫm đi vào ngắt cầu giao đường khí đốt, mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài, hít lấy hít để, rồi ho sặc sụa, khói đặc làm mắt mũi anh cay xè. Một lát sau, anh quay người lại, thấy trong chảo có một miếng than đen, anh thoáng nghĩ, biết rằng đó là miếng bò bít tết mà Tưởng Đan áp chảo.

"Đan Đan!"

Chu Vũ Lâu chạy như bay tìm kiếm một vòng khắp nhà, nhưng đều không thấy Tưởng Đan. Anh gọi vào số máy của cô. Sau vài tiếng chuông, từ bên kia vọng lại giọng nói lạnh lùng của Hạ Sở Dung...

"Tầng trên cùng khu nội trú, bệnh viện 316 cạnh nhà anh, đến một mình, nếu có cảnh sát đi theo, thì anh cứ đợi mà nhặt xác vợ đi."

Khu mới của bệnh viện 316 đã xây xong hai tháng trước, các phần chính của bệnh viện đều đã chuyển sang đó, khu cũ ở ngay cạnh nhà Chu Vũ Lâu, hiện giờ chỉ có một số ít phòng khoa còn ở đây. Khu nội trú đã bỏ hoang không dùng đến, là một tòa nhà bỏ

không. Vốn dĩ mấy hôm trước, toà nhà khám bệnh vừa cho nổ phá dỡ, tàn tích vẫn chưa được xử lí, một đống rác bê tông cao cả chục mét như đầu những con quái thú, lăm le nhìn Chu Vũ Lâu bước vào.

Tòa nhà khu nội trú đìu hiu lạnh lẽo, sự im lặng chết chóc và trống vắng khiến người ta không khỏi rùng mình. Khi lên đến tầng trên cùng, mắt Chu Vũ Lâu đã quen với bóng tối, vì vậy, nhìn thoáng qua anh đã thấy Tưởng Đan và Hạ Sở Dung ở góc tường.

Anh định xông tới, ôm ngay lấy vợ mình!

Nhưng không được. Mũi dao đang kề sát động mạch trên cổ Tưởng Đan. Bên tay đang cầm dao của Hạ Sở Dung chỉ cần dùng một chút lực, thì máu Tưởng Đan sẽ phun khắp tường. Đối với Hạ Sở Dung mà nói, điều đó chẳng có chút gì khó khăn, cô ta còn từng thực hiện cả vụ hạ sát khó khăn hơn thế. Tay còn lại của Hạ Sở Dung quàng ngang trước cổ Tưởng Đan, ghì cô thật chặt. Cô ta cao hơn Tưởng Đan nửa cái đầu, tư thế ghì kẹp này trông rất thuận tay.

Tưởng Đan quá sợ hãi, cứ co ro run rẩy trong vòng tay cứng chắc của Hạ Sở Dung, nhìn thấy Chu Vũ Lâu, cô bật khóc, vừa gọi một câu "Vũ Lâu" đã bị Hạ Sở Dung kẹp chặt lấy cổ họng, sợ quá không dám lên tiếng nữa.

"Thả cô ấy ra!" Tro bụi trên tường lả tả rơi xuống.

Hạ Sở Dung lại không giận dữ chút nào, giọng cô thì thầm, thậm chí có chút ai oán.

"Chu Vũ Lâu, em hỏi anh, vì sao anh lại bán đứng em?"

"Em buông cô ấy ra! Chuyện của chúng ta anh sẽ giải quyết với em, không liên quan gì đến vợ anh, nghe thấy chưa hả? Em thả cô ấy ra trước..."

"Anh nói cho em biết trước, sao anh lại bán đứng em? Sao anh lại báo cảnh sát?"

"Anh không báo cảnh sát, anh xin thề anh không báo! Anh xin em Hạ Sở Dung, từ đầu đến cuối anh không hề làm việc gì có lỗi với em, em đừng làm hại vợ anh, việc này không liên quan gì

đến cô ấy, cô ấy vô tội, em thả cô ấy ra, rồi em bảo đi đâu anh cũng sẽ đi cùng em."

"Vô tội? Ha ha..." Hạ Sở Dung bật cười, mũi dao rung lên cùng tiếng cười của cô.

"Chu Vũ Lâu, anh nói cô ta vô tội? Còn có ai vô tội hơn em không? Em phản bội chồng mình, từ bỏ gia đình, thậm chí đã giết người, lúc anh ở tầng trên đang mừng vui cưới vợ, thì em ở tầng dưới giết chồng vì anh, nhưng đổi lại em đã được gì? Anh hại em... để cảnh sát đến nhà bắt em..."

"Không! Anh xin thề có trời chứng giám, anh tuyệt đối không báo cảnh sát, ở đây nhất định có hiểu lầm gì đó! Em thả vợ anh ra trước, anh sẽ từ từ giải thích với em, lúc chiều nay..."

"Giải thích?"

Hạ Sở Dung bỗng ghì mạnh Tưởng Đan! Đầu Tưởng Đan bị ép nghiêng sang một bên, động mạch trên cổ hằn lên rõ mồn một. Cuối cùng Hạ Sở Dung gào lên: "Anh ôm quan tài vợ anh đi mà giải thích!" Nói đoạn, cô ta cầm dao đâm thẳng xuống cổ Tưởng Đan!

"Á..."

Tiếng thét tuyệt mệnh.

"Huỵch" một tiếng, Chu Vũ Lâu ngã quỵ xuống đất.

Tại nhà Hạ Sở Dung.

Bóng dáng Hạ Sở Dung xuất hiện trước mắt Hoàng Đại Sinh là một tấm ảnh.

Công văn hỗ trợ điều tra đã được gửi xuống các phòng ban liên quan của Tân Giang thông qua các máy tính có kết nối mạng với Sở cảnh sát. Hiện giờ trong đầu Hoàng Đại Sinh chỉ toàn những suy đoán về cặp vợ chồng này. Rốt cuộc họ có bí mật gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà có thể khiến một người phụ nữ trông thật yếu ớt nhã nhặn chĩa mũi dao nhọn về phía chồng mình.

Bên cạnh sofa, Hoàng Đại Sinh mở cánh một chiếc tủ tường, lôi ra một cuốn album ảnh, lật xem. Những bức ảnh hai vợ chồng chụp chung rất ít, đa số là ảnh chụp riêng của Hạ Sở Dung. Kể từ lúc lật mở trang đầu tiên của cuốn album, trong lòng Hoàng Đại Sinh đã lờ mờ có cảm giác bất thường. Anh không biết cảm giác đó từ đâu mà có, cũng không thể nói rõ nội dung là gì, chỉ là cảm thấy có chút "sai sai". Cho tới khi anh lật đến trang cuối cùng – bức ảnh bên bờ biển. Hạ Sở Dung quay mặt về phía biển, quay lưng lại ống kính, say sưa nhìn về nơi xa. Cuối cùng, Hoàng Đại Sinh bỗng hiểu ra tất cả!

Chiều nay, dáng người anh nhìn thấy trong quán trà... chẳng lẽ lại là cô ta?

Tiếp đó, khi Hoàng Đại Sinh lại nghĩ đến một chuyện khác, tim anh bắt đầu đập nhanh. Dáng người đó bước ra từ trong hành lang nhỏ kia, bên trong hành lang chỉ có một phòng riêng, trước khi ra ngoài, người đó chắc chắn ngồi trong phòng riêng kia rồi.

Đó là phòng riêng của Chu Vũ Lâu!

Ông trời ơi, chẳng trách Chu Vũ Lâu trông cứ hốt ha hốt hoảng.

Mạch suy nghĩ của Hoàng Đại Sinh một khi đã mở thì sẽ nhanh chóng được trải rộng. Trong khoảnh khắc tiếp theo, anh bỗng nhớ lại việc Chu Vũ Lâu mất tích trong ngày tổ chức hôn lễ. Thời gian cậu ta mất tích và thời gian Đường Khải bị sát hại vừa vặn trùng khớp nhau, liệu đây có phải sự trùng hợp không? Còn nữa, sau khi lễ cưới kết thúc, điện thoại của Chu Vũ Lâu cứ tắt máy liên tục. Hôm vợ chồng Tạ Lam mời khách, mọi người bàn tán rất lâu về vụ án mạng ở nhà hàng Phú An, bây giờ nghĩ lại, cả buổi hôm đó cậu ta đều rất mất tự nhiên...

Hoàng Đại Sinh sốc nặng! Tim đập như muốn vọt ra ngoài.

Vụ án mạng này có liên quan đến Chu Vũ Lâu?

Liệu có khi nào, Chu Vũ Lâu chính là kẻ đứng đằng sau... Hoàng Đại Sinh không dám nghĩ tiếp. Anh lẩn ra ngoài ban công, gọi điện cho Chu Vũ Lâu, nhưng Chu Vũ Lâu đã đổi số, anh

lại gọi số điện thoại bàn nhà Chu Vũ Lâu, mấy lượt cũng không có người bắt máy.

Một dự cảm chẳng lành ập đến trong lòng Hoàng Đại Sinh!

Tại bệnh viện 316.

Trong khoảnh khắc trước khi ngất lịm, Chu Vũ Lâu nhìn thấy mũi dao dừng trên lớp da thịt của Tưởng Đan.

Mũi dao của Hạ Sở Dung như con ngựa lồng, bất thình lình phanh bước chân điên loạn của mình trước vực thẳm! Nếu chậm hơn một chút nữa, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Tưởng Đan hồn bay phách lạc, há hốc miệng thở hổn hển như người hết sức. Vừa rồi có một khoảnh khắc, cô cảm thấy mình như đã chết, dòng máu nóng hổi phun ra từ vết cắt trên cổ.

Chu Vũ Lâu quyết định hành động! Hạ Sở Dung điên loạn hơn anh tưởng tượng rất nhiều, anh không thể lấy tính mạng vợ mình ra để cá cược được nữa, cá cược để lấy một kết cục không thể nhìn thấy được. Anh thò tay vào túi quần run rẩy... cuối cùng cũng sờ thấy điện thoại. Anh hi vọng trong sự che đậy của màn đêm, Hạ Sở Dung sẽ không nhìn thấy hành động của mình.

Vừa rồi, khi đi vào cổng bệnh viện 316, Chu Vũ Lâu đã sẵn ba số 1-1–0 trên điện thoại. Bất cứ lúc nào anh cũng có thể bấm nút gọi, sau đó xe cảnh sát sẽ hú còi chạy tới. Nhưng lúc đó anh không hề muốn báo cảnh sát, một phần là do sự uy hiếp của Hạ Sở Dung, còn có một nguyên nhân khác rất dễ nhận ra, anh hi vọng có thể tự mình giải quyết chuyện này. Anh không biết vì sao chỉ sau khi chia tay nhau được vài tiếng đồng hồ, Hạ Sở Dung đột nhiên gây chuyện, nhưng anh cảm thấy Hạ Sở Dung vẫn chưa điên loạn đến mức không thể cứu vãn được. Báo cảnh sát chỉ là hạ sách, chưa đến mức bất đắc dĩ anh không muốn buông xuôi gọi cuộc điện thoại đó.

Nhưng hiện giờ, thực sự đã hết cách! Giữ mạng sống của Tưởng Đan, làm gì còn nghĩ được lắm thế?

Cuối cùng, ngón tay cái của Chu Vũ Lâu cũng mò được nút gọi của điện thoại... đặt đúng chỗ... và bấm... Khi áng chừng điện thoại đã kết nối, anh ngẩng phắt đầu lên, nhìn Hạ Sở Dung giận dữ, hét lên như xé họng.

"Kẻ điên rồ kia, cô thả vợ tôi ra, cô thả ngay cô ấy ra! Cô để chúng tôi rời khỏi bệnh viện 316 ngay lập tức! Rời khỏi bệnh viện 316... Chúng tôi không thù không oán gì với cô, vì sao cô lại làm như thế? Cô mau thả cô ấy ra... rời khỏi bệnh viện 316..."

"Câm miệng!" Hạ Sở Dung hét lên giận dữ. Cô ta giơ nhanh cánh tay lên, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, mũi dao cắm thẳng xuống vai Tưởng Đan!

"Á..."

Tưởng Đan và Chu Vũ Lâu đồng thanh hét lên kinh sợ! Hai cánh tay Chu Vũ Lâu lao nhanh ra như rắn vọt khỏi hang... Đó chỉ là một hành động ngăn chặn mang tính tiềm thức, nhưng giữa lúc hoảng loạn, chiếc điện thoại trong túi quần bị anh lôi cả ra ngoài. Điện thoại bay vút lên cao, rồi rơi "bộp" xuống đất, ốp lưng bung ra, pin bắn đi rất xa.

Tưởng Đan ngất lịm, người mềm nhũn trên cánh tay Hạ Sở Dung. Con dao không hề đâm vào người cô, mà chỉ đâm qua lớp áo, thân dao loáng lên tia sáng lạnh phập xuống vai cô. Hạ Sở Dung như một con mèo điên dại, cô ta lại nắm chặt cán dao.

Chu Vũ Lâu không biết cuộc điện thoại đó có được kết nối hay không, không biết người của trung tâm tiếp nhận tin báo cảnh sát có nghe rõ "bệnh viện 316" hay không, thậm chí không biết bản thân mình liệu có vì căng thẳng mà bấm nhầm phím hay không... Anh lảo đảo đứng dậy, khắp người mồ hôi ướt đẫm. Không còn gì để mất, anh định lao đến đoạt lấy con dao của Hạ Sở Dung. Lúc này, Hạ Sở Dung lên tiếng.

"Chu Vũ Lâu, anh xem anh lo cho vợ mình biết bao nhiêu, nhưng anh có bao giờ nghĩ đến sự sống chết của em không? Hôm nay em nhìn thấy viên cảnh sát đó ở quán trà, trong lòng em vẫn còn tự biện hộ cho anh, rằng họ chắc chắn không phải do anh đưa đến, anh sẽ không tuyệt tình như thế. Nhưng tối nay

khi về đến nhà, em thấy trong nhà ngoài cổng toàn là cảnh sát, họ đều đang căng mắt tìm kiếm em. Chu Vũ Lâu, em không sợ chết, nhưng em phải chết một cách rõ ràng, vì sao anh lại làm thế với em?"

"Em nghe anh nói đây." Giọng nói yếu ớt của Chu Vũ Lâu có chút run rẩy, "Những người ở quán trà quả thực đang điều tra vụ án của chồng em, nhưng họ đến đó không liên quan gì đến em cả. Họ nghi ngờ có một bảo vệ sát hại chồng em, chính là người bảo vệ đã có xung đột với chồng em đấy. Cậu ta hiện đang làm việc ở tiệm tắm xông hơi đối diện quán trà, họ đến là vì cậu ta. Nhất định là cậu ta đã nói gì đó khiến cảnh sát nghi ngờ em, nên mới đến nhà em. Hạ Sở Dung, xin em hãy tin anh, nếu muốn báo cảnh sát, anh đã báo từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay? Em thả vợ anh ra đi, nếu em cảm thấy tức giận, có thể đâm anh một nhát cho chết, giống như em giết chồng mình vậy, nhưng việc này không liên quan đến vợ anh, vì sao em lại làm thế với cô ấy? Anh xin em... hãy thả cô ấy ra..."

Chu Vũ Lâu không thể nói tiếp được nữa. Anh nghẹn ngào. Kể từ chín ngày trước, khi ở phòng riêng bên cạnh hội trường Phú An đến nay, đây là lần thứ hai anh bật khóc.

Khi nghe thấy Chu Vũ Lâu nhắc đến hai chữ "bảo vệ", trong đầu Hạ Sở Dung lập tức hiện lên khuôn mặt của Thẩm Minh Phú. Cuối cùng cô cũng tìm đúng mục tiêu, thì ra người bảo vệ ẩu đả với Đường Khải mà tối qua cảnh sát hỏi cô chính là anh ta. Cô không biết tên của Thẩm Minh Phú, nhưng cô nhớ khuôn mặt anh ta. Khuôn mặt đó vào buổi sáng cô sát hại Đường Khải, xuất hiện lần cuối cùng ở chỗ gác cổng của khu nhà. Theo thói quen, cô quay về phía gương mặt đó gật đầu chào. Lẽ nào chính cái gật đầu đó đã bán đứng cô?

Hạ Sở Dung ngây người tại chỗ, bàn tay cầm dao cũng không còn "kiên quyết" như thế nữa. Im lặng một hồi lâu cô mới lại lên tiếng, trong căn phòng trống rỗng vang lên một giọng nữ thê thiết.

"Vũ Lâu, đừng trách em, em điên mất rồi, em cũng không biết mình đã làm gì. Anh có hiểu không? Mỗi người chỉ có một

thứ, một thứ thôi, nếu thứ đó đột nhiên biến mất, thì người đó nhất định sẽ phát điên. Hơn một năm trở lại đây, anh chính là ý nghĩa duy nhất khiến em tiếp tục sống. Em không yêu bất kì ai, không yêu bất cứ thứ gì mình có thể chạm đến được, càng không yêu chồng mình. Em mơ mơ hồ hồ mang thân mình gả cho anh ta, em cứ nghĩ rằng cả đời này cứ sống thế cho qua là xong, cho tới khi em gặp anh.

"Hơn một năm... mấy trăm buổi tối chúng ta vui vẻ nói chuyện cùng nhau. Dạ Lạc Mông Không, mặc dù chỉ là một kí hiệu, nhưng đối với em thế là đủ. Kí hiệu đó chính là tri âm, là người tình, là người bạn, là chồng, là tất cả của em. Có kí hiệu đó, em sẽ không cần bất cứ thứ gì khác. Sau đó, anh nói anh phải kết hôn, anh phải ra đi rồi, anh sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được câu nói đó làm em tổn thương lớn đến mức nào! Và rồi, tạ ơn trời đất, anh không từ chối em, cuối cùng em cũng được gặp anh, đó là ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời em..."

Mắt Hạ Sở Dung ánh lên, giống như hôm đó khi nhìn thấy Chu Vũ Lâu đi qua cánh cửa xoay của khách sạn Nhã Đô, bước về phía mình.

"Từ lúc anh vừa bước vào, em đã biết chắc chắn là anh, Dạ Lạc Mông Không, người đàn ông em vẫn luôn chờ đợi. Chúng ta uống rượu, nói chuyện, thưởng thức món ăn, rồi chúng ta lên lầu... Sự xúc động đó cả đời này em cũng không quên, em đã bị anh làm tan chảy, đó là thứ hạnh phúc mà một người phụ nữ dù có chết cũng đáng phải theo đuổi. Em tưởng tượng cảnh mình sẽ là người phụ nữ của anh mãi mãi, em nói với chính mình rằng ngày đó nhất định sẽ đến. Nhưng kể từ khi xảy ra chuyện đó, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, anh bắt đầu lẩn tránh em, sợ em, ghét em. Vũ Lâu, em vì anh nên mới giết Đường Khải, anh biết vì sao không? Vì Đường Khải biến em thành một con điếm để đổi tiền. Nhưng em là người phụ nữ của anh, sao em có thể biến người phụ nữ của anh thành một con điếm được chứ? Vì vậy em giết anh ta, không một chút do dự. Nhưng đổi lại là gì? Không được một chút thấu hiểu và cảm thông, chỉ có sự trốn chạy và ghét bỏ của anh."

Có thế Hạ Sở Dung đã mệt, bàn tay cầm dao của cô thõng xuống, nhưng cánh tay đang ghì cổ Tưởng Đan thì không hề rời ra. Cô cúi đầu, thân người hơi run rẩy, như đang khóc. Sau giây lát, cô đột nhiên ngẩng đầu, nói nhỏ: "Em biết vừa rồi anh đã báo cảnh sát."

Chu Vũ Lâu giật mình! Hạ Sở Dung thoáng nhìn Tưởng Đan, hai hàm răng Tưởng Đan cắn chặt, hơi thở chập chờn lúc có lúc không. Hạ Sở Dung giơ dao lên, sau đó, nhẹ nhàng quẳng xuống đất, nói với Chu Vũ Lâu: "Giải thích cẩn thận với họ, anh sẽ không sao đâu."

Hạ Sở Dung buông Tưởng Đan ra, Tưởng Đan ngã "rầm" xuống đất. Trong khoảnh khắc Chu Vũ Lâu còn chưa định thần, Hạ Sở Dung đã lao ra cửa sổ. Cô quay đầu lại, nhìn Chu Vũ Lâu một lần nữa, nói lời cuối cùng: "Vũ Lâu, kết thúc hết rồi."

Nói xong, cô lao mình nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tòa nhà nội trú bệnh viện 316 có tất cả tám tầng, Hạ Sở Dung nhảy từ tầng tám xuống. Cú va đập thẳng từ độ cao ba mươi mét khiến gân cốt toàn thân cô gãy vụn.

Khi hàng loạt chùm sáng đèn pin chiếu sáng sân bệnh viện 316, Chu Vũ Lâu đang cõng Tưởng Đan, tập tễnh bước từng bước từ tòa nhà nội trú ra.

Điện thoại cầu cứu của Chu Vũ Lâu quả nhiên đã kết nối thành công, phòng cảnh sát của cả hai khu vực có bệnh viện 316 cũ và mới đều nhanh chóng nhận được lệnh của trung tâm tiếp nhận tin báo cảnh sát: Kẻ thủ ác đang bắt giữ con tin, lập tức hành động! Phòng cảnh sát bên phía bệnh viện cũ rất coi trọng vụ việc, trưởng phòng đích thân dẫn đội, các tay súng vũ trang bắn tỉa đều đã vào vị trí sẵn sàng chờ lệnh, nhưng tất cả đều không cần dùng tới.

Vừa rồi, khi Chu Vũ Lâu cõng Tưởng Đan đi xuống, có một khoảnh khắc Tưởng Đan tỉnh lại. Cô hét lên một tiếng lớn, không ngừng run rẩy, toàn thân vùng vẫy kịch liệt, điên cuồng

cào xuống vai Chu Vũ Lâu, cuối cùng cô nôn khan vài cái, rồi ánh mắt lạc thần, dần mất tỉnh táo. Các cảnh sát đưa cô vào phòng cấp cứu.

Hàn Kiện và Hoàng Đại Sinh đã đến.

Hàn Kiện nhận được điện thoại của phòng cảnh sát khu vực 316 liền tới ngay. Đồng nghiệp nói với Hàn Kiện qua điện thoại, hung thủ vụ án mạng Phú An vừa nhảy lầu tự vẫn ở bệnh viện 316. Trước khi chết, cô ta còn bắt cóc một con tin vô tội. Đương nhiên, đây đều là thuật lại lời khai của Chu Vũ Lâu.

Trước tiên, Hàn Kiện kiểm tra thi thể của người nhảy lầu dưới chân tòa nhà nội trú của bệnh viện. Không sai, chính là Hạ Sở Dung. Một lát sau, Hàn Kiện và Hoàng Đại Sinh tìm thấy Chu Vũ Lâu tại hành lang bên ngoài phòng cấp cứu.

Nhìn thấy Chu Vũ Lâu, Hoàng Đại Sinh không nén nổi sự kinh ngạc. Mặc dù anh đã lờ mờ nhận thấy mối liên quan bất thường giữa Chu Vũ Lâu và vụ án mạng Phú An, nhưng con tin mà Hạ Sở Dung bắt cóc chính là Tưởng Đan, khiến anh vẫn vô cùng bất ngờ, điều đó đồng thời càng khiến anh chắc chắn vào phán đoán trước đây.

“Sao cậu lại ở đây?” Hoàng Đại Sinh hỏi.

“À...” Chu Vũ Lâu cố hết sức để mình trông tự nhiên nhất, trong sự tự nhiên còn bắt buộc phải sót lại chút sợ hãi, chuẩn mực đó rất khó nắm bắt được, nhưng Chu Vũ Lâu cũng tạm ổn, kinh nghiệm biểu diễn lâu năm của anh lúc này cũng phát huy tác dụng. Anh xoa xoa tay, sợ sệt nói với người bạn lâu năm: “Gặp phải một con điên, sút chút nữa thì giết Tưởng Đan, thật là... nguy hiểm quá! Đại Sinh, sao cậu lại đến đây?”

“Tưởng Đan sao rồi?”

“Đang truyền nước, cũng may không có gì nghiêm trọng, cũng không bị thương, chỉ hôn mê.”

Sự quen biết của Hoàng Đại Sinh và Chu Vũ Lâu khiến Hàn Kiện cảm thấy rất bất ngờ. Hoàng Đại Sinh giới thiệu với anh về

mối quan hệ giữa hai người họ. Hàn Kiện nói thế giới quả thật nhỏ bé, sau đó bắt đầu hỏi thăm Chu Vũ Lâu về quá trình xảy ra vụ việc.

Hoàng Đại Sinh ngồi bên cạnh, im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện của họ.

Trong cả quá trình đối thoại, tim Chu Vũ Lâu cứ liên tục đập thình thịch. Anh căng thẳng muốn chết! Có một khoảnh khắc, anh thấy tim mình như một quả bóng bay yếu đuối, có thể nổ bất cứ lúc nào. Anh cầu mong cho cuộc đối thoại nhanh chóng kết thúc, đồng thời kéo căng hết mọi sợi dây thần kinh, cố gắng để sự căng thẳng của mình trông như là vì bị "bắt cóc vô cớ", chứ không phải vì đang bịa ra một lời nói dối động trời.

Lời nói dối này liệu có thành công?

Chu Vũ Lâu cũng không biết. Nhưng chỉ có thể làm thế, không còn đường lui. Chu Vũ Lâu nghĩ, nếu để cảnh sát biết được sự thật, thì không còn nghi ngờ gì, bản thân mình sẽ phải chịu tội bao che. Hơn nữa, Hạ Sở Dung đã chết, nếu bây giờ cảnh sát nghi ngờ mình là hung thủ sát hại Đường Khải, thì anh dù có hàng vạn cái miệng cũng không thể giải thích rõ được. Vì vậy, chỉ có thể thử cố gắng chống đỡ xem sao, dù sao Tưởng Đan vẫn đang hôn mê, Hạ Sở Dung sẽ không bao giờ còn mở miệng được nữa, bây giờ mình nói thế nào thì là thế ấy. Nếu ngày mai, hoặc ngày kia Tưởng Đan tỉnh lại, mình sẽ có đủ thời gian để thống nhất lời khai với cô ấy. Tưởng Đan sẽ vô cùng phẫn nộ, nhưng chắc cô ấy sẽ không muốn chồng mình phải ngồi tù đâu.

Đây chính xác là "tìm cơ hội trong nguy hiểm"! Chỉ cần nói sai một câu là có thể lộ ra sơ hở, nhưng Chu Vũ Lâu vẫn đối mặt với rủi ro mà tiến lên, cho dù lời nói dối của anh bất cứ lúc nào cũng có thể bị vạch trần, vì Hoàng Đại Sinh đang ngồi ngay bên cạnh.

Cuộc đối thoại như thế này.

Hàn Kiện: "Kể tình hình xem nào."

Chu Vũ Lâu: "Hôm nay lúc chuẩn bị tan làm, vợ tôi có gọi điện thoại, nói cô ấy thấy có chút không khỏe, hơi sốt, muốn đến

bệnh viện 316 kiểm tra. Lúc tôi về đến nhà đã hơn 6 giờ, vợ tôi vẫn chưa về. Nhà tôi ở ngay gần đây, không thể mất nhiều thời gian đến thế được. Tôi gọi điện thoại cho cô ấy, kết quả là một người phụ nữ nghe điện thoại. Cô ta nói: "Vợ anh đang ở bệnh viện 316, anh đến một mình thôi, không được dẫn theo cảnh sát, nếu không vợ anh sẽ mất mạng.""

"Cậu có quen người phụ nữ kia không?"

"Không quen. Lúc đó tôi sợ gần chết, cô ta nói vợ tôi ở tầng trên cùng khu nội trú bệnh viện 316, tôi bỏ điện thoại xuống liền lập tức tới ngay."

"Vì sao lại không báo cảnh sát?"

"Không dám. Tôi không biết tình hình như thế nào, mọi thứ đều quá đường đột! Tôi sợ uy hiếp đến sự an toàn của vợ tôi, chỉ còn cách làm theo lời người phụ nữ đó."

"Sau đó thì sao?"

"Tôi đến tầng trên cùng khu nội trú, thấy người phụ nữ đó cầm một con dao kề cạnh cổ vợ tôi, lúc đó tôi mụ mị cả đầu! Phản ứng đầu tiên của tôi là cô ta muốn đòi tiền. Tôi nói với cô ta, cô muốn bằng nào tiền tôi đều có thể đưa, cô mau thả vợ tôi ra, nhưng..." Anh day day huyệt thái dương, "Nhưng cô ta nói cô ta không cần tiền, cô ta không muốn sống nữa, mấy hôm trước cô ta vừa giết hại chồng mình, cô ta nói cảnh sát đã phát hiện ra, dù sao cũng phải chết, cô ta phải, phải..."

"Cô ta phải làm gì?"

"Cô ta phải tìm một kẻ chết cùng. Cô ta nói cô ta hận tất cả đàn bà, chồng cô ta vì đi theo một người phụ nữ khác, muốn li hôn với cô ta, nên mới bị cô ta hạ sát. Cô ta bảo, phụ nữ không ai tốt đẹp, đều là... thứ giẻ rách!" Anh ngừng lại trong giây lát, như đang cố gắng nhớ lại, trên thực tế là đang cố gắng "sáng tác". Anh rùng mình, thở hắt ra mấy hơi rồi mới lại nói tiếp: "Người phụ nữ đó hỏi tôi, vợ anh có ra ngoài quyến rũ đàn ông không? Tôi nói không, cô ấy là một người rất tốt, hơn nữa cô ấy đâu có quyến rũ chồng cô, không thù không oán gì, sao cô lại lôi cô ấy ra xả giận, xin cô tha cho cô ấy, tôi đảm bảo sẽ không nói với ai việc

cô giết người. Nhưng cô ta nói, muộn rồi, cảnh sát đã đến nhà cô ta, cô ta chắc chắn khó thoát khỏi tội chết, cô ta bây giờ chỉ muốn tìm một người phụ nữ chết cùng…" Mồ hôi trên trán Chu Vũ Lâu túa ra, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, "Người phụ nữ đó là một kẻ điên rồ! Trước lúc chết còn muốn kéo thêm một người lạ chẳng liên quan gì để chịu tội cùng, thật là đáng sợ."

Kể xong đoạn vừa rồi, Chu Vũ Lâu âm thầm thở phào một hơi. Cho đến giờ phút này, anh cảm thấy cảnh sát chắc không thể nghe ra được sơ hở gì trong lời nói dối của mình. Anh thực sự cảm ơn đoạn lời mình đã hét lên tối nay khi gọi điện cho 110 báo cảnh sát: "Kẻ điên rồ kia, cô thả vợ tôi ra, cô thả ngay cô ấy ra! Cô để chúng tôi rời khỏi bệnh viện 316 ngay lập tức! Rời khỏi bệnh viện 316… Chúng tôi không thù không oán gì với cô, vì sao cô lại làm như thế? Cô mau thả cô ấy ra… rời khỏi bệnh viện 316…"

Bạn thấy không, từ cuộc gọi này hoàn toàn không thể nghe ra chân tướng sự việc, thực sự chỉ như những gì Chu Vũ Lâu kể với Hàn Kiện, một kẻ điên rồ bệnh hoạn mất nhân tính bắt cóc một con tin vô tội. Thực ra sau khi Chu Vũ Lâu bấm vào nút gọi trong túi quần, anh vốn chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ muốn cố gắng để 110 biết địa điểm và tính cấp bách của sự việc mà thôi. Nhưng bây giờ nhìn lại, cú điện thoại đó đã có một tác dụng không thể ngờ tới. Nó đã tỉnh lược đi tất cả những phần thừa của sự việc một cách hoàn hảo, chỉ thể hiện một cách sinh động sự điên cuồng của kẻ bắt cóc. Đương nhiên, cũng may nhờ sự nhỡ tay làm vỡ điện thoại rất kịp thời của Chu Vũ Lâu lúc đó, mới khiến cuộc điện thoại bị ngắt thật đúng chỗ!

Ngắt thật đúng lúc!

Cuộc đối thoại vẫn đang tiếp tục. Hàn Kiện hỏi Chu Vũ Lâu: "Khi người phụ nữ đó nói cô ta sát hại chồng mình, anh có biết cô ta đang nhắc đến vụ án mạng ở nhà hàng Phú An không?"

"Ban đầu thì không biết, sau đó, là cô ta tự nói ra."

"Cô ta nói thế nào?"

“Lúc đó, con dao của cô ta đang kề bên cố vợ tôi. Tôi sợ cô ta có thể lấy mạng vợ mình bất cứ lúc nào, nên chỉ có thể giả vờ nói chuyện để ổn định tinh thần của cô ta trước. Tôi nói với cô ta: ‘Thực ra cho dù cô có giết chồng mình thật đi chăng nữa thì cũng không vấn đề gì, khi tòa án định tội nhất định sẽ xem xét đến các yếu tố liên quan. Ví dụ như chồng cô bỏ rơi cô trước, hoặc, nếu anh ta thường xuyên dùng bạo lực gia đình với cô, họ cũng không thể không xét đến. Rất nhiều tội phạm giết người đều không bị xử tử, có người thậm chí còn phán tội rất nhẹ, cô hà tất phải tìm cái chết một cách cực đoan như vậy?’ Nhưng người phụ nữ đó nói, những điều trên đều vô tác dụng với cô ta. Chồng cô ta chưa bao giờ đánh vợ, còn rất tốt với vợ, anh ta không cần tài sản gì cả, chỉ cần li hôn là được. Hơn nữa, trước ngày li hôn, chồng cô ta còn muốn mời vợ đến nhà hàng Phú An ăn một bữa cơm, hai người ‘gặp nhau vui vẻ, chia tay hòa bình’. Cô ta nói, tại trong lòng mình không chấp nhận được, nên khi đến nhà hàng Phú An đã mang theo một con dao, vừa vào phòng liền hạ sát chồng mình.”

“Trước đó cậu có biết nhà hàng Phú An xảy ra án mạng không?” Hàn Kiện hỏi.

Chu Vũ Lâu ngẩn người một lát, nói: “Tôi… biết.”

Lời nói dối sau đây quá quan trọng! Chu Vũ Lâu nhìn qua Hoàng Đại Sinh, nói: “Tôi đọc bài báo của Đại Sinh nên mới biết.”

Khi nói xong câu nói này, anh lại liếc nhìn Hoàng Đại Sinh… Hoàng Đại Sinh ngạc nhiên! Bất ngờ… sự bất ngờ giăng đầy trên mặt, đôi mắt trợn tròn nhìn Chu Vũ Lâu! Tiếp đó, miệng Hoàng Đại Sinh mấp máy, hình như có gì đó muốn nói. Lòng Chu Vũ Lâu lập tức chìm xuống đáy vực. Xong rồi! Anh nghĩ, Hoàng Đại Sinh nhất định là muốn nói điều gì đó! Nhưng có nói gì anh cũng phải nhận, vì Hàn Kiện đang nhìn chằm chằm anh không chớp mắt. Chu Vũ Lâu mệt mỏi cúi gằm mặt, cảm thấy toàn thân run rẩy, như đang ngồi trên đống lửa.

Một lát sau, cũng may, Hoàng Đại Sinh không nói gì cả.

Chu Vũ Lâu có cảm giác như "hồi sinh từ biến lửa". Hàn Kiện dường như cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường, anh lại tiếp tục hỏi, Chu Vũ Lâu cố gắng trả lời từng câu từng câu một.

Đúng vậy, Chu Vũ Lâu nhất định không được cho Hàn Kiện biết rằng mình đã biết về vụ án mạng đó từ hôm tổ chức lễ cưới rồi. Vì điều đó đồng nghĩa với việc khai hết, hôm Đường Khải chết, anh đang tổ chức lễ cưới ở cùng một nơi. Điều đó có khác gì nói ra chân tướng sự việc. Người cảnh sát trước mặt nhất định sẽ hỏi: Hôm anh tổ chức lễ cưới, chồng người phụ nữ đó chết tại cùng một nhà hàng, chỉ sau vài hôm ngắn ngủi, cô ta lại chạy đến bắt cóc vợ anh. Lấy đâu ra chuyện trùng hợp đến thế? Phía cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra từ đoạn này, họ sẽ đi điều tra, cuối cùng phát hiện ra, lễ cưới hôm đó trễ giờ rất lâu, chú rể mất tăm mất tích, mà đó lại chính là quãng thời gian xảy ra vụ án mạng... Thế nên, Chu Vũ Lâu chỉ có thể đưa tay che trời, bất chấp mạo hiểm bịa ra lời nói dối đó. Dù sao, Chu Vũ Lâu đã phát hiện ra một sự thay đổi quan trọng, cảnh sát phụ trách chính của vụ án này đã đổi người. Những cảnh sát anh gặp ở nhà hàng Phú An hôm đó, hôm nay không thấy ai xuất hiện. Chu Vũ Lâu cũng không biết vì sao lại đổi người, nhưng anh đoán, vị cảnh sát ngồi trước mặt mình chắc không biết anh tổ chức lễ cưới ở nhà hàng Phú An. Điều đó cũng có nghĩa là, trước mặt anh ta, mình có thể không có chút liên quan gì đến vợ chồng Hạ Sở Dung, một người lạ mặt không hơn không kém... Chỉ cần Hoàng Đại Sinh không lắm lời là được!

Hoàng Đại Sinh quả nhiên không nói gì.

Tiếp đó, Hàn Kiện lại hỏi Chu Vũ Lâu làm cách nào gọi điện báo cảnh sát được? Chu Vũ Lâu trả lời một cách thành thực. Ở khâu này, anh không cần nói dối.

Hàn Kiện lại hỏi: "Người phụ nữ đó cuối cùng sao lại nhảy lầu tự sát?"

Chu Vũ Lâu nói: "Tôi nhân lúc cô ta mất cảnh giác, bất ngờ xông lên, đoạt lấy con dao trong tay cô ta. Người phụ nữ đó thấy dù có phản kháng cũng đã không kịp nữa, liền bỏ chạy. Lúc đó vợ tôi đã sợ hãi đến thoi thóp, mọi sự chú ý của tôi đều dồn vào

vợ. Lúc tôi ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ đó lần nữa, thì cô ta đã leo lên cửa sổ tầng cao nhất. Tôi định ngăn cô ta lại, nhưng không kịp nữa. Sau đó thì các anh đến."

"Trước lúc nhảy lầu cô ta có nói gì nữa không?"

"Không, không nói gì nữa cả."

"Cô ta có nói với anh, người phụ nữ chồng cô ta ngoại tình là ai không?"

"Không. Cô ta nói cô ta đã mất rất nhiều thời gian để tìm người phụ nữ đó, nhưng vẫn không tìm thấy. Cô ta nói chồng cô ta hết sức cẩn thận, bảo vệ người phụ nữ đó rất kĩ, thế nên đến giờ cô ta cũng không biết người phụ nữ đó là ai. Cô ta cũng từng theo dõi chồng mình, cũng tra lịch sử cuộc gọi của anh ta, nhưng đều không có thu hoạch gì. Cô ta bảo, chồng mình quá xảo quyệt, đây cũng là điều cô ta hận chồng mình nhất!"

"Anh thấy chồng cô ta liệu có người phụ nữ bên ngoài thật không?"

"Tôi cũng không biết, là cô ta nói thế, ai mà biết được có thật hay không. Người phụ nữ đó điên điên khùng khùng, một chốc thì khóc, một nhoáng thì cười, một lát lại nói chuyện với tôi như người thường. Tôi cũng nói với cô ta, có phải tự cô quá đa nghi, có khi thực ra chẳng có người phụ nữ nào cả, đó chỉ là do cô tưởng tượng ra. Nhưng cô ta nói không thể sai được, cô ta từng phát hiện có vết son đỏ trên áo sơ mi của chồng mình. Hơn nữa cô ta nói, nếu không có người phụ nữ đó, chồng cô ta vì sao lại kiên quyết đòi li hôn. Tôi nghĩ, có thể chính vì cô ta mãi không tìm được người phụ nữ kia, tức quá hóa điên, tâm thần loạn trí bắt cóc bừa một người phụ nữ để xả giận, nào ngờ lại bắt đúng vợ tôi."

Hàn Kiện trầm ngâm trong giây lát, rồi hỏi Chu Vũ Lâu: "Cậu thực sự có thể chắc chắn, trước đây chưa từng gặp người phụ nữ bắt cóc vợ cậu chứ?"

Chu Vũ Lâu giật thót tim! Anh không biết Hàn Kiện hỏi câu này là có ý gì, nhưng mũi tên bắn đi không thể lấy lại, anh chỉ có thể quả quyết khẳng định: "Chưa, chưa gặp bao giờ."

“Còn vợ cậu thì sao? Cô ấy trước đây từng có xích mích gì với người phụ nữ này không?”

“Chắc chắn là không, nếu có thì vừa rồi người phụ nữ kia đã nói với tôi rồi. Tôi khẳng định vợ tôi không quen cô ta, cô ta cũng chẳng quen biết gì vợ tôi.”

Cuộc nói chuyện lại kéo dài thêm một lúc nữa, nhưng đều đã là những câu hỏi không mấy quan trọng. Khi kết thúc, Hàn Kiện gọi mấy tiếng “Đại Sinh…”, đầu óc Hoàng Đại Sinh mới sực tỉnh lại. Hàn Kiện vào phòng bệnh thăm “con tin vô tội” một chút, Tưởng Đan vẫn đang hôn mê. Hàn Kiện và các đồng nghiệp thu quân trước, Hoàng Đại Sinh ở lại cùng Chu Vũ Lâu.

Đã hơn 11 giờ đêm, hành lang bệnh viện 316 chỉ còn Hoàng Đại Sinh và Chu Vũ Lâu, họ ngồi trên hai chiếc ghế nhựa lạnh băng ở hai đầu hành lang, không nói một lời.

Một lát sau, Chu Vũ Lâu lên tiếng trước.

“Đại Sinh, mình… muốn giải thích với cậu một chút…”

“Chu Vũ Lâu!”

Hoàng Đại Sinh đứng phắt dậy, bước mấy bước dài tới trước mặt Chu Vũ Lâu, trong người như đang nhét một chiếc quạt li tâm.

“Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu đã làm gì hả? Tại sao cậu lại nói dối cảnh sát? Người đàn bà đó cậu đã quen từ lâu rồi đúng không? Cậu nói thật cho tôi biết, có phải chính cậu giết người đàn ông đó không?”

“Đại Sinh,” Chu Vũ Lâu cũng đứng dậy, đối diện với Hoàng Đại Sinh, “mình biết cậu đang nghĩ gì, nhưng sự việc không như những gì cậu nghĩ. Xin cậu hãy tin mình, mặc dù chúng ta là bạn bao nhiêu năm, nhưng nếu mình thực sự giết người, mình chắc chắn cũng không thể lôi cậu xuống bùn, biến cậu thành kẻ bao che. Hôm nay mình đã quá mệt mỏi, Tưởng Đan vẫn còn đang hôn mê, không biết khi nào mới tỉnh lại được, đầu óc mình rất hỗn loạn, sau này mình sẽ giải thích cho cậu sau…”

“Cậu giải thích ngay bây giờ cho tôi!” Hoàng Đại Sinh giận dữ nhìn người bạn lâu năm, hai mắt phóng ra những tia lạnh, “Cậu

có biết cậu đang làm gì không hả? Cậu đang che giấu sự thật, đang gây ảnh hưởng việc điều tra của cảnh sát! Nếu bây giờ tôi đến Sở cảnh sát, thì lát nữa người cậu cần giải thích sẽ không phải là tôi nữa đâu, cậu có hiểu không hả?"

"Đại Sinh, cậu đừng kích động..."

"Đừng kích động? Cậu giả vờ giả vịt nói dối cảnh sát ngay trước mặt tôi rồi bảo tôi đừng kích động? Cậu nói cho tôi biết, có phải cậu đã quen người đàn bà đó từ lâu rồi không? Hôm đám cưới cậu mất tích lâu như vậy rốt cuộc là đi làm gì hả? Thực ra hoàn toàn không có chuyện con gái cậu bị ốm đúng không? Tất cả đều do cậu bịa đặt! Còn nữa, hôm nay lúc ở tòa nhà Hoàn Vũ, suốt cả buổi cậu đã ở cùng người đàn bà đó đúng không...?"

"Đúng, ở cùng."

"Cậu đã quen cô ta từ lâu."

"Quen lâu rồi."

"Quan hệ của hai người không bình thường."

"Không bình thường."

"Chồng cô ta phát hiện ra mối quan hệ của hai người."

"Phát hiện ra rồi."

"Hôm đám cưới cậu, chồng cô ta cũng đến."

"Đã đến."

"Cậu giết anh ta!"

"Không! Hôm đó, lúc ở cửa nhà hàng, cậu vừa đi vào thì mình nhìn thấy chồng cô ta. Mình không biết anh ta tìm được tới đó bằng cách nào, nhưng anh ta chắc chắn không có ý tốt, lúc đó mình rất lo lắng. Mình và anh ta vào căn phòng riêng đó, mình hỏi anh ta định làm gì, cậu biết anh ta nói thế nào không? Anh ta bắt mình phải công khai thừa nhận việc mình và vợ anh ta có quan hệ bất chính ngay trong buổi lễ, bắt mình cầu xin Tưởng Đan tha thứ trước mặt mọi người, nếu mình không đồng ý thì anh ta sẽ làm loạn cả hội trường lên! Đại Sinh... Cậu biết không? Người đàn ông đó đang chà đạp lên mình, anh ta muốn hủy hoại cả cuộc đời mình!"

“Thế nên cậu giết anh ta?”

“Không! Mình đồng ý trả anh ta mười lăm vạn, lập tức trả, anh ta đã đồng ý. Nhưng lúc đó người phụ nữ kia đột nhiên bước vào, cô ta vừa vào đến cửa, đã đâm ngay một nhát dao vào ngực chồng mình!”

Khi nhắc đến từ “dao”, rõ ràng Chu Vũ Lâu thấy người mình mềm nhũn. Anh nói tiếp: “Lúc đó mình mụ mị cả đầu óc, người phụ nữ đó cực kì điên rồ, đâm một nhát rồi cô ta còn tiến lại đâm thêm nhát nữa, sau đó người đàn ông kia ngã vật ra đất và chết. Lúc đó đầu óc mình trống rỗng, trên lầu mấy trăm người đang chờ đợi hôn lễ của mình, mình phải làm sao đây? Mình có thể làm gì được? Mình chỉ có thể bỏ đi. Chỉ có thể vờ như không biết gì! Cậu bảo mình đi báo cảnh sát ư? Để cảnh sát đến điều tra mình? Thẩm vấn nhân chứng? Biến lễ cưới thành scandal? Để mọi người đều biết, trở thành trò cười muôn đời? Hả? Hoàng Đại Sinh cậu nói cho mình nghe xem, nếu là cậu, cậu có gan đó không?”

Giọng Chu Vũ Lâu trầm hẳn xuống, không biết những lời phía sau là nói cho Hoàng Đại Sinh nghe hay đang lẩm bẩm với chính mình.

“Sau lễ cưới mình mãi không dám bật máy, mình mong cho chuyện này âm thầm qua đi, sau đó mọi thứ lại trở về như ngày nào. Nhưng mình đã sai. Hôm qua, ngày đầu tiên mình đi làm, người phụ nữ kia đã đến trường tìm mình, nào ngờ cô ta... hăm dọa, bắt mình phải bỏ Tưởng Đan để đến với cô ta, nếu không sẽ đi vu cáo rằng mình đã sát hại chồng cô ta! Tối qua cô ta còn xuất hiện ở hành lang nhà mình như một vong hồn. Mình sắp bị cô ta ép đến phát điên. Vì thế, hôm nay mình hẹn gặp cô ta, mình cảnh cáo nếu còn tiếp tục làm phiền mình, mình sẽ đi báo cảnh sát, bất kể đúng sai cả hai cùng chết. Dù sao cô ta cũng thấy sợ, mình cứ nghĩ như thế này là có thể kéo dài thêm một thời gian nữa. Nhưng ai ngờ, hôm nay khi về nhà, cô ta phát hiện ra cảnh sát đã tới nhà, cô ta tưởng mình báo cảnh sát, nên điên cuồng mất hết lí trí, dám chạy tới nhà mình bắt cóc Tưởng Đan.” Chu Vũ Lâu ngồi xuống ghế, toàn thân như tê liệt, trước mắt lại hiện

lên cảnh tượng ở tòa nhà nội trú: "Vừa rồi, người phụ nữ đó kề dao vào cổ Tưởng Đan, có mấy lần, chỉ xém chút nữa, chỉ một chút thôi... là đã giết cô ấy. Mình cũng không biết vì sao lại thành ra thế này, mình không biết..."

"Thế nên cậu đã đẩy cô ta xuống?" Hoàng Đại Sinh nói.

"Không phải mình." Chu Vũ Lâu ngẩng đầu, "Sau đó mình đã giải thích rõ với cô ta, không phải mình báo cảnh sát, có thể là người bảo vệ khu nhà của họ đã lật tẩy cô ta. Sau khi nghe xong cô ta liền thả Tưởng Đan ra, chạy tới bên cửa sổ, rồi nhảy xuống." Chu Vũ Lâu ngồi co rúm lại trên ghế.

Một lát sau, Hoàng Đại Sinh hỏi anh: "Có thật như vậy không?"

Chu Vũ Lâu khẽ gật đầu.

"Nhưng cho dù đó đều là sự thật, thì cậu cũng vẫn luôn bao che cho một kẻ giết người. Hôm đám cưới, cảnh sát đã cầm ảnh Đường Khải đến hỏi cậu, cậu nói mình không quen người đàn ông đó."

"Đúng thế." Chu Vũ Lâu ngửa mặt lên, nét mặt đầy đau khổ nhìn Hoàng Đại Sinh, "Mình đã nói rồi, mình không đủ dũng cảm để nói sự thật với cảnh sát, như thế cả cuộc đời mình coi như hết."

"Cậu quen người phụ nữ đó bao lâu rồi?"

"Chưa lâu lắm. Hôm đó vốn dĩ mình chỉ đi ăn cùng cô ta, ai ngờ cô ta đã đặt phòng từ trước. Bọn mình vừa bước vào, chồng cô ta không hiểu sao đột nhiên xuất hiện. Đó là lần đầu tiên mình gặp người đàn ông đó. Lần thứ hai chính là hôm ở đám cưới, trong phòng riêng ở nhà hàng Phú An. Người phụ nữ đó vừa vào phòng đã giết anh ta... giết anh ta..." Chu Vũ Lâu nặng nhọc thở hắt ra một tiếng, ngẩn ngơ một hồi, dùng bốn chữ để kết thúc câu chuyện đáng buồn này.

"Chỉ có thể thôi."

Cửa phòng cấp cứu mở, một y tá thò đầu ra gọi họ vào.

Tưởng Đan nằm trên giường bệnh, hai mắt mở vô hồn, hơi thở đã ổn định hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thấy chút khí

sắc, khuôn mặt hiện rõ sự nhợt nhạt. Chu Vũ Lâu và Hoàng Đại Sinh bước lại cạnh giường cô, cô cất tiếng rất nhỏ như đang nói mơ: "Về nhà."

Chu Vũ Lâu lại tìm bác sĩ tới kiểm tra tình hình của cô một lần nữa, bác sĩ nói có thể về nhà nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, không được để bị kích động lần nữa, tốt nhất là có thể nằm nghỉ trên giường vài hôm.

Tối hôm đó, Hoàng Đại Sinh đưa Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan về nhà, đưa lên lầu, rồi vào phòng. Chu Vũ Lâu đỡ Tưởng Đan, nằm xuống trên giường. Đến khi anh từ phòng ngủ bước ra, Hoàng Đại Sinh đã đi mất.

Đến Sở cảnh sát rồi sao? Chu Vũ Lâu nghĩ vậy, không kìm được lại cười lên đau khổ. Anh biết, Hoàng Đại Sinh sẽ không làm vậy, dựa vào tình nghĩa gần hai chục năm qua, Hoàng Đại Sinh sẽ không đi. Ít nhất, thì tối nay cũng sẽ không.

Vậy còn ngày mai? Chuyện của ngày mai, thì để ngày mai rồi tính vậy.

Chu Vũ Lâu thấy mỗi khớp xương khắp người mình đều buốt ê đau mỏi. Ngủ một giấc đi vậy, anh tự nhủ lòng, nhất định phải ngủ thật ngon, giấc ngủ này đến không dễ dàng. Chu Vũ Lâu bỗng nhiên cảm thấy một sự thanh thản mà đã lâu không có được, thứ chia tay anh đã quá lâu, tưởng đã trăm năm. Bây giờ thì tốt rồi, Hạ Sở Dung đã chết một cách sạch sẽ, gọn gàng, đúng thời điểm, hợp lí, không để lại chút tai họa tiềm ẩn nào. Anh thực sự hi vọng thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, mọi thứ đều kết thúc. Nhưng... Nào ai bắt chuẩn được mạch đập của vận mệnh? Ai biết được phút giây này là lúc sự rắc rối kết thúc, hay sự rắc rối mới bắt đầu?

Chu Vũ Lâu quay người định về phòng ngủ, lại nhìn thấy Tưởng Đan xách một chiếc vali da, lảo đảo bước từ trong phòng ngủ ra. Chu Vũ Lâu còn đang ấp ủ lời muốn nói, thì Tưởng Đan đã bước tới đứng trước mặt anh, nhìn anh, trầm giọng hỏi: "Hôm đó, ở nhà hàng Phú An, anh nhìn người đàn bà đó giết chồng cô ta, rồi lên lầu cưới tôi?"

Chu Vũ Lâu im lặng.

Một cái tát, một tiếng "bốp", vang giòn. Mặt Chu Vũ Lâu bỏng rát. Tưởng Đan loạnh choạng đi tới bên cửa.

"Li hồn đi." Nói xong, Tưởng Đan đi ra ngoài. Cánh cửa chính "rầm" vang một tiếng đóng lại sau lưng cô.

Chu Vũ Lâu đứng giữa nhà, mãi không động đậy. Sự bỏng rát sót lại trên mặt và mùi khét thoang thoảng bay ra từ trong nhà bếp đều nhắc nhở anh, tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện.

3

Sáng hôm sau, khi bước vào nhạc viện, đầu óc Chu Vũ Lâu vẫn còn ong ong. Tối qua anh ngủ rất sâu, nhưng ác mộng triền miên không dứt.

Có một đoạn trong cơn ác mộng, sau khi tỉnh dậy vẫn còn ghi rõ trong đầu anh: Tưởng Đan đã về nhà, cười vui tung tăng, trên tay ôm bó hồng lớn, còn có hai cành bách hợp, giống như bó hoa cầm tay hôm đám cưới. Chu Vũ Lâu mừng rỡ nhìn sang, nhưng anh bất chợt cảm thấy Tưởng Đan ăn nói kì quặc, không rõ đầu đuôi, trạng thái bất thường... Trong chớp mắt, Tưởng Đan đã biến mất. Anh nhìn quanh khắp nơi, bỗng nhiên nghe thấy Tưởng Đan gọi mình phía sau. Anh quay đầu lại... Tưởng Đan đột nhiên biến thành Hạ Sở Dung! Bó hoa hồng biến thành con dao nhọn, Hạ Sở Dung giơ dao lên đâm về phía anh... Giấc mộng đó suýt nữa khiến anh tè cả ra quần.

Giấc mơ, ai biết đó là thứ còn sót lại của ngày hôm qua, hay là lời sấm truyền cho ngày mai.

Hai tiết đầu có giờ dạy, Chu Vũ Lâu vừa định đến phòng luyện đàn, thì nhận được điện thoại của Tạ Lam. Tạ Lam bảo anh bớt thời gian đến phòng viện trưởng một lát. Chu Vũ Lâu đồng ý, nói sau khi hết tiết thứ hai sẽ tới.

Tạ Lam không bảo Vương Nguyệt gọi cuộc điện thoại này. Bà vốn công tư phân minh, nếu đã là việc riêng, thì sẽ tự mình giải quyết. Chu Vũ Lâu biết, cô con gái yêu nửa đêm xách vali về nhà mẹ đẻ, sắc mặt nhợt nhạt, chân tay yếu ớt, tình trạng đó nhất định khiến cha mẹ bất ngờ đến tái mặt. Anh không biết Tưởng Đan đã nói chuyện với họ đến mức độ nào. Anh nghĩ, để lát nữa gặp mặt Tạ Lam rồi tùy cơ ứng biến.

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Tưởng Tư Nghiệp đang bưng một bát trứng chần đến bên giường của con gái.

Tối qua, Tưởng Đan quả thực đã khiến hai ông bà già sợ gần chết, nhưng cô không hề nói gì với họ, chỉ nói một câu đơn giản "cãi nhau với Vũ Lâu", liền định lên giường đi ngủ. Tạ Lam nào chịu bỏ qua, cứ hỏi đi hỏi lại lí do. Thấy Tưởng Đan cắn răng không nói, định gọi điện cho Chu Vũ Lâu, nhưng bị Tưởng Tư Nghiệp nói hết mọi lẽ ngăn lại. Tưởng Tư Nghiệp vừa nghỉ hưu ở Sở Nghiên cứu Nghệ thuật tỉnh, đang chán vì ngày ngày không có việc gì làm, con gái đột nhiên về nhà thành ra khiến ông có chút vui mừng. Ông nghĩ thoáng hơn Tạ Lam, hai vợ chồng trẻ có chút xung đột, cãi nhau mấy câu cũng khó tránh, tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ một chuyến cũng không sao, cứ coi như con gái về nhà thăm người thân cũng được.

Từ nửa đêm về sáng Tưởng Đan bắt đầu sốt, sau khi uống hai viên hạ sốt thì ngủ mê mệt đến khi trời sáng. 8 giờ sáng, cô gọi điện cho nhà xuất bản, nói trong người không khỏe, xin nghỉ làm. Sau đó cứ nằm im bất động, nhìn lên trần nhà, nước mắt cứ thế trào ra.

Vừa rồi, Tưởng Tư Nghiệp đeo tạp dề bận rộn trong nhà bếp một hồi lâu, lúc đi ra trên tay có thêm một bát tô sứ tinh xảo, bên trong đựng bốn quả trứng chần căng tròn, phía trên rắc điểm vài cọng hành và rau mùi. Vừa đưa đến bên giường con gái, thì tiếng chuông cửa vang lên. Tưởng Đan nói: "Bố, có khách đến, bố bỏ tạp dề ra đi." Tưởng Tư Nghiệp hỏi nhỏ cô con gái: "Là một bà già phải không?" Tưởng Đan nói: "Không, là Hoàng Đại Sinh."

Vừa rồi, Hoàng Đại Sinh gọi điện cho Tưởng Đan, biết cô đã về nhà bố mẹ đẻ.

Hoàng Đại Sinh đặt giỏ hoa quả xuống, hàn huyên vài câu với Tưởng Tư Nghiệp, rồi đi vào phòng Tưởng Đan. Nhìn thấy Hoàng Đại Sinh, nước mắt Tưởng Đan lại trào ra. Tưởng Tư Nghiệp đóng cửa phòng lại.

Cuộc nói chuyện rất nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

Hoàng Đại Sinh nói: "Tưởng Đan, em biết đấy, anh là bạn thân nhất của Vũ Lâu, anh chắc chắn sẽ không hại cậu ấy. Con người ai cũng sẽ có rắc rối, có rắc rối rồi thì cần được giúp đỡ. Trên thế gian này, nếu nói có ai đó bằng lòng giúp đỡ Chu Vũ Lâu một cách chân thành, chắc chắn anh sẽ là một trong những người đó, nhưng muốn giúp cậu ấy, thì nhất định phải biết trước chân tướng sự việc như thế nào..."

"Anh đừng nói nữa!" Tưởng Đan ngắt lời Hoàng Đại Sinh, "Đại Sinh, anh không phải là người rào trước đón sau, có điều gì anh cứ nói thẳng."

"Được, tối qua anh đã nói chuyện với Vũ Lâu, cậu ấy cũng đã nói với anh về chuyện giữa cậu ấy và người phụ nữ kia. Anh nghĩ, bọn em ở cùng nhau trong tòa nhà nội trú bệnh viện 316 lâu như thế, người phụ nữ đó nói với Vũ Lâu điều gì, em chắc chắn đều biết. Giờ anh chỉ muốn nghe một câu của em, chồng người phụ nữ đó rốt cuộc có phải Vũ Lâu giết hay không?"

"Đại Sinh, Chu Vũ Lâu rốt cuộc làm những gì đã không còn liên quan gì đến em nữa. Em đã không còn là vợ anh ta, anh cứ đi hỏi anh ta ấy."

"Tưởng Đan, việc của hai người bọn em tự giải quyết, nhưng cứ coi như em giúp anh một việc đi, có được không? Xin em hãy nói sự thật cho anh biết, Vũ Lâu rốt cuộc có giết người đàn ông đó hay không?"

Ánh mắt Tưởng Đan vô hồn, không chớp, nhìn Hoàng Đại Sinh một cách nghiêm túc.

"Đại Sinh, đây là lần cuối cùng em nói chuyện có liên quan đến Chu Vũ Lâu. Anh nghe cho kĩ đây, người đàn ông đó bị vợ anh ta giết, điều này do chính miệng người phụ nữ kia nói ra tối qua. Cô ta nói cô ta vì Chu Vũ Lâu mà phản bội chồng, ruồng bỏ gia đình, còn vì anh ta mà giết người, bọn họ một người ở trên lầu cưới vợ, một người ở dưới lầu giết chồng, đây là tất cả những gì em biết. Đại Sinh, anh về đi, em biết anh đang theo dõi vụ án này. Chu Vũ Lâu ngay từ đầu đã biết người phụ nữ đó là hung thủ, anh ta vẫn luôn bao che cho cô ta, giấu cảnh sát sự thật, nếu

anh nói điều này cho cảnh sát biết, em tuyệt đối không ngăn cản. Đại Sinh, anh về đi.”

Lần này Tạ Lam phá lệ. Bà đã nói chuyện gia đình với Chu Vũ Lâu ở văn phòng: “Hai đứa mới cưới mấy hôm, sao lại thành ra thế này?”

Điều khiến Chu Vũ Lâu vui mừng, là Tưởng Đan không hề nói với người thân về nguyên nhân cãi nhau thực sự. Và Tạ Lam cũng không hề truy hỏi, bà chỉ ân cần kể lại những ân ân oán oán của mình và Tưởng Tư Nghiệp năm xưa, rồi kiên định coi Tưởng Tư Nghiệp như một hình mẫu của những ông chồng, lấy đó dạy bảo Chu Vũ Lâu nên đối xử với vợ như thế nào, phải khoáng đạt, phải khoan dung, phải thông cảm, phải thương yêu cô ấy... Nói đến đoạn xúc động, Tạ Lam không kìm được, nước mắt rưng rưng, giọng nói nghẹn ngào. Chu Vũ Lâu từ đầu chí cuối vẫn cung kính ngồi ở ghế đối diện với bà, không ngừng vâng dạ, lấy sự ăn năn để báo đáp những lời răn dạy. Cuối cùng, anh hỏi Tạ Lam, mẹ xem, con có thể đến đón Đan Đan về rồi phải không ạ? Tạ Lam nghĩ một thoáng rồi nói, bây giờ nó còn đang giận con nhiều lắm. Thế này đi, để nó ở bên nhà mẹ mấy hôm, đợi bớt giận rồi tính tiếp. Khi bước ra khỏi văn phòng của Tạ Lam, Chu Vũ Lâu gặp trợ lí viện trưởng Vương Nguyệt. Vương Nguyệt bông đùa Chu Vũ Lâu: “Ái chà, nghe nói nhà trưởng khoa Chu có ‘tân hôn biệt’[16] hả?” Chu Vũ Lâu cười đau khổ một tiếng, nói, cô Vương nhạy tin thật đấy, may mà cô không chuyển sang phòng báo chí của Học viện, không thì tôi phải kiếm nơi khác mới sống được mất.

Chu Vũ Lâu quay về văn phòng, lấy chiếc túi của Hạ Sở Dung từ trong ngăn kéo ra, đi ra ngoài kiếm một chỗ không người, đốt sạch chiếc túi, điện thoại của Hạ Sở Dung và những thứ bên trong. Trong ánh lửa bập bùng, anh cầu khẩn Hạ Sở Dung đừng hiểu lầm gì, anh chỉ muốn tiêu hủy những thứ này, chứ tuyệt đối không muốn gửi xuống cho cô. Cho dù cô có nhận được thật, cũng xin đừng dùng chiếc điện thoại đó gọi cho anh nữa. Lửa

cháy chẳng mấy chốc đã tắt, một cơn gió nhẹ cuốn bay tro tàn. Chu Vũ Lâu thì thầm trong lòng một câu "hi vọng ở nơi đó Hạ Sở Dung được bình an", rồi quay về hướng ngược lại hướng bay của tro tàn, lặng lẽ rời đi.

Hoàng Đại Sinh đi từ nhà Tạ Lam ra, loanh quanh ở bên ngoài một hồi lâu, cảm thấy bụng dạ cồn cào, lòng như tơ vò, sau đó, anh vẫn đến đại đội Nhân Huệ. Khi anh vào phòng, Hàn Kiện đang nghe đoạn ghi âm cuộc gọi do Trung tâm chỉ huy 110 trích xuất. Thấy Hoàng Đại Sinh bước vào, Hàn Kiện lại mang đoạn ghi âm ra mở cho anh nghe một lượt.

Giọng của Chu Vũ Lâu

"Kẻ điên rồ kia, cô thả vợ tôi ra, cô thả ngay cô ấy ra! Cô để chúng tôi rời khỏi bệnh viện 316 ngay lập tức! Rời khỏi bệnh viện 316... Chúng tôi không thù không oán gì với cô, vì sao cô lại làm như thế? Cô mau thả cô ấy ra... rời khỏi bệnh viện 316..." Tiếp đó là tiếng hét như xé họng của Hạ Sở Dung.

Hàn Kiện nói, anh bạn này của cậu cũng nhanh trí thật đấy.

Đúng lúc này thì đồng nghiệp của Hàn Kiện đưa tin tức mới từ nhà hàng Phú An về. Họ mang ảnh của Hạ Sở Dung đến nhà hàng Phú An điều tra, kết quả quả nhiên có một lao công của nhà hàng nói, buổi sáng hôm xảy ra vụ án mạng, cô này có thấy người phụ nữ trong ảnh rời khỏi nhà hàng từ phía cửa ngách. Nữ lao công nói, lúc đó cô đang định đẩy xe đựng đồ vào bên trong, thì người phụ nữ đó bỗng nhiên đi từ trong cửa ra, suýt chút nữa thì đâm vào cô, lúc đó cũng không thấy gì, bây giờ nghĩ lại, đúng là rất có vấn đề, khoảng thời gian mà nữ lao công nói rất khớp với thời gian tử vong của Đường Khải.

Hàn Kiện hỏi Hoàng Đại Sinh: "Vợ anh bạn cậu thế nào rồi? Đã tỉnh chưa?"

Hoàng Đại Sinh cắn chặt răng, trả lời Hàn Kiện: "Tỉnh rồi, tôi vừa đến thăm cô ấy, tình tiết cô ấy kể... cũng gần giống

những gì bạn tôi nói tối qua, cô ấy cũng... sợ gần chết." Nói xong, Hoàng Đại Sinh thấy lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, chỉ hận một nỗi không thể lập tức biến mất không còn dấu tích gì.

Hàn Kiện nhờ Hoàng Đại Sinh thay mặt đại đội cảnh sát gửi lời xin lỗi đến bạn anh, nói rằng nếu sớm bắt được người phụ nữ kia thì đã không xảy ra sự việc ngày hôm qua.

Hoàng Đại Sinh vội về tòa soạn đăng bài, Hàn Kiện phải đến Sở cảnh sát thành phố làm thủ tục thuyên chuyển, hai người cùng nhau đi ra ngoài. Khi sắp chào ra về, Hàn Kiện bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với Hoàng Đại Sinh: "À, Đại Sinh này, hai hôm trước chẳng phải cậu bảo tôi là đúng vào hôm xảy ra án mạng, cậu có người bạn tổ chức đám cưới ở nhà hàng Phú An sao? Cậu cũng có thể mang ảnh Hạ Sở Dung đến hỏi họ xem, biết đâu họ cũng nhìn thấy cô ta thì sao."

Hoàng Đại Sinh ậm ừ cho qua: "À... vâng..."

Thực ra Hàn Kiện chỉ nói đùa, nhưng trong lòng Hoàng Đại Sinh quá bối rối.

Hai tiếng sau, Hoàng Đại Sinh đã ra một quyết định quan trọng.

4

Hoàng Đại Sinh đã xin nghỉ việc.

Hai tiếng đồng hồ trước, Hoàng Đại Sinh từ đại đội Nhân Huệ trở về tòa soạn, bắt đầu viết tin bài về vụ án mạng tại nhà hàng Phú An. Đương nhiên, sẽ không còn phóng sự dài về quá trình phá án, anh chỉ viết khoảng vài trăm chữ gọi là đối phó với một bài tin tức, nói qua về "quá trình xảy ra vụ án" cho xong chuyện.

Ngòi nổ vẫn nằm ở tiêu đề bài viết.

Tiêu đề Hoàng Đại Sinh chọn là "Phá vụ án mạng Phú An – Người đàn bà giết chồng rồi bắt cóc người đi đường, trong lúc hoang mang nhảy lầu tự kết liễu". Vị Chủ biên mắt đeo "đít chai" khi thấy tiêu đề này rất không hài lòng. Ông gọi Hoàng Đại Sinh đến văn phòng, nói, Đại Sinh, tiêu đề này cậu đặt bình thường quá, không thể hiện được chút nào phong cách sắc bén của cậu. Không thể vì bài báo trước tôi đổi tiêu đề của cậu, mà cậu "sửa sai quá đà" như thế chứ. Tiêu đề bài báo này nên sửa thành, "Phá vụ án mạng Phú An – Điên cuồng mất lí trí, người đàn bà giết chồng bắt cóc người đi đường rồi nhảy lầu tự kết liễu, không biết hối cải". Cậu xem, chúng ta phải nhấn mạnh vào người đàn bà giết chồng, sự điên cuồng của cô ta đã đến mức khiến người ta phải dựng tóc gáy. Để xả nỗi hận của riêng mình, cô ta thậm chí bắt cóc bừa một người vô tội, nếu ai cũng như thế, thì còn gì là trật tự xã hội nữa? Thế nên trong tiêu đề nhất định phải nhấn mạnh vào sự điên cuồng và ngu dốt của cô ta, hơn nữa cần cho thêm đoạn "không biết hối cải" để cảnh báo bạn đọc! Hoàng Đại Sinh nói luôn không do dự: "Cái gì mà người đi đường? Sao bác biết cô ta gặp người đi đường là bắt cóc bừa bãi?" Tổng biên tập nói: "Ơ hay? Chính trong bài báo của cậu viết như thế còn gì."

Hoàng Đại Sinh nói: “Vâng, thưa chủ biên, bác thấy như thế nào thuận mắt thì cứ sửa như thế đi.”

Hoàng Đại Sinh rời khỏi phòng chủ biên, một lát sau, lại gõ cửa đi vào, nói: “Chủ biên, cháu đã quyết định rồi, cháu muốn nghỉ việc.”

Điều này hoàn toàn không phải quyết định bốc đồng. Vừa rồi, Hoàng Đại Sinh đứng một lúc lâu trước cửa sổ phòng biên tập, nghĩ đi nghĩ lại. Chuyện của Chu Vũ Lâu khiến anh ảo não, nhưng là bạn thân của Chu Vũ Lâu, anh lại không có cách nào đứng hoàn toàn trên lập trường chính nghĩa mà nói ra sự thật, điều đó càng khiến anh phiền muộn. Anh thấy mình đã không còn xứng đáng với tư cách của một nhà báo, nhất là một nhà báo mảng pháp luật nữa, đã thế thì nghỉ luôn cho xong. Hơn nữa, sự việc đã đến nước này, ắt sẽ có người phải chịu trừng phạt, như thế mới công bằng. Nếu như người đó không thể là Chu Vũ Lâu, thì chỉ có thể là bản thân mình thôi. Buông bỏ sự nghiệp mà mình yêu thích, phá hủy tiền đồ tươi sáng, sự trừng phạt đó, Hoàng Đại Sinh nghĩ rằng, có khi vẫn chưa đủ.

Dùng sai lầm của bạn bè để trừng phạt bản thân mình, chắc có thể coi là cảnh giới cao nhất của tình bạn rồi.

Lời nói của Hoàng Đại Sinh khiến chủ biên ngẩn người.

“Đại Sinh, cậu sao thế? Chỉ vì cái tiêu đề đó sao?”

“Không ạ.” Hoàng Đại Sinh giải thích, “Mấy hôm nay cháu đã nghĩ kĩ rồi. Nói thế nào nhỉ? Cháu… có lẽ hoàn toàn không hợp để trở thành một nhà báo. Thiên chức của nhà báo là viết lại sự thật, nhưng… Nói tóm lại, cháu không thể cho phép bản thân mình làm ô uế nghề này…” Những lời phía sau là những lời tự nhủ, nhưng mặt vị chủ biên già đã biến sắc.

“Đại Sinh! Cậu đã tự dựng tin tức sao? Cấp trên có biết không…?”

Hoàng Đại Sinh mỉm cười: “Không nghiêm trọng đến thế ạ, chỉ là cháu cảm thấy mình không hợp làm nghề này. Chủ biên,

cảm ơn bác mấy năm nay đã dạy dỗ cháu. Cháu biết, thực ra bác lúc nào cũng yêu quý cháu, cháu sẽ biết ơn bác mãi mãi. Thật sự, bác đừng nghĩ nhiều, không có gì cả, cháu thực sự cảm thấy nghề này không hợp với mình, chỉ là một thứ cảm giác thôi ạ."

Chủ biên nói: "Thế cháu cũng không thể vì một thứ cảm giác mà đập cả bát cơm của mình chứ, không làm nhà báo nữa thì cháu định làm gì?"

Câu trả lời của Hoàng Đại Sinh suýt nữa khiến vị chủ biên ngã lăn từ trên ghế xuống.

Anh nói: "Lấy vợ ạ."

Ngay buổi tối hôm xin nghỉ việc, Hoàng Đại Sinh hẹn Lữ Thanh ra ngoài, hai người ngồi ở một quán bar đến nửa đêm.

Thực ra Hoàng Đại Sinh vẫn luôn có cảm tình với Lữ Thanh, anh cũng biết Lữ Thanh còn có cảm tình với mình nhiều hơn thế. Mấy lần, Lữ Thanh muốn thổ lộ tâm tư với Hoàng Đại Sinh, đều bị Hoàng Đại Sinh đánh trống lảng. Thực ra không vì điều gì khác, chỉ vì Hoàng Đại Sinh cảm thấy mình suốt ngày đặt hết tâm trí vào công việc, điều đó chắc chắn sẽ khiến ý thức trách nhiệm với gia đình bị giảm bớt. Hơn thế nữa, công việc của nhà báo mảng pháp luật đôi khi có chút nguy hiểm. Tại hiện trường một đợt ra quân triệt phá xã hội đen, một viên đạn đã bay sượt qua mép tai anh, rất may lúc đó nguồn điện của máy ảnh gặp sự cố, anh nghiêng đầu kiểm tra, nếu không giờ này anh đã thành liệt sĩ được một năm rưỡi. Những sự việc như thế này đâu phải chỉ xảy ra một lần, thế nên Hoàng Đại Sinh cảm thấy, né tránh tình cảm của Lữ Thanh có thể chính là có trách nhiệm hơn với cô ấy.

Nhưng hôm nay, mọi sự do dự đều đã không còn. Hơn nữa, Hoàng Đại Sinh bỗng có một khát vọng bỏng cháy, hi vọng có một luồng sức mạnh ấm áp bao bọc lấy mình. Thứ khát vọng đó thật mãnh liệt, như sự trông chờ lò than hồng giữa mùa đông.

Sự kích thích mạnh nhất chắc chắn sẽ đến từ người gần gũi nhất.

Mấy năm nay, Hoàng Đại Sinh làm việc với phía cảnh sát, cũng có gặp gỡ các đối thủ của cảnh sát, tận mắt chứng kiến từng người một, phạm phải những sai làm giống hoặc khác nhau, rồi chịu những hình phạt nặng có nhẹ có... Nhưng trước giờ anh đều coi mình là kẻ đứng ngoài, bình tĩnh quan sát. Vì những người đó đều là người lạ, không có quan hệ trực tiếp nào với cuộc sống của Hoàng Đại Sinh. Nhưng lần này, đây là người bạn thân thiết nhất trong hơn nửa đời người của anh. Hoàng Đại Sinh bỗng nhiên cảm thấy, những thứ tưởng chừng như xa vời kia thực ra ở ngay bên cạnh, những dục vọng nguy hiểm, những oán giận thấu trời, những cám dỗ trí mạng, những lưỡi dao điên cuồng... Tất cả đều ẩn sâu không hé lộ mà lại rõ rệt như ban ngày, gần ngay trước mắt, giơ tay là chạm tới.

Đời người thực sự đáng sợ vậy sao? – "Đúng vậy." Trong lòng anh, Chu Vũ Lâu trả lời.

Hoàng Đại Sinh thấy hơi lạnh. Anh muốn mình được sưởi ấm. Anh muốn xây tổ ấm với một cô gái lương thiện, xây một mái nhà có thể khiến anh cảm thấy an toàn và yên ổn.

Ở quán bar, sau khi uống xong một vại bia, Hoàng Đại Sinh mới kể với Lữ Thanh chuyện anh nghỉ việc. Lữ Thanh vô cùng kinh ngạc, vội hỏi nguyên nhân. Hoàng Đại Sinh chỉ nói qua loa là do làm việc quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Lữ Thanh nói: "Như thế cũng tốt, con người ai cũng có lúc không muốn làm gì cả, nhất định không được ép buộc bản thân mình, dù sao anh cũng 'tài cao tám đấu', lo gì không tìm được việc làm, hay là, đừng đi đâu nữa, cứ ở nhà viết những thứ mình thích thôi, như em đây này."

"Như em ấy à?" Hoàng Đại Sinh nói, "Hay là, thôi thì... ở với em luôn cho xong."

Lữ Thanh ngẩn người, mặt đỏ bừng bừng: "Nói gì thế hả?"

"Anh nói thật mà." Hoàng Đại Sinh uống ừng ực một hơi, cố gắng gạt đi sự ngượng ngùng, "Lữ Thanh, nếu em thấy con

người anh cũng tạm được không gây phiền phức, em xem, em có thể xem xét việc... làm vợ anh được không?"

Điều này đến quá bất ngờ, Lữ Thanh chân tay luống cuống.

"Anh làm sao thế? Quá chén rồi phải không? Có phải hoa mắt nhìn nhầm người không hả?"

"Không, Lữ Thanh, thực ra anh vẫn luôn thích em, chỉ là trước đây anh cứ nghĩ làm nghề này suốt ngày phơi mưa phơi gió, không có gì là chắc chắn cả. Bây giờ thì ổn rồi, sẽ không còn những việc tạp nham đó nữa, anh thực sự muốn được yên tâm ở bên em. Hai chúng ta đều không còn trẻ nữa, đời người chớp mắt một cái là xong, em thấy đúng không? Em cứ suy nghĩ kĩ, anh nói thật lòng đấy."

Hoàng Đại Sinh nắm chặt bàn tay Lữ Thanh đang để trên bàn. Cô rụt tay lại, cúi đầu bật khóc.

Một lát sau, Lữ Thanh ngẩng đầu hỏi: "Đây có được coi là cầu hôn không?"

Hoàng Đại Sinh vội gật đầu lia lịa, sau đó móc tìm khắp các túi lắp ba lắp bắp nói: "Em xem anh này, anh cũng chưa chuẩn bị gì, hay là... ngày mai anh đi mua một chiếc nhẫn kim cương tặng em, đảm bảo chắc chắn phải to hơn cái Chu Vũ Lâu tặng Tưởng Đan." Nhắc đến Chu Vũ Lâu, trong lòng anh bỗng giật thót.

Lữ Thanh nói: "Ai cần nhẫn kim cương của anh chứ, anh cứ 'chỉ để lòng không hành động' như ngày xưa là được, em còn tưởng là anh nghiện việc từ chối người đẹp cơ đấy."

Hoàng Đại Sinh nói: "Nhưng Lữ Thanh này, em phải nghĩ cho kĩ nhé, giờ anh là một kẻ du dân thất nghiệp, có thể tạm thời chưa tìm được công việc thích hợp, em có nuôi nổi anh không?"

Lữ Thanh nói: "Anh đừng có nặng nề như thế được không hả, sao em thấy em cứ như khoản trợ cấp về hưu của anh không bằng?"

Hoàng Đại Sinh nghĩ một lát, nói: "Không, là bảo hiểm dưỡng lão."

Một chiếc xe van màu trắng dừng trước cổng nhạc viện. Ngồi trên xe có ba nam một nữ, tám con mắt nhìn chằm chằm về phía cổng chính của nhạc viện.

Họ đều do gã đàn ông mập lùn phái đến.

Gã mập lùn lệnh cho họ, phải bắt được một nữ sinh tên Bạch Tiểu Khê đang học tại nhạc viện một cách nhanh nhất. Gã mập lùn cho họ số điện thoại của Bạch Tiểu Khê, còn miêu tả sơ qua về diện mạo. Nhưng, đến một bức ảnh cũng không có, chuyến này phải bắt thế nào đây? Mấy người trên xe này đều là nhân viên làm việc ở công ty vật liệu xây dựng của gã mập lùn, vô cùng thiếu kinh nghiệm trong những việc mang tính xã hội đen như bắt cóc này, vì thế chẳng ai bảo ai, tất cả đều buông lời ca thán.

Vừa rồi, người phụ nữ trên xe gọi điện thoại cho Bạch Tiểu Khê, định lừa cô đi ra, nhưng Bạch Tiểu Khê đã tắt máy. Trong giờ học, đương nhiên phải tắt máy rồi. Mấy người họ định vào trường hỏi thăm, nhưng trong trường trống trơn, nửa buổi cũng không thấy bóng ai cả, bọn họ không dám manh động.

Chắc đã tới giờ tan học. Họ nhìn thấy, một, hai rồi ba nhóm sinh viên đi từ cổng chính ra.

“Mau đi hỏi xem!” Mấy người đàn ông đùn đẩy việc cho người phụ nữ.

Người phụ nữ xuống xe, bước tới trước mặt một nam sinh viên, khách sáo hỏi: “Em này, cho chị hỏi chút, em có quen bạn Bạch Tiểu Khê ở trường này không? Bạn ấy ở lớp nào thế?” Nam sinh viên lắc đầu, nói không biết. Người phụ nữ lại đi hỏi một nữ sinh viên, cuối cùng lần này cũng có thu hoạch. Nữ sinh viên nói: “Bạch Tiểu Khê học khoa Biểu diễn, hình như là sinh viên năm ba.” Người phụ nữ hỏi: “Bây giờ bạn ấy có ở trường không?” Cô sinh viên chỉ về phía tòa giảng đường, nói: “Chắc là có đấy ạ, chị vào bên trong hỏi xem sao.” Người phụ nữ đương nhiên không dám vào trong. Cô ta trở lại xe, thuật lại tình hình. Tất cả quyết định, để người phụ nữ gọi bừa cho Bạch Tiểu Khê một cuộc.

Người phụ nữ cầm chiếc điện thoại lên, suy nghĩ lời chuẩn bị nói, mấy người đàn ông đều nhìn về phía cổng trường không rời mắt. Sinh viên đi từ trong ra mỗi lúc một đông, ba người đàn ông vừa nhìn vừa liên tục xuýt xoa: "Con gái nhạc viện đúng là khác hẳn. Mẹ kiếp, xinh thế chứ lại!" Người phụ nữ đang chuẩn bị gọi điện thoại, nghe thấy mấy câu đó, cảm thấy rất ức chế nói: "Các ông nghiêm túc một tí đi, ông chủ phái chúng ta đến bắt người, chứ không phải đến cua gái đâu, có tin tôi mách ông chủ không?" Người ngồi trên ghế phụ lái nói: "Cô cứ mách đi, cùng lắm tôi không làm nữa." Người phụ nữ bảo: "Được! Giờ tôi gọi luôn cho ông chủ." Người ngồi trên ghế phụ lái không hề sợ hãi, thách thức: "Gọi đi!" Đúng lúc này, một tiếng "Ối!" vang lên, một người đàn ông khác cắt ngang lời họ.

"Thôi không cãi nhau nữa! Mau lại đây nhìn xem!"

Tất cả nhìn theo hướng chỉ tay của anh ta... Bạch Tiểu Khê bước ra khỏi cổng nhạc viện. Bạch Tiểu Khê liếc một cái về phía chiếc xe van của họ, rồi bước về phía chiếc Xiali màu bạc cách đó không xa. Kể từ sau hôm gặp phải gã mập lùn lần trước, lúc nào tan học Triệu Đạc cũng đến đón Bạch Tiểu Khê.

Ba người đàn ông và người phụ nữ đều tròn mắt!

"Con em này... xinh đáo để! Mấy người nói xem, em ý giống diễn viên nào ấy nhỉ?"

"Là cái cô... Trương Bá Chi?"

"Không đúng, giống Trương Mạn Ngọc."

"Cái gì cơ! Tôi trông giống cái cô gì người Hàn Quốc, tên là... À đúng rồi, Song Dae Kyo."

"Cái gì cơ? Có biết gì không mà nói? Song Hye Kyo."

"Ờ... đúng đúng, anh nói đúng."

Trong lúc ba người đàn ông và người phụ nữ đang bình phẩm về gương mặt minh tinh của Bạch Tiểu Khê, họ hoàn toàn quên bẵng việc so sánh gương mặt đó với dung mạo mà ông chủ đã miêu tả. Trong tiếng bàn tán sôi nổi, chiếc Xiali bạc đã biến mất không để lại hạt bụi. Vừa rồi, khi Bạch Tiểu Khê cúi lưng

ngồi vào xe, rõ ràng có chút vất vả, vết thương do những cú đạp điên cuồng của gã mập lùn đến giờ vẫn chưa lành hẳn.

Ba người đàn ông và người phụ nữ "suỵt" một tiếng, rồi bắt đầu làm "việc chính", người phụ nữ gọi được vào máy Bạch Tiểu Khê.

"A lô, ai đấy ạ?" Bạch Tiểu Khê hỏi.

"Có phải Tiểu Khê không?"

"Dạ vâng."

"Giời ơi, Tiểu Khê! Cuối cùng cũng tìm được cậu! Tìm cậu khó quá đi mất, hỏi thăm một vòng, mới biết được số cậu đấy."

Sự nhiệt tình của người phụ nữ khiến Bạch Tiểu Khê cũng hào hứng. Cô vui vẻ hỏi: "Cậu là... ôi giời ạ, cậu xem cái lỗ tai thối của tớ, sao lại không nhận ra cơ chứ, cậu nói lại câu nữa xem."

Người phụ nữ giả vờ giận dỗi: "Bạn bè tốt nhỉ! Đến giọng tớ mà cậu còn không nhận ra hở, tớ là bạn cấp ba của cậu, có đoán được là ai không? Tớ đang ở ngoài cổng trường cậu này, mau ra đây!"

Bạch Tiểu Khê bỗng nhiên bừng tỉnh: "À, giời ạ! Lưu Quyên hả? Đồ đáng ghét! Đến lúc nào thế hả? Sao không gọi điện trước một tiếng?"

Người phụ nữ lập tức nói nương theo: "Ha ha, coi như trí nhớ không tồi, vẫn còn nhận ra tớ, còn không mau ra đây đón tớ đi, tớ ở ngay cổng nhạc viện chỗ cậu đây."

Giọng Bạch Tiểu Khê đột nhiên lạnh băng: "Lưu Quyên đã mất năm lớp 11 rồi, rốt cuộc cô là ai?" Bạch Tiểu Khê không ngần ngại dập máy.

Ba người đàn ông và người phụ nữ đều á khẩu, con nhóc này quả là rất đề cao cảnh giác!

Gã phụ lái nói: "Thôi được rồi, đành để tôi tự ra tay vậy."

Gã phụ lái bước vào trong cổng nhạc viện, chặn một nam sinh lại, khách sáo hỏi thăm. Vừa hay nam sinh này là bạn học cùng lớp của Bạch Tiểu Khê, cậu nói với gã phụ lái, Bạch Tiểu Khê hôm nay không có tiết, về rồi vừa về xong. Gã phụ lái không biết giải quyết thế nào. Vừa về á, là cô nào? Sao lại không thấy nhỉ? Lúc này, anh ta nhướn mắt lên một cái, hoảng hốt! Ba chữ "Bạch Tiểu Khê" sáng vằng vặc đu đưa trước mắt anh ta.

Trên bảng tin ngay bên cạnh anh ta, dán đầy những bức ảnh biểu diễn của thầy trò nhạc viện Tân Giang, bên dưới một trong những bức ảnh đó, có mấy chữ đen, viết bằng thể chữ phỏng Tống đập vào mắt...

Tiểu phẩm: "*Tình cha con*"

Biểu diễn: *Hác Uy, Bạch Tiểu Khê – Khoa Biểu diễn Hí kịch và Điện ảnh*

Gã phụ lái nhìn lên trên ảnh, rồi hô lên một tiếng: "Úi giời! Đó... đó chẳng phải chính là cô em 'mặt minh tinh' vừa lướt qua lúc nãy sao?"

Cuối cùng cũng mò ra.

Trong chiếc Xiali, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc suy ngẫm hồi lâu, vẫn không nghĩ ra được người phụ nữ thần bí vừa gọi điện thoại là ai. Bạch Tiểu Khê gọi điện lại, bên kia đã tắt máy. Bạch Tiểu Khê bảo Triệu Đạc lái xe quay lại cổng trường, ngồi trong xe quan sát rất lâu, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Chiếc xe van đã rời đi từ lâu.

Là ai được nhỉ? Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc không biết. Nhưng cả hai người họ đều có một dự cảm rất rõ ràng... Có thể, sắp xảy ra chuyện lớn.

CHƯƠNG 5

1

Như bước trên băng mỏng, đây chắc chắn là bức tranh tâm trạng của Chu Vũ Lâu trong bốn ngày qua.

Đã bốn ngày kể từ khi Hạ Sở Dung nhảy lầu. Trong bốn ngày này, Chu Vũ Lâu luôn chuẩn bị tinh thần nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hú đinh tai, luôn chuẩn bị tinh thần nhìn thấy xe cảnh sát đậu dưới nhà mình, luôn chuẩn bị tinh thần thấy cảnh sát tiến về phía mình.

Từ sau khi chia tay buổi tối hôm đó, Chu Vũ Lâu không còn gặp lại Hoàng Đại Sinh, cũng không gọi điện thoại. Mấy lần anh cầm điện thoại lên định gọi cho Hoàng Đại Sinh, nhưng đều buông xuống. Còn Tưởng Đan nữa, Chu Vũ Lâu nghĩ, cứ cho là Hoàng Đại Sinh không nói gì, nếu cảnh sát đến tìm Tưởng Đan để xác thực tình hình, thì lời nói dối của mình cũng có thể bị lộ tẩy. Rất nhiều lần, anh lấy hết can đảm, định đi tìm vợ để nói chuyện, ít nhất thì cũng thống nhất một chút về cách trả lời, nhưng cuối cùng, anh đều cắn răng không đi nữa.

Anh nghĩ, thôi vậy. Nếu cảnh sát thực sự tin lời mình, thì họ sẽ không đến làm phiền Tưởng Đan. Nếu họ không cam tâm, vẫn muốn tiếp tục điều tra, thì cho dù có thuyết phục được một mình Tưởng Đan cũng chẳng ích gì. Còn về Hoàng Đại Sinh, Chu Vũ Lâu đã quá hiểu anh, việc gì anh muốn làm thì có mười con trâu cũng không kéo lại được, thôi khỏi làm trò cười thêm cho tình bạn hai chục năm của họ nữa. Cứ nghe mệnh trời vậy! Chu Vũ Lâu tự an ủi bản thân. Rốt cuộc ông trời muốn xem một màn biểu diễn như thế nào đây? Ý đồ đó chỉ có trời mới biết.

Thực ra có một điều trong lòng Chu Vũ Lâu rất chắc chắn – Từ trước khi xảy ra vụ bắt cóc, phía cảnh sát đã xác định Hạ Sở Dung chính là hung thủ sát hại Đường Khải rồi. Theo lời Hạ Sở

Dung, cô về đến nhà, thấy trên dưới tòa nhà toàn là cảnh sát. Chu Vũ Lâu không rõ phía cảnh sát đã nắm được chứng cứ gì, nhưng chắc chắn phải có chứng cứ mới đi bắt người. Chu Vũ Lâu nghĩ, nếu việc "Hạ Sở Dung là hung thủ giết người" đã trở thành kết luận của phía cảnh sát, thì ai còn quan tâm đến một vụ bắt cóc đáng sợ nhưng không còn nguy hiểm nữa chứ.

Chu Vũ Lâu chỉ thực sự hiểu được ý đồ của ông trời, kể từ chiều tối hôm thứ Sáu. Hôm đó, khi chuẩn bị tan làm, anh nhận được điện thoại của Tưởng Tư Nghiệp, gọi đến nhà ăn cơm.

Vừa vào đến cửa, Chu Vũ Lâu đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mũi. Sau khi về hưu, tay nghề nấu nướng của Tưởng Tư Nghiệp tiến bộ rất nhanh. Hôm nay, ông bắt đầu bận bịu suốt từ trưa, làm một mâm đầy các món. Thấy Chu Vũ Lâu bước vào nhà, ông lấy ra hai bình Mao Đài, dáng vẻ hào phóng nói: "Tối nay diệt hết!" Chu Vũ Lâu bảo: "Uống làm sao được nhiều thế này ạ?" Tưởng Tư Nghiệp nói: "Đại Sinh cũng tới, bố mời cả cậu ấy rồi."

Chu Vũ Lâu rất khó hiểu.

Nhạc phụ nói với anh: "Đại Sinh vì việc của con và Đan Đan mà lo toan không ít đâu đấy. Sau hôm con với Đan Đan cãi nhau, sáng sớm cậu ấy đã đến làm công tác tư tưởng cho Đan Đan, phải cảm ơn người ta tử tế."

Chu Vũ Lâu hỏi dò: "Mấy hôm nay còn có ai đến tìm Đan Đan nữa không ạ?"

Tưởng Tư Nghiệp nói: "Không, có mỗi Đại Sinh đến một lần. Hai hôm nay Đan Đan hơi đau đầu, vẫn xin nhà xuất bản nghỉ ốm, cũng không đi ra ngoài. Hôm qua, giám đốc nhà xuất bản gọi điện đến, nói hội sách Bắc Kinh sắp khai mạc, hỏi nó có tham gia được không. Nó bảo được. Thế là, trưa nay đi rồi."

"Sao ạ? Đan Đan ra ngoài rồi? Khi nào mới về ạ?"

"Hội sách phải mười ngày mới kết thúc, nó bảo còn phải ở Bắc Kinh thêm mấy hôm, để bàn bạc với mấy tác giả về việc chọn đề tài." Tưởng Tư Nghiệp an ủi cậu con rể, "Như thế cũng tốt, xa

mấy hôm còn hơn mới cưới mà, đợi nó về rồi, hai vợ chồng con tự nhiên sẽ gương vỡ lại lành thôi."

Chu Vũ Lâu âm thầm thở phào một tiếng, xem ra cảnh sát không hề đến làm phiền Tưởng Đan.

Hoàng Đại Sinh đến cùng Lữ Thanh. Trong khoảnh khắc chạm ánh mắt nhau, Chu Vũ Lâu và Hoàng Đại Sinh rõ ràng đều mất tự nhiên. Tưởng Tư Nghiệp mời mọi người hết sức nhiệt tình, rồi lại vào bếp bận bịu công việc, Lữ Thanh cũng đi vào theo, trong phòng khách chỉ còn lại Hoàng Đại Sinh và Chu Vũ Lâu.

Sau một hồi im lặng, Chu Vũ Lâu cẩn trọng mở lời, hỏi: "Đại Sinh, vụ án đó... thế nào rồi?"

"Rất ổn." Hoàng Đại Sinh chỉ ậm ừ qua loa một câu, rồi bật tivi lên, trên tivi đang phát chương trình "Bản tin pháp luật Tân Giang", anh lập tức chuyển kênh, sau đó ngồi xem đá bóng, mắt không buồn liếc qua chỗ khác.

Chu Vũ Lâu còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng do dự một hồi, vẫn không thể mở miệng. Anh bước tới trước cửa sổ khoanh tay, đứng bất động nhìn ra ngoài cửa sổ. Hoàng Đại Sinh liếc nhìn anh một cái. Hôm đó, trước khi xin nghỉ việc, Hoàng Đại Sinh cũng từng đứng trước cửa sổ phòng Biên tập với tư thế y hệt, nhìn xa một hồi lâu.

Hoàng Đại Sinh cuối cùng vẫn bước lại, đứng cạnh Chu Vũ Lâu.

"Vụ án đã kết thúc." Hoàng Đại Sinh nói khẽ, ánh mắt đưa theo một bầy bồ câu đang bay về tổ.

Chu Vũ Lâu quay mặt sang phía Hoàng Đại Sinh. Động tác quay đầu đó rất thú vị, ban đầu rất chậm chạp, có chút máy móc, được một nửa đường thì đột nhiệt quay phắt sang rất nhanh.

"Họ... tin rồi? Không truy cứu nữa?" Anh kìm chế sự xúc động.

Hoàng Đại Sinh lắc đầu, như đang tự sự: "Không truy cứu, qua hết... đều qua hết rồi."

Chu Vũ Lâu nhìn Hoàng Đại Sinh, cảm xúc rất phức tạp: Vui mừng, cảm kích, sự nhẹ nhõm đến quá bất ngờ, và sự yếu ớt khi qua cơn dông gió... Hoàng Đại Sinh dán mắt lên cửa sổ, cố gắng hết sức tìm kiếm đường về của những chú chim.

"Cá đến rồi đây!"

Lữ Thanh hô vang một tiếng, bưng chiếc đĩa lớn xoay vòng từ trong bếp đi ra. Đây là món "chốt hạ" của Tưởng Tư Nghiệp tối nay – cá vược biển sốt chua ngọt, nhưng đã thất bại, khê nhăn nhum nhúm, cháy xì xì. Chú cá vược biển đau khổ nằm co quắp trong đĩa, dường như đã chịu hết mọi sự dằn vặt của thế gian, rất giống với hình ảnh chân thực về tâm trạng của Chu Vũ Lâu trong mấy ngày này.

Không khí bữa ăn không tồi, mọi người buôn chuyện trên trời dưới biển. Tưởng Tư Nghiệp và những người trẻ tuổi có rất nhiều tiếng nói chung, ông luôn nhiệt tình theo dõi những thứ mới lạ, cái gì không hiểu là hỏi, hoàn toàn không tỏ vẻ thanh thế của một nhà bình luận văn học nghệ thuật, những quan điểm đưa ra trong lúc nói nói cười cười lại luôn khiến người ta phải kinh ngạc. Vì thế trong mâm cơm cuối tuần này, Tưởng Tư Nghiệp rất tự nhiên trở thành tâm điểm cuộc trò chuyện, điều này lại dễ dàng che đậy đi sự xa cách của Hoàng Đại Sinh và Chu Vũ Lâu.

Tạ Lam về nhà khi bình Mao Đài thứ nhất đã cạn.

Bà đi họp trên Sở Giáo dục. Buổi họp rất thành công, vì vậy khi bước vào nhà bà rất vui vẻ, thấy không khí trong nhà lại càng hưng phấn hơn. Bà cười tít mắt chào hỏi mọi người, rồi hào hứng thưởng thức từng món ăn, khen Tưởng Tư Nghiệp là một vị "anh hùng già sống có ích". Lữ Thanh cứ lăm le rót rượu cho bà, bà một mặt từ chối một mặt lại giơ chén ra.

Tạ Lam trước giờ không bàn chuyện công việc ở nhà, nhưng hôm nay thực sự bà quá vui, nên vừa ngồi vào bàn chưa lâu, đã bắt đầu truyền đạt cho Chu Vũ Lâu tinh thần của Sở Giáo dục.

Tạ Lam nói, các lãnh đạo Sở Giáo dục vô cùng coi trọng công tác đề bạt lớp giáo sư trẻ của nhạc viện lần này, tuần sau sẽ

thành lập tố chuyên gia đánh giá, ngoài các chuyên gia trong tỉnh ra, còn mời cả nhân vật quyền uy có tiếng nói từ Bắc Kinh tới nữa.

"Đây là công việc quan trọng của hệ thống giáo dục tỉnh ta trong năm nay." Tạ Lam nghiễm nhiên coi nhầm nhà ăn thành phòng viện trưởng, "phát biểu" với mọi người một cách vô cùng đắc ý về thành tựu của mình: "Lãnh đạo Sở Giáo dục nói rằng, nhất định phải để một nhóm người trẻ tuổi có năng lực, có thành tích, có tinh thần nghiên cứu, tư tưởng tố chất cứng rắn xông lên tuyến đầu trong việc dạy nghệ thuật, để đẩy mạnh phát triển công tác nghệ thuật của toàn tỉnh." Tiếp đó, bà uống một ngụm Mao Đài, dáng vẻ thần bí nói với Chu Vũ Lâu, "Sau khi tan họp, trưởng phòng Cao còn 'đặc biệt' bảo mẹ ở lại, nói chuyện riêng một lúc, con biết nói chuyện gì không?"

"Ai? Có phải Cao Chiếm Minh không?" Tưởng Tư Nghiệp hỏi.

"Phải." Tạ Lam nguýt chồng mình một cái.

"Cái gã Cao Chiếm Minh đó cứ họp xong lại bảo bà ở lại, hắn không thấy nhọc à? Học viện Mỹ thuật đã rối như nồi canh hẹ rồi, sao hắn ta không gọi Trần Thiết Dũng ở lại? Động một tí là 'đặc biệt' bảo bà ở lại, lại còn... nói chuyện 'riêng', hắn ta bị hâm dở à?" Tưởng Tư Nghiệp nhại lại ngữ khí vợ mình như thật. Hồi trẻ, Cao Chiếm Minh từng theo đuổi Tạ Lam, nhưng vì sự xuất hiện của Tưởng Tư Nghiệp mà không được kết quả gì, bởi vậy mỗi khi Tạ Lam nhắc đến Cao Chiếm Minh, Tưởng Tư Nghiệp lại lôi ông ta ra "chặt chém", ngoài mặt hằm hằm nộ khí, nhưng thực ra là thầm đắc ý trong lòng.

Tạ Lam không quan tâm đến ông, tiếp tục hỏi Chu Vũ Lâu: "Có biết bàn chuyện gì không?"

"Chuyện gì ạ?" Chu Vũ Lâu tỏ ra rất quan tâm.

"Bàn về con đấy." Tạ Lam nói, rồi quay đầu sang bảo Tưởng Tư Nghiệp, "Cá khê rồi!... Vũ Lâu này, trưởng phòng Cao còn đặc biệt nhờ mẹ chuyển lời hỏi thăm đến con. Ông ấy còn bảo, Vũ Lâu lúc nào cũng là tiên phong trong hàng ngũ giáo viên trẻ

tỉnh ta, đến tôi còn thành fan của Tiết Qua – học trò của cậu ấy cơ mà. Nhất định phải bảo Vũ Lâu chuẩn bị thật kĩ càng cho đợt đăng kí xét duyệt giáo sư lần này, viết tốt luận văn chuyên đề. Ngoài ra, trưởng phòng Cao còn nói, vị trí trưởng khoa Thanh nhạc của các vị vẫn còn trống, về nói với Vũ Lâu, bảo cậu ấy cố gắng hơn nữa, chúng tôi đều đặt kì vọng rất lớn vào cậu ấy, hi vọng cậu ấy có thể trở thành người dẫn đầu của sân khấu ca nhạc tỉnh ta."

Dường như rượu Mao Đài có thể bôi trơn cổ họng, Tạ Lam lại uống một ngụm lớn, động viên con rể: "Vũ Lâu, con rất có chỗ đứng trong lòng các lãnh đạo Sở Giáo dục, đến người làm bề trên như mẹ còn cảm thấy nở mày nở mặt. Về lí, mẹ không nên nói với con những lời này, nhưng trên thực tế, nếu mang so với thầy Phùng, đương nhiên mẹ thấy con xứng đáng được chọn làm trưởng khoa hơn. Tất nhiên, một người càng có năng lực, thì yêu cầu của mọi người đối với anh ta sẽ càng cao, ví dụ như nói về cách con quản lí sinh viên..."

"Ê ê ê... thôi nhá thôi nhá!" Tưởng Tư Nghiệp ngắt lời vợ, "Còn họp về đến tận nhà nữa đấy à. Tôi thấy Vũ Lâu quản lí sinh viên rất tốt, nếu không thì làm sao bồi dưỡng được người vòng nào cũng nhất như Tiết Qua?"

"Ông thì hiểu cái gì?" Tạ Lam quay sang nguýt chồng, "Một người đã bị xã hội ruồng bỏ, thì cứ chuyên tâm làm việc nhà của ông đi, đừng có suốt ngày chỉ chỏ cho người làm việc ngoài xã hội nữa. Tôi với Vũ Lâu đang nói chuyện nghiêm chỉnh đấy."

"Cái gì!" Tưởng Tư Nghiệp mặt đỏ phừng phừng, gân cổ, "Bà bảo ai là người bị xã hội ruồng bỏ hả?"

"Đương nhiên là ông rồi."

"Sao tôi lại bị xã hội ruồng bỏ?"

"Ông không bị ruồng bỏ, sao cả ngày cứ ru rú ở nhà hả?"

"Tôi..."

"Thôi thôi, cô Tạ Lam ơi!" Lữ Thanh đã cười ra nước mắt từ nãy đến giờ, cô ngăn cuộc cãi vã lại, nói với Tạ Lam, "Cháu xin cô, cô đừng chỉ chăm chăm lo cho trưởng khoa Chu nhà cô nữa,

cô cũng quan tâm một chút đến Đại Sinh nhà cháu đi, anh ấy cũng bị xã hội bỏ rơi, mấy hôm trước vừa mất việc ở tòa soạn, cũng đang chuẩn bị chuyên tâm làm việc nhà đấy. Cô xem chỗ cô còn công việc gì đại loại như đốt lò hơi, trông nhà kho không, giới thiệu cho Đại Sinh với, đi đưa báo cũng…"

Lữ Thanh đột nhiên im bặt, giữa rừng ánh mắt kinh ngạc, cô đã hiểu ra có chuyện gì. Thực ra, khi cô vừa nhắc đến chuyện "mất việc ở tòa soạn", cả bàn ăn đã im phăng phắc.

Đương nhiên mọi người rất kinh ngạc. Hoàng Đại Sinh đến làm ở Tân Giang vãn báo từ khi mới tốt nghiệp đại học, trong lòng tất cả mọi người, anh luôn xếp cùng với những từ ngữ như: Phỏng vấn, tăng ca, vụ án, tin bài. Anh từng nổi như cồn, là một trong mười nhà báo xuất sắc nhất Tân Giang, tiền đồ vô lượng. Giờ đột nhiên nghe thấy anh mất việc ở tòa soạn, sự bất ngờ của tất cả mọi người là điều dễ hiểu.

Chu Vũ Lâu hiểu ngay nguyên nhân. Anh hiểu Hoàng Đại Sinh, anh biết ngay rằng Hoàng Đại Sinh nhất định là vì giúp mình che giấu sự thật, trong lòng vướng mắc mới rời bỏ tòa soạn. Anh nhìn người bạn lâu năm, mặt đầy áy náy.

Trước sự chú ý của mọi người, Hoàng Đại Sinh cười khó xử, nhấc chén rượu lên nói với Tưởng Tư Nghiệp: "Ngạc nhiên không ạ? Nào, chú Tưởng, uống thôi."

Tưởng Tư Nghiệp nâng chén rượu lên, chạm nhẹ với Hoàng Đại Sinh, hỏi anh: "Đại Sinh, xảy ra chuyện gì thế? Sao lại mất việc ở tòa soạn được?"

Hoàng Đại Sinh cố gắng để giọng điệu mình có vẻ thanh thản: "Không phức tạp như chú nghĩ đâu, là cháu tự xin nghỉ việc. Chỉ là cảm thấy mệt rồi. Làm nghề này đã mười năm, suốt ngày đi mưa về gió chẳng được một ngày yên ổn, bây giờ chẳng phải đang mốt kiểu sống NEET[17] à? Cháu cũng theo mốt một phen thay một cách sống khác, được một lần sống đời thoải mái của kẻ du dân không nghề nghiệp. Cháu không muốn trói chặt mình trong một môi trường nào đó. Nghề nhà báo pháp luật chẳng có gì thú vị, nói thẳng ra giống như một kẻ đi bóc vết

thương, bóc xong cái này thì bóc cái khác, những vết thương lớn nhỏ của người ta đều lôi hết ra không tha cái nào. Làm nghề này cần một đôi tay có sức mạnh, như thế mới bóc nổi vết thương, mọi người mới nhìn thấy rõ. Nhưng sau một thời gian dài, đôi tay đó cũng khó tránh có phần mệt mỏi, mềm yếu, không còn mạnh mẽ như ngày trước nữa…" Khi nói vậy, anh liếc nhìn Chu Vũ Lâu.

Cả bàn tiệc im lặng trong giây lát.

Hoàng Đại Sinh xốc lại tinh thần, nói lớn: "Với lại, cháu và Lữ Thanh đang chuẩn bị đám cưới, chúng cháu muốn tập trung tận hưởng cuộc sống gia đình."

"Thật hả? Cháu và Lữ Thanh, khi nào thế hả? Chúc mừng hai đứa nhé!" Tạ Lam nâng chén rượu lên.

…

Tối hôm đó, việc Hoàng Đại Sinh xin nghỉ việc đã nhanh chóng bị thay thế bởi chủ đề tân hôn. Mọi người lại hào hứng ngút trời, nói chuyện đến tận khuya, đến khi uống cạn cả hai chai Mao Đài mới tàn tiệc. Lúc sắp ra về, Tạ Lam bỗng nhớ ra chuyện gì đó, lại gọi Hoàng Đại Sinh.

"À, Đại Sinh này, nếu cháu thấy làm nhà báo ở Tân Giang vãn báo mệt mỏi quá, thì có muốn tạm thời làm một công việc tương đối nhàn, lương cũng kha khá, đồng thời còn có thể tiếp xúc hàng ngày với các bạn trẻ không?"

"Việc gì ạ?"

"Mấy hôm trước, thầy Thôi, biên tập của tạp chí học viện bên cô nghỉ hưu rồi, bây giờ bên trường đang thiếu nhân lực, tạm thời còn chưa có ai có thể tiếp quản công việc của thầy Thôi. Nếu cháu có hứng thú, thì cứ đến nhạc viện, biên soạn mấy cuốn tạp chí của học viện trước đã, cháu thấy thế nào? Chỉ sợ là hơi 'giết gà bằng dao mổ trâu' thôi."

"Cháu… có được không ạ?" Hoàng Đại Sinh do dự.

Mắt Tạ Lam lóe sáng: "Được, chắc chắn được!" Nói xong, bà như người chị cả hào sảng, vỗ mạnh lên vai Hoàng Đại Sinh,

khiến mọi người đột nhiên nhớ đến câu Hoàng Đại Sinh vừa nói – “một đôi tay có sức mạnh”.

2

Cuối cùng vẫn xảy ra chuyện.

Lúc có cuộc gọi đến, Chu Vũ Lâu đang ở nhà lên đề cương cho luận văn chuyên đề. Đó là vào tầm 9 rưỡi tối Chủ nhật, hai ngày sau hôm Chu Vũ Lâu ăn cơm ở nhà Tạ Lam.

Người gọi điện là ông Hà, trưởng phòng bảo vệ của nhạc viện. Lúc thấy số điện thoại của ông Hà, Chu Vũ Lâu dâng lên sự lo lắng, cứ nghĩ vụ Hạ Sở Dung lại có phiền phức gì mới. Tới khi nghe ông Hà kể xong sự việc, anh mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, nỗi lo sợ lại dâng cao. Việc này mặc dù không phiền toái như cơn sóng gió mang tên Hạ Sở Dung, nhưng quả thực cũng vô cùng gay go.

Khi Chu Vũ Lâu tới đồn cảnh sát, ông Hà đang nói chuyện với một cảnh sát. Ông Hà giới thiệu Chu Vũ Lâu với viên cảnh sát, sau đó, Chu Vũ Lâu trông thấy Phương Lê Lê đang ngồi trong phòng tạm giữ.

Phương Lê Lê cúi đầu ngồi trên ghế, tóc tai bù xù, bầu ngực ngồn ngộn dưới lớp áo, gấu chiếc váy bò cách đầu gối khá xa, chỉ cần động đậy một chút là để lộ cả nội y. Lúc Chu Vũ Lâu bước vào, cô đang ngồi im lau nước mắt. Nghe thấy Chu Vũ Lâu gọi tên mình, cô ngẩng đầu, nức nở một tiếng: "Thầy Chu!" rồi không giữ được cảm xúc, òa lên khóc lớn.

Phương Lê Lê đang là sinh viên năm hai, học trò của Chu Vũ Lâu. Hơn 7 giờ tối nay, Đồn cảnh sát nhận được tin báo của quần chúng: Một phụ nữ tự xưng là "Quần Bãi Lưu Hương"[18] ở khu vực Tân Giang đang thực hiện hoạt động mại dâm trên phòng chat QQ, gây ảnh hưởng nghiêm trọng, vô cùng đồi bại... Phía cảnh sát ngay lập tức tìm thấy cô trên mạng. Quả nhiên, "Quần

Bãi Lưu Hương" rất niềm nở giới thiệu với phía cảnh sát: Mình là một nữ sinh trong sáng, xinh xắn, phục vụ chu đáo, giá cả cũng hợp lí, có thể đáp ứng mọi yêu cầu của khách hàng. Trong phần hồ sơ cá nhân, "Quần Bãi Lưu Hương" có ghi rõ các loại hình dịch vụ và giá cả của mình, một lần, bao nguyên đêm, bao tháng... Phía cảnh sát lập tức triển khai bắt giữ. Sau rất nhiều khó khăn trở ngại, cuối cùng cũng bắt được quả tang "Quần Bãi Lưu Hương" ngay tại một nhà nghỉ nhỏ, bị bắt giữ cùng còn có một khách làng chơi.

Trước khi Chu Vũ Lâu đến, phía cảnh sát đã lần lượt lấy lời khai của Phương Lê Lê và vị khách làng chơi. Tạm thời không nhắc đến vị khách làng chơi, Phương Lê Lê nhất mực khẳng định hôm nay là lần đầu tiên cô làm việc này. Lúc thấy Chu Vũ Lâu, cô lại càng nước mắt nước mũi ngắn dài, giải thích rằng thực sự vì gia đình gặp khó khăn, mẹ bị bệnh, bố thì tai nạn xe, nằm liệt giường không cử động được, đã nợ một khoản không nhỏ, càng đừng nói gì tới việc gửi tiền cho cô nữa, cô cũng vì bất đắc dĩ mới lâm vào bước đường này.

Chu Vũ Lâu nói chuyện với phía cảnh sát một hồi lâu: "Em sinh viên này biểu hiện thường ngày thực sự rất tốt, học hành cũng chăm chỉ, từ trước tới giờ chưa từng xảy ra việc vi phạm kỉ luật, quy định gì cả. Lần này thực sự là do gia đình gặp khó khăn, hơn nữa còn trẻ người non dạ, nhất thời hồ đồ nên mới phạm phải sai lầm này..." Sau đó, anh lấy danh nghĩa giáo viên và lãnh đạo khoa ra để đảm bảo, sau khi về chắc chắn sẽ tăng cường giáo dục, đảm bảo về sau sẽ không xảy ra việc như thế này nữa.

Chu Vũ Lâu không hề nói dối. Phương Lê Lê quả thực là một sinh viên vượt khó lại rất biết điều cho dù có chút hoạt bát, thích đùa giỡn với các bạn nam, nhưng nói một cách nghiêm túc thì cũng chưa tới mức có vấn đề gì quá đáng.

Cũng may, không bị tạm giam, Phương Lê Lê và vị khách làng chơi mỗi người bị phạt một nghìn tệ. Khoản tiền phạt của Phương Lê Lê là do Chu Vũ Lâu nộp.

Bước ra khỏi đồn cảnh sát, Phương Lê Lê khóc suốt chặng đường. Cô ở trong trường, khi Chu Vũ Lâu đưa cô về nhạc viện, kí túc xá đã khóa cổng. Chu Vũ Lâu đứng cùng cô ngoài sân vận động một lúc, gió hơi lạnh, anh cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người Phương Lê Lê. Đợi đến khi những giọt nước mắt của cô ngừng lại, Chu Vũ Lâu hỏi, thế ở nhà cần bao nhiêu tiền, thầy có thể cho mượn trước. Lời này vừa buông, những giọt nước mắt của Phương Lê Lê lại càng trào tuôn không ngớt, cô nức nở câu được câu chăng nói không cần nếu cần sẽ nói với anh.

Khi Phương Lê Lê chuẩn bị đi gõ cửa kí túc xá, Chu Vũ Lâu gọi cô lại, nói: "Lê Lê, em cũng là người lớn rồi, cần có sức chịu đựng nhất định. Việc này bác Hà của phòng Bảo vệ đã biết, muốn giấu cũng không giấu được. Ngày mai đi làm, bác ấy chắc chắn phải báo cáo ngay với viện trưởng và bí thư. Thầy sẽ cố gắng bằng mọi cách để giảm hình thức kỉ luật đến mức thấp nhất, cũng cố gắng co nhỏ phạm vi ảnh hưởng, nhưng sẽ không thể không có vấn đề gì được, em phải chuẩn bị tâm lí."

Phương Lê Lê nhút nhát hỏi: "Thầy Chu, em... liệu em có bị đuổi không?"

Chu Vũ Lâu nói: "Nếu theo nguyên tắc quản lí trường của viện trưởng Tạ, thì chắc chắn sẽ bị đuổi học." Vừa nói đến đây, Phương Lê Lê lại mếu máo khóc thành tiếng. Chu Vũ Lâu an ủi cô: "Em đừng khóc, nghe thầy nói này, thầy sẽ cố gắng hết sức để vớt vát. Cảnh cáo và ghi vào học bạ thì quá nhẹ, chắc sẽ rất khó. Nếu lãnh đạo nhà trường nhất quyết buộc thôi học, thì cũng chỉ còn cách cố xin được giữ lại trường quan sát thôi. Đừng nản lòng, chỉ cần không bị đuổi khỏi trường là vẫn còn hi vọng."

Phương Lê Lê đã ngừng khóc, ngây người nhìn Chu Vũ Lâu, bất động. Không biết những lời của người thầy đã khiến cô cảm thấy được an ủi, hay đang quá sợ hãi bởi hậu quả nghiêm trọng.

Chu Vũ Lâu nặng nhọc thở dài một hơi, cảm thấy những lời dưới đây vừa là nói với Phương Lê Lê, cũng là nói với chính mình: "Em xem, vì tuổi trẻ gan to, lúc nào cũng cho rằng mọi thứ đều chẳng sao cả, hành động không nghĩ đến hậu quả. Bây giờ thì biết chưa? Một khi hậu quả xuất hiện thì sẽ đáng sợ thế

nào. Nhớ kĩ lấy bài học này, trong đời người có những lỗi lầm có thể mắc, có những lỗi lầm cho dù thế nào cũng không được mắc phải. Còn nữa, sự việc dù sao cũng đã xảy ra rồi cũng đừng tự gây áp lực thêm cho mình, kiên cường lên, lo lắng cũng chẳng ích gì rồi sẽ đều qua hết thôi, về nghỉ ngơi đi." Nói xong, Chu Vũ Lâu quay người rời đi. Phương Lê Lê đuổi theo, đứng chặn trước mặt Chu Vũ Lâu, định nói gì rồi lại thôi. Sau một hồi, mới ấp a ấp úng, hỏi: "Thầy Chu, người khác... các bạn... liệu có biết chuyện này không?"

Chu Vũ Lâu chậm rãi lắc đầu, nhưng cảm giác động tác chẳng có chút sức lực nào. Nhìn vào đôi mắt khóc đỏ ngầu sưng húp của Phương Lê Lê, anh thực sự không nhẫn tâm nói sự thật cho cô biết. Trong lòng anh rõ hơn ai hết, sự việc này, chắc chắn không thể giấu giếm.

Phê bình đương nhiên không thể thoát được.

Tạ Lam đứng trên cả ba lập trường của người lãnh đạo, của người đi trước và của "nhà tiên tri", nghiêm khắc khiển trách Chu Vũ Lâu!

Chu Vũ Lâu không có gì để biện minh. Đúng vậy, nếu như đây là một cuộc tỉ thí, nếu như cuộc tỉ thí này diễn ra giữa một người có thói quen bảo thủ như Tạ Lam và một người luôn chủ trương tự do thả lỏng như Chu Vũ Lâu, thì không còn nghi ngờ gì nữa, ngay lúc này, Chu Vũ Lâu là kẻ chiến bại. Tướng lĩnh của bại quân sao dám xưng dũng mãnh? Tạ Lam nói với con rể: "Con không cần nói thêm gì nữa. Cái gì mà bồi dưỡng nghệ thuật gia? Cái gì mà không gian tự do? Cái gì mà để cho lớp trẻ được vui vẻ thỏa thích? Cái gì mà khí chất phóng khoáng cởi mở? Mở ra chỉ thấy có cửa đồn cảnh sát thôi!"

Tạ Lam nói... Tạ Lam sẽ nói... Tạ Lam đương nhiên sẽ nói: "Mẹ đã bảo ngay từ đầu rồi, mấy đứa trẻ chưa lớn hẳn này của nhạc viện rất dễ bị các tập tính xấu ngoài xã hội ảnh hưởng rồi lạc vào con đường sa ngã. Làm cách nào để đưa chúng vào khuôn khổ, quản lí chúng, đây là phần công việc vô cùng quan trọng của một người làm lãnh đạo. Nếu cứ buông thả không quản lí,

đế chúng được hoàn toàn tự do, thì cuối cùng nhất định sẽ xảy ra chuyện! Thế nào? Xảy ra chuyện chưa?"

Tiếp theo đó là những cuộc họp suốt hai ngày liền. Các thành viên ban lãnh đạo học viện, các cán bộ phòng quản lí sinh viên, phòng bảo vệ, ban tuyên truyền cùng với Chu Vũ Lâu, hơn chục con người mở cuộc tranh luận trái chiều xoay quanh việc quyết định kỉ luật Phương Lê Lê. Đa phần ý kiến là phải buộc thôi học, đương nhiên, trong đó có cả Tạ Lam. Chỉ có một số ít người, mà đứng đầu là Chu Vũ Lâu, kiên quyết cho cô gái này một cơ hội, giữ lại trường để quan sát.

Trưởng phòng quản lí sinh viên họ Lưu, 42 tuổi, là một phụ nữ chưa chồng, thường ngày nổi tiếng nghiêm khắc và cứng nhắc, đặc biệt ghét cay ghét đắng những sự việc kiểu này. Trong hai ngày họp, cô này là người kiên quyết nhất của phái "đuổi học". Thái độ nghiêm khắc, lời lẽ quả quyết, giơ cao ngọn cờ "nghiêm trị", hô vang khẩu hiệu "giết một dọa trăm", cực lực chủ trương buộc Phương Lê Lê thôi học, đồng thời dán thông báo khắp toàn trường để cảnh tỉnh những sinh viên khác... Chu Vũ Lâu mấy lần thẳng thừng tranh luận với cô ta, khiến cả cuộc họp "sặc mùi thuốc súng".

Cuối cùng, trước giờ tan làm ngày thứ ba, sau một bài diễn thuyết đầy chân thành và lay động của Chu Vũ Lâu, phòng họp của nhạc viện rơi vào im lặng. Sau đó, Tạ Lam mời bí thư Đảng ủy cho ý kiến. Bí thư Đảng ủy trước nay có tấm lòng rộng lượng, cộng thêm những cố gắng không phải không có lí của Chu Vũ Lâu trong các cuộc họp suốt hai ngày qua, ông nhìn mọi người một lượt, đặc biệt nhìn kĩ trưởng phòng Lưu, cuối cùng đưa ánh mắt về phía Tạ Lam, nói với vẻ trưng cầu: "Hay là, cho thêm một cơ hội xem sao."

Sự việc đã được quyết định như thế.

Bất luận nói gì đi chăng nữa, thì Chu Vũ Lâu cũng đã cố gắng hết sức.

Sáng hôm sau, khi đi làm, vừa bước vào cổng trường, Chu Vũ Lâu đã khựng lại. Anh thấy trên bảng tin bên cạnh cổng trường, dán lù lù một tờ thông báo kỉ luật Phương Lê Lê!

Gửi toàn bộ sinh viên.

Phương Lê Lê – Sinh viên năm hai khoa Thanh nhạc trường ta, do có hoạt động mua bán dâm phi pháp ngoài trường, ngang nhiên vi phạm quy định của luật quản lí trị an bị cơ quan công an bắt giữ, tính chất nghiêm trọng ảnh hưởng tiêu cực. Sau khi suy xét thận trọng, lãnh đạo trường quyết định kỉ luật sinh viên Phương Lê Lê bằng hình thức giữ lại trường để quan sát một năm. Mong toàn thể sinh viên lấy Phương Lê Lê làm bài học, cần tự trọng, tự yêu thương bản thân, quý trọng cơ hội học hành khó có được này, tránh đi vào vết xe đổ.

Chu Vũ Lâu kinh ngạc! Từng chữ trên tờ thông báo chẳng khác nào quả tạ giáng xuống trái tim anh. Anh không giữ nổi bình tĩnh, rút điện thoại gọi cho Tạ Lam.

"Viện trưởng, quyết định kỉ luật Phương Lê Lê sao lại dán công khai thế này?"

"Vũ Lâu à!" Tạ Lam giọng điệu hòa nhã ngắt lời anh, "Hôm qua sau khi kết thúc cuộc họp, trưởng phòng Lưu lại tìm mẹ và bí thư bàn bạc thêm một chút. Cô ấy kiên quyết phải công bố quyết định kỉ luật này. Mẹ và bí thư nghĩ, trưởng phòng Lưu làm như vậy, cũng là vì muốn cảnh tỉnh đại đa số sinh viên, hơn nữa đây cũng là công việc của cô ấy, chúng ta cũng không tiện phản bác."

"Nhưng cách dùng từ cũng phải suy nghĩ một chút chứ ạ! Trên thông báo viết lù lù 'có hoạt động mua bán dâm phi pháp', điều này sẽ gây ảnh hưởng đến bản thân Phương Lê Lê... Em ấy dù sao cũng đã bị giữ lại trường để quan sát, sau này còn phải ở lại đây, như thế này bảo em ấy làm sao mà..."

"À, cái này chúng ta cũng đã nghĩ đến. Không đuổi học em ấy, đó đã là giới hạn của nhà trường. Em ấy đã phạm sai lầm thì phải chịu sự trừng phạt đích đáng. Trưởng phòng Lưu làm như vậy thực ra cũng là trong giới hạn cho phép. Vũ Lâu ạ, con phải nói chuyện thấu đáo với Phương Lê Lê, bảo em ấy đừng có áp lực tư tưởng, dù sao cũng vẫn còn cơ hội."

Bảy giờ năm mươi phút, tại phòng họp Khoa Thanh nhạc, toàn thể giáo viên trong khoa đã đến đông đủ.

Cuộc họp này do Chu Vũ Lâu trước khi tan giờ làm ngày hôm qua đã bảo thầy Trần cán sự khoa bố trí. Nội dung cuộc họp chính là việc tuyên bố quyết định kỉ luật của nhà trường đối với Phương Lê Lê. "Không có bức vách nào không có tai", việc hai ngày nay Chu Vũ Lâu và lãnh đạo trường họp liên tục, đã khiến các giáo viên trong khoa lờ mờ cảm nhận được điều gì đó. Cũng có những người nhạy thông tin, đã biết được đại khái sự việc từ những luồng khác nhau. Nhưng Chu Vũ Lâu từ đầu tới cuối vẫn không hé răng một lời. Anh luôn cố gắng hết sức để thực hiện lời hứa với Phương Lê Lê, kéo mức độ kỉ luật xuống thấp nhất có thể, co nhỏ tối đa phạm vi ảnh hưởng. Nhưng ngày hôm nay, trong vai trò người phụ trách khoa, sau khi nhà trường đã đưa ra quyết định kỉ luật với Phương Lê Lê, anh có trách nhiệm truyền đạt lại nội dung quyết định cho toàn khoa. Nhưng xem ra bây giờ đã không cần truyền đạt nữa. Chắc tất cả các giáo viên đều đã nhìn thấy tờ thông báo dán trên bảng tin.

Chu Vũ Lâu vào đầu cuộc họp rất chậm rãi: "Thưa các thầy cô, nội dung của buổi họp ngày hôm nay chắc mọi người đều đã nhìn thấy lúc bước vào cổng trường. Em Phương Lê Lê, sinh viên năm hai của khoa ta vì... vì đã vi phạm..." Vừa nói đến đây, thì "rầm" một tiếng, cửa văn phòng bật mở, một nữ sinh sắc mặt tái nhợt đứng giữa cửa lắp ba lắp bắp: "Thầy, thầy, thầy Chu... Phương Lê Lê, bạn ấy tự vẫn rồi!"

3

Phòng Y tế trường và Chu Vũ Lâu tới nơi cùng lúc. Khi mọi người xông vào phòng kí túc xá, Phương Lê Lê đã được đặt xuống giường.

Cô đã treo cổ tự vẫn. Đường ống sưởi phía trên cửa sổ, một chiếc ghế nhựa màu đỏ và chiếc dây lưng da mà cô thích nhất đã "bắt tay nhau", giúp cô hoàn thành tâm nguyện. Cũng không hề đáng sợ như những gì người ta đồn đại, tròng mắt không lồi ra, sắc mặt cũng không thay đổi quá nhiều. Nhưng mà, lưỡi thì đúng là thè ra dài thượt, kẹt cứng giữa hai bờ môi giống như một lời than thở không thể nào thu lại.

Bên Y tế trường kiểm tra hơi thở và mạch đập cho đủ thủ tục, chẳng cần nói cũng biết đã ngừng cả. Nghe nói tỉ lệ thành công của việc tự sát bằng cách treo cổ rất cao, sợi dây thít cổ, tích tắc đi đời. Rất nhanh chóng, xe cấp cứu của 120 cũng tới, dù chẳng còn ích gì. Ba cô bạn cùng phòng của Phương Lê Lê cũng khá bình tĩnh. Khi phát hiện bạn cùng phòng đang treo lơ lửng trên không, liền vội vàng ôm cô xuống, sau đó một người chạy lên khoa, một người đi báo phòng Y tế trường, người còn lại gọi điện cho 120.

Mười phút sau, một chiếc xe cảnh sát chạy vào nhạc viện. Giữa sự sợ hãi và đớn đau, ba cô gái kể lại sự việc lúc sáng cho phía cảnh sát.

Một nữ sinh có thói quen tập thể dục buổi sáng đã dậy từ rất sớm đi chạy bộ. Khi chạy tới chỗ bảng tin thì nhìn thấy tờ thông báo kỉ luật Phương Lê Lê. Nữ sinh này vô cùng bất ngờ, vội vàng chạy về phòng để cùng Phương Lê Lê bàn bạc đối sách. Cô kể: "Lê Lê thì lại khá bình tĩnh, 'thậm chí còn cười', bạn ấy nói kết quả này tốt quá, cũng may nhờ thầy Chu, nếu không thì bị đuổi

là cái chắc.” Lúc này hai nữ sinh còn lại cũng thức giấc, họ định ra quán cháo cạnh trường ăn sáng. Phương Lê Lê nhờ họ xin phép thầy cho nghỉ học, bảo hôm nay không khỏe, không đến lớp nữa. Các bạn không dám nói gì thêm, chỉ an ủi cô mấy câu rồi đi. Dù sao cũng là bạn cùng phòng hai năm trời, trong lòng vẫn nghĩ cho Phương Lê Lê, khi ở quán cháo về còn gọi một phần cháo thịt bằm trứng bắc thảo và hai quả trứng kho xì dầu, định trước khi vào giờ học sẽ đưa về phòng cho cô. Nào ngờ vừa mở cửa phòng, đã thấy bóng Phương Lê Lê lửng lơ trước khung cửa sổ.

Sự việc này, như được lắp thêm cánh nhanh chóng truyền đi khắp mọi ngóc ngách trong nhạc viện.

Đương nhiên, Bạch Tiểu Khê cũng nghe được thông tin này, bạn cùng lớp cô là Ngô Thiến ở ngay phòng đối diện phòng Phương Lê Lê. Ngô Thiến cũng có thể coi là một nửa nhân chứng. Hôm nay, cô dậy muộn, lúc 8 giờ kém 5, cô vừa đi ra khỏi phòng, thì nghe thấy những tiếng hét thất thanh vang lên từng hồi. Sau đó, bạn nữ ở lại hành lang gọi điện cho 120 cứ nhất quyết giữ tay Ngô Thiến lại không cho đi. Vì vậy, vụ tự sát qua lời kể của Ngô Thiến đương nhiên sẽ vô cùng sinh động.

Cũng giống như bao người khác, Bạch Tiểu Khê sợ hãi vô cùng. Càng sợ hãi, thì càng tò mò, sau đó lại càng sợ hơn... Khi tan tiết học thứ hai, cô quyết định ra McDonald mua một chiếc burger.

Mỗi khi thấy sợ, cảm giác thèm ăn của Bạch Tiểu Khê lại trỗi dậy mạnh mẽ. Nói theo cách của cô, thì đây mới gọi là “đẩy lùi nỗi sợ hãi”. Dạ dày thoải mái, cảm xúc tự nhiên sẽ được giải tỏa. Món burger đùi gà nướng của McDonald dù có hơi đắt, nhưng mùi vị thực sự không thể diễn tả bằng lời, là thứ đồ ăn “đẩy lùi nỗi sợ hãi” hiệu nghiệm nhất. Cũng có thể là do tâm lí, Bạch Tiểu Khê cảm thấy hôm nay khắp chốn đều âm u mù mịt. Cô bước nhanh ra khỏi lớp học, chạy bước nhỏ cả đoạn hành lang. Khi ra khỏi cổng trường, cô ngó qua chiếc xe van trắng dừng cách đó không xa, rồi tiếp tục bước vội, chẳng hề suy nghĩ gì.

Trên chiếc xe van màu trắng.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Khê bước từ trong cổng trường ra, cặp mắt gã phụ lái suýt vọt ra ngoài! Đã hai hôm liền họ ra về tay trắng rồi. Hôm kia, Bạch Tiểu Khê không có tiết học buổi chiều, lúc trưa đã "lặn mất", họ đến đây từ lúc hơn 1 giờ, đợi hoài vô ích suốt cả buổi chiều. Hôm qua, chị gái Bạch Tiểu Khê đến Tân Giang nhập hàng, bảo cô đi giúp. Chị gái Bạch Tiểu Khê trước giờ làm nghề buôn bán hàng thời trang, thỉnh thoảng không đủ người sẽ cần Bạch Tiểu Khê giúp sức. Thế nên hôm qua Bạch Tiểu Khê xin phép khoa nghỉ học, họ lại tay trắng nguyên cả ngày. Gã phụ lái là người phụ trách trong lần hành động này, tối qua khi trở về, hắn bị gã mập lùn trách mắng một trận không thương tiếc.

Được lắm, lần này, cô ta, cuối cùng đã xuất hiện!

Gã phụ lái nhìn chằm chằm mục tiêu không chớp mắt, lông mày nhíu chặt, máu xông lên não, không biết nếu như nhìn thấy chiếc xe cảnh sát đang đỗ cách đó chỉ một bức tường, thì anh ta còn kích động đến mức đó được nữa không. Nhưng anh ta không nhìn thấy chiếc xe cảnh sát, vậy nên chỉ thấy kích động! Anh ta bảo lái xe âm thầm bám theo Bạch Tiểu Khê, chờ cơ hội ra tay.

Thực ra, từ nhạc viện ra quán McDonald có đường lớn, nhưng như thế sẽ làm lỡ thời gian. Giờ nghỉ giữa các tiết học chỉ có hai mươi phút, Bạch Tiểu Khê không được về muộn, chiếc burger đùi gà nướng lôi kéo cô nhanh chân bước vào con đường tắt nhỏ. Nói là đường nhỏ vì nó tối tăm vắng vẻ, chứ thực ra cũng không nhỏ hẹp cho lắm. Hai bên đường là dãy tường sừng sững bao quanh nhà xưởng của xưởng Cơ giới số 2 Tân Giang, hàng cây chọc trời bên cạnh dãy tường bao che khuất ánh mặt trời. Dù là giữa ngày nắng to, thì nơi đây vẫn âm u mù mịt, chẳng ai bày quán rất ít người qua, thỉnh thoảng có kẻ lang thang nằm ngủ. Hôm nay có một người đàn ông tóc tai bù xù mặt mũi bẩn thỉu, nằm ngáy khò khò cạnh mấy vỏ chai bia và nửa túi dưa muối. Anh ta ngủ như chết, bia cũng uống quá

nhiều, vì vậy khi chiếc xe van màu trắng phanh gấp lại, lôi Bạch Tiểu Khê vào trong xe, anh ta cũng chẳng hề tỉnh dậy.

Bạch Tiểu Khê vùng vẫy, vừa kêu lên được một tiếng "á", đã bị gã phụ lái bịt chặt miệng.

Gã lang thang cũng nghe thấy tiếng "á", lúc đó anh ta đang mơ mình nằm trên một chiếc giường đệm Simmons mềm mại, hung hãn đè chặt một mĩ nữ xinh như hoa như ngọc.

Rất nhanh chóng, Triệu Đạc nhận được cuộc gọi của gã mập lùn, cuộc điện thoại gọi đến từ số máy của Bạch Tiểu Khê.

Đây gọi là "thời thế đã khác trước". Bây giờ không phải lúc Triệu Đạc tỏ vẻ uy phong, bao nhiêu khí thế ngạo mạn và nét mặt như nuốt sống đối phương đều biến mất không còn một dấu vết. Cuộc gọi vô cùng đơn giản, số tiền gã mập lùn đưa ra là năm vạn tệ, ba vạn để hoàn trả số tiền nợ lần trước, hai vạn còn lại là phí bồi thường tổn thất tinh thần. Gã mập lùn nói với Triệu Đạc, thời hạn chuẩn bị tiền là đến 8 giờ tối nay. Tiền gom đủ, thì gọi điện vào số Bạch Tiểu Khê, hẹn địa điểm giao tiền trả người. Còn nếu không giao tiền đúng hạn, "thì vợ sắp cưới của mày sẽ phải làm chút việc có lỗi với mày". Còn nữa, nhất định không được báo cảnh sát. Nếu cảnh sát nhúng tay vào, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bởi vì... "vợ sắp cưới của mày chẳng phải còn phải học ở nhạc viện sao? Muốn tìm hai chúng mày, đúng là dễ như trở bàn tay!"

Đặt điện thoại xuống, Triệu Đạc tính toán một hồi lâu. Cậu ta đương nhiên nghĩ đến việc báo cảnh sát nhưng cuối cùng đã từ bỏ ý định. Sự uy hiếp của gã mập lùn chỉ là một phần, điều quan trọng nhất là một khi sự việc được công khai, thì những chuyện trước đây của cậu ta và Bạch Tiểu Khê đều sẽ lộ tẩy hết. Bản thân mình thì chẳng sao, nhưng Bạch Tiểu Khê còn đang đi học, một năm nữa sẽ tốt nghiệp, nếu để xảy ra chuyện thì cô ấy coi như "xong".

Triệu Đạc quyết định: Gom tiền.

Nhưng số tiền trong tay tính đi tính lại cũng chỉ được năm nghìn tệ, muốn gom góp đủ năm vạn chỉ trong một ngày đâu

phải chuyện dễ dàng? Xe chắc chắn phải bán. Nhưng muốn bán xe cũng cần có quá trình, tìm người mua, đàm phán giá, làm thủ tục cũng cần có thời gian, đợi đến khi xong xuôi hết những việc này, thì e rằng Bạch Tiểu Khê đã phải chịu đủ dày vò. Triệu Đạc ôm một tia hi vọng, đến chỗ một người anh em rất thân thiết. Người này cũng giống Triệu Đạc, vô công rỗi nghề, nhưng bạn bè khắp chốn. Triệu Đạc khẩn cầu người bạn, giúp tìm người mua chiếc Xiali ngay lập tức.

"Giá cả dễ thương lượng! Chỉ cần người đó có thể trả tiền ngay, giá 'nhảy lầu' tôi cũng chịu!"

Người bạn nghe ngóng một vòng, quả nhiên có người có hứng thú với chiếc xe đó, nhưng hiện giờ họ không ở Tân Giang, phải vài ngày nữa mới về. Nước xa không cứu được lửa gần, Triệu Đạc lo lắng đến phát cuồng! Người bạn thực tình không thể đứng nhìn được nữa, hỏi cậu ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại gấp gáp như vậy, Triệu Đạc sống chết không chịu hé răng. Cuối cùng, không còn cách nào khác người bạn lấy ra năm nghìn tệ vét hòm của mình. Cậu ta nói với Triệu Đạc, năm nghìn tệ này là tiền ăn cả năm của mình, nếu không trả nhanh thì ngày ngày sẽ đến nhà Triệu Đạc ăn chực cơm. Triệu Đạc cảm kích vô cùng, vỗ ngực nói: "Hai hôm nữa, chỉ cần bán được xe, sẽ lập tức trả tiền."

Lúc cầm được số tiền này là 2 giờ chiều. Bây giờ còn thiếu bốn vạn nữa. Triệu Đạc ngồi vào trong chiếc Xiali, thấy toàn thân mệt mỏi, nơi duy nhất còn chút sức lực là đôi tay. Hai tay cậu vẫn đang nắm chặt nắm đấm, mồ hôi ướt nhẹp, móng tay như sắp chọc thủng cả lòng bàn tay.

Cậu lái xe đi, xe chạy rất chậm. Cậu cũng không biết mình nên đi đâu. Tại một ngả đường có đèn đỏ, cậu thất thần rất lâu mãi cho tới khi phía sau vang lên những hồi còi inh ỏi, mới nhận ra đèn đã bật xanh. Người lái xe phía sau khi vượt qua còn bực dọc quẳng lại một câu chửi thề. Điều này khiến sự ức chế trong Triệu Đạc bỗng nhiên có chỗ trút bỏ. Cậu đạp mạnh chân ga đuổi theo! Ngoác miệng, phản đòn bằng câu chửi tục tĩu hơn, người lái xe kia sợ quá, nhanh chóng bỏ chạy mất dạng.

Triệu Đạc dừng xe lại, nặng nhọc thở dài một hơi, cuộn mình trên ghế xe. Lúc này, cậu vừa ngước mắt lên, thì thấy ngay chiếc điện thoại đó.

Đó chỉ là một chiếc điện thoại công cộng bình thường, đặt tại cửa trả phí của một cây bán báo, sợi dây điện thoại ngoằn ngoèo chui vào bên trong nhưng lúc này lại như đang len lỏi vào trong lòng Triệu Đạc. Sợi dây lòng của Triệu Đạc rung lên, bỗng nhớ ra một người phụ nữ đã lâu không gặp.

Đó đã là chuyện cũ từ rất lâu, hồi đó Triệu Đạc còn chưa quen Bạch Tiểu Khê. Một cơ hội rất ngẫu nhiên, Triệu Đạc quen người phụ nữ đó trên mạng, sau vài lần nói chuyện họ gặp mặt rồi lên giường. Thời gian đó, Triệu Đạt điên cuồng mê đắm trò máy đánh bạc, nợ khu chơi game một khoản lớn. Không còn cách nào khác, cậu giở trò hạ đẳng. Vào lần thứ tư gặp gỡ, lên giường với người phụ nữ kia, cậu dùng chiếc máy quay mini của mình, quay trộm lại cả quá trình.

Địa vị xã hội của người phụ nữ đó không cho phép bà ta để xảy ra chuyện này. Vì vậy, khi nhận được đĩa CD và "thư cầu cứu" mà Triệu Đạc gửi đến, bà ta đã chấp nhận. Đương nhiên, Triệu Đạc cũng không hề hét giá, chỉ cần đủ số tiền nợ của mình là xong chuyện. Nhưng chính từ lần đó trở đi, Triệu Đạc phát hiện ra một việc: Thực ra, những người bạn trên mạng có thể sinh lợi nhuận. Đại khái đó có thể coi là đoạn "tiền truyện" cho phần "tung hoành bốn biển" của cậu ta và Bạch Tiểu Khê.

Triệu Đạc bước xuống khỏi chiếc Xiali. Đến giờ cậu vẫn còn nhớ như in số điện thoại của người phụ nữ đó, cậu dùng điện thoại công cộng để gọi. Cậu không thể gọi bằng điện thoại của mình được, người phụ nữ đó chắc chắn sẽ không nghe máy.

Phương Lê Lê đã được xe chở xác của công ty mai táng đưa đi. Chu Vũ Lâu cũng đi theo, đi cùng còn có thầy Trần cán sự khoa và một người của phòng Bảo vệ.

Tạ Lam có phần hối hận, nếu không cho công khai quyết định kỉ luật Phương Lê Lê chắc đã không sao. Kỉ luật một sinh

viên vốn dĩ chỉ là "chuyện trong nhà" của một trường học, nhưng liên quan đến mạng người thì nhất định sẽ kinh động cấp trên. Tạ Lam đã vững vàng chèo lái nơi này gần mười năm, chưa bao giờ xảy ra phiền phức lớn thế này. Chẳng bao lâu nữa, bà sẽ về hưu một cách vinh quang, thì lại xảy ra chuyện như vậy.

Cả nhạc viện chìm trong sương mù, những cuộc chuyện trò sôi nổi của các giáo viên bị thay thế bằng những lời bàn tán thì thầm kín đáo, những người trẻ tuổi cũng đã qua giai đoạn hiếu kì khi vừa nghe chuyện, tiếp theo đó là sự sợ hãi và u uất xua mãi không tan.

Việc sắp xếp công tác đều đã thực hiện tương đối. Thông báo kỉ luật trên bảng tin đã được xé bỏ. Tạ Lam triệu tập một cuộc họp ngắn với toàn bộ giáo viên trong trường, yêu cầu mọi người duy trì công tác như bình thường tại vị trí của mình, bình ổn tâm lí sinh viên, ngăn chặn việc lan truyền thông tin sự việc càng không cho phép đặt điều gây dư luận. Ban quản lí kí túc xá nhanh chóng sắp xếp chuyển phòng cho ba bạn cùng phòng của Phương Lê Lê nhưng họ còn chưa thể lập tức rời khỏi căn phòng này. Nhà trường đã thành lập nhóm thu thập di vật lâm thời, tổ trưởng và các thành viên đều là ba nữ sinh này. Tạ Lam ra chỉ thị, các di vật của Phương Lê Lê bắt buộc phải sắp xếp xong trước khi phụ huynh tới. Về mặt này, xuất phát từ việc cân nhắc đến vấn đề nhân văn sợ phụ huynh khi tự tay sắp xếp di vật sẽ xúc động đau buồn, một mặt khác, cũng để tránh việc họ lưu lại trường quá lâu, dễ sinh chuyện thị phi.

Việc thông báo cho gia đình Phương Lê Lê được giao cho Phùng Thái. Anh đáp chuyến tàu lúc 4 giờ chiều về quê Phương Lê Lê, thời gian trở về đến Tân Giang là 9 giờ sáng ngày mai. Đi cùng anh còn có một cán bộ của phòng Quản lí sinh viên và một nhân viên y tế của trường. Lúc chuẩn bị đi, Tạ Lam đã sắp xếp kĩ càng: Nguyên tắc lớn nhất là bảo mật, chỉ nói rằng Phương Lê Lê bị ốm, sau khi đến Tân Giang rồi tính tiếp. Nhưng nếu cha mẹ Phương Lê Lê thực sự phát giác ra được điều gì, không thể giấu được nữa thì hãy nói sự thật, nói cho họ biết rằng người đã mất rồi. Nhất định phải cố hết sức an ủi, còn nữa, trước tiên đừng

nói rằng tự sát, để tránh việc khó không chế cục diện. Về phía nhà tang lễ, Chu Vũ Lâu cũng đã phối hợp công việc, họ nói sẽ để người trang điểm giỏi nhất vào trang điểm cho Phương Lê Lê, để cô trông thanh thản phần nào. Chu Vũ Lâu còn bảo một cô giáo đi mua cho Phương Lê Lê ít quần áo, một chiếc áo len dày dặn, một bộ đồ thể thao, một chiếc khăn voan và một chiếc mũ. Lúc mất, cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ, bây giờ có những thứ này, chắc cô sẽ thấy ấm áp hơn... Sau khi mọi công tác đã được giao xong, Tạ Lam và Bí thư Đảng ủy cùng nhau đi báo cáo tình hình lên Sở Giáo dục.

Tất cả đều diễn ra nhanh chóng và có trật tự, quy mô rộng lớn mà lặng lẽ như không. Trong nhạc viện đã không còn không khí nhộn nhịp ngày nào. Trời ạ, một sợi dây ngắn thực sự có thể trói buộc tất cả mọi người sao? Đương nhiên rồi, chỉ cần nó thít chặt một chiếc cổ.

Còn năm phút nữa là 6 giờ tối, chiếc Xiali của Triệu Đạc lại một lần nữa chạy qua đại lộ Khải Hoàn.

Triệu Đạc vừa đến khu vực này lúc 5 giờ hơn, tới giờ xe của cậu đã lượn đi lượn lại khu đại lộ Khải Hoàn này sáu, bảy vòng. Cậu vừa lái xe vừa quan sát, nhìn ra ngoài hết lần này đến lần khác, chẳng hề thấy ai như cảnh sát mặc thường phục, cũng không thấy có người phụ nữ nào.

Vừa rồi, trong điện thoại, Triệu Đạc nói chuyện với người phụ nữ kia vừa ngọt nhạt vừa dọa nạt. Ban đầu là uy hiếp: "Bốn vạn tệ, một đồng không được thiếu! Nếu không chiếc đĩa ghi cảnh nóng sẽ một lần nữa đối mặt với tình cảnh ai ai cũng biết." Sau khi nói xong những lời cứng rắn, cậu lại bắt đầu dùng sự chân thành để cảm động đối phương. Triệu Đạc nói: "Ai cũng có lúc gặp khó khăn, bây giờ thực sự em đang gặp chuyện, nếu không sẽ không bao giờ nói lời không giữ lời, lại đến gây phiền phức cho chị. Chị bảo là xin cũng được, là mượn cũng được, sau này có tiền em sẽ trả chị. Bản gốc chiếc đĩa em giữ lại, chủ yếu là vì không nỡ, muốn mỗi lúc nhớ chị lại lấy ra xem. Chị yên tâm, sau lần này em đảm bảo sẽ tiêu hủy nó!"

Triệu Đạc yêu cầu người phụ nữ đưa bốn vạn tiền mặt đến đại lộ Khải Hoàn, đặt trong bồn hoa bên cạnh cột điện đối diện khách sạn Đại Dương Quyến Rũ. Để làm đẹp môi trường, mấy năm gần đây chính quyền thành phố Tân Giang liên tục thực thi công tác "hàng rào hoa", trên hàng rào ven đường, cứ cách hai mét lại đặt một bồn hoa đầy những bông hoa rực rỡ sắc màu.

Người phụ nữ không nói gì cả, coi như đã ngầm đồng ý. Cuối cùng quyết định thời gian là 6 giờ tối.

Triệu Đạc chọn địa điểm ở cạnh đường lớn là có tính toán cả. Ở đây tầm nhìn rộng, tiện quan sát, một khi thấy có gì bất ổn cũng dễ dàng tháo chạy. Cậu rất quen thuộc khu vực đại lộ Khải Hoàn, đoạn đường này không tắc đường, bốn phía rất nhiều đường nhánh, muốn chạy trốn cũng tương đối dễ dàng.

Đã 6 giờ một phút.

Triệu Đạc lại lái xe vào đường Khải Hoàn. Vừa rồi, trong một con ngõ nhỏ, cậu đã lấy một chiếc khăn chuẩn bị trước, che biển số xe đi. Bây giờ tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ xem kết quả thế nào nữa thôi. Triệu Đạc nóng lòng, tim đập thình thịch, căng thẳng đến sắp mất kiểm soát. Khi còn cách bồn hoa đó khoảng ba trăm mét, tim cậu như sắp nhảy ra ngoài. Cậu ta lái xe chậm lại, nheo mắt nhìn kĩ phía trước, càng lúc càng gần... Cột điện ở kia, bồn hoa ở kia, hoa cũng ở kia, một lùm lớn, màu đỏ màu tím, cứ mờ mờ ảo ảo.

Hình như không có gì nguy hiểm.

Trên vỉa hè không có nhiều người qua lại, không thấy ai đứng một chỗ. Một bà lão đang đi ngang qua cột điện, tay cầm... một làn rau thì phải, không hề ngó nghiêng cứ thế bước đi. Vài chiếc taxi đỗ trước cửa khách sạn bên kia đường, khách lên lên xuống xuống. Triệu Đạc lại nhìn vào gương chiếu hậu, không thấy chiếc xe nào đi theo mình.

Thôi được rồi.

Triệu Đạc hít sâu một hơi, mắt mở căng, đạp mạnh chân ga một cái!

Như bắt đầu một cú nhảy bungee, chiếc Xiali rú lên lao về phía trước, đột nhiên phanh gấp, dừng lại đúng ngay bên cạnh bồn hoa! Triệu Đạc không cần xuống xe, cửa sổ xe vốn dĩ đã mở sẵn. Nhanh như cắt, cậu xích mông sang ghế phụ lái, thò cánh tay ra vừa đủ với tới phong thư đó. Phong thư đặt trong bồn hoa, bên trên chặn bằng một viên đá. Khi giật phong thư, viên đá bị kéo bắn lên khiến cậu giật mình suýt nữa làm rơi cả phong thư xuống đất. Đúng lúc này, cậu thấy trước cửa sổ ô tô xuất hiện một khuôn mặt đàn ông, tim cậu lập tức co rút lại như chỉ còn bằng hạt đậu. Người đàn ông nhìn vào trong xe, thò tay vào đưa cho cậu ta một mảnh giấy nói: "Phá hoại bồn hoa phạt hai mươi tệ, nộp tiền luôn."

"Cút!"

Người đàn ông rụt ngay lại.

Còn chưa kịp ngồi vững, Triệu Đạc đã lại phóng vút đi!

Phóng xe đi một hồi lâu, Triệu Đạc mới dừng lại. Cậu nhìn quanh tứ phía một vòng không có ai khả nghi. Cậu bóc phong thư ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy tiền cậu vô cùng cảm kích! Nhưng khi thấy độ dày của thếp tiền, một sự thất vọng lập tức dâng lên. Triệu Đạc đếm thử, quả nhiên chỉ có một vạn tệ. Trong phong thư còn một mảnh giấy, đại ý là, chỉ có thể bỏ ra một vạn tệ, đây là lần cuối cùng! Lần cuối cùng! Lần cuối cùng! Lập tức tiêu hủy băng ghi hình! Nếu sau này vẫn lằng nhằng, thì chỉ còn nước bất chấp để báo cảnh sát thôi! Cậu cứ liệu mà làm!

Triệu Đạc nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 6 giờ 15 phút.

6 giờ 15 phút. Hai vạn tệ.

Chỉ còn không đầy hai tiếng đồng hồ nữa là đến thời hạn gã mập lùn đặt ra, ba vạn còn lại phải kiếm đâu ra đây? Triệu Đạc mệt mỏi vươn vai, một giọt mồ hôi lăn xuống cổ ngứa ngáy, cậu đưa tay gãi sau đó hai tay lại nắm chặt nắm đấm. Đây là thói quen hình thành từ nhỏ của cậu, mỗi khi căng thẳng, khi u uất, khi kích động, khi hết cách, cậu đều nắm những nắm đấm thật

chặt, như đưa ra minh chứng cho tinh thần đang căng thẳng hết mức.

Chập tối hôm nay, ở một góc nào đó của Tân Giang, trong một chiếc xe Xiali, Triệu Đạc đã nắm chặt nắm đấm như thế. Cậu nắm rất lâu, khi buông nắm đấm ra, cậu bỗng nghĩ đến một từ.

Một từ, một từ "chắc nình nịch".

4

9 giờ sáng hôm sau, mẹ Phương Lê Lê theo Phùng Thái bước vào một nhà nghỉ gần ga tàu hỏa Tân Giang. Phương Lê Lê không hề nói dối. Không lâu trước đây, bố cô bị tai nạn xe, giờ vẫn đang nằm liệt giường không động đậy được. Mẹ Phương Lê Lê gửi chồng cho họ hàng chăm sóc, một mình đến Tân Giang thăm "cô con gái đang ốm".

Vừa bước vào cửa chính nhà nghỉ, mẹ Phương Lê Lê đã dừng bước, nét mặt hồ nghi hỏi Phùng Thái, chẳng phải bảo là Lê Lê ốm sao? Sao chúng ta không đến bệnh viện, đến đây làm gì? Phùng Thái nói qua loa, tình hình cụ thể còn phải để lãnh đạo nhà trường nói với chị. Sau đó không cho bà có cơ hội đặt câu hỏi nữa, đẩy nhẹ bà đi lên lầu, mở cửa một gian phòng.

Căn phòng rất rộng, Chu Vũ Lâu, Tạ Lam và mấy lãnh đạo trường, ông Hà – trưởng phòng bảo vệ, trợ lí viện trưởng Vương Nguyệt đều có mặt, còn có một cảnh sát mặc cảnh phục.

Nhìn thấy cảnh sát, mẹ Phương Lê Lê mặt càng biến sắc. Phùng Thái giới thiệu với bà những người có mặt tại đó một cách nhanh gọn nhất, sau đó, nhiệm vụ thông báo sự thật được đặt lên vai Chu Vũ Lâu.

Từng lời nói của Chu Vũ Lâu đã trải qua bao lần cân nhắc, cuối cùng lại trở thành: "Chào chị, mong rằng chị có chuẩn bị tâm lí. Em Phương Lê Lê vì vi phạm quy định về luật quản lí trị an, bị nhà trường kỉ luật. Em ấy nhất thời nghĩ quẩn, nên đã tự sát. Sự việc xảy ra ngày hôm qua, bây giờ người đã ra đi rồi, chị nhất định phải bớt..."

"Hả???..."

Nhà tang lễ đường Phúc Thọ tọa lạc trên đường Phúc Thọ, gần ngoại ô thành phố Tân Giang. Không biết con đường đã có tên này từ trước, hay tại tên nhà tang lễ sau này được lấy đặt tên cho đường. Khi đoàn người của nhạc viện tới nơi, đã gần 11 giờ. Khoảng thời gian ở nhà nghỉ vừa rồi, là một sự dày vò vô cùng lớn với tất cả mọi người. Mẹ Phương Lê Lê đớn đau muôn phần, cuối cùng đến sức lực để khóc cũng không còn nữa chỉ co ro trên giường không ngừng rên rỉ. Khi có thể nói chuyện, bà bắt đầu hỏi thăm đầu đuôi sự tình, hỏi xem con gái mình vi phạm quy định gì? Bị kỉ luật gì? Tự sát như thế nào? Trước đó Chu Vũ Lâu còn mong rằng, liệu có thể cố gắng tránh nhắc đến việc mại dâm trước mặt mẹ Phương Lê Lê chăng, nhưng anh phát hiện ra rằng, mong ước đó thật ngây thơ.

Trong kho giữ lạnh của nhà tang lễ hàn khí rợn người. Ở nhiệt độ này, trong tất cả mọi người, xem ra chỉ có quần áo của Phương Lê Lê là thích hợp nhất.

Miệng ngậm chặt, lưỡi đã thụt vào trong, mặc dù nét mặt vẫn còn chút đơ cứng, nhưng chiếc mũ rộng vành màu xanh da trời, chiếc khăn voan đầy màu sắc và bộ đồ thể thao thời thượng nói cho cùng vẫn mang lại khí chất của một thiếu nữ tuổi hoa. Mẹ Phương Lê Lê gắng sức giằng khỏi sự dìu đỡ của Vương Nguyệt và nhân viên y tế trường, nhào lên người con gái òa lên khóc lớn. Mọi người không giữ bà lại, trong tiếng khóc của người phụ nữ ấy, cõi lòng Chu Vũ Lâu như tan nát từng hồi. Trong sự tan nát đó có sự đồng cảm với người mẹ, nhưng nhiều hơn là sự tiếc nuối cho Phương Lê Lê. Đúng vậy, người đang nằm trên giường đặt xác kia là học trò của anh, họ đã quen nhau hai năm. Chỉ vài hôm trước cô còn cất cao giọng hát trong giờ học ở phòng đàn, tưởng tượng về tương lai trong sự bao bọc của thượng đế. Còn nữa, tối hôm đó. “Thầy Chu, người khác... các bạn, liệu có biết chuyện này không?” Đúng vậy, Chu Vũ Lâu vẫn còn nhớ như in, đó là câu nói cuối cùng cô nói với mình, cho dù giọng nói ngắt quãng nhưng biểu cảm thực vô cùng sinh động. Vậy mà giờ cô đang nằm ở đây cứng đờ thẳng đuột.

~

Mẹ Phương Lê Lê vẫn đang khóc, giọng đã khàn đặc. Tim bà không được tốt, nhân viên y tế trường đã cầm sẵn thuốc trợ tim trong tay và chuẩn bị tinh thần xông tới hồi sức tim phổi bất cứ lúc nào. Tiếng khóc đau đớn dần chuyển thành tiếng thút thít trong họng, mẹ Phương Lê Lê ngẩng đầu lên nhìn kĩ cô con gái, vuốt nhẹ lên mặt cô mơ hồ gọi "Lê Lê... Lê Lê ơi..." Vương Nguyệt nhìn sang Chu Vũ Lâu, Chu Vũ Lâu gật đầu, Vương Nguyệt chuẩn bị tiến lại dìu bà dậy, ông Hà cũng chuẩn bị lấy vải che thi thể lại. Nhưng đúng lúc này, sự việc bất ngờ đã xảy ra.

Mẹ Phương Lê Lê đứng phắt dậy, lao về phía Chu Vũ Lâu!

"Tôi liều chết với các người! Các người ép Lê Lê đến chết! Tôi cũng không cần sống nữa..." Chu Vũ Lâu bị bà xô ngã nhào xuống đất. Mọi người chạy tới kéo bà lại, bà nhào lên người Chu Vũ Lâu, túm tóc, xé quần áo anh, vừa khóc vừa gào thét: "Tôi không sống nữa! Các người làm thầy cô, mà ép học sinh đến chết, ép con gái tôi phải chết! Tôi liều mạng với các người... Lê Lê ơi..."

Chu Vũ Lâu không hề phản kháng, anh cứ thế cúi đầu, ngồi trên nền đất, mặc kệ người mẹ trút hết mọi oán giận trong lòng. Mọi người phải cố gắng hết sức mới kéo được bà ra khỏi người Chu Vũ Lâu. Lúc kéo ra, trong tay bà còn cầm một nhúm tóc của anh. Sau đó, thuốc trợ tim và việc hồi sức tim phổi mới được dùng đến.

Mẹ Phương Lê Lê ở Tân Giang ba ngày.

Trong việc giải quyết hậu sự vụ tự sát, Tạ Lam đã thể hiện tinh thần trách nhiệm vô cùng cao. Nhà trường chi trả toàn bộ chi phí an táng của Phương Lê Lê, Tạ Lam còn tự bỏ ra năm nghìn tệ cho mẹ Phương Lê Lê. Lúc chuẩn bị ra về, Tạ Lam phái hai cán sự của phòng quản lí sinh viên hộ tống bà về nhà, và dặn dò rất kĩ, phải cố hết sức giúp đỡ ổn định cuộc sống.

Lúc tiễn ra ga tàu, Chu Vũ Lâu cũng đi. Vốn dĩ vì chuyện ở nhà tang lễ, mọi người đều khuyên anh đừng đi nhưng anh vẫn ra ga từ rất sớm.

Nhìn thấy Chu Vũ Lâu, nước mắt mẹ Phương Lê Lê lại tuôn trào. Bà chân thành nói lời xin lỗi Chu Vũ Lâu, nói rằng đã nghe kể về lòng tốt mà thầy Chu dành cho Lê Lê, vốn đã định đến xin lỗi thầy Chu từ trước nhưng mãi vẫn thấy không có mặt mũi nào để đi... Chu Vũ Lâu ngắt lời bà, đưa cho bà một phong thư trong đó là mấy nghìn tệ tiền quyên góp của toàn bộ giáo viên và sinh viên trong khoa. Sau đó anh lại rút một vạn từ trong túi ra, đặt vào tay mẹ Phương Lê Lê, nói với bà: "Đây là chút tấm lòng của cá nhân tôi, chị nhất định phải nhận, hoàn cảnh gia đình mình Lê Lê đã kể với tôi, tôi là thầy của em ấy, đây là điều nên làm."

Anh thoáng nhìn sang chiếc túi du lịch của mẹ Phương Lê Lê, trong đó đặt hài cốt của con gái bà. Anh nói tiếp: "Lê Lê một ngày là học sinh của tôi, thì mãi mãi sẽ là học sinh của tôi, cho dù em ấy có còn hay không thì sự thật đó cũng không thay đổi. Sau này nếu gia đình có khó khăn gì, xin cứ gọi điện cho tôi, nếu đổi số điện thoại tôi cũng sẽ báo với mọi người..." Mẹ Phương Lê Lê từ nãy đến giờ đã khóc không thành tiếng.

Khi tàu chuyển bánh, Chu Vũ Lâu run rẩy vẫy tay. Anh nhìn theo đoàn tàu càng lúc càng xa, từ một vật thể khổng lồ tiếng kêu vang trời đất biến thành một điểm đen trầm mặc. Anh đứng lại trên thềm nhà ga rất lâu, thềm nhà ga trống trải bao nhiêu, thì sự ức chế trong anh nhiều bấy nhiêu. Nói một cách chính xác, cả ngày hôm đó Chu Vũ Lâu đều rất ức chế. Nhất là đến buổi tối, sau khi một mình uống vào mấy chén rượu, anh dường như uất ức đến nghẹt thở.

Chính buổi tối hôm đó, anh nhìn thấy email mà Bạch Tiểu Khê gửi cho mình.

5

Nói về Bạch Tiểu Khê.

Ha ha! Cuối cùng Bạch Tiểu Khê "gặp đại nạn lại không nguy hiểm". Ngay hôm bị bắt cóc cô đã được giải cứu. Thời gian cô gặp Triệu Đạc là lúc 7 giờ 55 phút, Triệu Đạc mang theo năm vạn tệ, vừa đúng thời hạn gã mập lùn đặt ra.

Gã mập lùn rất giữ chữ tín, không hề làm gì Bạch Tiểu Khê. Hắn nhận tiền, cảnh cáo Triệu Đạc sau này đừng có "động thổ trên đầu Thái Tuế"[19], còn nói với Bạch Tiểu Khê: "Còn mày cũng đừng có ra đường hại người nữa, đồ chó cái thối tha!" Rồi để hai người họ "cút xéo". Triệu Đạc thực chỉ muốn xông lên đấm cho hắn mấy cái, nhưng bên cạnh gã mập lùn còn có vệ sĩ.

Số tiền ba vạn còn lại, Triệu Đạc đi vay nặng lãi.

Vay nặng lãi – đó chính là cái từ "chắc nình nịch" mà tối hôm đó, lúc ngồi trong chiếc Xiali, Triệu Đạc bỗng nhiên nghĩ đến khi buông nắm đấm trong tay ra.

Sở dĩ nói nó "chắc nình nịch", là vì Triệu Đạc cảm thấy rằng, đứng trước luồng sức mạnh đó, bất cứ ai cũng trở nên mềm yếu bơ vơ, không thể chống đỡ. Trước đây, khi Triệu Đạc còn chơi bời đàn đúm trong khu chơi game đã quen biết những kẻ cho vay nặng lãi. Lúc bấy giờ, vì nợ tiền của khu chơi game, cậu cũng đã mấy lần có ý định đi vay nặng lãi. Nhưng cậu từng nghe kể quá nhiều về việc, vì không có khả năng trả tiền mà bị ông chủ cho vay nặng lãi ép đến mức tan cửa nát nhà. Vì vậy hồi đó, cậu thà mạo hiểm tống tiền bạn trên mạng cũng không muốn nhúng chân vào vũng nước đục đó, cho dù ông chủ cho vay nặng lãi từng liên tục bày trò dụ dỗ.

Nhưng lần này thì khác, thực sự cậu đã đi vào ngõ cụt, vậy nên đành đến tìm ông chủ đó. Dù gì cũng là người quen cũ, ông chủ rất nể mặt Triệu Đạc. Số tiền vay là ba vạn tệ, lãi ngày 3% trả hết trong vòng một tháng. Nghĩa là Triệu Đạc vay ba vạn tệ, tiền lãi mỗi ngày là chín trăm tệ, sau một tháng nữa, tới hạn trả tiền Triệu Đạc phải trả cho chủ nợ cả gốc lẫn lãi là năm vạn bảy. Nói thật, mức lãi này trong thị trường cho vay nặng lãi chợ đen cũng không phải cao, hơn nữa còn có rất nhiều điều kiện đi kèm để thúc giục người vay tiền phải trả nợ đúng hạn, mà ông chủ nợ cũng không tính vào. Triệu Đạc viết luôn một tờ giấy nợ năm vạn bảy, nhận ba vạn tệ từ tay ông chủ, đi chuộc Bạch Tiểu Khê về.

Tối hôm đó, sau khi về nhà, Bạch Tiểu Khê ngồi khóc lóc với Triệu Đạc rất lâu.

Lần này thì gay to rồi! Để cứu Bạch Tiểu Khê, cả trước cả sau, tính ra tốn tổng cộng bảy vạn bảy nghìn tệ! Trừ đi khoản một vạn rưỡi mà Triệu Đạc tự bỏ ra, còn lại sáu vạn hai toàn là tiền vay nợ.

Sáu vạn hai cơ đấy.

Triệu Đạc làm một phép tính, mang bán chiếc Xiali đi, tính hết nước hết cái có thể lấy được ba vạn, cho dù dốc hết vào khoản vay nặng lãi, thì vẫn còn nợ ông chủ hai vạn bảy, cộng thêm khoản năm nghìn tệ vay của cậu bạn nghèo, là lại thành một cái hố ba vạn hai. Cậu bạn còn dễ ăn nói, số tiền vay nặng lãi thì không được chậm một ngày, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Bạch Tiểu Khê an ủi Triệu Đạc đừng lo lắng, bảo cô có thể mượn tạm trước chút tiền ở chỗ chị gái. Việc kinh doanh hàng thời trang của chị gái Bạch Tiểu Khê mặc dù chỉ là buôn bán nhỏ lẻ, nhưng thu nhập từ trước tới giờ đều rất khá. Bạch Tiểu Khê nói, chị gái chắc chắn có chút tích lũy, sẽ không thấy chết không cứu đâu.

Tối đó, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc "không hẹn mà gặp", cùng nghĩ đến một vấn đề, đó là "sự nghiệp" của họ có cần tiếp tục hay không. Nhưng không ai nhắc đến việc này, cũng không vì vụ gay go lần này mà kêu than. Họ biết điều đó chẳng ích gì, kẻ

cặp có lúc được ăn thịt, thì chắc chắn cũng có lúc bị ăn đòn, đâu cần phải khóc lóc thút thít than thân trách phận. Về việc sau này có làm nữa hay không, thì cứ đợi sau này hẵng hay. Ngoài ra, Triệu Đạc không hé răng nhắc gì đến việc cậu ta tống tiền người phụ nữ kia.

Vốn dĩ tính toán tương đối ổn nhưng ngày hôm sau, sau khi gọi điện cho chị gái xong, Bạch Tiểu Khê vô cùng ủ rũ. Công việc làm ăn của chị gái dạo này lên như diều gặp gió, vì vậy lại mở thêm một cơ sở mới trong chuỗi cửa hàng, vừa mới khai trương, phải thuê nhà, sang sửa, nhập hàng... tiền gần như đều đã bỏ hết vào đó, tất cả chỉ còn lại chưa đến hai vạn tệ làm vốn lưu động. Chị gái nói, có thể đưa trước cho cô một vạn, số còn lại thì thực sự là lực bất tòng tâm.

Không còn cách nào khác, Bạch Tiểu Khê lại mặt dày gọi điện về nhà, nói dối là đang có một cơ hội được quay phim, còn là vai diễn khá quan trọng nhưng phải lót tay cho đạo diễn, hỏi xem ở nhà có thể "tài trợ" một chút được không. Lúc ấy bố mẹ cô cười sung sướng, hào phóng hứa cho năm nghìn tệ, còn nói với con gái nếu không đủ thì cứ nói, đây là việc đại sự nhất định đừng để chuyện tiền bạc làm lỡ dở, ở nhà không thiếu tiền, có thêm tám trăm, một nghìn nữa cũng không thành vấn đề. Lời nói thật thà khiến Bạch Tiểu Khê "khóc không ra nước mắt". Nhưng dù gì, tiền của bố mẹ và chị gái cộng vào cũng được một vạn rưỡi. Bạch Tiểu Khê nói với Triệu Đạc, mau mau tìm người bán xe, nếu chiếc Xiali đó thực sự có thể kéo về được ba vạn, thì cái hố kia chỉ còn lại chưa đến hai vạn nữa, muốn giải quyết cũng dễ hơn nhiều.

Nói thì dễ đấy, nhưng gần hai vạn tệ thực sự dễ kiếm thế sao?

Chính vào lúc này, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc nhìn nhau, họ đều rõ trong lòng đối phương đang nghĩ gì. Vấp ngã ở đâu, thì đứng lên ở đó, tổn thất do gã mập lùn gây ra có thể để người đàn ông tiếp theo bù vào. Con người chắc không thể cứ đen đủi mãi thế chứ? Số phạm "sát tinh" còn có thể đổi vận nữa là, rồi còn bảo "qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai", bây giờ đã "bĩ" đến mức

không thế "bĩ" hơn được nữa rồi, thì "thái" cũng phải đến chứ nhỉ?

Triệu Đạc nhắc đến cái tên đó đầu tiên.

"À, dạo trước chẳng phải em vẫn hay nói chuyện với một người tên là Dạ... cái gì Không đấy sao?"

"Dạ Lạc Mông Không."

"Đúng! Chính là anh ta, sao không thấy động tĩnh gì nữa?"

"Em cũng không rõ, tầm một tháng nay không thấy anh ta lên mạng."

"Sao trước đây chúng ta mãi không xử anh ta nhỉ?"

"Em thấy người đó khá tốt, anh ta không giống những người đàn ông khác, nói chuyện với anh ta khá thú vị."

"Đừng có thú vị nữa!" Triệu Đạc làm bộ như sắp chết, "Còn thú vị nữa là hai chúng ta hết vị đấy."

"Nhưng giờ anh ta có lên mạng nữa đâu, sống chết thế nào còn không rõ, em cũng biết làm sao?"

"Thì cứ thử xem! Biết đâu hôm nào đó lại lên mạng thì sao? Nhử mất bao nhiêu lâu như thế, chỉ còn mỗi việc ra tay thôi, bây giờ đi đâu kiếm được người 'có sẵn' như thế chứ..."

Vì thế tối hôm đó, Bạch Tiểu Khê gửi một email vào hòm thư QQ của "Dạ Lạc Mông Không".

Đương nhiên, Triệu Đạc cũng không muốn chết treo trên cái cây mang tên "Dạ Lạc Mông Không", cậu vẫn đang cố gắng tìm kiếm những cách khác. Nhưng thực sự lòng cậu nóng như lửa đốt. Đương nhiên là lòng như lửa đốt rồi, cậu sợ hãi khoản vay nặng lãi "chắc nình nịch" kia, sợ hãi cái thời hạn đang ngày một tiến gần, sợ hãi tai họa mà việc thất hứa sẽ mang lại... Vậy nên cậu buộc phải tìm đủ mọi cách, buộc phải dốc cạn sức lực, buộc phải không từ thủ đoạn để đạt mục đích! Đối với Triệu Đạc lúc này, cho dù chỉ là chút hi vọng nhỏ nhoi, cậu cũng buộc phải dốc toàn lực mà chớp lấy.

Quả nhiên, Chu Vũ Lâu đã đọc được email đó.

Về lí mà nói, sau cơn sóng gió Hạ Sở Dung, cho dù thế nào, Chu Vũ Lâu cũng sẽ không bao giờ đụng chạm đến QQ nữa, nhưng hôm đó rất đặc biệt.

Hôm đó, sau khi tiễn mẹ Phương Lê Lê, rời khỏi nhà ga, Chu Vũ Lâu bắt đầu dạo bước trên đường. Anh muốn xóa đi mây mù đang giăng đầy lòng mình bằng ánh mặt trời và dòng người tấp nập. Nhưng không được, ánh mặt trời khiến anh bức bối, dòng người càng làm tăng sự cáu bẳn. Anh thấy mình chếnh choáng. Trở về nhà, anh dội người dưới dòng nước lạnh, buông mình nằm thõng trên giường rồi ngủ một giấc đến khi trời tối. Lúc tỉnh giấc anh thấy sảng khoái đôi chút, vừa ngửa cổ thì thấy Tưởng Đan trong tấm ảnh cưới đang cười với mình, nhẹ nhàng hiền dịu.

Bỗng thấy rất nhớ vợ. Cô đã đi được hơn một tuần, mặc dù lúc này trong phòng tối đen và trống rỗng, nhưng chút ấm áp sót lại của cuộc tân hôn vẫn còn đó. Trên tấm chăn lụa tơ tằm, mùi hương thoang thoảng mà Tưởng Đan để lại vẫn còn phảng phất, trên hộc tủ đầu giường vẫn đặt cuốn sách gối đầu giường mà tối nào cô cũng phải xem.

Liệu cô ấy có tha thứ cho mình không, hay vẫn còn phẫn nộ khó nguôi? Anh do dự gọi điện cho vợ, nhưng cô đã tắt máy.

Một mối cô đơn khó tả dâng lên trong anh, Chu Vũ Lâu lại gọi điện cho Hoàng Đại Sinh. Lời nhắn của Hoàng Đại Sinh vang lên, hiện tại đang là "giai đoạn mất tích" của anh và Lữ Thanh, họ đang du tiên ở Hạc Vân Sơn, từ chối mọi sự quấy rầy, tất cả mọi việc đều đợi một tuần sau rồi tính.

Chu Vũ Lâu rất ngưỡng mộ sự thảnh thơi không gò bó của Hoàng Đại Sinh. Rồi anh nghĩ, khi nào mình mới có thể thảnh thơi được đây? Trong lòng không khỏi buồn hiu quạnh. Từ trước tới giờ, trong ấn tượng của tất cả mọi người, Chu Vũ Lâu chắc là cái tên gần với sự thảnh thơi thoát tục nhất. Nhưng không biết từ khi nào, mọi thứ đều đã thay đổi. Đừng nói đến thảnh thơi, thậm chí đến sự thoải mái ít ỏi nhất bản thân anh cũng không làm được. Sự thay đổi đáng sợ này bắt đầu xảy ra từ lúc này vậy?

Trong tích tắc anh thấy ê chề.

Lúc gọi điện cho Chu Vũ Đình, còn chưa để anh kịp lên tiếng, Chu Vũ Đình đã vui mừng reo lên: "Anh! Siêu thị Đại Hồng Phát kỉ niệm sinh nhật một năm, tất cả các mặt hàng đều giảm 30%! Mau đến đây, chỉ có một tiếng đồng hồ thôi, em và Phùng Thái cũng ở đây này!" Chu Vũ Lâu lịch sự chúc em gái mua sắm vui vẻ rồi tắt máy.

Số đã định, đêm đó là một đêm cô đơn. Bữa tối hôm đó, Chu Vũ Lâu ngồi ăn một mình, nói chính xác hơn là, suốt cả thời gian bữa tối, anh ở một mình trong quán bar dưới khu nhà. Anh gọi một tá bia Blue Ribbon loại 355 ml. Một tiếng rưỡi sau, khi anh bước từng bước loạng quạng ra đến cửa, trong khoảnh khắc đẩy cửa quán bar ra một cơn gió lạnh tạt vào người anh như một lời ám thị mịt mờ. Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông. Anh nhìn qua, là trưởng phòng Lưu của phòng quản lí sinh viên.

Trưởng phòng Lưu đang thẩm duyệt sổ tay quảng bá tuyển sinh của trường, đó là một trong những công việc mà cô quản lí chính. Hằng năm trước đợt thi năng khiếu nghệ thuật của kì thi Đại học, các trường nghệ thuật đều sẽ phát loại sổ tay quảng bá này để thu hút học sinh. Ở học viện âm nhạc Tân Giang, từ trước tới giờ, sổ tay quảng bá đều do các khoa tự đưa nội dung, cuối cùng phòng quản lí sinh viên phụ trách tập hợp thẩm duyệt. Trong tài liệu của khoa Thanh nhạc, Chu Vũ Lâu đặc biệt nhấn mạnh đề cập đến liên hoan hợp xướng toàn quốc vừa mới kết thúc. Tại liên hoan hợp xướng toàn quốc lần này, đội hợp xướng của khoa Thanh nhạc – học viện âm nhạc Tân Giang đã giành được giải vàng đội nhóm chuyên nghiệp, gây được tiếng vang lớn trong ngành. Thành tích này đương nhiên khiến Chu Vũ Lâu rất hài lòng, vì vậy ngoài giới thiệu việc đạt giải trong tài liệu, anh còn đặc biệt kèm theo một bức ảnh tập thể của đội hợp xướng. Mà điều trưởng phòng Lưu gọi điện đến muốn nói, chính là bức ảnh tập thể này.

Phương Lê Lê có mặt trong bức ảnh.

"Thầy Chu, anh xem, khoa anh có thể xử lí bức ảnh này một chút được không, đổi Phương Lê Lê thành người khác, hoặc

không thì bỏ luôn đi cũng được, bây giờ kĩ thuật này rất hiện đại."

Chu Vũ Lâu hết sức khó hiểu!

"Vì sao?"

"Vì sao? Điều này còn cần tôi phải nói à? Em ấy xảy ra chuyện lớn như thế sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến danh tiếng của trường chúng ta, người khác nhìn thấy bức ảnh đó sẽ nói thế nào? Mau xem này, đây chính là nữ sinh bán dâm rồi tự sát của học viện âm nhạc đấy. Trưởng khoa Chu, thành tích mà các anh giành được đương nhiên rất tốt, nhưng thành tích và sai lầm là hai vấn đề riêng biệt."

"Chính vì là hai vấn đề riêng biệt nên mới phải giữ lại chứ, Phương Lê Lê đúng là đã có lỗi, nhưng điều này đâu có nghĩa cả cuộc đời em ấy toàn là sai làm?" Ba chữ "cả cuộc đời" khiến anh run lên không kìm được. Anh nói thẳng thừng: "Em ấy và tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực giành được thành tích, điều này không sai chứ? Trong bức ảnh này đương nhiên phải có một chỗ của em ấy, dựa vào đâu mà xóa em ấy đi? Trưởng phòng Lưu, chị không thấy đề xuất này của chị thật đáng buồn cười sao?"

"Trưởng khoa Chu, tôi nhắc anh cho chính xác một chút, đây không phải là đề xuất mà là quyết định của phòng quản lí sinh viên. Tôi bắt buộc phải suy xét vấn đề ở tầm cao là hình ảnh của toàn trường, nếu khoa Thanh nhạc không thể sửa lại bức ảnh thì tôi thấy bức ảnh này cũng không cần đăng nữa."

"Được thôi, thế thì đừng đăng nữa."

Chu Vũ Lâu lập tức dập điện thoại. Anh thấy có luồng khí nóng đang cuồn cuộn trong ống phổi. Trên con đường nhỏ không một bóng người, anh ngửa mặt lên trời hét lớn mấy tiếng. Sau khi về đến nhà, anh sập cửa đánh "rầm", ngồi phệt mông xuống chiếc sofa trong thư phòng, ánh mắt nhìn về phía bức tường đối diện. Bức ảnh tập thể treo ở đó, bức ảnh khổ một mét Phương Lê Lê đứng ngay mép hàng thứ nhất cười rạng rỡ làm sao, thần thái tỏa sáng cho dù lúc đó cô vô cùng gầy gò.

Thực ra, Phương Lê Lê suýt chút nữa đã không có cơ hội chụp bức ảnh này. Các buổi tập luyện trước liên hoan hợp xướng toàn quốc cực kì gian khổ, khi chuẩn bị lên đường thì Phương Lê Lê bắt đầu sốt, mọi người đều khuyên cô không nên đi, cô không nghe kiên quyết lên tàu. Cuộc thi diễn ra tại một thành phố phía Nam vô cùng nóng bức. Khi vừa đến nơi cô bắt đầu say nắng, trên thổ dưới tả. Hai ngày liền cô không ăn được gì, chỉ uống chút nước muối. Sau khi cô được làm sạch đường ruột vẫn cố gắng khôi phục chất giọng, cuối cùng cũng tham gia được cuộc thi. Chu Vũ Lâu nghĩ, đó có thể là vinh dự lớn nhất cả đời cô thế nhưng giờ đây lại có người muốn đạp cô ra khỏi niềm vinh dự đó, mà cô đã không còn chút cơ hội nào để đấu tranh cho mình nữa...

Chu Vũ Lâu phẫn nộ!

Lẽ nào sự bi ai của người đã khuất cũng không thể đổi lại được chút thương cảm của người còn sống hay sao?

Người đã khuất. Người còn sống. Người. Con người...

Chu Vũ Lâu đứng phắt dậy! Đột nhiên anh muốn chửi bới, chửi tất cả những kẻ còn đang sống, chửi thật to! Chính vào lúc này, anh bước tới bật máy tính lên.

Khi nhập mật khẩu QQ, tay anh có đôi phần run rẩy. Nơi đó anh quá quen thuộc, cho dù đã rời xa rất lâu. Bây giờ, cuối cùng anh cũng biết mình yêu nơi đó như thế nào! Khi chú chim cánh cụt[20] nhảy ra, anh thấy những tháng năm xưa trở lại! Lời tạm biệt anh nói với Hạ Sở Dung là lúc nào nhỉ? Chắc mới cách đây chưa lâu, cũng có thể đã từ rất lâu rồi. Mẹ kiếp... quan tâm làm quái gì!

Chửi đi! Chửi tất cả.

Ở đây anh không phải Chu Vũ Lâu, không cần quy củ từng bước cẩn thận từng li, chẳng cần ngậm đắng nuốt cay ngó sau nhìn trước. Anh có thể là bất cứ ai, cũng có thể chẳng là ai cả hoặc là kẻ điên, là dã thú, là ma quỷ! Anh có thể ra sức lộng hành, bất chấp la hét cuồng điên, có thể thoải mái lộ mặt hung ác, ngậm máu phun người... Chẳng phải muốn để tất cả mọi

người đều nghe thấy tiếng chửi của anh sao? Nào, chửi đi, thét ra những lời nguyền rủa độc ác nhất và những lời phỉ báng hung mãnh nhất của anh đi. Chỉ cần anh thấy vui!

Vào QQ chưa bao lâu, vừa ngước mắt, Chu Vũ Lâu liền nhìn thấy biểu tượng ở góc trên bên phải màn hình – là biểu tượng của hòm thư QQ. Biểu tượng đó cho biết, "Dạ Lạc Mông Không" có một email chưa đọc.

Email? Chu Vũ Lâu bấm vào. Đó là Hải Nhu, thư gửi từ hôm kia, tiêu đề là "Anh ở đâu thế?" Anh mở ra, đọc được nội dung sau:

Chào anh! Dạ Lạc Mông Không! Em là Hải Nhu. Lâu lắm rồi không thấy anh xuất hiện, anh bận à? Không biết vì sao anh đi không lời từ biệt, nhớ mong anh rất nhiều. Rất nhớ những tháng ngày nói chuyện cùng anh, chúng ta còn có cơ hội liên lạc lại không? Nếu tiện, hãy gọi cho em một cuộc nhé, rất mong trong cuộc sống thực cũng trở thành bạn tốt của anh. Có muốn gặp mặt nói chuyện với em không?

Hi vọng anh có thể đọc được bức thư này, mong chờ hồi âm. Thôi, em chờ điện thoại, đợi gặp anh.

Hải Nhu

Bên cạnh chữ "Hải Nhu", là số điện thoại của Bạch Tiểu Khê.

Nếu là trước đây để tránh hậu họa, trong lúc thả câu bắt mồi, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc không bao giờ để lại số điện thoại mà đều hẹn luôn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Có thể thấy lần này, họ đã thực sự "đầu tư" đây.

Hôm mở cuộc họp toàn thể giáo viên, từ sáng sớm trời đã bắt đầu âm u, tới gần trưa cuối cùng mưa cũng đổ xuống. Mưa không lớn chỉ rì rào rì rào, mưa một hồi lại ngừng một lát như dòng nước mắt ngập ngừng gián đoạn.

Trong buổi họp, Tạ Lam tổng kết tình hình gần đây, bố trí công tác của giai đoạn tiếp theo. Lễ kỉ niệm 50 năm thành lập trường sắp đến, bà yêu cầu các khoa phải bám sát thời gian

chuẩn bị tiết mục đế thế hiện xuất sắc nhất khi tham gia buổi biểu diễn chúc mừng trường. Tiếp đó, bà nói mấy phút về việc đăng kí học hàm giáo sư còn tổng kết sự việc của Phương Lê Lê mất nửa tiếng. Cuối cùng, Tạ Lam tuyên bố quyết định bổ nhiệm mới nhất của trường – Phùng Thái thăng chức làm trưởng khoa Thanh nhạc.

Vốn dĩ, vị trí trưởng khoa phải được chọn ra từ cuộc cạnh tranh giữa Chu Vũ Lâu và Phùng Thái, họ cần đọc bản báo cáo tranh cử của mình trước toàn bộ hội đồng, sau khi mọi người bỏ phiếu bầu chọn, lãnh đạo trường sẽ ra quyết định cuối cùng. Nhưng không may là sự việc của Phương Lê Lê đã kéo Chu Vũ Lâu xuống vũng bùn. Khi sự việc xảy ra, Chu Vũ Lâu đang là quyền trưởng khoa Thanh nhạc, là người phụ trách khoa, về mặt nguyên tắc thì phải chịu trách nhiệm của người làm lãnh đạo. Một vị lãnh đạo quan trọng trên Sở Giáo dục vừa đưa chỉ thị, xét thấy hậu quả nghiêm trọng của sự việc lần này, người này tạm thời không thích hợp đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo trọng yếu. Vì vậy, Chu Vũ Lâu đã mất đi điều kiện tham gia bầu chọn. Về việc này, chiều hôm qua Tạ Lam và bí thư Đảng ủy trường đã lần lượt gặp Chu Vũ Lâu nói chuyện rồi, Chu Vũ Lâu cũng thể hiện thái độ chấp nhận.

Khi cuộc họp kết thúc đã là hơn 4 giờ chiều, các giáo viên đều đã về nhà, chỉ còn Chu Vũ Lâu và Phùng Thái trở về văn phòng, họ phải hoàn thành sơ bộ việc bàn giao công việc. Văn phòng rất tối, Chu Vũ Lâu bật đèn lên, cơn mưa lớn sắp ập đến, bên ngoài dông gió bỗng nổi lên, tiếng gió và ánh điện sáng chói cùng nhau khỏa lấp sự im ắng trong phòng. Chu Vũ Lâu vẫn khá bình thường, ngược lại Phùng Thái lại có chút dè dặt, thận trọng. Dường như sau khi trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng trong u ám, phút chốc vẫn không biết làm cách nào để thu nhận thứ thành quả trên trời rơi xuống này.

Suốt quá trình bàn giao công việc, chủ yếu chỉ có Chu Vũ Lâu nói, Phùng Thái nghe, thỉnh thoảng cũng chỉ chêm vào câu "Tôi hiểu rồi", "được"... Một lát sau, điện thoại của Phùng Thái đổ chuông. Anh cầm lên xem, mỉm cười bảo, là Vũ Đình, sau đó ra

khỏi văn phòng nghe điện thoại. Khi trở lại, anh nói: "Trưởng khoa Chu, xin lỗi cậu, tôi có chút việc đột xuất, hôm nay cứ đến đây đã nhé, tình hình cơ bản tôi đều đã nắm được, sau này còn gì không rõ sẽ thỉnh giáo cậu sau." Nói xong, Phùng Thái rời khỏi văn phòng.

Chu Vũ Lâu đốt một điếu thuốc, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm nổ. Anh nhả vòng khói lên cửa sổ, ở mặt bên kia, những giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống rào rào.

Mưa lớn.

Chu Vũ Lâu tắt đèn, màn mưa ngoài cửa sổ bỗng chốc rõ ràng hơn hẳn. Những giọt mưa ấy dùng từ chảy, rơi, đổ... đều không thích hợp, nói một cách chính xác là "giáng" xuống, như sự trả thù ngập tràn phẫn nộ. Chu Vũ Lâu cũng không biết tâm trạng hiện tại của mình như thế nào. Là hụt hẫng? Là buồn thương? Là buông xuôi? Là tủi hờn? Là không cam lòng? Là bình tĩnh? Là ngỡ ngàng? Là thất bại?... Hình như đều không phải, mà hình như lại đều đủ đầy.

Anh đứng trước cửa sổ, không nói một lời, hút hết điếu này sang điếu khác, nhìn thẳng ra mưa giăng đầy trời. Những tia chớp không ngừng xé toạc bầu trời, anh có thể thấp thoáng thấy những khuôn mặt vụt sáng xuất hiện trong tia chớp chói lòa: Hạ Sở Dung, Đường Khải, Phương Lê Lê... Gương mặt của họ to lớn mà thê lương, cột mưa đầy trời biến thành dòng nước mắt đầm đìa, cuộn bay ngang gò má họ. Có lúc, cái tát của Tưởng Đan cũng lóe ánh sáng trắng vụt tới... Hoặc là mẹ Phương Lê Lê, nắm đấm đầy phẫn nộ của bà đang vung lên điên cuồng trong luồng chớp... Hoàng Đại Sinh cũng đã đến. "Chu Vũ Lâu!" Hoàng Đại Sinh xông về phía anh, "Rốt cuộc cậu có giết người không hả?" cậu bạn thân nổi đầy gân guốc, mắt trợn mày trừng... Thậm chí Đỗ Nghiên cũng xuất hiện một lần. Trong sát na ánh chớp lóe lên, Chu Vũ Lâu nhìn thấy cô nhấc bổng thân hình nhỏ bé của Chu Hải Ninh lên, hung dữ ném thẳng xuống đất...

Cuối cùng mưa cũng ngớt, ánh chớp và tiếng sấm cũng yếu dần.

Chu Vũ Lâu ngồi xuống. Khi day huyệt thái dương, anh phát hiện đôi tay mình lạnh ngắt. Anh dập tắt điếu thuốc cuối cùng vào chiếc gạt tàn, bỗng nhiên cảm thấy động tác này rất có ý nghĩa tượng trưng, giống như tiện thể dập hết luôn mọi hi vọng.

Anh không biết cuộc đời mình đã xảy ra chuyện gì, tóm lại tất cả đều đã sai. Giống như một trò chơi móc xích, móc sai một mắt xích thì chắc chắn phía sau sẽ sai hoàn toàn, vì vậy cuộc đời Chu Vũ Lâu mới kinh khủng như thế. Giờ anh không có vợ, một cái tát vang giòn là kí ức cuối cùng của anh về vợ. Giờ anh không có bạn bè, người bạn đang vì một sai lầm vô tâm của anh mà vô cùng giận dữ. Giờ anh không có người thân, người em gái duy nhất của anh đang đắm chìm trong cuộc tình hoang đường mà bỏ quên tất cả. Giờ anh không có đồng nghiệp, các đồng nghiệp đều đang bận bịu chúc tụng ăn mừng cho kẻ ăn may... Bỗng nhiên, Chu Vũ Lâu cảm thấy xung quanh giống như một sân khấu rực rỡ sắc màu, còn bản thân mình là anh hề bị lạnh nhạt trên sân khấu đó, trốn vào sau cánh gà rộng lớn, tự tìm sự an ủi với cái bóng của chính mình.

Trong đêm mưa như trút nước đó, sự cô độc giống như những hạt phù sa lắng đọng bao năm chất chứa nơi bến đò, dù dòng nước có dập dềnh đến mấy cũng không thể cuốn trôi.

Cô độc!

Sự cô độc giữa màn đêm cũng giống như chính màn đêm đó, bao trùm lấy Chu Vũ Lâu, khiến anh không còn chỗ thoát. Chính vào lúc này, trong đầu anh xuất hiện một dãy số.

Số điện thoại của Hải Nhu.

Vào buổi tối bốn hôm trước, khi nhận được email, Chu Vũ Lâu không hề để tâm đến. Nhưng lúc này, đã bốn ngày trôi qua, những con số đó ngờ đâu vẫn còn in hằn trong trí nhớ của anh, rõ ràng như vậy.

Khi rút điện thoại ra, Chu Vũ Lâu mỉm cười, nếp nhăn khi cười giống như những nhánh cỏ khô đang phấp phới trong khu vườn u tịch.

Ha ha, anh nghĩ có lẽ không nên làm như thế, cơn sóng gió mang tên Hạ Sở Dung vừa dứt, bài học nhãn tiền đó... Nhưng, trên đời liệu có Hạ Sở Dung thứ hai không? Cho dù có đi nữa thì đã sao? Dù sao thì cuộc đời của Chu Vũ Lâu cũng đã phủ đầy bụi trần, thì còn cần gì quan tâm đến việc phủ thêm một lớp nữa?

Khi Chu Vũ Lâu gọi vào số "Hải Nhu", Bạch Tiểu Khê đang bước từ trong giảng đường môn hình thể ở đối diện chéo góc với văn phòng khoa Thanh nhạc ra. Cơn mưa lớn làm muộn giờ về nhà của cô, vì vậy cô ở lại giảng đường môn Hình thể luyện thêm một lúc nữa cho tiểu phẩm của môn biểu diễn ngày mai. Thấy mưa đã ngớt, cô vừa định ra về thì điện thoại reo. Đó là một số máy lạ, người lạ chăng? Bạch Tiểu Khê cân nhắc rồi bốc máy.

"A lô? Ai đấy ạ?"

"Là Hải Nhu phải không? Tôi là Dạ Lạc Mông Không."

Bất ngờ này quả là không nhỏ, Bạch Tiểu Khê suýt chút nữa thì reo lên!

CHƯƠNG 6

1

Bạch Tiểu Khê căng thẳng quá! Trong sự căng thẳng còn có cả nỗi kinh ngạc vô cùng! Tính ra, "Dạ Lạc Mông Không" đã biến mất khỏi tầm mắt cô đến gần một tháng. Mấy hôm trước, để ứng phó với Triệu Đạc, cô mới gửi một email qua loa như thế. Bấy giờ cô chỉ coi là Triệu Đạc "có bệnh vái tứ phương", chứ thực tình không ôm chút hi vọng nào cả, nhưng ai mà ngờ, "lời đáp lễ" lại đến nhanh như thế!

Tần số như nhau, mục đích khác nhau.

Nếu đây là một cảnh quay từ trên cao xuống trong trường quay, thì khung cảnh này quả thực quá diệu kì. "Hải Nhu" đứng ở cửa giảng đường môn Hình thể, "Dạ Lạc Mông Không" ngồi ở nơi chỉ cách cô một bức tường, tính theo đường thẳng họ cách nhau không đến mười mét, nhưng lại tìm nhau trong xa xăm giữa làn sóng điện từ mờ mờ mịt mịt. Vào khoảnh khắc đó, tất cả gió mưa sấm sét đều chọn việc lặng im, trường âm thanh mĩ miều đó khiến cuộc đối thoại của họ cực kì rõ rệt.

Sau lời chào hỏi, không khí có phần khó xử. Chu Vũ Lâu thì khó xử thực sự, Bạch Tiểu Khê thì lại bởi căng thẳng. Nhưng Bạch Tiểu Khê lấy lại tinh thần nhanh nhất có thể, sự uy hiếp của khoản vay nặng lãi nói với cô: Bắt buộc phải nhập vai ngay lập tức! Vậy là cô bắt đầu than vãn với Chu Vũ Lâu một cách rất bài bản, vì sao bỏ đi không nói lời nào, không lên mạng suốt một thời gian dài như thế, thực sự khiến người ta mong nhớ. Chu Vũ Lâu chỉ bảo bận để đối phó cho qua, tiếp đó thì thấy chẳng còn gì để nói cả. Anh cũng không hiểu nổi bản thân mình đang làm gì, cảm thấy hành vi của mình như một con rối dây ngu xuẩn... Họ nói vài câu ngoài lề, cuối cùng quyết định hẹn gặp nhau ở quán bar Orsena sau một tiếng đồng hồ nữa.

Sau khi nói lời "tạm biệt", Bạch Tiểu Khê cảm thấy trong người như tụt đường huyết, suýt chút nữa trượt tay đánh rơi điện thoại. Cô thở phào một hơi thật mạnh, thật may mắn vừa rồi không để lộ sơ hở. Cô căng thẳng quá! Cú phản đòn của gã mập lùn thực sự đã để lại vết sẹo sâu trong tâm trí, khiến cô khó giữ được sự tự tin và thong dong ngày nào khi ra tay một lần nữa. Vả lại không biết vì điều gì, Bạch Tiểu Khê luôn có một cảm giác khác lạ khó tả thành lời, cứ thấy cú điện thoại vừa rồi có điểm gì đó không đúng cho lắm. Kì quặc.

Kì quặc ở đâu nhỉ?

Cô tựa vào khung cửa giảng đường môn Hình thể, nghĩ một lát, rồi cuối cùng cũng phát hiện ra... là giọng nói. Giọng nói người đàn ông đó hơi quen quen. Có lẽ... rất giống với giọng của một phát thanh viên hay một minh tinh nào đó? Rốt cuộc là minh tinh nào nhỉ? Cô nhất thời không khớp được. Vốn dĩ cô định đợi thêm chút nữa, đợi cảm xúc bình ổn lại một chút rồi đi, nhưng cô bỗng phát hiện ra hành lang dài đã tối om vắng lặng, tất cả các phòng ở hai bên đều tắt đèn.

Cô rảo bước về hướng cầu thang, vừa đi vừa gọi điện cho Triệu Đạc.

Mưa đã tạnh từ lâu, giăng kín đường là một màn sương mờ nhàn nhạt.

Quán bar Orsena vừa không ồn ào vừa không hiu quạnh, là nơi thích hợp nhất để nói chuyện. Chiếc Xiali màu bạc đã đến sớm hai mươi phút và dừng ở gần đó. Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc đưa mắt lọc từng người tiến lại gần, đoán xem ai sẽ là con mồi của họ đêm nay.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Chu Vũ Lâu vẫn ngồi mãi trong bóng đêm của văn phòng. Đầu óc anh càng lúc càng nguội lạnh, đến nỗi cuối cùng anh quyết định dứt khoát không đi nữa. Anh định gọi lại cho Hải Nhu, hủy buổi hẹn. Mãi cho tới phút chót, anh nghĩ thôi cứ đi đi vậy, chỉ nói chuyện thôi mà, dù gì thì mình cũng thực sự muốn tìm người để nói chuyện, thời gian

vừa qua sắp dồn nén đến sinh bệnh, bên cạnh đến một người để nói chuyện vui vẻ cũng không có. Người lạ, có lẽ là đối tượng tốt nhất để trút bầu tâm sự.

Quãng đường không xa, Chu Vũ Lâu đi bộ tới đó.

Khi bóng dáng anh xuất hiện dưới ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ hộp đèn neon của Orsena... Tâm trạng Bạch Tiểu Khê sụp đổ trong tích tắc!

Khuôn mặt cô "đứng hình" ở biểu cảm kinh ngạc nhất hành tinh, một hồi lâu không hề thay đổi.

Chứ sao nữa, mọi vở kịch mà cô đã học trong các giờ hí kịch đều không thể nào "như kịch" bằng tình cảnh này. Cho dù có đi chăng nữa, thì đó cũng là đồ giả, là câu chuyện còn lúc này chắc chắn không phải dựng chuyện. Giống như khi lấy con dao găm vào đùi, tiếng thét đâu cần ngụy tạo, cảm giác đau đớn khiến bạn không ngoác mồm ra không được.

Bạn còn nhớ điều chúng ta từng nói không? Trong thời gian hơn nửa năm kết bạn với nhau, Hải Nhu và Dạ Lạc Mông Không nói chuyện ngày càng hào hứng, nhưng vẫn không hề biết thực ra họ là thầy Chu và cô sinh viên Bạch Tiểu Khê ở cùng một trường. Bạch Tiểu Khê đứng hình như một pho tượng. Triệu Đạc huých cô một hồi lâu, cô mới lơ mơ "rặn" ra ba chữ: "Là anh ta." Trọng âm rơi vào từ "là".

Triệu Đạc ngạc nhiên: "Ai cơ?"

"Con mồi."

"Em nhìn thấy rồi à? Ai cơ?" Triệu Đạc cố gắng ngó nghiêng.

"Đi vào rồi."

Lúc này Triệu Đạc mới hiểu ra, "Sao em biết? Em quen à?"

"Một thầy giáo của trường bọn em." Bạch Tiểu Khê ngẩn ngơ, nói.

"Hả?" Triệu Đạc vô cùng ngạc nhiên. Cậu ta thừ người ra một lúc, rồi bình tĩnh lại, hỏi Bạch Tiểu Khê: "Không trùng hợp đến thế chứ? Làm sao em biết chắc chắn là anh ta, có khi không cùng một việc, người ta biết đâu cũng có hẹn ai đó."

“Không, là cùng một việc. Vừa rồi lúc gọi điện thoại, em đã thấy giọng nói rất quen. Em nghĩ mãi mà không nhớ ra ai, thì ra là anh ta.”

“Em có chắc không?”

“Chắc chắn tuyệt đối! Dạ Lạc Mông Không... Dạ Lạc Mông Không, ôi...” Cô cười ngốc nghếch, rồi sau đó nói to, “Trời ơi! Thật không thể tưởng tượng nổi, Triệu Đạc, chúng ta đi thôi!”

“Là giáo viên khoa bọn em à?”

“Không, khoa Thanh nhạc, thật quá đáng sợ, đúng là cơn ác mộng! Triệu Đạc, mau lên, mau đi thôi!”

“Nhưng mà...”

“À, đúng rồi!” Bạch Tiểu Khê rút điện thoại ra, “Em còn phải gọi điện thoại, không nên để anh ta ngồi đợi hoài vô ích.” Cô vừa nói vừa bấm máy.

“Đợi chút.” Triệu Đạc giữ tay cô lại, “Anh ta có quen em không?”

“Ở trường có từng chạm mặt nhưng chưa nói chuyện bao giờ.”

“Em đoán thử xem nếu gặp nhau, anh ta có nhận ra em không?”

“Em đoán là... Giời ạ, nhạc viện có mỗi mấy mống, không gặp lúc này thì gặp lúc khác, chắc chắn sẽ nhận ra. Hơn nữa cho dù hôm nay không nhận ra thì sau này cũng không nhận ra à? Lần này chắc chắn không thể được rồi, anh có biết Chu Vũ Lâu là người như nào không?”

“Cái gì Lâu...?”

“Chu Vũ Lâu.”

“Người như nào?”

“Anh ta là phó khoa Thanh nhạc. Còn nữa, vợ anh ta chính là con gái của viện trưởng trường em, anh nghe thủng chưa? Viện trưởng Tạ là mẹ vợ anh ta đấy. Thịt anh ta? Em còn ngồi nổi ở nhạc viện nữa không?” Bạch Tiểu Khê vừa nói vừa định gọi điện thoại, Triệu Đạc lại giữ tay cô lại.

“Làm gì thế?” Bạch Tiểu Khê đã hơi cuống nhưng Triệu Đạc thì không.

“Tiểu Khê, em nghĩ mà xem, anh ta nửa đêm ra ngoài gặp bạn gái trên mạng, việc này anh ta có dám kể cho vợ và mẹ vợ nghe không?” Đưa ra câu hỏi này xong, Triệu Đạc bật cười. Bạch Tiểu Khê nhìn anh ta khó hiểu. Nụ cười của Triệu Đạc chứa đầy mưu mô.

“Ý anh là gì?” Bạch Tiểu Khê hỏi.

“Em biết không? Thực ra đây chính là vốn liếng lớn nhất của chúng ta.” Đôi tay Triệu Đạc cuộn thành nắm đấm, giọng nói “thâm trầm như đường hầm”. “Thực ra, nếu quả thực phải tiết lộ danh tính của mọi người thì người nên thấy sợ không phải em mà là anh ta. Anh dám thề có trời, cái tên Lâu gì đó này cho dù thế nào cũng không mong muốn có người thứ hai biết sự việc tối nay, điều này vừa hay chính là ưu thế lớn nhất của chúng ta.”

“Em không hiểu.”

“Em nghe đây, chúng ta phải thay đổi kế hoạch một chút.”

“Thay đổi như thế nào?”

“Đưa anh ta về nhà.”

“Về nhà? Về nhà ai?”

Vừa hỏi xong câu này, điện thoại của Bạch Tiểu Khê đã đổ chuông, Bạch Tiểu Khê nhìn xuống.

“Là anh ta.” Cô sợ sệt, nói.

“Bảo anh ta rằng em đang trên đường, hơi kẹt xe, sẽ đến ngay.”

“Cái gì…”

“Cứ nói thế đi.”

“Được không đấy?”

“Được.” Triệu Đạc không cho Bạch Tiểu Khê cơ hội do dự, giúp cô bấm vào nút nghe máy.

Bạch Tiểu Khê miễn cưỡng ứng phó cho xong cuộc điện thoại. Sau khi dập máy, cô vội vã nói với Triệu Đạc: “Anh ta nói

anh ta ở bàn số mười sáu, đúng vậy! Chắc chắn là anh ta. Vừa nãy anh bảo... về nhà? Về nhà ai?"

"Về chỗ chúng ta."

"Cái gì?"

"Em nghe anh nói này, lát nữa khi vào đó, em phải nhanh chóng làm rõ ý đồ của anh ta. Nếu anh ta định 'ra ngoài ăn phở' thì không còn gì bằng, em dẫn anh ta về thẳng chỗ chúng ta. Nếu anh ta chỉ muốn nói chuyện cho vui, thì em ở lại nói chuyện cùng anh ta nhưng nhất định phải khiến anh ta cảm thấy em rất có cảm tình với mình... Rất có cảm tình! Đồng thời cố gắng chuốc cho anh ta uống rượu. Đến khi ra về em cứ bảo muộn quá, một mình thấy hơi sợ, nhờ anh ta đưa mình về rồi lên lầu, sau đó em mời anh ta vào nhà ngồi chơi. Đoạn sau là quan trọng nhất... Sau khi vào nhà, em hãy giả vờ ra vẻ vô cùng xúc động, ôm chặt lấy anh ta. Nhớ nhé, xúc động! Không cho anh ta chút cơ hội từ chối nào, như thế anh ta gần như chắc chắn sẽ chủ động tấn công."

"Sau đó thì sao?"

"Em biết cái giá sách đằng sau đầu giường không?"

Bạch Tiểu Khê gật gật đầu.

"Để mặt anh ta hướng về phía cái giá sách đó, máy quay phim của anh giấu phía sau giá sách, anh sẽ lấy một đống sách chắn lấy nó, chỉ để lộ một chút ống kính, anh ta chắc chắn sẽ không phát hiện ra điều gì."

"Cái gì..." Bạch Tiểu Khê đứng hình, "Anh định quay lại cảnh em và anh ta..." Mặt cô lập tức đỏ bừng.

"Không phải sợ, có phải làm thật đâu, em chỉ cần ôm lấy anh ta, giả vờ làm chút động tác là được. Khi nào cảm thấy đủ rồi thì ho một tiếng, anh trốn ngay ở phòng bên trong, nghe thấy tiếng anh sẽ lập tức gọi điện cho em. Nhận điện thoại xong, em bảo anh ta rằng mẹ em bệnh nặng đang phải cấp cứu ở bệnh viện, bố em bảo em phải tới ngay, phải đi ngay lập tức! Sau đó em và anh ta cùng nhau đi xuống lầu rồi tự mình bắt xe đến bệnh viện,

lượn một vòng, rồi quay về... Nhớ kĩ, nhất định không được sợ sệt, anh lúc nào cũng ở phòng trong."

Bạch Tiểu Khê im lặng, suy tính về kế hoạch điên rồ này. Trong xe im lặng một hồi lâu, không khí vừa yên ắng vừa vội vàng.

Một lát sau, Triệu Đạc nói như đã định liệu được hết mọi việc: "Như thế này, chúng ta không cần phí sức đã có được những hình ảnh đó, sau đó anh ghi vào đĩa gửi đến trường em, một phát kiếm của anh ta tầm chục vạn!"

"Tầm chục vạn!"

"Đương nhiên, ít nhất cũng phải mười vạn! Anh đoán là anh ta chắc chắn có tiền, kể cả không có thì dù có phải 'vét sạch cửa nhà' cũng phải gom cho chúng ta. Em nghĩ xem, người thường ai chẳng sợ mấy việc này, huống hồ là anh ta? Nếu quả đúng như những gì em nói, anh ta vừa là trưởng khoa gì đó, vừa là con rể viện trưởng, thì chiếc đĩa chính là một quả bom đối với anh ta, một khi lộ ra chắc chắn tiêu đời. Em phải tin ở anh, những chuyện như thế này đụng đâu trúng đấy."

"Nhưng mà... vẫn không được."

"Sao thế?"

"Nhỡ một lát sau anh ta nhận ra em..."

"Ôi dào! Sao lại phải đợi anh ta nhận ra em trước chứ? Em nhận ra anh ta trước đi."

"Em trước..."

"Ừ, nhớ kĩ lời anh dặn, xúc động! – Là thầy ạ? Trời ạ! Thầy Trương..."

"Chu!"

"Thầy Chu! Trùng hợp quá! Thì ra 'Dạ Lạc Mông Không' chính là thầy ạ? Ở trường em đã thầm thích thầy, mà mãi không có cơ hội nói ra, đây đúng là duyên phận... Thông thường đàn ông nghe mấy câu này say là cái chắc."

"Nhưng mà cho dù những lời anh nói đều đúng, anh ta mắc lừa chúng ta quay được phim, anh có nghĩ đến sau này không?

Em phải làm sao? Em còn phải học ở đó, ngày ngày ở dưới tầm mắt của anh ta, anh ta nhận được chiếc đĩa lại không làm thịt em à?"

Triệu Đạc nghĩ một lát, nói với Bạch Tiểu Khê: "Không sao, em vốn như nào thì cứ như thế, coi như không có chuyện này. Nếu anh ta chất vấn em, thì em cứ giả vờ ngỡ ngàng không hay biết gì: 'Trời ạ thầy ơi, thôi em biết rồi, chắc chắn là anh ta! Là bạn trai cũ của em làm, tên đó xưa nay đã bỉ ổi hạ lưu, chắc chắn sau khi bị em đá anh ta không cam tâm, nên lén lút đánh chìa khóa nhà em, đặt máy quay trong phòng định quay lén em. Thực sự em không biết gì cả!' Đến lúc đó em cứ làm ra vẻ còn vô tội hơn anh ta, ngơ ngác hơn anh ta, lo lắng hơn anh ta, vì một khi chiếc đĩa lộ ra, thì ảnh hưởng đến em còn lớn hơn! Sau đó, em đứng ngay trước mặt anh ta, tìm đủ mọi cách liên lạc với bạn trai cũ, muốn khuyên bạn trai cũ buông tay, nhưng em không tài nào tìm được. Cuối cùng em nói với Chu Vũ Lâu, rằng bạn trai cũ của em là một tên liều chết, vì tiền việc gì cũng có thể làm: 'Thầy ơi, thầy nhất định đừng có chọc giận hắn, cứ nghe lời đưa tiền đi!' Việc đã đến nước này, anh chắc chắn, anh ta chỉ mong đưa tiền cho xong chuyện, mười vạn tệ của chúng ta cứ thế nhẹ nhàng về tay!" Triệu Đạc sung sướng búng tay kêu một tiếng, "Em nói xem, kế hoạch này thế nào? Hả? Ha ha... Thế nào hả?" Cậu đưa tay kéo dây an toàn khóa lại, rồi lại tháo ra, sau đó nắm chặt đầu chốt, hai mắt sáng rực nhìn Bạch Tiểu Khê. Thực ra khi kế hoạch vừa nảy ra cậu chưa hề suy tính chu toàn đến thế, chính những vấn đề của Bạch Tiểu Khê đã giúp cậu hoàn thiện được kế sách.

Nhưng Bạch Tiểu Khê vẫn còn lo ngại: "Thế nếu, cuối cùng chiếc đĩa bị lộ thật, thì chẳng phải em đi đời sao?"

"Ôi giời! Sao em ngốc thế hả? Chúng ta sao có thể để nó bị lộ thật cơ chứ? Đó chỉ là thủ đoạn để uy hiếp anh ta thôi. Cái này cũng như đánh bạc ấy, cược thẻ bài, xem quân bài, xem ai có thể vững vàng chơi tới cuối trận. Nếu anh ta cứng đầu đến cùng, bất chấp hết không cần thể diện gì nữa, ai muốn làm gì thì làm, nhất định không chịu xì tiền ra thế thì coi như chúng ta đen đủi uổng

công vô ích. Nhưng anh nghĩ...” Triệu Đạc ngước mắt lên, nhìn về phía quán bar Orsena đầy thỏa thuê mãn nguyện, “Cuối cùng phần thắng nhất định thuộc về chúng ta, anh biết chắc chắn sức sát thương của chiếc đĩa đó lớn đến mức nào!”

Mặt Bạch Tiểu Khê nóng bừng, tim đập thình thịch, mãi một lúc sau, cô mới bứt rứt nói được một câu: “Thôi, Triệu Đạc này, em nghĩ... việc này thực sự quá mạo hiểm...”

“Em sợ cái gì chứ? Sợ anh ta giết em à? Yên tâm đi, người có địa vị như anh ta thà khuynh gia bại sản cũng không muốn làm tội phạm giết người đâu.”

“Nhỡ anh ta báo cảnh sát thì sao?”

“Anh cá là anh ta sẽ không làm thế.”

“Tại sao?”

“Báo cảnh sát là con dao hai lưỡi. Bắt được anh, được, xử anh vài năm nhưng nếu sự việc thực sự tuôn ra, thì cả đời anh ta coi như hết!”

Bạch Tiểu Khê không nói gì nữa.

Một lát sau, cô nhìn bạn trai bằng ánh mắt van nài: “Không đi có được không?”

“Tiểu Khê, tin anh đi, anh cực kì chắc chắn lần này dứt khoát là vụ thu hoạch lớn nhất của chúng ta! Hơn nữa em nghĩ mà xem, bây giờ trong tay chúng ta một xu cũng không có sắp phải bán xe trả nợ, thế còn chưa đủ sao. Em có biết đám người cho vay nặng lãi kia nếu không nhận được tiền đúng hạn thì chúng có thể làm gì không? Anh xin em Tiểu Khê, cứ thử xem sao được không? Coi như là lần đánh cược cuối cùng vậy!” Triệu Đạc ra dấu tay “hãy tranh đấu”, tia lửa trong ánh mắt bốc cháy đùng đùng. Bạch Tiểu Khê quay đầu nhìn ra, cách đó không xa, cánh cửa quán bar rực rỡ sắc màu, trông như lối vào một mê cung, chứa đầy nguy hiểm, mà toát ra bao vẻ cám dỗ.

Trong xe lại im lặng một hồi. Cuối cùng, Bạch Tiểu Khê dùng một tiếng thở thật dài kết thúc sự do dự. Khi đẩy cửa xe ra, cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, vừa bước được một chân xuống thì nghe thấy Triệu Đạc gọi giật lại. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô

là Triệu Đạc đối ý, lập tức quay mặt lại vẻ xúc động, nhưng lập tức hiểu ra rằng hoàn toàn không phải như thế.

Triệu Đạc như một vị tướng quân tự tin, ân cần chỉ bảo cho người binh sĩ trước lúc xuất chinh.

"Nghe lời anh, đừng căng thẳng, mọi thứ đã có anh rồi. Bây giờ anh sẽ về nhà đặt sẵn máy quay phim, điều chỉnh góc độ. Nhớ kĩ nhé, đến lúc đó nhất định phải để anh ta hướng mặt về phía giá sách từ đầu đến cuối. Ngoài ra, phải cố gắng hết sức để anh ta cởi quần áo càng hở hang càng tốt! Anh ta càng thảm hại thì quân bài của chúng ta càng mạnh. Còn nữa lúc đi lên lầu, tới chỗ chiếu nghỉ cầu thang, em ho lên một tiếng. Anh nấp ở ngay sau cửa nghe thấy em ho là sẽ lập tức bật máy quay lên, trốn vào phòng trong, em nhớ đừng có quên!" Cửa nhà Triệu Đạc không có mắt thần, vậy nên cậu ta đặc biệt phải nhắc điểm này.

Bạch Tiểu Khê bước xuống xe, quay người lại nói với Triệu Đạc: "Thôi được, anh cũng đừng quên gọi cuộc điện thoại đó."

"Đương nhiên rồi, yên tâm đi."

"Về nhà sắp xếp lại căn phòng một chút, dọn hết đống tất thối và dao cạo của anh đi, đừng để lộ sơ hở."

"Anh biết rồi."

"Đừng có mà hút thuốc trong phòng, anh ta ngửi thấy sẽ sinh nghi."

"Ừ."

"Em đi đây."

"Tiểu Khê..."

Bạch Tiểu Khê lại quay đầu lại.

"Đừng sợ, tin ở anh, đây là lần cuối cùng." Giọng Triệu Đạc kiên định.

Bạch Tiểu Khê không nói gì, cô đóng cửa xe lại, bước về hướng ánh đèn lập lòe lóa mắt của Orsena. Sự căng thẳng khiến cô suýt vấp ngã khi bước lên vỉa hè. Cô đứng thẳng người, quay đầu lại. Chiếc Xiali màu bạc như một khối u khổng lồ đang dừng ở bên đường. Hàng liễu lá vàng bên kia đường ủ rũ rủ từng

nhành, vài cô gái gọi lấp ló sau đám cành cây, điếu thuốc ngậm trên miệng lập lòe ẩn hiện. Dưới cột đèn đường xa xa, hai đứa trẻ đang đá quả bóng da, vỗ về tuổi thơ vô lo vô nghĩ.

"*Đừng sợ, tin ở anh, đây là lần cuối cùng*." Từ trên vòm trời vọng lại giọng nói trống rỗng của Triệu Đạc. Triệu Đạc kéo kính cửa sổ xuống, dùng một nụ cười khích lệ bạn gái đang thấp thỏm bước về phía con đường nguy hiểm.

2

Khi Bạch Tiểu Khê đứng cạnh bàn số mười sáu, Chu Vũ Lâu đang đọc một tờ tạp chí. Anh đã giữ tư thế này một thời gian dài, ánh mắt dán vào một bài viết giới thiệu về súng ngắn. Bài viết rất đặc sắc, nội dung và hình ảnh phong phú, nhưng anh chẳng đọc vào đầu được chữ nào.

Gặp mặt "Hải Nhu", tâm trạng Chu Vũ Lâu phức tạp hơn hai chữ "căng thẳng" rất nhiều. Sự phức tạp này không hề có khi gặp Hạ Sở Dung trước đây, nhưng lại chính vì Hạ Sở Dung nên mới có. Sau khi trải nghiệm cuộc mưa dông đẫm máu đó, Chu Vũ Lâu cảm thấy trò chơi này như một trái táo. Lần trước điều anh hào hứng chỉ đơn thuần là trái táo có ngon hay không, còn bây giờ, anh còn phải suy nghĩ xem táo có độc hay không nữa.

Chu Vũ Lâu không hề phát hiện ra có người đã đứng trước mặt mình. Bạch Tiểu Khê hắng giọng mấy tiếng, lúc này anh mới giật mình ngẩng đầu lên. Anh đứng dậy, cảm nhận đầu tiên là cô gái này thật đẹp! Anh chào hỏi nhiệt tình, anh muốn nói "Chào em, em là Hải Nhu tiểu thư phải không?" Nhưng chữ "tiểu" của từ "tiểu thư" mới thốt ra được một nửa, anh đã ngây người... Ánh đèn trong quán bar Orsena không được sáng cho lắm, nhưng cũng đủ để thắp sáng trí nhớ của Chu Vũ Lâu. Cùng dưới một mái trường suốt ba năm trời, cho dù chỉ thỉnh thoảng mới giáp mặt, thì cũng đủ để bồi đắp một ấn tượng rõ ràng.

Theo đúng phương án đã định sẵn, Bạch Tiểu Khê "đánh đòn phủ đầu".

"Thầy Chu..." Cô tròn xoe đôi mắt, kinh ngạc vô cùng! "Trời ạ! Thầy Chu... Đúng là thầy sao? Thầy... Thầy chính là... Dạ Lạc Mông Không?"

Nói thật lòng, sự kinh ngạc của Bạch Tiểu Khê không hề khoa trương, đó chính là cảm xúc của cô vừa rồi khi nhìn thấy Chu Vũ Lâu bên ngoài quán bar, chẳng qua chỉ là mang nó ra diễn lại lần nữa, rồi hòa thêm vào rất nhiều sự hưng phấn.

Chu Vũ Lâu không lên tiếng, nhưng vẫn đang há hốc miệng. Anh chỉ hận không thể rút được khẩu súng ngắn trong cuốn tạp chí vừa nãy ra, nhét vào họng mình, bắn một phát cho mình chết quách đi! Anh thực sự không thể hiểu nổi vì sao ông trời lại say mê với việc đùa giỡn anh đến vậy: Lần thứ nhất là một ả điên, lần thứ hai là một sinh viên trong trường.

Bạch Tiểu Khê lại tiến thêm một bước, ngước mắt lên, nhìn thật kĩ Chu Vũ Lâu.

"Có thật không đây? Không phải đang mơ chứ? Thầy Chu, đúng là thầy thật rồi!" Đôi mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng huyền diệu, khiến tất cả ánh đèn, ánh nến trong Orsena đều lu mờ trong tích tắc.

Chu Vũ Lâu cố trấn tĩnh bản thân: "Ha ha... Ừ, chính là tôi đây... Dạ Lạc Mông Không, em là Hải Nhu phải không?"

"Dạ vâng đúng ạ! Chắc thầy cũng nhận ra em rồi chứ ạ? Trời ơi! Dưới gầm trời này đúng là có chuyện trùng khớp đến thế sao! Thật là như một giấc mơ vậy, không thể tưởng tượng nổi."

"Hình như em là sinh viên khoa Biểu diễn."

"Vâng ạ! Em tên là Bạch Tiểu Khê, sinh viên năm ba khoa Biểu diễn."

"Đúng là tình cờ thật... Em ngồi đi!"

Hai người cùng ngồi xuống. Ngoài việc cúi xuống vịn ghế ra, mắt Bạch Tiểu Khê từ đầu chí cuối không rời khỏi khuôn mặt Chu Vũ Lâu. Chu Vũ Lâu đáp lại cô bằng ánh mắt khó hiểu, anh đưa tay lên mặt mình sờ soạn: "Sao thế? Dính cái gì à?"

"Ha ha!" Bạch Tiểu Khê vui quá phá lên cười, "Không ạ, chỉ là em không dám tin, Dạ Lạc Mông Không ngồi trước mặt em hóa ra lại là thầy Chu 'xa ngoài tầm với'. Lúc bình thường, quả thực em đã quá, quá, quá may mắn rồi! Nếu kể chuyện này với

các bạn nữ khoa em, họ chắc chắn sẽ hợp sức lại 'làm thịt' em mất."

"Ấy, tốt nhất em..."

"Em nói đùa đấy, điều tuyệt vời như thế này em lại kể với các bạn ấy sao? Sướng cho họ quá! Thầy yên tâm ạ, đây mãi mãi là bí mật giữa hai chúng ta."

Sự thấu hiểu của cô gái này khiến trong lòng Chu Vũ Lâu thoải mái hơn một chút, anh cố nở nụ cười, nói chuyện tự nhiên: "Đúng là không thể ngờ được, thế này cứ như tình tiết trong phim nhỉ, sao trước đây em chưa bao giờ tiết lộ em là sinh viên nhạc viện?"

"Thì thầy cũng có bảo thầy là giảng viên nhạc viện bao giờ đâu."

"Ừ nhỉ, nếu biết sớm, thì hôm nay đã không phải bất ngờ thế này."

"Nói thực lòng, trước đây khi nói chuyện, em đã thấy 'Dạ Lạc Mông Không' là một người vô cùng sâu sắc, hài hước, vô cùng có nội hàm, nhưng thực sự không thể ngờ được, không những như thế, người đó còn là thần tượng mà hàng ngày em chỉ biết ngưỡng mộ không dám mơ tưởng tới! Ông trời thật tốt với em quá!" Ngoài câu cuối cùng ra, những phần còn lại đều là lời nói thật.

"Em nói thế làm thầy lại nổ cả mũi bây giờ." Chu Vũ Lâu nói.

"Thật mà, thầy Chu, thầy có biết vị trí của mình trong lòng các sinh viên nữ khoa em không? Thầy là 'super idol' của bọn em đấy, tất cả sinh viên nữ khoa Biểu diễn đều là fan của thầy. Họ còn kháo nhau là mai kia ai lấy được chồng đẹp trai bằng nửa thầy Chu khoa Thanh nhạc thôi, là đã mãn nguyện lắm rồi."

"Lấy đâu ra chuyện đó? À, ừm... em..." Chu Vũ Lâu không nhớ tên Bạch Tiểu Khê, Bạch Tiểu Khê lập tức hiểu ý ngay.

"Bạch Tiểu Khê ạ."

"À, Tiểu Khê, em gọi gì đi."

"Vâng ạ."

Người phục vụ bước lại, Bạch Tiếu Khê bắt đầu tìm kiếm một lượt trên thực đơn, tâm trạng vô cùng hưng phấn. Cuối cùng, Chu Vũ Lâu cũng có chút thời gian rỗi rãi, anh bắt đầu nhanh chóng lọc lại trong đầu những cuộc nói chuyện với cô, từng lần một: Có từng nói những lời quá đáng không? Có biểu hiện gì bất lịch sự không?... Cũng may, hoàn toàn không có, bản thân anh trước giờ chưa từng làm điều gì suồng sã với "Hải Nhu". Sau khi nhớ kĩ lại, Chu Vũ Lâu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tiểu Khê gọi cho mình một cốc nước quả ép, sau đó hỏi Chu Vũ Lâu: "Thầy Chu, thầy có uống bia không?"

"À thôi." Chu Vũ Lâu rất kiên quyết.

"Hay cứ uống một tí, thầy Chu, ở đây, thầy là Dạ Lạc Mông Không em là Hải Nhu, thầy mà cứ nghiêm túc thế thì chán lắm. Hơn nữa, cứ cho là để chúc mừng cuộc gặp gỡ bất ngờ của chúng ta, thì cũng phải uống cốc bia ăn mừng chứ ạ."

"Vậy..." Đề nghị của cô gái không phải không có lí, Chu Vũ Lâu nói với nhân viên phục vụ, "Một lon Blue Ribbon."

"Hả? Mỗi một lon ạ?" Mặt Bạch Tiểu Khê nghệt ra. Chu Vũ Lâu gật đầu tạ lỗi: "Thầy không được uống rượu bia."

"Vâng, thế một lon vậy."

Bạch Tiểu Khê nghĩ bụng, có lon thứ nhất, sẽ có lon thứ hai.

Sau khi Bạch Tiểu Khê bước vào quán bar, Triệu Đạc mất không đến mười phút đã phi về tới nhà. Cậu không rút chìa khóa mà vung tay lên, giật mạnh một cái, bật tung cánh cửa, xông vào trong phòng. Đó là bí mật của cậu và Bạch Tiểu Khê. Khóa cửa đã lão hóa từ lâu, sức tay thay chìa khóa. Nhưng cách này tốt nhất không nên dùng. "Cứ thế sau một thời gian, khóa cửa coi như vứt hẳn, rút chiếc chìa khóa cũng đâu tốn sức gì." Bạch Tiểu Khê lúc nào cũng nhắc Triệu Đạc như thế, nhưng cứ có việc gấp là Triệu Đạc lại không kìm chế nổi mình.

Triệu Đạc nhanh chóng bắt tay vào việc. Đầu tiên là lấy chiếc máy quay từ trong ngăn kéo dưới bàn làm việc ra, bỏ băng vào, lắp pin đã sạc đầy điện, sau đó đặt chiếc máy quay lên giá sách cạnh giường, điều chỉnh góc độ quay. Việc này không khó khăn

gì, cậu đã có kinh nghiệm từ trước nên chỉnh xong rất nhanh. Tiếp đó, cậu lại tiến hành ngụy trang cẩn thận cho chiếc máy quay, xếp một đống sách và tạp chí bốn xung quanh chiếc máy, ống kính không nhất thiết phải lộ cả ra ngoài chỉ cần lộ một khoảng bằng đồng xu ở giữa là được. Sau khi xử lí xong hết, cậu nhìn kĩ lại mấy lần, không có sơ hở nào cả.

Tiếp đến là dọn dẹp phòng, cậu buộc phải xóa hết mọi dấu vết của mình. Cậu kiếm một chiếc túi nilon lớn tống hết đống giày nam trên giá giày vào, rồi đến quần áo treo ở móc áo trên tường của cậu. Chỗ cạnh giường, cậu phát hiện ra mấy chiếc tất của mình còn có gạt tàn trên bàn, ảnh bên cạnh máy tính, ga giường phải vuốt phẳng... Căn phòng không lớn, dọn dẹp đơn giản một chút là sạch sẽ tinh tươm rất giống khuê phòng của một cô gái. Cuối cùng, cậu lại vào nhà vệ sinh, thu gom hết dao cạo râu và mớ quần chíp phơi trên giá. Lúc này cậu phát hiện ra cốc đánh răng, trong cốc chỉ nên có một chiếc bàn chải, cậu lập tức lấy đi luôn một cái.

Triệu Đạc không hay hút thuốc, nhưng cậu vẫn mở cửa sổ ra, rồi lấy lọ nước hoa rẻ tiền mà Bạch Tiểu Khê thích ra xịt khắp nơi. Cậu đoán, nếu thần kinh người đàn ông đó không vững vàng, ngửi thấy mùi nước hoa này có khi ngất luôn.

Được rồi, tất cả đã sẵn sàng.

Triệu Đạc bắt đầu nấp sau cửa, cảnh giác lắng nghe động tĩnh bên ngoài, chờ đợi tiếng ho vọng từ chỗ chiếu nghỉ lên.

Thế nhưng, tình hình ở Orsena không lạc quan lắm.

Khi cuộc nói chuyện đã qua được một tiếng đồng hồ, Bạch Tiểu Khê dường như quên mất mục đích của chuyến đi lần này.

Bạn không thể không thừa nhận rằng Chu Vũ Lâu là một người hết sức hấp dẫn. Hơn nữa đã từ rất lâu, cô gái đã âm thầm nảy sinh tình cảm với anh. Nếu không có kế hoạch của Triệu Đạc, không nghi ngờ gì nữa, tối nay chính là lần gặp gỡ xúc động nhất của Bạch Tiểu Khê. Vì vậy, trong không gian ấm áp êm đềm của Orsena, buổi hẹn của Bạch Tiểu Khê và Chu Vũ Lâu cứ thế tự nhiên trở nên trong sáng. Ban đầu, cô vẫn nghĩ đến những lời

nhắc nhở của Triệu Đạc phải thăm dò anh ta, dụ dỗ anh ta, đĩa ghi hình, mười vạn tệ... Nhưng chẳng mấy chốc, tất cả những âm mưu đó đã dần bị cuộc nói chuyện vui vẻ chôn vùi. Để đến khi Chu Vũ Lâu uống tới lon bia thứ ba, Bạch Tiểu Khê còn nói thầy Chu, thầy uống ít thôi mai lại đau đầu đấy. Nói xong câu này, cô mới đột nhiên nhận ra mình vô lí đến mức nào! Trời ạ sai hết rồi, trong kịch bản làm gì có câu thoại này, phải thể hiện ý tứ ngược lại mới đúng.

Chu Vũ Lâu cũng vui vẻ như thế. Sự hoạt bát hồn nhiên của cô gái xua đi sự gượng gạo lúc ban đầu, khiến anh càng lúc càng thoải mái, ngăn tất cả mọi hiện thực bên ngoài cánh cửa. Anh còn tiện thể nhớ lại thời đại học của mình. Sau hai tiếng đồng hồ, mặc dù cuộc nói chuyện đang cao hứng nhưng Chu Vũ Lâu nhìn đồng hồ, bảo, muộn lắm rồi, Tiểu Khê, mai em còn phải đi học, mai kia có thời gian nói chuyện tiếp nhé. Bạch Tiểu Khê nói, thế mai kia thầy sẽ không vì biết em là học trò của mình mà không thèm để ý đến em đấy chứ? Chu Vũ Lâu bật cười: "Thế cũng chưa biết chừng."

Không đợi Bạch Tiểu Khê yêu cầu, Chu Vũ Lâu đã chủ động gọi một chiếc taxi đưa cô về nhà.

Kể từ giây phút chiếc taxi chuyển bánh, trong lòng Bạch Tiểu Khê bỗng thấy rối bời. Từng luồng năng lượng trong đầu cô cứ tiêu tan rồi lại xuất hiện. Sự chân thành của Chu Vũ Lâu, sự kì vọng của Triệu Đạc, tình cảm của cô gái, áp lực của khoản vay nặng lãi, lời khuyên của lí trí, sự mê hoặc của mười vạn tệ... Cô mất hết tập trung. Sau đó, tận tới khi Chu Vũ Lâu nhắc liền hai câu "Tiểu Khê, em đến nơi rồi!" cô mới có phản ứng, thì thấy xe taxi đã dừng ngay trước khu nhà Triệu Đạc.

Cô giả bộ chỉnh lại quần áo, lề mề mở cửa xe. Lúc này cô nghe thấy Chu Vũ Lâu hỏi mình: "Em ở tầng mấy thế, một mình có dám lên không? Có cần thầy đưa lên không?"

Trái tim cô nhảy nhót không ngừng! Cô không biết nếu Chu Vũ Lâu đưa cô lên nhà thật thì kế hoạch kia có thành công không, nhưng cô biết một điều, nếu từ chối thì chắc chắn mọi cố gắng trước đó sẽ đổ sông đổ bể. Không nghĩ nhiều nữa... Trong

một tích tắc, mọi luồng sức mạnh nố tung trong đầu Bạch Tiểu Khê. Cô ép buộc mình phải nhẫn tâm lên! Khi đôi chân đã đặt xuống khỏi xe, cô quay lại nói với Chu Vũ Lâu: “Dạ không cần đâu thầy, em tự lên được mà.”

Bạch Tiểu Khê đóng cửa xe lại, chào tạm biệt Chu Vũ Lâu. Chiếc taxi chạy về phía màn đêm. Bạch Tiểu Khê đứng lại dưới lầu một hồi, rồi mới lết từng bước nặng nề đi lên.

3

Đó là một bí mật động trời.

Chu Vũ Lâu biết được bí mật đó là do Tưởng Tư Nghiệp bị ngã.

Tối đó, sau khi chia tay Bạch Tiểu Khê, Chu Vũ Lâu vừa về đến nhà thì điện thoại đổ chuông. Tạ Lam trút bỏ hết mọi uy nghi thường ngày, giọng cuống cuồng nói với Chu Vũ Lâu trong điện thoại: "Mau qua đây, bố con ngã rồi, đau quá không động đậy được, phải đưa đi viện gấp."

Lúc Chu Vũ Lâu bước vào cửa, Tưởng Tư Nghiệp đang nằm trên thảm cạnh sofa, sắc mặt nhợt nhạt, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên mặt có vẻ hết sức đau đớn. Một vũng nước trong nhà vệ sinh đã khiến ông ra nông nỗi này. Trên đường đến bệnh viện, Tạ Lam nói với Chu Vũ Lâu: "Tất cả là tại mẹ, nếu mẹ lau sàn cho khô thì đã không sao."

Tưởng Tư Nghiệp có thói quen ngày nào cũng đi vệ sinh trước khi đi ngủ, nhưng hôm đó vừa bước tới bên cạnh bồn cầu thì trượt ngã vì vùng nước đọng lại từ lúc Tạ Lam tắm, chân trái trượt thẳng ra, mông giáng mạnh xuống đất.

Tấm phim chụp X-quang của bệnh viện Chấn thương chỉnh hình đã tìm ra nguyên nhân khiến Tưởng Tư Nghiệp đau đớn: Chỏm xương đùi và cổ xương đùi bị trật khớp nghiêm trọng. Bác sĩ yêu cầu ông nhập viện ngay lập tức, dùng liệu pháp nắn chỉnh một tuần, rồi mới làm thủ thuật xuyên kim, dùng mấy chiếc kim thép nối liền phần xương bị gãy. Sau khi hoàn tất các thủ tục, Chu Vũ Lâu bảo Tạ Lam về nhà, để anh ở lại chăm sóc Tưởng Tư Nghiệp. Tiễn Tạ Lam về xong, vừa quay lại, Chu Vũ Lâu đã nhìn thấy em gái. Đó là ở hành lang khu nội trú, Chu Vũ Đình đang bước từ trong một phòng bệnh ra.

Phùng Thái cũng bị ngã, cũng vừa làm thủ tục nhập viện xong.

Chu Vũ Đình nói, Phùng Thái đi ăn tối ở ngoài với cô rồi về nhà một mình, lúc sắp tới cầu thang thì giẫm phải vũng nước mưa đọng lại, trượt chân ngã vào cầu thang. Trượt một cái mà gãy luôn hai chiếc xương sườn, mặc dù không có gì nghiêm trọng, nhưng bác sĩ vẫn khuyên nên nằm viện vài hôm.

Khi Chu Vũ Lâu bước vào, Phùng Thái đang nằm trên giường bệnh, mình cuốn đai ngực. Sự xuất hiện của Chu Vũ Lâu khiến anh rất bất ngờ. Anh vội vàng trách Chu Vũ Đình: "Em làm gì thế, còn làm phiền thầy Chu nữa..." Chu Vũ Lâu giải thích, chỉ là tình cờ gặp, Tưởng Tư Nghiệp cũng ngã bị thương đang nằm ở một phòng khác. Thế là Phùng Thái nằng nặc đòi tới thăm nhưng bị Chu Vũ Lâu ngăn lại, bảo ông ngủ rồi, ngày mai tính sau.

Chu Vũ Lâu hỏi thăm tình hình vết thương của Phùng Thái, chỉ ngồi chốc lát rồi đứng dậy chào về. Khi ra cửa, Chu Vũ Đình cũng ra theo. Trên hành lang, Chu Vũ Đình định nói gì rồi lại thôi, cuối cùng vẫn nhắc đến việc anh mình trượt chức trưởng khoa, nét mặt và giọng nói chan chứa sự áy náy vô tội. Chu Vũ Lâu xua xua tay: "Không nhắc đến việc này nữa, đó là sắp xếp của lãnh đạo, không liên quan đến bọn anh càng không liên quan gì đến em. Hơn nữa Phùng Thái vốn dĩ vẫn là một lựa chọn thích hợp, đừng cảm thấy không thoải mái." Lúc chuẩn bị rời đi, Chu Vũ Lâu dặn dò em gái phải giữ gìn sức khỏe, đừng thức khuya quá, ngày mai còn phải đi làm. Sau đó hai người chào nhau, về chăm sóc bệnh nhân của riêng mình.

Hôm đó, buổi giảng thử của Chu Vũ Đình rất thành công, các thủ tục liên quan cũng đã lo xong, giờ cô đã là giáo viên chính thức tại trường của mẹ Tiết Qua.

Một sự việc khác liên quan đến Phùng Thái xảy ra vào sáng hôm sau. Lúc đó Chu Vũ Lâu đang dạy học ở phòng đàn, bỗng nghe thấy bên ngoài vọng lại một tràng tiếng hét.

"Buông tôi ra!"

Một giọng nam quê mùa, khỏe mạnh, đầy phẫn nộ. Chu Vũ Lâu đẩy cửa phòng đàn bước ra, thấy thầy Trần cán sự khoa đang giằng co với một người đàn ông trung niên. Thấy Chu Vũ Lâu xuất hiện, thầy Trần như gặp được cứu tinh.

"Thầy Chu, cậu mau đến xem này..."

Chu Vũ Lâu tiến lại, bảo thầy Trần và người đàn ông buông tay ra. Người đàn ông đó tầm ngoài bốn mươi, cao to vạm vỡ, ăn mặc lôi thôi, nhìn Chu Vũ Lâu đầy cảnh giác, tư thế sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Có chuyện gì thế?" Chu Vũ Lâu hỏi.

"Thầy Chu, cậu này cứ đi lại lén la lén lút trong khoa một lúc lâu, còn vụng trộm ngó nghiêng từng phòng một."

"Ông bảo ai vụng trộm hả?" Người đàn ông giơ tay chỉ mặt thầy Trần.

Chu Vũ Lâu bảo anh ta bỏ tay xuống. Thầy Trần nói tiếp: "Tôi hỏi cậu ta làm gì thế? Cậu ta bảo tìm người, nhưng hỏi tìm ai cậu ta lại không nói, còn giằng co qua lại nữa."

"Chẳng phải tôi đã nói là tìm Phùng Thái rồi sao?" Người đàn ông biện bạch.

"Đấy là sau này cậu mới nói... Tôi nói với cậu ta, hôm nay trưởng khoa Phùng không đi làm, cậu ta không tin, còn bảo tôi nói dối, cứ nhất dịnh phải tự mình tìm đẩy cửa từng phòng một, mọi người đều đang trong giờ học còn có cả sinh viên khoa khác nữa..."

"Thôi được rồi." Chu Vũ Lâu ngắt lời thầy Trần, hỏi người đàn ông, "Anh là gì của Phùng Thái?"

"Bạn."

"Nếu anh là bạn thầy ấy thì anh nên hiểu rằng, anh làm ầm cả cơ quan làm việc của thầy ấy lên sẽ ảnh hưởng rất xấu đến thầy ấy, đây là điều mà một người bạn không nên làm."

Người đàn ông hình như thấy mình đuối lí: "Nhưng mà, thật sự tôi tìm Phùng Thái có việc gấp."

"Anh có thể gọi điện thoại tìm thầy ấy."

“Tắt máy rồi.”

Chu Vũ Lâu quan sát kĩ người đàn ông: “Anh có phải bạn Phùng Thái thật không?”

“Đương nhiên! Tôi có việc gấp thật, nếu không tôi phải chạy đến đây làm gì?”

“Thôi được.” Chu Vũ Lâu nói với anh ta, “Phùng Thái ngã bị thương, giờ đang nằm ở phòng 307, bệnh viện Chấn thương chỉnh hình, anh đến đó tìm thầy ấy đi.”

Người đàn ông nói lời cảm ơn, lại trừng mắt nhìn thầy Trần một cái, rồi đi xuống lầu.

Khoảng một tiếng rưỡi sau, Chu Vũ Lâu gặp lại người đàn ông đó. Lúc này anh đang xách bữa trưa của Tưởng Tư Nghiệp bước vào cổng chính bệnh viện Chấn thương chỉnh hình, vừa đi chưa được mấy bước, đột nhiên có người xông từ hành lang ra, suýt nữa thì đâm vào người anh. Anh vừa trông, thì thấy chính là người đàn ông lúc sáng. Người đàn ông trợn mắt nhìn Chu Vũ Lâu, cũng không xin lỗi, nổi giận đùng đùng “hừm” một tiếng, rồi sải bước đi ra khỏi bệnh viện.

Chu Vũ Lâu cảm thấy có chuyện. Anh chạy lên tầng, không đi đưa cơm cho Tưởng Tư Nghiệp, mà chạy thẳng tới phòng bệnh của Phùng Thái.

Cửa phòng 307 khép hờ, tiếng nói chuyện thấp thoáng vọng ra. Chu Vũ Lâu không bước vào, mà đứng trước khe cửa lắng nghe. Vừa nghe, đã gặp cuộc nói chuyện của Phùng Thái và vợ anh ta.

Vợ Phùng Thái!

Vợ Phùng Thái khóc thút tha thút thít: “Nếu không phải anh họ tôi cứ bắt tôi phải đến Tân Giang xem sao, thì đến giờ tôi vẫn còn bị lừa gạt mà không hay biết gì. Sao anh có thể làm những chuyện như thế này được cơ chứ? Anh nói đi, anh và cô ta rốt cuộc đã bao lâu rồi?”

Giọng Phùng Thái rất trầm, không biết là vì bình tĩnh, hay vì chột dạ: “Em đến cũng hay, thực ra, nếu em không đến, thì anh cũng đang định về quê nói rõ với em.”

“Nói cái gì?”

“Chúng ta… li hôn đi.”

Phòng bệnh im bặt mấy giây, sau đó vọng ra tiếng khóc của người phụ nữ. Ban đầu rất nhỏ, phập phù như ngọn lửa, sau giây lát mới đột nhiên “phô trương thanh thế”, một tiếng hét vang, như châm lửa vào đám cỏ khô giữa ngày gió lớn.

Phùng Thái không ngăn tiếng gào khóc của người phụ nữ, đợi đến khi tiếng khóc của cô nhỏ đi một chút, Phùng Thái mới lại nói tiếp: “Anh biết trong lòng em tủi thân, nhưng chắc em cũng biết, mấy năm nay một mình anh lăn lộn ở Tân Giang, chúng ta quanh năm suốt tháng không ở cạnh nhau, tình cảm đã xa cách từ lâu, càng đừng nói gì đến việc có tiếng nói chung. Nếu cuộc hôn nhân này chỉ còn trên danh nghĩa, mà đã sớm lụi tàn, thì gắng gượng giữ lại danh phận đó còn có ý nghĩa gì không? Li hôn tốt cho cả hai ta, em vẫn còn trẻ, ở quê tìm một người đàn ông thích hợp để sống cùng cũng không khó. Những năm tháng đẹp của đời người không dài, lãng phí tháng ngày cho anh khác nào quả phụ sống, việc gì phải thế? Anh cũng biết, mấy năm nay em không dễ dàng gì, việc trong nhà ngoài ngõ một tay em lo hết, anh sẽ bù đắp cho em…”

“Là ai?” Người phụ nữ đột nhiên chen vào một câu, “Con hồ li tinh đấy là ai? Cô ta dựa vào đâu mà dám cướp chồng người khác? Tôi đã sớm biết lũ đàn bà con gái thành phố đứa nào cũng vô liêm sỉ, toàn hạng hồ li tinh thắt dây quần không chặt! Bây giờ anh đi tìm con đàn bà đó ra đây, tôi xé rách mặt nó ra! Hu hu…” Người đàn bà lại khóc.

Phùng Thái dường như lạnh mặt, cao giọng: “Cái gì mà hồ li tinh? Cái gì mà thắt dây quần không chặt? Cô xem cô ăn nói toàn những lời lẽ thế nào…”

“Phải! Tôi không biết nói chuyện như con đàn bà ấy, không biết nói mấy lời đê tiện lũ đàn ông thích nghe, nhưng tôi ăn ngay ở thẳng. Anh về mà hỏi thử xem, mấy năm nay anh ở Tân Giang, tôi ở quê đã làm việc gì có lỗi với Phùng Thái là anh chưa? Anh gọi hết hàng xóm láng giềng lại hỏi thử xem. Thế còn anh thì sao? Sau lưng vụng trộm qua lại với lũ hồ li lẳng lơ kia, nói li hôn

là li hôn, anh sống ở thành phố mấy năm, lương tâm bị chó gặm hết rồi sao? Anh cũng không thèm nghĩ xem, ngày xưa lúc anh còn là gã thầy giáo dạy nhạc quèn, tôi đã đối xử với anh thế nào? Chút tiền anh kiếm được mua cái lót giày rách còn không đủ. Nếu không có tôi anh có được sống thoải mái như thế không? Lúc đó sao anh cứ dính lấy tôi như miếng keo da chó vậy? Bây giờ thì ngon rồi, anh giỏi giang, không cần tôi nữa, nhìn tôi không vừa mắt nữa, chỉ chăm chăm sống phóng đãng với mấy con đàn bà trên phố thôi! Lúc đầu anh tôi bảo, anh và một con ả như này như kia, tôi còn không tin, khiến anh tôi tức quá chửi tôi một trận. Tôi vốn dĩ định đến hỏi anh cho rõ ràng, thật không ngờ những gì anh tôi nói đều là sự thật, đã cho anh cơ hội, anh còn không biết điều, đòi li hôn, tôi thật hối hận lúc đầu đã không nghe lời anh trai…”

“Cô đừng có anh tôi anh tôi nữa được không?” Phùng Thái gào lên, ngay sau đó vang lên tiếng rên rỉ đau đớn, “Cô xem anh cô đã làm gì đây? Anh ta đánh tôi ra nông nỗi này chưa đủ, còn đến làm loạn cả bệnh viện lên…” Vừa nghe tới đây, Chu Vũ Lâu cảm thấy có ai đó kéo gấu áo mình, anh cúi xuống. Vừa cúi xuống, thì thấy con gái của Phùng Thái.

Con gái của Phùng Thái!

Đứng trước mặt Chu Vũ Lâu là một cô bé còn rất nhỏ, nụ cười ngây thơ, khuôn mặt hồng hào, ăn mặc hơi quê mùa. Chu Vũ Lâu hỏi: “Cháu có việc gì thế?” Cô bé chỉ vào trong phòng bệnh, bảo: “Cháu tìm mẹ ạ!” Chu Vũ Lâu kinh ngạc, dắt cô bé sang một bên, hỏi: “Người đàn ông trong kia là gì của cháu?”

“Bố cháu ạ.” Cô bé nói.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“Sáu tuổi ạ.”

Khi đi về phòng bệnh của Tưởng Tư Nghiệp, bước chân Chu Vũ Lâu chao đảo lâng lâng. Anh cảm thấy trí tuệ tưởng là rất tốt của mình hóa ra chỉ như một đống phân chó! Bốn năm trời, suốt bốn năm trời làm việc cùng Phùng Thái, sớm chiều gặp nhau trong cùng một văn phòng, mà hoàn toàn không hay người ta đã

có một gia đình đầy đủ như vậy, hoàn toàn không hay anh ta ngày còn dưới huyện đã thành chồng người từ lâu, hoàn toàn không hay "kẻ độc thân" này đã là cha của một đứa trẻ sáu tuổi!

Lần tiếp theo, khi Chu Vũ Lâu bước vào phòng bệnh số 307, Phùng Thái đang đứng hút thuốc trước khung cửa sổ mở toang. Lúc này đã cách hơn hai tiếng đồng hồ kể từ khi Chu Vũ Lâu nghe được chân tướng sự việc. Trong suốt hai tiếng đó, anh không ngừng nghĩ tới rồi lại lần lượt dập đi một ý định – nói sự thật với em gái. Anh cho rằng Chu Vũ Đình chắc chắn chưa biết chuyện gia đình của Phùng Thái. Anh hiểu Chu Vũ Đình, việc mất đi song thân từ khi còn quá nhỏ khiến cô vừa kiên cường vừa yếu đuối. Anh nghĩ, cứ xử lí phía Phùng Thái trước đã.

Thấy Chu Vũ Lâu bước vào, Phùng Thái chào hỏi nhiệt tình mời anh ngồi, rồi hỏi thăm tình hình Tưởng Tư Nghiệp, tình hình ở khoa, rồi chìa một điếu thuốc ra trước mặt Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu không nhận điếu thuốc, ngồi xuống, hỏi Phùng Thái: "Đã thu xếp ổn thỏa cả chưa?"

Phùng Thái ngây người: "Ai cơ?"

"Họ."

"Ai?"

"Hai mẹ con."

Phùng Thái tái mặt: "Hai… mẹ con… nào… cơ, thầy Chu nói gì thế?"

"Còn cả ông anh vợ của anh nữa, người mà đưa anh vào đây nằm ấy."

"Thầy Chu, cậu, cậu đây là…"

"Anh đừng đóng kịch nữa, Phùng Thái, nếu nhắm mắt đặt điều, thì tôi có đặt điều đầy đủ thế được không?"

Phùng Thái im bặt. Anh từ từ cúi người ngồi xuống cạnh giường, cúi đầu, không dám nhìn Chu Vũ Lâu nữa. Bộ dạng anh thảm hại hơn rất nhiều so với hồi "Thép đã tôi thế đấy" bị bại lộ. Chu Vũ Lâu ngồi trên sofa nhìn Phùng Thái, ánh mắt không rời phút nào, thứ ánh nhìn áp sát đó mạnh hơn bất cứ lời lẽ nào, đó là thứ ánh mắt mà không nhìn cũng có thể cảm nhận được. Một

lúc trôi qua, khi Phùng Thái ngẩng đầu lên tiếp nhận ánh mắt này, thì Chu Vũ Lâu lên tiếng.

"Em gái tôi có biết không?"

"..."

"Tôi hỏi anh, em gái tôi biết không?"

"Cô ấy... tôi nghĩ... Vũ Đình, cô ấy, cô ấy giờ này vẫn..."

"Anh trả lời tôi!" Chu Vũ Lâu cuối cùng cùng bùng lên quát tháo, "Em gái tôi có biết chuyện này không? Chu Vũ Đình có biết anh có vợ! Lại còn có một đứa con sáu tuổi không?"

Đúng lúc này cánh cửa mở ra, Chu Vũ Đình đứng bên cửa. Cô trả lời câu hỏi của Chu Vũ Lâu bằng tiếng chiếc bình giữ nhiệt rơi xuống nền đất.

4

Có lẽ sự chăm sóc tận tình của Chu Vũ Lâu đối với bố vợ đã khiến Tưởng Đan cảm động, hoặc đúng như những gì Tưởng Tư Nghiệp nói, "xa mấy hôm còn hơn mới cưới". Nói tóm lại, chiều hôm đó khi Chu Vũ Lâu nhìn thấy Tưởng Đan trong phòng bệnh, anh cảm thấy sự giận dữ của vợ đã tan đi phần nào.

Hôm đó, Tưởng Đan vừa xuống sân bay liền đến thẳng bệnh viện Chấn thương chỉnh hình. Tối đến, cuối cùng cô cũng không về nhà Tạ Lam nữa, mà về nhà cùng Chu Vũ Lâu.

Mãi cho tới trước khi lên giường, Tưởng Đan đều bình thường một cách kì lạ cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì, làm những việc mà thông thường một người vợ đi xa mới về đều sẽ làm – dọn dẹp phòng ốc, cho khởi động máy giặt, bày biện khắp nơi những thứ đồ trang trí mà cô mang từ Bắc Kinh về, lấy quần áo mới ra cho Chu Vũ Lâu mặc thử... Mấy lần Chu Vũ Lâu định chen ngang để nói chuyện với vợ, ít ra là giải thích một chút sự việc thực ra không hề kinh khủng như những gì cô tưởng tượng. Nhưng Tưởng Đan hoàn toàn không cho anh cơ hội. Chu Vũ Lâu vừa mở miệng, cô liền lảng sang chủ đề khác tiếp tục bận bịu không ngưng tay. Mãi tới sau khi Tưởng Đan tắm xong, rồi nằm cạnh Chu Vũ Lâu trong bóng tối, Chu Vũ Lâu mới nghe thấy tiếng cô khóc thút thít. Chu Vũ Lâu ôm lấy vợ, Tưởng Đan cũng ngoan ngoãn ngả vào lòng anh. Chu Vũ Lâu giúp cô lau đi những giọt nước mắt trên mặt, vừa mở miệng nói một tiếng "Đan Đan", thì Tưởng Đan đã bịt chặt miệng anh.

Tối đó, trong bóng đêm, họ im lặng tựa vào nhau rất lâu, tiếp đó sau cuộc ân ái thật dài, họ ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Trưa hôm sau, Chu Vũ Lâu lại nhìn thấy một người đã lâu không gặp, Hoàng Đại Sinh.

Hoàng Đại Sinh quả nhiên đã nhận lời mời của Tạ Lam, đến nhạc viện làm tạp chí Học viện. Buổi sáng, sau khi đến phòng Nhân sự làm thủ tục, anh thả bước tự do tự tại trong nhạc viện.

"Cậu xem xem, bất cẩn một cái là đã lượn đến khoa Thanh nhạc." Đây là câu đầu tiên Hoàng Đại Sinh thốt ra sau khi gặp Chu Vũ Lâu. Thực ra, trong lòng Chu Vũ Lâu hiểu rõ, bất cẩn, phải là cho dù thế nào cũng không lượn được đến đây.

Trên đoạn đường từ khoa Thanh nhạc tới sân vận động, họ đều có chút cẩn trọng, nhưng khi đứng lại trên sân, mỗi người đốt một điếu thuốc, họ lại tìm thấy cảm xúc của ngày xưa. Hai người rảo bước mấy vòng trên đường chạy bốn trăm mét của nhạc viện. Lâu rồi không gặp, sau hồi trao đổi lấp đầy thông tin của nhau, điều khiến Chu Vũ Lâu cảm thấy ngạc nhiên là cách thức kết hôn của Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh. Chuyến đi Hạc Vân Sơn mà Chu Vũ Lâu nghe được trong điện thoại, trên thực tế là chuyến du lịch trăng mật mà Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh đã lên kế hoạch tỉ mỉ. Họ lưu lại Hạc Vân Sơn tròn một tuần, ở tại nhà một gia đình trong núi sâu, "non xa chót vót loang màu thúy, cổ thụ tán xòe đượm sắc thanh", mép nước dựng nhà, ngày ngày băng giữa núi xanh trùng điệp cảnh sắc không gian đẹp tuyệt vời đã tác thành cho sự giao hoan cháy bỏng, trời người hợp nhất của họ.

Khi hỏi đến cảm nhận về tuần trăng mật, Chu Vũ Lâu nối tiếp trò đùa của Hoàng Đại Sinh: "Mệt chết chưa? Điện thoại cũng không buồn cầm nữa hả?" Hoàng Đại Sinh nói: "Chứ sao nữa, sắp bốn chục rồi, cả ngày chẳng có việc gì khác để làm, đúng là không trụ nổi." Nói xong cả hai cùng phá lên cười.

Hoàng Đại Sinh cũng hỏi tình hình gần đây của Chu Vũ Lâu, anh kể hết từng chuyện. Có nói, Chu Vũ Lâu mới bỗng nhiên cảm thấy thời gian vừa qua quả thực đã xảy ra không ít chuyện. Cái chết của Phương Lê Lê, trượt chức trưởng khoa, Tưởng Tư Nghiệp bị thương, lộ chuyện gia đình Phùng Thái và cơn "đại địa chấn" của Chu Vũ Đình khi biết chuyện, còn cả ba tiếng đồng hồ anh giảng giải khuyên bảo Chu Vũ Đình ngày hôm đó nữa, cuối cùng cũng giúp Chu Vũ Đình hạ quyết tâm đau đớn chia tay

Phùng Thái... Đương nhiên, Chu Vũ Lâu không kể với Hoàng Đại Sinh việc anh gặp "Hải Nhu", hơn nữa, cả hai người đều vô cùng cẩn trọng, tránh nhắc đến chủ đề vụ án mạng Phú An và Hạ Sở Dung.

Mấy ngày sau đó, Chu Vũ Lâu hoàn toàn chìm trong bận rộn. Anh mất bốn đêm liền, tài năng phát xuất múa bút thành văn, cuối cùng đã hoàn thành luận văn chuyên đề để đăng kí học hàm giáo sư. Ngày hôm sau, Tạ Lam bảo anh in luận văn ra đưa qua chỗ bà. Có lẽ do trong lòng áy náy với Chu Vũ Lâu về chuyện trưởng khoa, nên lần này Tạ Lam muốn đích thân giúp Chu Vũ Lâu sửa luận văn, hiển nhiên là dùng quyết tâm cao nhất để tạo bàn đạp cho cậu con rể.

Không biết Phùng Thái đã đi đâu mà liên tục xin nghỉ không đi làm. Chu Vũ Lâu từng tới xem, nhưng phòng 307 bệnh viện Chấn thương chỉnh hình đã đổi bệnh nhân từ lâu. Khoa Thanh nhạc không có Phùng Thái vẫn yên ổn như không có gì xảy ra, mọi công tác đều do Chu Vũ Lâu chỉ đạo. Buổi biểu diễn chào mừng ngày thành lập trường mỗi lúc một gần, khoa Thanh nhạc là lực lượng nòng cốt của buổi biểu diễn lần này, việc chọn và tập luyện các tiết mục đều do Chu Vũ Lâu phụ trách. Tạ Lam còn cất cử riêng Chu Vũ Lâu để đảm nhận vai trò giám sát nghệ thuật cho buổi biểu diễn này, anh và trợ lí viện trưởng Vương Nguyệt cùng nhau chọn lựa và kiểm soát tất cả các tiết mục.

Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan đã mua xe. Thực ra từ trước khi cưới, Tưởng Đan đã định mua một chiếc xe, tiền không thành vấn đề chỉ có điều trong lòng Chu Vũ Lâu luôn có một nỗi ám ảnh. Khi còn du học ở Mỹ, hai người bạn thân nhất của anh chỉ trong vòng một tuần đều lần lượt ra đi vì tai nạn xe. Kể từ đó, sự né tránh việc lái xe của anh đã bén rễ ăn sâu. Nhưng chuyện Tưởng Tư Nghiệp nằm viện bỗng nhiên khiến vấn đề xe cộ trở nên vô cùng cấp thiết. Bác sĩ nói Tưởng Tư Nghiệp còn phải nằm viện khoảng bốn tuần nữa, hoặc lâu hơn. Tưởng Đan và Chu Vũ Lâu hằng ngày phải thay nhau ra vào bệnh viện. Chu Vũ Lâu còn tiện, cách đó không quá xa, nhưng Tưởng Đan ngày ngày đi đi về về giữa nhà xuất bản, bệnh viện và nhà mình rất mất thời gian.

Vì vậy, hôm thứ Sáu tuần Tưởng Đan từ Bắc Kinh trở về, cô và Chu Vũ Lâu đã đi mua một chiếc Buick đời mới. Tưởng Đan đã thi lấy bằng lái từ lâu, bây giờ cuối cùng cũng dùng đến.

"Con đường hoan ca", cuộc thi hát dành cho các ca sĩ trẻ sau một thời gian chuẩn bị, cuối cùng cũng đã mở màn vòng chung kết. Sự thể hiện của Tiết Qua trong buổi thứ nhất đã không khiến mọi người thất vọng. Đoạn *aria*[21] của nhân vật Figaro mang tên *Non più andrai* đã giành được điểm số cao nhất và tràng pháo tay dài nhất. Sau khi tổng kết điểm số, người dẫn chương trình mời Chu Vũ Lâu lên sân khấu phát biểu. Đứng giữa ánh đèn lấp lánh, Chu Vũ Lâu càng trở nên khí chất phi phàm, anh cất giọng vô cùng khiêm tốn: "Người học thanh nhạc cũng giống như một viên kim cương, người làm thầy chẳng qua chỉ gọt vài đường dao trên đó, điều đó có thể khiến viên kim cương trông đẹp đẽ hơn, nhưng điều thực sự khiến viên kim cương có thể tỏa sáng, là kết quả tu rèn của chính bản thân chúng..."

Trong thời gian này, Chu Vũ Lâu còn bớt chút thời gian đến trường Chu Vũ Đình hai lượt, cùng cô ăn tối. Chu Vũ Đình vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi bóng tối mang tên Phùng Thái, trông gầy rộc đi. Cô luôn cố gắng cười hỉ hả trước mặt Chu Vũ Lâu, nhưng nụ cười giả tạo dù sao cũng khó che đậy được sự quạnh hiu. Chu Vũ Lâu luôn nghĩ, lúc nào có thời gian nên cùng Tưởng Đan đưa em gái đến Hạc Vân Sơn một chuyến hoặc đi đâu đó cho khuây khỏa cõi lòng.

Tưởng Tư Nghiệp hồi phục nhanh hơn so với tính toán của bác sĩ. Dạo này bác sĩ suốt ngày lấy ông ra làm tấm gương để nhắc nhở các bệnh nhân khác, giải thích rằng tâm trạng tốt và chăm chỉ tập luyện hồi phục chức năng quan trọng đến mức nào.

Sự có mặt của Hoàng Đại Sinh khiến cuộc sống của Chu Vũ Lâu trong khoảng sân kiến trúc baroque này phong phú hẳn. Những lúc nhàn nhã, Chu Vũ Lâu sẽ đến văn phòng Hoàng Đại Sinh ngồi chơi hút điếu thuốc, buôn chuyện trên trời dưới biển. Việc biên tập tạp chí Học viện vốn không có gì phức tạp vào tay

Hoàng Đại Sinh lại càng dễ như trở bàn tay, anh có thế dành ra rất nhiều thời gian để ngồi cùng ông bạn lâu năm. Được nói cười thoải mái không cần câu nệ khiến Chu Vũ Lâu thường cảm khái, mối duyên bạn thân xem ra đã do trời định, sao có thể vì một cơn sóng gió Hạ Sở Dung mà tan tành mây khói được?

Chu Vũ Lâu lại có cơ hội gặp gỡ Bạch Tiểu Khê, đó là một buổi chiều của hai tuần sau đó.

Thực ra, sau cuộc chia tay ở Orsena, Chu Vũ Lâu và Bạch Tiểu Khê cũng chạm mặt mấy lần đều là ở hành lang khoa Thanh nhạc. Chu Vũ Lâu gật đầu nở nụ cười với Bạch Tiểu Khê, Bạch Tiểu Khê thì lần nào cũng giả bộ cười lại, chào một tiếng "thầy Chu" rồi lướt qua, đằng sau nụ cười dường như có tấm khăn voan phất phơ ẩn hiện. Còn có một lần, Chu Vũ Lâu gặp Bạch Tiểu Khê ở văn phòng Hoàng Đại Sinh. Trưa hôm đó, Chu Vũ Lâu ăn cơm xong đến tìm Hoàng Đại Sinh nói chuyện phiếm, mới được một lúc thì Bạch Tiểu Khê gõ cửa bước vào, lúc đó cả hai đều không khỏi bất ngờ, Chu Vũ Lâu nở nụ cười, Bạch Tiểu Khê cũng chào lớn một tiếng "thầy Chu". Hoàng Đại Sinh thấy lạ, họ quen nhau sao? Anh hỏi Bạch Tiểu Khê: "Chẳng phải em ở khoa Biểu diễn sao?" Bạch Tiểu Khê nói: "Đúng thế, nhưng ở nhạc viện có ai không biết thầy Chu tiếng nổi như cồn đâu ạ?" Hoàng Đại Sinh quay ra đùa Chu Vũ Lâu, ngữ khí trầm trọng, hỏi anh: "Khai ra mau, lừa bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ rồi?" Hôm đó, Bạch Tiểu Khê bị bắt đi "vác tù và" cho khoa, phải mang ảnh dùng cho tạp chí Học viện tới chỗ Hoàng Đại Sinh. Cô đưa ảnh cho Hoàng Đại Sinh, lén nhìn Chu Vũ Lâu một cái rồi ra về. Có một làn sóng nhỏ, phảng phất tỏa ra mùi thơm ngọt dịu, đang lăn tăn cuộn từng cơn trong cõi lòng Bạch Tiểu Khê.

Bạn thấy không, thứ tốt đẹp nhất trong cuộc đời không gì ngoài hi vọng, mà hi vọng chỉ có thể sinh ra trong một cự li nhất định. Khi thầy Chu vẫn chỉ là thầy Chu, Bạch Tiểu Khê dù có từng thầm rung động, nhưng cũng chỉ là rung động mà thôi. Còn hiện tại, thầy Chu đã biến thành Dạ Lạc Mông Không, biến thành người ngồi đối diện, biến thành người đồng minh cùng giữ một bí mật, biến thành vai diễn trong cùng một câu chuyện.

Sẽ giống như khi bạn giật mình tỉnh khỏi giấc mơ công chúa, thì bỗng nhiên phát hiện ra mình đang nằm trong một cung điện tráng lệ nguy nga khắp nơi rèm hoa trụ tạc, khiến bạn tin rằng đó không chỉ là một cõi mộng huyền ảo, mà rất có thể bạn thực sự chính là nàng công chúa đó.

Hi vọng đến vào chính khoảnh khắc này.

Bạch Tiểu Khê là vậy. Mấy ngày nay cô cứ hỏi đi hỏi lại bản thân mình, đó lẽ nào đúng là ý trời? Lẽ nào những xúc cảm tích lũy qua ngày này tháng khác của mình cuối cùng đã lay động trời cao? Vì vậy, ông liền sắp xếp buổi gặp gỡ thần kì đó? Khiến câu chuyện của Chu Vũ Lâu và Bạch Tiểu Khê từ hư vô như "hoa trong gương, trăng trong nước" biến thành sự mong đợi có thể chạm tay đến?

Sự mong chờ ấy "nằm vùng" trong trái tim Bạch Tiểu Khê, đẹp đê mê.

Đến xem Triệu Đạc đáng thương một chút nhỉ? Tối hôm đó, cái kết của "đêm Orsena" thật thú vị.

Sau khi nhìn theo chiếc taxi chở Chu Vũ Lâu rời đi, Bạch Tiểu Khê đứng bên ngoài một lúc rồi mới lên nhà. Khi đến chiếu nghỉ cầu thang, cô ho lên mấy cái như đã hẹn. Triệu Đạc đang nấp sau cánh cửa nghe thấy, chạy tót vào phòng bấm nút bật máy quay rồi phi vào phòng trong, nép mình lên cánh cửa nghe ngóng. Cậu còn thấy khó hiểu, sao lại yên tĩnh như thế nhỉ? Sao không ai nói câu gì? Cậu tin chắc, nếu Bạch Tiểu Khê đã liếc mắt "phóng điện" với đàn ông, thì chắc chắn không thể về tay không được. Bởi vậy, khi Bạch Tiểu Khê bước tới giật mở cánh cửa phòng trong, Triệu Đạc đang còng người như con bọ ngựa, một tay đặt trên khung cửa, một tay cầm chặt điện thoại, độ tập trung nâng lên cấp độ "gặp lửa là bùng".

Triệu Đạc thảng thốt nhìn Bạch Tiểu Khê, rồi lập tức ngồi sụp xuống đất như quả bóng xì hơi.

Bạch Tiểu Khê không nói dối, cô bảo với Triệu Đạc: "Em tha cho anh ta rồi." Triệu Đạc chán nản vô cùng, ủ rũ uể oải suốt nửa buổi tối. Đương nhiên, khi giải thích lí do với cậu, Bạch Tiểu

Khê đã lược bỏ hoàn toàn phần cảm tình của cô với Chu Vũ Lâu, chỉ nhấn mạnh vào sự nhát gan và căng thẳng của mình.

Ngày hôm sau, Bạch Tiểu Khê tìm được cách giải quyết món nợ treo trên đầu kia. Một người bạn cấp ba gọi điện cho cô, gọi đến cũng chẳng có việc gì quan trọng, chỉ buôn chuyện linh tinh, hỏi thăm tình hình dạo này của Tiểu Khê. Cậu bạn đó đã bắt đầu theo đuổi cô từ ngày đầu tiên quen nhau, nhưng do chênh lệch về mặt thẩm mĩ với Bạch Tiểu Khê mà mãi vẫn không có thu hoạch gì. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu bạn không học đại học, mà giúp việc vặt ở quán net của anh trai mình. Hôm đó, Bạch Tiểu Khê lòng vòng chuyện này chuyện khác một lúc, rồi dè dặt hỏi cậu bạn chỗ cậu giờ có tiện không, có thể cho mình mượn tạm hai vạn tệ có việc gấp được không. Cậu bạn nói ngay không vấn đề gì, mấy năm nay cậu làm việc ở quán net của anh trai thu nhập khá dồi dào, hai vạn tệ chỉ là chuyện nhỏ, "nhất lại là cậu, Tiểu Khê, cậu cứ dùng đi không cần trả vội." Và cứ thế, ngay hôm đó cậu bạn chuyển cho Bạch Tiểu Khê hai vạn tệ. Tính như vậy, nếu cộng thêm ba vạn tiền bán xe, sau khi trả hết mọi món nợ, còn có thể để ra được ba nghìn. Mặc dù đây cũng là nợ, nhưng so với áp lực của khoản vay nặng lãi, thì quả thực đã nhẹ nhàng đi rất nhiều. Vì vậy, Bạch Tiểu Khê giục Triệu Đạc mau chóng bán xe: "Ba vạn, kém một đồng cũng không được."

Thực sự Triệu Đạc vẫn rất muốn giữ lại chiếc xe của họ nhưng không còn cách nào khác, nhìn thái độ Bạch Tiểu Khê, cậu không thấy chút hi vọng nào rằng có thể xem xét lại. Bạch Tiểu Khê xem ra không có ý định tiếp tục "sự nghiệp" của họ nữa, ít nhất thì tạm thời không có ý định đó, dù là với thầy của cô hay với bất cứ ai khác. Vấn đề này xuất phát từ "nổi ám ảnh gã mập lùn" mà Bạch Tiểu Khê nói, đồng thời còn một nguyên nhân rất thực tế – chương trình biểu diễn chào mừng ngày thành lập trường sắp diễn ra, Bạch Tiểu Khê buộc phải tập trung toàn lực vào việc tập luyện cùng các bạn mình. Hơn thế nữa, cô còn là vai diễn quan trọng nhất trong tiết mục đó.

Esmeralda!

Đã từ rất lâu rồi, Bạch Tiểu Khê và các bạn cô đã muốn diễn vở *Nhà thờ Đức Bà Paris* nổi tiếng trên một sân khấu ra trò. Chuyên ngành học của họ vốn đã là nhạc kịch, câu chuyện tình yêu làm mê đắm lòng người, những ca khúc đầy rung động và các lối diễn xuất khác biệt trong "Nhà thờ Đức Bà Paris" đều khiến họ như say như đắm. Họ quyết định trong buổi biểu diễn mừng ngày thành lập trường này, sẽ thể hiện năm ca khúc trong *Nhà thờ Đức Bà Paris*. Trong những ca khúc đó, tất cả các nhân vật Quasimodo, Frollo, Phoebus, Fleur-de-Lys đều sẽ lên sân khấu. Đương nhiên, nhân vật quan trọng nhất, chính là cô gái gypsy – Esmeralda.

Trong mắt mọi người, cô gái gypsy với nhan sắc của một thiên sứ, ngoài Bạch Tiểu Khê ra thì không còn lựa chọn nào khác. Hơn nữa, giọng hát và khả năng biểu diễn của Bạch Tiểu Khê cũng được mọi người công nhận. Nói thực, Bạch Tiểu Khê có thể coi là một sinh viên chăm chỉ. Mặc dù trước giờ thường đi theo Triệu Đạc, lén lút giở thủ đoạn nhưng khi liên quan đến những việc quan trọng, cô luôn luôn rất cẩn thận tỉ mỉ. Do đó, cô nhận được vai diễn khiến mọi người xúc động đó. Chính vì vở diễn *Nhà thờ Đức Bà Paris* này, mà vào buổi chiều của hai tuần sau đó, Bạch Tiểu Khê và Chu Vũ Lâu đã gặp mặt.

Người kết nối là trưởng khoa Tôn.

Trưởng khoa Tôn là lãnh đạo khoa Biểu diễn. Sau hai lần theo dõi buổi tập luyện, ông cứ cảm thấy các diễn viên không đủ thả lỏng, biểu diễn cứng nhắc vô cùng. Ngoài việc chưa hiểu hết về nhân vật ra, trưởng khoa Tôn cho rằng nguyên nhân quan trọng nhất là họ không vượt qua được vấn đề tâm lí, dưới áp lực tên tuổi của *Nhà thờ Đức Bà Paris*, mọi người không thể bước vào trạng thái biểu diễn thuần túy được. Vì vậy, trưởng khoa Tôn quyết định mời Chu Vũ Lâu đến phụ đạo cho mọi người một buổi. Không có gì phải bàn cãi, trong lòng trưởng khoa Tôn, Chu Vũ Lâu chính là chuyên gia giải quyết các vấn đề kiểu này, điều này có thể thấy rất rõ từ trong những màn biểu diễn đầy linh hoạt trên sân khấu của Tiết Qua – học trò của anh. Hơn nữa, trưởng khoa Tôn từ lâu đã đọc qua tác phẩm lớn *Giải phóng*

chính mình trong ca hát của Chu Vũ Lâu và chính ông là người đã đưa cuốn sách này vào khoa Biểu diễn, lấy đó làm tài liệu tham khảo cho các sinh viên. Vấn đề đang gặp hiện nay, chính là điều cuốn sách muốn giải quyết.

Khi trưởng khoa Tôn đến nói chuyện với Chu Vũ Lâu, Chu Vũ Lâu không hề liên tưởng gì giữa việc này với Bạch Tiểu Khê. Lúc đó anh có phần hào hứng, vì bản thân trước giờ đã yêu tha thiết vở *Nhà thờ Đức Bà Paris*. Năm 2000, khi du học ở Mỹ, anh từng đi hẳn một chuyến từ New York đến Las Vegas để xem buổi biểu diễn tiếng Anh của *Nhà thờ Đức Bà Paris*.

Chu Vũ Lâu đến giảng đường môn Hình thể sớm một lúc so với thời gian hẹn, ngồi trên ghế giở báo ra xem. Khi nghe thấy tiếng cười nói ngoài cửa, anh biết các diễn viên đã đến. Cánh cửa giảng đường nhanh chóng mở ra, Chu Vũ Lâu vừa ngước mắt lên, thì nhìn thấy Bạch Tiểu Khê. Bạch Tiểu Khê là người đầu tiên bước vào, cô thốt lên một tiếng "thầy Chu", tiếp đó, nở một nụ cười bí hiểm như mọi khi, đôi má ửng hồng.

Lúc này Chu Vũ Lâu mới hiểu ra, người mình cần phụ đạo là các sinh viên khoa Biểu diễn, mà Bạch Tiểu Khê lại chính là sinh viên khoa này. Đương nhiên, Chu Vũ Lâu thoáng nghĩ... sao lại không thể là cô ấy cơ chứ? Trong tất cả các nữ sinh khoa Biểu diễn mà anh từng gặp, hình như đúng là không có ai hợp với vai này hơn nữa.

Các diễn viên đều đã tiến vào, rôm rả chào hỏi Chu Vũ Lâu, anh đáp lại từng người một. Khi quay đầu lại nhìn Bạch Tiểu Khê, thì phát hiện cô đang nhìn trộm mình. Trong khoảnh khắc nhìn nhau đó, cô vội vàng cúi đầu, sắp xếp lại kịch bản cầm trong tay. Chu Vũ Lâu nhận ra cô hơi hoang mang, cô thử dùng một nụ cười để che đậy sự hoang mang đó, khóe miệng cong lên ngượng ngùng khơi gợi ánh mắt từ đằng xa đưa tới. Vào khoảnh khắc đó, Chu Vũ Lâu bỗng cảm thấy cô gái này quả thật rất khiến người ta rung động.

Chu Vũ Lâu dùng thời gian hai buổi chiều, phụ đạo cho các diễn viên từ các phương diện như phân tích nhân vật, kĩ năng biểu diễn, nắm bắt tâm lí.

Hai buổi đó, Bạch Tiểu Khê cứ như đang trong một giấc mộng.

Cô đã không còn cần Triệu Đạc tan học đến đón mình nữa, dù sao cũng đã không còn mối uy hiếp từ gã mập lùn, Triệu Đạc cũng cần tập trung toàn bộ tinh thần cho việc tìm người mua chiếc Xiali. Sau khi kết thúc buổi tập, Bạch Tiểu Khê luôn trốn một mình trong góc ngẩn ngơ, để tâm trí tiếp tục lưu lại trong giảng đường môn Hình thể, nhớ lại từng động tác, từng ánh mắt, từng câu nói của Chu Vũ Lâu... Cô chưa bao giờ có cảm giác hồn vía trên mây như vậy. Điều này hoàn toàn khác với khi cô và Triệu Đạc yêu nhau. Hồi đó, cô tình cờ gặp Triệu Đạc ngoài cổng nhạc viện, anh chàng cao to đẹp trai khiến mắt cô sáng rực, sau đó họ nhanh chóng thành người yêu tiếp đó là sống chung. Bây giờ nghĩ lại, Bạch Tiểu Khê cảm thấy hồi đó mình ấu trĩ biết nhường nào. Mắt bỗng sáng rực dĩ nhiên khiến người ta xao động, nhưng nó thực sự quá yếu ớt hoàn toàn không thể chống lại được thời gian. Không thể phủ nhận, rằng Triệu Đạc rất đẹp trai nhưng vẻ đẹp trai ấy rất thiếu sinh khí, thật "xanh và non", hương vị đơn điệu. Bạch Tiểu Khê của lúc này phát hiện ra rằng, đàn ông cần có "vị riêng". Như vậy xem ra, thứ cảm giác của cô dành cho Triệu Đạc bấy lâu chỉ có thể gọi là thích, còn đối với Chu Vũ Lâu, mới có thể gọi là yêu.

Bạch Tiểu Khê nói với chính mình, ông trời đã sắp xếp đầy đủ cơ hội, bây giờ là lúc cần chủ động làm điều gì đó. Vì vậy, sau hai ngày do dự cô quyết định nhờ Chu Vũ Lâu dạy thêm cô một buổi nữa.

Trưa hôm đó, khi đưa ra đề nghị này, tim cô đập thình thịch, nhưng vẫn cố hết sức để trông mình thật tự nhiên vô tư, như mọi sinh viên bình thường khác, một diễn viên thực sự cần đến sự giúp đỡ. Cô lễ phép nói với Chu Vũ Lâu, mình thường xuyên không tìm thấy cảm xúc để hát *Beau comme le soleil*[22], lúc biểu diễn rất gượng gạo, cứ như còn bị bọc trong một lớp gì đó vậy.

"Chiều nay thầy có thể bớt chút thời gian phụ đạo cho em được không ạ?" Cô hỏi.

Chu Vũ Lâu vui vẻ nhận lời.

Đó là một bản tình ca trong vở *Nhà thờ Đức Bà Paris*.

Esmeralda đem lòng yêu chàng Phoebus tuấn tú, đội trưởng đội thị vệ hoàng gia. "Phoebus" nghĩa là mặt trời và người đàn ông đó quả thực cũng như mặt trời vậy, thắp sáng lồng ngực của cô gái gypsy vì vậy cô đứng trên sân khấu, tình cảm dạt dào cất cao giọng hát...

Chàng rực sáng tựa vầng dương, lẽ nào là hoàng tử? Em cảm thấy tình yêu trào dâng, từ sâu thẳm nơi trái tim, mạnh mẽ hơn cả tính mệnh mình. Chàng rực sáng tựa vầng dương, là một hoàng tử đích thực. Em tin chắc như vậy... Chàng rực sáng tựa vầng dương, kì tích của em. Chàng ôm em vào lòng, yêu em cả đời không đổi thay. Chàng rực sáng tựa vầng dương, hỡi người đàn ông em yêu thương. Chàng rực sáng tựa vầng dương, rực sáng, tựa vầng dương.

Buổi chiều. Tại giảng đường môn Hình thể. Chu Vũ Lâu và Bạch Tiểu Khê.

Trước tiên, Chu Vũ Lâu để Bạch Tiểu Khê hát thử ca khúc này, sau đó anh bảo Bạch Tiểu Khê đứng giữa giảng đường, hướng về phía cửa sổ hơi ngửa mặt, nhắm mắt lại, im lặng nghe anh nói.

"Em biết không? Em là một cô gái vui tươi, sinh sống ở nơi có ánh nắng, có hoa tươi, có đồng cỏ và dòng sông nhỏ, đó là thế giới của riêng mình em, em vẫn luôn sống ở đó không lo không nghĩ, không có bất cứ vướng bận gì. Vui vẻ, chính là cảm xúc duy nhất của em. Nhưng rồi có một ngày, em bỗng gặp một người. Chỉ nhìn anh ta một lần, em đã đột ngột cảm thấy trái tim mình rung động. Sự rung động đó chưa từng xuất hiện trước đây, là một thứ cảm giác hoàn toàn mới lạ, là thứ nằm ngoài sự vui vẻ, chỉ trong một khoảnh khắc đã chiếm trọn con người em, khiến em hoang mang vô cớ. Thật là tuyệt diệu, thứ cảm giác đó... Nếu mang so với nó, thì mọi cảm xúc vui vẻ trước kia của em đều thật chán ngán và nhạt nhòa. Giống như một sợi dây đàn trong em bỗng dưng được nẩy nốt, kì thực sợi dây đó

vẫn luôn ở đấy, chỉ là trước giờ trầm lặng không lên tiếng mà thôi và lúc này em mới phát hiện, thực ra đó là thứ thanh âm đẹp nhất trong con người em. Em nhìn vào mắt anh ta, cảm thấy mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, em nhất định phải nắm được tay anh ta, mới có thể khiến cuộc sống có ý nghĩa trở lại. Kể từ đó, ánh nắng, hoa tươi, đồng cỏ và dòng sông nhỏ đều không còn thuộc về một mình em nữa, mà là của em và anh ta. Có anh ta, em mới có thể có lại được cả thế giới, bởi vì, anh ta chính là... cả thế giới của em. Bây giờ, em hãy mở mắt ra, cất giọng hát ca khúc đó."

Bạch Tiểu Khê mở mắt, trong ánh mắt lấp lánh sự khát khao, cảm động và say mê, từ từ cất lên giai điệu khiến lòng người xao xuyến của *Beau comme le soleil*.

Khi Bạch Tiểu Khê bắt đầu hát, Chu Vũ Lâu nở một nụ cười hài lòng. Anh tán thưởng giọng hát sau khi lĩnh hội của Bạch Tiểu Khê, chất giọng trong trẻo đến thế, biểu diễn tinh tế, chuẩn xác mà rất có thần, hồ như mưa xuân phun tưới.

Thế nhưng, khi Bạch Tiểu Khê hát sang đoạn hai, tới đoạn: "*Chàng rực sáng tựa vầng dương, kì tích của em...*", cô quay mặt lại, nhìn thấy Chu Vũ Lâu, một cái nhìn thật sâu, giống như điều Chu Vũ Lâu vừa nói "*em nhìn vào mắt anh ta, cảm thấy mọi thứ đều không còn quan trọng nữa*". Tiếng hát mang theo tiếng nhịp tim đang reo của Bạch Tiểu Khê vút lên đầy quyến rũ: "*Chàng ôm em vào lòng, yêu em cả đời không đổi thay...*" Cô từ từ bước về phía Chu Vũ Lâu dừng lại trước mặt anh, mặc dù ánh mắt từ đầu tới cuối không hề rời khỏi đôi mắt anh nhưng lại có thể tìm thấy đôi tay anh thật chính xác. "*Chàng rực sáng tựa vầng dương, hỡi người đàn ông em yêu thương...*" Cô kéo tay anh lên. Hành động đó sao êm đềm đến thế, vừa nhẹ nhàng vừa kiên định, khiến người ta không thể nghĩ ra được bất cứ lí do gì để chối từ, "*em nhất định phải nắm được tay anh ta, mới có thể khiến cuộc sống có ý nghĩa trở lại...*"

Giọng ca say đắm nồng nàn của Bạch Tiểu Khê trên thực tế không cần bất cứ sự chỉ dạy nào. Khi hát đến hai câu sau, cô có trọn chất giọng hoàn hảo nhất, tình cảm rực sáng nhất và ánh

mắt say đắm nhất trên đời – "*Chàng rực sáng tựa vầng dương, rực sáng, tựa vầng dương...*"

Giảng đường môn Hình thể im lặng như tờ.

Ánh nắng đầu chiều tràn qua khung cửa sổ to rộng, ấm áp mà mập mờ. Chu Vũ Lâu và Bạch Tiểu Khê đứng lặng giữa không gian hai trăm mét vuông, tay trong tay, hai cặp mắt nhìn nhau. Bạch Tiểu Khê nhắm mắt lại, từ từ ngẩng đầu, hơi thở nóng hổi thiêu rụi gần như toàn bộ lí trí của Chu Vũ Lâu.

Chiều đó, Chu Vũ Lâu đã hôn Bạch Tiểu Khê.

Hồi tưởng lại sau khi sự việc đã xảy ra, Chu Vũ Lâu không thể xác định được người mình hôn lúc đó rốt cuộc là Bạch Tiểu Khê, là Esmeralda, hay là Hải Nhu. Lúc đó anh bị giọng ca của Bạch Tiểu Khê làm lay động, hoàn toàn tan chảy vào sự nhiệt tình tựa lửa thiêu của cô gái, quên mình chìm vào đó không thể thoát ra. Khi làn môi anh chạm vào Bạch Tiểu Khê, trong tích tắc chiếc lưỡi của Bạch Tiểu Khê hòa vào quyến luyến, khiến anh không có chút cơ hội nào để tỉnh lại.

Một cuộc điện thoại của Tưởng Đan đã cắt đứt nụ hôn nồng cháy của họ cũng kéo Chu Vũ Lâu ra khỏi cơn mê tình yêu nửa mơ nửa thực. Anh không nhớ nổi Tưởng Đan đã nói gì trong điện thoại, cũng không nhớ mình đã trả lời như thế nào, chỉ có sự run rẩy khi tiếng chuông điện thoại vang lên là khiến anh mãi không quên được.

Sau khi dập máy, họ đều im lặng một hồi, sau đó, Chu Vũ Lâu tiến lại gần Bạch Tiểu Khê, nhẹ nhàng vỗ vai cô, giống như một người thầy thực thụ. Anh nói: "Xin lỗi, thầy không nên làm thế, chúng ta đều không nên làm thế." Rồi, anh nhặt kịch bản rơi lả tả dưới sàn lên, đặt vào tay Bạch Tiểu Khê, quay người đi ra khỏi giảng đường môn Hình thể. Bạch Tiểu Khê phía sau lưng như một đóa sen thất vọng, cô đơn bung nở giữa đầm.

5

Khi chỉ còn cách thời gian trả nợ ba ngày, Triệu Đạc đã nhận được cảnh cáo trả khoản vay nặng lãi.

Hôm đó, Triệu Đạc đi từ trong nhà ra, vừa mở cửa xe, thì có người vỗ vai cậu từ phía sau lưng. Cậu quay đầu lại, thấy một người đàn ông còn cao to hơn mình đang đứng trước mặt. Triệu Đạc hỏi: "Làm gì thế?" Người đàn ông tỏ vẻ khá khách sáo: "Không có gì, ông chủ bảo anh đến nhắc nhở chú một chút, thời hạn trả tiền của chú còn ba ngày nữa. Tất thảy là năm vạn bảy, đến lúc đấy chú đừng có quên, không lại không làm bạn bè được nữa còn khó xử." Lúc đó Triệu Đạc ra vẻ khinh thường cực độ: "Chuyện có gì mà to tát hả? Về bảo với ông chủ các anh, ba ngày nữa, năm vạn bảy, tôi sẽ mang đến đúng giờ, một xu cũng không thiếu, Triệu Đạc tôi làm người luôn giữ chữ tín, không cần các anh phải nhắc!"

Người đàn ông nói: "Được, làm phiền chú rồi, bọn anh sẽ đợi."

Triệu Đạc đương nhiên dám cam đoan chắc nịch, vì trải qua mấy tuần cố gắng không ngừng nghỉ, cuối cùng cậu đã tìm được người mua lí tưởng cho chiếc Xiali rồi, vẫn là do cậu bạn nghèo giới thiệu. Người mua mấy hôm trước vừa xem xe xong, vô cùng ưng ý đã chốt giá, ba vạn tệ. Bây giờ chính là lúc Triệu Đạc đi lấy hai vạn rưỡi tiền đặt cọc sau khi làm xong thủ tục sang tên, năm nghìn tệ còn lại cũng sẽ nhanh chóng vào tài khoản.

Sự việc đột nhiên phát sinh thay đổi.

Sau khi dừng xe dưới nhà người mua, cậu bạn vào tìm khách ra. Triệu Đạc thấy khát nước vào tiệm tạp hóa nhỏ ven đường mua chai nước. Khi chủ tiệm đưa chai Cola và tiền thừa lại, Triệu Đạc nhắm ngay thấy một tờ năm tệ rách mép. Tờ này nát

quá, mỏng tang sờn hết mép, hình in thì mờ tịt cứ như tờ giấy lau tay đã qua sử dụng vậy. Triệu Đạc lấy hai ngón tay kẹp tờ năm tệ, nói với chủ tiệm: "Tờ này tiêu làm sao được, đổi tờ khác đi." Chủ tiệm không đồng ý: "Có phải tiền giả đâu, sao phải đổi cho cậu?" Triệu Đạc nói: "Tờ này của ông cũng không thật hơn tiền giả là mấy, đổi nhanh nhanh lên! Đổi xu cũng được, không tôi không mua nữa." Chủ tiệm cằn nhằn tìm tiền trả, miệng lèo nhà lèo nhèo thái độ không hài lòng. Triệu Đạc trợn trừng hai mắt, lên giọng: "Lảm nhảm gì lắm thế!" Câu nói này thốt lên, như một đoạn nhạc nền, hòa cùng một tiếng hợp âm rung trời vừa đột nhiên vang lên ngoài cửa!

Thực ra không phải tiếng hợp âm, mà là tiếng động cơ.

Triệu Đạc nghiêng người nhìn ra.

Trời ạ! Hai tròng mắt cậu như trồi ra! Chai cola rơi vỡ vụn! Cậu thấy, chiếc Xiali thân yêu của mình đang gầm rú trên đường, lao vút đi mất!

"Con mẹ nó chứ! Dám trộm xe của ông! Con mẹ mày, đứng lại..."

Triệu Đạc vọt ra khỏi cửa tiệm!

"Quay lại!" Cậu gào thét như tuyệt vọng.

Muộn rồi, chiếc xe đã vào ngã rẽ, không còn thấy tăm hơi... Trong chớp mắt, mọi thứ đã kết thúc, con đường nhỏ trở lại yên ắng như thường chỉ có làn khói vàng chưa kịp tan hết nhắc nhở về biến cố vừa xảy ra... Khi cậu bạn vui vẻ dẫn người mua đi ra, Triệu Đạc khóc ròng như đứa trẻ chưa đầy tháng.

Tối hôm đó, Bạch Tiểu Khê nhận được điện thoại của Triệu Đạc, bảo cô về nhà một chuyến. Kể ra thì Bạch Tiểu Khê đã rất nhiều ngày không về chỗ Triệu Đạc. Cô nói thời gian này bài vở nhiều, tập luyện chuẩn bị cho buổi kỉ niệm thành lập trường cũng rất căng thẳng nên không về nữa, dù sao trong kí túc xá nữ cũng có rất nhiều giường trống, không lo không có chỗ ở.

Khi Triệu Đạc mặt mày ủ đột, nói với Bạch Tiếu Khê tin mất xe, Bạch Tiểu Khê không dám tin, hét lên: “Hả? Sao? Mất rồi?”

Phản ứng đó đương nhiên nằm trong dự đoán của Triệu Đạc. Không đợi Bạch Tiểu Khê kịp truy hỏi về sự việc, cậu đã nhanh chóng kể ngay đại khái tình hình sự việc. Nhưng cậu lược đi vụ đồng năm tệ, nói ngắn gọn thành: Cậu nhận chai cola, vừa bước ra khỏi tiệm thì phát hiện chiếc xe bị người ta lái đi mất. Triệu Đạc bảo đã báo cảnh sát, nhưng đợi đám cảnh sát tìm thấy xe chắc phải đến “hết mùa chuối”. Món vay nặng lãi ngày kia phải trả rồi, hôm nay vừa có người đến “nhắc nhở nhẹ nhàng”. Triệu Đạc bảo, gã kia mà đến lần nữa, chắc sẽ không khách sáo như hôm nay đâu. Bây giờ toàn bộ số tiền trong tay cộng lại là ba vạn rưỡi, còn thiếu hai vạn hai. “Lũ người đó,” Triệu Đạc nói, “anh quá hiểu bọn chúng, vì vài nghìn tệ có thể hành người ta thành nửa tàn phế, nói chi là hai vạn hai.”

Làm thế nào đây?

Phải làm thế nào đây?

Bạch Tiểu Khê nói: “Thực sự em đã hết cách rồi, mẹ em, chị em, đến cả bạn học em cũng đã mượn hết, một đứa con gái yếu ớt như em thì còn có thể có cách gì được?” Lời này vừa thốt ra, mặt Triệu Đạc ỉu ngay như bánh đa nhúng nước.

“Tiểu Khê à, em bảo, lúc đó nếu không vì cứu em, lo cho sự an toàn của em, mong em nhanh chóng thoát khỏi nanh vuốt bọn quỷ đó, liệu anh có mạo hiểm đi vay nặng lãi không? Đúng, giờ xe mất rồi, là lỗi của anh, tại anh bất cẩn, nhưng sự việc đã đến nước này, em cũng không thể phủi mông xong chuyện được phải không, chúng ta còn phải đồng tâm hiệp lực vượt qua quỷ môn quan này nữa chứ.” Bạch Tiểu Khê gắt gỏng: “Anh nói gì thế hả? Em có bảo là mặc kệ đâu, nhưng thực sự em cũng đã cố gắng hết sức, trên người em cũng đâu có vắt được ra tiền, anh bảo em phải làm sao?” Triệu Đạc nói: “Thế em nỡ nhẫn tâm nhìn đám người đó đánh chết anh chết à?” Bạch Tiểu Khê nói: “Đương nhiên là không, nhưng anh cứ ép em không thì có ích gì? Anh cũng phải nghĩ cách luôn đi chứ.”

Triệu Đạc nói: “Anh nghĩ, anh nghĩ, anh nghĩ, nghĩ... Quả nhiên, cứ nói lòng vòng mãi, lại nhắc đến ‘Dạ Lạc Mông Không’.”

Triệu Đạc nói: “Bây giờ con đường kiếm tiền duy nhất chỉ còn có gã Chu gì gì đó, anh ta không những có thể giúp chúng ta trả hết nợ, mà còn có thể khiến chúng ta đổi đời nữa. Lần trước lẽ ra là một cơ hội mười mươi, anh đã lên kế hoạch hoàn hảo không một kẽ hở, miếng thịt ngon sắp về tay, mà lại bị em quẳng đi mất, bây giờ tình hình cấp bách như thế...”

“Đừng nói nữa!”

Bạch Tiểu Khê bất ngờ cắt lời Triệu Đạc, bảo với cậu: “Cái gì cũng được, nhưng đừng bao giờ có ý định nhắm vào thầy giáo bọn em nữa!” Triệu Đạc vừa nghe vậy, giọng điệu đã nổi cơn ghen: “Ờ ờ ờ, còn, còn... thầy bọn em, xem cái vẻ thân mật của em xem, không phải em thấy anh ta vừa ý rồi đấy chứ? Anh thấy lần trước em thả anh ta đi chỉ là giả vờ sợ hãi, còn động lòng mới là thật. Anh thấy mấy ngày nay sao em không thèm quan tâm anh như thế, còn không thèm về, có phải em và anh ta có chuyện rồi không? Mấy người làm nghệ thuật như bọn em là dễ làm chuyện thầy trò loạn luân này nhất đấy...” Bạch Tiểu Khê đứng phắt dậy, vơ một chiếc cốc gần tay ném vào tường vỡ tan, gào lên với Triệu Đạc: “Anh ăn nói cho tử tế vào! Anh mới là đồ loạn luân ấy! Hơn nữa, cho dù có loạn luân thật thì cũng không đến lượt anh xía vào, anh tưởng anh là ai hả?”

Tối hôm đó, hai người họ bực dọc đường ai nấy đi, Bạch Tiểu Khê tức giận sập cửa bỏ về nhạc viện, để lại Triệu Đạc một mình ngồi ngẩn ngơ trong phòng.

Đó là lần cãi vã ghê gớm nhất của Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc kể từ khi quen nhau. Triệu Đạc gượng nhìn vào mắt Bạch Tiểu Khê, vẻ chán ghét hiện lên rõ ràng trong ánh mắt. Ánh mắt đó khiến Triệu Đạc cạn hết sức lực để tranh cãi. Thực ra mấy hôm nay, cậu đã có cảm giác, Bạch Tiểu Khê đang rời xa cậu rất nhanh. Thái độ lạnh nhạt, giọng điệu bực dọc và biểu hiện thà không về nữa còn hơn của cô đã thể hiện rõ ràng tình trạng quan hệ của hai người họ.

Triệu Đạc nghĩ lại, sự thay đổi của Bạch Tiểu Khê bắt đầu chính từ sau "đêm Orsena". Tối đó, cảm xúc của cô rõ ràng không bình thường. Cô phá hỏng kế hoạch, nhưng không thấy hối lỗi là mấy ngược lại có vẻ rất vui vẻ. Có một chi tiết có thể chứng thực cho phán đoán của Triệu Đạc, tối hôm đó Bạch Tiểu Khê nằm trên giường trằn trọc mãi không ngủ được sau đó khi trở mình, Triệu Đạc nhìn thấy gương mặt cô qua ánh trăng, trên khuôn mặt đó đang nở một nụ cười.

Hôm nay, sau khi Bạch Tiểu Khê sập cửa bỏ đi, Triệu Đạc dường như càng chắc chắn tất cả. Cậu nhìn chiếc cốc bị Bạch Tiểu Khê ném vỡ trên sàn, cảm giác vô cùng thê lương. Cậu không phải người tốt, từng làm không ít chuyện xấu xa nhưng đối với Bạch Tiểu Khê thì quả thực một lòng chân thành.

Nhưng sự thực chứng minh, suy nghĩ của Triệu Đạc đã quá bi quan.

Ngày thứ ba, sau khi hết hạn trả khoản vay nặng lãi. Chập tối, Bạch Tiểu Khê về chỗ Triệu Đạc để lấy quần áo thay giặt. Vừa bước vào cửa, cô đã thấy Triệu Đạc đang nằm đó, không phải trên giường mà dưới đất. Triệu Đạc đang ôm đầu khắp mặt mày chân tay toàn là máu, người co ro rên lên đau đớn. Nhìn thấy Bạch Tiểu Khê bước vào, câu đầu tiên Triệu Đạc nói là: "May mà giờ em mới về, em mà bước vào sớm vài phút, chắc cũng phải chịu kết cục này."

Cơn ác mộng họ từng dự đoán quả nhiên đã ập đến. Những tên lưu manh đòi khoản vay nặng lãi đã tìm đến nhà, nện cho Triệu Đạc một trận không hề nhẹ.

Bạch Tiểu Khê vội vàng đưa Triệu Đạc đến bệnh viện. Thực ra vết thương không nghiêm trọng đến thế, đa phần là chảy máu mũi, trên đầu nổi một cục u to trên cánh tay rách một vệt. Những tên đó rất giỏi đánh người, chắc chắn sẽ không đánh chết bạn, mỗi lần cũng sẽ không gây ra vết thương quá nghiêm trọng, nhưng tình cảnh trông vào chắc chắn sẽ vô cùng máu me, đủ sức uy hiếp. Đó là một lời cảnh báo sâu sắc!

Đó quả là một lời nói khiến người ta cảm động. Lúc đó bác sĩ đang băng cánh tay cho Triệu Đạc, Triệu Đạc quay đầu lại, nói

nhỏ với Bạch Tiếu Khê: "Tiếu Khê, lát nữa, em về nhà lấy hết những thứ mà em cần dùng đi, mấy ngày này đừng về nữa, ở chỗ anh nguy hiểm quá, đám người đó không biết lúc nào sẽ quay lại, nhất định đừng để chúng trông thấy em, đợi anh nghĩ cách dẹp yên chuyện đã rồi tính tiếp."

Bạch Tiểu Khê bỗng thấy sống mũi cay cay, nước mắt ào ào tuôn chảy.

"Anh nghĩ cách, anh thì nghĩ được cách gì? Cứ ra ngoài trốn đi đã không được à?"

"Trốn?" Triệu Đạc cười cay đắng, "Cho dù em có trốn được Diêm Vương, cũng không trốn nổi đám người đó đâu, nếu không có chút bản lĩnh đó, chúng dám thả cho vay nặng lãi sao?"

"Thế phải làm sao? Báo cảnh sát được không?"

"Báo cảnh sát? Cảnh sát có bảo vệ anh cả đời được không? Cuối cùng người chịu trận cũng vẫn là anh."

Bạch Tiểu Khê vô cùng ủ rũ. Nói cho cùng cô cũng chưa thấm sự đời, sự việc đi đến nước này thực sự cô không thể nào ngờ tới. Cô hỏi Triệu Đạc: "Đã trả cho họ hơn ba vạn, còn nhiều hơn số tiền vay họ lúc đầu, sao họ còn làm thế này?"

"Thế mới gọi là vay nặng lãi. Tiền vốn thì có là gì, cái chúng muốn chính là phần lãi cao chót vót đó. Hôm kia, lúc anh đưa ba vạn rưỡi tới, chúng nhìn còn chẳng thèm nhìn, chỉ hỏi số tiền còn lại khi nào trả hết, anh nói hết nước hết cái, chúng mới cho thêm hai ngày, anh còn tưởng có thể thư thư thêm chút nữa, nào ngờ chúng ra tay thật."

"Đám người đó sao có thể làm thế được cơ chứ, chẳng khác nào quân xã hội đen."

"Vốn dĩ chúng chính là xã hội đen, không có xã hội đen đứng sau, ai mà dám cho vay nặng lãi?"

"Khi nào họ lại đến nữa?"

"Mười hôm, chúng nói đây là thời hạn cuối cùng, hơn nữa còn phải cộng thêm lãi của mười ngày này." Triệu Đạc nhếch

môi, cảm giác bôi thuốc xong cánh tay còn đau hơn lúc chưa bôi thuốc.

"Hả?" Bạch Tiểu Khê thừ người, "Thế... anh kiếm đâu ra nhiều tiền thế bây giờ?"

"Em không phải lo, cứ để anh tự giải quyết."

"Anh giải quyết kiểu gì?" Giọng cô thất vọng.

Triệu Đạc không lên tiếng, ôm cánh tay đang đau đớn, ánh mắt mịt mờ.

"Anh đợi chút."

Bạch Tiểu Khê nói xong liền ra hành lang gọi điện thoại. Khi quay lại, cô càng ủ rũ hơn. Vừa rồi, cô lại gọi điện về nhà, định mở lời với bố mẹ lần nữa, nhưng tình hình ở nhà cũng không khả quan gì hơn. Cửa hàng mới của chị gái kinh doanh không tốt, ở nhà đã mang hết vốn liếng đắp vào đấy, căn bản không thể lo cho khó khăn của Bạch Tiểu Khê được.

Tối đó, Bạch Tiểu Khê không về trường, mà về cùng Triệu Đạc. Cô làm cho Triệu Đạc một bát mì, nhìn cậu ăn hết, an ủi cậu đi ngủ. Sáng hôm sau, khi chuẩn bị ra khỏi nhà, Bạch Tiểu Khê đứng trước cánh cửa khép hờ, nói với Triệu Đạc: "Đợi điện thoại của em, em không biết có thể đưa anh ta về được không."

6

Bạch Tiểu Khê muốn đánh cược với mình một lần. Tình cảnh của Triệu Đạc và sự thay lòng đổi dạ của mình đều khiến lương tâm Bạch Tiểu Khê không yên, cô không thể không có câu trả lời cho Triệu Đạc. Vì vậy, cô quyết định dụ dỗ Chu Vũ Lâu thêm một lần nữa, thực hiện kế hoạch kia.

Thế nhưng, cô đánh cược rằng Chu Vũ Lâu sẽ không đến.

Bạch Tiểu Khê có lí do để đánh cược rằng Chu Vũ Lâu không đến, vì nụ hôn nồng cháy trong giảng đường môn Hình thể đã đặt dấu chấm hết cho tất cả. Kể từ ngày hôm đó, Chu Vũ Lâu và cô như người xa lạ.

Mỗi lần chạm mặt ở hành lang, Chu Vũ Lâu không còn nở nụ cười với cô như trước, mà rảo bước đi qua. Ban đầu, Bạch Tiểu Khê còn tưởng rằng anh chỉ cố tỏ vẻ dè dặt, nhưng sau vài ngày, cô phát hiện ra không phải vậy. Chu Vũ Lâu chắc chắn đang muốn dứt khoát xa lánh cô. Một lần, họ tình cờ gặp nhau trong tiệm sách cạnh cổng trường, Bạch Tiểu Khê tiến lại, nhẹ nhàng cất tiếng "thầy Chu". Chu Vũ Lâu quay đầu sang nhìn cô một cái, trả lời một tiếng lấy lệ rồi tiếp tục xem sách, sau đó nhanh chóng bỏ sách xuống và rời khỏi tiệm sách, coi như không nhìn thấy cô ở bên cạnh. Ngay sau hôm Triệu Đạc đánh mất xe, trưởng khoa Tôn kéo Chu Vũ Lâu đến thẩm duyệt buổi luyện tập *Nhà thờ Đức Bà Paris*. Sau khi các diễn viên khác biểu diễn xong, Chu Vũ Lâu đều ít nhiều nhận xét vài câu, nhưng khi đến lượt cô lên sân khấu, hát *Beau comme le soleil*, cô thấy Chu Vũ Lâu thì thầm vào tai trưởng khoa Tôn vài câu, rồi đứng dậy đi ra ngoài, hoàn toàn không xem cô biểu diễn. Hôm đó, Bạch Tiểu Khê phải cố gắng lắm mới cầm được nước mắt hát hết bài. Hôm sau, sau khi tan học, Bạch Tiểu Khê tìm thấy Chu Vũ Lâu trong phòng đàn.

Trong phòng đàn chỉ có hai người họ, Bạch Tiểu Khê đóng cửa lại.

"Thầy Chu." Cô nói.

"Có việc gì?" Chu Vũ Lâu lạnh nhạt hỏi cô.

"Sao thầy lại tránh mặt em?"

"Đâu có, thầy tránh mặt em làm gì?"

"Rõ ràng thầy..."

"Em đừng nói nữa." Chu Vũ Lâu ngắt lời cô, "Thầy đang tránh mặt em thật. Tiểu Khê, nếu giữa hai chúng ta không thể trở về quan hệ thầy trò bình thường, thì thầy nghĩ, thầy sẽ vẫn tiếp tục né tránh. Chuyện xảy ra hôm đó, thầy không biết em nghĩ thế nào, thầy rất tự trách mình. Thầy không nên làm thế, thầy xin lỗi em một lần nữa, và thầy mong rằng..."

"Thầy đừng nói nữa, hôm đó là tại em..."

"Đó không phải lỗi của em. Hơn nữa, nếu nói đến lỗi, đầu tiên lỗi thuộc về thầy. Thầy là thầy của em, hơn thế nữa, thầy còn là chồng của một người phụ nữ. Tiểu Khê, em rất thông minh, chắc chắn em đã từng nghe rất nhiều câu chuyện, em chắc cũng biết có những câu chuyện trông vào thấy thật đẹp đẽ, nhưng kết cục chắc chắn rất bi thảm. Em là một cô gái rất tài năng, cuộc đời chỉ mới bắt đầu, có vô vàn điều có thể tới đang chờ đợi em, em phải trân trọng, hiểu không?" Chu Vũ Lâu ngừng lại trong giây lát, bước tới trước mặt Bạch Tiểu Khê.

"Trong lòng em, có thể để chúng ta trở lại quan hệ thầy trò thông thường được không?"

"..."

"Được không?"

Bạch Tiểu Khê không trả lời, cũng không biết phải trả lời ra sao. Mọi đạo lí cô đều hiểu, nhưng thực sự cô không thể dối lòng mình mà đồng ý với Chu Vũ Lâu. Từ lâu cô đã gieo sâu trong lòng một cây tình yêu thật lớn, cô không biết khi mình nói ra từ "được", trái tim cô liệu có vì cái cây đó bị nhổ cả rễ mà tan vỡ hay không.

Cuộc nói chuyện đó kết thúc không kết quả, khi Chu Vũ Lâu trở về văn phòng, Bạch Tiểu Khê còn đứng trong phòng đàn ngây ra như trời trồng.

Trưa hôm qua, Bạch Tiểu Khê nhìn thấy Tưởng Đan.

Lúc đó, văn phòng khoa Thanh nhạc để ngỏ cửa. Bạch Tiểu Khê nhìn thấy, Tưởng Đan bóc từ trong vỉ ra hai viên thuốc, đặt vào tay Chu Vũ Lâu, nhìn anh uống hết. Có một chi tiết nhỏ đã khiến Bạch Tiểu Khê đau đớn vô cùng: Sau khi Chu Vũ Lâu lấy nước uống thuốc xong, Tưởng Đan dùng khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng anh. Chu Vũ Lâu cười hạnh phúc, giữa ánh sáng buổi trưa, vợ anh duyên dáng yêu kiều và ung dung điềm tĩnh. Vào khoảnh khắc đó, Bạch Tiểu Khê nói với mình người đàn ông đó mãi mãi không thuộc về cô. Thực ra lúc đó trong tay Bạch Tiểu Khê cũng đang nắm chặt một hộp thuốc. Sáng nay khi gặp Chu Vũ Lâu ở cổng trường, cô đã thấy anh ho liên tục sau đó còn nghe thấy tiếng anh ho ngoài hành lang. Bây giờ xem ra thuốc của mình cũng không cần nữa, cô quẳng hộp thuốc vào thùng rác.

Vì vậy, hôm nay Bạch Tiểu Khê cược rằng Chu Vũ Lâu sẽ không đến. Chính vì tin chắc rằng Chu Vũ Lâu không đến, nên Bạch Tiểu Khê mới quyết định đi mời anh. Đúng là thứ logic kì quặc. Căn nguyên sinh ra kiểu logic này, là do lương tâm Bạch Tiểu Khê vừa muốn cho Triệu Đạc một câu trả lời, lại vừa không mong Chu Vũ Lâu rơi vào cảnh bất hạnh.

Nhưng đồng thời, Bạch Tiểu Khê cũng đang nghĩ đến một khả năng. Nếu Chu Vũ Lâu thực sự mắc bẫy thì sao? Một khi lần này cô thua cược, Chu Vũ Lâu bị hẹn ra ngoài thật và thực sự bước vào gian phòng nhỏ của Triệu Đạc, rồi sau đó thực sự... Vậy thì chẳng phải đã tự tay đưa Chu Vũ Lâu vào thế nguy hiểm sao? Nhưng, nhìn từ tình hình mấy ngày nay, thì chắc sẽ không có khả năng đó đâu nhỉ?

Vậy nên, đi thôi, đi gửi tới anh lời mời đó.

Trong lòng Bạch Tiểu Khê thầm nhắn nhủ Chu Vũ Lâu: Mấy ngày nay, anh luôn đối xử khắc nghiệt với một cô gái yêu mình

như vậy, bây giờ, đã đến lúc những sự khắc nghiệt đó mang vận may đến cho anh rồi.

Liệu anh có nắm chắc được vận may của mình không?

CHƯƠNG 7

1

Tâm trạng vui vẻ là liều thuốc tốt nhất để giảm thiểu mọi đau đớn. Khi ngồi trước máy tính viết bức thư lừa đảo, Triệu Đạc cảm thấy cánh tay bị thương của mình dường như đã lành lặn hoàn toàn.

Sáng nay, khi Bạch Tiểu Khê đứng bên cửa nói: "Đợi điện thoại của em, em không biết có thể đưa anh ta về được không." Triệu Đạc không tin vào tai mình. Cậu sững người một lúc, rồi mới dè dặt hỏi lại: "Ý em là tên thầy giáo họ Chu đấy hả?" Bạch Tiểu Khê gật đầu nói: "Vâng, nhưng chưa chắc anh ta đã cắn câu, em sẽ cố gắng hết sức."

Bạch Tiểu Khê vừa bước chân ra khỏi cửa, Triệu Đạc đã vui mừng như điên như dại. Toàn thân cậu tràn trề năng lượng mà không biết phải giải phóng đi đâu, liền chạy ào xuống quán ăn nhỏ dưới lầu, đánh một bữa sáng như rồng cuốn hổ vồ. Sau khi về phòng, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa đúng như sắp đặt lần trước, giấu sẵn máy quay, điều chỉnh góc độ, nhìn quanh một lượt cảm thấy không có vấn đề gì, liền bật máy tính lên bắt đầu "sáng tác" bức thư lừa đảo.

Đó quả thật là một bức thư lừa đảo tuyệt hảo.

Nếu ai đó kiên trì một công việc nào đó tới cùng, ông trời cũng sẽ giúp họ có được sự tiến bộ. So với những đoạn tin nhắn lừa người phụ nữ trước đây, thì bức thư viết cho Chu Vũ Lâu lần này có thể coi là xúc cảm dạt dào, cảm động trời đất. Thật khiến cho người ta không khỏi cảm thán, một khi sự vô liêm sỉ đạt tới một mức nhất định, thì nó sẽ trở thành nghệ thuật.

Thầy Chu!

Trong chiếc đĩa này có ghi lại một số việc của thầy. Tôi nghĩ, là người giáo viên mà thầy lại làm những chuyện như vậy thật không nên. Tôi chỉ là một người dân bình thường, mang trong lòng trái tim chính nghĩa, nhìn thấy hành vi của thầy, tôi cảm thấy rất buồn, đồng thời cũng thấy tiếc nuối thay cho thầy. Nhưng, dù sao cũng đã phát hiện ra, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn. Tôi nghĩ rằng, dùng mười vạn nhân dân tệ làm hình phạt đối với thầy cũng không có gì là quá đáng.

Hi vọng ngày mai thầy sẽ chuyển số tiền đó vào tài khoản cá nhân của tôi. Nếu trước 5 giờ chiều mai tôi chưa nhận được tiền, thì tôi sẽ sao chép chiếc đĩa đó ra thành "n" bản, phát tán đi tất cả những nơi mà tôi có thể nghĩ đến. Đương nhiên, nhạc viện là địa điểm chính mà tôi sẽ phát tán thông tin, tôi đảm bảo sẽ gửi đủ cho mỗi người một bản, các cán bộ lãnh đạo tầm trung trở lên mỗi người tặng thêm hai bản. Hơn nữa, tôi sẽ đăng tải nội dung trong đĩa lên các trang mạng xã hội, tới lúc đó, vỏ bọc người giáo viên ưu tú giả tạo của thầy sẽ bị phanh phui hết lần này đến lần khác. Nhưng thầy cứ yên tâm, nếu tôi nhận đủ tiền trong thời hạn quy định, thì tôi sẽ tiêu hủy ngay lập tức tất cả các đoạn ghi hình có trong tay.

Xin thầy cứ tin ở tôi.

Thầy Chu, mong thầy xem xét rõ tình hình và đưa ra quyết định đúng đắn. Nếu thầy cứ trông chờ vào may mắn thì chỉ càng chọc giận chút lương tâm vốn rất mong manh của tôi, tới lúc đó hậu quả sẽ không thể lường được. Ngoài ra, thầy cũng đừng báo cảnh sát, tôi đã sao chép đoạn ghi hình gửi cho một người bạn bí mật lưu giữ. Một ngày sau khi tôi bị cảnh sát bắt giữ, người đó sẽ công khai nội dung đoạn ghi hình rộng rãi trên mạng. Người đó đã nhận tiền của tôi, nhất định sẽ giữ lời hứa.

Thầy Chu ạ! Tôi không thể không nói rằng, thầy rất vô tội. Thực ra, tôi lắp máy quay cũng chỉ để tìm hiểu chút đời sống riêng tư của Bạch Tiểu Khê sau khi chúng tôi chia tay. Nhưng thật không may, thầy lại lột sạch quần áo, bước vào đời sống riêng tư của cô ấy. Vậy nên, đời sống riêng tư của cô ấy bỗng có giá trị thật không tầm thường.

Thầy Chu ạ! Thầy giao tiền ra đi, chỉ tiền mới có thế khiến cho những điều riêng tư mãi mãi chỉ là riêng tư.

Mong thầy hãy nhớ kĩ, là mười vạn đấy nhé! Không được ít hơn đâu! Có khi, dù chỉ kém một xu, cũng khiến tôi phát điên lên đấy. Sau cùng, chân thành cảm ơn sự hợp tác của thầy.

Kính thư!

Bạn trai cũ của học trò thầy

Cuối thư, Triệu Đạc ghi lại thông tin tài khoản ngân hàng của cậu.

Triệu Đạc quá hưng phấn, cậu ta đọc đi đọc lại lá thư tận mấy lần, kinh ngạc vì mình có thể viết ra những lời lẽ sâu sắc như vậy. Khi đọc tới đoạn *"nhìn thấy hành vi của thầy tôi cảm thấy rất buồn"*, cậu ta chưa ưng ý lắm, cảm thấy dùng *"đau đớn trong lòng"* hay hơn, nhưng nghĩ ngợi một lúc quyết định vẫn để vậy. Trong đầu cậu ta bật ra một câu: Thứ đơn giản nhất chính là thứ có sức mạnh nhất!

Triệu Đạc mỉm cười có vẻ túc trí đa mưu, ngón tay bấm nhẹ con chuột, lưu văn bản lại.

Mong rằng bức thư này sẽ được dùng tới, cậu ta khấn nguyện.

Nguyên cả buổi sáng, Bạch Tiểu Khê chỉ chăm chăm để ý đến phòng đàn. Khi tiếng chuông tan học vừa cất lên, cô thấy một học sinh từ trong đi ra, liền chạy thẳng qua đó. Đang chuẩn bị đẩy cửa vào thì cô đột nhiên dừng tay lại. Cô cảm thấy một sự căng thẳng tột độ dâng trào. Cổ họng thắt lại từng cơn. Một lúc sau, cô đặt tay vào cửa đẩy nhẹ, cảm giác như đang mở một cánh cửa bí mật diệu huyền.

"Thầy Chu." Cô gọi.

Chu Vũ Lâu đang ngồi xem một tập bản nhạc, anh ngẩng đầu lên.

"Có chuyện gì không?"

“Thầy đừng hiểu lầm, em biết là thầy không muốn nhìn thấy em, nhưng… hôm nay là sinh nhật em. Em chẳng có bạn bè nào thân thiết, người nhà cũng không có ở đây. Em muốn, tối nay mời thầy tới dự sinh nhật được không? Thầy đừng nghĩ nhiều, em không có ý gì khác, cũng giống như lần trước, thầy cứ coi em như Hải Nhu là được, em…”

Chu Vũ Lâu cười. Sau nụ hôn nồng nhiệt đó, đây là lần đầu tiên Chu Vũ Lâu cười với cô, cười đến nỗi Bạch Tiểu Khê cảm thấy sững sờ.

“Thật không may.” Chu Vũ Lâu nói, “Không phải thầy viện lí do, nhưng hôm nay cũng là sinh nhật em gái thầy. Em biết thầy có một người em gái chứ?”

Bạch Tiểu Khê lắc đầu.

“Vốn dĩ không cần thầy phải lo sinh nhật của bạn ấy, nhưng gần đây bạn ấy có chuyện buồn, tâm trạng không được tốt nên tối qua thầy đã hẹn trước, hôm nay đón sinh nhật cùng bạn ấy rồi…”

À!

Nét mặt Bạch Tiểu Khê lộ vẻ thất vọng. Nhưng nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa! Vậy là kết thúc rồi, cô nghĩ, mình đã thắng cược. Mình không cần phải day dứt lương tâm với Triệu Đạc và Chu Vũ Lâu cũng không bị tổn thương.

“Tiểu Khê?”

Cô nghe thấy Chu Vũ Lâu đang gọi mình, cô giật mình tỉnh lại: “Sao ạ?”

“Hay là tối nay em đến tổ chức sinh nhật cùng với em gái thầy.”

“Thôi ạ, thôi ạ, em không làm phiền thầy nữa, em đi đây.” Bạch Tiểu Khê mở cửa đi ra ngoài.

Chu Vũ Lâu nhìn thấy bóng hình vội vội vàng vàng của cô gái, chợt cảm thấy cô thật tội nghiệp, liền gọi cô lại.

“Tiểu Khê…”

Cô dừng lại.

“Hay là ngày mai, thầy tổ chức sinh nhật bù cho em.” Trái tim cô lại thót lên! Nhưng may mà Chu Vũ Lâu đã tự phủ nhận luôn ý định này. “Nhưng mà không được, sáng nay viện trưởng Tạ vừa thông báo với thầy là có cuộc hội thảo thanh nhạc ở Thượng Hải, bảo thầy tham gia, chiều mai thầy phải lên tàu, xem ra phải để sau tính rồi.”

“Được ạ, vậy, em chào thầy.”

Bạch Tiểu Khê như trút được gánh nặng, vội vã ra ngoài tìm chỗ vắng người gọi điện thông báo cho Triệu Đạc. Triệu Đạc đáng thương vừa mới lưu được bức thư lừa đảo xong.

Chu Vũ Lâu không nói dối, hôm nay đúng là sinh nhật Chu Vũ Đình. Hôm qua anh đã bàn bạc cùng mấy người Tưởng Đan, Hoàng Đại Sinh, tổ chức cho cô một bữa tiệc sinh nhật, để không khí đông vui hơn chút, vừa rồi anh còn gọi điện báo cho cả Tiết Qua. Còn cuộc họp ở Thượng Hải thì sáng nay Tạ Lam mới vừa thông báo với anh. Đó là buổi giao lưu thanh nhạc toàn quốc, đáp chuyến tàu hỏa chiều mai, đi cùng còn có một số đồng nghiệp nữa.

Rõ ràng, hôm nay, Chu Vũ Đình lên lớp với tâm trạng mất tập trung. Thực ra, sau khi chia tay Phùng Thái cô vẫn luôn cố điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nhưng hôm nay, dường như mọi cố gắng đều trở nên vô ích. Tuy mọi người xung quanh ai cũng quan tâm tới cô, tối nay còn tổ chức sinh nhật riêng cho cô nhưng không hiểu sao cô vẫn thấy trong lòng trống trải. Con gái dường như sinh ra là để yêu, vừa là chủ, lại vừa là nô lệ của tình yêu, bất kể cảm xúc nào khi đứng trước tình yêu đều không chống chọi nổi. Phùng Thái không hề liên lạc với Chu Vũ Đình, cô cũng không biết chút thông tin nào của anh ta. Xem ra, Phùng Thái đã thực sự biến mất khỏi cuộc đời cô. Tốt nhất là anh ta nên biến mất mãi mãi – Chu Vũ Đình cứ luôn nghĩ như vậy, nhưng cô cũng không biết đó có phải là điều mình thực sự mong muốn hay không.

Chu Vũ Đình không phải kiểu giáo viên trút giận lên học sinh, nhưng hôm nay, tới tiết thứ tư, khi sắp hết giờ, cô đã phải gọi cậu học sinh ngồi ở bàn cuối cùng đứng dậy.

“Lý Giai Thăng, em đứng lên.”

Lý Giai Thăng sợ sệt đứng dậy. Cậu nổi tiếng toàn trường với biệt danh “tâm hồn treo ngược cành cây”, khi đổi đến ngồi ở vị trí sát cửa sổ, cậu lại càng “chuyên tâm” liếc ra ngoài hơn, tiết thể dục dưới sân trường, bà cụ đi bộ trên vỉa hè đều hấp dẫn hơn cô giáo nhiều.

“Lý Giai Thăng, em mà còn tiếp tục nhìn ra ngoài thì tôi sẽ cho em ngồi sát tường mãi mãi đấy biết chưa?” Vừa nói xong, Chu Vũ Đình cũng thấy mình hơi nặng lời.

“Thưa cô…”

“Sao lúc nào em cũng nhiều lời thế hả?”

“Thưa cô, trên sân vận động…”

“Trên sân vận động có giáo viên đang giảng bài cho em hả?”

“Không ạ…”

“Nếu em còn nói nữa, cô sẽ cho em ra sân vận động đứng luôn đấy!” Cô thực sự muốn nhéo mình một cái.

“Thưa cô…”

“Em…”

“Trên sân vận động có mấy người lạ lắm.”

Chu Vũ Đình dở khóc dở cười, cậu học trò này vẫn còn cả gan nói tiếp.

“Em nói gì?” Chu Vũ Đình hỏi.

“Thật ạ, trên sân vận động có mấy người lạ lắm.” Vừa dứt lời, trên sân vận động vọng lại một hồi âm thanh gì đó. Giờ này không phải giờ phát nhạc thể dục, mà âm thanh đó cũng không phải là nhạc thể dục. Thế là tất cả học sinh đều đứng dậy, tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Vũ Đình cũng bước tới bên cửa sổ.

Cô kinh ngạc đến đờ đẫn cả người…

Một ban nhạc tám người đang đứng hàng ngang trên sân thể dục, trước ngực mỗi người đeo một chữ cái màu đỏ chót, ghép lại chính là chữ: I LOVE YOU

Trong tiếng nhạc dạo đầu của ca khúc *Câu chuyện tình yêu*, một người cầm mic nói to: “Chúng tôi thay mặt cho một người

đàn ông, tới đây hát tặng một cô gái ca khúc này. Đây là bài hát mà cô gái đó thích nhất. Người đàn ông đó muốn nói với cô rằng, tuy anh đã phạm phải một lỗi lầm không thể tha thứ, nhưng tình yêu mà anh dành cho cô là thật lòng! Mong cô có thể tha thứ cho anh, trở về bên cạnh anh. Hôm nay là sinh nhật cô, anh chúc cô sinh nhật vui vẻ!" Khi câu hát đầu tiên trong bài *Câu chuyện tình yêu* vang lên, hàng trăm quả bóng màu đỏ xuất hiện phía sau lưng ban nhạc, chen nhau bay lên, giữa bầu trời xanh bỗng xuất hiện một vùng sắc màu rực rỡ, giống như các vũ công ở tít trên bục cao đang tưng bừng khiêu vũ sưởi ấm cho muôn loài... Không cảnh tượng nào có thể hoành tráng hơn thế.

Câu chuyện tình yêu.

Khi bài hát kết thúc, đôi mắt Chu Vũ Đình đã sưng đỏ. Cô xoay người lại, thấy trên bàn có một bức thư. Không ai biết người đưa thư là ai, đưa đến từ lúc nào, vì lúc đó tất cả mọi người đều đang tập trung bên cửa sổ.

Vừa ăn xong bữa trưa, Chu Vũ Lâu liền nhận được điện thoại của em gái. Chu Vũ Đình lấy lí do đi ăn tối cùng đồng nghiệp để từ chối tham gia bữa tiệc sinh nhật mà anh mình tổ chức, trong lòng cô cảm thấy có lỗi vô cùng.

Đương nhiên là cô đi cùng Phùng Thái.

Xương sườn của Phùng Thái đã lành từ lâu. Trong "kì nghỉ phép" dài đó, anh chỉ chuyên tâm làm một việc, đó là li hôn. Anh ta về quê, về lại cái thị trấn nhỏ heo hút đó, bắt đầu công kích mạnh mẽ người vợ tào khang của mình, từ giải thích đạo lý cho tới thỏa hiệp về kinh tế, cuối cùng cũng ép được người phụ nữ kia ký tên lên tờ giấy li hôn. Sau khi quay lại thành phố Tân Giang, việc đầu tiên anh làm chính là lên kế hoạch cho "Câu chuyện tình yêu" đầy bất ngờ và đặc sắc này. Trong phong thư kia còn gửi kèm bức thư dài với những lời tình tha thiết.

Không nghi ngờ gì, Chu Vũ Đình chẳng thể nào từ chối một câu chuyện tình yêu và một Phùng Thái như vậy.

Suốt buổi chiều, Chu Vũ Lâu đều ngồi trong phòng viện trưởng.

Trước tiên, Tạ Lam tổ chức cuộc họp với những thầy cô đi công tác Thượng Hải đợt này, sau đó bảo Chu Vũ Lâu ở lại nghiên cứu thêm về luận văn chuyên đề của anh.

Tạ Lam đã bỏ nhiều tâm tư vào bài luận văn của con rể, mỗi câu từ, mỗi dòng chữ đều chi chít dấu bút đỏ sửa bài của bà. Luận văn kiểu này rất cầu kì, luận điểm không được quá mới mẻ cũng không được quá bảo thủ, vừa thể hiện được sự sáng tạo, mà vẫn nêu bật lên được tầm quan trọng của quan niệm truyền thống. Đối với việc kiểm soát chừng mực, Tạ Lam chính là chuyên gia. Bà gọi Chu Vũ Lâu tới ngồi ở ghế bên cạnh, giải thích cặn kẽ cho anh về từng ý bà chỉnh sửa, khi nói xong thì đã quá giờ tan làm. Chu Vũ Lâu nhét bản thảo bài luận văn vào túi áo vest, chuẩn bị ra về thì Vương Nguyệt giữ anh lại. Nhà trường chỉ định Chu Vũ Lâu và Vương Nguyệt phụ trách công tác chuẩn bị chương trình kỉ niệm ngày thành lập trường. Do Chu Vũ Lâu đi công tác một tuần, còn nhiều công việc nếu chờ anh về mới làm thì không kịp, nên Vương Nguyệt muốn chốt với anh một số hạng mục công việc quan trọng trước.

Lúc Chu Vũ Lâu bước ra khỏi văn phòng làm việc của viện trưởng thì đã hơn 7 giờ tối, cả hành lang yên tĩnh không một bóng người. Anh gặp Bạch Tiểu Khê ở cầu thang tầng hai, lúc đó cả hai người đều có chút bất ngờ.

2

Khi hai cặp mắt nhìn thẳng vào nhau, sự phẫn uất của Bạch Tiểu Khê là thật. Chẳng phải Chu Vũ Lâu nói hôm nay là sinh nhật em gái sao? Anh ta dùng lí do này để từ chối mình. Bây giờ mới thấy, rõ ràng anh ta đã nói dối. Cảm giác nhục nhã do bị lừa dối trào dâng trong cô, còn khó chịu hơn nhiều so với việc bị lạnh nhạt, lòng tự trọng của một cô gái trong phút chốc bị tổn thương. Vì thế, sau khi sững người một lúc, Bạch Tiểu Khê lạnh mặt hỏi Chu Vũ Lâu: "Thầy Chu, thầy vẫn chưa về cơ ạ? Chẳng phải tối nay thầy phải tổ chức sinh nhật cho em gái sao?"

Chu Vũ Lâu tự cười chế giễu: "Hủy mất rồi. Đúng là 'gái lớn không cần bố mẹ', người ta hủy bữa tiệc của tôi để đi chơi với bạn rồi."

"Thật ạ? Không phải tại em mà thầy lôi sinh nhật em gái sang hôm nay đấy chứ ạ?"

Chu Vũ Lâu cười: "Hôm nay đúng là sinh nhật Vũ Đình, nếu không tin em có thể gọi điện xác nhận."

"Em gái thầy tên là Vũ Đình ạ? Tên giống tên thầy thế, không phải là thầy mới bịa ra đấy chứ?"

Chu Vũ Lâu có chút bất lực, xem ra cô gái này hiểu lầm to rồi.

"Tiểu Khê, thật tình là thầy không nói dối em." Chu Vũ Lâu nhìn đồng hồ, "Sinh nhật em có kế hoạch gì chưa?"

"Thầy thấy sao ạ?"

"Có thể bù cho em một bữa tối sinh nhật được không?"

"Thầy mời ạ?"

"Đương nhiên."

"Thật ạ?"

“Thật chứ.”

“Vậy đi đâu ạ?”

Chu Vũ Lâu nghĩ một lúc: “Nhà hàng đồ Tây Goroka đi, bít tết ở đó rất ngon.”

“Bữa tối dưới ánh nến ạ?”

Chu Vũ Lâu gật gật đầu.

Cứ như vậy, Chu Vũ Lâu quyết định tổ chức sinh nhật cho cô bé Bạch Tiểu Khê cô đơn lẻ bóng ở nhà hàng Goroka.

Thật thú vị! Từ lúc gặp Chu Vũ Lâu cho đến lúc lên đường đến nhà hàng Goroka, tâm trí Bạch Tiểu Khê chỉ khăng khăng với ý nghĩ “đi sinh nhật” dù đó là giả dối. Cô như một diễn viên đang nhập vai, từng chút từng chút gia tăng cảm xúc, từ oán giận vì nghĩ Chu Vũ Lâu đã lừa mình, đến vui mừng vì Chu Vũ Lâu cuối cùng cũng đồng ý tổ chức sinh nhật cho cô, rồi đến căng thẳng khi nghĩ tới bữa tối lãng mạn dưới ánh nến lát nữa. Cô đã lún sâu vào các tình tiết hư cấu, biểu diễn hết sức tập trung không chút lơ là. Cho đến lúc, nhân viên phục vụ của nhà hàng Goroka nhiệt tình mở cửa cho cô, khi ánh nến ập tới trước mặt, cô mới chợt ngây người.

Trời ạ, sao mình lại ngốc vậy chứ!

Làm gì có sinh nhật nào? Đó chỉ là một cái bẫy nguy hiểm! Vốn dĩ cô cá rằng Chu Vũ Lâu sẽ không bị lừa, nhưng giờ đây, thầy ấy đã bước chân vào ô cửa đầu tiên của trò lừa đảo này rồi.

Trong lúc gọi món, Bạch Tiểu Khê trong lòng rối bời. Cô viện lí do không hiểu gì về món Tây, đẩy việc gọi món cho Chu Vũ Lâu, còn mình thì chìm vào sự lo lắng không lời.

Trong đầu cô toàn là dấu hỏi.

Làm sao bây giờ? Có phải gọi điện cho Triệu Đạc không? Hay là cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, đây chỉ là bữa ăn tối bình thường? Nhưng làm vậy có quá đáng với Triệu Đạc không? Đám người kia có tìm tới đánh anh ấy nhừ tử không? Nhưng nhỡ ra Chu Vũ Lâu bị lừa thật thì sao? Tóm lại phải làm thế nào đây? Tiếp tục thực hiện kế hoạch? Hay là dừng lại?... Vô vàn câu hỏi tựa hồ bong bóng sủi lên trong nồi nước sôi cứ sùng sục

trong đầu cô. Bạch Tiếu Khê nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng quyết định thôi thì cứ gọi điện cho Triệu Đạc, không thể vì mình mà để kế hoạch này bị dừng lại, làm vậy sẽ khiến mình mãi bị ám ảnh vì cảm giác có lỗi với Triệu Đạc. Cứ để cho anh ấy chuẩn bị kế hoạch dù sao, chỉ cần cuối cùng Chu Vũ Lâu không bị sập bẫy là được.

Bạch Tiểu Khê cá rằng Chu Vũ Lâu sẽ không bị lừa. Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh gọi điện cho Triệu Đạc.

Lúc điện thoại đổ chuông, Triệu Đạc vẫn còn đang ngủ. Ngày hôm nay, cậu cứ mơ mơ màng màng, lên mạng một lúc rồi xem tivi, mà không sao bình tâm trở lại được, nên đành nằm lăn ra giường để nghĩ kế kiếm tiền, mới một lúc đã rơi vào giấc ngủ. Cậu có tỉnh dậy mấy lần rồi lại nhanh chóng thiếp đi.

Tiếng chuông điện thoại reo không khiến Triệu Đạc tỉnh ngủ hẳn. Trong bóng tối, cậu quờ quạng điện thoại, mơ mơ màng màng trả lời: "A lô..." nhưng chỉ giây tiếp theo cậu đã hoàn toàn tỉnh táo.

"Cái, cái gì, bây giờ em, em đang ở với anh ta sao?"

"Vâng. Em sẽ cố gắng lừa anh ta, nhưng kết quả thì chưa chắc được, anh cứ chuẩn bị sẵn đi."

"Được, được! Bọn em, bọn em lúc nào về?"

"Bốn mươi phút, hoặc hơn một tiếng, em cũng chưa chắc. Thôi, em cúp máy đây." Bạch Tiểu Khê thoáng nghĩ rồi nói thêm, "Em sẽ cố gắng hết sức nhưng anh cũng đừng hi vọng quá." Cô cúp máy, vội vội vàng vàng quay trở ra, nào ngờ, vừa mở cửa thì thấy Chu Vũ Lâu đang đứng trước mặt.

Chu Vũ Lâu nhìn cô.

Bạch Tiểu Khê bỗng cứng người.

"Em sao thế?" Chu Vũ Lâu hỏi.

"Không sao ạ... Thầy làm em hết hồn."

"Thầy?" Chu Vũ Lâu bật cười. Lúc này, một sự cố nhỏ xảy ra thật đúng lúc, phía xa vọng lại một tiếng "xoảng", một nhân viên phục vụ lúc rẽ vào khúc ngoặt không cẩn thận làm rơi khay bưng đồ xuống đất.

“Xem ra chỗ này cũng lắm thứ làm người ta giật mình nhỉ.” Chu Vũ Lâu cười nói.

“Đúng thật.” Lúc này, mạch tư duy của Bạch Tiểu Khê mới trở lại bình thường.

“Thầy đi rửa tay, em vào bàn ngồi trước đi.” Chu Vũ Lâu nói.

Bạch Tiểu Khê theo lời vào bàn ngồi trước.

Bữa ăn của hai người kéo dài hơn một tiếng. Sau khi bữa ăn kết thúc, Bạch Tiểu Khê chẳng nhớ được mùi vị của các món ăn như thế nào, chẳng nhớ Chu Vũ Lâu nói với mình những gì, cũng chẳng nhớ mỗi lần mình cười vui là vì lý do gì. Có hai lần cô mất điểm nghiêm trọng, một lần là làm rơi dao xuống đất, một lần lại cầm dĩa đâm vào tay mình. Có mấy lần, cô dường như trông thấy một Bạch Tiểu Khê khác đang co quắp giữa ngọn nến, chịu thiêu đốt.

Họ bước ra khỏi nhà hàng, khi đi xuống bậc cầu thang, Chu Vũ Lâu đột nhiên hỏi cô: “Tiểu Khê, em có tâm sự gì à? Sao trông em cứ có vẻ hốt hoảng thế?” Thực ra, Chu Vũ Lâu cũng chỉ tiện mồm hỏi như vậy thôi, nhưng khiến Bạch Tiểu Khê giật mình. Cô vừa phân tâm, một chân bước lệch ra mép cầu thang, suýt chút nữa ngã nhào xuống, may mà Chu Vũ Lâu đỡ kịp.

Giống như lần trước, Chu Vũ Lâu đưa Bạch Tiểu Khê về trước. Chiếc taxi đi trong im lặng, cuối cùng khi chiếc xe đỗ lại dưới khu nhà Triệu Đạc, Bạch Tiểu Khê đã đưa ra quyết định: Từ bỏ kế hoạch này.

Bỏ đi thôi, cô nghĩ, mau chóng kết thúc trò cá cược hoang đường này đi. Đây là đang đùa với lửa. Một khi Chu Vũ Lâu tiễn cô lên lầu thật, bước vào căn phòng đó, chỉ sợ khi đó cơn ác mộng mới chính thức bắt đầu. Thế nên, khi mở cửa xe, cô quay lại nói với Chu Vũ Lâu: “Thầy Chu, không cần tiễn nữa đâu, cũng chưa muộn em tự lên lầu được, cảm ơn thầy vì bữa tối, tạm biệt thầy.” Nói xong, cô ra khỏi xe mà như tháo chạy, bước thẳng về phía khu nhà.

Cuối cùng cũng được giải thoát!

Bạch Tiểu Khê thở phào một hơi rất dài. Còn về Triệu Đạc, cô nghĩ sẽ giúp cậu tìm cách khác vậy, dù gì ông trời sẽ không tuyệt đường họ kiểu gì cũng sẽ có cách, Chu Vũ Lâu không phải là cọng rơm duy nhất. Gió trời buổi tối hơi lạnh, nhưng khiến Bạch Tiểu Khê cảm thấy hết sức tỉnh táo. Cô thấy rằng, cảm giác thoải mái mà cô có được trong tất cả những lần thành công trước đây cộng lại cũng không bằng lần buông tay này. Cô giống như một người bỗng nhiên trút được gánh nặng, thậm chí còn muốn cất cao tiếng hát. Có thể sự giải thoát bất ngờ khiến cô cảm thấy quá thư giãn, nên vừa mới bước được mấy bước thì chân phải bỗng nhiên bị hẫng, cô kêu lên "Ui da!" rồi ngã nhào xuống đất. Vừa rồi lúc ở nhà hàng ra, chân bên này giẫm vào mép bậc cầu thang, cô trẹo chân khá nặng, nhưng lúc đó tâm trạng đang rối bời nên cô không mấy để ý.

Bạch Tiểu Khê ngã không đau lắm, nhưng cũng không thể đứng dậy ngay lập tức được. Cô nửa ngồi nửa quỳ, thử chống tay xuống đất đứng dậy, nhưng đôi chân không chịu nghe lời. Lúc này, Bạch Tiểu Khê nghe thấy tiếng xe phanh gấp. Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài, chiếc taxi vừa đi không xa đã dừng lại, Chu Vũ Lâu đang trả tiền xe cho tài xế, sau đó mở cửa bước xuống.

Một nỗi sợ hãi bỗng chốc trào dâng trong lòng Bạch Tiểu Khê. Không lẽ có một cánh tay vô hình ẩn mình trong bóng tối đang đẩy Chu Vũ Lâu quay trở lại? Cô cũng không biết nữa. Cô chỉ thấy Chu Vũ Lâu đang chạy tới, chớp mắt đã ở trước mặt cô.

Anh đỡ cô dậy.

"Em không sao chứ?"

"Em không sao, thầy Chu, thầy mau về đi, em tự đi được."

"Không được, tầng cao như vậy, để thầy đưa em lên." Chu Vũ Lâu ngoan cố đỡ Bạch Tiểu Khê dậy, từng bước tiến về phía căn phòng của Triệu Đạc.

Trời ơi! Quả nhiên là đến rồi!

Nấp phía sau cánh cửa, cuối cùng Triệu Đạc cũng nghe thấy tiếng ho. Âm thanh nhẹ nhàng đó giống như thứ thanh âm tuyệt mĩ vọng lại. Triệu Đạc chắc chắn đó là giọng Bạch Tiểu Khê, âm

thanh đó phát ra từ chiếu nghỉ cầu thang, giống như một mô thức được cài đặt sẵn – Chào mừng bạn đã đến!

Thời khắc đó, Triệu Đạc dường như nghe thấy cả thế giới đang vỗ tay tán thưởng. Triệu Đạc thực sự quá xúc động! Cậu đã đứng canh ở cửa cả tiếng đồng hồ, cảm giác căng thẳng và mệt mỏi khiến toàn thân cậu đau nhức. Tiếng ho đó là dấu chấm hết cho mọi sự mệt mỏi trong cậu, đồng thời châm ngòi cho những cảm xúc mãnh liệt nhất. Cậu suýt đứng không vững, vội nắm chặt tay nắm cửa mới không ngã ngửa ra sau. Cậu phi vào phòng như tên bắn, bấm nút khởi động máy quay. Cậu run lên bần bật, suýt chút nữa làm đổ cả máy quay. Cậu sợ hãi, mồ hôi bỗng chốc túa ra khắp người lạnh toát. Cậu nhanh chóng kiểm tra lại máy quay xem đã giấu kín chưa? Vẫn tốt, đám sách và tạp chí đó vẫn nằm đúng chỗ, may mà sự run rẩy chết tiệt kia không làm lộ ra sơ hở. Cậu tắt đèn, giống như một con mèo đang đi trong bóng tối, đi vào phòng trong một cách nhanh nhẹn và chính xác. Cậu đóng cửa lại, hồi hộp chờ đợi giây phút cao trào sắp xuất hiện.

Thực ra, tiếng ho đó của Bạch Tiểu Khê là có chủ đích, cô muốn Triệu Đạc tránh mặt đi. Cô biết rằng, nếu không nghe thấy tiếng ho đó của cô, Triệu Đạc sẽ vẫn đứng canh bên cửa. Nếu vậy thì khi hai người bước tới bên cửa, Triệu Đạc sẽ nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và Chu Vũ Lâu, mà những lời đó cô tuyệt đối không thể để cậu nghe thấy.

Cuối cùng họ cũng tới trước cửa phòng.

Bạch Tiểu Khê dừng lại, nói với Chu Vũ Lâu: “Thầy Chu, đến rồi, đây là phòng em thuê, cảm ơn thầy đã đưa em lên. Xin lỗi thầy, hôm nay muộn rồi em không mời thầy vào ngồi chơi nữa. Cảm ơn bữa tối thầy đã mời. Cũng đã muộn, thầy mau về đi ạ.”

Nói rồi, Bạch Tiểu Khê lấy chìa khóa định mở cửa. Đúng lúc đó, Chu Vũ Lâu lên tiếng.

“Đợi một chút.”

Bạch Tiểu Khê hơi có chút bất ngờ.

Chu Vũ Lâu nhìn cô, hạ thấp giọng hỏi: “Em ở đây một mình à?”

Bạch Tiểu Khê đột nhiên thấy dựng tóc gáy! Cô chăm chăm nhìn Chu Vũ Lâu, không hiểu anh hỏi vậy là có ý gì? Đó là một câu hỏi đầy ẩn ý. Trời ơi! Lẽ nào... thầy ấy đã sớm biết về cái bẫy này? Vì khi ở trước cửa nhà vệ sinh, thầy ấy đã nghe thấy hết nội dung cuộc nói chuyện?

Hành lang im lặng đến rợn người.

"Có phải thế không?" Chu Vũ Lâu nhìn xoáy vào Bạch Tiểu Khê, giọng nói trầm thấp mà có vẻ kỳ quái, "Có đúng là một mình em ở đây không?"

"Đúng ạ!"

Chu Vũ Lâu đánh ánh mắt sang chỗ khác, nhìn sang phía cửa hỏi: "Vậy tại sao cửa lại mở?"

Bạch Tiểu Khê vội quay đầu lại. Cửa phòng... Cửa phòng... Cửa phòng đang mở hé! Hóa ra cửa phòng không hề khóa!

Sự xúc động khiến Triệu Đạc phạm phải sai lầm chết người. Lúc nghe thấy tiếng ho của Bạch Tiểu Khê, cậu quá hưng phấn nên suýt đứng không vững, vơ vội vào tay nắm cửa mới không bị ngã ngửa. Cũng chính cái giật tay đó đã làm cửa bật chốt, khiến cánh cửa không còn khép chặt nữa, từ từ hé ra một khe nhỏ tầm ngón tay. Nói thật, để xảy ra tình trạng này hoàn toàn do Triệu Đạc. Cũng không hẳn là do cái giật tay vừa rồi, mà tại thường ngày, cậu ta hay lười dùng chìa khóa mở cửa, toàn giật cửa một cách thô bạo. Bạch Tiểu Khê đã nhắc cậu từ lâu, khóa cửa phòng vốn đã rất cũ, nếu cứ như vậy thì có ngày không thể sử dụng được nữa. Nhưng Triệu Đạc không nghe, suốt ngày không kìm chế được. Thấy chưa, giờ thì có chuyện rồi.

Bạch Tiểu Khê sững sờ nhìn khe cửa đen ngòm đó, rồi quay lại nhìn Chu Vũ Lâu, cô định nói: "Không sao đâu thầy ạ, tại em quên khóa cửa thôi!" hoặc sẽ nói "Không sao đâu, khóa cửa này vốn bị hỏng, nó thường xuyên bị vậy, em cũng đang tính thay ổ khóa mới."... Nhưng cô quá căng thẳng, sự cố quái quỷ ngoài kế hoạch này khiến cô luống cuống không biết phải làm gì, miệng cô không còn nghe lời nữa, cô mấp máy môi mà không thể nói ra những gì mình đã định nói. Đúng lúc đó, hành động của Chu Vũ

Lâu làm cô còn kinh ngạc hơn. Anh đặt ngón trỏ lên trước miệng, môi cong lên... Bạch Tiểu Khê đương nhiên hiểu là anh muốn bảo cô đừng lên tiếng. Sau đó, Chu Vũ Lâu nhẹ nhàng đẩy Tiểu Khê sang một bên. Trong lúc Bạch Tiểu Khê còn đang ngây người chưa kịp phản ứng thì Chu Vũ Lâu đã đẩy cửa bước vào phòng.

Bạch Tiểu Khê chết lặng người nhìn bóng lưng Chu Vũ Lâu!

Cô biết rõ đầu óc mình vẫn đang hoạt động bình thường, chỉ cơ thể là cứng đơ. Cô cũng biết, Chu Vũ Lâu nghĩ nhà cô xảy ra chuyện gì đó, ít nhất là có trộm vì thế anh mới vào trước để kiểm tra tình hình trong nhà, tránh việc cô bị tổn thương do gặp chuyện bất trắc.

Nhà Triệu Đạc bài trí theo cách truyền thống rất phổ biến, Chu Vũ Lâu nhanh chóng tìm ra công tắc đèn phòng khách. Anh nhìn quanh một lượt, phòng khách không rộng lắm, có phần hơi hẹp nhưng sạch sẽ gọn gàng, không có vẻ gì bất thường. Tiếp đến, anh đẩy cửa phòng ngủ, bật đèn quan sát khắp nơi. Lúc này, Bạch Tiểu Khê đã cử động được, cô xông vào phòng ngủ, vừa gọi một tiếng "thầy Chu" thì Chu Vũ Lâu đã quay phắt lại ra dấu cho cô im lặng, sau đó, anh đi thẳng tới phòng mà Triệu Đạc đang trốn.

Bạch Tiểu Khê suýt chút nữa thì tắt thở! Cô phi ra như tên bắn, chắn trước mặt Chu Vũ Lâu.

"Thầy Chu, sao thầy căng thẳng vậy?" Cô lắp bắp cười, "Cánh cửa đó nó vốn đã hỏng vậy, thường không đóng khít được, em cũng định thay từ lâu nhưng cứ lười mãi chưa thay." Cô ngụy trang bằng tiếng cười lớn, "Ha ha... bộ dạng thầy vừa rồi cứ như trinh thám trong phim vậy. Thầy xem này..." Cô chỉ vào cửa phòng, "Đây chỉ là nhà kho, trong đó đồ đạc ngổn ngang, tên trộm gầy tới mức nào cũng không trốn được trong đó đâu. Hơn nữa, thầy xem trong phòng này có giống bị người xấu đột nhập không?"

Cuối cùng, Chu Vũ Lâu cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh nhìn lại một lượt cả căn phòng, đúng là rất sạch sẽ, không một chút bụi, đồ đạc vẫn đâu vào đấy, tuy giá sách có chút lộn xộn nhưng

lại đem lại cảm giác thoải mái ấm cúng, đâu giống như căn phòng có kẻ xấu đột nhập.

"Hờ hờ!" Chu Vũ Lâu cười ngượng ngùng, "Thầy cứ nghĩ nhà em bị trộm vào cơ."

"Thôi, thầy đã vào thì ngồi nghỉ một lát rồi về, thầy cứ phải đỡ em suốt chắc mệt rồi."

"À, đúng rồi, chân em có bị nặng lắm không, có cần đi bệnh viện khám không?" Chu Vũ Lâu hỏi.

"Không cần đâu, để em rót nước cho thầy." Bạch Tiểu Khê mời Chu Vũ Lâu ngồi xuống sofa còn cô thì đi vào bếp.

Lúc này, trong căn nhà có tất cả ba người, một người trong bếp, một người trong phòng ngủ, một người ở phòng trong. Họ ở dưới một mái nhà, nhưng mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau, ai cũng mong đợi một chuyện gì đó sẽ xảy ra, nhưng đồng thời họ cũng đều không biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Triệu Đạc vẫn nấp sau cửa phòng như con bọ ngựa, một tay đặt lên cửa, tay kia cầm chặt điện thoại. Vừa rồi, khi nghe Bạch Tiểu Khê nhắc tới chuyện khóa cửa, cậu ngay lập tức nhận ra vấn đề của mình. Cậu toát mồ hôi lạnh và cũng hết sức cảm kích sự nhanh trí của Bạch Tiểu Khê. Cậu biết Bạch Tiểu Khê đã xuống bếp lấy nước chỉ có điều không hiểu sao cô ấy lại đi lâu thế. Người đàn ông kia giờ đang làm gì? Anh ta ngồi trên sofa? Hay đã lên thẳng giường chờ Bạch Tiểu Khê ngã vào vòng tay mình? Trong màn đêm tăm tối, Triệu Đạc cầu khấn cho kế hoạch hôm nay được thành công! Cậu im lặng chờ đợi lần cởi đồ đắt giá nhất trong cuộc đời người đàn ông kia, chờ đợi tiếng ho ám hiệu kết thúc đoạn phim có trị giá mười vạn nhân dân tệ của Bạch Tiểu Khê. Cậu kín đáo hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm chặt điện thoại đang run lên.

Bạch Tiểu Khê mấy lần rót nước ra ngoài cốc. Cục diện bây giờ là điều cô không thể ngờ tới, sự việc đã tiến triển ngoài tầm khống chế của cô. Ông trời thật khéo trêu ngươi. Khi cô quyết định để Chu Vũ Lâu ra đi thì bàn tay vô hình kia lại kéo anh trở lại. Cô cố gắng mở cho Chu Vũ Lâu một lối đi ở giây phút cuối,

thì một khe hở nhỏ lại mở ra đế đưa anh bước vào cái chốn không gọi gì là may mắn này. Chuyện đã như vậy, Bạch Tiểu Khê thực sự lực bất tòng tâm. Giờ đây, Triệu Đạc chỉ cách cô một cánh cửa, cô thực sự không đủ dũng khí để làm chàng trai đáng thương đó thất vọng thêm lần nữa. Bàn tay tàn ác của bọn cho vay nặng lãi đã khiến tình hình cậu ta hết sức nguy ngập, mà giờ đây quả ngọt cậu mong ước chỉ cần đưa tay là hái được. Bạch Tiểu Khê cầu nguyện trong lòng, tốt nhất là lúc mang nước ra thì Chu Vũ Lâu đã biến mất. Hoặc là, khi cô không còn cách nào khác buộc phải tỏ ý muốn vui vẻ cùng anh, thì anh có thể ngay lập tức đẩy cô ra, cho dù sau đó có là một cái tát thật đau cũng được.

Chu Vũ Lâu đang ngồi trên sofa. Anh cảm thấy đêm mùa thu này không như bình thường, trong không khí mát mẻ lại len lỏi cảm giác nóng nực, tựa hồ như Anteros[23] đang phả ra những hơi thở quyến rũ. Có hai giọng nói đã không ngừng tranh luận với nhau trong đầu anh nhiều ngày nay. Tình yêu chết người thường chỉ xảy ra trong tích tắc, chính buổi chiều ở giảng đường môn Hình thể đó, anh đã phải lòng Bạch Tiểu Khê.

Buổi chiều hôm đó, khi Bạch Tiểu Khê vừa hát bài *Beau comme le soleil* vừa đi về phía anh, trong khoảnh khắc cô đối diện với anh trong câu hát "*Chàng rực sáng tựa vầng dương, kì tích của em*" thì Chu Vũ Lâu đã đem lòng yêu cô gái này không sao thoát ra được. Cũng giống như ngày hôm đó, Chu Vũ Lâu không thể xác định được mình đã hôn ai, anh cũng không rõ mình rốt cuộc đã yêu ai, là Bạch Tiểu Khê, là Esmeralda, hay là Hải Nhu? Là một ai đó? Hoặc là sự hòa trộn giữa ba người, chuyện như vậy ai mà giải thích rõ ràng được chứ? Nhưng lúc đó, Chu Vũ Lâu tuyệt đối không muốn tiếp tục duy trì mối tình cảm này. Liên tiếp mấy ngày sau, anh đều cố gắng hết sức tỏ ra lạnh nhạt với Bạch Tiểu Khê. Anh muốn dùng sự lạnh lùng đó để khiến Bạch Tiểu Khê biết ý mà dừng lại, đồng thời cũng để dập tắt ngọn lửa đang bùng lên trong tim anh. Đó là một sự giày vò khổ sở như thế nào chứ? Cảm xúc luôn chiếm ưu thế nhưng vẫn luôn có chỗ cho lí trí lên tiếng.

Nhưng đêm nay, khi lí trí như thủy triều hạ xuống sau bữa tối lãng mạn dưới ánh nến lung linh, trong căn phòng nhỏ hẹp này, cuối cùng Chu Vũ Lâu khó mà kiềm chế được cảm xúc của mình.

Anh thấy Bạch Tiểu Khê bưng nước vào.

"Thầy Chu, thầy uống nước đi." Bạch Tiểu Khê đưa cốc nước ra trước mặt Chu Vũ Lâu. Lúc đó ánh mắt hai người chạm nhau, ánh mắt mang theo hơi ấm của cơ thể tuy chỉ nhẹ nhàng chạm nhau, nhưng sức công phá không hề kém một vụ nổ. Trong vụ "va chạm" đó, cốc nước đã tuột khỏi tay, Chu Vũ Lâu vội cúi người xuống đỡ, may thay chiếc cốc không bị rơi, chỉ có điều nước đổ hết lên người anh.

"Em xin lỗi..." Bạch Tiểu Khê luống cuống, đưa tay ra phủi chỗ nước trên người Chu Vũ Lâu. Thực ra, làm vậy chẳng có tác dụng gì, đó chỉ là hành động vô thức trong lúc hoảng loạn. Nhưng lúc này, điệu bộ luống cuống đó khiến cô trông rất đẹp và quyến rũ lạ thường. Vì vậy, Chu Vũ Lâu bỗng đột ngột cầm lấy tay cô.

Bạch Tiểu Khê giật bắn người!

Cô dừng lại, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Chu Vũ Lâu. Ánh mắt Chu Vũ Lâu đang rực lửa.

Bạch Tiểu Khê sững người. Cô như đờ ra, không cử động được, cảm giác bất an chiếm lĩnh toàn bộ đầu óc cô. Cô thấy Chu Vũ Lâu đứng dậy, cơ thể anh nghiêng về phía mình, động tác tuy chậm rãi nhưng rất kiên định, hơi thở gấp gáp mà gợi cảm. Bạch Tiểu Khê đờ người, cảm giác như có chiếc gai độc đang đâm xuyên tim. Chết rồi! Cô nghĩ, ông trời sao lại bày ra trò đùa sai lầm này chứ? Sao lại thành ra thế này? Chu Vũ Lâu đã ôm lấy Bạch Tiểu Khê, dang rộng bờ vai ôm cô vào lòng, đôi môi anh tựa vầng hào quang của ánh mặt trời. Hơi thở của nữ thần dục vọng giờ đây đã biến thành cơn lốc xoáy bao bọc lấy một cơ thể đang phấn khích. Vào thời khắc đôi môi họ chạm vào nhau, "rầm" một tiếng, cả hai cùng ngã ập xuống giường.

Chuyến này thì ông trời đã đứng về phía Triệu Đạc. Căn bản không cần Bạch Tiểu Khê dụ dỗ, mặt Chu Vũ Lâu đã hướng về phía giá sách, hướng về chỗ đặt sẵn máy quay. Chu Vũ Lâu đè lên người Bạch Tiểu Khê rồi hôn cô. Những nụ hôn nóng bỏng, những nụ hôn điên cuồng, những nụ hôn sâu lắng... Hôn đến hồn vía lên mây. Rồi họ bắt đầu cởi quần áo. Chu Vũ Lâu nhanh chóng cởi áo vest ngoài vứt thẳng xuống đất. Sau đó anh cởi áo phông, để lộ ra vầng ngực rắn chắc. Động tác cởi quần của anh vừa thành thục lại nhã nhặn, như đang hoàn thành một nghi thức nóng bỏng. Khi chỉ còn lại chiếc quần lót, anh bắt đầu cởi đồ Bạch Tiểu Khê. Áo khoác, áo sơ mi, chiếc váy dài có vẻ khó cởi hơn một chút, anh phải mất chút thời gian mới tìm thấy chỗ mở khóa. Rất nhanh, Bạch Tiểu Khê chỉ còn lại duy nhất chiếc quần con và áo ngực. Chu Vũ Lâu không vội cởi hai thứ còn lại đó, anh tiếp tục hôn Bạch Tiểu Khê, một tay luồn xuống dưới... Có một tích tắc, Bạch Tiểu Khê như đê mê. Đê mê? Ôi thật là hoang đường. Nhưng đúng là Bạch Tiểu Khê đã thoáng thấy ngây ngất, hơn nữa còn không kiềm chế được mà rên thành tiếng. Giây tiếp theo, cô như choàng tỉnh... Trời ơi, mình đang làm gì thế này? Đây không phải là thật! Bên kia cánh cửa còn có một người nữa! Phải lập tức dừng lại! Thế nên cô cố gắng đẩy chiếc lưỡi của Chu Vũ Lâu ra, nghiêng đầu lại làm ra vẻ bị sặc rồi ho lên mấy tiếng...

Điện thoại đổ chuông.

Bạch Tiểu Khê ra hiệu Chu Vũ Lâu dừng lại, cô phải đi nghe điện thoại.

Bạch Tiểu Khê xuống khỏi giường, cô cầm điện thoại trên bàn lên. Cô không dám nghe trong phòng, vì Triệu Đạc không dám lên tiếng, chỉ có thể dựa vào khả năng diễn xuất của cô. Cô phải nói chuyện với một ông "bố" im lặng, cô thực sự lo lắng khả năng diễn xuất của mình lộ sơ hở trước mặt Chu Vũ Lâu. Thế nên cô liếc nhìn điện thoại, quay đầu lại nói với Chu Vũ Lâu: "Là bố em." Sau đó đẩy cửa phòng ngủ đi ra phòng khách.

Chu Vũ Lâu nằm một mình trên giường, cảm giác áy náy bỗng xuất hiện thật không đúng lúc. Dục vọng thật là một kẻ tiểu nhân, nó khiến bạn có thể bất chấp mọi nguy hiểm. Nếu

bạn không có lương tâm còn đỡ, nếu có chút lương tâm thì chắc chắn sẽ bị nó trêu đùa. Chu Vũ Lâu chính là như vậy, trong khoảnh khắc dõi theo bóng Bạch Tiểu Khê ra khỏi phòng, cảm giác tội lỗi vô cùng lại dâng trào trong tim anh, nhất là khi anh nhìn thấy quyển sách đó. Đó là cuốn sách *Giải phóng chính mình trong ca hát* nổi tiếng của anh. Cuốn sách được để ở giá sách đầu giường cùng một số sách khác. Chu Vũ Lâu chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy.

3

Nhìn quyển sách đó, Chu Vũ Lâu như mất hết cả tinh thần. Anh biết, đó là quyển sách mà năm ngoái được trưởng khoa Tôn chọn làm tài liệu tham khảo cho khoa Biểu diễn, Bạch Tiểu Khê và các bạn học của cô ai cũng có một quyển. Lúc này, sự xuất hiện của quyển sách như nhắc nhở anh phải tự kiểm điểm lại hành vi của mình, tâm trạng anh bỗng chốc rối bời. Chu Vũ Lâu quay đầu lại để khỏi nhìn thấy nó, ngọn lửa dục vọng vẫn chưa dập tắt, anh muốn trốn tránh lời nhắc nhở dài dòng đó. Nhưng như vậy cũng chưa đủ, chỉ cần nghĩ đến cuốn sách vẫn nằm lù lù ở đó, đang đưa mắt từ trên cao nhìn xuống chỗ mình, thì trong lòng anh lại co rúm như một mớ giẻ lau. Thế nên anh đứng phắt dậy, với tay lấy quyển sách ra. Để nó ở đâu bây giờ? Để dưới gầm giường hay sau giá sách? Anh nhìn quanh tìm chỗ giấu... Đúng lúc đó, anh thấy trong ánh mắt mình ánh lên một điều kì lạ. Ban đầu anh không mấy để ý, tâm trí dồn hết vào cuốn sách đó, nhưng sau khi vật đó hai lần đập vào mắt mình thì anh bắt đầu thấy hiếu kỳ, liền tiến gần hơn để xem cho rõ...

Trên giá sách có một chấm màu đỏ.

Chấm đỏ đó rất nhỏ, hơn nữa lại nằm phía sau đống sách. Nói thật, nếu nó không phát ra chút ánh sáng yếu ớt thì không ai có thể nhìn thấy nó. Ban đầu Chu Vũ Lâu nghĩ đó là chiếc loa. Có rất nhiều loại loa có kiểu đèn đỏ như vậy, khi cắm điện thì đèn sẽ sáng lên. Do có chút hiếu kì, và cũng để khẳng định xem phán đoán của mình đúng hay sai, anh bỏ cuốn sách trên tay xuống, nhẹ nhàng dỡ chỗ sách xung quanh đốm đỏ ra. Mới nhấc ra vài quyển, anh biết mình đã đoán sai, bên cạnh chấm đỏ là một ống kính. Ồ, hóa ra là một chiếc máy quay. Chà, đồ dùng của chị em phụ nữ phong phú thật. Chu Vũ Lâu mỉm cười quay người đi,

nhưng ngay giây tiếp theo... anh bỗng cứng đờ người... hai mắt mở to!

Máy quay... đèn đỏ... ánh đèn trên chiếc máy quay đó đang đỏ! Vậy là chiếc máy quay đó đang bật?

"Gì ạ! Từ bao giờ vậy? Có nặng không ạ?" Tiếng Bạch Tiểu Khê ngoài phòng khách đang hốt hoảng hỏi bố cô về bệnh tình của mẹ, lên tiếng trách móc bố sao lại giấu cô. Sau khi hỏi rõ địa chỉ bệnh viện, cô cố tình cao giọng nói: "Được rồi, con sẽ qua đó ngay." Rồi cô quay người trở lại phòng ngủ.

Đó có lẽ là cảnh tượng kinh hoàng nhất mà Bạch Tiểu Khê từng nhìn thấy: Chu Vũ Lâu ngồi trên giường, trên tay đang cầm chiếc máy quay của Triệu Đạc, đang xem lại hình ảnh được ghi trong máy...

Bạch Tiểu Khê không còn sức để hét lên nữa. Trong phút chốc, cô như mất đi mọi ý thức, đầu óc trống rỗng. Cô dựa người bên cửa, không thể động đậy, tay buông thõng, điện thoại rơi "bộp" xuống sàn. Âm thanh đó khiến Chu Vũ Lâu ngẩng đầu lên, và cô nhìn thấy ánh mắt mà cô cho là đáng sợ nhất trần gian.

Mất mấy phút, cả căn phòng im phăng phắc.

...

"Cái này là gì đây?" Chu Vũ Lâu thấp giọng hỏi.

...

"Tại sao lại ghi hình thứ này?"

...

"Rốt cuộc cô định làm gì?"

...

"Nói đi chứ!"

Chu Vũ Lâu ném mạnh chiếc máy quay xuống đất! Trong phòng vang lên tiếng vỡ giòn tan. Âm thanh đó khiến Bạch Tiểu Khê chợt rùng mình ớn lạnh, khiến cô đang ngơ ngác bỗng chợt bừng tỉnh! Cô lao vào phòng ngủ, suy nghĩ của cô rất đơn giản, cô muốn chạy tới bên Chu Vũ Lâu, quỳ xuống cầu xin anh tha thứ để nhận mọi sự trừng phạt của anh. Nhưng Chu Vũ Lâu hiển

nhiên đã hiểu lầm, anh nghĩ Bạch Tiếu Khê chạy tới đế giành lấy chiếc máy quay, hoặc chí ít là để lấy đoạn băng đó. Vậy nên anh lao xuống khỏi giường nắm lấy cánh tay Bạch Tiểu Khê.

"Á..." Cô thét lên, tiếng hét sợ hãi đầu tiên trong tối nay.

"Cô không cần phải sợ..." Giọng Chu Vũ Lâu run lên, "Cô khai thật đi, tại sao lại phải ghi hình mấy thứ này? Cô định làm gì? Nếu cô chịu nói hết sự thật, tôi sẽ không..." Chu Vũ Lâu bỗng đột ngột dừng lại. Một cánh tay đã giơ về phía anh từ lúc nào mà anh không hay. Giờ đây cánh tay đó đột nhiên kẹp chặt, khóa chặt cổ anh lại, đồng thời một con dao sắc nhọn lạnh lùng kề vào động mạch cổ – Tư thế này giống hệt như lần trước, khi Hạ Sở Dung uy hiếp Tưởng Đan. Thế sự xoay vần quả là khó đoán.

Chu Vũ Lâu thả Bạch Tiểu Khê ra, anh muốn nhìn xem kẻ sau lưng mình là ai, nhưng Triệu Đạc không cho anh có cơ hội quay đầu lại.

"Mày nghe cho rõ đây." Triệu Đạc thấp giọng, "Mặc quần áo vào rồi cút đi, nếu còn nhiều lời thì đừng mong sống sót mà ra khỏi chỗ này, hiểu chưa?"

Im lặng.

"Cậu đã ở đây từ trước?" Chu Vũ Lâu nói với người sau lưng mình.

"Mày không cần quan tâm, mặc quần áo rồi mau cút đi!"

"Hai người là đồng bọn với nhau?" Chu Vũ Lâu nhìn vào mắt Bạch Tiểu Khê, nhưng đôi mắt cô trống rỗng vô hồn.

Triệu Đạc không nhẫn nại được nữa: "Mày có tin tao cho mày một dao đi đời không?"

"Được rồi, tôi đi, cậu cứ buông tay đã."

"Đừng có giở trò! Tiểu Khê, đem quần áo của anh ta lại đây. Tiểu Khê... Tiểu Khê!" Bạch Tiểu Khê bừng tỉnh nhìn Triệu Đạc.

"Mau lên! Đưa quần áo cho anh ta."

Bạch Tiểu Khê đứng dậy, chậm chạp đi ra phía giường, nhặt quần và áo phông của Chu Vũ Lâu lên, nhưng áo vest ngoài thì

không thấy đâu. Một lúc sau cô mới thấy nó nằm dưới đất ở phía bên kia giường. Cô cúi xuống nhặt mấy lần mà không được, cứ cầm chiếc áo lên là nó lại tuột xuống đất, các ngón tay cô cứng đờ như đũa.

"Đừng lề mà lề mề thế!" Triệu Đạc cố tình ra vẻ hung dữ, chủ yếu để dọa Chu Vũ Lâu.

Cuối cùng Bạch Tiểu Khê cũng nhặt được chiếc áo lên, cầm đến trước mặt Chu Vũ Lâu. Cô không dám nhìn anh, ánh mắt anh lúc này vừa thảng thốt lại vừa đau lòng, chỉ một ánh nhìn thôi cũng đủ đày cô xuống địa ngục. Khi đưa quần áo lại, đôi mắt cô ầng ậng nước. Cô định nói: "Thầy Chu, em xin lỗi!" Nhưng cuối cùng một từ cũng không thốt ra nổi.

Chu Vũ Lâu cầm lấy quần áo, tiếp đó nghe thấy giọng Triệu Đạc phía sau: "Ra ngoài mặc!"

Chu Vũ Lâu vẫn đứng im, hỏi Triệu Đạc: "Rốt cuộc hai người làm chuyện này vì mục đích gì?"

"Đừng nhiều lời!" Triệu Đạc đẩy vào người Chu Vũ Lâu, "Đi mau lên, ra ngoài!"

"Các người cần tiền đúng không? Được, tôi sẽ đưa cho các người."

"Đưa con mẹ mày! Mau ra ngoài đi!"

"Tôi có thể đi, nhưng tôi phải lấy đoạn băng đó."

"Nực cười!" Triệu Đạc cười khẩy, "Đoạn băng đó tao phải giữ, ngộ nhỡ sau này mày làm gì Tiểu Khê thì tao sẽ cho công khai đoạn băng đó, mày hiểu chưa?"

"Chắc chắn tôi sẽ không trả thù Bạch Tiểu Khê, có thể cho tôi đoạn băng đó không? Hoặc là tiêu hủy luôn bây giờ."

"Đừng nằm mơ!" Triệu Đạc siết mạnh cánh tay, Chu Vũ Lâu cảm thấy hơi thở khó khăn, Triệu Đạc tiếp tục dọa dẫm, "Nhanh lên, đoạn băng tao nhất định sẽ giữ lại, còn nói luyên thuyên tao sẽ không khách khí nữa đâu!"

Chu Vũ Lâu liếc chéo nhìn sang, cánh tay siết chặt mình và thái độ của chủ nó đều kiên quyết như nhau. Anh khó nhọc ho

lên vài tiếng, rên rỉ cầu xin: “Để tôi mặc quần rồi đi ra được không?”

Triệu Đạc do dự một lúc: “Nhanh lên!”

Chu Vũ Lâu lần được lưng quần, thử vài lần nhưng không thể nào cho chân vào ống quần được. Cánh tay Triệu Đạc giữ chặt quá làm anh không thể cúi xuống.

“Cậu nơi tay một chút được chứ?” Anh hỏi nhỏ.

Triệu Đạc nới tay, Chu Vũ Lâu cúi người xuống. Khi nhấc một chân chuẩn bị lồng vào ống quần, thì đột nhiên... anh còng người thấp xuống. Đó là một đòn phản công bất ngờ! Anh nắm lấy tay Triệu Đạc, nhân lúc Triệu Đạc bất ngờ chưa kịp phản ứng, anh đã hoàn thành cú ra đòn, hất Triệu Đạc ra xa!

Triệu Đạc bị hất ra, người đập mạnh xuống sàn!

Tình thế thay đổi một cách đột ngột. Sau khi ra đòn chính xác và nhanh như chớp, Chu Vũ Lâu không có thời gian để ý xem Triệu Đạc ra sao, anh vội lao ra chỗ chiếc máy quay, hai tay lập cập lấy đoạn băng ra, nhưng vừa cầm được trong tay đã nghe thấy tiếng Bạch Tiểu Khê thét lên thất kinh: “Thầy Chu!”

Đúng là tiếng thét cứu mạng! Chu Vũ Lâu nghe tiếng liền né sang một bên, con dao Triệu Đạc cầm trên tay cắm phập xuống “keng” một tiếng, mũi dao cắm thẳng lên chiếc máy quay. Chu Vũ Lâu mặt thất sắc, hoảng hốt lùi lại phía sau, Triệu Đạc lại lao tới... May nhờ có Bạch Tiểu Khê, cô ra sức ôm lấy Triệu Đạc... Chu Vũ Lâu giơ chân đá văng con dao Triệu Đạc đang cầm trên tay.

Bạch Tiểu Khê hét to: “Thầy Chu, mau đi đi!” Chu Vũ Lâu chạy ra tới cửa, đang chuẩn bị mở cửa thì Triệu Đạc lại phi tới, giáng nắm đấm trúng đầu Chu Vũ Lâu.

Cú ra đòn rất mạnh... Chu Vũ Lâu thấy mọi thứ trước mắt mờ đi, thậm chí ý thức cũng không còn tỉnh táo, anh cảm thấy tay mình chợt trống rỗng, đoạn băng đã bị Triệu Đạc cướp mất. Chu Vũ Lâu thấy cả căn phòng như đang quay cuồng... Mọi giác quan không còn hoạt động, duy chỉ còn một niềm tin vẫn đang không ngừng lên tiếng: Nhất định phải lấy lại đoạn băng! Anh loạng

choạng tiến về phía trước, hai tay huơ về phía Triệu Đạc, nhưng không thể nào đánh trúng cậu ta, chỉ nghe thấy tiếng Triệu Đạc như vẳng lại từ chốn xa xăm...

"Mày mau cút đi!"

Trong lúc mơ hồ, Chu Vũ Lâu nhìn thấy Triệu Đạc lại tiến đến, như một con quái vật đang giương móng vuốt. Sau đó, trong phòng vang lên một tiếng thét thê thảm, rồi một tiếng "rầm" vang lên, tất cả im lặng trở lại.

Chiếc băng ghi hình Triệu Đạc cầm trên tay rơi xuống đất.

Chu Vũ Lâu bừng tỉnh! Anh dụi dụi mắt, nhìn thấy Triệu Đạc đau đớn quỳ trên sàn nhà, trên đùi đang cắm một con dao. Bạch Tiểu Khê đứng co rúm phía sau cậu ta, run lẩy bẩy, dường như không tin rằng nhát dao đó là do mình gây ra.

Chu Vũ Lâu nhặt lấy đoạn băng, nắm lấy tay Bạch Tiểu Khê lôi đi.

"Đi!"

"Không... em không thể... thầy mau đi đi, em không thể..." Bạch Tiểu Khê khóc trong tuyệt vọng, lắc đầu, toàn thân cô càng run rẩy mạnh hơn.

"Mau đi với tôi, chúng ta đi tìm bác sĩ, cậu ta không chết được đâu, mau đi thôi!"

"Không, thầy Chu..." Bạch Tiểu Khê nói, cơ thể gần như mềm nhũn, Chu Vũ Lâu cố gắng đỡ lấy Bạch Tiểu Khê bước ra cửa.

Đúng lúc đó, Triệu Đạc đứng dậy, chân cậu ta như co quắp, đau đớn vô cùng. Kế hoạch tối nay thật là thất bại, cho tới giờ cậu cũng không biết Chu Vũ Lâu phát hiện ra chiếc máy quay đó bằng cách nào, việc sắp thành lại đổ bể khiến cậu vô cùng tức giận. Nhưng chuyện đó chưa là gì so với việc Bạch Tiểu Khê phản bội mình, cô ta dám giúp thằng cha đó. Triệu Đạc quay đầu lại, nhìn xung quanh... Cậu đang tìm con dao đó. Sự đau đớn của thể xác và cú sốc về tinh thần khiến đầu óc cậu không còn tỉnh táo, hoàn toàn quên mất con dao đang cắm trên chân mình.

Đúng lúc đó, cậu phát hiện ra Chu Vũ Lâu đã dìu Bạch Tiếu Khê đi ra cửa.

Trời đất, bọn nó định bỏ trốn, bỏ mình lại để chạy trốn với nhau!

"Mẹ kiếp, đứng lại cho tao..." Triệu Đạc gào thét trong lòng, sau đó đứng thẳng dậy, tựa như một tráng sĩ sắp nhảy xuống vách đá, với quyết tâm sẵn sàng đi vào cái chết, phi về phía Chu Vũ Lâu. Thân người cậu dường như bay lên rồi đổ ập xuống người Chu Vũ Lâu! Ba người họ ngã nhào xuống chân tường, giống như một chiếc bánh sandwich bị biến dạng nằm xếp chồng lên nhau: Triệu Đạc, Chu Vũ Lâu, Bạch Tiểu Khê. Bạch Tiểu Khê bị đè ở dưới cùng.

Tiếp theo là một trận đấu kịch liệt. Hai người đàn ông lăn lộn trên sàn nhà, giống như những viên thịt được chiên trên chảo dầu nóng sôi sùng sục. Triệu Đạc bóp cổ Chu Vũ Lâu, Chu Vũ Lâu phản kháng theo cách tương tự. Hai người họ đang dùng đến hơi thở cuối cùng để bóp cổ đối phương, chờ cho người kia đổ xuống trước. Đúng lúc đó, trong đầu Triệu Đạc hiện lên hình ảnh con dao. Thì ra con dao đó vẫn đang ở trên đùi mình. Còn do dự gì nữa? Cho nó chết! Triệu Đạc rút một tay ra, giống như người nghệ sĩ biểu diễn uốn dẻo, cúi người xuống, rất nhanh, cậu nghiến răng, sát khí át đi cơn đau, cậu rút con dao ra khỏi chân, giơ lên cao đâm về phía mặt Chu Vũ Lâu. Chu Vũ Lâu nắm được tay cậu, xoay ngược mũi dao lại. Mũi dao giờ đây như một con ruồi mất đầu đang quay loạn xạ trước mặt hai người đàn ông... mãi cho tới lúc, vết thương do bọn cho vay nặng lãi đánh phát huy tác dụng. Trong phút chốc, cánh tay bị bọn cho vay nặng lãi đánh bỗng co rút lại, con dao giờ đã bị Chu Vũ Lâu kiểm soát. Không cần suy nghĩ nhiều, Chu Vũ Lâu đâm một nhát dao vào vai Triệu Đạc.

Lúc này, nếu Chu Vũ Lâu tỉnh táo một chút, anh hoàn toàn không cần phải giết người.

Rõ ràng Triệu Đạc đã không còn sức để phản kháng, vai cậu ta đang chảy máu, giờ đây cậu ta như con sói trọng thương, cho dù đôi mắt hung dữ đến mức nào, thì cũng đã không còn chút

nguy hiểm nào với Chu Vũ Lâu nữa. Nhưng có thế ánh mắt dữ tợn đó khiến Chu Vũ Lâu cảm thấy nguy hiểm vẫn chưa được loại trừ, cơn hăng máu vẫn còn nguyên đó, sau khi rút con dao trên vai Triệu Đạc ra, anh lại đâm thẳng một nhát vào vị trí chết người phía sau ngực Triệu Đạc.

"Á..." Một tiếng thét vang lên thất thanh, tuyên bố trận quyết đấu đã có kết quả.

Triệu Đạc gục đầu xuống, đổ gục người lên vai Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu bàng hoàng bừng tỉnh, toàn thân cứng đờ tại chỗ!

Cậu ta chết rồi?

Chết rồi sao? Chu Vũ Lâu luống cuống. Anh ra sức lay đầu, lay vai, giật tóc, banh mắt Triệu Đạc... hoàn toàn không có chút phản ứng nào, Triệu Đạc giờ đây như một đống thịt lợn vô cảm, phục tùng trọng lực.

Trời ơi! Giết người rồi? Hả? Tôi? Là tôi giết sao?... Âm thanh run rẩy bật ra từ sâu thẳm trái tim Chu Vũ Lâu! Nếu bây giờ anh biết thêm là Bạch Tiểu Khê đã chết từ lâu, thì âm thanh đó còn thảm hại hơn nữa.

Chu Vũ Lâu đẩy Triệu Đạc xuống khỏi người mình. Lúc này anh mới nhớ đến Bạch Tiểu Khê, liền đưa mắt nhìn sang phía cô. Ban đầu, anh nghĩ Bạch Tiểu Khê chỉ tạm thời ngất xỉu. Anh gọi cô mấy lần, rồi lay người cô, phát hiện ra cô đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Anh đặt ngón trỏ lên mũi Bạch Tiểu Khê. *Tiêu rồi!* Anh tự nhủ trong lòng.

Chiếc máy quay của Triệu Đạc đã cướp đi mạng sống của người con gái mà cậu ta yêu thương. Vừa rồi, lúc Bạch Tiểu Khê ngã, đầu cô đập trúng chiếc máy quay. Trên đó có một mảnh vỡ cứng. Mảnh vỡ đó là do vừa rồi Chu Vũ Lâu ném xuống đất gây ra, nó đâm trúng huyệt thái dương của Bạch Tiểu Khê. Sức nặng của hai người đàn ông đè lên người khiến mảnh vỡ đó đâm sâu vào đầu cô, xuyên đứt động mạch.

Chết hết cả rồi! Cả Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc.

Nghĩ lại hàng loạt sự cố này, đúng là khiến người ta không khỏi liên tưởng tới lời tiên tri: “Bắt đầu từ đâu thì kết thúc ở đó.”

4

Chu Vũ Lâu không biết cái ngày ở tại phòng VIP nhà hàng Phú An, Hạ Sở Dung đã phải đối mặt với cục diện đó ra sao. Cô ấy có ung dung hơn không? Đêm đó, khi ý thức được có hai thi thể ở bên cạnh mình, người đầu tiên Chu Vũ Lâu nghĩ đến lại là Hạ Sở Dung.

Anh đứng giữa hai thi thể, cảm giác đầu óc và toàn thân đều trống rỗng. Anh ra sức bứt tóc rồi lại bạt tai mình, nhưng vẫn không thể nào tỉnh táo được. Anh đi vào nhà vệ sinh, nghiêng đầu xuống vòi nước uống liên tiếp mấy ngụm, rồi vốc nước vã vào khuôn mặt đang nóng bừng của mình. Sau đó, đèn báo động của lí trí mới dần được bật lên.

Anh nhìn vào tấm gương phía trên vòi nước thấy toàn thân mình mẩy đầy máu. Trên mặt, trên cổ, trên vai, trên người, trên tóc... khắp nơi đều là máu, hết sức dơ bẩn. Anh lấy khăn thấm nước lau sạch chỗ máu đó, không ngừng lo lắng không biết có thứ gì đó sẽ theo đám máu kia lưu lại trên người mình, không bao giờ lau sạch được hay không.

Không còn gì để nói, anh tự nhủ, chuyện đã thành ra thế này, phải thu dọn tàn cuộc thôi, xóa hết mọi dấu vết của mình trong căn nhà này, tuyệt nhiên không được để hai xác chết kia có chút vết tích nào liên quan tới Chu Vũ Lâu. Sau khi quyết định như vậy, anh quay trở vào phòng ngủ, nhưng vừa bước được vài bước thì nghe thấy tiếng thét lên: "Á..."

Là giọng nữ.

Suýt chút nữa Chu Vũ Lâu ngã ngồi xuống đất. Phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ tới Bạch Tiểu Khê. Cô ấy chưa chết? Anh xông vào phòng ngủ, nhưng nhìn thấy tư thế của cô dưới đất

vẫn không thay đổi. Lúc này, tiếng người con gái kia vọng từ ngoài cửa vào.

"Mèo nhà ai nuôi thế này? Tối rồi còn thả lung tung, sợ chết đi được!" Người phụ nữ dường như đã hả giận, không nói nữa, bên ngoài vọng lại tiếng chìa khóa mở cửa, là cửa nhà bên cạnh.

Chu Vũ Lâu đi vào phòng ngủ.

Chuyện như thế này anh chưa làm bao giờ, nhưng kiến thức thông thường thì vẫn có. Anh tìm trong ngăn kéo lấy ra một chiếc túi da, cho máy quay và đoạn băng vào đó. Quá trình lấy máy quay diễn ra rất không thuận lợi, mảnh vỡ máy quay găm chặt trong đầu Bạch Tiểu Khê, anh thử cố rút ra mấy lần mà không được. Đáng sợ nhất là mỗi lần thử rút ra như vậy, khuôn mặt Bạch Tiểu Khê đều xuất hiện biểu cảm khác nhau, thậm chí có lần, khi mí mắt căng ra, hé mở, tròng mắt hở ra, đồng tử giãn căng nhìn anh... Cuối cùng, anh dùng hết sức giật mạnh, mảnh vỡ được rút ra nhưng máu cũng theo đó phun vào mặt anh. Giây phút đó, anh khiếp sợ kêu lên thành tiếng.

Lúc lau dấu vân tay, anh cố gắng tập trung tinh thần. Anh biết đây là công việc cần nhiều sự tỉ mỉ nhất, bất cứ chỗ nào chạm tay vào đều không được bỏ sót. Tay nắm cửa, công tắc đèn, chuôi dao, trên tường... anh cẩn thận lau từng chỗ một. Cuối cùng, khi thấy đã tương đối ổn anh bỗng chợt giật mình ớn lạnh sống lưng, anh chạy ra phía giá sách, lau sạch mọi cuốn sách mà mình đã chạm vào rồi xếp gọn gàng lên giá. Cuốn *Giải phóng chính mình trong ca hát* anh cất vào nơi ít ai để ý nhất.

Quá trình trên xem ra thì phức tạp, nhưng thực tế nó chỉ mất khoảng hai mươi phút. Chu Vũ Lâu biết, thời gian lưu lại ở đây càng ngắn càng tốt. Nhưng, anh vẫn nhẫn nại nhìn lại một lượt căn phòng xem mình có để lại vết tích gì không. Sau đó, anh mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng cầm lấy quần, áo phông, áo vest ngoài mặc từng chiếc vào. Vừa mặc xong thì tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Tiếng gõ cửa vang lên, ba lần.

Tiếng gõ rất nhỏ, nhưng vào lúc này nó không khác gì tiếng thiết chùy đâm vào tim Chu Vũ Lâu. Anh đứng đờ tại chỗ, đầu óc và toàn thân như đông cứng. Cửa phòng chỉ cách chỗ anh hai mét, người gõ cửa đang đứng cách anh chỉ hai mét.

Cốc, cốc, cốc...

Chu Vũ Lâu đứng im không nhúc nhích, thậm chí còn lo sợ người ngoài kia nghe thấy cả tiếng tim anh đang đập thình thịch. Anh không biết rằng nếu người bên ngoài dùng chìa khóa mở cửa bước vào thì anh phải làm như thế nào nữa.

Cuối cùng, một lúc sau, người ngoài cửa lên tiếng, là tiếng một ông cụ.

"Vừa rồi, có phải nhà cháu nhìn thấy một con mèo không? Có phải cháu nhìn thấy mèo không? Con mèo đi đâu rồi?"

Cánh cửa nhà bên cạnh lại vang lên tiếng gõ.

Chu Vũ Lâu sắp sụp đổ đến nơi, nhưng anh không thể dừng lại được. Anh lấy một chiếc khăn vải trên giường, bắt đầu công việc cuối cùng – xóa dấu chân. Anh lau từ trong ra ngoài, từ phòng ngủ, nhà vệ sinh, phòng khách... không sót chỗ nào, những chỗ lau rồi thì không giẫm vào nữa, khi lau ra đến cửa, anh biết đã đến lúc cần rời đi.

Anh nhét miếng khăn vào chiếc túi da, nhìn đồng hồ, đúng 10 giờ. Anh không vội vàng mở cửa, phải nghĩ lại một chút vì anh biết rằng một khi ra khỏi căn phòng này thì không còn cơ hội quay lại nữa, mọi hậu họa đều phải giải quyết ngay bây giờ. Anh cố gắng suy nghĩ, điểm lại mọi chi tiết, nhìn đi nhìn lại căn phòng, tự hỏi mình xem còn để sót gì nữa không? Cũng may nhờ có lần kiểm tra này mà ở phút chót, anh tự nói với mình: Trời ạ! Cái đó! Sao mình lại để sót cái đó?

Cái đó!

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng phát hiện ra nó, nhất định phải cầm nó đi! Trong đó có nhật ký trò chuyện giữa anh và "Hải Nhu"! Có trời mới biết nó có trở thành vật dẫn đường cho cảnh sát điều tra hay không! Anh quay lại phòng ngủ, cầm chiếc máy tính xách tay trên bàn lên, bỏ vào túi da cùng tất cả mọi phụ

kiện, rồi cẩn thận lau sạch mọi vết bụi trên bàn, tới lúc đó mới như trút được gánh nặng và quay lại bên cửa chính.

Anh nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nhẹ nhàng mở cửa, nhanh chóng thoát ra ngoài, vừa định đóng cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Đó là điện thoại của Bạch Tiểu Khê.

Điện thoại của Bạch Tiểu Khê vẫn còn nằm trên sàn, tiếng chuông giống như lời từ biệt muộn màng bay về nơi vô định. Chu Vũ Lâu không thèm quan tâm tiếng điện thoại, anh đóng cửa phòng lại và nhanh chóng đi xuống lầu. Kết quả, vừa ra khỏi hành lang thì gặp ông cụ đi tìm mèo.

Ông lão nấp sau dãy xe đạp như một vị thám tử già, khi nhìn thấy Chu Vũ Lâu đi ra thì "xoẹt" một cái, hiện thân ngay trước mặt anh hỏi: "Cậu từ tầng mấy xuống vậy?"

Chu Vũ Lâu liếc nhìn ông lão một cái, ông già gầy như que củi khô. Chu Vũ Lâu không trả lời, chỉ cúi đầu đi tiếp. Nào ngờ ông lão lại đuổi theo hỏi: "Này, lúc cậu đi xuống đây có trông thấy một con mèo không? Nó là mèo nhà tôi, nó bị đi lạc, cậu có thấy không? Con mèo màu đen trắng, là mèo con, không to lắm..."

"Không thấy!" Anh gắt lên kết thúc sự đeo bám của ông lão, cúi đầu bước vào màn đêm vô tận.

Lúc Chu Vũ Lâu về đến nhà là 11 giờ kém 10 phút. Trước đó, anh đã tìm chỗ xử lí đám đồ kia.

Anh nín thở đứng ngoài cửa nghe ngóng hồi lâu, tới khi chắc chắn Tưởng Đan đã ngủ mới dám vào nhà. Anh cảnh giác nhìn căn phòng ngủ tối đen rồi mới nhẹ nhàng đi vào nhà vệ sinh.

Anh tắm thật lâu dưới vòi nước nóng, sau đó vào phòng hút ba điếu thuốc, lấy một lon coca từ trong tủ lạnh ra, để những bọt khí điên cuồng kia xộc qua cổ họng, lúc đó anh mới thấy như mình được trở về từ địa ngục.

Anh vươn vai, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Anh định tạm thời gạt bỏ mọi thứ sang một bên, nhưng cố gắng mãi mới nhận ra điều đó là vô ích, tất cả hình ảnh vừa rồi như dùng keo dán siêu dính gắn chặt vào mọi tế bào ghi nhớ của anh, không vứt đi

được, cũng không tài nào xóa được. Sau đó anh chuyển sang phán đoán quan hệ giữa Bạch Tiểu Khê và người đàn ông kia. Anh đoán được anh ta không lớn tuổi. Họ là đồng bọn? Anh em? Người yêu?

Mặc kệ nó đi! Cuối cùng anh tự nói với mình.

Tối hôm đó, Chu Vũ Lâu mơ thấy cơn ác mộng rất rõ nét. Anh mơ thấy có tiếng gõ cửa, Tưởng Đan ra mở cửa, mấy phút sau, Tưởng Đan dẫn hai cảnh sát vào phòng ngủ. Khuôn mặt hai viên cảnh sát trắng bệch, trông như quản ngục của âm ti phái đến vậy. Cảnh sát hỏi anh tối nay đã ở đâu? Anh lắp ba lắp bắp trả lời cùng bạn đi ăn cơm. Cảnh sát đột nhiên nổi giận: "Nói láo! Có phải anh ở nhà sinh viên của mình, là Bạch Tiểu Khê không?" Anh hoảng hốt nói không phải. Cảnh sát hỏi: "Đây là gì? Anh nhìn thấy cảnh sát thò tay vào một chiếc túi, từ từ lấy ra một thứ... Đó là chiếc máy quay vỡ nát. Chu Vũ Lâu thất kinh, bởi cho dù là trong mơ, anh vẫn nhớ là mình đã cầm chiếc máy quay đó đi. Nhưng điều khiến anh kinh ngạc vẫn chưa hết. Khi cảnh sát cầm cả chiếc máy quay ra khỏi túi, trên đó còn cắm nguyên cái đầu bê bết máu của Bạch Tiểu Khê... Đúng lúc đó thì anh tỉnh dậy.

Phải một lúc anh mới chắc chắn được đó chỉ là giấc mơ, bây giờ mới là hiện thực. Anh nhìn sang Tưởng Đan ở bên cạnh, cô vẫn đang ngủ yên lành. Nhưng anh thì không tài nào ngủ tiếp được nữa. Anh sợ chỉ cần nhắm mắt lại là cơn ác mộng đó lại tự tìm đến mình. Anh thực sự cầu mong cho đêm tối qua nhanh, ánh mặt trời chói lọi ngày mai sẽ làm cho cơn ác mộng bốc hơi.

Anh nhìn ra cửa sổ, cố gắng tìm trong màn đêm tối mịt chút ánh sáng le lói mang tên "cảm giác an toàn".

5

Nhiều khi, để dọa người khác không cần phải phát ra âm thanh quá to, chỉ cần một tiếng gọi nhỏ cũng quá đủ. Thứ mà Chu Vũ Lâu nghe được chính là âm thanh đó. Buổi sáng sau cái đêm giết người đó, Chu Vũ Lâu đem quần và áo vest xuống tiệm giặt khô dưới lầu rồi đến trường. Vừa bước xuống khỏi taxi trước cổng trường thì phía sau lưng anh vọng đến tiếng gọi nhỏ.

"Tiểu Khê..."

Chỉ là một tiếng gọi khẽ, nhưng Chu Vũ Lâu như giật bắn mình. Anh quay phắt lại, nhìn thấy trợ lý viện trưởng Vương Nguyệt đang vẫy tay gọi một cô bé tầm năm, sáu tuổi. Cô bé chạy lon ton đến bên Vương Nguyệt, Vương Nguyệt bế đứa bé lên, đúng lúc này Vương Nguyệt nhìn thấy Chu Vũ Lâu.

"Thầy Chu, chiều thầy phải đi công tác, sao giờ vẫn đến trường?" Vương Nguyệt hỏi anh.

"À, buổi sáng tôi còn hai tiết dạy." Anh cười miễn cưỡng.

"Thầy sao vậy? Trông thầy không được khỏe."

"Có lẽ do nghỉ ngơi không đủ."

"Hay là do tôi bắt thầy làm thêm nên mới vậy? Đợi thầy đi công tác về tôi sẽ mời cơm... Nào, cục cưng, con chào chú Chu đi." Bé gái ngoan ngoãn nghe lời Vương Nguyệt chào Chu Vũ Lâu, lúc này anh mới sực nhớ ra, đó là con gái Vương Nguyệt, tên là Tiểu Xuyến.

Đây chỉ là trò đùa đầu tiên đến từ Bạch Tiểu Khê.

Sự cố "Tiểu Xuyến" qua chưa được bao lâu thì lúc lên lớp trong phòng đàn, thấy Chu Vũ Lâu như người mất hồn, Tiết Qua nói đùa: "Thầy Chu hôm nay sao trông thẫn thờ thế kia? Hay tại thiếu hoa khôi khoa Biểu diễn nên thầy mất hết hào hứng?"

Tiết Qua ám chỉ việc Chu Vũ Lâu phụ đạo vở *Nhà thờ Đức Bà Paris* cho nhóm Bạch Tiểu Khê. Chuyện nói đùa như vậy giữa hai thầy trò vốn rất bình thường, nhưng hôm nay Chu Vũ Lâu bỗng dưng nổi giận, anh đấm lên phím đàn "rầm" một cái, quát:

"Em nói linh tinh cái gì thế hả?"

Mặt Tiết Qua lập tức đỏ bừng, không dám lên tiếng nữa.

Tiếp đó, khi vừa dạy xong hai tiết học thì trưởng khoa Tôn tìm Chu Vũ Lâu. Trưởng khoa Tôn năn nỉ anh trước khi lên tàu thì sắp xếp thời gian tới giúp tổng duyệt một lượt tiết mục *Nhà thờ Đức Bà Paris* sau khi đã hóa trang đầy đủ. Trưởng khoa Tôn nói: "Các em đã thay trang phục xong, đều tập trung hết ở giảng đường môn Hình thể, chỉ chờ thầy tới nữa thôi!" Câu nói đó khiến Chu Vũ Lâu toàn thân lạnh toát. Đều ở giảng đường môn Hình thể sao? Esmeralda cũng có mặt?

Esmeralda đương nhiên là vắng mặt.

Tất cả mọi người đều đã thay trang phục, ca sĩ đang luyện giọng, vũ công thì đang khởi động, chỉ chờ lệnh của thầy trưởng khoa là bắt đầu biểu diễn. Trong đoàn người, chỉ còn thiếu mỗi Esmeralda, trang phục của cô vẫn vắt trên chiếc ghế để sát tường, trưởng khoa Tôn đã phát hiện ngay ra điều này.

"Bạch Tiểu Khê đâu?" Trưởng khoa Tôn hỏi.

"Bọn em không thấy bạn ấy." Một người trả lời.

"Đi tìm đi chứ."

"Hình như hôm nay bạn ấy không đến ạ."

"Thật là! Con bé Bạch Tiểu Khê này." Trưởng khoa Tôn lộ vẻ trách móc, "Chiều nay thầy Chu phải đi công tác, mà thầy ấy còn cất công đến phụ đạo cho các em. Có điện thoại của bạn ấy không, gọi cho bạn ấy đi."

Nữ sinh vào vai Lilly lấy điện thoại gọi cho Bạch Tiểu Khê, nhưng không ai nghe máy.

"Gọi lại đi!" Trưởng khoa Tôn có vẻ sốt ruột. Không khí đột nhiên căng thẳng, cả căn phòng bỗng im lặng hẳn. Gọi đến lần thứ ba thì nữ sinh đó mỉm cười: "Nghe máy rồi, nghe máy rồi! A lô, Tiểu Khê à... Ơ!" Nhưng sau đó vẻ mặt cô ủ rũ nói: "Em xin

lối, em nghe nhầm ạ!" Cô nữ sinh cúp máy, buồn bã tự nói với mình: "Nàng này sao lại không nghe máy chứ."

Trò đùa nhỏ đó khiến Chu Vũ Lâu hồn xiêu phách lạc! Trưởng khoa Tôn gọi mấy lần anh mới phản ứng lại. Trưởng khoa Tôn hỏi anh: "Thầy Chu này, theo kinh nghiệm phụ đạo cho các em thời gian qua, thầy thấy em này vào vai Esmeralda có được không?"

"Hả? À... được, em ấy nhận thức tốt, tố chất tâm lý vững, đến khi... diễn chính thức chắc không sao đâu. Hay là chúng ta cứ diễn tập trước, chiều tôi còn phải đi công tác nữa."

"Được. Tất cả chú ý, chúng ta bắt đầu thôi!"

Đúng lúc này cửa phòng được mở ra. Khi diễn viên đầu tiên chuẩn bị cất giọng hát thì một giọng nói bất ngờ vang lên ở cửa:

"Cho hỏi, Bạch Tiểu Khê có ở đây không?"

Mọi người đều nhìn ra, một cô gái trẻ tuổi rụt rè đứng bên cửa hỏi.

"Bạch Tiểu Khê không có ở đây." Trưởng khoa Tôn trả lời, rồi ra hiệu cho diễn viên tiếp tục. Nhưng cô gái đó lại hỏi tiếp: "Thưa thầy, em gọi điện cho em ấy mà không được, em lên khoa tìm thì các thầy cô nói Tiểu Khê ở đây..."

"Chúng tôi đang tổng duyệt!" Trưởng khoa Tôn sốt ruột ngắt lời, "Bạch Tiểu Khê hôm nay không đi học, hôm khác em tới đi."

"Nhưng..." Cô gái rõ ràng là chưa muốn đi, tiếp tục nói: "Em gọi điện suốt từ tối qua mà không được, em là chị của Tiểu Khê, tối qua em mới ở tỉnh khác đến, đến tận bây giờ vẫn chưa gặp được con bé, không biết có xảy ra chuyện gì không? Mọi người có ai biết Tiểu Khê ở đâu không ạ?"

"Em là chị của Tiểu Khê mà không biết em ấy ở đâu?" Trưởng khoa Tôn hỏi.

"Con bé vẫn nói với cả nhà là ở trong kí túc xá, nhưng vừa rồi em hỏi bạn cùng lớp mới biết con bé không ở trong trường, hình như nó thuê nhà ở bên ngoài lâu rồi."

Trưởng khoa Tôn quay lại nhìn sinh viên hỏi: "Có phải vậy không?"

Một vài người gật đầu.

“Bạn ấy ở đâu?” Trưởng khoa Tôn hỏi.

Nữ sinh diễn vai Lilly trả lời: “Bọn em cũng không biết, bình thường Ngô Thiến rất thân với Bạch Tiểu Khê, chắc là bạn ấy biết.”

“Gọi Ngô Thiến qua đây.”

Ngô Thiến nhanh chóng được gọi tới.

Ngô Thiến trả lời trưởng khoa Tôn: “Học kỳ trước, Bạch Tiểu Khê có bạn trai, chắc là bạn ấy ở cùng với bạn trai ạ.” Vừa dứt lời, Chu Vũ Lâu đã rõ mối quan hệ giữa Bạch Tiểu Khê và người thanh niên đó. Đồng thời, ngoài sự căng thẳng thì một cảm giác ghê tởm xuất hiện: Thật đáng ghét! Dùng thân thể bạn gái để làm mồi câu, cuối cùng gánh hậu quả về Tây thiên chầu trời!

“Em có biết nhà bạn trai Tiểu Khê không?” Trưởng khoa Tôn hỏi Ngô Thiến.

Ngô Thiến lắc đầu.

“Bạn trai Tiểu Khê làm nghề gì?”

“Em không rõ.”

“Em gặp bao giờ chưa?”

“Em có thấy anh ấy tới trường đón Tiểu Khê mấy lần, nhưng không nhìn thấy mặt, anh ấy toàn đi xe tới, mà cũng không xuống xe, chỉ dừng trước cổng trường.”

“Là xe gì?”

“Xe màu bạc, hình như là hiệu… Xiali thì phải.”

“Bình thường Bạch Tiểu Khê có hay bỏ tiết không?”

“Thi thoảng thôi ạ. Nhưng trước đây cho dù có chuyện gì thì gọi điện bạn ấy đều nghe máy, chuyện như ngày hôm nay là lần đầu tiên. Trưởng khoa Tôn, không lẽ… xảy ra chuyện thật rồi?” Ngô Thiến mặt đầy vẻ lo lắng, mọi người đều im lặng đứng nhìn trưởng khoa Tôn, chị gái Bạch Tiểu Khê thì đã lo lắng đến phát khóc. Chu Vũ Lâu im lặng đứng bên cạnh, nhưng thực tình trong lòng đã dậy sóng từ lâu.

Một lúc sau, trưởng khoa Tôn nói với chị gái Bạch Tiếu Khê: “Em đợi thêm một chút, cho dù muốn báo cảnh sát thì cũng phải sau bốn mươi tám tiếng mới được.” Ông nhìn sang Chu Vũ Lâu “nặn” ra một nụ cười trông rất khó coi: “Chúng ta bắt đầu chứ?”

“Vâng.” Chu Vũ Lâu trả lời.

Con mèo hoang được nhặt về đó đã gây ra cuộc chiến kéo dài giữa cặp vợ chồng già.

Cặp vợ chồng già sống cùng khu nhà Triệu Đạc, căn hộ của họ ở tầng trên cùng. Cụ ông thích thể thao, từ cầu lông tới đá cầu, từ bóng bàn tới chơi Diablo đều rất điêu luyện. Ngày ngày ông vác tấm thân gầy gò nhưng tràn đầy năng lượng đi khắp các công viên ở Tân Giang. Công việc hàng ngày của cụ bà lại chỉ có đi chợ nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Đối với phụ nữ mà nói, đến tuổi bà thì không còn yêu cầu quá nghiêm khắc về vấn đề vệ sinh nhà cửa nữa, nhưng với bà thì lại khác, yêu cầu vệ sinh của bà chỉ tăng lên theo độ tuổi chứ không hề giảm đi. Thế nên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được cảnh hai tuần trước, khi cụ ông bế về nhà một chú mèo hoang thì cụ bà đã nổi giận như thế nào.

Cụ ông bắt gặp chú mèo hoang đó ở chân tường công viên. Lúc đó, khi vừa kết thúc trận đại chiến bóng bàn, chiến thắng một cậu thanh niên không coi ai ra gì với tỉ số áp đảo 3:0, ông ra về trong tiếng hoan hô. Mới đi được mấy bước thì nhìn thấy chú mèo hoang đó. Chú mèo dựa vào tường có vẻ rất yếu ớt, đầu rụt lại, ánh mắt nhìn ông đầy tội nghiệp. Hẳn là dư âm trận chiến oanh liệt đã truyền cảm hứng anh hùng cho ông, trước kia ông chưa bao giờ nuôi thú cưng cả hoặc là do ánh mắt tội nghiệp của con mèo đã chạm vào tim ông. Nói chung, kết quả là ông đã bế con mèo đó về nhà.

Ông cụ đặt cho con mèo cái tên rất giống với hoàn cảnh của nó: Tiểu Dã.

Vì nó là mèo hoang mà.

Từ đó, trừ buổi tối đi ngủ, ngoài ra bà lão đều mở toang cửa chính và cửa sổ. Một phần là để thoáng khí, do cụ bà vô cùng nhạy cảm với cái mùi "hôi hám" phát ra từ Tiểu Dã. Nhưng điều quan trọng hơn là do bà cụ hi vọng một ngày nào đó, Tiểu Dã sẽ bỏ nhà đi và không bao giờ trở lại.

Đã hai tuần trôi qua, việc tìm mèo thay thế mọi hoạt động thể thao của ông cụ.

Nói cho cùng Tiểu Dã cũng là mèo hoang, sau khi không còn lo lắng chuyện ăn uống nữa, thì nó bắt đầu hiếu kì với việc nhà luôn mở cửa. Đêm hôm trước, ông cụ tìm thấy nó ở phía sau nhà để xe đạp. Tối qua, sau khi đeo bám Chu Vũ Lâu xong, ông cụ tìm thấy nó đang gạ gẫm một con mèo hoang khác ở bãi cỏ ngoài khu nhà. Ông vốn định mang luôn con mèo hoang kia về, nhưng sau đó đành từ bỏ ý định này. Thôi, tạm thời phải để Tiểu Dã độc thân vậy, cụ ông nghĩ, nếu không kẻ sẽ phải sống đời độc thân là mình.

Sáng nay, cụ ông đưa ra thông điệp cuối cùng với cụ bà: "Bà nhất định không được mở cửa nữa!" Bà lão cười nhạt, đáp: "Được thôi, thế ông đuổi con mèo hoang của ông đi, tôi đảm bảo với ông ngày nào tôi cũng đóng cửa." Ông cụ bất lực, ăn sáng xong, ông ôm Tiểu Dã vào lòng, cùng nhau xem chương trình "Ba nghìn câu hỏi của mèo xanh tinh nghịch". Ông không biết mình đã ngủ quên từ lúc nào, đến khi tỉnh dậy thấy trên tay trống không, nhìn quanh ngoài cụ bà đang miệt mài lau dọn thì không còn gì cả.

"Tiểu Dã đâu rồi?"

"Tôi không biết."

"Bà bế nó đi rồi à?"

"Tôi mà thèm bế nó? Chạm vào nó là tôi đã thấy buồn nôn. Con mèo hoang đó nó có trung thành với ông đâu, ông vừa ngủ là nó nhấc đít bỏ đi luôn."

"Bà trông thấy à?"

"Ừ."

"Nó đi ra ngoài rồi?"

"Ừ."

"Sao bà lại để nó đi ra ngoài?"

"Thế tôi để nó đi bằng đường cửa sổ ông có chịu không?"

Ông cụ không thèm cãi nhau với vợ, lại ra khỏi nhà bắt đầu hành trình tìm mèo. Ông không biết rằng, một điều quan trọng hơn nhiều chuyện tìm mèo đang chờ ông khám phá ở một nơi không xa.

Nếu thực sự phải chờ bốn mươi tám tiếng mới được báo cảnh sát thì chị gái Bạch Tiểu Khê chắc phát điên lên mất.

Chị gái Bạch Tiểu Khê tên là Bạch Na. Lần này cô tới Tân Giang tìm em gái để nhờ giúp đỡ. Tháng trước, Bạch Na nhập một lô hàng áo len lông cừu ở Tân Giang, nhưng chất lượng có vấn đề nên trả lại, nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi mà tiền vẫn chưa về. Trước giờ Bạch Tiểu Khê vẫn khoe với chị là ở Tân Giang mình rất giỏi giang, quen biết nhiều người có máu mặt, nên lần này cô định nhờ em gái ra mặt, tìm mấy người giúp đi đòi lại tiền hàng. 10 giờ tối qua cô xuống ga tàu liền gọi điện ngay cho Bạch Tiểu Khê, nhưng không ai nghe máy, lúc đó cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng hôm nay, khi đến trường em gái thì mới thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc. Giờ phút này, chuyện tiền hàng đối với cô không còn quan trọng nữa, việc em gái tự nhiên bốc hơi mới khiến cô thực sự như ngồi trên đống lửa.

Ngô Thiến cùng Bạch Na đến đồn cảnh sát, cảnh sát trực ban sau khi hỏi tình hình, lập biên bản thì bảo họ về đợi tin tức.

Giảng đường môn Hình thể rất náo nhiệt, chương trình tổng duyệt vở *Nhà thờ Đức Bà Paris* làm lòng người xúc động, Chu Vũ Lâu cố gắng kìm nén mọi cảm xúc căng thẳng và bực bội. Anh cũng không biết điều gì là tốt nhất cho bản thân mình bây giờ, nhưng anh nghĩ rằng có lẽ càng bình thường thì càng an toàn. Vì vậy, sau khi các diễn viên biểu diễn xong, anh đã hướng dẫn rất cặn kẽ. Kĩ năng diễn xuất, kiểm soát cảm xúc, thậm chí cả

cách phát âm. Khi anh đang nói đến sự phối hợp giữa ca sĩ và vũ công thì phát hiện điều bất thường.

Anh đưa mắt nhìn quanh khắp giảng đường, cuối cùng phát hiện ra, trưởng khoa Tôn không còn ở đây nữa.

Trong lòng anh trỗi dậy nổi lo lắng bất an. Mời người ta đến để duyệt tiết mục trong khi bản thân mình lại bỏ đi không nói lời nào, điều này có chút bất thường, đặc biệt là đối với người thường ngày rất cẩn thận chu đáo như trưởng khoa Tôn. Có phải mình quá căng thẳng không? Chu Vũ Lâu nghĩ, nhưng cẩn thận chút vẫn hơn. Anh nói với các diễn viên tự luyện tập, sau đó đẩy cửa bước ra khỏi giảng đường môn Hình thể.

Vừa ra khỏi phòng anh đã thấy bóng trưởng khoa Tôn bước lên cầu thang, anh lặng lẽ bám theo.

Vì trong lòng đang rất bất mãn với cụ bà, bước chân xuống lầu của cụ ông có phần mạnh bạo, vừa bước vừa cất tiếng gọi: "Tiểu Dã!"

Vừa xuống đến tầng ba, ông không may đá phải lan can cầu thang, đau điếng người, vội đưa tay xuống xoa chân. Nhưng xoa được một lúc ông bỗng dừng lại, ông có linh cảm Tiểu Dã không đi xa, nó chỉ loanh quanh ở đâu đây, vẫn còn trong khu nhà này. Quên cả đau, ông đứng im tại chỗ nghe ngóng. Một lúc sau, cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh kia phát ra từ một góc nào đó trong khu nhà.

"Meo..."

Âm thanh rất nhỏ, nhưng nghe rất giống tiếng Tiểu Dã.

Từ khi Bạch Na và Ngô Thiến rời giảng đường môn Hình thể, tim trưởng khoa Tôn đã không ngừng đập thình thịch. Ông có một linh cảm không lành: khoa Thanh nhạc vừa có một nữ sinh tự tử, không lẽ giờ lại đến lượt khoa Biểu diễn của mình? Đến cái tuổi này rồi, trưởng khoa Tôn đã không màng thăng quan tiến chức nữa, chỉ mong có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhân tiện quen biết thêm vài người bạn là đã mãn nguyện lắm rồi. Bạch

Tiểu Khê xảy ra chuyện thật sao? Ông cũng không chắc nữa. Nhưng cho dù thế nào, ông cũng thấy nên báo trước cho viện trưởng Tạ Lam một tiếng, tránh sau này xảy ra chuyện, nhà trường lại trở tay không kịp. Nếu đúng như vậy thì viện trưởng Tạ Lam hẳn sẽ không để cho mình yên.

Trưởng khoa Tôn vừa mở cửa bước vào thì bị Vương Nguyệt chặn lại. Văn phòng làm việc của Vương Nguyệt ngay phía ngoài văn phòng của viện trưởng. Cô chỉ vào phòng trong, nói với trưởng khoa Tôn: "Lãnh đạo Sở Giáo dục đang ở trong bàn chuyện với viện trưởng, thầy ngồi chờ một chút nhé."

Lúc này, bên ngoài cửa, Chu Vũ Lâu đang áp mình vào sát cửa để nghe ngóng động tĩnh bên trong, đồng thời đoán xem ý đồ của trưởng khoa Tôn chuyến này là gì. Anh hoàn toàn không biết rằng bản thân mình sắp phải đón nhận thử thách lớn nhất trong cuộc đời.

Ba... bốn... năm...

Ông cụ lần theo tiếng mèo kêu đi lên lầu, khi đến tầng năm, cuối cùng cũng tìm ra chỗ phát ra tiếng kêu. Cánh cửa trước mặt ông khép hờ, tiếng kêu phát ra từ căn phòng đó.

"Hóa ra là mèo nhà người ta."

Ông cụ hết sức thất vọng. Nhưng khi ông vừa định cất bước chân đầy thất vọng đi xuống dưới thì đột nhiên nhớ ra một chuyện. Hình như đây là nhà của một đôi thanh niên nam nữ, họ cũng từng gặp nhau, cô gái rất xinh đẹp nhưng chưa bao giờ thấy họ nuôi mèo. Hai người họ không nuôi mèo. Hơn nữa, có lần ông nghe cô gái nhắc nhở bạn trai đừng giật cửa quá mạnh, cửa sắp đóng không chặt được nữa rồi.

Không lẽ nhà không có ai, cửa lại khóa không chặt nên Tiểu Dã đã tự mình vào trong?

Ông cụ lại quay lại, ghé đầu vào khe cửa rụt rè gọi: "Có ai không? Có ai ở nhà không? Có phải đó là mèo nhà cậu không?" Không thấy ai trả lời, chỉ nghe tiếng mèo kêu.

Chắc chắn là Tiểu Dã.

“Tôi vào nhé!” Cụ ông nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong phòng.

Tiểu Dã đang đi dạo trong phòng ngủ với vẻ rất hứng thú. Đúng là chú mèo hoang “từng trải sự đời”, hai thi thể đẫm máu nằm giữa phòng cũng không khiến chú ta có chút gì sợ hãi. Nhưng một tiếng thét kinh hoàng của chủ nhân vang lên khiến nó giật mình nhảy vọt lên.

Cánh cửa đó đúng là đã quá cũ, tuy hôm qua Chu Vũ Lâu đã gắng hết sức đóng chặt cửa lại, nhưng với mức độ dùng lực như vậy thì chưa đủ. Nhất là với tình hình lúc đó, ai mà dám lớn tiếng đóng cửa cơ chứ.

Chu Vũ Lâu đi đi lại lại trước cửa văn phòng viện trưởng, trong đầu nghĩ ngợi miên man, không để tâm tới tiếng động xung quanh, nên khi cửa văn phòng viện trưởng bật mở, định trốn đi cũng không kịp nữa.

Tạ Lam tiễn hai vị lãnh đạo ra ngoài.

“Vũ Lâu?” Tạ Lam lộ vẻ ngạc nhiên, “Hôm nay thầy đi công tác cơ mà? Vẫn chưa đi à?”

“À… Vâng…” Chu Vũ Lâu lắp bắp.

“Có việc gì không?” Tạ Lam hỏi.

“Là… Cũng là chuyện nhỏ thôi. Tôi tới tìm cô Vương điều chỉnh một chút danh sách tiết mục biểu diễn trong lễ kỉ niệm ngày thành lập trường.”

“Thầy vào đi, cô ấy có ở trong văn phòng đấy.”

Chu Vũ Lâu đành phải đi vào, vơ đại một lý do để bắt chuyện với Vương Nguyệt. Anh nói vừa rồi có xem tổng duyệt tiết mục *Nhà thờ Đức Bà Paris*, thấy rất hay nên muốn điều chỉnh lên vị trí quan trọng. Lúc nói câu này, anh liếc nhìn phản ứng của trưởng khoa Tôn, ông ấy đang nhìn anh với ánh mắt hết sức cảm kích. Với ánh mắt đó, Chu Vũ Lâu tin chắc rằng, điều anh lo lắng là thừa.

Khi Chu Vũ Lâu chuẩn bị rời đi thì Tạ Lam bước vào. Khuôn mặt bà hết sức rạng rỡ, thông báo với mọi người: "Bên Sở Giáo dục nói rằng lần xét duyệt hàm giáo sư lần này bên trường ta rất có hi vọng. Các lãnh đạo đều nói trường ta nền tảng cơ sở vững chắc, không khí học tập tốt, hi vọng là sẽ có nhiều giảng viên trẻ được duyệt." Tiếp đó bà hỏi Chu Vũ Lâu: "Vừa hay thầy Chu cũng đến đây, thầy có cầm luận văn chuyên đề theo không? Tôi vừa nhớ ra có vài chỗ cần phải sửa thêm."

Chu Vũ Lâu lắc đầu: "Luận văn tôi để ở nhà mất rồi, lát tôi sẽ in ra cho viện trưởng một bản." Khi nói câu này, theo phản ứng anh đưa tay lên sờ áo vest. Nhưng hai giây sau, đột nhiên anh cảm thấy... tim mình như ngừng đập!

Tối qua anh mặc bộ vest khác.

Chiều qua, sau khi thảo luận nội dung bài luận văn với Tạ Lam xong, cũng chính ở chỗ này, anh tiện tay nhét bài luận văn vào túi trong của áo vest. Sáng nay, anh bỏ bộ vest ra để đi giặt khô. Trước khi gửi đi, anh đã kiểm tra kĩ các túi, đây là thói quen của anh từ trước tới giờ, nhưng tất cả các túi đều không có gì. Lúc đó, anh cũng không nghĩ ngợi gì, trong túi áo phải có bài luận văn của anh mới đúng.

Trước mắt Chu Vũ Lâu hiện ra hai cảnh tượng. Tối qua, khi anh đè lên người Bạch Tiểu Khê, cởi áo vest ra và vứt xuống đất. Một hình ảnh khác là khi Triệu Đạc cầm dao uy hiếp anh, bắt Bạch Tiểu Khê phải mang quần áo lại cho anh. Bạch Tiểu Khê nhặt quần và áo phông trước, sau đó tới bên giường để nhặt áo vest. Khi cô cúi người xuống, cánh tay cô cứng đờ, nhặt mấy lần mà không cầm nổi chiếc áo lên, cứ cầm lên là lại rơi xuống... Trời đất! Nhất định là lúc đó rồi. Bài luận văn đã rơi ra khỏi túi áo vào lúc đó! Ngoài lúc đó ra thì không còn lúc nào khác nữa! Phía bên kia giường, bên đó chỉ là một khe hở nhỏ sát cửa sổ. Chu Vũ Lâu vẫn nhớ rõ, tối qua trước khi rời đi, anh không hề kiểm tra vị trí đó.

Luận văn chắc chắc là rơi ở đó.

Phải quay lại đó ngay!

6

Chu Vũ Lâu đến nhà Triệu Đạc với tốc độ nhanh nhất. Nhưng đã muộn.

Từ xa, qua cửa kính của chiếc taxi, anh đã nhìn thấy dây chăng giới hạn hiện trường, khắp nơi đều có cảnh sát.

CHƯƠNG 8

1

Đám đông nhộn nhịp ồn ào ở ga tàu như luồng chướng khí khổng lồ đang ập đến chỗ Chu Vũ Lâu.

Anh xông vào đám đông, bước chân loạng choạng trên nền gạch bê tông của quảng trường trước cửa nhà ga. Có những lúc anh gần như mất phương hướng, cảnh tượng trước mắt như chao đảo, mơ hồ. Nhưng cũng may anh định thần, cuối cùng cũng tìm được bến xuất phát của các chuyến xe đường dài.

Nhà ga Tân Giang đồng thời cũng là nút giao thông ô tô quan trọng, rất nhiều tuyến xe khách đường dài đều xuất phát từ đây tỏa đi khắp nơi. Từng chiếc xe khách lớn xếp hàng ngay ngắn ở bến đi bên cạnh quảng trường trước nhà ga, các phụ xe đang lớn tiếng chào mời hành khách.

Chu Vũ Lâu quyết định bỏ trốn!

Thật là một quyết định khó khăn, bởi anh luôn phải đối mặt với thử thách của một ý nghĩ khác, đó là đầu thú. Thực ra, khi nhìn thấy những chiếc xe cảnh sát đỗ dưới nhà Triệu Đạc, thì ý nghĩ đầu tiên vụt lên trong đầu anh là tự thú. Thậm chí, thiếu chút nữa anh đã bảo tài xế taxi lái xe thẳng tới Sở cảnh sát, nhưng ngay sau đó anh lại thay đổi ý định.

Chu Vũ Lâu không phải người tham sống sợ chết, mà anh sợ cảnh sống không bằng chết.

Anh biết rõ rằng, một khi đi đầu thú anh sẽ phải đón nhận kết cục đó – đối diện với mọi người trong tình cảnh "thương tích đầy mình": Tưởng Đan, Chu Vũ Đình, Hoàng Đại Sinh, Tạ Lam, các sinh viên của anh, tất cả đồng nghiệp, bạn bè, những người trong và ngoài giới nghệ sĩ, mọi phương diện khác và các giới trong xã hội... Nếu chỉ cần bước vào Sở cảnh sát là có thể nhận

ngay một viên đạn thì tốt biết mấy, nhưng điều đó là không thể. Cho dù có phải chết, thì trước lúc chết họ cũng bắt mình phải khai bằng hết mọi chuyện. Quá trình đó thực sự quá dài, những cuộc thẩm vấn, điều tra, lấy khẩu cung, những khuôn mặt lạnh lẽo, những cái nhìn chán ghét khinh bỉ. Mình sẽ phải khai với họ trước đó đã thích cô nữ sinh xinh đẹp kia như thế nào, vội vàng lên giường với cô ấy như thế nào rồi rơi vào cái bẫy đó một cách ngốc nghếch ra sao, bị uy hiếp một cách tàn tạ như thế nào, cởi trần phản kháng và giết người một cách hung dữ tàn bạo ra sao... Không nghi ngờ gì, không lâu sau, mọi chi tiết đó sẽ lan nhanh như gió thổi, tất cả già trẻ gái trai trong thành phố Tân Giang này, những người không rõ sự tình sẽ đều bàn luận về tên thú đội lốt người ở nhạc viện Tân Giang.

Như vậy chẳng phải là sống không bằng chết sao?

Vậy nên, Chu Vũ Lâu quyết định bỏ trốn. Anh nghĩ, vào một ngày không xa, cũng có thể là ngay ngày mai, hoặc ngày kia, anh sẽ chủ động kết thúc cuộc đời mình. Nhưng hôm nay thì chưa được. Nếu chết quá vội vàng sẽ chỉ để lại một Chu Vũ Lâu càng hèn hạ hơn mà thôi. Chí ít cũng để bản thân sống thêm một đêm nữa, bình tĩnh suy nghĩ lại. Nên để lại một bức thư, nói rõ cho mọi người biết. Đúng vậy, Chu Vũ Lâu đã giết người, nhưng đó chỉ là bất đắc dĩ. Xin Tưởng Đan tha lỗi, xin Chu Vũ Đình tha lỗi, xin Hoàng Đại Sinh và tất cả mọi người hãy tha lỗi và mong mọi người hãy tin rằng, Chu Vũ Lâu tuyệt đối không giống như mọi người nghĩ.

Anh nghĩ, nếu chết như vậy, ít nhiều cũng là sự bù đắp cho cái tên "Chu Vũ Lâu".

Tiểu Xuyên là một thành phố cách Tân Giang khoảng 730km, khi anh đi ngang qua chiếc xe khách đó, một người phụ nữ trung niên mồm miệng nhanh nhẹn nhìn anh mỉm cười nhiệt tình.

"Anh trai, đi Tiểu Xuyên không? Trăm hai chục tệ một vé, giảm giá cho anh 25%, lấy chín chục thôi, chỗ ngồi thoải mái, chạy nhanh lại an toàn, năm phút nữa là xuất bến, anh có đi không?"

Chu Vũ Lâu dừng bước, nhìn người phụ nữ. Đột nhiên anh thật muốn bật cười. Không ngờ, bi kịch cuộc đời mình lại kết thúc ở một nơi khôi hài như vậy, thật giống như một sự châm biếm. Tiếu Xuyên? Hờ hờ, vậy thì cứ cười đi, Chu Vũ Lâu nhìn người phụ nữ mỉm cười, móc ví tiền ra.

"Bao nhiêu tiền?"

"Chín mươi tệ."

Anh rút ra một tờ tiền, vừa định đưa cho người phụ nữ thì cảm thấy có thứ gì đó trên vai. Quay đầu sang, anh nhìn thấy một bàn tay. Quay người lại thì thấy một giảng viên trẻ tuổi của khoa Nhạc dân tộc đang đứng phía sau mình.

"Thầy Chu, sao thầy còn chưa lên tàu? Sắp muộn rồi đấy."

"Ơ..." Chu Vũ Lâu nghĩ cách trả lời, nhưng cậu giảng viên trẻ tuổi không cho anh thời gian phản ứng. Cậu cầm lấy túi hành lí của Chu Vũ Lâu để dưới đất, nói: "Tôi đến cùng thầy Triệu Mộng Đông ở khoa thầy, hai chúng tôi mới vào cổng nhà ga, tôi quay đầu lại thì nhìn thấy thầy, chỉ nhìn dáng người đằng sau tôi đã biết ngay là thầy. Thầy Chu, nhanh lên, thầy Triệu Mộng Đông vẫn đang chờ ngoài cổng nhà ga, lề mề nữa là không kịp đâu." Nói đoạn, cậu lôi tuột Chu Vũ Lâu đi. Bước chân Chu Vũ Lâu bị kéo đi theo, khiến người phụ nữ trung niên kia bỗng thấy khó hiểu, chín mươi tệ sắp vào tay rồi còn tự nhiên tuột mất.

Đến cổng vào ga, Chu Vũ Lâu và cậu giảng viên trẻ gặp Triệu Mộng Đông. Sau đó, Chu Vũ Lâu đành phải nghiến răng đi vào phòng chờ. Vừa bước vào trong, anh đã thấy ngay một bóng dáng quen thuộc... Anh bỗng sững người! Chỉ cần nhìn qua anh đã nhận ra ngay, đó chính là viên cảnh sát trước đó phụ trách điều tra vụ án mạng ở Phú An. Trong buổi tối Hạ Sở Dung nhảy lầu tại bệnh viện 316, họ đã có cuộc nói chuyện khá lâu. Nếu anh nhớ không nhầm, thì viên cảnh sát đó tên là Hàn Kiện.

Đây là vụ án mạng do Hàn Kiện tiếp quản sau khi được điều về Phòng cảnh sát hình sự thành phố Tân Giang. Trong lúc điều tra hiện trường vụ án tại nhà Triệu Đạc, anh tìm thấy một manh mối hết sức quan trọng nên vội vã liên hệ với nhạc viện Tân

Giang thì được biết người anh cần tìm chuẩn bị lên tàu đi Thượng Hải. Hàn Kiện lập tức đến ngay ga tàu, đồng thời bố trí lực lượng, theo dõi nghiêm ngặt khu vực phòng chờ.

Xem ra, duyên nợ của Chu Vũ Lâu với viên cảnh sát này cũng không nhỏ.

2

Gai ốc da đầu Chu Vũ Lâu như sắp dựng ngược!

Nếu chỉ nhìn thấy Hàn Kiện thôi, có lẽ anh sẽ tự an ủi mình đây chỉ là một sự trùng hợp, không chừng Hàn Kiện cũng tới đây để đáp tàu đi đâu đó. Nhưng trong khoảnh khắc nhìn sang Hàn Kiện, anh thấy viên cảnh sát này đang đưa mắt ra ám hiệu với một người cách đó không xa. Cằm anh ta khuất sau cổ áo được kéo dựng đứng, cơ mặt động đậy, thoáng nhìn là biết đang nói chuyện bằng tai nghe bộ đàm. Anh ta đang liên lạc với đồng nghiệp, anh ta đến để điều tra vụ án!

Chu Vũ Lâu không biết lúc này trong đám người hỗn loạn của phòng chờ này có bao nhiêu người là đồng nghiệp của Hàn Kiện. Trên thực tế, vào khoảnh khắc đó, Chu Vũ Lâu cảm giác như tất cả những người có mặt ở đây đều là đồng nghiệp của anh ta. Cũng đúng tại thời điểm đó, anh đột ngột đổi hướng khác. Anh bỏ lại hai người cùng đi, cúi đầu đi nhanh về phía nhà vệ sinh ở góc tường phía sau, đó là một lối đi nguy hiểm, Hàn Kiện đang đứng ở chính lối đó. Chu Vũ Lâu định đi vòng phía sau lưng Hàn Kiện, như vậy tưởng chừng như nguy hiểm nhưng thực tế lại rất an toàn. Chu Vũ Lâu cúi đầu cặm cụi bước một mạch... Sau đó, khi vừa tới phía sau lưng Hàn Kiện thì bỗng có người kéo lấy tay áo anh.

Là người phụ nữ bán vé ô tô.

Suýt nữa thì Chu Vũ Lâu hét lên thành tiếng. Anh giận dữ nhìn người phụ nữ, định giằng tay ra nhưng người phụ nữ không chịu buông tay. Chu Vũ Lâu liếc nhìn Hàn Kiện, may thay anh ta không chú ý đến phía sau.

“Buông tay ra!” Anh gằn giọng nói với người phụ nữ.

“Anh giai ơi, xe ô tô nhanh hơn tàu hỏa, sao anh lại thay đối ý định thế.”

“Buông tay ra, tôi có việc gấp…”

“Anh nói gì cơ?”

“Tôi đang có việc gấp!” Chu Vũ Lâu nói to hơn.

“Vậy thì càng phải đi ô tô, đi tàu đến Tiểu Xuyên phải mất mười tiếng, ô tô chỉ mất tám tiếng thôi, anh vẫn chưa mua vé tàu phải không? Anh lên tàu mới mua vé bổ sung thì phiền phức lắm…”

“Bỏ ra, tôi không đi Tiểu Xuyên!” Anh cảm thấy đám đông xung quanh đã bắt đầu có “động”, anh liếc xéo mắt nhìn quanh, một số người có ánh mắt nhạy bén bắt đầu đi về phía này. Người phụ nữ kia vẫn còn đang túm lấy cánh tay anh: “Anh giai à, vừa rồi anh mới nói là đi Tiểu Xuyên mà…”

“Cút!”

Anh nghiến răng, gằn giọng hét ra từ đó, biểu cảm như không thể hung dữ hơn. Người phụ nữ giật mình buông tay, Chu Vũ Lâu sải bước, nhanh chóng hòa vào đám đông.

Trong nhà vệ sinh, có hai người đàn ông đang đi tiểu ở bồn tiểu phía ngoài. Chu Vũ Lâu cắm đầu đi một mạch vào phòng có vách ngăn, khóa cửa lại, tay đỡ ngực không ngừng thở dốc. Một lúc sau, thấy bên ngoài đã yên tĩnh, anh bước ra ngoài, hai người đàn ông đi vệ sinh vừa rồi không còn ở đó nữa, anh nhanh chóng bước tới bên cửa sổ. Các thanh sắt trên cửa đã hoen gỉ, khoảng cách song cửa không quá hẹp, chỉ cần bẻ cong hai thanh sắt liền kề là có thể lách người ra ngoài. Đôi tay anh nắm lấy hai thanh sắt, cố hết sức… nghiến răng… cố hết sức… nhúc nhích rồi! Đúng lúc đó có người gọi tên anh:

“Thầy Chu!”

Cậu giảng viên trẻ khoa Nhạc dân tộc bước vào, mới thoáng cái đã tiến đến bên cạnh Chu Vũ Lâu.

“Thầy Chu, thầy sao vậy?”

“Không sao.” Mặt anh đỏ bừng, mồ hôi toát ra đầy trên trán, nắm chặt tay để che đi chỗ sắt gỉ.

“Thầy thầy không được khỏe à?”

“Ừ, đột nhiên tôi đau bụng quá, đi vệ sinh xong vẫn…”

“Trong túi tôi có thuốc đấy, thầy có cần uống không?”

“Không cần đâu.”

“Thầy Chu, có chuyện rồi.” Cậu giảng viên trẻ nói với giọng lo âu.

“Chuyện gì vậy?” Anh hỏi nhỏ.

“Vừa rồi có mấy cảnh sát tới, họ… họ bắt thầy Triệu Mộng Đông đi rồi.”

…

“Thầy Chu?”

…

“Thầy…”

“Tại sao vậy?”

“Tôi cũng không biết, cảnh sát không nói gì cả, chỉ hỏi rõ tên tuổi thầy Triệu, họ nói đang điều tra một vụ án quan trọng, cần thầy ấy hỗ trợ điều tra, sau đó thì dẫn đi rồi.”

Hàn Kiện tìm thấy thẻ sinh viên trong túi của Bạch Tiểu Khê, biết cô là sinh viên của nhạc viện Tân Giang. Sau đó, Bạch Na nhanh chóng được thông báo tới nhà Triệu Đạc, Ngô Thiến cũng đi cùng.

Không cần phải nói chúng ta cũng biết, Bạch Na đau đớn nhường nào. Nhưng người phát hiện ra bất thường là Ngô Thiến.

Sau khi nhìn thấy thi thể Triệu Đạc, Ngô Thiến nhìn chăm chú một lúc rồi nói: “Anh ta chính là bạn trai của Tiểu Khê?” Trọng âm rơi vào từ “anh ta”.

“Có vấn đề gì không?” Hàn Kiện hỏi.

“Em gặp người này rồi.” Ngô Thiến nói.

Hàn Kiện nghe được ẩn ý bên trong, nói nốt ý của Ngô Thiến: “Nhưng không phải với vai trò là bạn trai của Bạch Tiểu Khê?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì là gì?”

“Nếu em không nhìn nhầm, thì anh ta là em trai thầy Triệu Mộng Đông của trường em.”

3

Lẽ nào bài luận văn đó không rơi ở nhà Bạch Tiểu Khê? Câu hỏi đó hết lần này đến lần khác hiện lên trong đâu Chu Vũ Lâu.

Rõ ràng là cảnh sát đã tiến hành điều tra vụ án mạng Bạch Tiểu Khê. Chu Vũ Lâu nghĩ, nếu bài luận văn rơi ở đó thì cảnh sát chắc chắn đã phát hiện ra, họ có sơ suất tới đâu cũng không thể bỏ qua một thứ quá rõ ràng như vậy. Phần kí tên trên bài luận văn còn ghi rõ ràng: "Tác giả Chu Vũ Lâu khoa Đào tạo thanh nhạc – học viện âm nhạc Tân Giang." Nếu nó xuất hiện ở những vị trí bình thường như trên giá sách, trong ngăn kéo, trên mặt bàn thì lại khác, nhưng nó lại tung tóe trên sàn nhà cạnh giường, thì chắc chắn sẽ là một câu hỏi lớn đối với cảnh sát. Họ sẽ phải liên hệ với trường ngay, lập tức tới ga tàu, lập tức bắt mình đi... Nhưng, những điều đó đều không xảy ra.

Không lẽ luận văn không rơi ở nhà Bạch Tiểu Khê? Có vài giây, Chu Vũ Lâu thậm chí đã tin vào điều đó, anh có vẻ đã định thở phào nhẹ nhõm, giống như người vừa trở về từ cõi chết thực sự. Nhưng ngay giây tiếp theo, ý nghĩ thoát chết li kì đó giống như một con gián bị anh đập chết. Anh không thể không rà lại mọi tình tiết. Ngoài nhà Bạch Tiểu Khê ra, anh không nghĩ được là bài luận văn có khả năng bị rơi ở đâu. Chỉ có ở đó thôi. Nhưng cảnh sát tại sao lại không bắt mình? Tại sao lại không chứ? Nghịch lý đó không ngừng xoáy vào tim Chu Vũ Lâu, khiến anh gần như phát điên.

Sự điên cuồng của anh hoàn toàn có thể lý giải, bởi anh không hề nghĩ tới một khả năng khác. Đó là luận văn của anh đúng là rơi ở nhà Bạch Tiểu Khê, nhưng cảnh sát cũng quả thực không tìm thấy. Đó không phải là do cảnh sát sơ suất, mà trước khi cảnh sát tới nơi thì bài luận văn đó đã bị người khác cầm đi.

Bạn trai của Bạch Tiểu Khê là em trai của Triệu Mộng Đông. Chuyện này Chu Vũ Lâu được biết từ Tạ Lam. Tàu chạy được một lúc, anh gọi điện cho Tạ Lam, báo cáo sự việc Triệu Mộng Đông bị cảnh sát đưa đi, nhưng vừa nói thì Tạ Lam đã ngắt lời: "Mẹ biết rồi. Tối qua, một nữ sinh đã bị sát hại trong căn nhà thuê ở bên ngoài, nạn nhân còn một nam thanh niên nữa, cảnh sát nói cậu ta là em trai của Triệu Mộng Đông." Giọng Tạ Lam lạnh lùng đến ghê người, bà nói tiếp: "Mẹ đang làm báo cáo chuẩn bị gửi lên trên, thế thôi nhé." Nói xong liền cúp máy.

Thông tin đó khiến Chu Vũ Lâu chết lặng người, chẳng trách cảnh sát lại đưa Triệu Mộng Đông đi! Hóa ra cậu thanh niên kia là em trai Triệu Mộng Đông! Sao không nghe ai nói Triệu Mộng Đông có em trai nhỉ? Vậy... Triệu Mộng Đông có biết nội tình không? Có phải anh ta đã biết mấy trò của em trai mình từ lâu rồi không? Có phải anh ta cũng tham gia vào kế hoạch này không? Anh ta sẽ nói gì với cảnh sát? Câu hỏi nào cũng chết người cả, Chu Vũ Lâu thật không dám nghĩ tiếp.

Khi nhìn thấy thi thể của Triệu Đạc, Triệu Mộng Đông không có chút biểu cảm nào, không đau buồn cũng không kinh ngạc, thậm chí đến chút xíu sợ hãi cũng không, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Đúng là em trai tôi, em cùng cha khác mẹ." Ngữ khí chẳng khác gì đang nói: Đúng rồi, đây là đôi giày của tôi.

Những lời phía sau đây là anh ta nói khi đã về đồn cảnh sát.

"Mẹ tôi mất khi tôi còn rất nhỏ. Năm tôi mười sáu tuổi, bố tôi đi bước nữa, Triệu Đạc ra đời một năm sau đó. Lúc nhỏ nó cũng rất dễ thương, xinh xắn, thông minh, khéo mồm khéo miệng. Mẹ kế tôi rất yêu nó, bố tôi thì càng không phải nói, về già lại được thêm đứa con nữa, ông cưng chiều nó như bảo bối. Thực ra, khi còn nhỏ tôi cũng rất thích nó, thường dắt nó đi chơi. Nhưng sau đó, nó bắt đầu sinh chuyện. Do được cưng chiều quá mức, nó sinh hư, suốt ngày chơi bời lêu lổng, không làm chuyện gì nên hồn. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, nó không thi đỗ đại học, chạy tiền để vào một trường du lịch. Tốt nghiệp cũng không tìm công việc cho tử tế, suốt ngày chỉ biết về nhà ngửa tay xin tiền bố mẹ, còn vay cả tiền của tôi, mượn rồi cũng không bao giờ trả.

Trước khi bố tôi chết có gọi tôi vào dặn dò. Ông nói tôi lớn tuổi hơn nó nhiều, phải nhường nhịn nó, sau này đừng tranh giành nhà cửa với nó, tôi cũng đã đồng ý.

Năm ngoái mẹ kế tôi mất, căn nhà đó coi như là của nó luôn. Kết quả, chưa tới ba tháng nó đã bán nhà, nghe nói là nợ tiền đánh bạc bên ngoài. Sau đó tiền bán nhà cũng bị nó phung phí sạch, nó lại về vay tiền tôi. Ngay học kỳ trước, vào một ngày Chủ nhật, tôi đang ở trường để làm nốt bài luận văn thì nó lại tới, trơ trẽn hỏi tôi mượn tiền. Hôm đó tôi mắng cho nó một trận té tát, một xu cũng chẳng cho nó vay. Sau đó thì tôi không gặp nó nữa, cũng không nghe được tin gì về nó, nó ở đâu tôi cũng không rõ. Nếu hôm nay các anh không tới tìm tôi thì tôi cũng không biết là nó đã chết. À, mà sao các anh biết nó là em trai tôi?"

"Anh có biết cô gái tên Bạch Tiểu Khê không?" Hàn Kiện hỏi.

"Biết, em ấy ở khoa Biểu diễn, nhưng chưa nói chuyện bao giờ. Em ấy có quan hệ gì với Triệu Đạc? Là bạn gái à?"

"Quan hệ giữa hai người họ vẫn phải chờ xác định."

"Nếu đúng như vậy thì cô gái đó thật là có mắt như mù..."

Hàn Kiện hỏi Triệu Mộng Đông thêm vài câu nữa rồi để anh ra về, còn nhắc nhở anh chuẩn bị tinh thần phối hợp cảnh sát điều tra bất cứ lúc nào.

Ngô Thiến chính là cô học trò hôm đó nghe lỏm được Triệu Đạc bị mắng "té tát", mới biết quan hệ của anh em họ. Hôm đó, cô đang trên đường tới giảng đường môn Hình thể để luyện tập, lúc ngang qua cửa văn phòng khoa Thanh nhạc thì bị thu hút bởi tiếng gào thét bên trong. Hôm đó, cô nép người lên cửa phòng nghe trộm, nhìn trộm hồi lâu, lúc đó còn nghĩ, em thầy Triệu trông đẹp trai vậy mà thầy hung dữ với người ta thế làm gì? Ông anh trai này quả thật là không có tình người.

Tạ Lam đang phải đối diện với rắc rối chưa từng có trong đời. Áp lực từ cấp trên, sự quan tâm của toàn ngành, sự đeo bám của Bạch Na, sự gièm pha của dư luận khắp nơi... Nhạc viện Tân Giang giống như một người bệnh vừa mới chớm lành, mới khỏe lên được vài ngày đã lại sắp bị đẩy tới chỗ chết. Nếu sự việc

Phương Lê Lê mại dâm và tự sát có thể giải thích là hành vi cá biệt, thì việc chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lại một nữ sinh nữa chết tại nhà trọ trong tình trạng không mảnh vải che thân, thì vấn đề này dù đứng dưới góc độ nào cũng là sự cố rất nghiêm trọng trong quản lí của nhà trường. Điều khiến Tạ Lam đau đầu nhất là người chết cùng với Bạch Tiểu Khê lại là em trai của một giảng viên trong trường. Bất luận chân tướng vụ việc là gì, nhưng nếu sự việc bị đồn ra ngoài sẽ khiến người ta liên tưởng linh tinh. Tạ Lam cũng đã tìm Triệu Mộng Đông để nói chuyện, nhưng anh ta giống như kẻ học thuộc bài, nói y hệt như những gì đã khai với cảnh sát, ngay cả biểu cảm lạnh lùng không quan tâm cũng không thay đổi. Vẻ mặt vô can đó khiến Tạ Lam hết sức phẫn nộ.

Trong buổi họp toàn trường, Tạ Lam tuyên bố ba việc khẩn cấp. Một là, yêu cầu tất cả sinh viên thuê nhà sống bên ngoài đều phải quay về kí túc xá trường. Đến việc tối thiểu là bảo vệ an toàn cho bản thân còn không làm được thì nói gì đến chuyện chơi bời ở bên ngoài. Hai là, các khoa ngay lập tức lên danh sách các sinh viên đi biểu diễn ngoài giờ ở bên ngoài, nộp lên phòng viện trưởng, kiểm tra nghiêm ngặt tất cả các địa điểm mà các em đi diễn, tăng cường quản lí an toàn. Ba là, toàn trường tạm thời dừng mọi tiết học, triển khai gấp chuyên đề học tập "*Làm thế nào để trở thành một sinh viên tự chủ và biết giữ mình giữa một môi trường xã hội phức tạp*". Ban tuyên truyền phụ trách biên soạn tư liệu giảng dạy, bộ phận tạp chí học viện phối hợp in ấn thêm số báo đặc biệt. Trong thời gian học này, bất luận là giảng viên hay sinh viên đều không được xin nghỉ phép, không được đến muộn, càng không được vắng mặt. Đến muộn một lần ghi biên bản, nghỉ tiết một lần cho nghỉ học. Ngoài ra, chương trình biểu diễn chào mừng ngày thành lập trường tạm thời hoãn lại, mọi chương trình tập luyện, mọi công việc chuẩn bị, mọi hoạt động liên quan đều tạm dừng, tất cả các môn học cũng tạm dừng... Nhạc viện Tân Giang bỗng chốc gió cuộn mây vần.

Kết quả kiểm tra hiện trường khiến Hàn Kiện rất chán nản. Anh thấy, nếu không có hai thi thể nằm đó, thì bảo căn phòng

này "không mờ chút bụi" cũng không phải là nói quá. Không hề có dấu vân tay bất thường, cũng không tìm được một vết tích có giá trị nào, không có vật chứng khả nghi, đến mọi dấu giày cũng được lau sạch sẽ.

Thời gian tử vong của hai nạn nhân rất gần nhau, đều khoảng 10 giờ tối, cứ như là họ nắm tay nhau cùng xuống hoàng tuyền vậy. Chàng trai tử vong do dao đâm, cô gái tử vong do vật sắc nhọn đâm vào thái dương, nhưng vật đó cũng không cánh mà bay.

Qua tìm hiểu hàng xóm xung quanh, Hàn Kiện cơ bản đã xác định được hai người là người yêu của nhau, trong đầu anh vụt lên ý nghĩ đầu tiên là giết người vì tình. Nguyên nhân rất đơn giản, Bạch Tiểu Khê chết trong tư thế gần như không mảnh vải che thân, chỉ còn lại bộ đồ lót trên người. Hàn Kiện nghĩ, có thể là vào một đêm mất cảnh giác, cô gái đưa người đàn ông khác về nhà, sau đó, bất ngờ bị Triệu Đạc bắt gặp. Nếu không phải là người đàn ông giết Triệu Đạc trước rồi giết Bạch Tiểu Khê để bịt đầu mối thì sẽ là Bạch Tiểu Khê bị giết trước. Nhưng điều khiến Hàn Kiện khó hiểu là vì sao hung thủ để lại con dao trên người Triệu Đạc nhưng mang hung khí giết Bạch Tiểu Khê đi. Đó là vật gì? Ngoài ra, người phụ nữ hàng xóm bên cạnh nhà Triệu Đạc nói đêm đó cô ta không nghe thấy tiếng gì hết. Đêm đó gần 10 giờ cô ta mới về đến nhà, điều bất thường duy nhất là gặp một con mèo chết tiệt nhảy từ tầng trên xuống, làm cô bị một phen thất kinh hồn vía.

Hàn Kiện quyết định chuyển phạm vi điều tra sang những người đàn ông liên quan tới Bạch Tiểu Khê. Một người đàn ông có liên quan với Bạch Tiểu Khê, một người đàn ông mà Bạch Tiểu Khê đưa về nhà, một người đàn ông khiến Bạch Tiểu Khê chỉ sót lại một bộ đồ lót trên người... người đàn ông đó là ai?

Triệu Mộng Đông là người may mắn trúng "giải độc đắc" này! Mối tình tay ba giữa hai anh em vốn không mấy hòa hợp và một cô gái xinh đẹp đã đủ để kết cục trở nên bê bết. Đúng vậy, Triệu Mộng Đông và Bạch Tiểu Khê cùng ở nhạc viện Tân Giang, giả thuyết này hoàn toàn có thể xảy ra. Nhưng qua kết

quả điều tra, Hàn Kiện phát hiện, Triệu Mộng Đông hoàn toàn có chứng cứ ngoại phạm. Hơn nữa anh ta và Bạch Tiểu Khê đúng là không có mối quan hệ gì, họ đơn giản chỉ là thầy trò cùng trường khác khoa bình thường, tất cả chỉ có vậy.

"Chuyện này... vẫn phải bắt đầu từ con mèo kia." Hàn Kiện ngồi xuống, ông cụ từ từ bắt đầu cất lời.

Đây là lần thứ ba anh tới nhà ông cụ. Hai lần trước do còn chìm trong nỗi sợ hãi, ánh mắt ông đờ đẫn, nói năng không rõ ràng, nên căn bản không thu được thông tin gì. Xem ra hôm nay ông cụ đã bình tĩnh hơn nhiều, chắc sẽ nói được nhiều hơn.

"Tôi nhặt được con mèo này ở công viên, tôi đặt tên cho nó là Tiểu Dã."

Hàn Kiện phì cười: "Ôi, cái tên này ông đặt nghe như là tên bọn phát xít Nhật vậy."

"Thì nó vốn là con mèo hoang mà, dùng ngôn ngữ của bọn trẻ bây giờ gọi là gì nhỉ... là mèo lang thang. Mỗi lần nghe thấy từ này là tôi lại thấy buồn, cứ nghĩ tới bài hát đó, 'đứa con đang lang thang bên ngoài nhớ mẹ lắm, hỡi mẹ kính yêu ơi, đứa con lang thang cơ nhỡ'..." Ông cụ hát đến nốt cao thì "lạc tone" dừng lại ho sặc sụa. Hàn Kiện nhân cơ hội đó để ông nói vào trọng tâm vấn đề nhưng ông cụ không nghe, vẫn kể theo ý mình, kiên quyết bắt đầu từ trận đấu bóng bàn đầy kịch tính đó, kể mãi tới chuyện ông chiến tranh lạnh với cụ bà ra sao, chuyện ông vất vả mấy đêm để đi tìm mèo, kể cả chuyện ông xem chương trình "Ba nghìn câu hỏi của mèo xanh tinh nghịch" cũng không bỏ qua, cuối cùng... ông cũng kể đến phần quan trọng.

"...Tôi gõ cửa một lúc, rồi nói tôi vào nhé, trong phòng cũng không ai trả lời, chỉ thấy tiếng Tiểu Dã đang kêu trong đó, thế là tôi liền đẩy cửa bước vào."

"Nói vậy, cánh cửa đó vẫn đang mở ạ?" Hàn Kiện hỏi.

"Đúng thế, nó vẫn mở he hé một tí, nếu không, sao mà Tiểu Dã vào trong được chứ? Tôi vừa bước vào trong ngó xem thì... Ối mẹ ơi! Có hai người đang nằm trên sàn nhà, một cậu thanh niên và một cô gái trẻ, chân tôi lúc đó nhũn ra, mắt mờ đi, chỉ

nghe thấy tiếng Tiếu Dã không ngừng kêu, nhưng nó đang ở đâu tôi cũng không nhìn thấy nữa." Mặt ông cụ có chút ửng đỏ, "Cái cô con gái đó còn... trần truồng, chỉ mặc mỗi cái áo lót, màu vàng hoa hồng phấn. Tôi nhìn một cái là nhận ra ngay, loại hoa đó tôi biết, là hoa thược dược, hoa nhiều, nụ ít..."

"Ông mới nói mắt mờ đi rồi cơ mà?"

"Đúng thế! À, nhưng cô ấy nằm ngay trước mặt tôi, tôi không thấy sao được?"

"Sau đó thì sao ạ?"

"Sau đó tôi cũng chẳng nghĩ tới Tiểu Dã nữa, mạng người quan trọng. Tôi liền lập tức gọi cảnh sát, các cậu tới nhanh thật, tác phong chuyên nghiệp lắm!"

"Thường ngày ông có tiếp xúc với hai nạn nhân không?"

"Lúc lên xuống cầu thang thì vẫn có lúc gặp nhau, nhưng không nói chuyện bao giờ. À, đúng rồi, đợt trước thấy cậu thanh niên kia còn lái một chiếc xe, nhưng sau đó cũng không thấy nữa."

"Ông có thấy họ qua lại với người nào khác thường không?"

"Cái đó tôi không để ý."

"Vừa rồi ông nói, đêm xảy ra vụ án ông đi tìm mèo đến nửa đêm, ông có phát hiện ra điều gì bất thường không?"

"Ờ... đúng rồi, đêm đó tôi có gõ cửa phòng nhà cậu ta."

"Để làm gì ạ?"

"Thì tìm mèo."

"Khoảng lúc mấy giờ ạ?"

"Thì khoảng 10 giờ tối, tôi nghe có tiếng người ở tầng dưới hét lên 'Mèo nhà ai đây? Chạy lung tung trong hành lang, sợ chết đi được...' Tôi nghe thấy vậy chắc chắn là Tiểu Dã. Tôi đoán chừng giọng nói đó vọng từ tầng năm lên, tôi liền đi xuống gõ cửa, nhưng gõ mãi mà chẳng ai trả lời."

"Ông chỉ gõ cửa mỗi nhà cậu ta thôi ạ?"

"Không, tôi gõ cả hai nhà, nhưng không nhà nào trả lời, cứ như là chết hết rồi không bằng. Sau đó tôi tự xuống lầu tìm, tôi

nấp sau nhà để xe đạp chờ Tiểu Dã tự mò ra. Tôi cứ chờ như vậy thì thấy một người từ trong hành lang đi ra…" Ông cụ bỗng trở nên hưng phấn: "À! Đúng rồi! Không chừng người đó là thủ phạm giết người."

"Tại sao ạ?"

"Thì trông giống thôi."

"Giống thế nào ạ?"

"Trông vẻ bí ẩn, bước đi rất vội, mà tôi cũng chưa từng gặp người đó bao giờ, chắc chắn người đó không sống ở đây, tôi đảm bảo luôn."

"Là nam hay nữ ạ?"

"Là nam."

"Ông có nhìn rõ mặt người đó không?"

"Không nhìn rõ, trời tối quá, cậu ta lại đi nhanh như thế, trong tay còn cầm thứ gì đó!"

"Là cái gì ạ?"

"Cái túi."

"Túi?"

"Một cái túi to."

"Ông có nhìn rõ không?"

"Không sai! Cái túi to, căng phồng cồm cộm, giống như là nhét đầy đồ bên trong." Ông cụ còn dùng tay miêu tả lại: "Tôi hỏi người đó là từ tầng mấy xuống? Lúc đi xuống có nhìn thấy một con mèo không? Nhưng không chờ tôi nói xong câu, cậu ta đã quát lên 'không thấy', sau đó đi luôn, không thèm dừng lại, đầu cũng không ngoảnh lại, cứ như là đang trốn chạy ấy. Cậu nghĩ xem, nếu như không làm chuyện gì khuất tất thì sao phải vội vội vàng vàng như thế? Đúng vậy, không chừng cậu ta chính là hung thủ! Trông giống lắm."

"Lúc đó khoảng mấy giờ ạ?"

"Thì khoảng… 10 giờ gì đó."

"Ngoài khuôn mặt ra, ông có ấn tượng là người đó cao khoảng bao nhiêu, mặc quần áo gì không ạ?"

“Cậu ta khá cao, khoảng hơn mét tám, hình như là mặc vest, không đeo cà vạt, bên trong hình như mặc một cái áo cổ tròn, theo cách gọi bây giờ thì là áo ti… sờ… sờ…”

“Là T-shirt ạ!”

“Đúng rồi.”

Sau cùng, Hàn Kiện hỏi ông cụ: “Nếu bọn cháu bắt được người đó nhờ ông nhận diện thì ông có nhận ra không?”

Cụ ông sững người một lúc, sau đó từ từ nói: “Thế thì… phải để tôi nấp ở chỗ kín mới được.”

4

Nếu không mang nỗi ám ảnh giết người thì chuyến công tác Thượng Hải lần này của Chu Vũ Lâu có thể nói là rất thành công. Danh tiếng của anh trong ngành đúng là không tầm thường chút nào. Trong mấy lần họp, chủ tịch đều mời anh phát biểu, khi bàn luận đến những nội dung mới và nổi bật ai cũng muốn nghe quan điểm của anh. Thực ra, rất nhiều bài phát biểu anh không chuẩn bị trước nhưng tầm nhìn và cách nói chuyện phi thường của anh vẫn khiến cả hội trường vỗ tay không ngớt.

Chỉ là, có một người phụ nữ cứ thoắt ẩn thoắt hiện khiến anh cảm thấy bất an.

Hành tung và danh tính của người phụ nữ đó có chút kì lạ. Lần đầu tiên Chu Vũ Lâu nhìn thấy cô là trong một bữa tiệc trưa. Lúc đó, anh đang lấy thức ăn ở bàn ăn tự chọn, bất chợt ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người phụ nữ đó. Cô tầm bốn mươi tuổi, đang đứng ở cửa phòng ăn nhìn anh. Khi thấy Chu Vũ Lâu phát hiện ra mình, cô sững người một lúc rồi nhanh chóng đi ra khỏi nhà ăn. Lúc đó, Chu Vũ Lâu cũng không mấy để ý. Hai ngày sau, khi anh đang đi dạo Bến Thượng Hải theo sắp xếp chương trình của ban tổ chức, thì lại nhìn thấy người phụ nữ đó, anh bắt đầu cảm thấy có chút bất an. Anh không biết có phải là người phụ nữ này đang theo dõi mình không, nếu không bị anh phát hiện thì cô ta có tiếp tục theo dõi anh hay không.

Ngày họp thứ hai, Chu Vũ Lâu để ý từng người trong hội trường, không thấy có người phụ nữ đó, chứng tỏ cô ta không phải thành viên của hội nghị.

Cũng may, sau lần gặp ở Bến Thượng Hải thì cô ta đã biến mất, Chu Vũ Lâu cũng thôi không nghĩ tới cô ta nữa. Anh có việc còn quan trọng hơn cần phải nghĩ tới. Trên thực tế, thời gian ở

Thượng Hải, trong mắt mọi người anh phong độ rạng ngời bao nhiêu thì trong lòng anh lại tàn tạ bấy nhiêu. Anh quá muốn biết tình hình vụ án tiến triển đến đâu, nhưng anh không thể hỏi Tạ Lam, càng không muốn động đến Hoàng Đại Sinh, cũng không thể hỏi bất kỳ ai trong trường. Ai mà biết được một ngày nào đó, họ lại nói với Hàn Kiện một câu: "Thầy Chu có vẻ rất quan tâm tới vụ án này thì phải..." Đúng rồi, còn cái tên Hàn Kiện kia nữa! Chu Vũ Lâu nghĩ, đúng là oan gia ngõ hẹp. Sao giữa bao nhiêu người mà anh ta lại phụ trách vụ này chứ? Cơ hội trốn thoát hai lần dưới tay cùng một người là bao nhiêu phần trăm? Có thể lần này ông trời phái viên cảnh sát đó tới chính là để anh ta có cơ hội rửa sạch mọi sự xấu hổ trước kia.

Chu Vũ Lâu gọi điện cho Tưởng Đan mấy lần, cũng nắm bắt được một số thông tin vặt vãnh: Tạ Lam đã cho nhạc viện tạm dừng mọi hoạt động, mọi người đang tập trung tăng cường giáo dục tư tưởng. Chị gái của nữ sinh kia ngày nào cũng đeo bám, yêu cầu nhà trường có câu trả lời thích đáng, nhà trường đang phải đối phó rất mệt mỏi. Đương nhiên, có những chuyện căn bản không cần cô phải nói anh cũng biết rất rõ ví dụ như cô gái đó chết trong tình trạng lõa thể, đến giờ vẫn chưa tìm ra hung khí, thời gian xảy ra vụ án khoảng 10 giờ tối, người đàn ông bị đâm sau lưng, huyệt thái dương của cô gái bị xuyên thủng... Trong đó, điều mà Chu Vũ Lâu quan tâm nhất là tin tức liên quan đến Triệu Mộng Đông. Tưởng Đan nói với anh, Triệu Mộng Đông không liên quan gì tới vụ án này, anh ấy và em trai cả đời không qua lại với nhau.

May mà không thấy ai nhắc tới việc tìm thấy bài luận văn ở hiện trường vụ án.

Trong một lần gọi điện, Chu Vũ Lâu thận trọng hỏi Tưởng Đan một vài câu hỏi.

"Mấy ngày nay có ai tới nhà tìm anh không?"

"Không."

"Vụ án ở trường, phía cảnh sát có mục tiêu nào chưa?"

"Em cũng không rõ."

“Phía cảnh sát có tiết lộ phát hiện đồ vật gì bất thường ở nhà Bạch Tiểu Khê không?” Khi hỏi câu này, anh thấy tim mình như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Mà câu nói tiếp theo của Tưởng Đan đã khiến trái tim anh vọt thẳng ra ngoài.

Tưởng Đan hỏi lại: “Bạch Tiểu Khê là ai?”

“Thì… là cô sinh viên bị giết ấy.”

“Sao anh biết tên cô ấy là Bạch Tiểu Khê? Em đã nói với anh đâu.”

“Chẳng… Ờ, cần gì em nói. Trưởng khoa Tôn bên khoa Biểu diễn rất thân với anh, thầy ấy gọi điện nói với anh từ lâu rồi. Mấy ngày trước anh còn giúp họ tổng duyệt tiết mục biểu diễn kỉ niệm trường, Bạch Tiểu Khê cũng có một vai diễn trong tiết mục đó, việc cô ấy chết trưởng khoa Tôn là người đầu tiên kể cho anh mà.”

Một câu nói dối “trăm phần trăm”, vì từ khi xảy ra vụ án tới nay, chưa có ai nhắc đến cái tên “Bạch Tiểu Khê” với anh cả.

Anh không bao giờ dám hỏi linh tinh thêm nữa.

Ngay sau hôm đi công tác Thượng Hải về, Chu Vũ Lâu bắt đầu đi làm. Lúc đó, chương trình giảng dạy chuyên đề của toàn trường vẫn chưa kết thúc, khuôn viên baroque không một tiếng cười đùa, chỉ có tiếng thuyết giảng với giọng điệu khuyên nhủ hết sức chân thành và những khuôn mặt cúi gằm bên dưới bục giảng.

Ngày hôm đó, khi Chu Vũ Lâu vừa bước vào cổng trường thì thấy Bí thư Đảng ủy, Tạ Lam và Vương Nguyệt đang tiễn Bạch Na ra về. Mấy ngày trước, Bạch Na có lúc như định dựng lều “đóng đô” ở văn phòng viện trưởng đến nơi, sau khi được mọi người kiên trì khuyên nhủ, giờ cô đã hòa nhã hơn trước nhiều. Cô vẫn chưa dám báo tin em gái mất về cho bố mẹ ở quê nhà xa xôi còn bản thân cô vẫn phải ở lại Tân Giang để phối hợp điều tra cùng cảnh sát. Thân gái nơi đất khách quê người, mọi nỗi khổ đau chỉ một mình gánh chịu, cảm giác đó không cần nghĩ cũng hiểu được.

Đây là lần thứ hai Chu Vũ Lâu gặp Bạch Na. Khi nhìn thấy nhau, Bạch Na nhìn anh chăm chú. Đôi mắt cô vẫn còn ướt, long lanh dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt đó cả đời này Chu Vũ Lâu cũng không thể nào quên.

Sau khi Chu Vũ Lâu chào họ xong thì đi thẳng vào văn phòng khoa Thanh nhạc. Phòng làm việc không có ai, mọi người đều "xông pha nơi tuyến đầu" trong việc học tập chuyên đề, đến thầy Trần cán sự khoa cũng bị Phùng Thái sắp xếp đi nghe giảng.

Chu Vũ Lâu ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

Anh tiện tay mở ngăn kéo ra. Thực ra, đó chỉ là một hành động trong vô thức vì anh không có nhu cầu lấy thứ gì mà cũng không có nhu cầu cất thứ gì, nó giống như cảm giác một người xa nhà đã lâu, bây giờ quay trở lại, tự nhiên muốn nhìn ngó xung quanh. Lúc này, anh trông thấy một phong bì thư bằng giấy xi măng, bên trên có mảnh giấy viết thư màu trắng, trên đó in mấy chữ – "*Người nhận: Chu Vũ Lâu*". Không có họ tên, không địa chỉ người gửi, không tem dấu bưu điện. Anh bóc phong bì thư, mở tờ giấy A4 được gấp làm tư trong đó ra, thấy trên đó viết mấy chữ màu đen rất lớn:

TÔI BIẾT ANH ĐÃ GIẾT HỌ

5

Giống như có tia lửa rơi vào vạc dầu trong tích tắc, Chu Vũ Lâu bỗng nhiên bùng cháy! Anh lật phía sau tờ A4 lên, không có gì hết. Anh kiểm tra kĩ lưỡng bên trong bên ngoài bì thư, cũng không có gì cả. Anh lục tung ngăn kéo bàn, không có gì cả... chỉ có duy nhất dòng chữ đó.

Anh lại đưa mắt nhìn dòng chữ, anh nhìn chăm chăm vào nó, lo sợ mình có đọc nhầm hay không, từng chữ từng chữ một, sau cùng anh thậm chí đọc thành tiếng.

Tôi biết anh đã giết họ!

Anh vồ lấy tờ giấy, điên cuồng xé nó ra hàng trăm mảnh. Miệng anh thốt ra âm thanh kỳ quái, toàn thân sát khí đằng đằng, giống như một người bệnh mất kiểm soát... Sau đó, anh gục đầu vào giữa hai cánh tay, nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy trong hơi thở gấp gáp, cho tới khi có người hốt hoảng kêu lên.

"Thầy Chu, thầy làm sao vậy?"

Chu Vũ Lâu ngẩng đầu lên, thấy thầy Trần đang đứng bên cạnh. Anh hoàn toàn không nhận ra thầy Trần đã vào phòng từ lúc nào, nên cố điều chỉnh tâm trạng, nhẹ nhàng nói: "Không sao, chỉ là đau dạ dày thôi, tôi đỡ nhiều rồi."

"Thầy không sao chứ? Hay là đi bệnh viện..."

"Không cần đâu, thầy có việc gì không?" Anh nhìn thấy thầy Trần ôm một chồng tài liệu.

"Đây là tài liệu chuyên đề mà bên ban tuyên truyền vừa phát, vừa hay, đưa cho thầy một bộ đây." Thầy Trần để lên bàn làm việc, thấy anh vẫn còn chưa hết run rẩy, lại khuyên thêm: "Thầy Chu, hay là tôi đưa cậu đi bệnh viện khám nhé." Chu Vũ Lâu chỉ lắc đầu, cầm tài liệu lên, giả vờ lật vài trang để thầy Trần biết ý

mà đi ra ngoài. Thầy Trần bước đi với vẻ bất an, vừa đến bên cửa, Chu Vũ Lâu đã gọi lại.

"Đợi chút! Mấy ngày vừa rồi tôi không ở đây, có ai tới tìm tôi không?"

Thầy Trần nghĩ một lúc: "Không."

"Có ai động vào ngăn kéo tôi không?"

"Ngăn kéo? Sao thế, thầy mất thứ gì à?"

"Một quyển bản nhạc."

"Hay là có thầy cô khác... À, tôi nhớ ra rồi, trưởng khoa Phùng có đến."

Một lúc sau, Chu Vũ Lâu lại hỏi: "Đến lúc nào?"

"Sáng hôm kia, khi tôi đến thì thấy văn phòng mở cửa, trưởng khoa Phùng đang ngồi trên ghế của thầy. Sáng hôm kia thầy Phùng có tiết, chắc là quên đem bản nhạc nên... À mà... không đúng, nhà trường yêu cầu nghỉ học một tuần mà..."

"Thầy có nói gì với trưởng khoa Phùng không?"

"Không, thầy ấy không nhìn thấy tôi, tôi vừa định vào văn phòng thì chợt nhớ ra viện trưởng Tạ yêu cầu nộp danh sách học sinh nên tôi đi luôn."

"Được rồi."

Thầy Trần đi ra ngoài và đóng cửa lại. Chu Vũ Lâu mãi mãi không bao giờ quên thời khắc cánh cửa phòng khép lại, đó là lúc anh nhận được tin nhắn đầu tiên.

Không hiển thị họ tên. Là số điện thoại lạ, chỉ vỏn vẹn hai câu.

Anh có sợ không? Tôi biết anh giết Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc.

Chu Vũ Lâu có cảm giác như cơ thể mình đang lơ lửng trong không trung lâu thật lâu. Hai câu nói đó trong mắt anh ban đầu rõ nét rồi mờ đi, rồi lại từ mờ chuyển sang rõ nét. Khi dòng chữ đó không còn chập chờn nữa, anh gọi điện lại cho số vừa nhắn tin.

Điện thoại tắt máy.

"*Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.*" Vừa cúp máy thì điện thoại anh lại kêu lên, trên màn hình hiện lên hai chữ "Phùng Thái". Điện thoại đổ mấy hồi chuông Chu Vũ Lâu mới bắt máy. Sau đó, bên tai vẳng lên giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa ấm áp.

"Thầy Chu, chuyến đi vất vả lắm hả? Tôi nghe viện trưởng Tạ nói cậu về rồi. Cậu có ở trường không?"

"Có."

"Tôi định tuần tới cho đăng bài phát biểu của cậu trong Hội nghị Thanh nhạc lần này lên tạp chí học viện, tôi có nói qua với chỗ Hoàng Đại Sinh, giờ có thể gửi bản thảo sang cho họ được không?"

"Được."

Chu Vũ Lâu đứng dậy, anh biết mình phải đi đâu. Anh mở cửa bước ra, đi thẳng tới văn phòng trưởng khoa. Vừa định đẩy cửa thì tiếng chuông điện thoại ngăn anh lại, tin nhắn thứ hai tới.

Tôi có bằng chứng anh giết người.

Toàn thân Chu Vũ Lâu nóng rực! Đẩy mạnh cửa vào, trong phòng không có ai. Sau đó, tin nhắn thứ ba giống như tên cướp không nể nang gì mà xông thẳng vào điện thoại của anh, anh vừa định xem thì nghe thấy tiếng Phùng Thái.

"Thầy Chu, cậu tìm tôi à?"

Chu Vũ Lâu quay đầu lại, Phùng Thái đang đi từ phía khuất nắng của hành lang lại. Bản thân anh ta trông cũng như một mảng tối khổng lồ.

Chu Vũ Lâu không nói gì, đút điện thoại vào túi. Phùng Thái đứng lại trước mặt anh. "Thầy Chu, sắc mặt cậu không được tốt, cậu không được khỏe à?" Anh ta quan tâm hỏi han.

"Không sao."

"Cậu đi làm sớm vậy làm gì? Dù sao mấy ngày này nhà trường cũng đang tổ chức học chuyên đề, cũng không có việc gì quan trọng, nếu cậu không được khỏe thì cứ ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm."

Chu Vũ Lâu không nói gì, chỉ nhìn Phùng Thái. Trong không khí im lặng đầy khó xử, Phùng Thái ho khan vài tiếng, hỏi: "Cậu tìm tôi có việc gì không?"

"Tôi đến hỏi xem trong khoa có kế hoạch gì không?"

"Không có kế hoạch gì cả, việc đi học chuyên đề đã giao cho các thầy cô khác rồi, cậu cứ xử lí tốt công việc của mình là được rồi."

"Tôi thì có việc gì?"

"Việc xét duyệt hàm giáo sư đó, cũng đến giai đoạn nước rút rồi, ai tham gia cũng đều đang chuẩn bị cả. Nói ra thì..." Phùng Thái bật cười, "Tôi với cậu còn là đối thủ cạnh tranh đấy. À, đúng rồi, có một tin vui, Vũ Đình đã nói với cậu chưa?"

Chu Vũ Lâu lắc đầu.

"Chúng tôi sắp kết hôn rồi." Anh cười hạnh phúc, "Vừa mới quyết định hôm kia xong, chắc cậu hơi bất ngờ. Tôi biết, có thể do những chuyện trước đây mà cậu chưa thể hoàn toàn chấp nhận tôi, nhưng xin cậu cứ tin tôi, tôi sẽ trở thành một người chồng tốt, đồng thời..." Có chút ngượng ngùng hiện lên trên khuôn mặt Phùng Thái, "Tôi cũng sẽ cố gắng làm người em rể tốt. Chúng tôi tính thứ Sáu tuần này đi đăng kí, chuyện tổ chức hôn lễ, định chờ đến mùa xuân năm sau rồi làm."

"Chúc mừng thầy."

Nói xong, Chu Vũ Lâu xoay người đi ra phía cầu thang. Mới đi được bốn bậc thang thì nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau lưng. Anh dừng lại, lấy điện thoại ra, tin nhắn thứ ba xuất hiện:

Thứ anh làm rơi ở hiện trường vụ án mạng đang ở trong tay tôi, chỉ cần tôi giao cho cảnh sát thì họ sẽ bắt anh ngay lập tức.

Chu Vũ Lâu đứng ở bậc cầu thang, đọc đi đọc lại đoạn tin nhắn đó tới ba lần, rồi đứng im lặng mãi. Anh đang tìm kiếm câu trả lời về sự khoan dung của cảnh sát dành cho anh.

Thứ anh làm rơi ở hiện trường vụ án mạng – chắc chắn là quyển luận văn! Chẳng trách cảnh sát không phát hiện ra. Có ai đó đã đi trước một bước, vào căn phòng đó trước khi cảnh sát tới và lấy nó đi. Người đó là Phùng Thái sao? Vì sao anh ta lại tới

đó? Rồi làm sao anh ta vào được phòng? Anh ta quen Bạch Tiểu Khê hay là người thanh niên kia? Rốt cuộc là như thế nào? Anh ta đang giấu giếm nội tình gì? Rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật mà mình không biết nữa?

Một Chu Vũ Lâu bị bao bí mật vây kín, cứ đứng mãi ở bậc cầu thang.

Một Chu Vũ Lâu bị bao bí mật vây kín, cứ đứng giữa một hang động tối đen.

Một Chu Vũ Lâu bị bao bí mật vây kín, một lần nữa gọi điện cho số điện thoại kia, nhưng đối phương đã tắt máy.

Chu Vũ Lâu nghĩ ngợi rồi viết một tin nhắn trả lời:

Tôi không hiểu anh đang nói gì, đừng khủng bố tin nhắn tôi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy.

Anh không gửi tin nhắn ngay mà nhẹ nhàng đi ngược lên cầu thang, quay trở lại văn phòng trưởng khoa, áp tai vào cửa phòng nghe ngóng rồi mới ấn nút gửi. Anh im lặng lắng nghe, tim đập thình thịch, máu nóng rần rần. Anh không biết mình có nên chờ đợi một tiếng chuông điện thoại vang lên từ phía sau cánh cửa hay không...

Nhưng phía bên kia cánh cửa không hề có tiếng động gì.

Tứ bề lặng ngắt, tựa hồ tất cả mọi người trong nhạc viện đều đã chết theo Bạch Tiểu Khê hết cả. Chu Vũ Lâu căng thẳng giữ nguyên tư thế đó, tai vẫn áp sát vào cánh cửa. Một lúc sau, khi anh chuẩn bị rời đi thì điện thoại đột ngột đổ chuông, anh giật thót người, suýt chút nữa thì tuột tay đánh rơi điện thoại – là điện thoại của anh đổ chuông. Lại một tin nhắn nữa được gửi tới. Anh vội vã rời khỏi văn phòng trưởng khoa với bộ dạng thê thảm, rẽ vào cầu thang, đi một lèo xuống mấy bậc rồi mới dừng lại.

Nội dung tin nhắn thứ tư viết:

Người cần báo cảnh sát phải là tôi. Luận văn, tôi có luận văn của anh.

Bài luận văn chết tiệt!

Chu Vũ Lâu cố gắng kiếm soát các ngón tay đang run lên, nhưng chúng không hề nghe theo sự điều khiển của anh. Những ngón tay hàng ngày như múa trên phím đàn thì giờ đây trở thành thứ công cụ vô dụng nhất ngáng chân anh, chỉ bảy chữ thôi mà đánh mãi mới xong.

Anh hỏi:

Rốt cuộc thì anh định làm gì?

Vừa gửi xong thì anh nghe thấy tiếng bước chân phía trên đầu mình. Anh không biết người đi xuống có phải Phùng Thái không, nhưng anh không muốn kiểm tra thực hư, nên chạy nhanh xuống phía dưới.

Nguyên cả ngày, Chu Vũ Lâu trải qua trong cảm giác thấp thỏm lo âu. Từ khi anh gửi tin nhắn đó đi thì đối phương chưa hề trả lời. Đến chiều, anh thấy một chiếc xe cảnh sát đến trường, ba viên cảnh sát xuống xe. Anh đứng bên cửa sổ văn phòng nhìn xuống rất lâu, khoảng bốn mươi phút sau mới thấy trưởng khoa Tôn tiễn mấy viên cảnh sát ra về. Trưởng khoa Tôn cứ không ngừng nói gì đó, người cảnh sát dẫn đầu là Hàn Kiện.

Vở kịch hay đã bắt đầu rồi đây, anh nghĩ.

Sau khi tan làm, Chu Vũ Lâu hẹn em gái ăn cơm. Sau khi nói xong mấy câu dặn dò đại loại như "kết hôn với kiểu người như vậy em phải suy nghĩ cho kĩ", anh kín đáo hỏi thăm vài vấn đề của Phùng Thái.

Dạo này anh ta vẫn bình thường chứ?

Có hành động gì kì lạ không?

Anh ta không có chuyện gì giấu em chứ?

Không có chút thu hoạch nào. Phùng Thái trong mắt Chu Vũ Đình chỉ là người đàn ông mà cô yêu nhất, ngoài ra không có bất kì thứ gì khác.

Hôm nay anh cũng nghĩ về việc có nên kiểm tra thông tin chủ sở hữu số điện thoại kia hay không, nhưng sau đó anh đã từ bỏ. Đã là điện thoại để tống tiền, thì chắc chắn không dùng tên thật để đăng ký, ngay cả khi điều tra ra thông tin thì chắc người đó cũng chẳng liên quan gì.

Chu Vũ Lâu đã tắt điện thoại trước khi về nhà. Tới tận mười giờ, lúc Tưởng Đan đã đi ngủ anh mới vào thư phòng mở điện thoại lên. Vẫn chưa có tin nhắn mới nào gửi tới. Anh để điện thoại lên bàn, sau đó giống như cô thiếu nữ chờ điện thoại người yêu, ngồi im ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại mà không hề nhúc nhích. Một lúc lâu sau, trong thư phòng vẫn im lặng như tờ. Im lặng như là bản nhạc dạo đầu đặc biệt của một bộ phim lớn, chiếc đồng hồ treo tường phát ra tiếng kêu to vang hơn ngày thường. Cuối cùng, lúc 11 giờ, anh đã chờ được "người yêu".

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, anh có cảm giác như trút được gánh nặng. Anh vội vàng xem tin nhắn. "Mẹ kiếp!" anh vừa nhìn dòng tin nhắn liền buột miệng chửi thề.

Chắc anh vẫn chưa ngủ, anh đang đợi tôi.

Một tin nhắn nữa được gửi đến:

Anh có sợ cảnh sát đến gõ cửa nhà mình bây giờ không?

Tin nhắn tiếp tục được gửi đến:

Anh có muốn lấy lại bằng chứng giết người không?

Vở kịch bắt đầu vào nội dung chính.

Tên khốn may mắn! Có quỷ mới biết làm sao hắn biết bí mật đó, có quỷ mới biết làm sao hắn ta lấy được "chứng cứ" đó... Nói chung, đã đến lúc hắn phát tài rồi, Chu Vũ Lâu gõ lên màn hình.

Đưa điều kiện của anh đi!

Gõ xong anh định gửi ngay, nhưng khi ngón tay chuẩn bị chạm vào phím "gửi đi" thì chợt giật mình, lòng trĩu xuống, toàn thân cứng đờ. Anh bỗng nghĩ tới một khả năng khác, đối phương liệu có phải cảnh sát không? Cảnh sát đang giăng bẫy? Ngay lập tức, anh rơi vào căng thẳng! Anh mở to mắt, cố gắng phân tích nội dung những đoạn tin nhắn mình nhận được. Có thể cảnh sát đã tìm được bài luận văn ở nhà Bạch Tiểu Khê, nhưng họ thấy chỉ dựa vào bài luận văn thì chứng cứ không đủ để kết tội nên đã giăng bẫy này để dụ mình cắn câu. Họ đang thăm dò mình, nhất định không được để bị lừa.

Anh nhanh chóng xóa dòng chữ trên và gõ một nội dung khác:

Tôi không biết bằng chứng gì cả, tôi không hiểu anh đang nói gì.

Nhưng đối phương trả lời rất nhanh:

Luận văn của anh để thăng hàm giáo sư, thầy Chu ạ, sau khi anh giết người đã làm rơi nó ở hiện trường.

Chu Vũ Lâu:

Bản luận văn đó tôi làm mất mấy ngày nay, tôi không biết đã làm rơi ở đâu, anh còn nói linh tinh nữa là tôi báo cảnh sát đấy.

Đối phương:

Anh đừng giả bộ nữa, chỉ tôi mới có tư cách báo cảnh sát. Luận văn không quan trọng, quan trọng là anh đã giết người, chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại cho cảnh sát thì anh sẽ lộ tẩy ngay.

Câu cuối cùng đã thuyết phục được Chu Vũ Lâu. Hai từ "lộ tẩy" như đánh thẳng vào tim anh.

Đúng thế, về bản chất, anh không hề sợ bài luận văn đó, điều khiến anh thực sự sợ hãi đó là "lộ tẩy". Đêm hôm đó, anh thấy trống rỗng suốt gần bốn tiếng đồng hồ, không biết phải lấp đầy như thế nào, đó mới là điều chết người! Nếu bây giờ có người báo với cảnh sát, "Tại sao các anh không đi hỏi Chu Vũ Lâu xem tối hôm đó anh ta đã làm những gì?" thì anh chết chắc. Mà thói quen của cảnh sát là một khi có manh mối thì họ chắc chắn sẽ muốn trực tiếp tìm đến tận nơi, nhìn ta bằng ánh mắt uy hiếp, tấn công ta bằng vô vàn các câu hỏi, phá hủy ta bằng thời gian đằng đẵng, biện pháp đó thường là trăm trận trăm thắng. Họ đều tin vào mắt mình, họ không cần dùng biện pháp mất thời gian như thế này để chơi trò trốn tìm với hung thủ. Thế nên, tên này không phải cảnh sát.

Chu Vũ Lâu thở dài nhẹ nhõm.

Rốt cuộc anh là ai?

Đối phương im lặng một lúc, giống như đang điều chỉnh lại tiết tấu cuộc nói chuyện. Một lúc sau, đầu kia gửi lại ba chữ:

Hợp tác chứ?

Lại một lúc sau:

Hợp tác chứ?

Tiếp đến:

Hợp tác chứ?

...

Tiếp tục:

Hợp tác chứ?

Hợp tác chứ?

Hợp tác chứ?

...

Chu Vũ Lâu không biết anh ta còn lặp đi lặp lại câu hỏi này bao nhiêu lần. Anh ta muốn hợp tác? Được thôi, cứ chờ đấy.

Chu Vũ Lâu tắt máy.

Ngày hôm sau, khi Chu Vũ Lâu thức dậy thì Tưởng Đan đã đi làm. Anh vừa mở điện thoại thì nhận được cuộc gọi. Số điện thoại máy bàn, là số lạ. Anh nhấc máy.

"Alo, ai đấy?"

"Phòng cảnh sát hình sự Sở cảnh sát thành phố Tân Giang." Một giọng nói lạnh lùng từ đầu dây bên kia vọng lại.

6

“Phòng cảnh sát hình sự”, mấy từ đó như dòng nước lạnh từ vòi tắm dội xuống đầu anh. Chu Vũ Lâu cũng phải tự khâm phục mình vì không hét lên thành tiếng.

“Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi, đồng thời nhanh chóng suy nghĩ, người kia thấy mình không phối hợp nên đã báo cảnh sát rồi sao?

“Anh có khả năng liên quan tới một vụ án mà chúng tôi đang điều tra.” Cảnh sát nói, “Chúng tôi muốn hỏi anh vài điều để làm rõ thêm tình hình.”

“Vụ án nào vậy?”

“Xin hỏi anh tên gì? Làm việc ở đâu? Chúng tôi tới đâu để tìm anh?”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi tìm thấy số điện thoại của anh trong lịch sử cuộc gọi của nạn nhân, chúng tôi muốn hỏi anh vài vấn đề.”

“Tôi tên Chu Vũ Lâu, là giảng viên tại nhạc viện Tân Giang.”

“Anh là giảng viên nhạc viện Tân Giang? Vậy anh có biết một nữ sinh tên Bạch Tiểu Khê không?”

“Tôi biết, tôi đã từng dạy em ấy, em ấy mất rồi mà?”

“Đúng, chúng tôi đang điều tra vụ án này. Chiều nay chúng tôi sẽ đến trường anh, hi vọng là anh sẽ có ở trường.”

“Được!”

“Mấy giờ thì tiện cho anh?”

“4 giờ đi, 3 giờ tôi có cuộc họp.”

Cuộc họp của khoa Thanh nhạc vừa lâu lại vừa tẻ nhạt.

Đầu tiên, Phùng Thái mời Chu Vũ Lâu lên giới thiệu về tình hình hội nghị ở Thượng Hải, sau đó là đến phần diễn thuyết dài dòng của anh ta. Nhìn đôi môi như đang múa của Phùng Thái, Chu Vũ Lâu cố gắng đoán xem có phải đây là người tối qua gửi tin nhắn cho mình hay không. Lúc này, anh quyết định làm một phép thử.

Anh âm thầm lấy điện thoại trong túi ra rồi mở máy.

Anh biết tỉ lệ thành công của phép thử này rất thấp, vì trừ phi chủ nhân số điện thoại kia chủ động liên hệ với anh, còn không số máy đó luôn trong tình trạng tắt máy. Nhưng Chu Vũ Lâu không gạt bỏ được sự tò mò của mình, anh quyết định thử. Anh cầm lấy điện thoại, từ từ bấm số máy kia rồi lại đút điện thoại vào túi, ngồi im như không có chuyện gì xảy ra rồi bấm vào nút gọi. Tiếp đến, anh nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

Anh sững người! Anh nhìn quanh khắp nơi, vô cùng căng thẳng! Điện thoại ai đổ chuông vậy? Quá đột ngột, thực sự anh không nghĩ sẽ nghe thấy tiếng chuông vang lên lúc này, không ngờ lại gọi được!

“Điện thoại của ai đấy?” Phùng Thái nghiêm giọng hỏi mọi người, “Chẳng phải chúng ta đã yêu cầu không mở điện thoại trong lúc họp sao?”

“Trưởng khoa Phùng,” thầy Trần ngồi cạnh Phùng Thái lên tiếng, “là… điện thoại của thầy.”

Chu Vũ Lâu dán mắt nhìn Phùng Thái!

Phùng Thái ngại ngùng rút trong túi ra một chiếc điện thoại. Mặt anh ta hơi đỏ, cười xin lỗi mọi người: “Ngại quá, số điện thoại này là số riêng của tôi với bạn gái, tôi hứa với cô ấy là mở máy 24/24, nên trước cuộc họp tôi quên tắt, tôi đảm bảo việc này sẽ không xảy ra lần thứ hai.” Nói rồi, Phùng Thái tắt máy.

Sau cuộc họp, Chu Vũ Lâu xác minh lại lời nói của Phùng Thái. Anh gọi điện hỏi Chu Vũ Đình, cô ấy nói Phùng Thái có một số điện thoại dành riêng cho cô, mở máy 24/24, cuộc gọi vừa rồi là do cô gọi đến. Còn cuộc điện thoại mà anh gọi có kết nối được hay không thì có trời mới biết.

~

Cuộc nói chuyện với Hàn Kiện diễn ra trong phòng họp. Đi cùng Hàn Kiện còn có một trợ lí. Chu Vũ Lâu nhận ra cậu ta chính là người sáng nay gọi điện cho mình.

“Thế giới này thật là nhỏ nhỉ, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong vụ án này.” Hàn Kiện nói.

“Đúng thật, may mà lần này vợ tôi không bị bắt làm con tin.” Chu Vũ Lâu trả lời.

Hiệu quả câu nói đùa không đến nỗi tồi, phòng họp phút chốc vang lên tiếng cười, sau đó Hàn Kiện hỏi: “Vậy chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé. Thầy Chu, thầy đừng căng thẳng quá, chúng tôi chỉ là căn cứ theo tình hình có được của vụ án để điều tra thôi, tôi sẽ cố gắng nói ngắn gọn, tránh làm mất thời gian của thầy.”

“Không sao, có gì các anh cứ hỏi thoải mái. Tiểu Khê là một sinh viên ngoan, mới đây thôi tôi còn phụ đạo thêm cho em ấy, nghe tin em ấy qua đời tôi cũng rất buồn, nhớ ra được điều gì nhất định tôi sẽ nói với các anh, hi vọng sẽ nhanh chóng tìm ra hung thủ.”

“Thầy nghe được thông tin Bạch Tiểu Khê bị giết từ ai vậy?”

“Từ viện trưởng Tạ Lam. Hôm đó tôi và mấy đồng nghiệp đi Thượng Hải công tác. Trước khi lên tàu, cảnh sát đã đưa đồng nghiệp của tôi là thầy Triệu Mộng Đông đi. Tôi gọi điện cho viện trưởng để báo cáo tình hình thì mới biết tin là một nữ sinh của trường đã xảy ra chuyện.”

“Bình thường thầy có tiếp xúc nhiều với Bạch Tiểu Khê không?”

“Chủ yếu là thời gian gần đây thôi, trường chúng tôi đang chuẩn bị chương trình mừng ngày thành lập trường, khoa Biểu diễn chuẩn bị một tiết mục nhạc kịch, thầy Tôn – trưởng khoa bên đó mời tôi sang phụ đạo, Bạch Tiểu Khê cũng trong số diễn viên đó, vì thế mới tiếp xúc với nhau nhiều hơn.”

“Trước đó thầy có quen cô ấy không?”

“Ờ... em ấy có tới tìm tôi một lần, chắc khoảng một tháng trước. Em ấy nghe nói tôi quen nhiều người trong ngành nên muốn nhờ tôi giới thiệu chỗ để đi diễn. Đúng lúc đài truyền hình

đang có chương trình Gala, một người bạn nói với tôi cần một vai nữ, tôi mới gọi điện cho Tiểu Khê. Lúc đó em ấy phấn khởi lắm, còn nói là sẽ không để tôi phải mất mặt. Nhưng một lúc sau, người bạn kia của tôi lại thông báo là bên đài thay đổi ý định, chương trình kia bị hủy, chương trình mới hoàn toàn thay bằng vai diễn già, nên tôi lại phải báo lại cho Tiểu Khê để em ấy khỏi phải chuẩn bị nữa. Anh Hàn Kiện này, sáng nay có người bên phía cảnh sát nói là trong nhật kí cuộc gọi của Tiểu Khê có số của tôi, tôi nghĩ chắc là về việc này đấy, trong trí nhớ của tôi, tôi chỉ gọi cho em ấy hai lần đó thôi."

"Thầy có rõ về tình hình cuộc sống của Bạch Tiểu Khê không?"

"Cũng không nhiều, em ấy không phải sinh viên khoa tôi."

"Cô ấy có một người bạn trai tên là Triệu Đạc, thầy nghe nói bao giờ chưa?"

"Chưa." Đúng là chưa nghe thấy bao giờ, anh thầm nói.

Hàn Kiện hỏi: "Một cô gái xinh đẹp như vậy trong trường chắc cũng rất nổi bật. Bình thường thầy có để ý thấy cô ấy có tiếp xúc thân thiết với đối tượng khác giới nào không? Kể cả thầy giáo và bạn học."

"Tôi không để ý. Trường chúng tôi vốn đông sinh viên nữ, trong các trường nghệ thuật việc sinh viên nam và nữ tiếp xúc với nhau cũng không đến nỗi bảo thủ. Thường thì giáo viên chúng tôi cũng không quá quan tâm tới vấn đề này."

Sau khi hỏi thêm vài câu nữa, Hàn Kiện nói: "Xong rồi, cảm ơn thầy Chu, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để phá án, coi như là sự an ủi cho nhà trường."

"Vậy thì thật cảm ơn các anh."

Hàn Kiện và trợ lý đứng lên, Chu Vũ Lâu tiễn họ ra về. Vừa ra tới cửa, Hàn Kiện đột nhiên dừng lại hỏi: "Lần cuối anh gặp Bạch Tiểu Khê là lúc nào?"

Chu Vũ Lâu bất chợt rùng mình... Đáng ghét! Đây là câu hỏi thật hiểm hóc và cách đặt câu hỏi cũng thật hiểm hóc. Bởi cuộc nói chuyện xem ra đã kết thúc, sự cảnh giác của anh vừa chùng

xuống. Vừa rồi suýt chút nữa anh đã buột miệng nói "Thì chính là buổi tối hôm cô ấy chết đấy." Nhưng may là anh không nói ra. Anh nghĩ ngợi hồi lâu, nói: "Chắc là trước khi em ấy chết bốn, năm ngày gì đó, hôm đó trưởng khoa Tôn nhờ tôi tới tổng duyệt tiết mục ở giảng đường môn Hình thể, hôm đó có rất nhiều người."

"Thế là xong rồi." Hàn Kiện nói.

Chu Vũ Lâu mở cửa, là người đầu tiên bước ra khỏi phòng họp. Vừa ra ngoài, anh cảm thấy có thứ gì đó vừa lóe qua. Anh quay đầu nhìn lại, thấy một bóng đen vừa rẽ vào khúc ngoặt cuối hành lang, mất dạng.

"Thầy Chu này!" Hàn Kiện đứng sau lưng anh gọi, "Nghe nói Hoàng Đại Sinh sau khi từ chức đã tới trường này làm việc?"

"Vâng. Cậu ấy làm biên tập cho tạp chí Học viện. Anh có tìm cậu ấy không? Để tôi dẫn anh đi."

"Không cần đâu, cảm ơn anh, tôi tự đi được rồi." Nói xong, Hàn Kiện và trợ lý ra về.

Chu Vũ Lâu đứng lại ở cửa phòng họp hồi lâu, băn khoăn suy ngẫm, không biết bóng đen đó là ai.

Còn lời nói dối về cuộc điện thoại, anh đã nghĩ trước khi đi làm sáng nay. Khi cảnh sát nói trong nhật kí cuộc gọi của Bạch Tiểu Khê có số của mình thì anh nghĩ ngay tới hai lần gọi điện đó. Đều là vào buổi tối đi quán bar Orsena. Một lần là anh gọi ở văn phòng làm việc, đó là lần đầu tiên anh gọi điện cho "Hải Nhu". Lần thứ hai là khi anh đến quán bar rồi gọi điện cho cô để nhắn anh đang ngồi ở bàn số 16. Anh thấy thật may mắn vì mình liên lạc với cô gái đó không nhiều, nếu không giờ đã gánh một mớ rắc rối vào người. Để bịa ra lời nói dối đó không khó, mà xem ra hiệu quả không đến nỗi tồi. Chu Vũ Lâu bất giác cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, thậm chí bắt đầu cảm ơn người gửi tin nhắn cho mình. Cho dù người đó đáng ghét tới mức nào nhưng dù sao hắn ta cũng đã cầm cuốn luận văn của anh đi khỏi hiện trường, giúp anh thoát khỏi con mắt của cảnh sát. Còn thứ gì đáng sợ hơn cảnh sát chứ?

Còn bóng đen kia là ai?

Chu Vũ Lâu mở điện thoại nhìn chăm chú vào màn hình đang phát sáng. Kì lạ thật, đã một ngày trôi qua rồi, người kia vẫn chưa gửi tin nhắn nào tới.

Khi ra khỏi giảng đường, Chu Vũ Lâu nhìn thấy chiếc xe cảnh sát vẫn đỗ bên cạnh lối đi. Anh biết Hàn Kiện đã tới văn phòng của Hoàng Đại Sinh. Họ đang ôn lại chuyện cũ, hay đang thảo luận tình tiết vụ án? Mặc kệ họ đi, anh nghĩ, ít nhất thì bây giờ anh vẫn đang được an toàn.

Chu Vũ Lâu đi ra phía cổng trường.

Cổng trường là một trong những cảnh quan tiêu biểu của nhạc viện Tân Giang. Bốn chiếc cột lớn chống đỡ khối kiến trúc hoành tráng xây theo lối kiến trúc chữ phẩm[24], vừa cao to hùng vĩ, vừa đơn giản thanh lịch, nhưng do xây dựng đã lâu nên nhiều chỗ tường gạch đã bị hư hỏng, nhà trường đang cho tu sửa lại. Chu Vũ Lâu nhìn thấy hai bên cổng trường đã mắc giàn giáo khá cao, công nhân đang bận rộn làm việc bên trên. Đúng lúc này, Chu Vũ Lâu nghe thấy tiếng chuông tin nhắn mà anh đã chờ đợi từ lâu. Anh lấy điện thoại ra, đúng là số điện thoại đó. Anh bấm phím "xem", dòng chữ hiện lên trên màn hình khiến toàn thân anh cứng đơ như khúc gỗ.

Thầy Chu, cổng chính đang thi công, thầy phải chú ý an toàn đấy.

7

Chu Vũ Lâu đột ngột dừng lại! Anh quay đầu nhìn về phía sau, nhìn ra tứ phía, nhìn vào từng cửa sổ, nhưng bốn bề chỉ có ánh nắng chói chang và một vài bóng hình chẳng có chút liên quan gì.

Chu Vũ Lâu gần như không dám cử động. Anh biết, ở một chỗ nào đó trong một góc tối, đang có một cặp mắt theo dõi từng hành động của anh! Giống như bây giờ, anh đang hoảng loạn, tay chân không biết làm gì, trông rất thảm hại, tất cả mọi thứ đó đều lọt vào cặp mắt kia. Đột nhiên, một cơn giận dữ vì bị đùa cợt trào dâng trong lòng anh.

Điện thoại lại reo lên.

Nhìn thấy xe cảnh sát chưa? Cảnh sát đang ở trường đấy, tôi chỉ cần đi vài bước là có thể báo cảnh sát ngay, anh hợp tác chứ?

Chu Vũ Lâu nhìn ra xung quanh, sau đó nhanh chóng đi sang khu Nghệ Viên gần đó. Đó là một khu đất trồng nhiều cây xanh, xung quanh có hàng rào cây, lối ra vào là cổng nguyệt môn, chính giữa bên trong có một chiếc đình hóng mát. Anh ngồi xuống ghế đá trong đình. Thời tiết đã không còn ấm áp, ghế đá không bao giờ tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên càng trở nên lạnh giá hơn, nhưng anh không hề cảm nhận thấy cái lạnh. Anh định thần, vừa định lấy điện thoại viết gì đó thì lại nhận được một tin nhắn.

Sự khoan dung của tôi đã tới giới hạn. Tôi hỏi anh lần cuối cùng, anh có hợp tác không? Cơ hội cuối cùng.

Những ngón tay Chu Vũ Lâu run rẩy, viết dòng chữ:

Hợp tác như thế nào?

Rất nhanh:

Ba mươi vạn.

Đầu óc anh như nổ tung!

Nói thật lòng, sau khi biết đối phương đơn thuần chỉ là kẻ tống tiền chứ không phải cảnh sát, Chu Vũ Lâu cảm thấy điềm tĩnh hơn rất nhiều. Hiển nhiên là bản thân anh đã phạm một sai lầm lớn khi rời khỏi nhà Bạch Tiểu Khê, sau đó lại bị một kẻ khốn nạn nào đó nắm được thóp. Cũng may hắn không phải cảnh sát, không muốn dồn mình vào chỗ chết. Chỉ đơn giản là muốn tống tiền anh kiếm chút đỉnh, nên nói đây là một thảm họa chi bằng nói đó là một vận may. Nếu có thể dùng tiền giải quyết vấn đề thì chuyện dễ dàng hơn rồi, nhưng anh cũng không hề nghĩ hắn lại đòi nhiều tiền như vậy. Anh nghĩ rằng mười vạn là đã tới giới hạn, nếu đối phương vẫn tham tiền như vậy, thì chắc vẫn còn cơ hội để mặc cả. Nhưng với tình hình hiện tại, xem ra anh đã đánh giá thấp lòng tham của đối phương.

Chu Vũ Lâu trả lời:

Tôi làm gì có nhiều tiền như vậy.

Đối phương:

Tôi cho anh ba ngày để chuẩn bị.

Chu Vũ Lâu há hốc mồm, hai mắt mở to, đến lỗ chân lông cũng như nở ra... Ba ngày? Ba mươi vạn? Tin nhắn trả lời của anh như nói trong nước mắt:

Đùa nhau đấy à? Tôi không chuẩn bị được nhiều như vậy!

Đối phương:

Vậy thì chuẩn bị chết đi.

Chu Vũ Lâu:

Rốt cuộc anh là ai? Chúng ta gặp mặt nói chuyện được không?

Đối phương:

Anh chỉ có ba ngày, ba mươi vạn, đừng có mạo hiểm.

...

Chu Vũ Lâu:

Tôi thực sự không có nhiều như vậy!

Đã mấy phút trôi qua nhưng điện thoại không hề có động tỉnh gì.

Chu Vũ Lâu vẫn ngồi im trên chiếc ghế đá, toàn thân lạnh như băng. Anh lại gọi điện vào số kia, đương nhiên vẫn là tắt máy. Quyền chủ động liên lạc là ở đối phương, dù sao anh ta cũng đã nói hết điều cần nói! Không còn gì để thương lượng nữa. Ba mươi vạn, ba ngày để chuẩn bị. Chẳng phải hắn đã nói rồi sao, nếu không chuẩn bị đủ tiền thì chuẩn bị mà chết. Mẹ kiếp, thật là tuyệt tình!

"Khốn nạn!" Chu Vũ Lâu phẫn nộ hét lên một tiếng, sau đó, anh nghe thấy tiếng gọi vọng lại từ xa.

"Tiết Qua, làm gì vậy?"

Chu Vũ Lâu nhìn sang phía đó, một bóng người chạy từ trong bụi cây của Nghệ Viên ra. Anh nhận ra bóng dáng đó, chính là Tiết Qua.

Chu Vũ Lâu đã đi theo người trước mặt đó được mười phút.

Tiết Qua.

Chu Vũ Lâu không biết vì sao cậu học trò cưng của anh lại xuất hiện ở đây giờ này. Nhưng trong khoảnh khắc bóng cậu học trò vụt ra từ trong bụi cây, anh bỗng nhớ ngay tới câu nói mà cậu ta đã hỏi mình: "Thầy Chu hôm nay sao trông thẫn thờ thế kia? Hay tại vì thiếu hoa khôi khoa Biểu diễn nên thầy mất hết hào hứng?" Hôm đó là ở trong phòng đàn, vào buổi sáng sau hôm Bạch Tiểu Khê chết. Lúc đó, Chu Vũ Lâu chỉ nghĩ đơn giản đó là một câu nói đùa liên quan tới vở kịch *Nhà thờ Đức Bà Paris* nhưng giờ đây, anh cũng không rõ sau câu nói đó còn có hàm ý gì nữa không.

Tiết Qua ra khỏi cổng trường liền gọi điện thoại, sau đó đi dọc xuống con đường trước cổng nhạc viện. Chu Vũ Lâu kéo giãn khoảng cách, đi theo phía sau không nhanh không chậm, cho tới lúc đến một quán rượu nhỏ. Quán rượu đó một thời là nơi mà Chu Vũ Lâu và các học trò của mình hay gặp gỡ nhau. Tuy quán không to nhưng rất sạch sẽ, bình thường nếu có ai

sinh nhật hoặc ăn mừng chuyện gì đó thì cả lũ đều kéo anh tới đây bắt anh phải khao.

Chu Vũ Lâu đứng bên ngoài quán rượu, châm một điếu thuốc, hút được một nửa, anh dập thuốc rồi mới bước vào trong.

Tiết Qua ngồi trên một chiếc bàn sát tường. Khi Chu Vũ Lâu bước vào thì cậu ta đang uống bia, thấy thầy đột ngột xuất hiện cậu hơi bất ngờ nên bị sặc vừa ho vừa đứng dậy. Người ngồi bên cạnh cậu là một thanh niên tầm bằng tuổi, đầu to để tóc ba phân, mắt ti hí, dáng to tợn, trông có vẻ rất thô lỗ.

"Thầy Chu, sao thầy lại đến đây?" Tiết Qua lấy lại được giọng, lên tiếng chào Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu ngồi xuống ở bàn bên cạnh.

"Cũng không có gì, đến ngồi chơi chút thôi."

"Đây là... người anh em của em, tên là Đào Tử. Đào Tử, đây là thầy Chu Vũ Lâu."

Đào Tử đứng dậy chào, Chu Vũ Lâu gật gật đầu, mỉm cười hỏi Tiết Qua: "Tiết Qua này, dạo này không có lớp chuyên ngành, em vẫn tự luyện giọng đều đấy chứ?"

"Vâng, em vẫn luyện tập đều. Thầy Chu, chuyến công tác Thượng Hải của thầy thuận lợi chứ ạ?"

"Cũng được."

"Thầy ăn cơm chưa? Em rót cho thầy cốc bia nhé." Tiết Qua gọi nhân viên mang thêm cốc, cậu nhấc chai bia lên. Bên ngoài chai bia đọng đầy những giọt nước, cậu trượt tay làm rơi chai bia xuống bàn, bọt trắng tràn ra lênh láng. Mặt Tiết Qua đột nhiên đỏ bừng.

"Em sao thế?" Chu Vũ Lâu hỏi, "Sao mà luống ca luống cuống vậy?"

"Không sao ạ!" Tiết Qua trả lời, nhưng biểu cảm khuôn mặt đã phủ nhận câu trả lời.

Chu Vũ Lâu đứng dậy: "Thầy đi đây, thầy còn ở đây các em lại không được tự nhiên."

"Thầy Chu, thầy không ở lại thêm chút nữa ạ?"

Chu Vũ Lâu không ngoái đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay. Đi đến gần cửa anh chợt quay đầu lại, hỏi: "Tiết Qua này, gần đây em không làm chuyện gì sai trái đấy chứ?"

"Dạ? À... không ạ." Tiết Qua mặt đỏ ửng, cậu cố nặn một nụ cười.

Chu Vũ Lâu cũng cười rồi bước ra khỏi quán rượu. Anh tin vào mắt mình, cậu học trò của anh rất bất thường.

Trên bàn có hai chai bia đã uống hết.

Tiết Qua và Đào Tử không ai nói với ai lời nào, chỉ cúi đầu uống bia, cứ như hai người xa lạ. Một lúc lâu sau, Tiết Qua mới hỏi nhỏ: "Không phải thầy ấy đã biết chuyện rồi chứ?"

"Không thể nào." Đào Tử nói vẻ rất tự tin, "Thầy ấy đi Thượng Hải công tác cơ mà có ở Tân Giang đâu, làm sao mà biết chuyện được?"

"Vậy sao thầy ấy lại hỏi tôi câu đó? *Dạo này em không làm việc gì sai trái đấy chứ*. Ám thị quá rõ ràng, thế là ý gì?"

"Ông mà cứ nghĩ theo chiều hướng đó thì kiểu gì cũng nghĩ sao ra vậy. Lạc quan chút đi, chắc thầy ấy thấy ông nghỉ học chả làm gì, lại đi uống rượu với mấy đứa bạn chả ra sao nên hỏi vậy thôi."

Tiết Qua mặt đầy buồn bã, nói: "Nếu thầy ấy biết thật thì phải làm sao?"

"Thì chịu, dù sao chuyện cũng đến nước này, cầu xin khóc lóc, quỳ xuống cũng được, tôi không tin là thầy ấy sẽ giết ông đâu."

"Nhưng tôi làm vậy thật là có lỗi với thầy ấy, lúc nào thầy ấy cũng coi tôi như em trai, tận tình dạy dỗ..."

"Thôi, đủ rồi đấy!" Đào Tử uống cạn cốc bia, khảng khái nói: "Nam tử hán đại trượng phu, đừng cứ lo trước lo sau như vậy, cứ như đàn bà."

Tiết Qua còn định nói gì đó nữa nhưng Đào Tử giơ tay kiên quyết chặn lời cậu, ghé sát đầu vào hỏi Tiết Qua một cách thần bí: "Ông thử nghĩ hộ tôi xem, trước đây tôi với ông thầy kia của ông đã từng gặp nhau chưa nhỉ?"

“Sao thế? Thấy quen à?”

“Ừ, từ khi ông thầy ông bước vào tôi đã thấy như là gặp ở đâu rồi.”

“Chuyện bình thường, đi trên đường vẫn có đầy người mới gặp một lần đã nhớ mặt đấy thôi, hơn nữa thầy tôi còn đẹp trai thế kia.”

“Hay thầy ông từng đến chỗ tôi sửa xe?” Đào Tử lẩm bẩm nhớ lại. Bố mẹ Đào Tử có một xưởng sửa xe ô tô, cậu ta cũng làm việc ở đó cho nên mới đoán như vậy, nhưng Tiết Qua nhanh chóng trả lời: “Thầy ấy có đi xe đâu. Hồi thầy ấy du học ở nước ngoài, hai người bạn thân của thầy ấy đều chết do tai nạn xe hơi, từ đó trở đi cứ ngồi trước vô lăng là thầy ấy lại chóng mặt.”

“Không đúng, không đúng, không đúng…” Đào Tử cũng phủ nhận lời nói của mình, hai con mắt vốn đã tin hin nheo lại, từ từ nói: “Tôi vẫn thấy là tôi đã gặp thầy ông ở một nơi rất không bình thường.”

“Không bình thường? Ở đâu? Nhà hỏa thiêu à?”

Đào Tử lườm Tiết Qua một cái, Tiết Qua vẫn tiếp tục trêu bạn: “Thế ở… Phi thuyền? Sao hỏa? Tam giác quỷ Bermuda? Iraq? Pháp trường? Nhà tù? Sa mạc Sahara…”

“Từ từ, ông vừa nói gì nhỉ?”

“Cái gì?”

“Nhà tù.” Đào Tử nói rất nghiêm túc.

“Nhà tù? Ông nói gặp thầy tôi ở nhà tù?”

“Không, là ở Sở cảnh sát.” Mắt Đào Tử sáng lên, “Nói đúng hơn thì là đồn cảnh sát. Tôi nhớ ra rồi!”

“Đồn cảnh sát á? Ông vào đó làm gì?”

Mặt Đào Tử lộ vẻ ngượng ngùng, lẩm bẩm: “Là chuyện bán dâm.”

“Bán dâm? Ông á?” Tiết Qua cười ha hả, “Đàn ông trên trái đất này có chết hết thì ông cũng chả bán được cho ai.”

“Nói gì vậy? Không phải tôi bán, tôi là… khách làng chơi.”

“Khách làng chơi? Ông cũng làm cả chuyện này nữa hả?”

“Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi, chính là thầy ông đưa đi!” Đào Tử nói chắc như đinh đóng cột.

“Đưa ai đi?”

“Là đứa con gái bán dâm đấy. Đêm đó hai đứa tôi bị bắt về đồn cảnh sát, sau đó tôi thấy thầy ông đến đưa cô ta đi. Không sai, đúng là ông ta, chả trách tôi cứ thấy quen quen…”

“Phương Lê Lê!” Tiết Qua đứng bật dậy hét lên.

“Ông bị sao thế?” Đào Tử giật thót người.

“Đứa con gái ông chơi hôm đó là sinh viên khoa tôi, học dưới tôi một khóa, ông biết không? Sau đó cô ấy vì chuyện này mà tự sát rồi!”

“Tự… tự sát rồi?” Đào Tử há hốc mồm, “Cô ấy là sinh viên trường ông? Cô ấy… chết rồi?”

“Chứ sao! Treo cổ tự tử.”

“Chờ chút, tôi với ông có đang nói cùng một người không? Không trùng hợp thế chứ? Sao ông biết là cô ấy?”

“Sao mà không biết? Từ ngày tôi vào trường tới giờ chỉ có duy nhất vụ bán dâm đó, hơn nữa ông bảo là thầy Chu đưa cô ấy về thì chắc chắn chỉ có Phương Lê Lê thôi.”

“Cô gái đấy tên là Phương Lê Lê à?”

“Ông gặp cô ấy lúc nào?” Tiết Qua hỏi.

“Khoảng hơn một tháng trước…”

“Chắc chắn là cô ấy rồi!”

“Là một cô gái cao ráo, tóc dài…”

“Đúng!”

“Cô ấy… chết thật rồi hả?”

“Chứ sao, nhà trường đưa ra quyết định kỉ luật, còn công bố toàn trường, cô ấy nghĩ quẩn nên đã treo cổ tự tử trong kí túc xá rồi.”

“Nhưng mà, cũng không thể trách tôi được, có phải tôi bắt cô ấy phải tự tử đâu.”

“Nhưng chung quy cũng là do ông tìm cô ấy nên cô ấy mới chết đúng không? Đứng từ góc độ này mà nói ông cũng có trách nhiệm về cái chết của cô ấy!” Tiết Qua ngửa cổ uống hết cốc bia rồi đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn kêu cái “cộp” đứng dậy định bỏ đi. Đào Tử vội kéo lại: “Này, đợi chút…”

“Gì?”

“Thật ra…” Đào Tử cố hết sức ấn Tiết Qua ngồi xuống ghế, mắt la mày lém nhìn xung quanh ghé đầu sát vào tai Tiết Qua nói nhỏ: “Ông nghe tôi nói đây, chuyện này thật sự là không liên quan gì đến tôi. Cô gái đó bán dâm thực ra chỉ là giả, tôi mua dâm cũng là giả nốt, đều là đóng giả cả, có người thuê bọn tôi làm chuyện này, nếu muốn trách thì phải trách cái người kia. Tôi nhận của người đó hai nghìn tệ, còn cô gái kia nhận bao nhiêu tiền thì tôi không rõ.” Nói xong, Đào Tử uống liền mấy ngụm bia để tự trấn an.

Tiết Qua sững người.

CHƯƠNG 9

1

Dạo này thời gian ban ngày đã ngắn hơn.

Khi Đào Tử tới cổng nhạc viện thì trời đã nhá nhem tối. Thợ trùng tu cổng chính vẫn chưa nghỉ, trước cổng lắp mấy ngọn đèn sáng choang. Mặc dù vậy, Đào Tử vẫn suýt ngã vì vấp phải một bao xi măng. Cậu ta chửi thầm bao xi măng trong bụng đồng thời cầu mong cho lần ra tay này không bị vấp ngã nữa.

Đây là lần đầu tiên Đào Tử đến nhạc viện.

Có rất nhiều nơi trong thành phố, hàng ngày đi qua trước mặt mà cả đời không có cơ hội để vào bên trong. Đối với Đào Tử mà nói, nhạc viện Tân Giang từng là nơi như vậy. Nếu không có cơ duyên này thì cậu ta thực tình không nghĩ ra lí do gì để bước chân vào cái khuôn viên hình thù kỳ quái này.

Tính ra thì Đào Tử và Tiết Qua gặp mặt nhau chưa tới một tuần, nhưng họ đã quen biết nhau từ lâu. Ban đầu, điều thu hút Tiết Qua nói chuyện với Đào Tử chỉ là nickname trên mạng của cậu ta – Xa Tôn. Tiết Qua vốn rất có hứng thú với xe cộ vì vậy cậu đã kết bạn với "Xa Tôn" để tìm hiểu thêm về xe ô tô. Đào Tử đã không làm Tiết Qua thất vọng. Vì gia đình đã mở xưởng sửa chữa ô tô từ lâu nên sau khi bỏ học, Đào Tử ở nhà làm việc cùng bố mẹ. Kiến thức về ô tô của cậu hơn hẳn những đứa bạn cùng trang lứa, trong lúc nói chuyện cậu thường đưa ra nhiều điều khiến Tiết Qua phải há hốc mồm kinh ngạc. Dần dần, Tiết Qua phát hiện ra, cái cậu "Xa Tôn" này không chỉ tinh thông về ô tô mà về mọi phương diện, từ chuyện trên trời dưới đất, tới các kĩ năng và công nghệ mới lạ, chỉ cần khơi mào chuyện gì đó ra là cậu ta có thể thao thao bất tuyệt. Vì vậy mà Tiết Qua ngày càng ngưỡng mộ cậu bạn "Xa Tôn" này hơn. Cuối cùng, khi nhà

trường bắt đầu triển khai học chuyên đề đến ngày thứ hai, trong lúc rảnh rỗi không biết làm gì, Tiết Qua và Đào Tử đã gặp nhau.

Sau đó, họ có chung một bí mật.

Bên trong nhạc viện người rất thưa thớt. Đây có phải trường đại học không vậy? Đào Tử nghĩ, sao mà vắng như nghĩa địa thế này. Đào Tử tìm đường tới khu giảng đường theo những gì Tiết Qua dặn, cậu đi lên cầu thang thẳng tới văn phòng trưởng khoa. Cậu biết rõ, căn phòng đó nằm cuối dãy hành lang, mới liếc mắt là cậu đã thấy ánh đèn hắt từ trong phòng ra.

Phùng Thái không hề biết hôm nay mình có khách tới thăm. Điều tệ hơn, là có nằm mơ anh cũng không thể nghĩ tới anh và cái tên đầu to mắt híp kia còn có cơ hội bắt tay nhau lần thứ hai. Lúc này anh đang tập trung hết tinh thần ngồi làm việc trong văn phòng. Các giáo viên khác đều đã về hết, học sinh cũng về hết rồi. Nhưng anh chưa thể về, anh phải bỏ nhiều công sức hơn người khác, đó là niềm tin bất diệt và cũng chính là thói quen của anh.

Hôm nay là ngày cuối cùng nhà trường triển khai học chuyên đề, vừa rồi Phùng Thái ngồi liền hơn hai giờ đồng hồ để làm một bản tài liệu mấy nghìn chữ. Đây là yêu cầu của Tạ Lam, lãnh đạo các khoa đều phải viết một bài tổng kết sau đợt học chuyên đề vừa rồi, yêu cầu phải thể hiện được nhận thức sâu sắc và quyết tâm như đang chống lại tham nhũng của toàn thể thầy trò. Phùng Thái biết rõ lãnh đạo của nhiều khoa chỉ làm với tính chất đối phó, nhưng anh thì không, ngược lại, đây chính là cơ hội để anh thể hiện. Phùng Thái đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này. Phùng Thái không bao giờ bỏ qua cái gì. Hơn nữa, khi ở vào tình thế cần thiết, anh sẽ tự tạo ra cơ hội. Vụ Phương Lê Lê chính là một ví dụ.

Chập choạng tối hôm đó, khi Phùng Thái đề xuất kế hoạch này, Phương Lê Lê kinh ngạc đến nỗi làm rơi cả đũa xuống đất. Hôm đó họ ngồi trong một phòng riêng của nhà hàng. Đúng như dự đoán của Phùng Thái, Phương Lê Lê lập tức từ chối. Lúc đó, mặt Phương Lê Lê lạnh như băng, quay người định bỏ đi ngay. Nhưng điều đó sao có thể làm khó Phùng Thái được, anh hoàn

toàn tự tin có thể biến lời từ chối thành lời hứa. Nếu không có mười phần tự tin thì anh đã không tới đây. Nói một cách khác, một khi đã đến thì sẽ khiến cô gái đó nghe lời. Thế nên, Phùng Thái đề nghị cô gái khoan hãy đi cứ ngồi xuống đã rồi từ từ nói chuyện, mọi thứ đều dễ thương lượng. Sau đó, anh nói một hồi lâu tới mức miệng khô cổ rát. Anh tưởng tượng rằng, sau mỗi câu mỗi từ anh nói ra thì từng bức tường thành trong tim cô gái cũng dần sụp đổ.

Phùng Thái nói: "Lê Lê, chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé, tôi đã tới đây nhờ em làm việc này thì tôi không coi em là một cô sinh viên nữa, nên bây giờ em cũng không cần phải coi tôi là thầy giáo. Chúng ta chỉ là đối tác cùng nhau làm một vụ nếu thấy hợp thì nhận, không hợp thì thôi coi như tôi chưa từng nói tới chuyện này. Tôi biết giờ em đang khó khăn, bố em vừa gặp tai nạn, chỉ có thể nằm trên giường không làm được gì cả chứ đừng nói là đi làm, riêng tiền mua thuốc thôi cũng đã tốn rất nhiều. Tuần trước, hình như em vừa vay bạn Lưu Bội cùng lớp một nghìn tệ phải không?"

Phương Lê Lê nhìn Phùng Thái đầy vẻ kinh ngạc.

Phùng Thái rút trong túi ra một nghìn tệ đặt trước mặt Phương Lê Lê. Phương Lê Lê vội vàng đẩy trả lại, Phùng Thái lại từ từ đẩy về phía cô rồi để yên tay ở đó.

"Em không cần phải khách sáo, kể cả không có việc này, số tiền này em cứ cầm lấy, mượn của thầy vẫn tốt hơn là mượn của bạn bè." Tiếp đến, anh cho tay vào một chiếc túi khác. Số tiền lần này lôi ra không phải một nghìn nữa, nhìn độ dày chí ít cũng phải năm nghìn. Khi Phùng Thái đặt cọc tiền trước mặt cô gái, anh cảm nhận rõ mặt cô đỏ ửng, tim đập thình thịch.

"Em đừng hiểu lầm, đây không phải là quân cờ tôi dùng để bắt ép em giúp mình. Tôi cũng từng trải qua độ tuổi như em, tôi hiểu trong lòng em đang nghĩ gì. Mình cũng đã lớn rồi, trong nhà gặp khó khăn, mình muốn giúp bố mẹ mà không làm được gì, cảm giác đó thật không dễ chịu. Nên số tiền này em cứ cầm đi, sau này em làm ra tiền rồi thì trả tôi sau cũng được."

Nhân lúc cô gái vẫn đang quay cuồng vì nhìn thấy cọc tiền, Phùng Thái đẩy cốc nước đến trước mặt cô.

“Còn việc tôi nói đến, em không cần phải quan trọng hóa quá. Tôi biết, thầy Chu chiếm vị trí quan trọng trong lòng em, nhưng thật tình mà nói chuyện này không ảnh hưởng gì nhiều, nó chỉ khiến thầy ấy sẽ không được chọn làm trưởng khoa thôi. Nhưng em thử nghĩ xem, đối với thầy Chu mà nói, chuyện làm trưởng khoa có quan trọng không? Thầy ấy vừa có danh vọng vừa nhiều thành tựu lại là con rể viện trưởng, chuyện thăng quan tiến chức chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng tôi thì lại khác. Bao năm qua tôi đã rất khó khăn vất vả mới được như ngày hôm nay, lần này có được thăng chức hay không liên quan tới vận mệnh cả đời tôi.”

Phương Lê Lê không có ý định bỏ đi nữa, chỉ lặng thinh ngồi trên ghế nghe Phùng Thái nói. Phùng Thái cảm nhận được thái độ của cô gái không còn lạnh lùng như trước nữa, nên bắt đầu giải quyết vấn đề khó khăn nhất.

“Còn chuyện ảnh hưởng tới em thì em hoàn toàn có thể yên tâm. Mấy chuyện này cảnh sát họ không giữ người đâu, chỉ cần nộp tiền phạt là có thể về luôn, không hề bị giam giữ. Phía bên nhà trường, em lại càng có thể yên tâm trường sẽ không bao giờ làm to chuyện, nhà trường cũng sợ sẽ ảnh hưởng danh tiếng chứ. Những chuyện như thế này thông thường sẽ chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ như không có. Hơn nữa, chuyện ra quyết định kỉ luật em thì dù sao tôi cũng là trợ lý trưởng khoa ít nhiều tôi cũng có quyền phát biểu, nhất định tôi sẽ giúp em để em chỉ nhận hình phạt nhẹ nhất thôi.” Phùng Thái thấy Phương Lê Lê bắt đầu có vẻ căng thẳng, anh vội nói thoải mái hơn: “Em không cần phải lo lắng, cùng lắm là cảnh cáo ghi vào học bạ, không ảnh hưởng gì. Đợi tới khi em chuẩn bị tốt nghiệp, tôi sẽ tìm người bỏ phần ghi trong học bạ, là giống như chuyện này chưa hề xảy ra.”

Phùng Thái đứng dậy, bỏ hai cọc tiền vào túi Phương Lê Lê, lại rót cho cô cốc nước rồi nhẹ nhàng hỏi: “Thế nào? Có hợp tác được không?”

Phương Lê Lê chỉ cúi đầu mà không nói gì. Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên nói: “Xin lỗi thầy Phùng, thầy tìm người khác đi.” Nói xong cô lấy tiền ra đặt trên bàn, “Lòng tốt của thầy em xin nhận, nhưng tiền này em không thể lấy được. Thầy cũng không cần phải lo, em sẽ không nói chuyện này ra ngoài đâu.” Nói xong cô đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đợi một chút.”

Phùng Thái cũng đứng dậy, quay trở về chỗ ngồi của mình, thò tay vào chiếc cặp da.

“Tiền em cứ cầm về, cầm luôn cả… mấy cái này nữa.” Anh lấy vật gì đó trong túi da ra, đưa ra trước mặt Phương Lê Lê. Phương Lê Lê vừa mới nhìn thấy lập tức đã tái mặt.

“Cái, cái này…” Cô ngước khuôn mặt đỏ ửng lên nhìn Phùng Thái, nhưng ngay lập tức né tránh ánh mắt của anh.

“Tôi vô tình chụp được thôi, vẫn chưa kịp nộp lại cho nhà trường.” Phùng Thái ghé vào bên tai, nói với Phương Lê Lê.

Phương Lê Lê sau khi nhìn thấy số ảnh đó đã đồng ý yêu cầu của Phùng Thái.

Đó là ảnh chụp khi cô làm vũ nữ thoát y tại vũ trường Thiên Lang Tinh cách khá xa nhạc viện. Cô tới đó tất cả ba lần, lần nào cũng là nhắm mắt làm liều, đã mấy tháng liền ở nhà không thể gửi tiền lên cho cô. Cô nào biết ông chủ của vũ trường đó là bạn của Phùng Thái. Với bản tính lo trước tính sau, thầy Phùng đã âm thầm tới đó và chụp lại những bức hình kia.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, cũng là lúc Phùng Thái gõ dấu chấm cuối cùng, anh vươn vai thật thoải mái, cất giọng sang sảng “Mời vào!”

Cửa mở ra.

Trước cửa là một chàng thanh niên người tầm thước, tóc ba phân, đầu to mắt híp, dáng vẻ to tợn, trông có phần thô lỗ.

Mấy giây liền, Phùng Thái giữ nguyên tư thế vươn tay giơ cao, sững sờ nhìn người đang đứng ngoài cửa. Sau đó anh đứng bật dậy, mặt đầy kinh ngạc lắp bắp nói: “Cậu, cậu? Sao cậu lại… đến đây?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Đào Tử bước vào trong, trên mặt không có biểu cảm gì.

Phùng Thái vội vàng đi ra cửa, nhìn trước nhìn sau, sau đó đóng sầm cửa lại, khóa trái bên trong, anh bước tới trước mặt Đào Tử.

“Sao cậu lại đến được đây? Sao cậu biết tôi ở đây? Ai đã nói với cậu?”

“Việc này anh không cần biết.”

“Được rồi! Cậu muốn nói chuyện gì? Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện.” Phùng Thái mặc áo khoác vào.

“Tôi chả đi đâu cả, nói ở đây luôn đi.”

“Hay là cứ đổi…”

“Nói luôn ở đây.”

Ngữ khí của Đào Tử khiến Phùng Thái mất luôn hi vọng. Anh dựa tấm thân nặng nề lên tường. Anh rất muốn biết vị khách không mời mà đến này sao lại “giá lâm” ở đây, nhưng đầu óc anh giờ hỗn loạn không thể đưa ra đáp án. Một lúc sau, anh hỏi: “Được rồi, bất luận là chuyện gì, đầu tiên cậu hãy cho tôi biết, sao cậu lại biết tôi ở đây?”

“Chắc là do hai chúng ta có duyên.” Đào Tử không nhìn Phùng Thái, chậm rãi quan sát căn phòng làm việc khá sang trọng này.

“Duyên nợ của chúng ta chẳng phải đã kết thúc rồi sao? Cậu còn tới đây tìm tôi làm gì?”

“Kết thúc rồi sao?” Đào Tử cười nhạt.

“Chứ sao! Tôi đã trả đủ tiền cho cậu, cậu cũng nói là chúng ta sau này không còn bất kì quan hệ nào.”

“Nhưng tôi nghe nói cô gái đó đã chết.” Đào Tử chậm rãi nói, ghé cái đầu to sát vào mặt Phùng Thái, giương đôi mắt híp bé tí của cậu ta chớp chớp nhìn anh.

Phùng Thái sững người một lúc, sau đó cười vô cảm: “Hả? Chết rồi? Cậu nghe ai nói vậy? Ai bảo với cậu cô ấy chết rồi? Ngày nào cô ấy cũng lên lớp đều đặn, làm sao mà chết…”

“Trưởng khoa Phùng này, tôi không phải con nít lên ba, nếu thông tin không chính xác thì tôi tới đây làm gì?”

Phùng Thái không nói gì nữa.

Giọng Đào Tử trở nên đau thương: “Trưởng khoa Phùng, tôi thật buồn quá, lúc đó tôi chỉ muốn dối lòng kiếm chút tiền tuyệt nhiên không muốn giết người, chính anh... đã khiến tôi thành tội phạm giết người.” Đào Tử đặt tay lên vai Phùng Thái. Phùng Thái xoay người hất tay Đào Tử ra, hỏi lại: “Ai khiến cậu thành tội phạm giết người chứ?”

“Là anh đấy.”

“Được rồi...” Phùng Thái thử nói lí với cậu ta, mặc dù anh biết giảng đạo lí chẳng ích gì. “Đúng, cô ấy chết rồi, nhưng vậy thì sao? Có phải tôi bắt cô ấy chết đâu, càng không phải cậu, là do cô ấy nghĩ quẩn nên tự tử chuyện này thì liên quan gì tới cậu?”

“Không liên quan?” Đào Tử phủi bụi trên người Phùng Thái, “Nếu anh không bắt cô ấy lên mạng bán dâm, nếu không phải anh kêu tôi giả làm khách làng chơi, nếu anh không báo cảnh sát tới bắt mại dâm thì cô ấy có chết không?”

“Đúng, đúng, đúng! Đều là kế hoạch của tôi, tôi bắt cô ấy bán, tôi bắt cậu mua, nhưng tôi đã trả tiền! Tất cả đều đã kết thúc, tôi chỉ thực hiện nội dung đã thỏa thuận ngoài ra tất cả đều không liên quan đến tôi, càng không can hệ gì đến cậu! Sao cậu còn tìm tới đây làm gì?”

“Ha ha! Anh còn là một giáo viên cơ đấy. Một mạng người đã ra đi dưới tay anh, vậy mà anh nói không liên quan gì tới mình?”

“Cậu cũng có lương tâm ghê! Vậy ban đầu lúc cầm tiền cậu nghĩ gì? Sao bây giờ tự nhiên lại động lòng trắc ẩn?”

“Nhảm nhí! Số tiền hai nghìn đó chỉ là tôi giúp anh nói dối chứ không phải tiền giết người.”

“Tôi nói lại lần nữa cậu không giết người, không ai giết người cả, cô gái đó đã tự sát.”

“Nhưng nếu không phải vì anh thì cô ấy đã không tự tử! Anh đừng nghĩ tôi không biết vì sao anh làm vậy. Anh làm vậy chẳng

qua là muốn hại một thầy giáo tên Chu Vũ Lâu ở đây, có đúng không?"

Một lúc lâu sau, mắt Phùng Thái vẫn mở to nhìn Đào Tử: "Sao cậu biết Chu Vũ Lâu? Ai nói với cậu?"

"Trưởng khoa Phùng này, nói thật với anh tôi biết hết cả. Tôi còn biết anh vì muốn leo lên cái ghế trưởng khoa giẻ rách gì đó nên mới bày trò để hại đối thủ, cuối cùng hại thêm một mạng người như vậy sẽ khép vào tội gì nhỉ?"

Im lặng.

Im lặng.

Phùng Thái: "Còn ai biết chuyện này?"

"Bây giờ chỉ có hai chúng ta biết thôi."

"Cậu muốn gì?"

"Một vạn."

"Thế này là tống tiền rồi còn gì!" Phùng Thái gằn lên trong cổ họng.

"Tống tiền? Hừ, loại người tồi tệ như anh cũng đáng để tôi tống tiền? Tôi chỉ muốn anh hiểu giá trị của một mạng người. Hơn nữa, tôi cũng chỉ nghe nói cô gái đó tự tử, nhưng thực tế có phải vậy không còn chưa biết. Ai mà biết được có phải người nào đó làm việc khuất tất, cảm thấy không an tâm nên mới giết người diệt khẩu?"

"Cậu..."

"Anh đừng ép tôi phải đến đồn cảnh sát, để họ đến tính sổ với anh."

"Được, được, được..." Phùng Thái hoàn toàn khuất phục, "Cậu có lòng chính nghĩa, cậu là người có lương tâm, nhưng tôi làm sao mà biết được sau khi cầm một vạn, lương tâm của cậu có thỉnh thoảng lại 'quặn thắt' nữa hay không?"

"Tôi cũng chưa biết, cái đó còn phải xem vận may của anh nữa."

"Một vạn chứ gì? Được! Tôi có thể đưa cho cậu, nhưng cậu phải nói với tôi, tất cả những chuyện này cậu nghe được ở đâu?"

“Nghe được ở đâu không quan trọng, điều quan trọng là những chuyện đó đều là sự thật.”

Phùng Thái cảm thấy khó moi được điều gì có lợi từ tên đầu to này. Anh nghiến răng nói với Đào Tử: “Cậu nhớ đấy, tôi chỉ có một vạn, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng! Sự nhẫn nại của tôi không đủ cho đám ‘lương tâm’ của cậu đâu!”

Đào Tử rút trong túi quần ra tờ giấy đã viết trước nội dung rồi đưa cho Phùng Thái, nói với anh trước 12 giờ trưa mai phải chuyển tiền, sau đó rời khỏi văn phòng trưởng khoa.

“Đừng giở trò gì đấy thầy Phùng ạ.” Cậu ta nói thêm một câu trước khi đóng cửa phòng.

Phùng Thái nhìn tờ giấy, trên đó viết thông tin tài khoản ngân hàng của cậu ta, dòng cuối cùng là họ tên – Thẩm Đào.

Đào Tử đi rồi, Phùng Thái một mình ngồi trong văn phòng thẫn thờ hồi lâu. Bà nội nó chứ, là thằng nào tiết lộ thông tin cho nó biết mới được? Ai kêu nó tới đây? Sao nó lại biết Chu Vũ Lâu?... Hàng loạt câu hỏi mắc kẹt trong đầu anh, nhưng căn bản không tìm ra chút manh mối nào. Đúng vậy, anh tuy rất cần mẫn, nhưng cũng không phải thần tiên, sao có thể đoán được một thanh niên anh chọn đại trên đường lại “không hẹn mà gặp” một cậu học trò nhỏ ngay dưới trướng của anh chứ?

Phùng Thái tìm Đào Tử để đóng giả khách làng chơi chỉ là ngẫu nhiên.

Hôm đó, sau khi đã thuyết phục xong Phương Lê Lê, đột nhiên Phùng Thái thấy mới chỉ có kĩ nữ thì chưa đủ, còn cần một khách làng chơi nữa. Cảnh sát cần có tang chứng, vật chứng đầy đủ, đã làm thì phải một phát ăn luôn. Lúc đó, vừa hay anh đi qua một quán net, bỗng gặp một cậu thanh niên đầu to mắt híp dáng vẻ như côn đồ từ trong quán đi ra. Phùng Thái nhanh trí nghĩ, có lẽ hai nghìn tệ là có thể mua chuộc được “vị khách làng chơi” có vẻ không lấy gì làm khá giả này. Sau đó, Đào Tử trở thành một phần trong kế hoạch của Phùng Thái.

Ý nghĩ lúc đó của Phùng Thái là những việc như thế này càng là người lạ càng tốt, mà tốt nhất là tiện tay tìm một ai đó trên

đường cũng được, hai bên không hề quen biết nhau, xong việc mãi mãi vẫn là người xa lạ, tuyệt nhiên không còn qua lại. Anh hoàn toàn quên mất câu nói bao hàm hết mọi triết lý giáo huấn con người – sơn thủy hữu tương phùng[25], đặc biệt là trong cái ngày cơ duyên có sự thay đổi đột biến như hôm nay.

Chuyện Phương Lê Lê tự sát là điều Phùng Thái hoàn toàn không hề nghĩ tới, nhưng điều đó thực sự đã khiến anh cảm thấy phấn khởi trong một thời gian. Anh mặc nhiên nghĩ rằng, mọi phiền phức cũng đã chết theo Phương Lê Lê ngay lúc cô đá đổ chiếc ghế. Hừ, giờ thì vui rồi, "kĩ nữ" thì chết rồi nhưng "khách làng chơi" lại mò tới.

2

Cả ngày hôm nay Chu Vũ Lâu không nhận được tin nhắn mới nào.

Đã tròn ba mươi giờ đồng hồ kể từ khi anh nhận được tin "ba mươi vạn, ba ngày". Trong ba mươi giờ đó, Chu Vũ Lâu gọi vô số cuộc điện thoại cho số kia nhưng đều tắt máy. Cuối cùng, anh cũng đã hiểu tâm trạng của Hạ Sở Dung khi điên cuồng gọi điện cho anh là như thế nào.

Chu Vũ Lâu biết rằng, tên đó đang thể hiện rõ quan điểm của hắn: Không có cửa để thương lượng, không có đường lui!

Một tên khùng tham lam!

Đã hơn một lần anh tưởng tượng ra khuôn mặt của người đầu dây bên kia, đầy sự đắc ý, lộ rõ vẻ hèn hạ, đôi mắt ánh lên vẻ gian xảo, kinh tởm không khác gì mớ động vật thân mềm đã nảy đầy giòi bọ.

Trong lúc ăn tối, Tưởng Đan hỏi Chu Vũ Lâu bị sao vậy, từ lúc đi công tác Thượng Hải về trông anh rất mất tinh thần. Chu Vũ Lâu trả lời đối phó bằng lí do đi đường xa vất vả về thấy hơi mệt. Lúc này Tưởng Đan lại nói đùa một câu thật không đúng lúc.

"Chắc lại bị cô nữ sinh kia 'hành' chứ gì?"

Chu Vũ Lâu ngẩn người: "Cô nữ sinh nào?"

"Cái cô gặp chuyện đó chứ ai, tên là... Bạch Tiểu Khê đó, nghe nói cô ấy là cô gái xinh nhất trường anh, chẳng phải anh còn phụ đạo nhạc kịch thêm cho cô ấy sao? Không phải vì cô ấy nên anh mới thẫn thờ cả ngày như thế chứ?"

"Cô ấy thì liên quan gì đến anh!" Chu Vũ Lâu đột nhiên nổi giận.

Tưởng Đan cũng mất hứng: “Anh sao thế? Chỉ là câu nói đùa thôi mà, đùa cũng không được nữa à?”

“Có ai lại mang người chết ra nói đùa không?”

“Rồi, rồi, rồi... Anh thật là...” Tưởng Đan xị mặt không nói nữa.

Lại khoảng 11 giờ đêm, tin nhắn mới được gửi đến, Chu Vũ Lâu chạy vội đến bên điện thoại:

Ba mươi vạn, còn hai ngày nữa.

Chu Vũ Lâu nói với đối phương:

Nhiều quá! Tôi không có đủ!

Đối phương:

So với mạng sống của anh thì sao?

Chu Vũ Lâu:

Trong một thời gian ngắn như vậy tôi lấy đâu ra nhiều tiền thế được?

Đối phương:

Đã đến lúc phải cố gắng hết mình rồi.

Chu Vũ Lâu:

Chúng ta gặp nhau nói chuyện được không?

Đối phương:

Được thôi.

Hả? Chu Vũ Lâu kinh ngạc. Đồng ý gặp mặt? Anh xúc động gõ:

Lúc nào...

Chưa đợi anh gõ xong thì đối phương đã gửi tin nhắn tiếp theo:

Nhưng nếu vậy phải là sáu mươi vạn.

Mẹ nó chứ! Chu Vũ Lâu nuốt cục tức xuống bụng, tiếp tục thương lượng:

Tôi nhất định sẽ đưa tiền cho anh, nhưng có thể bớt một chút được không?

Đối phương:

Ba mươi vạn, còn hai ngày nữa, tôi tắt máy đây.

"Đừng..." Chu Vũ Lâu cuống quýt gọi lên thành tiếng, rồi lập tức gọi điện sang.

Quả nhiên đã tắt máy.

Ngày hôm đó, sau khi lên giường, Chu Vũ Lâu vẫn không tài nào ngủ được, anh nhẩm đi nhẩm lại câu "*Ba mươi vạn, còn hai ngày nữa*." Sau đó, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, anh vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân, ngày mai nhất định phải làm gì đó hoặc là kiếm cho ra ba mươi vạn, hoặc là phải tìm cho ra tên đó. Vừa hay, ngày mai cũng là ngày nhà trường trở lại học tập như bình thường.

3

Trong phòng đàn tràn ngập không khí căng thẳng. Đây là tiết học thanh nhạc đầu tiên sau khi nhà trường kết thúc khóa học chuyên đề. Từ khi Tiết Qua đẩy cửa bước vào phòng, Chu Vũ Lâu đã phát hiện ra cậu học trò cưng của mình hôm nay rất không bình thường. Đầu tóc rối bù, mặt mày trắng bệch, mắt lấm la lấm lét nhìn thầy, trong cậu chẳng khác gì quả cà tím quắt queo vì phơi nắng.

Tiết Qua thực sự rất khó chịu, vì cậu không thể tha thứ cho mình. Mấy hôm trước cậu đã làm một chuyện có lỗi với Chu Vũ Lâu. Ngày hôm qua, cậu lại làm chuyện có lỗi thứ hai. Từ khi nghe Đào Tử nói rõ chân tướng về cái chết của Phương Lê Lê, cậu đã một mực định kể chuyện này cho Chu Vũ Lâu, thậm chí cuối cùng còn cãi nhau với Đào Tử, nhưng rốt cuộc không thắng nổi cậu bạn, để mặc cậu ấy kiếm một vạn từ chỗ Phùng Thái.

Sao mình có thể làm vậy với thầy Chu? Tiết Qua đã hỏi mình câu này cả đêm qua.

Giờ học mới diễn ra được một nửa, Chu Vũ lâu dừng lại, đóng nắp đàn, nhìn Tiết Qua.

“Đến đây thôi, trạng thái của em không được tốt, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì ạ!” Tiết Qua lí nhí.

“Em nói thật đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chắc do tối qua em không ngủ được.”

Chu Vũ Lâu im lặng một lúc, anh hỏi: “Tiết Qua, em có chuyện gì giấu thầy phải không?”

“Không ạ! Không có thật ạ.” Cậu cúi đầu uể oải nói.

“Tiết Qua, mọi người đều biết, trong bao nhiêu học sinh thầy coi trọng em nhất. Có người thậm chí còn mách lẻo với trưởng khoa cũ, nói thầy Chu cứ như thầy giáo riêng của mình Tiết Qua vậy.”

“Em biết.”

“Vậy nên tôi nghĩ, cho dù có một vạn người làm chuyện có lỗi với Chu Vũ Lâu thì trong số đó cũng không nên có Tiết Qua.”

“Thầy Chu, em làm sao mà làm chuyện có lỗi với thầy được.” Chính cậu cũng khó mà tin là mình đã nói gì.

“Dạo này em có khó khăn về kinh tế à?”

“Dạ?” Tiết Qua kinh ngạc, “Thầy… Thầy nói gì ạ?”

“Thầy hỏi, dạo này có phải em gặp khó khăn về tiền bạc không?”

“Không có khó khăn gì, em… em thì có khó khăn gì chứ, thật đấy, mọi thứ vẫn tốt ạ.”

“Nếu cần đến tiền, em cứ nói với thầy, tuy thầy không có hai, ba mươi vạn nhưng mấy vạn thì không thành vấn đề.”

“Không cần đâu thầy Chu, thật sự là không cần.”

Chu Vũ Lâu đi đi lại lại trong phòng mấy bước, đột nhiên hỏi: “Em có thân với bạn Bạch Tiểu Khê bên khoa Biểu diễn không?”

“Không ạ, em chưa nói chuyện với bạn ấy lần nào.”

“Không thể nào, học cùng trường với nhau kiểu gì chả đụng mặt.”

“Thật đấy ạ, với các bạn cùng khoa em còn ít tiếp xúc nói gì đến khoa khác. Sao vậy thầy, sao thầy hỏi bạn ấy?”

“Thầy hỏi vậy thôi, em ấy cũng coi như là một nửa học sinh của thầy, ra đi như vậy thật là tội.”

“Thầy Chu, thầy có việc khác nữa không?”

“Số điện thoại của em là bao nhiêu nhỉ?”

Tiết Qua đọc số cho anh.

“Mỗi số này thôi à?”

“Vâng ạ.”

“Tối qua em làm gì?”

“Em không làm gì cả, chỉ ở nhà thôi.”

“Có gửi tin nhắn không?”

“Không ạ, sao vậy thầy?” Tiết Qua có vẻ khó hiểu, dường như không rõ đột nhiên thầy mình lại chuyển chủ đề sang tin nhắn làm gì.

“Không sao, em về đi!” Chu Vũ Lâu nói.

“Vậy, em chào thầy.” Tiết Qua đi ra ngoài với dáng vẻ bất an, đóng cửa lại.

Người đó không phải cậu ta. Chu Vũ Lâu nghĩ, cậu học trò của anh có thể đang phải trải qua chuyện gì đó không bình thường, nhưng không phải là chuyện của anh.

Chu Vũ Lâu vào văn phòng trưởng khoa đúng lúc Phùng Thái đang gọi điện thoại. Nhìn biểu cảm ngọt ngào của anh không ai biết được anh vừa tức điên người khi phải chuyển một vạn cho tên tống tiền kia từ Ngân hàng Công thương cạnh trường.

Nhìn thấy Chu Vũ Lâu đi vào, Phùng Thái nói qua điện thoại: “Anh em đến rồi, anh cúp máy nhé.” Anh cúp máy người yêu rồi quay sang Chu Vũ Lâu nói như hát: “Là Vũ Đình, bọn tôi đang bàn chuyện hôn lễ. Chúng tôi quyết định thứ Bảy này, sau khi đi đăng kí xong sẽ đặt mấy bàn ở bên nhà hàng Hâm Hào mời bạn bè hai bên và đồng nghiệp vào lúc 5 rưỡi chiều. Thầy Chu, cậu vừa là đại diện nhà trai lại vừa là đại diện nhà gái, nhất định phải cùng… chị dâu… đến… uống thật nhiều… nhé!” Ngữ điệu của Phùng Thái chậm lại, cuối cùng thấy tốt nhất nên ngậm miệng. Anh phát hiện ra sắc mặt Chu Vũ Lâu không được bình thường, thực ra từ khi bước vào phòng, mặt Chu Vũ Lâu đã rất u ám.

“Sao vậy thầy Chu, có chuyện gì sao?”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Là chuyện gì vậy?” Anh cẩn thận hỏi lại.

“Mấy ngày tôi đi công tác, có phải anh đã mở ngăn kéo bàn làm việc của tôi không?”

“Tôi mở ngăn kéo bàn cậu? Ai nói?”

“Anh không cần phải chối, có người nhìn thấy hôm đó anh ngồi ở chỗ làm việc của tôi.”

Phùng Thái có vẻ hoảng hốt. Đối diện với vô số lần lời nói dối bị phanh phui nhưng anh vẫn chưa rèn cho mình được công phu bất khả xâm phạm.

Chu Vũ Lâu nói: “Trưởng khoa Phùng, về công anh là lãnh đạo của tôi, về tư là họ hàng, bất kể việc gì đều có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau. Giờ ở đây chỉ có tôi và anh, tốt nhất là nên nói thẳng. Nếu thẳng thắn nói ra tất cả thì không có gì là không giải quyết được, nhưng nếu cứ như đang chơi trò đánh đố, vòng vo trước sau thì kết quả chỉ tay trắng, anh có thấy như thế không?”

“Thầy Chu, tôi không hiểu cậu đang nói gì, cái gì mà đánh đố, rồi vòng vo gì nữa?”

“Anh không hiểu thật hay giả vờ hồ đồ?”

“Tôi không hiểu gì thật.”

“Được rồi, vậy hôm đó anh mở ngăn kéo bàn tôi rồi bỏ gì vào đó?”

“Hôm đó… tôi không bỏ gì vào cả.”

Tim Chu Vũ Lâu đột nhiên đập mạnh! Như vậy là anh ta đã thừa nhận mở ngăn kéo bàn mình? Anh hỏi: “Vậy thì lạ thật, sao tôi lại thấy một thứ trong đó.”

“Thứ gì?” Phùng Thái lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Anh cứ buộc tôi phải nói ra sao?”

“Cậu không nói… làm sao tôi biết được?”

“Phong bì.”

“Phong bì?”

“Là anh bỏ vào đúng không?”

“À!” Phùng Thái đột nhiên hiểu ra, “Có phải là một cái phong bì giấy xi măng không? Bên trên đề chữ ‘Người nhận: Chu Vũ Lâu’ phải không?”

“Đúng.”

“Tôi cũng nhìn thấy phong bì đó.” Mặt Phùng Thái lộ rõ vẻ oan ức, “Nhưng cái đó không phải tôi bỏ vào, hôm đó lúc mở ngăn kéo của cậu ra, tôi đã thấy nó nằm ở đó.”

“Vậy sao?”

“Cậu nghĩ xem, tôi với cậu ngày nào cũng gặp mặt, nếu có thứ gì thì tôi đưa thẳng cho cậu hoặc nhờ thầy Trần chứ việc gì phải bỏ bì thư vào ngăn kéo?”

Chu Vũ Lâu nhìn anh ta với vẻ mặt dò xét: “Anh nói là, hôm đó khi mở ngăn kéo bàn thì chiếc phong bì đã ở đó?”

“Đúng vậy, thề có trời, không phải tôi bỏ nó vào! Sao vậy, trong đó có thứ gì không hay à?”

“Không có, chỉ là chiếc phong bì trống.” Nói xong, Chu Vũ Lâu bỏ ra ngoài.

Xem ra vẫn không đúng, Phùng Thái không giống đang nói dối. Chu Vũ Lâu còn nghe thấy tiếng Phùng Thái lẩm bẩm phía sau mình: “Ai lại đi bỏ phong bì trống vào ngăn kéo của cậu làm gì nhỉ?”

Chu Vũ Lâu đứng bên cửa ngoảnh đầu lại hỏi: “Vậy thầy lục ngăn kéo tôi làm gì?”

“Hả? Ờ, tôi cứ tưởng, cậu… để luận văn trong ngăn kéo, tôi chỉ là, muốn xem xem…” Phùng Thái xấu hổ, giọng lúng túng như ngậm hột thị.

Chu Vũ Lâu không thèm để ý đến anh ta, mở cửa ra đi thẳng.

Lúc gần giờ tan làm, cuối cùng Chu Vũ Lâu cũng đến văn phòng Hoàng Đại Sinh.

Ba mươi vạn.

Ba ngày.

Đây như một mơ tưởng thiếu thực tế? Nhưng nếu có thể khiến sự việc êm xuôi, anh sẽ nghĩ cách biến nó thành sự thật. Hiện giờ mọi khoản tiền tiết kiệm của anh chỉ còn khoảng hơn năm vạn. Đáng lẽ anh còn nhiều hơn, nhưng chỗ “nhiều hơn” đó đã biến thành chiếc Buick của Tưởng Đan, nên giờ anh cần

phải gom hai mươi lăm vạn nữa mới đủ. Người đầu tiên Chu Vũ Lâu nghĩ đến là Hoàng Đại Sinh.

Vừa mới vào phòng, Hoàng Đại Sinh đã phát hiện ra thái độ bất thường của Chu Vũ Lâu.

"Cậu có chuyện gì à?"

"Ừ, có chuyện." Chu Vũ Lâu bấm bụng hỏi liều, "Cậu cho mình vay ít tiền được không?"

"Được, bao nhiêu?"

"Mười vạn được không?"

"Lúc nào cậu cần?"

"Ngày mai, được chứ?"

Hoàng Đại Sinh cắn răng suy nghĩ một lúc.

"Được."

"Cảm ơn cậu Đại Sinh, với lại..."

"Không cần cậu phải nhắc, Tưởng Đan sẽ không biết đâu."

"Là một chút chuyện riêng của tớ, nếu cậu thấy khó xử thì..."

"Yên tâm đi, ngày mai tớ ra ngân hàng rút tiền rồi mang tới. Chút tiền chỗ tớ chắc không đủ nhưng có thể gom được. Ngoài ra sẽ không ai biết chuyện này, đến chỗ tớ coi như kết thúc."

Chu Vũ Lâu nhìn sang cậu bạn lâu năm: "Cảm ơn cậu Đại Sinh, tớ sẽ nhanh chóng trả tiền cho cậu."

Hoàng Đại Sinh cười: "Cậu sao thế? Rề rề rà rà, yên tâm đi, còn anh em đây mà, nhưng..." Hoàng Đại Sinh nghiêm mặt: "Vũ Lâu, cậu không đánh bạc đấy chứ?"

"Không, làm gì có, tớ chỉ là..."

"Thôi, cậu không muốn nói thì thôi, trưa mai qua đây lấy tiền."

Cho đến trước lúc xuống xe, Hoàng Đại Sinh vẫn không biết gì, luôn miệng hỏi Lữ Thanh: "Rốt cuộc thì em định đưa anh đi đâu đây?" Nhưng Lữ Thanh chỉ cười một cách bí mật.

Cuối cùng, khi hai người xuống xe ở một nơi nồng nặc mùi hôi thì Hoàng Đại Sinh đã biết rõ mục đích của chuyến đi.

Mấy ngày nay Lữ Thanh không được vui, ít nói, không muốn ăn uống gì. Nhưng hôm nay cô đặc biệt hưng phấn. Vừa rồi khi Chu Vũ Lâu mới đi khỏi thì cô đã tới luôn, kéo Hoàng Đại Sinh ra ngoài. Hai mươi lăm phút sau, họ đã có mặt ở đây.

Phố Văn Hiền.

Chợ thú cưng ở phố Văn Hiền là một tòa nhà ba tầng, nhưng quy mô thì không được bằng như các cửa hàng ngoài mặt đường lớn. Lúc này, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh đang đi bộ trên con phố chợ ồn ào đó. Ở đây đông người thật, mà môi trường cũng thật tồi. Chỗ nào cũng thấy mùi hôi khai, khiến người vốn rất giỏi chịu đựng các mùi lạ như Hoàng Đại Sinh cũng phải cau mày suốt.

"Em lôi anh đến đây làm gì?" Hoàng Đại Sinh hỏi.

"Mua thú cưng." Lữ Thanh kéo tay chồng, chớp mắt nhìn về phía một lồng chó ở bên đường.

"Cái gì? Em muốn nuôi thú cưng?"

"Thì sao chứ? Làm gì mà anh kinh ngạc ghê vậy?"

Hoàng Đại Sinh dở khóc dở cười: "Sao anh không biết là em có sở thích này?"

"Đúng rồi, sở thích mới được bồi dưỡng đấy."

"Em đừng mang mấy thứ này về nhà, anh không có thời gian 'hầu hạ chúng' đâu."

"Ai bắt anh làm? Em bao hết."

"Em? Em không cần sáng tác nữa à? Em nói là đang bí mạch cảm xúc cơ mà?"

"Thế nên em mới nuôi thú cưng." Lữ Thanh nghiêm túc nói, "Nhà văn là nên nuôi thú cưng nhất, vừa để thư giãn đầu óc lại có thể rèn tính nhẫn nại."

Lúc này, có một cụ bà vừa mua một con chó đang bước về phía họ, chú chó con suýt chút nữa "hôn" phải Hoàng Đại Sinh. Anh vội vàng né tránh, nói với Lữ Thanh: "Không được, anh

kiên quyết phản đối, mấy thứ này mang về nhà thì bấn lắm! Hơn nữa nuôi thú cưng cũng như nuôi trẻ con... Mới nói được một nửa anh bỗng dừng lại. Vô tình anh nhìn thấy ở một sạp thú cưng trước mặt không xa có hai người đang nói chuyện vui vẻ với nhau. Một ông cụ và một người đàn ông trung niên. Xung quanh ồn ào anh không nghe thấy họ nói gì, nhưng anh biết người trung niên đó, đó chính là Triệu Mộng Đông ở khoa Thanh nhạc.

Hoàng Đại Sinh nghĩ lạ thật, một người đàn ông ở độ tuổi như Triệu Mộng Đông là độ tuổi phải lo làm ăn nuôi vợ nuôi con, mà lại có đầu óc nghĩ tới chuyện thú cưng. Ở trường, Hoàng Đại Sinh không hay tiếp xúc với Triệu Mộng Đông, nhưng lúc này anh lại rất muốn nói chuyện với anh ta. Anh dặn dò Lữ Thanh xong thì rẽ đám đông đi tới. Nhưng khi anh tới trước sạp thú cưng thì Triệu Mộng Đông đã đi mất chỉ còn ông cụ ở đó, trông gầy gò nhưng tinh thần phấn chấn, bên cạnh ông là một con mèo khoang đen trắng.

"Chào ông, ông bán mèo ạ?" Hoàng Đại Sinh hỏi.

Ông cụ thở dài: "Bán đâu mà bán, tôi đang muốn tìm một người chủ tốt cho nó. Cũng tại nó mà bà nhà tôi đòi bỏ tôi, tôi cũng không còn cách nào khác, ai mà hứa sẽ coi nó như con đẻ của mình thì có các thêm tiền tôi cũng đồng ý. Ơ?" Ánh mắt ông cụ bỗng sáng lên, "Cậu có nuôi nó không?"

"Không ạ, hì hì, cháu không nuôi mèo. Ông ơi, ông có quen người vừa nãy không ạ?"

"Ai cơ?"

"Cái người vừa nói chuyện với ông đó."

"Cậu ấy hả?" Ông cụ giơ ngón tay cái lên, "Ân nhân cứu mạng tôi đấy!"

"Thế ạ?" Hoàng Đại Sinh có vẻ rất quan tâm. Ông cụ kể với anh: "Có lần, tôi vừa đi xuống dưới nhà, cậu ấy từ trong hành lang lao ra, hô to rồi kéo tôi sang một bên. Ngay lúc đó, một chiếc xe con lao vụt qua trước mặt tôi, tôi sợ đến điếng người! Sau đó tôi mới biết, chiếc xe đó là do đứa chíp hôi trộm chìa

khóa xe của bố mẹ rồi lái xe trong khuôn viên khu nhà may mà có cậu ấy, nếu không thì tôi đã mất mạng. Nhưng đợi đến khi tôi định thần lại thì cậu ấy đã đi đâu mất. Nhưng ông trời có mắt. Đấy, hôm nay tôi lại gặp được cậu ấy. Tôi năn nỉ mãi, mời cậu ấy đến nhà ăn cơm nhưng cậu ấy không chịu, tôi hỏi cậu ấy làm ở đâu, cậu ấy cũng không nói. Thật là một người tốt!" Ông cụ có vẻ rất xúc động, chú mèo con cũng xúc động kêu lên.

Hoàng Đại Sinh cười: "Vậy thì may quá, cháu là đồng nghiệp của anh ấy, lời cảm ơn của ông cháu sẽ chuyển hộ."

Ông cụ nghe vậy vui mừng: "Hả? Lại có chuyện trùng hợp vậy à? Vậy được, không làm phiền cậu nữa. Hôm nay cậu nhất định phải nói cho tôi biết cơ quan mà các cậu làm việc. Bức thư biểu dương này, ngày mai nhất định tôi sẽ mang đến tận nơi."

"Hờ hờ, nếu ông mà viết thư thì cứ gửi về học viện âm nhạc Tân Giang là được, tên anh ấy là Triệu..."

"Học viện âm nhạc?" Mặt ông cụ đột nhiên biến sắc, "Cậu làm việc ở học viện âm nhạc à?"

"Vâng ạ, có chuyện gì sao cụ?"

"Mấy hôm trước, bên trường các cậu xảy ra chuyện lớn phải không?"

"Chuyện lớn ở học viện âm nhạc thì nhiều lắm, cụ nói chuyện nào ạ?"

"Chuyện nào nữa? Thì chuyện một nữ sinh trường cậu bị sát hại đó, chuyện vậy không lớn sao?"

"À, đúng là có chuyện này ạ, cụ đọc trên báo ạ?"

"Báo? Hừ..." Ông cụ nói vẻ rất đắc ý, "Nói không phải ngoa, phóng viên báo chí cũng là do tôi gọi đến."

Hoàng Đại Sinh sững người. Anh nhìn lại ông cụ lần nữa, hỏi: "Cụ là người đầu tiên có mặt tại hiện trường?"

"Đúng thế! Nói cho cậu hay, cô nữ sinh trường cậu ở cùng khu nhà tôi, cô ấy ở tầng năm tôi ở tầng trên cùng. Hôm đó, Tiểu Dã..."

“Chờ chút!” Hoàng Đại Sinh đột ngột cắt lời, “Anh đồng nghiệp vừa nãy của cháu… Hôm anh ấy cứu cụ là hôm nào ạ?”

“Lâu rồi, cũng phải hơn nửa năm.”

“Dưới lầu nhà cụ ạ?”

“Đúng rồi.”

“Vừa rồi cụ nói, anh ấy đi từ đâu ra?”

“Thì từ trong hành lang.”

“Trong hành lang nhà cụ?”

“Đúng.”

“Anh ấy không ở đó chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Anh ấy tới đó tìm người ạ?”

“Chắc là vậy.”

“Cụ biết anh ấy tìm ai không?”

“Tôi không biết. Hôm đó, tôi xuống lầu đi tìm Tiểu Dã, đột nhiên phát hiện… Ấy này, cậu đừng bỏ đi chứ…”

Hoàng Đại Sinh đã mất hút trong đám đông.

Hôm trước, Hàn Kiện tới văn phòng làm việc tìm Hoàng Đại Sinh. Trong buổi nói chuyện họ đã nhắc tới Triệu Mộng Đông. Hoàng Đại Sinh vẫn còn nhớ Hàn Kiện nói Triệu Mộng Đông khai với cảnh sát là từ năm ngoái, sau khi Triệu Đạc bán nhà thì anh không biết em trai ở đâu nữa. Đương nhiên là càng không thể tới nhà cậu ấy.

4

Chu Vũ Lâu ăn tối xong thì vào thư phòng, hồi hộp chờ đến mười một giờ. Quả nhiên, đồng hồ vừa điểm mười một giờ thì anh nhận được tin nhắn:

Ba mươi vạn, chỉ còn một ngày nữa.

Anh lập tức trả lời:

Tôi đã cố gắng hết sức, thật sự không có nhiều như vậy.

Đối phương:

Anh đang đùa với mạng sống của mình đấy.

Chu Vũ Lâu:

Một nửa thôi, mười lăm vạn, tôi chỉ có từng đó, ngày mai đưa cho anh được không?

Đối phương:

Không được!

Chu Vũ Lâu:

Tôi cũng hết cách, anh báo cảnh sát đi!

Tim anh đập thình thịch! Anh biết rõ, báo cảnh sát là đường cùng, không chỉ đối với anh mà cả người kia cũng vậy.

Quả nhiên đầu bên kia mãi vẫn chưa trả lời, Chu Vũ Lâu nhìn thấy chút hi vọng, anh cảnh cáo tiếp:

Nếu như vậy anh sẽ không có đồng nào hết.

Anh thừa thắng xông lên:

Hơn nữa tôi sẽ báo cảnh sát tội của anh.

Tin tiếp theo:

Tống tiền cũng là tội không nhỏ, đúng không?

Khi tin nhắn này vừa gửi đi thì đối phương đã nói rõ quan điểm:

Ngày kia mà tôi không nhận đủ ba mươi vạn thì tôi sẽ báo cảnh sát! Anh yên tâm, cảnh sát mãi mãi tìm không ra tôi đâu.

Chu Vũ Lâu ném điện thoại lên ghế sofa!

5

Ngày hôm sau, khi chuông hết tiết ba vang lên, Chu Vũ Lâu lại nhận được tin nhắn:

Ba mươi vạn, ngày mai.

Hiển nhiên đây là một lời nhắc nhở thiếu kiên nhẫn, Chu Vũ Lâu lập tức trả lời:

Tôi chỉ có mười lăm vạn!

Đối phương:

Ngày mai tôi sẽ đưa thông tin tài khoản cho anh, đừng mạo hiểm.

Chu Vũ Lâu:

Tôi thực sự không gom đủ ngần ấy!

Đối phương:

Đến đồn cảnh sát mà gom.

Sau đó không còn động tĩnh gì nữa. Thời khắc đó, Chu Vũ Lâu khẳng định, nếu tên kia xuất hiện ở đây bây giờ, anh sẽ không cần phải băn khoăn về việc có thêm một mạng người chết dưới tay mình. Sự phẫn nộ của anh không có nơi để phát tiết, sự ngang ngược của đối phương khiến anh không biết phải làm gì. Thế nên anh làm một hành động trong vô thức, anh dùng những ngón tay run rẩy bấm dãy số đó rồi bấm gọi, đưa điện thoại lên tai, không ngờ lại gọi được!

Đúng là đã gọi được!

Chu Vũ Lâu không dám tin đó là thật! Nhưng đúng là có tiếng "tu tu..." đang phát ra trong điện thoại. Đúng lúc đó một đoạn nhạc bản nhạc *Hành khúc Radetzky* vọng vào phòng đàn. Nếu phòng đàn đóng kín cửa thì anh sẽ không nghe thấy âm thanh

đó, nhưng giờ đây cửa đang mở, bản hành khúc đập vào tai anh rõ mồn một, đó đúng là tiếng chuông điện thoại!

Chu Vũ Lâu quên cả bất ngờ, vội vàng chạy ra khỏi phòng đàn đuổi theo tiếng chuông. Anh căng thẳng đến ngạt thở, tưởng chừng mỗi bước chân như đang bốc cháy. Cuối cùng... khi anh mở cánh cửa phòng ra thì tiếng nhạc bản *Hành khúc Radetzky* đó càng rõ hơn.

Đó là văn phòng làm việc của anh.

Văn phòng không có ai. Anh xông vào trong, tìm xung quanh. Âm thanh phát ra từ một chiếc điện thoại màu xanh, chiếc điện thoại đang nằm trên bàn. Anh trợn to mắt nhìn! Trợn mắt nhìn! Trợn mắt nhìn! Đó là bàn của Triệu Mộng Đông! Anh phi ngay đến bên bàn, cúi đầu nhìn xuống số máy trên màn hình điện thoại. Đúng lúc đó, một bàn tay thò ra trước mắt, anh giật thót mình giật lùi ra sau, lúc này mới nhận ra bàn tay đó thò ra từ dưới gầm bàn. Bàn tay đó cầm lấy điện thoại, sau đó bản nhạc *Hành khúc Radetzky* dừng lại, giọng nói của Triệu Mộng Đông vọng ra từ trong gầm bàn oang oang: "A lô! Ở văn phòng chứ ở đâu. Tôi ngồi dưới gầm bàn làm việc, ổ nguồn máy tính bị hỏng..."

Khi bản nhạc *Hành khúc Radetzky* tắt thì tiếng "tu tu" trong điện thoại Chu Vũ Lâu cũng dừng, tên tổng tiền đã tắt máy.

Sao lại có chuyện trùng hợp vậy?

Chu Vũ Lâu phân tích nhanh, không lẽ Triệu Mộng Đông là tên tổng tiền đó? Anh ta nghĩ rằng mình sẽ không tiếp tục gọi đến nữa nên sau khi gửi tin nhắn đó thì không tắt máy ngay như mọi ngày. Khi anh ta sửa ổ nguồn máy tính thì mình gọi điện đến. Nhưng anh ta không để ý vì anh ta nghĩ mình vẫn đang ở trong phòng đàn, chắc sẽ không nghe thấy chuông điện thoại. Cho đến khi anh ta nhìn qua khe hở dưới gầm bàn, thấy mình đi vào mới cuống quýt vội vàng cầm lấy điện thoại để tắt đi, còn giả vờ như đang nghe điện thoại của ai đó... Triệu Mộng Đông... đương nhiên là anh ta rồi! Anh ta là anh trai của Triệu Đạc. Tuy anh ta khai với cảnh sát là không qua lại gì với em trai, nhưng đó nhất định là lời nói dối! Có thể tối hôm đó anh ta tới nhà em trai,

nhìn thấy thi thế, lại nhìn thấy bài luận văn của mình, nên anh ta đã phát hiện ngay ra cơ hội để hốt tiền. Hoặc là anh ta cũng tham gia vào kế hoạch lừa đảo kia, nhưng khi âm mưu thất bại, anh ta tương kế tựu kế, vạch ra một phi vụ lừa đảo mới! Triệu Mộng Đông... Triệu Mộng Đông... Trong lúc anh đang suy luận như vậy thì anh thấy Triệu Mộng Đông bò từ dưới gầm bàn ra.

Mặt Triệu Mộng Đông đầy bụi, nhìn Chu Vũ Lâu vẻ kinh ngạc.

"Thầy Chu, thầy làm gì vậy? Đứng đây mà không lên tiếng, làm tôi hết hồn."

"Sao thầy lại chui xuống gầm bàn gọi điện thoại thế?" Chu Vũ Lâu nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại màu xanh trên tay Triệu Mộng Đông.

"À, ổ nguồn bị hỏng, tôi đang sửa lại."

"Thầy Triệu, thầy thay điện thoại rồi à?"

"Không, vẫn cái trước đây mà."

"Tôi gọi điện cho thầy được không? Tôi muốn nghe chuông điện thoại của thầy."

"Thầy cứ gọi đi..."

Chu Vũ Lâu nhấc điện thoại lên, liếc mắt nhìn Triệu Mộng Đông, bấm số 139... Đúng lúc đó, điện thoại của anh đổ chuông, một tin nhắn mới được gửi đến cắt ngang việc gọi điện:

Đừng giở trò, nhớ đấy, ngày mai ba mươi vạn, đừng có gọi điện cho tôi nữa.

Chu Vũ Lâu ngẩng đầu lên nhìn Triệu Mộng Đông đầy bất lực. Mọi sự suy đoán vừa rồi bỗng chốc sụp đổ.

Trong phòng làm việc của trưởng khoa đầy ắp không khí tình tứ.

Phùng Thái đang dùng số riêng bàn chuyện hôn lễ với vợ chưa cưới. Chu Vũ Đình đã đặt cho Phùng Thái một cái tên thân mật khác – Thái Thái.

“Thái Thái, em đã mời hết đồng nghiệp bên em. Anh biết không, ai cũng ghen tị bảo em số sướng lấy được ông chồng tốt. Anh đặt nhà hàng xong hết chưa?”

“Xong hết rồi, chủ nhà hàng Hâm Hào là bạn anh, anh ấy hứa chuẩn bị cho mình một phòng tiệc nhỏ. Phòng bên đó rất đẹp có thể xếp khoảng sáu, bảy mâm, em có cần thêm gì nữa không?”

“Hết rồi… À, em muốn mời hiệu trưởng Dương ở bên em lên sân khấu phát biểu vài lời. Cô ấy lúc nào cũng rất quan tâm đến em, nghe nói em đính hôn, cô ấy mừng lắm, cô ấy bảo sẽ mang cả con trai đi cùng.”

“Tiết Qua?”

“Vâng, em được làm việc ở bên này cũng là nhờ Tiết Qua giới thiệu.”

“Được, ngày mai anh nhất định sẽ mời rượu cảm ơn cậu ấy.”

“À đúng rồi, Thái Thái, anh gửi thiệp mời cho viện trưởng Tạ bên anh chưa?”

“Anh gửi rồi.”

“Cô ấy bảo sao?”

“Gần đây tâm trạng cô ấy không được tốt, bên trường xảy ra một số chuyện, nhưng cô ấy hứa là sẽ tham dự.” Lúc này, điện thoại còn lại của Phùng Thái đổ chuông, anh nói Chu Vũ Đình chờ máy, rồi nghe cuộc gọi bên máy kia. Chưa đợi anh mở lời, đầu dây bên kia vọng lại một giọng nói trầm trầm.

“Lương tâm của tôi nó lại rục rịch.”

Phản ứng đầu tiên của Phùng Thái là nhìn ra cửa, khi chắc chắn Đào Tử chỉ gọi điện, anh nghiến răng hỏi lại: “Sao cậu biết số điện thoại của tôi?”

“Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao? Tôi biết hết tất cả.”

“Cậu định làm gì?”

“Chuyện nhỏ thôi.”

“Chuyện nhỏ gì? Chẳng phải tôi đã đưa tiền cho cậu rồi sao?”

“Còn một vạn nữa.”

“Cậu đừng có nằm mơ!” Phùng Thái hét lên giận dữ.

“Tôi mà không nằm mơ thì anh sẽ vào nhà lao, được không?”

Phùng Thái thấy cứ như thế này không ổn, không khéo cả đời cứ bị thằng nhãi ranh không biết trời cao đất dày này dắt mũi. Anh hỏi Đào Tử: “Có thể gặp nhau rồi nói chuyện không? Tôi muốn nói chuyện đàng hoàng với cậu.”

“Chả có gì để nói cả.”

“Được, nói thật với cậu, tôi chỉ là giáo viên, không nhiều tiền như cậu nghĩ, đưa cho cậu số tiền kia tôi đã thành tay trắng, giờ tôi không đào đâu ra một vạn…”

“Tôi nhất định phải có số tiền đó.”

“Tôi không có…”

“Vậy thì chuẩn bị ngồi tù đi!”

“Cậu…” Đột nhiên Phùng Thái thấy toàn thân lạnh toát! Anh phát hiện ra đường dây điện thoại của Vũ Đình vẫn đang kết nối, tai Vũ Đình vẫn đang kề bên. Anh với tay sang cầm chiếc điện thoại kia mà cầm mấy lần mới lấy lên được. Điều chỉnh lại ngữ khí, anh nói với Chu Vũ Đình: “Đình Đình à, anh xin lỗi, anh có chút chuyện cần xử lí, anh cúp máy đã nhé.”

“Sao vậy? Là ai gọi đấy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Vũ Đình lo lắng hỏi.

“Không sao.”

“Anh đừng có lừa em, ai mà bắt anh phải đưa một vạn? Có phải có người tống tiền anh không?”

“Không có.” Phùng Thái cười trừ, “Em cứ nghĩ đi đâu ấy, được rồi, anh đang gọi điện giờ không tiện nói chuyện, anh sẽ giải thích với em sau.”

“Này… Thái Thái…” Phùng Thái cúp máy của Vũ Đình, một cơn phẫn nộ trào dâng trong anh: “Mày là đồ khốn nạn! Mày định bao giờ mới dừng trò lừa bịp này lại hả? Mẹ kiếp! Đừng có ép người quá đáng, thấy xuống nước là lấn tới!”

“Ồ, thầy giáo mà cũng biết chửi bậy cơ đấy.”

“Đồ khốn nạn! Mày định bắt tao nuôi mày hết phần đời còn lại à?”

“Tốt nhất là anh nên nói chuyện khách khí với tôi một chút!”

“Khách khí cái đầu mày!”

“Anh không định sống yên ổn nữa phải không?”

“Mẹ mày nghĩ sống như thế này là yên ổn hả?”

“Trưởng khoa Phùng thông minh như vậy, chắc phải biết, nhiều khi để có cuộc sống yên ổn phải đổi bằng tiền.”

“Nhưng trả tiền cũng phải có giới hạn.”

“Đồng ý.”

“Hôm nay tao đưa cho mày một vạn, ngày mai mày lại đến đòi một vạn nữa. Mày cứ bám dai như đỉa…”

“Cuộc vui nào rồi cũng có lúc tàn, không chừng hôm nay là lần cuối cùng cũng nên.”

“Làm sao tao biết được?”

“Anh không tin thì tôi cũng hết cách, nhưng mà…”

“Mẹ kiếp, mày đừng phí lời. Tao nói cho mày biết, mày tên Thẩm Đào chứ gì? Tốt nhất làm chuyện xấu cũng đừng quá đáng quá, lúc đắc ý thì cũng nhớ giữ đường lui cho mình, đứa nào bị ép đến đường cùng thì cũng không dễ chơi đâu! Hôm nay, mày đã gọi điện đến thì… Được!” Phùng Thái đấm rầm lên bàn! “Mẹ kiếp, tao sẽ giữ thể diện cho mày một lần cuối…” Anh nghiến răng, mặt tối sầm, “Tao sẽ đưa mày một vạn, nhưng mày nên nhớ, đây chắc chắn là một vạn cuối cùng. Từ ngày hôm nay, nếu tao còn nghe thấy giọng mày hay nhìn thấy mặt mày một lần nữa, thì mày đừng trách tao chỉ cần tiền không cần mạng! Mày nhớ chưa?”

“Được rồi, thầy Phùng…”

Không đợi Đào Tử nói xong Phùng Thái đã cúp máy! Anh đứng lên, giận dữ như một con cóc không tìm thấy cửa hang. Trời mùa thu không khí mát mẻ, anh đẩy cửa sổ cái “rầm”, sau đó đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ trước sân tòa nhà giảng đường… Anh giật mình kêu lên thành tiếng. Lúc đó, anh quên mất vụ án mạng bên khoa Biểu diễn mà cứ nghĩ cảnh sát tới tìm mình vì vụ Phương Lê Lê.

Cánh cửa xe cảnh sát mở ra, Hàn Kiện và ông cụ nuôi mèo bước xuống xe.

“Lần đầu tiên tôi vào trường đấy, hóa ra nó trông như này.” Ông cụ nhìn xung quanh cảm thấy hai con mắt thôi không đủ dùng.

“Mình đi thôi ông ơi!” Hàn Kiện nói.

Tối qua, Hoàng Đại sinh đã gọi điện cho Hàn Kiện, nên hôm nay Hàn Kiện đã đưa ông cụ tới nhạc viện. Sở dĩ họ không chọn trụ sở đội cảnh sát là vì không muốn cho Triệu Mộng Đông chút thời gian nào để chuẩn bị tâm lí. Hàn Kiện muốn xem phản ứng đầu tiên của anh ta là như thế nào.

Hàn Kiện và ông cụ nuôi mèo bước vào tòa nhà, đi thẳng tới văn phòng làm việc của Hoàng Đại Sinh.

Chu Vũ Lâu buộc phải thừa nhận, anh thấy ông trời đúng là đang làm một trò đùa độc ác với mình, cứ cho anh một chút hi vọng rồi ngay lập tức lại dập tắt. Chẳng khác gì một người đang lênh đênh trên biển mênh mông không thấy bờ, vẫn nhìn thấy những con tàu ngang qua trước mặt nhưng đến khi giơ tay ra cầu cứu thì mới biết họ chỉ đến xem cho vui mà thôi. Chu Vũ Lâu hiện giờ hoàn toàn không có chút manh mối, không thể đoán được đầu dây bên kia là ai, nên anh quyết định không đoán nữa, anh đành phải ngoan ngoãn tuân thủ luật trò chơi này. Anh tự an ủi mình rằng: mình đã phạm sai làm thì phải trả giá, cuộc đời này nó vốn công bằng như vậy.

Chu Vũ Lâu ra khỏi văn phòng làm việc. Hoàng Đại Sinh nhắn anh hôm nay qua lấy mười vạn, cộng thêm phần đó, trong tay anh đã có mười lăm vạn. Văn phòng Hoàng Đại Sinh ở ngay trước mặt, Chu Vũ Lâu nhanh chân bước về phía đó.

Anh không biết rằng, lát nữa anh sẽ được gặp một “người bạn cũ”.

6

Khi đến bên ngoài văn phòng của Hoàng Đại Sinh, Chu Vũ Lâu nghe thấy tiếng nói chuyện từ trong phòng vọng lại. Anh không mấy để ý, cứ vậy đẩy cửa bước vào, vừa cất tiếng gọi, "Đại Sinh..." thì phát hiện tình hình trước mắt không được bình thường.

Chỉ mới nhìn thấy Hàn Kiện thôi, đã làm anh giật mình. Anh vừa mới chào được một câu "Anh Hàn đến đấy à!" còn chưa kịp mỉm cười xã giao thì đột nhiên nhìn thấy một người khác nữa. Ban đầu anh chỉ thấy người đó quen quen, dường như đã gặp ở đâu đó, sau đó khi đột nhiên nhớ ra, Chu Vũ Lâu sợ chết lặng người!

Ông cụ đứng dậy bước khỏi ghế, tới trước mặt Chu Vũ Lâu, nhìn anh rồi nhẹ nhàng nói, "Ơ? Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi."

"Ồ..." Chu Vũ Lâu thấy mình phải cười lên, "Gặp cháu ạ? Chắc là không đâu, sao cháu không có ấn tượng gì cả."

"Không, không, không, tôi chắc chắn là đã gặp cậu rồi, ở đâu nhỉ? Để tôi nghĩ xem nào."

Căn phòng bỗng im lặng đến kỳ lạ, không ai nói gì, giống như đang phối hợp ăn ý với ông cụ, "Để tôi nghĩ xem nào."

Chu Vũ Lâu như đóng đinh tại chỗ.

Anh có thể chết bất cứ lúc nào.

Chu Vũ Lâu đánh tan sự im lặng: "Ông ơi, ông có nhớ nhầm không? Cháu đã gặp ông bao giờ đâu."

Cuối cùng, Hoàng Đại Sinh bước lại: "Ông ơi, xem ra ông rất có duyên với người ở trường con nhỉ, ông quen không ít người ở nhạc viện rồi đấy."

“Đại Sinh.” Chu Vũ Lâu quay mặt lại, xoay lưng về phía ông cụ, hỏi Hoàng Đại Sinh, “Đây là người nhà của thầy cô nào vậy? Sao tớ chưa bao giờ…”

“Tôi nhớ ra rồi!”

Ông cụ đột nhiên hô to, nhìn về phía Hàn Kiện. “Đúng rồi, đúng là cậu ấy!” Mắt ông cụ sáng lên, “Ở trên tivi! Hà hà… Cậu tên là… là cái gì Lâu ấy nhỉ?”

“Chu Vũ Lâu ạ!” Chu Vũ Lâu nhẹ nhàng nói. Vừa rồi mạch máu của anh gần như vỡ tung! Anh không hiểu vì sao cái ông già này khi hét lên “Đúng rồi, đúng là cậu ấy!” thì cớ gì lại quay về phía Hàn Kiện!

Ông cụ tỏ vẻ rất hứng thú, cười híp mắt nhìn Chu Vũ Lâu: “Tôi thấy trên tivi, một học sinh của cậu đi thi hát, hát rõ là hay! Cậu được mời lên sân khấu phát biểu, đúng không? Có phải là cậu không? Hà hà… Lời phát biểu của cậu thực sự rất hay!”

Không khí đột nhiên thoải mái hẳn.

Chu Vũ Lâu nói: “Đúng ạ, đúng là cháu, trí nhớ của ông tốt thật. Đại Sinh, ông cụ đây là ai vậy?”

Đúng lúc đó thì Triệu Mộng Đông đi vào.

Nhìn thấy mấy người trong phòng, Triệu Mộng Đông rõ ràng là thấy giật mình. Hàn Kiện đến trước mặt anh ta, nói: “Thầy Triệu, hôm nay chúng tôi mời ông cụ tới đây, thứ nhất là để trực tiếp tỏ lòng biết ơn anh, thứ hai là… À, thầy Chu này, chúng tôi cần nói chuyện một chút, thầy có thể tránh mặt được không?”

Chu Vũ Lâu vội vàng ra ngoài. Trước khi đóng cửa, Hoàng Đại Sinh nói với anh: “Vũ Lâu, lát nữa tớ qua văn phòng tìm cậu.”

Không khí bên ngoài thật là tuyệt.

Chu Vũ Lâu hít một vài hơi thật sâu, cảm giác như anh vừa mới dạo một vòng tới cổng địa ngục trở về. Anh chưa muốn đi vội, anh muốn tìm hiểu lí do Triệu Mộng Đông tới đây là gì. Anh áp tai vào cánh cửa, nghe ngóng hồi lâu, người toát đầy mồ hôi mà vẫn không nghe thấy bên trong nói gì.

Đây là lần thứ hai Phùng Thái bước vào Ngân hàng Công thương ở cạnh nhạc viện, lần thứ hai chuyển tiền vào tài khoản của một người tên Thẩm Đào. Lúc làm thủ tục, suýt chút nữa anh đã cãi nhau với nhân viên ngân hàng. Thực ra thái độ của nhân viên đó rất tốt, chỉ là thao tác hơi chậm, nhưng đó chính là thứ khiến Phùng Thái không thể chịu được. Quá trình đó chỉ cần chậm một giây thì sự tổn thương của anh sẽ tăng thêm một phần. Bước ra khỏi ngân hàng, anh thô lỗ nhổ một bãi nước bọt, sau đó vừa đi về phía trường vừa gọi điện cho Đào Tử.

"Thằng nhãi con! Tao đã chuyển cho mày một vạn, đây là lần cuối cùng. Mày nghe cho rõ đây, nếu mày còn đến làm phiền tao thì đừng trách tao sẽ bất chấp tất cả. Hiểu chưa hả thằng khốn?" Anh dập máy một cách thô bạo, sau đó nghe thấy tiếng người gọi phía sau lưng: "Phùng Thái!" Anh đột ngột dừng lại, quay đầu lại thì thấy Chu Vũ Đình đã sầm mặt đứng ở phía sau.

Phùng Thái vội tiến tới: "Đình Đình? Sao em lại đến đây? Sao không gọi điện trước cho anh."

"Anh làm gì mà có vẻ căng thẳng vậy? Có bí mật gì giấu em hả?"

Phùng Thái cười cười: "Anh thì có bí mật gì được chứ?"

"Người hôm nay gọi điện cho anh là ai?"

"À, cái đó..." Phùng Thái gãi gãi đầu, "Là bọn vô công rỗi nghề ấy mà."

"Bọn vô công rỗi nghề mà anh lại phải căng thẳng à?"

"Căng thẳng? Hì, có gì căng thẳng đâu? Em ăn trưa chưa? Đi ăn với anh." Phùng Thái nắm tay Chu Vũ Đình. Chu Vũ Đình giật tay ra, giận dữ nhìn anh: "Anh đừng lừa em, trong điện thoại em đã nghe thấy hết. Anh rất ngạc nhiên người đó biết số điện thoại của mình, anh còn hẹn gặp mặt nói chuyện nữa, đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng mà sao?"

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Người đó nắm được điểm yếu gì của anh phải không?"

"Anh có làm điều gì khuất tất đâu mà có điểm yếu?"

“Anh nói với người đó anh chỉ là giáo viên không nhiều tiền như họ nghĩ, không thể có một vạn được, câu này là có ý gì?”

“Anh vốn dĩ không có nhiều tiền, em cũng không phải vì tiền nên mới chọn anh đấy chứ?”

Chu Vũ Đình nhìn Phùng Thái một lúc.

“Anh đi đăng kí kết hôn một mình đi!”

Chu Vũ Đình xoay người bỏ đi. Phùng Thái vội chạy theo nắm tay cô lại: “Được, được, được, anh nói, anh nói, em đừng có giận.” Phùng Thái đằng hắng một tiếng rồi kể với Chu Vũ Đình: “Là vợ cũ của anh.” Anh tỏ vẻ mặt bất lực, “Con anh bị viêm phổi, không phải bệnh nan y mà cũng không nặng lắm, anh đã gửi tiền về cho cô ta. Nhưng cô ta đòi thêm anh một vạn nữa, em nghĩ có quá đáng không cơ chứ? Bọn mình đang phải chuẩn bị cho hôn lễ, anh trai em thì có sẵn thành kiến với anh, em phải chịu áp lực lớn như thế nào anh hiểu hết. Anh đang cố gắng sắp xếp mọi chuyện cho thật tốt đẹp thì đúng lúc này cô ta lại đến vòi tiền anh hết lần này đến lần khác. Anh không muốn làm một người bố vô trách nhiệm, anh cũng nhớ con gái, nhưng anh lại không muốn em phải làm một cô dâu thiệt thòi. Anh vốn đã là kết hôn lần hai, anh vẫn nghĩ nếu không để cho em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất, không để cho em có được cuộc sống tốt nhất, tốt hơn cả người khác thì để cho anh chết đi còn hơn, nên hôm nay anh nghe điện thoại mới bực mình như vậy…”

“Anh đừng nói nữa.” Chu Vũ Đình không biết nước mắt mình đã rơi từ lúc nào. Cô cầm lấy tay Phùng Thái, nước mắt nhạt nhòa, nhìn anh: “Khám bệnh cho con thì anh đừng có lo, anh cứ gửi tiền về nhà, nếu không đủ em ở đây vẫn còn. Chỉ cần được ở bên cạnh anh, thế nào em cũng chấp nhận hết.” Xe cộ vẫn lao vun vút trên đường, tiếng huyên náo vẫn vang bên tai, xung quanh có vô số những ánh mắt chúc phúc cho họ. Dáng vẻ chân tình của Phùng Thái và người yêu khiến cho người đi đường không khỏi ngưỡng mộ.

Vừa nghe điện thoại của Phùng Thái xong thì Đào Tử nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Ai đấy?" Cậu ta hỏi nhỏ.

"Tôi."

Đào Tử mở cửa, Tiết Qua bước vào trong.

Căn phòng không rộng, bốn bức tường trống không, một chiếc giường gỗ cũ kĩ và một chiếc sofa bẩn thỉu đặt ở hai đầu căn phòng. Tiết Qua ngồi phệt xuống chiếc sofa, vứt ba lô sang một bên.

"Làm gì mà bực bội vậy, đi học bị ai bắt nạt à?"

"Bị bắt nạt?" Tiết Qua cười khổ sở, "Tôi có đi học đâu."

"Sao thế?"

"Tôi giờ cứ nhìn thấy thầy Chu là thấy sợ."

"Thầy ấy... biết rồi?"

"Tôi cũng không biết thầy ấy có biết hay không, nhưng chắc chắn là thầy ấy đang thử tôi."

"Thử thế nào?"

"Hôm qua lúc lên lớp, tự nhiên thầy ấy hỏi tôi có chuyện gì giấu thầy không, còn tự dưng bảo cho dù có một vạn người làm chuyện có lỗi với thầy thì cũng không nên có tôi trong đó. Thầy ấy còn hỏi có phải tôi có khó khăn gì về kinh tế không?"

"Hả?" Đào Tử kinh ngạc, "Lạ thế, sao thầy ấy biết được chứ? Ai nói với thầy ấy nhỉ?"

"Không biết, có thuốc không?"

Đào Tử đưa cho Tiết Qua một điếu thuốc. Tiết Qua châm lửa, rít một hơi thật sâu, nói: "Nhưng có thể... không phải thầy ấy nói về chuyện này. Tôi cứ thấy như là thầy ấy đang nói về chuyện khác. Sau đó còn hỏi có phải tôi chỉ có một số điện thoại không, còn hỏi tôi có quen Bạch Tiểu Khê không."

"Bạch Tiểu Khê?"

"Thì là cô sinh viên bị giết mấy hôm trước đấy."

"Hả?" Đào Tử tái mặt hãi hùng, "Không phải thầy ấy nghi ông là hung thủ đấy chứ?"

“Tôi còn chả nói chuyện với cô đấy bao giờ, thầy ấy lấy gì mà nghi ngờ tôi?”

“Thế sao thầy ấy lại hỏi ông như vậy?”

“Nói chung là dạo này tôi thấy thầy ấy lạ lắm, tính tình cũng xấu đi, đùa chút cũng không được, động tí thì nổi nóng. Đúng rồi, có hôm tôi đi từ trong giảng đường ra thì thấy thầy ấy vội vội vàng vàng đi vào khu Nghệ Viên.”

“Nghệ Viên?”

“Là khu vườn xanh ở trong trường. Trông điệu bộ thầy ấy lúc đó rất căng thẳng, tôi còn tưởng thầy không được khỏe nên đã lén lút đi theo. Thầy ấy ngồi trên ghế đá, hình như đang nhắn tin cho ai đó, nét mặt rất khó chịu, môi còn không ngừng run lên.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó có đứa bạn gọi tôi. Chính là cái hôm tôi với ông gặp thầy ấy ở quán rượu.”

“Kệ đi.” Đào Tử lười nhác ngáp dài một cái, “Không quan tâm mấy chuyện này nữa, tôi nghĩ thầy Chu nhà ông không phải nói chuyện này đâu. Này!” Đào Tử cười vẻ huyền bí, “Hàng mới về rồi, có thử không?”

“Còn phải hỏi!” Mắt Tiết Qua sáng rực lên, “Mau lên, chờ cả ngày nay rồi.”

Đào Tử đến bên giường, ngồi xuống, lôi từ trong gầm giường ra một chiếc túi vải bố cũ. Cậu ta mở khóa, cẩn thận lôi ra một gói căng phồng, bóc hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng cũng lộ ra một chiếc túi nilon be bé, bên trong có mấy miếng giấy bạc đã bóc lớp giấy lót và một túi giấy nhỏ.

“Được mở mang tầm mắt chưa?” Đào Tử đưa chiếc túi nilon lên trước mũi Tiết Qua, “Hàng loại một đấy, độ tinh khiết cao, bọn họ gọi đây là hàng số bốn.”

Toàn thân Tiết Qua nóng rần, cậu nuốt nước bọt đánh ực.

“Làm thôi.” Cậu nói.

Hoàng Đại Sinh bước vào phòng, không nhịn được ho mấy tiếng. Trong văn phòng chỉ có mình Chu Vũ Lâu, trong phòng mù mịt khói thuốc lá, anh đang ngồi giữa làn khói, chiếc gạt tàn trước mặt đã đầy đầu lọc thuốc, trên tay vẫn còn cầm một điếu.

"Cậu sao thế? Phiền muộn tới mức này?" Hoàng Đại Sinh dập tắt điếu thuốc trên tay Chu Vũ Lâu.

"Không sao, đang đợi cậu thôi."

"Đợi tớ đưa tiền tới à?" Hoàng Đại Sinh cười sảng khoái, lôi trong túi ra hai chiếc phong bì to, "Mỗi cái năm vạn, cậu kiểm tra đi."

Chu Vũ Lâu nhận lấy một cách nặng nề.

"Đại Sinh, cảm ơn cậu."

"Được rồi, không phải nói nữa, Tưởng Đan sẽ không biết gì, là bí mật, đúng chưa?"

"Thực ra cũng không có bí mật gì, là một người bạn của tớ mua cổ phiếu bị thua lỗ. Trước đây anh ấy từng giúp đỡ tớ nên khi anh ấy có lời tớ cũng không thể làm ngơ."

"Tớ biết ngay mà, cái kiểu đầu cơ đó thì đừng có chơi, lời thì còn đỡ chứ nếu lỗ thì nguy to."

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó, Chu Vũ Lâu vờ như không có chuyện gì, hỏi: "Đại Sinh này, ông cụ vừa rồi là ai thế?"

"Là hàng xóm của Bạch Tiểu Khê. Ông cụ chính là người phát hiện ra thi thể và báo cảnh sát."

"Ông ấy đến đây làm gì?"

"Đến hỗ trợ cảnh sát đối chiếu một số thông tin với Triệu Mộng Đông."

"Triệu Mộng Đông thì liên quan gì tới vụ án này? Anh ta chẳng phải không qua lại gì với em trai sao?"

"Anh ta khai với cảnh sát như vậy, nhưng ông cụ kia lại bảo là từng nhìn thấy Triệu Mộng Đông đến nhà em trai."

Chu Vũ Lâu bỗng giật mình: "Là lúc nào?"

"Khoảng nửa năm trước."

Chu Vũ Lâu thở phào nhẹ nhõm: “Triệu Mộng Đông thừa nhận chưa?”

“Thừa nhận rồi.”

“Giờ anh ta ở đâu?”

“Về trụ sở Đội cảnh sát lấy khẩu cung.”

“Anh ta từng đến đó thì việc gì phải nói dối?”

“Theo như anh ta giải thích thì anh ta sợ bị cuốn vào vụ này nên mới khai như vậy cho xong chuyện. Nếu hôm nay cảnh sát không đưa cả nhân chứng đến đối chất thì anh ta sẽ không bao giờ muốn nhắc tới chuyện đó nữa.”

“Anh ta… chỉ tới đó một lần thôi sao? Sau đó có tới đó nữa không?”

“Cái đó tớ không rõ, phải đợi anh ta về trụ sở đội cảnh sát lấy lời khai thôi.”

Trước khi đi, Hoàng Đại Sinh còn dặn dò: “Vũ Lâu, cậu đừng nói ra ngoài nhé, vẫn còn chưa biết sự tình thực hư như thế nào nữa.”

“Tớ biết rồi!” Anh trả lời.

Tiết Qua và Đào Tử đang đắm chìm trong cõi tiên.

Cả hai lim dim mắt, biểu cảm mơ mơ màng màng. Tiết Qua nằm co ro trên sofa, thi thoảng lại giơ cánh tay mềm nhũn lên như đang cầm nắm thứ gì đó. Đào Tử nằm dang chân dang tay trên giường, miệng thi thoảng mấp máy, cười lên từng đợt khờ dại và phát ra thứ âm thanh nghe không rõ là đang nói gì.

Điều cả hai không lường trước được đó là liều “số bốn” quá mạnh. Khi luồng khói trắng bốc lên từ tờ giấy bạc luồn vào trong người họ thì họ lập tức bị cuốn vào một luồng ánh sáng chói lòa, tưởng chừng như mình vỡ vụn và tan chảy. Họ chưa bao giờ bị phê thuốc nhanh như vậy, cũng chưa từng có cảm giác choáng váng tựa lên núi cao xuống vực sâu. Vào thời khắc đó, họ như đứng trên đỉnh cao của thế giới, thét lên những tiếng khoái lạc khiến người ta phải kinh sợ. Thời khắc đó có còn thân xác

nữa hay không không quan trọng, tất cả những điều tốt đẹp nhất có thể tưởng tượng ra đều được họ gói vào nơi sâu thẳm nhất của linh hồn.

Chỉ trong một tuần, Tiết Qua đã được trải nghiệm từ thuốc lắc cho đến heroin.

Vào cái đêm đầu tiên gặp Đào Tử, Tiết Qua lần đầu trong đời được biết thuốc lắc là như thế nào. Đó chỉ là viên thuốc nhỏ màu cam, vẻ ngoài không khác gì viên thuốc cảm thông thường chỉ là màu sắc rực rỡ hơn, bên trên còn dập nhiều chữ cái với nhiều hình dạng khác nhau.

Đào Tử hỏi: "Muốn thử không, cái này gọi là thuốc lắc đấy."

Tiết Qua giật mình, vội xua tay: "Không được, không được, đây là chất cấm, tôi nghe nói, uống vào sẽ bị nghiện."

"Nghiện?" Đào Tử cười ha hả, giống như cười một thằng ngốc coi Coca cola như xì dầu, "Có thằng ngu mới bị nghiện! Tôi đã chơi ba tháng rồi mà có thấy nghiện gì đâu?"

Tiết Qua vẫn từ chối, thấy vậy Đào Tử nói: "Nếu sợ thì ông về trước đi, tôi chơi một lúc nữa rồi về, đến chỗ này mà không dùng thứ này thì chẳng thà đừng đến."

Tiết Qua thấy Đào Tử bỏ viên thuốc lên khăn ăn, dùng cốc nghiền nát, bỏ vào cốc Coca rồi khuấy đều. Quá trình đó đã thu hút Tiết Qua, khiến cậu nhớ tới dáng vẻ của mẹ cậu lúc hòa bột nước hoa quả Tang. Nhưng ở đây đương nhiên không phải nước quả, đó là thứ mà cậu đã nghe vô số lần nhưng chưa có cơ hội được thấy tận mắt.

Lúc đó, Tiết Qua bỗng muốn ở lại. Một sự hưng phấn đang dần trỗi dậy, tựa hồ như cậu đang ngồi lên một chiếc máy thần kì, chỉ cần chớp mắt là có thể bay tới nơi tận cùng Trái đất. Cậu hết sức hiếu kỳ, thực sự muốn tìm hiểu xem thứ mà mọi người đều sợ hãi như hồng thủy, như mãnh thú đó là như thế nào.

Cuối cùng, cậu nhìn thấy Đào Tử cầm cốc Coca đó lên, ngửa cổ uống hết sạch rồi đặt chiếc cốc không lên bàn. Tiếp đến, mắt Đào Tử bỗng sáng rực, trán rịn mồ hôi, đầu lắc lư theo tiếng nhạc. Tiết Qua nhìn một lúc, bất giác có chút thất vọng. Đây là

thứ mà mọi người gọi là "khoái lạc" sao? Không cần uống cái gì vẫn có thể làm được như vậy. Cậu định về, đúng lúc đó Đào Tử đột nhiên đứng dậy. Mắt nhắm lại, chao đảo đứng dậy, lắc lư nhanh hơn, càng lúc càng nhanh... sau nữa là lắc lư điên cuồng... kiểu điên cuồng đó khiến Tiết Qua há mồm trợn mắt. Nếu một chú bướm ở Nam Mỹ vỗ cánh có thể tạo ra gió lốc thì Đào Tử lắc lư tưởng chừng như có thể hủy diệt cả vũ trụ! Tiết Qua mở tròn mắt, cảm giác như cậu bạn mình không còn ở đây nữa, linh hồn cậu ta đã bay đi chỗ khác, giờ Đào Tử đã hoàn toàn biến thành một cỗ máy nhảy.

"Đào Tử, Đào Tử..." Tiết Qua gọi lớn, nhưng Đào Tử không có chút phản ứng gì. Tiết Qua có chút sợ hãi, cậu muốn về, nhưng vừa bước chân đi thì bị Đào Tử kéo giật lại. Tiết Qua ngoảnh đầu lại, nhìn thấy một viên thuốc khác xuất hiện trên tay Đào Tử một cách thần kì. Tiết Qua có chút do dự, lấy hết sức nuốt nước bọt, cuối cùng cũng cầm lấy viên thuốc.

Đó là một quán bar nhảy nhót, tên là Kinh Tốc, cái tên rất hợp với nơi đó. Ánh đèn màu nhấp nháy, tiết tấu âm nhạc, tiếng gào thét... tất cả đều diễn ra với "tốc độ kinh người". Cuối cùng, Tiết Qua cũng đã hòa vào đám đông đó, lao về phía đó với "tốc độ kinh người". Ngày hôm sau cậu nói với Đào Tử, cậu đã hát nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng âm nhạc có thể nhìn thấy được. Cậu cũng không nhớ sau khi uống viên thuốc đó bao lâu thì cậu đã nhìn thấy dáng hình của âm nhạc.

Hai tối sau, Tiết Qua và Đào Tử tiếp tục đến quán bar đó "quẩy" lần nữa. Lần gặp mặt thứ ba, Tiết Qua rõ ràng rất mệt mỏi, Đào Tử hỏi cậu có muốn được thoải mái không. Tiết Qua cứ tưởng Đào Tử dẫn cậu đi chơi gái nên lắc đầu từ chối. Nhưng Đào Tử cười đầy vẻ thần bí, sau đó dẫn Tiết Qua đến căn nhà rách nát mà cậu ta thuê.

Đó là lần đầu tiên Tiết Qua được thử heroin, Đào Tử cũng vậy. Sau khi thử xong hai người còn chia sẻ cảm giác với nhau. Đào Tử nói cậu tưởng tượng như mình đang lái một chiếc Ferrari mui trần chạy như bay trên một chiếc cầu vồng rất dài, mặt trời chiếu sáng trên đầu cậu như một chiếc bánh kem khổng

lồ tỏa ra mùi bơ thơm nồng. Tiết Qua thì nói cậu đứng hát trên đầu vua Khufu[26], toàn thế giới đều phải ngẩng đầu ngưỡng mộ, Luciano Pavarotti[27] có mấy cọng râu cậu cũng nhìn thấy rất rõ, vì ông ấy đang đứng ở ngay bên cạnh nhìn cậu với ánh mắt tán thưởng.

Đào Tử bảo Tiết Qua không cần phải sợ, cứ dùng cách xa một chút thì sẽ không sợ bị nghiện.

Hôm nay là lần thứ hai cả hai hít heroin, hơn nữa lại là "số bốn", tiêu tốn của Đào Tử món tiền không hề nhỏ. Nói thật, nếu không có "món tài trợ" từ Phùng Thái thì cậu ta cũng không dám lãng phí như vậy.

Phải một lúc rất lâu sau Đào Tử mới từ thế giới thần tiên bước ra. Cậu ta ngồi dậy châm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, mắt nhắm lại định quay về tiên cảnh.

"Cho tôi một điếu!" Tiết Qua nằm trên sofa uể oải nói.

"Tự lấy đi."

"Đưa qua đây..."

"Ông phiền phức thế!" Đào Tử nhấc cánh tay rũ rượi không còn chút lực nào lên, bao thuốc rơi trúng người Tiết Qua.

"Thật dễ chịu." Tiết Qua nhả một đám khói với hình thù kì quái, ánh mắt mơ màng nhìn Đào Tử hỏi: "Vừa nãy ông lẩm bẩm nói cái quái gì đấy?"

"Hà hà..." Đào Tử cười ngượng ngùng, "Toàn là các em xinh, tôi bảo làm gì thì các em làm vậy, mẹ nó... sướng thật! Này... ông làm gì mà tay cứ huơ huơ lên thế?"

"Ha ha..." Tiết Qua cười một cách quái dị, "Đánh cho anh ta... không còn răng ăn cháo!"

"Ai cơ?"

"Phùng Thái."

"Ông nhãi này đúng là hết cách, cho ông tới đây để hưởng thụ mà ông lại đi đánh nhau." Nửa điếu tàn thuốc lá rơi cả vào mặt Đào Tử nhưng cậu ta không hề nhận ra.

“Tôi phải đánh cái thằng cha khốn nạn đó, hắn đã hại thầy Chu, lại còn dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, giờ tôi cứ nhìn thấy thầy Chu là trong lòng lại cảm thấy khó chịu! Tôi phải đánh chết hắn... đánh chết hắn... hu hu...” Tiết Qua vừa nói vừa không ngừng khóc lóc.

“Thôi đi ông, Phùng Thái là kho tiền tài, ông đánh chết hắn ta thì tụi mình kiếm đâu ra tiền hả?” Đào Tử chao đảo đứng dậy, dựa vào tường mới ngồi vững được, nhìn Tiết Qua với vẻ đắc ý: “Ông biết không? Hôm nay tôi lại mới đào được một vạn từ chỗ tên khốn đó, đã chưa? Ha ha...”

“Cái gì?” Tiết Qua lập tức dừng khóc, “Lại đào một vạn nữa? Từ lúc nào?”

“Thì trước khi ông tới. Tên khốn đó vừa gọi điện cho tôi, nhắn là tiền đã vào tài khoản, nếu tôi còn tìm hắn lần nữa thì hắn sẽ liều mạng luôn. Hắn ta tức phồng mang trợn má như con cóc ghẻ luôn, ha ha...” Đào Tử cười đắc ý. Tiết Qua cũng phá lên cười, cậu nghĩ vậy thì tốt rồi, thời gian dài tới đây sẽ không cần phải trộm tiền ở nhà.

Chu Vũ Lâu vừa về đến nhà liền cất số tiền mười vạn Hoàng Đại Sinh đưa vào tủ trong thư phòng.

Tưởng Đan hôm nay làm bốn món đủ sắc đủ vị, có cả món sò điệp hấp miến mà Chu Vũ Lâu thích nhất, nhưng Chu Vũ Lâu không muốn ăn chút nào. Tâm trạng Tưởng Đan không đến nỗi tồi, cô nói liên tục suốt bữa ăn. Gần đây, nhà xuất bản chỗ cô đang lên kế hoạch xuất bản bộ sách của một tác giả nổi tiếng trong vùng. Ngày nào cô cũng lái xe chạy khắp thành phố, gặp gỡ nhiều người, nào là chọn chủ đề, bàn kế hoạch, nên cũng biết thêm rất nhiều. Nhà văn nào kênh kiệu, nhà văn nào trơ trẽn, thậm chí còn có người mạnh dạn bày tỏ lòng mến mộ cô, bị cô nghiêm khắc từ chối... Chu Vũ Lâu ra vẻ nhiệt tình lắng nghe, thi thoảng cũng phản hồi vài từ như “ừ”, “à”, “vậy à”, “thế hả”, nhưng thực tình thì anh chẳng nghe thấy gì hết, cho đến khi anh nghe được từ “tin nhắn” từ miệng Tưởng Đan.

“Tin nhắn?” Anh hỏi lại, “Em vừa nói tin nhắn gì?”

“Anh có nghe em nói thật không?” Tưởng Đang nói giọng trách cứ.

“Nghe rồi, anh nghe kĩ lắm, có câu vừa rồi mới không nghe kĩ thôi, em nói tin nhắn nào?”

“Em nói là hôm nay em nhận được tin nhắn.” Chu Vũ Lâu vừa bắt đầu thấy lo lắng, thì anh bỗng hiểu ngay, nhận được tin nhắn là chuyện hoàn toàn bình thường. Anh hỏi Tưởng Đan: “Tin nhắn của ai?”

“Không quen.”

“Nội dung là gì?”

“Nói cái gì mà trời ngày một lạnh hơn, bạn hãy chú ý mặc thêm quần áo, rồi cái gì mà áo len lông cừu hiệu gì gì đó vừa ấm vừa thời trang, giảm giá 30% toàn thành phố.”

“Hừ, quảng cáo gửi cả nhóm à, đừng có tin mấy cái tin nhắn đó.”

“Nhưng mà câu cuối cùng nghe lạ lắm, nói cái gì mà… chỉ cần trả ba mươi vạn thì có thể tận hưởng hoàn toàn sự ấm áp.”

Một miếng sò điệp mắc nghẹn trong cổ Chu Vũ Lâu khiến anh không thể thở được.

“Anh sao thế?” Tưởng Đan vội chạy sang vỗ lưng cho anh. Chu Vũ Lâu bối rối một lúc lâu mới miễn cưỡng lên tiếng: “Kiểu tin nhắn gì mà lạ vậy! Em có gọi điện lại không?”

“Ai thèm để ý mấy cái tin vô bổ đó?” Tưởng Đan trả lời.

Rất muộn, Tiết Qua mới về đến nhà, Hiệu trưởng Dương đang ngồi ở sofa phòng khách đợi cậu. Nhìn thấy sắc mặt mẹ rất nghiêm túc, Tiết Qua dò hỏi: “Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?”

“Con đi đâu giờ mới về?” Mẹ cậu hỏi.

“Con chả làm gì cả, thì ở trong trường chơi với mấy bạn ở kí túc xá thôi.”

“Có thật vậy không?”

“Đương nhiên là thật rồi ạ, con lừa mẹ làm gì chứ?”

“Không lừa mẹ thì tốt, qua đây ngồi.”

Tiết Qua ngồi xuống bên cạnh mẹ.

“Tiết Qua này, gần đây con thấy không khỏe trong người phải không?”

“Không ạ.”

“Sao mẹ thấy dạo này con ủ rũ lắm, sắc mặt cũng không được tốt, hay là đi bệnh viện khám xem sao?”

“Không cần đâu ạ.” Tiết Qua làm ra vẻ thoải mái, ôm lấy mẹ: “Con khỏe lắm, chắc tại cũng gần tới chung kết rồi nên con hơi căng thẳng.”

Chủ nhật tuần sau là chung kết cuộc thi “Con đường hoan ca”.

Mẹ cậu nói: “Không cần phải căng thẳng, thực lực của con ai cũng rõ, hơn nữa có thầy Chu tận tình chỉ bảo, con chỉ cần phát huy như ngày thường là được.”

“Mẹ, con đi ngủ đây.”

“Con đợi chút!” Hiệu trưởng Dương nhìn con trai, “Tiết Qua, con cũng đã lớn, mẹ không thể quản con như một đứa trẻ mãi được, hơn nữa có một số chuyện muốn quản cũng không được. Càng lớn thì càng phải biết trân trọng thời gian. Con đừng cảm thấy phiền, nhưng dạo này mẹ thấy con hơi lêu lổng, dạo trước cứ về nhà là đóng cửa trong phòng lên mạng, đợt này không lên mạng nữa thì lại suốt ngày về muộn, cơm cũng không ăn cho tử tế, vào phòng là đi ngủ ngay, tinh thần ủ rũ, cứ như là mắc bệnh, mẹ lo cho con lắm…”

“Mẹ, mẹ cứ lo không đâu.” Tiết Qua ngắt lời mẹ, ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, “Cơ bắp con còn cứng hơn cả sắt, bệnh thế nào được. Hơn nữa con có lêu lổng đâu, ngày nào con cũng dậy sớm đến trường luyện thanh, mẹ không khen con thì thôi lại còn phê bình con. Con thấy mẹ cả đời quản lí học sinh trung học quen rồi nên mắc bệnh nghề nghiệp, cái gì là chuyện nghiêm túc, cái gì là chơi bời con tự biết phân biệt, mẹ còn việc gì nữa không? Con đi ngủ đây.”

Hiệu trưởng Dương thấy yên tâm đôi chút, hỏi: "Tối mai con bận gì không?"

"Làm gì ạ?"

"Ngày mai mẹ đưa con đi ăn tiệc."

"Mẹ lại thăng chức nữa à?"

"Thăng chức cái gì chứ?" Mẹ cậu cười, "Là chuyện vui nhà thầy Chu con đấy."

Tiết Qua ngẩn người: "Chuyện vui nhà thầy Chu?"

"Thầy Chu không nói với con à?" Tiết Qua lắc đầu, mẹ cậu nói: "Em gái thầy Chu với trưởng khoa Phùng của khoa con ngày mai đăng kí kết hôn, tối mai đặt tiệc đính hôn ở nhà hàng đãi khách, mời bạn bè đồng nghiệp hai bên, thầy Chu con cũng đi. Vũ Đình hôm nay nhờ mẹ mời cả con nữa, chỉ tính thân tình với thầy Chu thì con cũng phải tham dự chứ."

Mẹ cậu nói xong thì về phòng đi ngủ, nhưng cơn buồn ngủ của Tiết Qua bỗng chốc bay đâu hết.

10 rưỡi tối, Chu Vũ Lâu bất ngờ nhận được điện thoại của Triệu Mộng Đông, vừa mới nhấc máy đã nghe thấy giọng nói phẫn nộ ở đầu dây bên kia: "Thầy Chu chưa ngủ chứ? Làm phiền anh rồi."

"Không sao, có chuyện gì à?"

"Tôi tức chết đi được! Thầy Chu này, cái anh biên tập tạp chí học viện mới đến đó là bạn của thầy phải không?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Anh ta thật là thâm hiểm. Cho dù tôi có giết người thật thì vẫn còn cảnh sát và chính quyền quản, có cần anh ta phải giơ nanh múa vuốt như vậy không?"

"Cậu ta giơ nanh múa vuốt thế nào?"

"Hôm nay thầy cũng nhìn thấy, anh ta gọi tôi tới văn phòng làm việc của anh ta, nói là có người tìm tôi, nhưng tôi vừa bước vào thì nhìn thấy cảnh sát đang ở đó. À hóa ra anh ta cố ý lừa tôi

cơ đấy! Cảnh sát muốn tìm hiểu tình hình thì cứ gặp tôi là được, anh ta đứng ở giữa cứ như là thám tử nghiệp dư vậy."

"Cậu ấy cố ý lừa thầy á? Không phải chứ?"

Chu Vũ Lâu phân tích nhanh mục đích của cú điện thoại này. Anh ta đúng là đang xả nỗi tức giận của mình hay là đang thăm dò gì? Chu Vũ Lâu nghĩ một lúc nói: "Sau đó tôi cũng có gặp Đại Sinh, cậu ấy nói viên cảnh sát kia là bạn cậu ấy, muốn gặp thầy để tìm hiểu một số tình hình. Nhưng Đại Sinh cũng băn khoăn nếu họ đi thẳng tới khoa, ở đó đông người lời ra tiếng vào sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của thầy nên mới hẹn sang bên chỗ cậu ấy."

"À, à... ra là như vậy à." Triệu Mộng Đông có chút ngượng ngùng, "Nói vậy là tôi trách nhầm thầy Hoàng rồi."

Chu Vũ Lâu cười cười: "Thôi bỏ đi không có gì, em trai thầy gặp chuyện lớn như vậy, tâm trạng không được tốt mọi người cũng hiểu. À phải rồi, cảnh sát gặp thầy có chuyện gì?"

"Thì vẫn cái chuyện thằng em xui xẻo của tôi! Thầy nói xem, nó chết cùng với ai không được, nó lại chết cùng nữ sinh trường ta. Xem kìa, tôi thành 'cục cưng' của cảnh sát rồi."

"Họ vẫn chưa tìm thấy hung thủ giết hại em trai thầy à?"

"Hung thủ? Hừ! Họ chỉ ước tôi là hung thủ để còn mau chóng kết thúc vụ án cho khỏe."

"Không phải chứ, thầy với em trai có qua lại với nhau đâu, chuyện này sao lại can hệ đến thầy?"

"Đúng thế, đúng là tôi không qua lại với nó thật, nhưng tôi cũng có đến nhà thằng nhóc đó một lần. Kết quả là bị cảnh sát phát hiện ra. Hôm nay còn mang cả nhân chứng tới, làm tôi phải nói rách cả mồm mới coi như xong chuyện. Thầy nói xem tôi có oan không? Đứng lớp tôi cũng chưa từng nói nhiều như vậy."

"Thầy có đi đến nhà em trai thật à?"

"Tôi có đến, chị gái mẹ kế tôi, tức là bà bác thằng nhóc đó từ nơi khác đến, bà ấy cũng lớn tuổi lại muốn đi thăm thằng cháu, nhưng gọi điện mãi không được. Không còn cách nào khác, tôi

đành phải đích thân đưa bà cụ đi, nhưng mà đi cũng bằng không vì có gặp được nó đâu."

"Thầy đi từ bao giờ?"

"Cũng hơn nửa năm rồi."

"Thầy Triệu này..." Chu Vũ Lâu nắm chặt điện thoại, "Sau lần đó, đúng là thầy không đến nhà cậu ấy lần nào nữa chứ?"

"Không. Ơ? Thầy Chu, sao thầy hỏi tôi giống y như cảnh sát vậy?"

"À, tôi chỉ thấy là nếu thầy trong sạch thì sao phải nói dối cảnh sát làm gì, để bây giờ lại thành ra bị động thế này."

"Thầy làm sao mà biết được. Thằng em đó của tôi là chúa gây chuyện. Tôi thực sự muốn cắt đứt mọi liên hệ với nó, tránh sau này có chuyện gì tôi không thể cáng đáng nổi."

"Thôi thầy Triệu ạ, cũng muộn rồi, thầy nghỉ sớm đi."

"Vâng, làm phiền thầy rồi, mấy lời tôi nói vừa rồi thầy đừng nói lại với thầy Hoàng nhé."

"Tôi biết rồi!" Chu Vũ Lâu cúp máy.

Tiết Qua trằn trọc trên giường đã lâu.

Nếu nói việc phụ công thầy Chu tận tình đào tạo thì có thể dùng "khoái cảm" của heroin để khỏa lấp, che giấu sự thật về cái chết của Phương Lê Lê có thể dùng tiền của Phùng Thái để bù đắp, thì trong lòng Tiết Qua, chuyện em gái thầy Chu chuẩn bị gả cho kẻ trăm phương ngàn kế hại thầy ấy dù thế nào cũng không thể bỏ qua. Cậu tự vấn nhiều lần, nếu mày không biết thì thôi nhưng giờ đã biết hết rồi mà cứ giả câm giả điếc để cho tất cả sự việc này diễn ra, mày có còn là người nữa hay không?

Ý nghĩ đầu tiên của Tiết Qua là gọi điện cho Chu Vũ Lâu, nói hết mọi chuyện cho thầy, nhưng sau đó cậu rụt lại. Giờ cậu rất sợ phải một mình đối mặt với Chu Vũ Lâu, một phần là do cảm giác có lỗi, một phần cậu thấy gần đây thầy Chu của mình như trở thành một con người khác. Đôi mắt u ám, thường bất ngờ nổi giận, nói chuyện khiến người khác ớn lạnh và nụ cười làm người

khác khó hiểu… mọi sự khác lạ đó đều rất đáng sợ. Tiếp đó, Tiết Qua dò tìm số điện thoại Chu Vũ Đình nhưng do dự một hồi lâu vẫn không dám gọi. Cậu biết Chu Vũ Đình chắc chắn đang ở cùng Phùng Thái, nếu bây giờ mà gọi điện thì cậu sẽ lộ tẩy trước mặt Phùng Thái, và cho dù cậu có nói đến rách mồm thì cũng không thể địch lại được vài câu khua môi múa mép của Phùng Thái.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Tiết Qua vẫn quyết định gửi gắm hi vọng vào Đào Tử.

Đúng 11 giờ, Chu Vũ Lâu lại nhận được tin nhắn:

Chuẩn bị xong rồi chứ?

Tay Chu Vũ Lâu run lên:

Anh đừng quấy rối vợ tôi!

Đối phương:

Ngày mai còn chưa thấy tiền thì tôi sẽ quấy rối nhiều người hơn nữa.

Chu Vũ Lâu:

Tại sao anh biết số điện thoại vợ tôi?

Đối phương:

Cái gì tôi chẳng biết.

Chu Vũ Lâu:

Có thể đàm phán lại không, tôi không có nhiều tiền như vậy!

Đối phương hỏi lại:

Dùng mạng sống của anh để mặc cả à?

Mỗi đầu ngón tay của Chu Vũ Lâu đều như gào thét:

Tôi thực sự chỉ có mười lăm vạn! Tôi đã cố hết sức! Đó cũng không phải là con số nhỏ!

Anh chỉ thiếu nước nói “cầu xin anh” nữa thôi, nhưng đối phương hoàn toàn không quan tâm:

Mười lăm vạn sẽ khiến càng nhiều người nhận được tin nhắn hơn.

Lúc này, Chu Vũ Lâu biết rằng không thể mặc cả được nữa. Mười lăm vạn không giúp được gì cho anh, phải gấp đôi như vậy mới được. Anh uể oải thở dài, hỏi đối phương:

Đưa tiền cho anh sẽ không sao à?

Đối phương:

Đúng.

Chu Vũ Lâu:

Anh sẽ mãi mãi giữ bí mật?

Đối phương:

Đúng.

Chu Vũ Lâu:

Luận văn của tôi thì sao?

Đối phương:

Đốt bỏ.

Chu Vũ Lâu:

Làm sao tôi biết được anh sẽ đốt nó?

Đối phương:

Tôi chỉ cần ba mươi vạn, không cần những thứ khác.

Chu Vũ Lâu:

Làm sao để đưa tiền cho anh?

Đối phương:

Ngày mai tôi sẽ đưa số tài khoản cho anh.

Chu Vũ Lâu:

Chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện không?

Đối phương:

Không thể.

Chu Vũ Lâu:

Anh là người của nhạc viện đúng không?

Đối phương:

Anh không cần phải biết.

Chu Vũ Lâu:

Tôi sẽ cố hết sức.

Một lúc sau, đối phương nhắn với anh:

Giở trò chỉ có tử hình.

Tiết Qua thì sốt ruột như thiêu như đốt nhưng Đào Tử lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Tiết Qua gầm gừ qua điện thoại: "Chuyện này không thể giấu được nữa! Ngày mai em gái thầy Chu và Phùng Thái sẽ đi đăng kí kết hôn, tôi tuyệt đối không thể để chị Vũ Đình cứ thế mà lấy kẻ hại anh trai mình được!"

"Ý ông là gì?" Đào Tử lạnh lùng hỏi.

"Đào Tử, coi như tôi cầu xin ông, ông có thể đi gặp chị Vũ Đình nói rõ chân tướng sự việc cho chị ấy biết được không?"

"Chân tướng gì?"

"Chân tướng vụ Phương Lê Lê ấy."

"Sao tôi lại phải đi? Ông đi không được à?"

"Tôi… Tôi không dám đi."

"Ô sao thế, ông không dám thì tôi dám chắc?"

"Ông thì khác, ông là người lạ, tôi còn phải ở dưới trướng Phùng Thái một năm nữa cơ."

"Sao hồ đồ thế? Nếu ông phanh phui chuyện này thì hắn ta còn làm lãnh đạo được không? Ông còn phải sợ hắn ta làm gì nữa?"

"Vậy cũng không được, tôi nói với chị Vũ Đình thì chị ấy sẽ không tin, chị ấy sẽ nghĩ tôi đứng về phía thầy Chu nên cố ý phỉ báng Phùng Thái."

"Đến ông mà chị ấy còn không tin thì tôi càng không có đất diễn, ai mà đi tin cái thằng tự nhiên ở đâu mọc ra chứ?"

"Trời ơi!" Tiết Qua thiếu nước hét to lên, "Tôi mặc kệ, rốt cuộc là ông có đi hay không?"

“Theo ý tôi thì…” Đào Tử ngáp dài một cái, “Ông bỏ lỡ một con đường kiếm tiền ngay trước mắt để đi làm ba cái việc nhân nghĩa kia là ông hồ đồ. Ông thử nghĩ xem, một ngày nào đó trong túi không có đồng nào thì kết cục của ông sẽ ra sao? Vào trại cai nghiện là còn nhẹ đấy! Loại người như bọn mình, chỉ cần có một con đường để phát tài thì phải biết trân trọng, nhân nghĩa là cái thá gì chứ? Lương tâm là cái quái gì? Ông còn chưa nếm mùi khổ sở. Một ngày nào đó, nếu ông ở vào hoàn cảnh mình đã hoàn toàn trắng tay nhưng không được hít một hơi thì sẽ chết, đến lúc đó kêu ông đi giết tổ tông nhà ông thì ông cũng làm ngay.”

“Đừng có nói với tôi mấy thứ đó! Ông nghĩ Phùng Thái vẫn là chỗ để ông kiếm tiền à? Ông đã lấy của hắn ta hai vạn. Hắn ta mà còn đưa cho ông thêm một hào nào thì tôi đi đầu xuống đất!”

“Vậy ông đi mà đi đầu xuống đất, tôi chả cần quan tâm mấy thứ đó.” Giọng Đào Tử nhỏ dần, cậu ta đã quá buồn ngủ, “Nói chung, ông định chính miệng tôi nói ra mấy thứ đó là không thể. Ông cũng không nghĩ cho tôi à, nếu như Phùng Thái tiêu đời thì chuyện tôi tống tiền hắn cũng sẽ bại lộ. Tống tiền đấy, ông có hiểu không? Đến lúc đó ông cũng không được yên, ông chọn trường đại học hay là đại lao? Muộn rồi, tôi buồn ngủ lắm, ngày mai nói tiếp.”

“Này, Đào Tử…” Đào Tử đã tắt máy.

Tiết Qua trợn tròn mắt.

Cậu không biết rằng thầy Chu của cậu cũng cả đêm không chợp mắt.

7

Trời vừa hửng sáng, Chu Vũ Lâu tự hỏi mình: "Hôm nay sẽ là ác mộng hay là cơ hội lật kèo đây?"

Đến trưa, cuối cùng anh cũng nhận được thông tin quan trọng đó. Chỉ hai hàng chữ ngắn gọn với ba nội dung: Tên ngân hàng, số tài khoản, tên chủ tài khoản.

Chủ tài khoản: Tiêu Hải Bằng

Chu Vũ Lâu nhìn chăm chăm vào cái tên đó rất lâu. Anh biết, ba chữ này có thể chính là biển chỉ đường giúp anh tìm được kẻ tống tiền đó, càng có khả năng là thanh sắt để cạy ví tiền của anh. Có rất nhiều ngân hàng, đặc biệt là những ngân hàng nhỏ khi mở tài khoản cho khách còn không cần xác minh thông tin, chứng minh thư là thật hay giả cũng không cần đối chiếu. Với tình hình đó thì muốn dựa vào cái tên "Tiêu Hải Bằng" để lần ra manh mối tên tống tiền, cơ hội thật là mong manh.

Điều khiến Chu Vũ Lâu không nghĩ tới đó là khi anh vừa chuyển mười lăm vạn vào số tài khoản đó, còn chưa bước xuống hết bậc cầu thang ngân hàng, tin nhắn đã đến:

Chỉ có mười lăm vạn, anh muốn chết hả?

Chu Vũ Lâu ớn lạnh sống lưng. Đột nhiên anh có cảm giác như người đó lúc nào cũng ở phía sau lưng mình. Từ khi anh ra khỏi nhà đi tới ngân hàng, thậm chí cả khi anh nộp tiền cho nhân viên quầy, thì ở phía sau đều có đôi mắt đang theo dõi mình. Anh lập tức quay lại ngân hàng, dáo dác kiếm tìm, cố gắng tìm một khuôn mặt nào đó đang lẩn trốn trong đám người kia... Nhưng trước mắt anh chỉ là những người bình thường không quen biết, chẳng có ai là khắc mấy chữ "tên tống tiền" trên mặt cả. Anh ra khỏi ngân hàng, đột nhiên thấy mình thật là

ngốc nghếch. Làm sao hắn ta có thể đi theo mình được chứ? Hắn ta chỉ cần trốn trong cái hang chuột nào đó, bấm bấm điện thoại là có thể kiểm tra thông tin ngân hàng.

Lại có tin nhắn mới:

Anh giở trò đấy à? Chờ chết đi!

Chu Vũ Lâu bấm vào phím trả lời, soạn nội dung tin nhắn mà anh đã chuẩn bị trước:

Tôi mà chết thì anh cũng chẳng lấy được đồng nào.

Đối phương:

Anh dọa tôi à? Mẹ kiếp, anh đang đùa với mạng sống của mình đấy!

Khẩu khí đó của đối phương không khiến Chu Vũ Lâu hoảng sợ, anh đã chuẩn bị sẵn, anh đã nghĩ cả đêm, anh nói với đối phương:

Tôi không đùa, anh báo cảnh sát, tôi sẽ khai chuyện của anh, cảnh sát chỉ cần theo dõi số tài khoản này, anh sẽ không bao giờ rút được tiền nữa.

Đối phương không có phản ứng gì, Chu Vũ Lâu tiếp tục:

Chúng ta không có thù oán gì, anh không muốn lấy mạng tôi, anh chỉ cần tiền, đúng không?

Hai phút sau, đối phương hỏi lại:

Anh muốn thế nào?

Bỗng nhiên Chu Vũ Lâu thấy có chút đắc ý. Suốt gần một tuần, lần đầu tiên tên khốn nạn đó dùng khẩu khí thương lượng để nói chuyện với anh, anh lập tức trả lời hắn:

Thực sự tôi chỉ có từng đó thôi, nếu anh không có ý kiến gì thì giao dịch của chúng ta kết thúc ở đây.

Đối phương:

Đừng nằm mơ! Ba mươi vạn, không được thiếu một xu.

Một mùi hôi thối bốc ra từ cái miệng tham lam kia phả vào mặt Chu Vũ Lâu! Anh đang nghĩ nên trả lời như thế nào thì quy tắc mới lại được lập ra:

Cho anh thêm mười ngày nữa, mười ngày sau nếu không nhận được thêm mười lăm vạn còn lại thì tôi sẽ báo cảnh sát. Tôi nói được làm được.

Gần như sức mạnh của toàn thế giới đều đổ dồn lên đầu ngón tay Chu Vũ Lâu, anh hung dữ hỏi:

Anh nhất định phải làm như vậy sao?

Đối phương:

Mười ngày tới tôi sẽ không động vào số tiền trong tài khoản, tôi chờ mười lăm vạn tiếp theo.

Chu Vũ Lâu:

Cứ cố chấp như vậy không có lợi gì cho anh cả.

Đối phương:

Nhưng nó sẽ bất lợi cho anh đấy. Mười ngày sau, một là tôi có ba mươi vạn, hai là anh nhận án tử hình.

Chu Vũ Lâu tung một đấm vào cột điện! Trong thời khắc đó, anh thậm chí muốn lập tức kết thúc cuộc giao dịch nhục nhã này. Anh muốn ném điện thoại lên trời xanh, từ đây vĩnh biệt tiếng chuông điện thoại đáng ghét đó, nhưng đúng lúc đó tiếng chuông lại vang lên:

Tôi có thể không lấy một hào nào, nhưng nếu anh giở trò với tôi, tôi sẽ lấy mạng anh.

Tin tiếp theo:

Anh dám đánh cược với tôi không?

Chu Vũ Lâu dựa người vào cột điện, ngước mắt nhìn trời xanh. Một lúc sau mới từ từ nhấc điện thoại lên, gõ bốn chữ:

Được rồi, mười ngày.

Rất nhanh:

Đây là giới hạn cuối cùng.

Tiếp đó, đối phương dùng bốn chữ để biểu đạt toàn bộ ý nghĩa của cuộc giao dịch này:

Chúc anh sống lâu!

Chu Vũ Lâu ngửa cố hét lên bầu trời: “A…” Một cụ bà vừa từ trong ngân hàng bước ra giật mình sợ hãi nép vào bên cửa. Lúc đó Chu Vũ Lâu không hề lịch thiệp chút nào, anh nhìn bà cụ một cách dữ dằn rồi bỏ đi.

Mẹ kiếp! Mười ngày… Anh lại chỉ có thể quỳ gối đầu hàng trước sự sắp xếp đó.

Nói trắng ra, đây là một trận đấu giữa hai người, xem ai là người có thể mạnh dạn từ bỏ quyền lợi của mình trước. Lợi ích của kẻ tống tiền chính là tiền, giờ anh ta đã có mười lăm vạn, nếu anh ta dám bỏ lợi ích đó thì sẽ đi báo cảnh sát. Còn lợi ích của Chu Vũ Lâu là mạng sống, nếu anh dám từ bỏ mạng sống thì anh không cần phải đoái hoài tới mười lăm vạn tiếp theo nữa.

Nhưng, anh không thể.

Chu Vũ Lâu không muốn ngọc nát đá tan, anh chỉ muốn được rút lui an toàn.

Giống như trên mạng vẫn thường nói, hôm nay là một ngày hợp nhất để làm gì gì đó, rất may mắn nên các cặp đôi đến đăng kí kết hôn ngồi chật phòng chờ. Có nhiều đôi trông rất căng thẳng, nhưng đa phần nét mặt của họ đều rất hạnh phúc, khuôn mặt hạnh phúc nhất có lẽ là của Chu Vũ Đình.

Bao nhiêu năm trôi qua, Chu Vũ Đình vẫn luôn nghĩ mình là người “không nhà”. Sau khi bố mẹ qua đời, cô luôn sống ở nhà bác, tuy hai bác coi cô như con đẻ, còn có Chu Vũ Lâu tận tình chăm sóc, nhưng sâu thẳm trong tận đáy lòng, cô vẫn thấy đó không phải là “nhà” thực sự của mình. Thời gian học đại học cô vẫn luôn ở trong kí túc xá, đó càng không phải là “nhà”. Sau khi quay về Tân Giang, ban đầu cô sống cùng bạn học, sau đó tự thuê nhà, tất cả đều không phải là “nhà”.

Nhưng từ hôm nay, cô đã có “nhà” của riêng mình.

Người ở phòng đăng kí gọi từng đôi một theo thứ tự lấy số. Chẳng mấy chốc một giọng nói ấm áp vang lên:

“Mời cặp đôi số 23 vào trong làm thủ tục.”

Chu Vũ Đình và Phùng Thái xúc động đứng dậy, đi về phía phòng đăng kí. Khi họ vừa định bước vào trong, một giọng nói đột nhiên vang lên ở phía sau: “Chị Vũ Đình, chị không được lấy thầy ấy.”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên quay đầu lại nhìn.

Tiết Qua đã đến!

CHƯƠNG 10

1

Tiết Qua chạy bộ tới. Cậu thở hồng hộc, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, hệt như một cậu bé láu táu xông nhầm vào vùng cấm địa. Mấy chục cặp đôi và người của Phòng Đăng kí kết hôn đều nhìn cậu kinh ngạc. Đôi mắt Phùng Thái rực lửa, Chu Vũ Đình thì hết sức kinh ngạc.

"Chị Vũ Đình, chị không thể lấy người này! Có một chuyện mà chị không biết..."

"Tiết Qua!" Phùng Thái quát lên, nhưng Tiết Qua không thèm để ý, "Chị Vũ Đình, bây giờ em sẽ kể cho chị nghe một chuyện, sau đó tùy chị quyết định."

"Là chuyện gì?" Chu Vũ Đình hỏi.

"Chị có biết vụ việc Phương Lê Lê khoa em đi bán dâm không?"

"Tiết Qua! Em định làm gì thế hả?" Phùng Thái hết sức giận dữ đi về phía Tiết Qua, Chu Vũ Đình kéo anh ta lại, "Để cho cậu ấy nói hết."

"Nói cái gì? Nói những lời vu khống anh à?"

"Thầy Phùng, có phải vu khống hay không thầy là người rõ nhất. Chị Vũ Đình, chị nghe em nói, chuyện Phương Lê Lê bán dâm thực chất là kế hoạch của thầy Phùng mục đích là để làm hại thầy Chu, chuyện này hoàn toàn có thật! Con người này ngoài mặt thì ăn nói ngọt ngào nhưng thực chất rất thâm hiểm, chị không được mắc lừa ông ta!"

Chu Vũ Đình sửng sốt! Quay mặt sang Phùng Thái: "Có thật không? Những điều cậu ấy nói có thật không."

"Làm sao mà thật được!" Phùng Thái tức giận nhìn Tiết Qua, "Ai kêu em đến đây nói những lời vô căn cứ đó?"

“Vô căn cứ? Thầy Phùng, nếu giờ có nhân chứng thì sẽ không còn là vô căn cứ nữa chứ?”

Giống như đang diễn ảo thuật, trong chớp nhoáng, Đào Tử xuất hiện ở hành lang và tiến vào bên trong.

“Chính là cậu ấy! Chị Vũ Đình. Đây chính là người mà thầy Phùng thuê để giả làm khách làng chơi... Đào Tử, đây là chị Vũ Đình, cậu nói sự thật với chị ấy đi!”

Đào Tử nhìn Chu Vũ Đình sau đó lại chuyển ánh mắt sang Phùng Thái, một lúc sau, cậu vô cùng kinh ngạc nói với Phùng Thái: “Thầy Phùng... Là thầy ạ?”

“Đào Tử? Sao cậu lại ở đây?” Phùng Thái lộ vẻ bất ngờ.

“Em xin lỗi thầy Phùng...” Đào Tử lộ vẻ ngại ngùng lúng túng giống như kẻ trộm bị bắt quả tang, cậu quay sang Tiết Qua nói: “Tiết Qua, thật là trùng hợp, tôi không biết người ông nói là thầy ấy. Đây là thầy Phùng ở nhạc viện, tôi biết thầy ấy. Thầy ấy từng giúp đỡ tôi lúc tôi gặp khó khăn nhất, tôi không thể bịa chuyện hại thầy ấy được.”

Tiết Qua kinh ngạc đến sững người, nhìn chăm chăm sang người bạn. Sự thay đổi này quá đột ngột, cậu không kịp trở tay, bỗng chốc cậu rơi vào trạng thái ngủ đông! Chu Vũ Đình hỏi: “Tiết Qua, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Đầu óc Tiết Qua rối như canh hẹ, cậu đứng như trời trồng giống hệt một thằng ngốc thiểu năng. Đào Tử nhân cơ hội đó tóm lấy tay cậu, vội vàng nói: “Mau đi thôi Tiết Qua! Là ai cũng được, chứ tôi không thể hại thầy Phùng, nếu biết trước người ông nói là thầy ấy thì tôi đã không đến rồi, thầy ấy có ơn với tôi, đi thôi...” Đào Tử làm ra vẻ vô cùng áy náy, xấu hổ không biết trốn vào đâu, xấu hổ nhìn Phùng Thái rồi lôi Tiết Qua đi.

“Đợi chút!” Phùng Thái được thể tỏ vẻ không hề sợ hãi, “Đào Tử, cậu nói rõ ràng đi! Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Thầy Phùng, cậu ấy là bạn em quen trên mạng, hôm qua cậu ấy nói với em, cô gái mà cậu ấy thích đang chuẩn bị đi đăng kí kết hôn với người khác, nhờ em giúp cậu ấy bịa chuyện để... phá hai người. Nhưng em không biết người cậu ấy nói là thầy. Xin lỗi

thầy, thầy cứ coi như chúng em chưa đến đây…" Đào Tử vừa nói vừa lôi Tiết Qua ra ngoài. Tới tận khi ra đến ngoài hành lang, Tiết Qua vẫn còn đang hét: "Không! Không đúng như vậy! Chị nghe em nói đã…" Nhưng chưa nói xong đã bị Đào Tử bịt miệng lại lôi xềnh xệch ra ngoài.

Tối qua, sau khi bị Đào Tử từ chối, Tiết Qua lại gọi điện cho cậu ta lần nữa. Đào Tử thấy thằng nhóc này chắc điên rồi, hăng tiết vịt nổi lòng trượng nghĩa, một mực đòi đi lật tẩy Phùng Thái, không hề nghĩ tới hậu quả. Không còn cách nào khác, Đào Tử đành phải giả vờ nhận lời cậu ta trước, sau đó vội đi tìm Phùng Thái.

Hóa ra người cung cấp thông tin chính là Tiết Qua, điều đó khiến Phùng Thái hết sức kinh ngạc! Tiếp đó, anh nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Thằng nhóc điên khùng kia lần này đúng là muốn liều một phen đây, điều cậu ta muốn phá hủy không chỉ đơn giản là tình yêu giữa anh và Chu Vũ Đình mà sẽ phá hủy tất cả! Phùng Thái lập tức dùng ba nghìn tệ để mua chuộc Đào Tử.

Sự xuất hiện của Tiết Qua thực sự khiến Chu Vũ Đình căng thẳng và hoài nghi một hồi lâu, nhưng đúng như Tiết Qua dự liệu, cho dù cậu có nói rách mồm thì cũng không địch lại được với ba tấc lưỡi của Phùng Thái. Thậm chí, Phùng Thái còn gọi điện mắng Đào Tử một trận ngay trước mặt Chu Vũ Đình. Thực ra, cô với Tiết Qua liên hệ không thường xuyên, nhưng cô vẫn mơ hồ nhận ra cậu thanh niên này có cảm tình với mình. Hôm Tiết Qua dẫn cô đi gặp mẹ cậu chính là lần đầu tiên họ gặp nhau, sau lần đó cậu thường xuyên nhắn tin cho cô, cũng muốn hẹn cô đi chơi… Đương nhiên, đó đều là chuyện đã qua. Nhưng hôm nay, chút tình cảm dành cho cậu thanh niên đó đã bị miệng lưỡi Phùng Thái nghiền nát, giống như sau một tiếng nổ đinh tai, một nắm ngô lập tức biến thành một rổ bỏng ngô vậy. Phùng Thái kể tội những lần Tiết Qua cố ý "lạnh lùng" và có "ác ý" với mình, và quy kết nguyên nhân chính là do anh đã cướp mất người con gái mà cậu ta yêu thầm. Thế là, sự gây rối hôm nay đã có động cơ rõ ràng, và "trò cười đó đã được coi là sự bốc đồng

của cậu thanh niên mới lớn". Sau cùng, Phùng Thái còn không quên ra vẻ "độ lượng" nhắc nhở Chu Vũ Đình: "Thôi bỏ đi, chuyện này kết thúc ở đây, em cũng đừng nói lại với anh trai em làm gì."

Phòng tiệc nhỏ của nhà hàng Hàm Hào nằm ở tầng ba, nếu sắp xếp khéo léo có thể bày được bảy bàn. Mới là lễ đính hôn chứ chưa phải hôn lễ chính thức, thì quy mô này quả thực khiến người khác phải trầm trồ, tất cả khách mời đều đến tham dự, trừ Tiết Qua.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Tạ Lam và hiệu trưởng Dương đều phát biểu, Phùng Thái cũng lên nói lời cảm ơn, và trong tiếng vỗ tay không ngớt anh đề nghị mọi người cùng nâng cốc, không khí bữa tiệc bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Thực ra, trước khi đến Chu Vũ Lâu đã kiên nhẫn làm công tác tư tưởng để thuyết phục bản thân, cho dù thế nào, em gái mình tìm được người mà nó yêu thương, chỉ cần nó hạnh phúc là đủ những thứ khác không quan trọng, hãy chân thành chúc phúc cho họ đi. Nhưng khi bước vào phòng tiệc, vừa nhìn thấy khuôn mặt đen thùi lùi của Phùng Thái, tâm trạng anh ngay lập tức chùng xuống. Với tư cách là anh trai của cô dâu, mọi người đều đến chúc rượu anh. Anh cứ uống cạn từng ly một. Anh có cảm giác ngày hôm nay anh muốn uống thật nhiều, uống cho thật say. Tâm trạng anh giờ rất phức tạp, trong đầu có quá nhiều chuyện phải suy nghĩ. Cứ như vậy, khi bữa tiệc mới diễn ra được một nửa thì anh đã ngà ngà say thật. Anh loạng choạng đứng dậy, suýt chút nữa thì đánh rơi ly rượu xuống đất. Anh nói với Tưởng Đan là anh đi vệ sinh, Tưởng Đan định đỡ nhưng anh xua tay từ chối.

Dọc hành lang ngập tiếng hát nghe như ma kêu quỷ khóc không biết là vọng ra từ phòng đặt riêng nào, Chu Vũ Lâu lại cảm thấy giọng ca đó nghe rất lọt tai. Anh ngân nga theo âm điệu kỳ quái của bài hát đó cho tới tận khi đi đến nhà vệ sinh. Lúc định bước vào trong thì anh bỗng nghe thấy một giọng nữ phía sau lưng:

"Dạ Lạc Mông Không..."

Giọng nói rất thấp, rất nhẹ.

Mới đầu anh cứ nghĩ là ảo giác, nhưng lập tức nhận ra không phải vậy. Âm thanh đó nghe rất thật, gần như vang lên sát bên cạnh anh. Đột nhiên anh thấy sởn gai ốc! Trong sát na, chất cồn trong anh như bốc hơi hết sạch! Đương nhiên anh nhớ rõ có hai người liên quan tới cái tên đó đã chết, là Hạ Sở Dung và Bạch Tiểu Khê, vậy người sau lưng anh là ai?

Anh từ từ quay người lại.

Một người phụ nữ đứng ở đó. Đương nhiên, cô ta không phải Hạ Sở Dung, cũng không phải Bạch Tiểu Khê. Đột nhiên, Chu Vũ Lâu nhớ ra... cô ta chính là người phụ nữ anh gặp ở Thượng Hải. Lần đầu tiên là ở bữa tiệc trưa, lần thứ hai là lúc đi dạo ở Bến Thượng Hải, cô ta vẫn luôn đi theo mình. Chu Vũ Lâu kinh ngạc nhìn cô. Cô ta thật lạ lùng giống như bóng ma, đi không thấy bóng đến không thấy hình.

"Cô vừa nói gì?" Chu Vũ Lâu hỏi nhỏ.

"Dạ Lạc Mông Không." Người phụ nữ mỉm cười.

"Cô là ai?"

"Đương nhiên là bạn của anh."

"Chúng ta quen nhau sao?"

"Ở Thượng Hải."

"Rốt cuộc cô là ai? Tại sao cô lại biết... cái tên đó."

"Sao mà anh căng thẳng vậy? Tôi đáng sợ lắm sao?" Người phụ nữ tỏ vẻ thân thiện, không chút ác ý, hỏi lại anh, "Có một người, chắc anh vẫn còn ấn tượng."

"Ai?"

"Cầm Vận Phương Âm."

"À, ờ..." Chu Vũ Lâu chợt hiểu ra tất cả!

Cầm Vận Phương Âm, người duy nhất trong danh sách bạn chat của anh còn sống.

So với Sở Sở và Hải Nhu thì thời gian anh tiếp xúc với Cầm Vận Phương Âm không dài. Chu Vũ Lâu vẫn nhớ, sở dĩ Cầm Vận Phương Âm xuất hiện trong danh sách bạn bè của anh, cũng

giống như Hải Nhu, đó là vì tên của cô. Nhưng nói chuyện vài lần Chu Vũ Lâu mới phát hiện ra, Cầm Vận Phương Âm thực ra không có chút liên quan gì tới âm nhạc. Theo như cô nói, cô chỉ là tình cờ nhìn thấy mấy chữ đó trên tạp chí, nghe cũng thấy hay nên chọn luôn làm nickname mạng. Nhưng rất nhanh, Chu Vũ Lâu đã có hứng thú với Cầm Vận Phương Âm ở phương diện khác. Cô rất lí trí, có sự tự tin và khả năng phán đoán phi thường, rất mạnh mẽ, thậm chí là có chút độc đoán. Tranh luận với người phụ nữ này là một điều hết sức thú vị.

Điều nực cười là, cô gái "yếu đuối" Sở Sở sau một dao kết liễu đời chồng mình thì nhảy lầu tự tử, cô gái "ngây thơ" Hải Nhu do bày mưu kế nham hiểm mà cuối cùng mất mạng. Còn lúc này đây, "Cầm Vận Phương Âm" giống như vị khách phương xa đột nhiên giáng xuống trước mặt anh, Chu Vũ Lâu không biết có phải ông trời đang trêu đùa với anh lần cuối hay không.

Sững người một lúc, Chu Vũ Lâu mới nhớ ra, hỏi câu hỏi quan trọng nhất.

"Sao cô lại biết tôi chính là 'Dạ Lạc Mông Không'?" Anh chắc chắn là mình chưa tiết lộ danh tính cho bất kì người bạn nào trên mạng.

"Ha ha." Người phụ nữ bật cười rồi từ từ nói, "Người học thanh nhạc cũng giống như một viên kim cương, người làm thầy chẳng qua chỉ gọt vài đường dao trên đó, điều đó có thể khiến viên kim cương trông đẹp đẽ hơn, nhưng điều thực sự khiến viên kim cương có thể tỏa sáng, là kết quả tu rèn của chính bản thân chúng..."

Chu Vũ Lâu thực sự kinh ngạc! Đó là đoạn anh đã phát biểu khi được phỏng vấn ở buổi thứ nhất của vòng chung kết chương trình "Con đường hoan ca", người phụ nữ này thậm chí đã thuộc không sai từ nào. Chu Vũ Lâu cố gắng suy nghĩ, cuối cùng phát hiện ra mấu chốt trong đó, liền hỏi: "Thế nên cô đã khớp được thông tin?"

"Đúng vậy!" Người phụ nữ trả lời, "Trong một lần nói chuyện, anh đã từng nói như vậy, sau đó anh đã phát biểu

nguyên si như thể trên truyền hình. Lúc đó tôi đã tin chắc rằng người trên tivi chính là anh."

"Mấy ngày trước, ở Thượng Hải..."

"Trùng hợp tôi đi Thượng Hải có công chuyện, cũng ở khách sạn Hoành Sơn, có một lần tôi tình cờ nhìn thấy anh ở đại sảnh. Ha ha, thật là thần kì, mấy lần tôi định ra chào anh nhưng sau đó lại thôi."

"Tôi cứ tưởng là bị gián điệp theo dõi cơ."

"Ha ha..." Người phụ nữ có vẻ thích lời nói đùa này, "Anh là một người nổi tiếng, đến tìm anh ở nơi như vậy, tôi thấy không được tiện cho lắm."

"Vậy hôm nay..."

"Tôi đến đây ăn cơm cùng bạn, thật may, lại gặp được anh. Anh xem, chúng ta cũng có duyên lắm đấy chứ."

"Đúng vậy." Cái duyên nợ đáng chết, anh nhủ thầm trong bụng.

"Chính thức giới thiệu với anh, tôi là Tần Phương." Người phụ nữ đưa tay ra.

"Rất vui được gặp cô!" Anh bắt tay người phụ nữ.

"Sao sau đó không thấy anh lên mạng nữa thế?"

"Do công việc bận quá nên tôi không lên mạng nói chuyện nữa." Chu Vũ Lâu không muốn giải thích quá nhiều, thậm chí còn chẳng muốn tiếp tục nói chuyện. Anh chán ghét cái trò định mệnh không hồi kết này. Hỏi thăm thêm vài câu khách sáo nữa, anh nói lời chào tạm biệt người phụ nữ một cách lịch sự, còn không để lại số điện thoại liên lạc. Anh nhận ra người phụ nữ có chút thất vọng, nhưng anh cũng không buồn quan tâm.

Chu Vũ Lâu vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhưng không hề có tác dụng gì, đầu anh vẫn nặng trình trịch, như đeo một bao cát vậy. Anh đi xuống lầu, tìm một chiếc ghế ở góc khuất tại khu vực uống trà rồi ngồi xuống, anh gọi một lon coca. Vừa uống được một ngụm thì chợt thấy dưới mông có thứ gì đó bất thường. Anh nhấc người lên quay đầu xuống nhìn... Sau đó thì anh gặp lại một người bạn cũ.

2

Ban đầu, khi mới nhìn thấy chiếc điện thoại, Chu Vũ Lâu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Chiếc điện thoại được nhét trong khe hở giữa đệm ngồi và lưng tựa, thoạt nhìn sẽ nghĩ là của ai đó đánh rơi. Anh vừa định giao cho nhân viên phục vụ thì chợt phát hiện ra một vấn đề nhỏ – chiếc điện thoại này đang tắt máy. Phát hiện này khiến anh bỗng xao động. Anh giờ đây vô cùng nhạy cảm với điện thoại tắt máy, nguyên nhân rất đơn giản, những ngày gần đây, anh gọi vô số cuộc điện thoại cho tên khốn nạn đó, nhưng đều trong tình trạng tắt máy.

Chu Vũ Lâu bật nguồn chiếc điện thoại đó lên, đó chỉ là hành động tiện tay. Tiếp đến anh mở danh bạ điện thoại, sau đó phát hiện ra trong đó ngờ đâu lại có ba chữ: Chu Vũ Lâu.

Chỉ có duy nhất cái tên đó.

Tim Chu Vũ Lâu bỗng đập liên hồi!

Đây là chiếc điện thoại chuyên dụng sao? Chỉ dùng riêng cho mình? Anh dùng ngón tay có chút do dự bấm vào nút gọi. Rất nhanh, điện thoại của anh đổ chuông, anh lôi ra nhìn, màn hình hiển thị... ba chữ: Người lạ mặt.

Đó là "cái tên nho nhã" mà anh đặt cho tên tống tiền đó.

Trong phút chốc anh bỗng sững sờ, đờ dẫn.

Điều này thật đáng kinh ngạc. Điện thoại của tên khốn nạn đó lại đang ở trong tay mình. Thật không thể ngờ được! Phí hoài bao công sức, cơ hội lật kèo không ngờ lại xảy ra chỉ trong chớp mắt. Anh thực sự rất xúc động, hơi thở bỗng trở nên gấp gáp.

Chắc chắn là tên khốn nạn đó đã sơ suất nên mới làm rơi điện thoại ở đây, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào mà mình lại ngồi trúng nó! Chiếc điện thoại này là của ai?

Chu Vũ Lâu ngắt điện thoại, khu uống trà bỗng yên tĩnh hẳn. Anh quay đầu nhìn xung quanh... phía xa là hai người phụ nữ trung niên phốp pháp đang ngồi nói chuyện, nhân viên phục vụ quầy đang đọc báo, hai đứa trẻ con chơi đùa xung quanh mấy chậu cây cảnh, cửa khách sạn cứ đóng vào rồi mở ra liên hồi, tiễn vài tên say khướt ra về, rồi lại có khách mới đi vào... không có ai giống chủ nhân của chiếc điện thoại.

Chu Vũ Lâu gọi nhân viên phục vụ đến, hỏi liên tục như bắn súng liên thanh.

"Vừa rồi ai đã ngồi ở đây?"

Rõ ràng nhân viên phục vụ không hiểu câu hỏi không đầu không đuôi này, nghĩ một thoáng, nói: "Là khách hàng thôi."

"Khách nào?"

"Cái này... Tôi cũng không nhớ rõ nữa, có nhiều khách ngồi ở đây lắm."

"Người cuối cùng ngồi ở đây là ai?"

"Chính là... anh mà." Cô gái tỏ vẻ sợ hãi, trả lời không suy nghĩ.

"Trước tôi là ai?"

"Xin lỗi, tôi mới đổi ca, tôi cũng không rõ."

Chu Vũ Lâu để cho nhân viên phục vụ rời đi. Anh có linh cảm, tên khốn tự cho mình là bí hiểm kia sắp lộ nguyên hình. Tường đồng vách sắt chuẩn bị trở thành một tấm vải thưa. Anh vào phần nhật ký cuộc gọi, tay anh run lên bần bật, giống như một anh lính gỡ mìn chọn nhầm nghề, nhưng anh đã phải thất vọng nhanh chóng, không có cuộc gọi đi, chỉ có duy nhất một cuộc gọi đến chính là cuộc gọi hôm qua của anh ở trong phòng đàn. Anh mở sang hộp thư tin nhắn... Vẫn là sự thất vọng! Trong hộp thư ngoài những tin nhắn qua lại giữa anh và "người lạ mặt" và một tin nhắn cho Tưởng Đan ra thì không hề có tin nhắn nào khác, những thư mục khác đều trống không. Trong mục tin gửi đến, tin nhắn cuối cùng chính là tin "Được rồi, mười ngày" mà anh đã gửi; trong mục tin gửi đi chính là tin nhắn đầy đắc chí: "Chúc anh sống lâu", thời gian gửi đi mới chỉ

mấy tiếng trước, đó là nội dung mới nhất mà hai bên liên lạc với nhau.

Xem ra, chiếc điện thoại này chỉ dành riêng để liên lạc với mình, một chiếc điện thoại công việc đích thực! Ngoài ba mươi vạn kia ra, chủ nhân của nó không cần nó phải làm bất kì nhiệm vụ nào khác.

Chu Vũ Lâu dựa người vào sofa. Đột nhiên anh cảm thấy đến chiếc ghế này cũng thật không tầm thường chút nào, mới mấy phút trước tên khốn nạn đó cũng đã ngồi ở đây, có thể tư thế ngồi cũng giống hệt anh. Nếu giờ đây có một chiếc đồng hồ có phép thuật, đẩy thời gian lùi về một chút, cho dù chỉ là một chút thôi thì mọi bí mật đã có thể được hé mở. Một thông điệp rõ ràng hơn bao giờ hết đã nảy ra trong đầu Chu Vũ Lâu: Người này nhất định biết mình, hơn nữa hắn ta còn ở trong nhạc viện.

Chu Vũ Lâu tính tiền, để điện thoại về chỗ cũ, tìm một vị trí thật bí mật để nấp, im lặng chờ đợi chủ nhân chiếc điện thoại tới. Nhưng hơn mười phút trôi qua anh vẫn chưa đợi được nhân vật thần bí đó, chỉ có Tưởng Đan đi tới. Tưởng Đan đi từ tầng hai xuống, nhìn trước nhìn sau gọi tên anh tìm kiếm.

"Vũ Lâu..."

"Anh ở đây." Chu Vũ Lâu bước từ chỗ nấp ra.

"Anh làm gì thế?" Tưởng Đan cũng đã uống chút rượu, mặt cô đỏ ửng.

"Anh hơi chán, không muốn lên nữa nên ngồi đây một mình."

"Hôm nay là ngày vui mà anh làm gì vậy?" Tưởng Đan lôi anh lên lầu, "Đừng làm mọi người mất hứng, anh là anh trai của cô dâu cơ mà, bao nhiêu người đang tìm anh chúc rượu."

"Được, được, được, em lên trước đi, anh lên ngay đây." Chu Vũ Lâu đẩy Tưởng Đan lên trước rồi quay lại tìm nhân viên phục vụ, để lại số điện thoại của anh rồi dặn cô ta, một khi có người tới nhận chiếc điện thoại đánh rơi thì lập tức gọi điện cho anh và nhất định không được để cho đối phương phát hiện ra. Anh dặn

đi dặn lại mấy lần cho tới khi nhân viên phục vụ vỗ ngực bảo đảm không để xảy ra sai sót gì, thì anh mới lên lầu.

Không khí trong phòng tiệc rất náo nhiệt, Chu Vũ Lâu bề ngoài thì nhiệt tình tiếp khách nhưng đang âm thầm theo dõi từng người, nhưng không ai có biểu hiện bất thường cả. Tạ Lam thậm chí còn gỡ bỏ chiếc mặt nạ lạnh lùng của Diệt Tuyệt Sư Thái[28], cất tiếng hát bài "Ngợi ca anh hùng" trong tiếng vỗ tay. Hôm nay, Tạ Lam uống cũng không ít, mặt bà đã ửng đỏ, giọng hát du dương, nhưng trạng thái vẫn rất tốt, khi có người lên tặng hoa, bà nhún chân dang tay, cúi người cảm ơn một cách tự nhiên, tựa như một cô gái mới vừa tròn mười tám tuổi, bên dưới hội trường bỗng chốc tràn ngập tiếng hò reo tán thưởng. Đúng vậy, bà thực sự cần được thư giãn một chút, gần đây "địa bàn" do bà quản lí không may mắn cho lắm.

Đương nhiên, mọi tiết mục đều không liên quan gì tới Chu Vũ Lâu, anh thực sự là người ngoài cuộc. Anh hoàn toàn tập trung cao độ vào việc theo dõi điện thoại của mình, cho tới khi đã gần 10 giờ, khách đều tan hết mà anh không nhận được một cuộc điện thoại nào. Trước khi rời khỏi nhà hàng, anh còn chạy ra khu uống trà để hỏi nhân viên phục vụ, nhưng nhân viên phục vụ nói với anh, không hề có ai tới nhận chiếc điện thoại bỏ quên đó.

3

Hôm nay, Chu Vũ Lâu ngủ một giấc thật ngon. Đã lâu rồi anh không có giấc ngủ ngon như vậy. Đương nhiên cũng một phần là do uống rượu, nhưng ảo giác về chiếc điện thoại cũng đóng góp một phần không nhỏ, anh dường như cảm thấy chiếc điện thoại đó đã vào tay mình thì mọi chuyện đều có thể tiêu tan thành mây khói.

Hôm nay là Chủ nhật, Tưởng Đan có hẹn với một tác giả, khi Chu Vũ Lâu tỉnh dậy thì cô chuẩn bị đi. Cô dặn Chu Vũ Lâu lát nữa xuống siêu thị gần nhà mua cho cô một con gà, trời cũng lạnh hơn rồi, hôm nay cô muốn làm món sở trường là gà hầm nồi đất. Chu Vũ Lâu vừa trả lời vừa lắng nghe động tĩnh. Khi tiếng đóng cửa vừa vang lên, anh đã vội vàng mở ngăn kéo đầu giường rồi lôi cả điện thoại của mình và của tên "người lạ mặt" kia ra, mở máy, kiểm tra nội dung... Nhưng bên trong không hề có chút thay đổi. Anh vứt điện thoại sang một bên, thất vọng dựa người vào đầu giường, mở tivi lên, đột nhiên trông thấy Bạch Tiểu Khê đang nhìn mình.

Chu Vũ Lâu bật dậy theo bản năng!

Trên truyền hình đang phát một bức ảnh của Bạch Tiểu Khê, khuôn mặt xinh xắn của cô chiếm trọn màn hình tivi, đôi mắt to tròn của cô đã bị làm mờ. Biên tập viên đang đọc: "Đây là nữ sinh viên học viện âm nhạc đã bị sát hại mấy ngày trước tại khu dân cư này, bị sát hại cùng còn có bạn trai cô. Phía cảnh sát đang dốc sức điều tra vụ án..." Màn hình chuyển sang một hình ảnh khác, một người phụ nữ với khuôn mặt mệt mỏi buồn rầu trên tay cầm một tấm biển ngồi trước cổng khu nhà Triệu Đạc, trên tấm biển đó viết dòng chữ rất lớn – THƯỞNG LỚN CHO NGƯỜI TÌM RA HUNG THỦ GIẾT CON GÁI TÔI. Bên cạnh dòng chữ đó

là một bức ảnh Bạch Tiếu Khê. Biên tập viên tiếp tục nói, người phụ nữ này là mẹ của nạn nhân, tối qua vừa mới nhận được hung tin về con gái.

Hình ảnh trên màn hình làm mắt Chu Vũ Lâu đau nhói.

"Tin tức ở ngay xung quanh bạn! Nếu phát hiện ra manh mối gì hãy lập tức gọi điện về..." Dòng tiêu đề của chương trình "Tân Thị Mục Kích" xuất hiện trên màn hình, bản tin về vụ án Bạch Tiểu Khê kết thúc. Chu Vũ Lâu vừa tắt tivi, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên trong phòng.

Nghe thấy tiếng chuông, theo thói quen, Chu Vũ Lâu quờ tay với lấy điện thoại của mình, nhưng lập tức phát hiện ra mình đã cầm nhầm... Trời ạ! Anh gần như nghẹt thở! Là điện thoại của "người lạ mặt" đang đổ chuông! Có người gọi điện cho "người lạ mặt"! Anh vồ lấy chiếc điện thoại, vừa định nghe máy thì thấy đó là tin nhắn mới được gửi đến, nội dung tin nhắn khiến anh há hốc mồm kinh ngạc.

Tôi biết nó đang ở chỗ anh.

Tin thứ hai:

Số tiền còn lại sẽ là 151.500, 1.500 là tiền điện thoại.

Tin cuối cùng:

Còn chín ngày nữa.

Tin nhắn được gửi đến từ một số máy lạ, hiển nhiên, "người lạ mặt" đã thay công cụ liên lạc mới.

"Rầm rầm rầm."

Tiếng gõ cửa vang lên như rung trời lở đất. Đào Tử xuống giường, không kịp cả đi dép vội phi ra gần cửa, dè dặt hỏi: "Ai đấy?"

"Tôi!" Giọng nói đầy phẫn nộ của Tiết Qua.

Đào Tử mở cửa, vừa nói được nửa câu "May quá, ông đến rồi..." thì một cú đấm đã giáng trúng mũi cậu ta! Đào Tử ngã chỏng vó, máu mũi chảy ra ồ ạt.

“Ông! Phì!” Đào Tử vừa ôm mũi, vừa nhổ bãi máu trong miệng ra: “Ông điên à?”

“Mẹ mày mới là điên ấy!” Tiết Qua xông tới túm lấy cổ áo Đào Tử: “Mày lừa chị Vũ Đình còn chưa nói, mày còn bán đứng tao trước mặt Phùng Thái! Mày thế mà cũng gọi là bạn à? Mày hại tao này... Tiết Qua lại định giơ một đấm nữa ra, Đào Tử túm vội lấy cánh tay Tiết Qua: “Ai hại ông? Tôi đang giúp ông đấy.”

Đào Tử hất Tiết Qua ra rồi ngồi dậy, lấy áo lau máu, cuối cùng lại khiến máu lem ra đầy mặt.

“Lý lẽ thế nào tôi đã nói với ông từ lâu, ông không chịu nghe thì tôi biết phải làm sao?” Đào Tử khổ sở nhìn Tiết Qua, “Tôi bảo... Sao ông không hiểu tiếng người thế hả? Tôi nói lại với ông lần nữa, chuyện của Phùng Thái nếu bại lộ, hắn ta sẽ phải vào đồn, tới lúc đó hắn ta sẽ khai ra chuyện bọn mình tống tiền! Rồi lại...” Đào Tử đứng dậy đóng cửa phòng rồi hạ giọng nói, “Cả chuyện bọn mình chơi thuốc nữa. Ông nói xem, vừa tống tiền vừa chơi thuốc sẽ khép vào tội gì, ông tự mình tính toán đi.”

Đào Tử lấy thuốc lá ra châm lửa hút, vứt cho Tiết Qua một điếu nhưng cậu không thèm nhận. Đào Tử tiếp tục: “Nói trắng ra, tôi với ông giờ cùng hội cùng thuyền với Phùng Thái, hắn ta an toàn thì bọn mình an toàn, hắn ta mà có bề gì thì bọn mình cũng không được yên. Nếu hôm qua tôi mà làm theo những gì ông bảo thì tôi dám chắc giờ hai đứa mình đã ngồi trong khám rồi.”

Đào Tử lôi trong ngăn kéo ra một cọc tiền: “Đây là ba nghìn tiền công tôi đã giúp Phùng Thái, trong đó có một nghìn rưỡi là của ông.”

Tiết Qua bước đến nhìn số tiền đó, giơ tay ra và một tiếng “bốp” vang lên, cậu cho Đào Tử một bạt tai.

“Ái giời ơi!” Đào Tử ôm má, “Ông lại lên cơn đấy hả? Nãy giờ tôi không phản đòn không phải là không đánh nổi ông đâu nhá!”

“Ông nói đúng.” Tiết Qua ủ rũ cúi đầu, “Nhưng tôi vẫn không thể hiểu nổi, sao ông lại có thể đứng về phía Phùng Thái để

chống lại tôi?"

"Thế nào là chống lại hả?" Đào Tử chất chứa cảm xúc hỏi ngược lại, "Tôi vốn dĩ đã không đồng ý cho ông đi, nhưng ông như một thằng điên nói không chịu nghe, tôi phải làm sao chứ? Nếu ông chịu nghe lời tôi ngồi yên một chỗ thì tôi cũng không đến nỗi phải làm vậy, tất cả chẳng phải do ông sao?"

Tiết Qua nhìn Đào Tử, trong lòng trĩu nặng, hỏi: "Vậy giờ phải làm sao đây? Tôi đã lộ tẩy trước mặt Phùng Thái rồi, sau này đến trường phải làm thế nào?"

"Chuyện này ấy à," Đào Tử bật cười, "ông không phải lo, tôi chả nói rồi còn gì? Bọn mình và Phùng Thái đều cùng ngồi trên một con thuyền, ông tưởng mỗi mình ông sợ hắn ta thôi à? Hắn ta giờ càng phải dè chừng ông! Hắn ta chẳng mong cho ông nhanh nhanh chóng chóng tốt nghiệp đi cho rồi. Yên tâm, hắn ta mà dám động vào ông, tôi sẽ không để hắn yên, riêng chuyện này tôi đảm bảo sẽ bảo vệ ông."

Tiết Qua không nói gì nữa, ngồi bẹp xuống sofa như quả bóng đã xì hết hơi, nhìn Đào Tử ngồi xổm xuống, luồn tay xuống gầm giường lôi ra một chiếc túi vải.

Trong lúc đi siêu thị mua gà, Chu Vũ Lâu nhận được điện thoại của Vương Nguyệt, giục anh nộp luận văn. Tất cả các thành viên tham gia xét duyệt hàm giáo sư đều đã nộp luận văn, chỉ còn mỗi mình anh. Thứ Tư tuần sau đã phải bảo vệ, nếu anh còn không nộp thì coi như tự rút lui. Chu Vũ Lâu luôn miệng hứa nhất định ngày mai sẽ nộp luận văn lên văn phòng viện trưởng. Bước ra khỏi siêu thị anh lại chạy sang khách sạn Hâm Hào. Thực ra anh cũng biết rõ tên lừa đảo đó không thể quay lại tìm điện thoại nữa, nhưng anh vẫn tạt qua khu uống trà coi như là để hoàn thành tâm nguyện, tận mắt nhận cái lắc đầu của nhân viên phục vụ. Anh về đến nhà thì Tưởng Đan đã về, anh cất gà vào bếp và bắt đầu ngồi vào máy tính sửa luận văn.

Khi sự cố đó xảy ra thì Tưởng Đan vẫn đang ở trong bếp thử nghiệm công thức món gà hầm nồi đất mà cô mới nghiên cứu ra,

vừa làm vừa nói chuyện trên trời dưới đất với Chu Vũ Lâu. Chu Vũ Lâu ở trong thư phòng, không thể nghe rõ lời cô nói nên trả lời lõm bõm, cho tới khi anh nghe được hai chữ "tin nhắn".

"Tin nhắn?" Chu Vũ Lâu rời ánh mắt khỏi màn hình máy tính, cao giọng hỏi lại vợ: "Em nói tin nhắn gì cơ?"

"Em nói là hôm nay lại nhận được một tin nhắn rất kì lạ!" Tưởng Đan trả lời.

"Nội dung là gì?" Anh tập trung nghe.

"Quần áo giữ nhiệt, cái gì mà chất liệu nano, hàng xịn giá rẻ... linh tinh quảng cáo một tràng."

"Thế thì có gì lạ đâu?"

"Vẫn là câu cuối cùng, nói cái gì mà... Mua một bộ cho chồng cô đi! Anh ấy cần sự ấm áp hơn cô."

"..."

"Vũ Lâu, anh có còn nghe không đấy?"

"Ờ... Anh đang nghe đây."

Anh nghe thấy tiếng Tưởng Đan đổ nước vào nồi, vừa đổ vừa nói: "Anh thấy có lạ không? Tại sao lại nói là mua cho chồng cô một bộ đi? Sao họ biết em là phụ nữ, lại đã có chồng rồi?"

"Chỉ là câu quảng cáo thôi mà!" Chu Vũ Lâu ậm ừ.

"Lúc đó em nghĩ là ai đó bày trò ác ý đùa giỡn nên gọi lại..."

Chu Vũ Lâu đột nhiên căng thẳng: "Có gọi được không?"

"Không nghe máy, chuyển sang hộp thư thoại, yêu cầu để lại tin nhắn. Em nói lại luôn: Rốt cuộc anh là ai? Có chuyện gì thì nói ra, đừng có gửi ba cái tin nhắn linh tinh, nếu không... Á...!" Trong bếp bỗng nhiên vọng lại tiếng hét thất thanh của Tưởng Đan, tiếp đến là một loạt âm thanh xèo xèo vang lên. Chu Vũ Lâu bật dậy lao vào nhà bếp!

Họa vô đơn chí.

Trong khi Chu Vũ Lâu chưa biết làm cách nào để gom cho đủ mười lăm vạn còn lại thì Tưởng Đan của anh lại trở thành bệnh nhân.

Thực ra, khi Chu Vũ Lâu mang gà vào phòng bếp anh đã loáng thoáng ngửi thấy mùi gì đó là lạ, nhưng do lúc đó anh không tập trung nên cũng không mấy để ý. Sau đó anh mới biết, sở dĩ có mùi lạ đó, là do van đường ống dẫn ga bị lỏng, khí ga từ từ thoát ra ngoài, cuối cùng khi Tưởng Đan bật bếp thì phát nổ. Trước đó, Tưởng Đan cũng không hề phát hiện ra vấn đề này, mùi hương liệu khiến mũi cô như tê liệt, khi ngọn lửa bùng lên liếm tới, cô ngây người! Ngọn lửa gây ra nhiều vết phồng rộp trên hai cánh tay và hai bàn tay của cô, khi bác sĩ xử lí chỗ da chết đó, cô đau đớn tưởng chừng như chết đi sống lại, kết luận cô bị bỏng độ hai. Để có thể bình phục hoàn toàn phải mất hai đến ba tuần, còn chuyện có để lại sẹo hay không thì phải tùy cơ địa của cô.

Khi vợ chồng Tưởng Tư Nghiệp đến thì Chu Vũ Lâu đang thương lượng chuyện bồi thường với công ty cung cấp gas. Tưởng Đan nằm đau đớn trên giường, vết thương cuốn băng dày cộp. Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh cũng tới. Khi nhận được điện thoại của Chu Vũ Lâu, Tạ Lam đang cùng Hoàng Đại Sinh nghiên cứu cách đối phó với mẹ của Bạch Tiểu Khê. Nhìn thấy nhiều người tới thăm như vậy, nước mắt Tưởng Đan bỗng chốc trào ra, Lữ Thanh vội vàng tới giúp cô lau nước mắt.

Sau khi nhân viên công ty cung cấp gas ra về, Hoàng Đại Sinh và Chu Vũ Lâu ngồi nói chuyện trong phòng khách, Chu Vũ Lâu khéo léo dẫn dắt câu chuyện sang vấn đề của Bạch Tiểu Khê.

“Sao viện trưởng lại nghĩ ra việc bảo cậu xử lí chuyện mẹ Bạch Tiểu Khê nhỉ?” Chu Vũ Lâu hỏi.

“Vì mình cũng có chút quan hệ với Sở cảnh sát, Hàn Kiện phụ trách vụ này lại là bạn mình, viện trưởng muốn mình nói chuyện qua với họ, hi vọng họ có thể ra mặt giải quyết chuyện này. Tuy Bạch Tiểu Khê là sinh viên trường mình, nhưng dù sao cô ấy cũng đã mất, mẹ cô ấy chỉ mong sớm tìm ra hung thủ, nếu để cảnh sát ra mặt giải quyết sẽ hợp lý hơn.”

“Phải làm thế nào?”

“Thì cho bà ấy chút niềm tin thôi mà, đại khái nói rằng cảnh sát đang gắng hết sức để phá án, kêu bà ấy về nhà đợi tin tức,

hung thủ sẽ nhanh chóng sa lưới."

"Bên Hàn Kiện có tiến triển gì chưa?"

"Cụ thể thế nào mình cũng không rõ. À..." Hoàng Đại Sinh ghé gần lại phía Chu Vũ Lâu dáng vẻ thần bí, hỏi: "Nhưng mấy ngày gần đây, Hàn Kiện kiểm tra hiện trường phát hiện ra cái gì cậu biết không?"

"Không biết."

"Liên quan đến cậu đấy."

"Mình á?"

"Phát hiện ra một thứ của cậu."

"Cậu... đừng có đùa chứ."

"Thật mà, phát hiện ra một cuốn sách do cậu viết."

Chu Vũ Lâu nghe xong chỉ muốn quẳng Hoàng Đại Sinh qua cửa sổ! Anh thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên anh nhớ rõ cuốn sách đó, chính quyển sách đó đã giúp anh thoát khỏi cảnh bị quay trộm, nhưng lại đẩy anh vào hố sâu giết người.

"Mình tưởng là gì, có phải quyển *Giải phóng chính mình trong ca hát* không?"

"Sao cậu biết?"

"Quyển sách đó là tài liệu tham khảo của khoa Biểu diễn, sinh viên khoa đó chắc chắn ai cũng có một quyển, sao mà mình không biết?"

Hoàng Đại Sinh cười: "Hàn Kiện còn đặc biệt mang quyển sách đó sang chỗ trưởng khoa Tôn điều tra cậu, trưởng khoa Tôn nói y như cậu luôn."

"Đương nhiên rồi! Trưởng khoa nào nói thì cũng như mình thôi, thực tế nó là vậy mà. Đội Hàn Kiện loay hoay lâu vậy mà chỉ phát hiện ra mỗi quyển sách đó thôi à? Cảnh sát kiểu gì vậy?"

"Cũng không thể trách bọn họ được, vụ án này không dễ phá chút nào. Các vụ án khác, chỉ cần điều tra người thân quen xung quanh nạn nhân là có thể vẽ được đại khái tình tiết, nhưng hai nạn nhân này, Triệu Đạc thì không nghề ngỗng gì, bố mẹ đều đã qua đời, anh trai thì tuyệt giao, Bạch Tiểu Khê càng không hề có

vấn đề gì đặc biệt, hoàn toàn trong sạch, chắc cũng phải mất chút thời gian nữa mới có thể phá được."

Câu chuyện liên quan tới Bạch Tiểu Khê dừng lại ở đó, họ chuyển qua vấn đề của Tưởng Đan. Trong hai, ba tuần tới, bên cạnh Tưởng Đan lúc nào cũng cần có người chăm sóc. Lữ Thanh chủ động xung phong, cô giải thích do thời gian của cô rất tự do thoải mái, ban ngày có thể tới nhà chăm sóc Tưởng Đan, đợi Chu Vũ Lâu tan làm thì trả về cho anh. Chu Vũ Lâu vội vàng cảm ơn.

Trước khi ra về, Tạ Lam còn dặn thêm Chu Vũ Lâu, ngày mai nhất định phải nộp luận văn lên văn phòng viện trưởng, thứ Tư phải bảo vệ, tuyệt đối không được để muộn hơn nữa.

"Lần này con có hi vọng lắm đấy!" Tạ Lam nói.

Công việc điều tra của Hàn Kiện cũng không hẳn là hoàn toàn không có tiến triển gì, anh đã tìm ra một manh mối rất quan trọng, trước khi chết Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc điên cuồng gom tiền, thiếu mỗi nước giết người phóng hỏa. Hàn Kiện thu được thông tin Bạch Tiểu Khê vay một vạn của Bạch Na, nói dối là cần tiền chi phí đi đóng phim để lấy của bố mẹ năm nghìn, vay của bạn ở ngoại tỉnh hai vạn. Triệu Đạc cũng vay của bạn năm nghìn. Tính ra, món nợ của họ đã lên tới bốn vạn. Nhưng xem ra số tiền này vẫn chưa giúp ích được cho họ. Vì qua lời người bạn nghèo của Triệu Đạc thì cậu ta đã từng phải gấp rút bán chiếc xe Xiali.

Rốt cuộc họ dùng số tiền lớn thế để làm gì chứ?

Không ai biết câu trả lời, không ai biết động cơ thực sự của họ. Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc đều rất kín miệng, chưa từng tiết lộ với ai về tình trạng khó khăn của họ. Nhưng trong một lần nói chuyện, người bạn nghèo của Triệu Đạc đã hé lộ cho Hàn Kiện một nguồn sáng.

"Trước khi chết Triệu Đạc còn có bạn bè nào khác nữa?" Hàn Kiện hỏi.

“Không có, chỉ có tôi là qua lại với cậu ta tương đối nhiều.”

“Cậu ta không đi làm, vậy sống bằng gì?”

“Không rõ nữa, cậu ta thường ngày nghèo rớt mồng tơi, nhưng từ khi có bạn gái thì dường như cuộc sống khá hơn. Có thời gian cậu ta rất có tiền, anh thấy đấy, còn mua được cả xe, tôi còn cứ nghĩ là cậu ta được bạn gái bao nuôi cơ.”

“Cậu ta cứ ở nhà vậy suốt, không làm gì sao?”

“Trước đây thì ở chết gí trong quán net, sau đó cậu ta tự mua một chiếc máy tính xách tay thì suốt ngày vào mạng a2sAz chơi.”

Cậu bạn vừa nói xong câu đó, Hàn Kiện băn khoăn vài giây rồi chợt vỗ trán... Cậu ta mua một chiếc máy tính xách tay? Nhưng hiện trường không hề thấy bóng dáng cái máy tính nào.

Thứ Hai, Chu Vũ Lâu gặp mẹ Bạch Tiểu Khê ở văn phòng làm việc của viện trưởng.

Chu Vũ Lâu tới văn phòng viện trưởng để nộp luận văn. Vừa vào phòng, Vương Nguyệt đã chỉ vào văn phòng Tạ Lam nói: “Mẹ Bạch Tiểu Khê đến, viện trưởng đang nói chuyện với bà ấy.” Chu Vũ Lâu lập tức để luận văn lên bàn Vương Nguyệt, nói: “Tôi không vào trong nữa, cô nộp cho viện trưởng giúp tôi nhé.” Anh vừa nói xong thì cửa phòng mở, Tạ Lam và mẹ Bạch Tiểu Khê đi ra. Chu Vũ Lâu không dám xoay người lại, chỉ cúi đầu xem luận văn. Anh nghe thấy Tạ Lam vẫn đang nhẫn nại an ủi và tiếng khóc gần như suy sụp của người phụ nữ đó. Tiếp đó, mọi thứ trở nên im lặng, Chu Vũ Lâu nghe thấy tiếng bước chân tiến tới gần mình... Anh quay đầu lại thì mẹ Bạch Tiểu Khê đã ở trước mặt mình.

Khi bàn tay đó nắm lấy cánh tay mình, anh suýt chút nữa thì nhảy dựng lên!

“Thầy là thầy Chu phải không?” Người phụ nữ nhìn anh như tìm thấy vị cứu tinh, hai mắt sáng lên lấp lánh, “Tôi nhìn thấy thầy trên tivi, họ nói thầy là giáo viên giỏi nhất ở đây...”

Chu Vũ Lâu không nói được lời nào chỉ nhìn người phụ nữ đó.

"Thầy biết chuyện Tiểu Khê nhà tôi chứ?"

"Tôi có nghe nói." Chu Vũ Lâu muốn tránh đi nhưng người phụ nữ đó vẫn giữ chặt anh không thả ra, Vương Nguyệt có ý muốn đến giúp giải vây nhưng cũng bị bà ta đẩy lùi ra.

"Tiểu Khê chết rồi..." Người phụ nữ thút thít.

"Tôi biết..."

"Thầy phải tìm lại công bằng cho con gái tôi, chúng tôi đã giao con cho trường học, vậy mà giờ nó không còn nữa, đã lâu vậy rồi mà không bắt được hung thủ..."

"Chị à, chị cứ về nhà trước đi, chị cứ ở đây mãi cũng không giải quyết được gì." Chu Vũ Lâu cầu xin.

"Không!" Thái độ người phụ nữ rất kiên quyết, hai mắt trợn lên, luôn miệng nói gì đó. Vương Nguyệt chen vào chắn ngay trước mặt Chu Vũ Lâu: "Chị à, thầy Chu còn rất nhiều việc, chị có thể nói chuyện với tôi, cứ để thầy ấy đi trước đã..."

"Cô tránh ra!" Người phụ nữ đẩy Vương Nguyệt.

"Cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hung thủ..." Chu Vũ Lâu ấp úng.

"Hung thủ ở đâu chứ? Đã lâu như vậy mà các người không phá được án, trả con gái lại cho tôi! Các người phải đi bắt hung thủ cho tôi..." Người phụ nữ đã mất hết lí trí, coi trường học như là Sở cảnh sát, bàn tay bà như hai gọng kìm khóa chặt lấy Chu Vũ Lâu, tiếng hét vang vọng xuyên qua cửa sổ văn phòng. Chu Vũ Lâu xoay người tránh đi, bà ta lại tóm anh lôi lại. "Chị hãy thả thầy Chu ra!" Vương Nguyệt hét to rồi xông vào, người phụ nữ giơ tay cào về phía Vương Nguyệt, Vương Nguyệt đẩy mạnh Chu Vũ Lâu ra, hai người phụ nữ giằng xé nhau...

Cuối cùng, ông Hà và mấy người nữa đến mới lôi được mẹ Bạch Tiểu Khê đi, mặt Vương Nguyệt bị cào xước mấy chỗ, tay Chu Vũ Lâu thì bầm tím một mảng.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, thì Hàn Kiện đang ở nhà Triệu Đạc tìm đồ.

Người bạn nghèo của Triệu Đạc nói với Hàn Kiện, ngoài máy tính ra còn có một thứ có giá trị nữa, là chiếc máy quay. Cậu ta đã từng khoe khoang chuyện đó một thời gian. Hôm nay Hàn Kiện tới đây là để tìm hai thứ có giá trị đó, nhưng lại được đón một vị khách bất ngờ. Vụ án xảy ra đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên có người tới đây. Có điều tiếng gõ cửa không hề thiện chí, gần như là đấm vào cửa. Hàn Kiện đưa tay sờ súng, tiến ra mở cửa.

Trước cửa có ba người đàn ông cao to lực lưỡng.

Luật của bọn cho vay nặng lãi là một khi đã nói ra là phải thực hiện, đã hẹn mười ngày thì đến hẹn nhất định sẽ không được để lỡ.

"Các cậu tìm ai?" Hàn Kiện hỏi.

"Triệu Đạc đâu?" Bọn côn đồ hung hăng hỏi.

"Không ở nhà, đi ra ngoài rồi."

"Anh là gì của thằng đó?"

"Anh họ, có chuyện gì vậy? Cứ nói với tôi cũng được."

"Nói với anh? Nói với anh có giải quyết được không? Thằng đó vay tiền của đại ca tôi, cả vốn lẫn lãi anh sẽ trả cả?"

"Trả? Tôi... tóm các cậu trước đã!"

Hàn Kiện khóa tay mấy tên đòi nợ. Sau đó, nguyên nhân Triệu Đạc và Bạch Tiểu Khê điên cuồng vay tiền khắp nơi cuối cùng cũng đã rõ.

Hàn Kiện biết, trừ khi có lí do đặc biệt, chứ bình thường không ai muốn giẫm chân vào vũng bùn đi vay nặng lãi cả. Trong lúc điều tra, anh không nghe nói gì đến chuyện Triệu Đạc hay Bạch Tiểu Khê cần tiêu số tiền nào quá lớn cả, vậy vì sao Triệu Đạc lại phải đi vay nặng lãi?

Còn cả chiếc máy tính và máy quay bị mất tích kia nữa. Hàn Kiện nghĩ, Triệu Đạc là một con nghiện mạng xã hội, chắc cậu ta sẽ không bán máy tính, hơn nữa một chiếc máy tính cũ đã qua

sử dụng thì cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền, so với số tiền nợ mấy nghìn, mấy vạn kia thì chỉ như hạt cát trong sa mạc. Vậy chiếc máy quay đâu? Cậu ta có nỡ bán không? Còn một khả năng nữa, ông cụ nuôi mèo nói, tối hôm đó ông nhìn thấy một người đi trong hành lang ra, trên tay cầm một chiếc túi, nếu theo sự mô tả của ông cụ thì chiếc túi đó hoàn toàn có thể bỏ vừa chiếc máy tính.

Hung thủ đã cầm máy tính và máy quay đi? Cướp của à? Nếu không phải thì nhất định trong máy tính và máy quay có thứ gì đó liên quan tới hung thủ. Là gì được chứ? Hàn Kiện cố gắng mường tượng khái quát tình tiết của vụ án.

4

Chu Vũ Lâu đã đợi cuộc điện thoại đó trong suốt hai ngày, cuối cùng, đến sáng ngày thứ Tư, mười lăm phút trước khi anh bắt đầu bảo vệ luận văn thì anh nhận được điện thoại.

Buổi bảo vệ được tổ chức tại một phòng họp lớn của Sở Giáo dục, tất cả những người tham gia được chia thành ba ngày để tiếp nhận sự "giày vò" với nguy cơ thất bại rất cao này. Thời gian bảo vệ của mỗi người là khoảng ba mươi phút, trong thời gian đó họ phải đối phó với các thể loại câu hỏi mà ban giám khảo đưa ra. Nhạc viện Tân Giang có tất cả năm giáo viên trẻ tham gia, trong đó có Chu Vũ Lâu và Phùng Thái. Để cổ vũ cho mọi người, Tạ Lam đích thân cùng Vương Nguyệt tới Sở Giáo dục để tiếp sức cho họ.

Phùng Thái bảo vệ luận văn trước Chu Vũ Lâu. Bài bảo vệ của anh gần bốn mươi phút, khi ra khỏi phòng họp vẻ mặt hết sức rạng rỡ khiến Chu Vũ Lâu cảm thấy rất áp lực. Mỗi người sau khi bảo vệ xong, tổ chuyên gia đều có mười mấy phút thảo luận kín, quá trình đó Chu Vũ Lâu bồn chồn không yên, cố gắng thế nào cũng không thể bình tĩnh lại. Trong đầu anh đầy rẫy những chuyện phải suy nghĩ nhưng không có cái nào liên quan tới bài luận văn. Không phải việc lo lắng kiếm nốt mười lăm vạn, thì cũng là băn khoăn không rõ cậu bạn cũ kia sao không trả lời điện thoại của mình, đó là một người bạn làm ở ngân hàng, đã mấy ngày rồi, vẫn không chịu nghe điện thoại của anh.

Kết quả, đúng vào hôm nay, khi nhân viên của Sở Giáo dục đi ra, gọi "Thầy Chu, mời thầy vào!" thì điện thoại anh đổ chuông. Là cậu bạn ở ngân hàng. Chu Vũ Lâu lập tức nghe máy, cậu bạn giải thích đợt vừa rồi đi công tác suốt nên không cầm theo chiếc điện thoại kia, bây giờ về mới biết. Chu Vũ Lâu không đợi bạn

nói hết đã vội vội vàng vàng hẹn gặp mặt cậu bạn, còn dặn đi dặn lại tình hình rất gấp gáp, không được thất hẹn, nhất định không được thất hẹn… sau đó cúp máy. Anh thấy tất cả mọi người đang nhìn anh với ánh mắt kì lạ, nét mặt Tạ Lam thì rất khó coi. Anh vội vàng xin lỗi mọi người rồi đi về phía phòng họp như một kẻ ngốc. Vừa tới cửa phòng, Vương Nguyệt vội chạy tới nói với anh: "Thầy Chu, tắt điện thoại đi."

"Cảm ơn!" Chu Vũ Lâu tắt điện thoại, đầu óc bỗng chốc cảm thấy tỉnh táo hẳn, trong người cảm thấy tự tin hơn bội phần.

Cuối giờ làm ngày hôm sau đã có kết quả đánh giá. Lần này Sở Giáo dục rất coi trọng hiệu suất, một mặt là hưởng ứng chủ trương của tỉnh trong việc nâng cao hiệu quả công tác, đồng thời cũng là để ngăn ngừa có hành vi gian lận giả dối. Khi kết quả báo về trường thì Chu Vũ Lâu không có mặt ở đó, anh đã ra ngân hàng, đang gặp người bạn kia để giải quyết một việc rất quan trọng.

Chu Vũ Lâu nghĩ, trừ khi là trường hợp vô cùng đặc biệt, nếu không thì khi đăng kí mở tài khoản ngân hàng, chắc chắn "Tiêu Hải Bằng" sẽ để lại thông tin chứng minh thư. Đương nhiên, anh ta không ngu ngốc đến nỗi dùng chứng minh thư thật, nhưng cho dù là giả thì ảnh chắc phải là thật. Còn một khả năng nữa, tên tống tiền và "Tiêu Hải Bằng" không hề liên quan gì đến nhau, chứng minh thư mang tên Tiêu Hải Bằng là nhặt được, trộm được hoặc là làm giả, tên tống tiền chẳng qua tận dụng nó để mở tài khoản ngân hàng. Nhưng cho dù là vậy thì tên tống tiền với vai trò là người đi làm hộ, hắn ta buộc phải để lại thông tin của mình. Đương nhiên, những thông tin đó cũng có thể là giả, nhưng cho dù thế nào thì còn nước còn tát, nên Chu Vũ Lâu quyết định cứ thử một phen. Giờ anh đang còn thời gian một tuần, anh nghĩ, nếu may mắn, không chừng có thể lần theo manh mối "Tiêu Hải Bằng" mò ra được tên khốn nạn kia.

Đương nhiên, Chu Vũ Lâu không nói với bạn về việc anh bị tống tiền, anh tìm một lí do đường đường chính chính để nhờ bạn tìm hiểu giúp thông tin chủ tài khoản và bản photo chứng minh thư của Tiêu Hải Bằng. Anh bạn nói anh phải đợi, mấy

ngày hôm nay bên phía ngân hàng đang thanh tra toàn bộ hệ thống, thông tin mở tài khoản của khách hàng phải bảo mật, nhân viên không được tự ý tiết lộ thông tin khách hàng, phải chờ đến cuối tuần khi kết thúc đợt thanh tra rồi tính.

Chu Vũ Lâu về đến nhà đã hơn 5 giờ chiều, mới đứng ở ngoài anh đã nghe thấy tiếng cười nói từ bên trong vọng ra. Vào nhà anh mới biết đã có kết quả xét duyệt hàm giáo sư. Đợt này, trong các trường nghệ thuật toàn tỉnh có tất cả tám giảng viên dưới bốn mươi tuổi được cấp học hàm giáo sư. Nhạc viện Tân Giang có hai người, một người là giảng viên bên khoa Sáng tác, người còn lại chính là Chu Vũ Lâu của khoa Thanh nhạc.

Kết quả này khiến Chu Vũ Lâu hết sức bất ngờ. Vì ngày hôm qua khi bước ra khỏi phòng họp anh đã cảm thấy mình không còn cơ hội nữa. Ngày hôm đó, khi vừa ngồi xuống trước mặt ban giám khảo anh vẫn cảm thấy rất tự tin, nhưng sau khi trả lời xong hai câu hỏi, đột nhiên anh nhìn thấy một vị giám khảo đặt trên bàn chiếc điện thoại Nokia giống hệt của "người lạ mặt" kia! Từ lúc đó, tâm trạng anh trở nên thất thường, không thể ổn định được, anh thấy ánh mắt ban giám khảo không hề khách sáo, lộ rõ vẻ thất vọng. Sau đó, một vị giám khảo mặt đầy tàn nhang thậm chí còn hỏi: "Thầy Chu này, bản luận văn này có phải là của thầy viết thật không đấy?" Câu hỏi đó thật sự đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh, từ lúc đó anh cố gắng điều chỉnh tâm trạng, nhưng cho tới tận khi bước ra khỏi cánh cửa đó, anh cũng không điều chỉnh lại được. Nhưng cho dù thế nào thì ban giám khảo cũng đã duyệt cho anh hàm giáo sư. Dù sao cũng là chuyên gia, họ suy xét vấn đề tương đối khách quan, họ xem xét cả góc độ thành tích và kinh nghiệm trong nhiều năm của Chu Vũ Lâu. Hơn nữa, đề tài luận văn của anh thực sự rất xuất sắc, lại được Tạ Lam chỉnh sửa nên không có lỗi gì có thể bắt bẻ. Còn chuyện bảo vệ, các chuyên gia nhận định đó chỉ là trạng thái nhất thời, và sự tốt xấu nhất thời đó không thể nói lên tất cả. Cũng giống như Phùng Thái của khoa Thanh nhạc, trạng thái của anh ta rất tốt, suốt quá trình bảo vệ nói năng lưu loát,

thần thái ngút trời, nhưng bộ dạng đó trông giống như bài phát biểu tranh chức hiệu trưởng trường Đại học hơn.

Ba mươi tư tuổi, Chu Vũ Lâu trở thành giáo sư trẻ nhất Tân Giang.

Rất nhiều người đã đến, Hoàng Đại Sinh, Lữ Thanh, Phùng Thái, thầy Trần, Triệu Mộng Đông, Vương Nguyệt, Chu Vũ Đình, còn có cả một số thầy cô khác của khoa Thanh nhạc, phải đến hơn mười người cùng tới chúc mừng Chu Vũ Lâu. Là Phùng Thái đề xuất mọi người tới, thứ nhất là đến chúc mừng Chu Vũ Lâu, hai nữa là tới thăm Tưởng Đan mới bị bỏng. Mọi người đều cười nói vui vẻ, phòng khách bỗng chốc trở nên náo nhiệt, một không khí náo nhiệt như đã xa cách từ lâu. Người cười vui nhất phải nói là Tưởng Đan, mấy ngày nay Chu Vũ Lâu và Lữ Thanh tận tình chăm sóc khiến cô bình phục rất tốt, hôm nay lại nhận thêm được tin vui lớn khiến cô dường như quên cả đau đớn. Chu Vũ Lâu có vẻ cảm động hơn, đặc biệt là đối với Phùng Thái. Phùng Thái có thể độ lượng như vậy là điều mà anh không lường tới được. Trong cuộc sống gần đây của Chu Vũ Lâu thiếu vắng hẳn sự náo nhiệt như thế này, anh cố gắng hòa mình vào trong không khí đó, cố gắng thuần túy diễn vai một người thành công, và anh đã làm được. Có mấy lần, khi câu nói hài hước của ai đó khiến cả phòng phá lên cười vui vẻ, thậm chí anh đã quên mất bên cạnh mình còn có một "người lạ mặt" đầy nham hiểm.

Tâm trạng của Chu Vũ Lâu thực sự rơi xuống đáy vực là khi anh vào nhà bếp.

Anh vào bếp để lấy đồ uống cho mọi người, Chu Vũ Đình cũng vào theo.

"Chúc mừng anh!" Chu Vũ Đình cười nói.

"Anh của cô lợi hại chứ?"

"Anh, phen này anh cứ gọi là sắp bận túi bụi nhé, giáo sư trẻ nhất Tân Giang, chuẩn bị tinh thần bị các fan tấn công đi."

"Con bé này, lẻo mồm lẻo mép, chắc lây từ chồng cô chứ gì?"

Chu Vũ Đình cười thẹn thùng.

“Anh hỏi thật,” Chu Vũ Lâu chỉ chỉ ra phòng khách, “đằng kia thế nào?”

“Cũng tốt, thực ra anh ấy là người không tồi, trước đây tuy có làm một số việc không nên, nhưng em biết những chuyện đó đều là bất đắc dĩ. Anh thấy đấy, anh được phong hàm giáo sư, anh ấy còn kêu gọi mọi người tới chúc mừng, anh đừng có thành kiến với anh ấy nữa nhé.”

“Đình Đình, cảm giác của anh không quan trọng. Chỉ cần anh ta khiến em thực sự cảm thấy hạnh phúc thì anh sẽ không có thành kiến gì hết.”

“Anh.” Vũ Đình nhỏ giọng xuống, “Em thấy từ khi em với anh ấy quen nhau thì giữa hai anh em mình lại xa cách đi.”

“Thế hả?” Thực ra bản thân anh cũng thấy như vậy.

“Sao chị dâu bị bỏng mà anh chẳng nói với em một câu?”

“Em bận như vậy, chỉ khiến em lo lắng thêm thôi.”

“Ngày nào cũng phải để chị Lữ Thanh chăm sóc chị dâu, em thấy thật có lỗi. Em là em gái anh, những chuyện như vậy em nên làm mới phải.”

Chu Vũ Lâu vỗ vỗ vai cô, nói: “Không sao đâu, tấm lòng em anh nhận, thời gian của Lữ Thanh thoải mái hơn em, em còn phải đi làm.”

“Em có thể xin nghỉ mà.” Chu Vũ Đình đột nhiên nghiêm nghị, “Anh và chị dâu là người thân duy nhất của em, em không muốn vì em lấy người anh không thích mà khiến chúng ta không còn là người một nhà nữa.”

“Em nghĩ đi đâu thế?”

“Đúng thế còn gì, chị dâu xảy ra chuyện lớn như vậy mà em lại nghe được thông tin từ người khác, còn ra cái gì nữa? Giờ chị ấy lúc nào cũng cần có người ở bên chăm sóc, từ ăn cơm, rửa mặt, đi vệ sinh… đến nghe điện thoại cũng không được, vừa rồi lúc ăn hoa quả, em thấy chị Lữ Thanh còn phải bón từng miếng. Anh này, em tính từ ngày mai em xin nhà trường nghỉ phép ở nhà chăm chị dâu.”

“Thực sự không cần đâu.” Chu Vũ Lâu cười, “Được rồi được rồi, anh hứa từ giờ chúng ta nhất định sẽ như người một nhà, có chuyện gì anh cũng báo cáo với em hết, được chưa? Nhưng lần này thì cứ như vậy đi, thời gian của em…”

Đột nhiên, Chu Vũ Lâu dừng lại. Anh đột nhiên nhớ ra vừa nãy Chu Vũ Đình có nói một câu – đến nghe điện thoại cũng không được.

Đúng thế, Tưởng Đan không thể nghe điện thoại, gọi điện thoại cũng không được chứ nói gì đến nhắn tin. Chu Vũ Lâu chợt nhớ lại, đã bốn ngày rồi, kể từ khi tay Tưởng Đan quấn đầy băng thì anh không hề nhận được tin nhắn nào từ tên tổng tiền kia.

5

Đây quả là một phát hiện chết người!

Cả đêm đó Chu Vũ Lâu đều nghĩ về vấn đề này, anh nhớ lại, lần cuối cùng anh nhận được tin nhắn của tên tống tiền là vào Chủ nhật, tất cả là ba tin:

Tôi biết nó đang ở chỗ anh.

Số tiền còn lại sẽ là 151.500, 1.500 là tiền điện thoại.

Còn chín ngày nữa.

Mấy tiếng sau khi nhận được ba tin nhắn đó thì Tưởng Đan bị bỏng. Tiếp đến, thứ Hai, thứ Ba, thứ Tư, hôm nay là thứ Năm, bốn ngày liên tiếp điện thoại của anh vẫn im lìm, không hề nhận được bất kì tin nhắn nào. Có thể thời hạn mười ngày khiến Chu Vũ Lâu dễ thở hơn một chút, thêm việc phải chăm sóc cho Tưởng Đan khiến anh phân tâm, còn cả chuyện anh cứ mong ngóng người bạn làm ngân hàng kia... Những chuyện này cứ đảo lộn vào nhau khiến anh quên đi chiếc điện thoại đã trở nên yên tĩnh. Giờ nghĩ lại mới thấy thật bất thường. Đây không phải là tác phong quen thuộc của tên tống tiền đó, sau cái tin "*Còn chín ngày nữa*" thì nên là "*Còn tám ngày nữa*", "*Còn bảy ngày nữa*", "*Còn sáu ngày nữa*"... Những tin nhắn như vậy đáng lẽ phải liên tiếp được gửi đến, trước giờ tên đó vẫn luôn làm như vậy, thi thoảng còn gửi thêm câu khiêu khích đại loại như "*Chúc anh sống lâu*", "*Giở trò chỉ có tử hình*". Nhưng giờ đây đã qua bốn ngày mà không có chút động tĩnh nào. Tại sao? Hắn ta chết rồi? Quên rồi? Đột nhiên nổi lòng từ bi? Vẫn luôn ở trên máy bay?... Thế thì hơi phô trương quá. Chỉ có một khả năng là giải thích được, đó là do một nguyên nhân nào đó khiến hắn ta không thể tiếp tục nhắn tin.

Tay hắn ta bị thương... Muốn nhắn cũng không nhắn được!

Thượng đế ơi! Đúng như vậy thật sao?

Chu Vũ Lâu bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ! Tim đập thình thịch! Đập liên hồi...

Bây giờ là 10 giờ tối. Tưởng Đan đã ngủ, Chu Vũ Lâu ngồi im trong phòng khách không hề nhúc nhích, nguồn sáng duy nhất là chút ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn tường. Anh biết ý nghĩ đó có thể thật hoang đường, có thể nó còn mờ mịt hơn cả ánh đèn tường nhưng không hẳn là không thể xảy ra. Nếu không thì tại sao vết thương của Tưởng Đan và sự ngắt quãng của tin nhắn lại trùng hợp như vậy? Hơn nữa, anh nhanh chóng nhớ lại mỗi lần anh nhắn tin với tên tổng tiền đó thì Tưởng Đan đều không có mặt. Tên "người lạ mặt" đó đều gửi tin nhắn lúc mười một giờ đêm. Không phải 8 giờ, 9 giờ, 10 giờ mà là 11 giờ. Tại sao vậy? Vì chỉ có thời gian đó là an toàn nhất, những khung thời gian khác anh đều có thể xuất hiện trước mặt Tưởng Đan. Chỉ có lúc đó, cô "đã ngủ rồi", nằm trong phòng ngủ, còn anh ở trong phòng khách, hai người không thấy nhau, tin nhắn mới có thể an toàn nhắn qua nhắn lại giữa hai căn phòng, có phải như vậy chăng? Còn nữa, tại sao mỗi mình cô ấy nhận được tin quấy rối? Có phải là cô ấy tự biên tự diễn không? Còn hôm ở nhà hàng Hâm Hào nữa, cô ấy đi từ tầng ba xuống tìm mình, thực ra không cần phải làm như vậy, cô ấy chỉ cần gọi điện là được, không lẽ mục đích thực sự của cô ấy là xuống để lấy lại chiếc điện thoại mà mình để quên trong phòng trà? Trời ơi! Trời ơi! Trời... Chu Vũ Lâu thấy càng ngày càng lạnh! Nếu Tưởng Đan đúng là tên tổng tiền, chính là "người lạ mặt" trong điện thoại của mình, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một câu chuyện gia đình đáng sợ nhất trên thế gian này!

Nhưng tại sao cô ấy phải làm như vậy?

Chỉ có một khả năng duy nhất. Chu Vũ Lâu đoán, cô ấy đã biết chuyện giữa anh và Bạch Tiểu Khê từ lâu, nhưng lại không lên tiếng, âm thầm chờ cơ hội để trả thù, chuẩn bị đòn phản công thâm hiểm nhất... Cuối cùng cô ấy cũng tìm ra cơ hội này. Nhưng tại sao cô ấy lại biết mình là hung thủ? Rồi làm sao cô ấy

vào được căn phòng đó để lấy bài luận văn đi? Phía sau sự việc này còn cất giấu bao nhiêu bí mật nữa?

Chu Vũ Lâu đứng dậy khỏi sofa. Đèn tường quá tối, anh bật ngọn đèn trần lên, phòng khách bỗng chốc sáng như ban ngày. Anh chợt thấy máu nóng sôi sùng sục, anh muốn lập tức hành động, tìm chứng cứ cho những suy đoán của mình. Nếu Tưởng Đan chính là "người lạ mặt" đó, vậy thì "công cụ" của cô ấy chắc vẫn còn ở nhà. Phải tìm một chiếc điện thoại lạ.

Chu Vũ Lâu tìm ở phòng khách hồi lâu nhưng không có chút thu hoạch nào, chỉ thu về một tiếng gọi của vợ.

"Vũ Lâu!" Tưởng Đan nằm trên giường gọi anh.

Chu Vũ Lâu vào phòng ngủ, bật đèn đầu giường lên.

"Sao vậy?" Anh hỏi.

"Em muốn uống nước." Mắt Tưởng Đan lim dim.

Chu Vũ Lâu rót một cốc nước, đỡ Tưởng Đan ngồi dậy, ghé cốc nước vào sát miệng cho cô uống. Tay Tưởng Đan quấn băng kín mít, phù nề và vụng về. Cô cố gắng dùng cánh tay nhẹ nhàng đỡ cốc nước, khống chế tốc độ uống, rất nhanh cô đã uống hết.

"Muốn uống nữa không?" Chu Vũ Lâu hỏi. Tưởng Đan lắc đầu. Chu Vũ Lâu như muốn nói gì thêm, nhưng rõ ràng đây không phải là thời điểm để nói chuyện. Tưởng Đan lại nằm xuống, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chu Vũ Lâu nhẹ nhàng đắp chăn cho vợ, quá trình đó anh nhìn chăm chăm vào những ngón tay quấn đầy băng gạc của cô, rồi suy đoán xem có phải chúng đã từng viết ra những lời lẽ trong điện thoại anh hay không.

Sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Chu Vũ Lâu đánh tan mọi suy luận tối qua.

Lúc mở mắt ra, đập ngay vào mắt anh là nụ cười của Tưởng Đan. Cô đang nằm nghiêng, hai mắt mở to nhìn anh không chớp. Nói "nhìn" có phần "làm mất giá trị" của ánh mắt đó, nói chính xác là thưởng thức mới đúng. Một nụ cười lan đều trên khuôn mặt cô, nụ cười mang theo sự hạnh phúc vô bờ bến.

"Em cười gì thế?" Chu Vũ Lâu hỏi.

“Em cười em. Em đã gây phiền phức cho người đàn ông xuất sắc nhất thế gian.” Tưởng Đan giơ hai cánh tay lên.

“Sao lại nói vậy?” Chu Vũ Lâu nhìn cô, “Có gì phiền phức đâu? Hơn nữa anh đâu phải là người đàn ông xuất sắc nhất.”

“Rõ ràng thế còn gì!” Tưởng Đan giơ đôi tay quấn đầy băng lên nhẹ nhàng vuốt má chồng, “Anh là giáo sư trẻ nhất Tân Giang, thành công như vậy, bao nhiêu người ngưỡng mộ như vậy, hơn nữa anh còn đối xử tốt với vợ thế này, chắc kiếp trước em phải làm nhiều việc thiện lắm ông trời mới cho em lấy được anh. Không nói dối anh đâu, tối qua nằm mơ em còn cười một mình, Vũ Lâu này, anh có thể khiến em hạnh phúc cả đời như vậy không?” Tưởng Đan vừa nói đôi mắt vừa đỏ ửng lên. Chu Vũ Lâu nghĩ, tại sao mình lại ngu ngốc như vậy, tự nhiên lại nghi ngờ người phụ nữ đang hạnh phúc như thế này mà lại liên quan tới âm mưu đen tối kia.

Hai tiết cuối buổi sáng là giờ dành riêng cho Tiết Qua.

Chu Vũ Lâu cảm thấy cậu học trò của mình gần đây thay đổi rất nhiều, tinh thần uể oải, rất mất tập trung, lúc hát cũng không nhập tâm. Anh dò đoán nguyên nhân, có lẽ do thất tình, thậm chí anh còn nghĩ cậu yêu đàn ông chăng, nhưng Chu Vũ Lâu có nằm mơ cũng không nghĩ tới việc cậu học trò ngoan ngoãn của anh lại dùng chất cấm. Nếu là trước đây, chắc chắn anh sẽ nói chuyện với Tiết Qua, nhưng giờ anh còn lo chưa xong chuyện của mình nên không có tâm trí đâu mà quan tâm tới chuyện đó. Nhưng hôm nay, anh nghĩ mình cần phải làm một cái gì đó, vì tối mai, Tiết Qua sẽ phải đối diện với một thử thách vô cùng quan trọng – Trận chung kết cuộc thi giọng ca trẻ “Con đường hoan ca”.

Tám giờ tối mai, tại trường quay số một của Đài truyền hình tỉnh, sẽ có vô vàn đôi mắt cùng hướng về mười thí sinh trên sân khấu. Tiết Qua sẽ dùng bài hát *Nessun Dorma* để đặt dấu chấm cuối cùng cho tất cả các cuộc thi của cậu trong năm nay. Chu Vũ Lâu rất lo lắng, tuy Tiết Qua đang dẫn đầu về điểm số, nhưng

một khi xảy ra sai sót ở lượt thi cuối cùng thì vẫn có khả năng bao công sức trước đó đều bỏ sông bỏ bể. Cuộc thi cũng giống như một con sói, cho dù bạn tốt với nó ngàn lần vạn lần, nhưng chỉ cần một chút lơ là, bạn có thể phải lãnh một cú táp hung ác. Nhìn lại trạng thái của Tiết Qua gần đây, anh thấy khả năng cậu bị "táp" là rất cao.

Chu Vũ Lâu dành một tiết rưỡi để hướng dẫn chuyên môn cho Tiết Qua, nửa tiết còn lại anh chỉ nói chuyện phiếm với cậu. Đây là phần anh cố ý sắp đặt, xem ra hiệu quả không đến nỗi tồi. Chuông hết tiết học vang lên, Tiết Qua lại trở lại là cậu bé ngoan ngoãn đầu óc trong sáng. Chu Vũ Lâu nói với cậu, đừng quá nặng nề về cuộc thi, cứ phát huy như bình thường là được, hãy coi đây như một lần hát thử trong phòng đàn. Tiết Qua trả lời, thầy hãy đợi tin tốt của em nhé!

Đã lâu rồi, hai thầy trò họ không nói chuyện vui vẻ như vậy. Một tuần trước, cũng trong phòng đàn này, Chu Vũ Lâu còn từng thăm dò cậu học trò của mình một cách tàn khốc, cậu học trò của anh cũng vì phải ôm bí mật không thể nói với ai mà suốt cuộc thăm dò đều phải chịu dằn vặt trong lòng. Họ giống hai người đang chơi trò đấm bốc trong bóng tối, không ai đánh trúng đối phương nhưng cả hai đều rất mệt mỏi. Nhưng hôm nay lại khác, dường như tất cả những điều trước đó chưa từng xảy ra, thời gian lại quay về như xưa.

Trước khi ra khỏi phòng, Tiết Qua hỏi Chu Vũ Lâu: "Thầy Chu, tối mai thầy có đi không?"

"Còn phải hỏi!", Chu Vũ Lâu vỗ vào người Tiết Qua.

Tiết Qua ra khỏi phòng đàn, thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh. Vừa đi cậu vừa chắc mẩm trong bụng: Quán quân!

Cậu chưa từng khát vọng đạt được danh hiệu này như bây giờ, không phải vì cậu, mà là vì thầy Chu của mình. Cậu luôn có cảm giác có lỗi với thầy Chu, cậu biết rõ bí mật đó có thể sẽ không bao giờ được tiết lộ. Nằm cạnh chị Vũ Đình là một con người tiểu nhân nham hiểm, thầy Chu lại phải mang tiếng oan cả đời, vậy mà cậu chỉ có thể để sự thật đó thối rữa trong bụng mình. Nhất định phải giật giải quán quân! Tiết Qua ra lệnh cho

chính mình, phải dùng niềm vinh quang đó để đối lấy chút an ủi cho thầy Chu, tuy điều đó không thể bù đắp lại lỗi lầm của mình, nhưng có thể coi là chút bù đắp cho ân sư.

Quán quân!

2 giờ chiều, Chu Vũ Lâu sang phòng viện trưởng. Anh vừa nhận được điện thoại của Tạ Lam, giọng bà đầy vẻ thần bí nói với anh: "Tạm gác mọi công việc lại, sang đây ngay." Chu Vũ Lâu hỏi chuyện gì thì bà bảo sang rồi sẽ biết.

Khi bước vào phòng, Chu Vũ Lâu thấy tâm trạng của Tạ Lam hết sức phấn khởi.

"Có chuyện gì vậy viện trưởng?"

"Vũ Lâu à, có tin vui lớn đây!" Tạ Lam kéo anh ngồi xuống sofa, cho dù ở nhà thì cũng rất ít khi bà có hành động thân mật như vậy. Bà cười tít mắt, nói: "Có một doanh nghiệp của tỉnh rất quan tâm tới cuộc thi giọng ca trẻ lần này, đặc biệt là sự thể hiện của Tiết Qua, đương nhiên là càng khẳng định sự dạy dỗ của con. Cho nên họ muốn đầu tư cho trường mình, thành lập một quỹ đặc biệt."

"Quỹ đặc biệt?"

"Đúng thế, gọi là 'Quỹ đào tạo âm nhạc Vũ Lâu', năm mươi vạn, chuyên dùng để phát động các hoạt động giáo dục liên quan tới âm nhạc. Chuyện này mẹ vừa báo cáo lên trên, lãnh đạo Sở rất ủng hộ, còn giục chúng ta nhanh chóng tiến hành."

"Quỹ đào tạo âm nhạc Vũ Lâu?" Chu Vũ Lâu cân nhắc về cái tên, "viện trưởng, thế này có hơi..." Vừa nói tới đây, Vương Nguyệt đẩy cửa bước vào nói với Tạ Lam: "Viện trưởng, họ đến rồi." Cô quay ra nói với người ở bên ngoài, "Xin mời vào, vừa hay Viện trưởng chúng tôi và thầy Chu đều đang ở đây."

Vị doanh nhân đó bước vào, niềm nở chào Tạ Lam và Chu Vũ Lâu. Chu Vũ Lâu ngạc nhiên phát hiện ra doanh nhân đó là một phụ nữ, hơn nữa, họ mới gặp nhau không lâu trước đây. Tên cô là Tần Phương.

6

Không khí ở quán cà phê rất tuyệt, mà tâm trạng Chu Vũ Lâu thì không tốt chút nào.

Chu Vũ Lâu và Tần Phương ngồi đối diện nhau, trước mặt mỗi người là một tách cà phê, quang cảnh này khiến Chu Vũ Lâu không khỏi nghĩ đến Hạ Sở Dung và Bạch Tiểu Khê, nhớ lại khách sạn Nhã Đô và quán bar Orsena, nhớ đến một loạt những vận rủi không ngừng của mình. Ông trời thật khéo trêu ngươi, khi đã bắt đầu gieo vận rủi lên đầu bạn thì sẽ không dễ gì dừng lại. Giống như cái đồng hồ cát, khi đã mở nút thì cát sẽ chảy xuống mãi không ngừng.

Chu Vũ Lâu không biết người phụ nữ ngồi trước mặt mình có phải là hạt cát cuối cùng của anh không.

Tần Phương nhìn anh với vẻ rất hứng thú.

Nhiều khi bạn không thể không công nhận rằng dung mạo và phong độ không liên quan gì tới nhau. Giống như Tần Phương, dung mạo của người phụ nữ này hoàn toàn bình thường, lại thêm ở độ bước vào tuổi trung niên, lại càng không hề liên quan gì tới nhan sắc xinh đẹp, nhưng cử chỉ ung dung, nhã nhặn của cô thì nhiều cô gái trẻ không thể có.

“Sao vậy, thầy Chu? Hình như thầy có tâm sự gì.” Cô hỏi.

“À!” Đúng là Chu Vũ Lâu nãy giờ bị mất tập trung, anh cười chuộc lỗi: “Không có gì, tôi chỉ thấy bất ngờ quá, giống như đang nằm mơ vậy.”

“Ha ha...” Cô cười như đang nhìn một đứa trẻ chọc cười mình, “Bất ngờ đến vậy sao?”

“Đúng thế, khi cô bước vào phòng viện trưởng, tôi giật hết cả mình.”

“Làm gì đến nỗi.” Tần Phương bật lửa châm một điếu thuốc. Đó là một chiếc bật lửa dài mảnh rất tinh tế, giống hệt ngón tay của cô. Cô dùng ngón tay gãi gãi thái dương rồi nói: “Thầy Chu là người nhiều kinh nghiệm, sao lại bị tôi làm cho giật mình được chứ?”

“Cô Tần này, nếu như trước đây chúng ta không có khoảng thời gian quen nhau thì có việc thành lập quỹ lần này không?”

“Nếu không có chuyện thành lập quỹ lần này, chúng ta có thể ngồi đây như bây giờ không?”

“Đương nhiên là có, chúng ta là bạn mà.”

“Vậy mà thầy còn chẳng thèm cho bạn cũ biết số điện thoại.”

“À… Lần trước, có thể là tôi hơi sơ suất…”

“Thầy đừng đùa như vậy chứ, thầy Chu, thầy không có hứng thú với tôi.” Cô nhìn Chu Vũ Lâu một cách phóng khoáng, “Nhưng tôi lại có hứng thú với thầy. Thầy đừng để bụng, tôi là người rất thẳng tính, con người ai cũng phải hi sinh chút gì đó cho điều mình có hứng thú, người thông minh sẽ biết hành xử như vậy. Vậy nên lúc chồng tôi chạy theo người phụ nữ khác mà bỏ tôi, thì anh ta cũng rất biết điều nên không đòi một đồng.”

“Cô Tần, cô…”

“Đúng thế, tôi là người phụ nữ lắm tiền đã bị bỏ rơi, trong tay có một công ty bất động sản và ba tiệm vàng gia truyền, vậy mà không giữ nổi một người đàn ông.” Cô cười vang, cầm tách cà phê lên nhâm nhi, “Nhưng thầy Chu không cần phải lo, tôi chưa tới mức sẽ trả thù tất cả đàn ông đâu.”

“Cô Tần…”

“Cứ gọi tôi là Tần Phương, chúng ta là bạn rồi mà.”

“Thôi được, ờ… là thế này, tôi rất cảm kích vì cô đã đầu tư cho trường chúng tôi, hơn nữa lại dùng tên của tôi. Nhưng nói thật với cô, tôi thực sự muốn thà chúng ta trước đây không quen nhau thì có lẽ tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Tôi hiểu ý của thầy, thực ra thầy không cần phải băn khoăn như vậy. Chu Vũ Lâu khiến tôi muốn đầu tư và người ngồi trước mặt tôi đây, tôi không coi họ là một. Điều thu hút tôi là sự tài hoa

của Chu Vũ Lâu, nên việc đầu tư đã sớm nằm trong kế hoạch rồi. Nhưng bây giờ, ngồi trước mặt tôi chỉ là Dạ Lạc Mông Không, hai người đó là hai chuyện khác nhau." Im lặng một lúc, cô lại mỉm cười, "Nhưng đều rất thú vị, cái đó thì như nhau."

Hôm đó, họ nói chuyện không lâu, khi ra khỏi quán cà phê, tâm trạng Chu Vũ Lâu cũng không đến nỗi tồi. Cho dù mục đích ban đầu là gì, anh nghĩ, người phụ nữ này chịu đầu tư năm mươi vạn, dùng tên của mình để thành lập quỹ, chuyện này dù không giúp ích gì được cho hoàn cảnh khó khăn của mình lúc này, nhưng cũng có thể coi như trong quãng thời gian âm u dài dằng dặc, xuất hiện một chùm sáng anh mong đợi đã lâu.

Còn nữa, anh thấy, người phụ nữ này cũng không đến nỗi đáng ghét.

Trong lúc ăn tối, Tưởng Đan là người khơi ra chuyện Bạch Tiểu Khê trước.

Khi đó, Chu Vũ Lâu vừa bón cho cô thìa cơm, đang định kể về chuyện gây quỹ thì Tưởng Đan lên tiếng trước: "Vũ Lâu, theo anh, cảnh sát bao giờ mới bắt được kẻ đó?"

"Ai cơ?"

"Hung thủ ấy, hung thủ giết Bạch Tiểu Khê đấy."

"Anh không biết."

"Tên đó trốn cũng kĩ thật, lâu thế rồi mà không có chút manh mối gì."

"Ừ."

"Mẹ Bạch Tiểu Khê vẫn chưa chịu về, giờ bà ấy chuyển sang ngồi ăn vạ ở Sở cảnh sát, ngày nào cũng cầm ảnh con gái ngồi lì trước cổng, chuyện này giờ đang rất ồn ào."

"Sao hôm nay em lại nói đến chuyện này?"

"Hôm nay Lữ Thanh nhắc đến, cô ấy nghe Hoàng Đại Sinh kể, cảnh sát đang đau đầu vì chưa tìm ra manh mối nào đáng giá, nếu giờ mà có ai cung cấp thông tin về hung thủ chắc họ mừng chết mất."

"Ừ."

"Em nghĩ cảnh sát nên treo thưởng cho người nào bắt được hung thủ, có thưởng cao kiểu gì cũng có anh tài xuất hiện."

Chu Vũ Lâu nhìn vợ: "Nhưng, nhỡ người ta không thèm đếm xỉa đến chút tiền thưởng của cảnh sát thì sao?"

"Tại sao?"

"Ví dụ như, người đó có thể dùng manh mối mà họ biết được để tống tiền hung thủ, như vậy có khi còn được nhiều tiền hơn?"

Lúc nói câu đó, Chu Vũ Lâu đang đút canh cho vợ, có thể là đút hơn mạnh nên Tưởng Đan bị sặc. Chu Vũ Lâu nhìn vợ sặc một lúc mới đưa tay ra vỗ lưng cho cô. Một lúc sau, Tưởng Đan nói: "Vũ Lâu, em thấy anh có thể làm nhà văn được rồi, câu chuyện anh bịa ra còn hay hơn của Lữ Thanh nhiều, thế mà anh cũng nghĩ ra được."

"Anh cũng nói bừa thế thôi, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng đó." Anh lại đút cho vợ thìa canh nữa.

Tivi đang chiếu chương trình giải trí cuối tuần, Chu Vũ Đình cười lăn lộn trong khi Phùng Thái ngồi im không động đậy như người thực vật trên sofa. Trước khi tan làm anh nghe được tin "quỹ Vũ Lâu", Tạ Lam nói sơ qua tình hình cho anh, bảo anh lấy tư cách trưởng khoa, nhanh chóng lên phương án sử dụng quỹ.

Phùng Thái hết sức bực bội, bực bội vô cùng. Không thể nhẫn nhịn, nhẫn nhịn không nổi.

Có một dạo, khi thành công ngồi lên ghế trưởng khoa khiến sự tự tin của anh âm thầm trỗi dậy. Vốn dĩ chuyện không được thăng hàm giáo sư ngày hôm qua đã khiến anh nổi cáu, ai ngờ hôm nay đột nhiên lại mọc ra cái quỹ chết tiệt này nữa.

Đúng là thằng số "chó ngáp phải ruồi"!

Phùng Thái cũng không rõ từ bao giờ mà mình đã coi Chu Vũ Lâu như kẻ thù không đội trời chung, dường như anh luôn có cảm giác nếu như không có Chu Vũ Lâu thì cuộc sống của anh sẽ trở nên rất nhàm chán. Chính vì vậy anh quyết tâm phải đấu với

Chu Vũ Lâu tới cùng, đấu tới cùng, đấu tới cùng... cho tới lúc biến anh ta thành chiếc giường gỗ chạm hoa để trong phòng ngủ, nằm im chịu sự đè nén của anh mới thôi. Bất kể phải dùng thủ đoạn gì.

Chu Vũ Đình phát hiện ra sự khác thường của Phùng Thái, cô tắt tivi, hỏi anh: "Anh sao thế? Sao hằm hằm khó chịu vậy?"

Phùng Thái nhìn sang vợ, chậm rãi kể với cô: "Vũ Đình này, hôm nay ở trường xảy ra một chuyện rất lớn, một chuyện lớn chưa từng xảy ra ở nhạc viện bọn anh."

"Chuyện gì vậy?"

"Có một đại gia, là doanh nhân giàu có, muốn đầu tư cho trường anh một khoản, để thành lập quỹ."

"Quỹ? Quỹ gì cơ?"

"Quỹ đào tạo âm nhạc Vũ Lâu."

"Lấy tên của anh trai em?"

Phùng Thái gật đầu.

"Tốt quá còn gì!" Chu Vũ Đình trở nên phấn chấn, "Anh em mấy năm nay dành bao tâm huyết cho học sinh, thế là đúng người rồi... Thái Thái, anh vì chuyện này mà không vui hả?"

Phùng Thái cười đau khổ: "Anh cũng không biết nữa. Mấy năm nay anh và anh trai em vẫn luôn là đối thủ trong công việc, anh luôn muốn vượt qua anh ấy, còn anh trai em lúc nào cũng tỏ ra rất bất cần. Tình cảnh bây giờ chẳng khác gì câu nói xưa của các cụ, 'chỉ có không tranh với ai, thì mới không ai tranh lại được với mình'. Dường như lúc nào cán cân cũng luôn nghiêng về phía anh ấy, đây có lẽ là số trời. Có lẽ ông trời cố ý sắp xếp một người đóng vai kẻ thất bại bên cạnh Chu Vũ Lâu và người đó chính là anh."

"Thái Thái, anh đừng nghĩ như vậy, chuyện sự nghiệp của các anh, em không quan tâm nhưng em chỉ biết bất kể làm chuyện gì, chỉ cần mình cố gắng nỗ lực hết mình thì không có gì là sai cả. Thực ra đối thủ của anh không chỉ mình anh trai em, có thể thay một đối thủ khác, anh sẽ cảm thấy vui vẻ hơn. Bố mẹ em mất sớm, nguyện vọng lớn nhất của em là cả hai người sẽ

mãi mãi bình yên ở bên cạnh em, có hai người đàn ông như vậy ở bên cạnh chăm sóc cho mình là may mắn lớn nhất đời em."

Đúng lúc đó thì điện thoại Phùng Thái đổ chuông, cuộc điện thoại đó cuối cùng cũng giúp Phùng Thái nở mày nở mặt.

Hôm nay Chu Vũ Lâu lên giường từ sớm, anh ngủ một giấc tỉnh dậy thì thấy chưa tới 11 giờ. Cảm thấy khát, anh bật đèn định đi uống nước thì thấy Tưởng Đan không có trên giường.

Anh hơi có chút bất ngờ.

Anh xuống giường ra khỏi phòng ngủ. Mới đầu anh nghĩ Tưởng Đan đi vệ sinh vì trong nhà vệ sinh sáng đèn, nhưng vào trong thì chỉ thấy băng gạc vứt đầy trên bồn rửa mặt, trên băng gạc vẫn còn dính đầy thuốc bỏng.

Tưởng Đan không có ở đó.

Anh bật đèn phòng khách, không thấy Tưởng Đan, vào thư phòng cũng không thấy ai. Lúc này, anh mới phát hiện cửa phòng ngủ dành cho khách đang đóng. Anh đến gần đứng ngoài cửa nghe ngóng, không thấy tiếng động gì. Anh nhẹ nhàng đẩy mở cửa... đột nhiên nghe thấy tiếng hét lên ở trong.

Trong khoảnh khắc Chu Vũ Lâu vào phòng, anh nhìn thấy Tưởng Đan vội giấu hai tay ra sau lưng. Tưởng Đan đang ngồi trên sofa, bộ dạng hoảng hốt sợ hãi, căng thẳng nhìn anh!

"Là gì vậy?" Anh hỏi.

"Không có gì cả..."

Anh từ từ tiến lại.

"Gì vậy?"

"Anh đừng tới đây! Không có gì cả đâu..." Tưởng Đan gần như sắp khóc, thân người cô lùi về phía sau.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Không có..."

"Cái gì!"

Anh vươn tay về phía cô. Tưởng Đan hét lên. Anh lôi người Tưởng Đan sang một bên. Tưởng Đan bật khóc thành tiếng. Anh kiểm tra kĩ càng. Trên tay Tưởng Đan không có gì, phía sau lưng cô cũng không có gì cả.

Vết bỏng của cô vẫn rất nặng, từ ngón tay cho đến cánh tay cô loang lổ một vùng.

Chu Vũ Lâu ngồi xuống trước mặt Tưởng Đan, ôm lấy vai cô.

"Em làm cái gì thế? Tại sao lại tháo hết băng ra?"

"Em muốn xem tay của mình. Em vừa nằm mơ, em mơ thấy vết thương ở tay không bao giờ khỏi, khi em bắt tay người khác, bàn tay em đưa ra trông như cái chân gà, mọi người đều cười nhạo em." Tưởng Đan khóc òa lên, khóc được một lúc, cô mới nhớ ra thái độ Chu Vũ Lâu vừa rồi, cô giận hờn: "Sao vừa nãy anh hung dữ thế hả?"

Đó là một phòng bệnh cũ kỹ và tồi tàn.

Đây là một bệnh viện nhỏ, bác sĩ đang xử lí vết thương cho người đàn ông nằm trên giường. Người đàn ông đó bị thương rất nhiều chỗ, ở tay, vai, đùi, trên đầu cũng có. Khi bác sĩ xử lí vết thương, anh ta không ngừng rên rỉ, khắp người bốc ra mùi rượu.

Người đàn ông đó là anh họ vợ cũ của Phùng Thái, chính là người đã đánh gãy xương sườn Phùng Thái, nhưng ngày hôm nay, anh ta chính là người bị đánh. Mấy tên nghiện rượu uống say rồi sinh sự với nhau, anh ta thân cô thế cô nên bị cả đám đánh cho bầm dập, tới bệnh viện mới biết ví tiền cũng đã bị người ta cướp mất, không còn cách nào khác đành muối mặt gọi điện cho Phùng Thái.

Cuối cùng, bác sĩ cũng xử lí xong vết thương, hai mắt anh ta đã trắng dã, nằm trên giường mồ hôi hột vã ra như tắm. Phùng Thái trả tiền xong bước đến gần, giúi cho anh ta ba trăm tệ.

"Cảm ơn." Anh họ cảm kích nhìn Phùng Thái.

Phùng Thái chỉ xua tay.

“Lần trước đánh cậu thành ra như vậy...”

“Anh đừng nhắc nữa. Hai mẹ con cô ấy sống tốt chứ?”

“Cũng tốt, cậu không cần lo lắng, chỉ có điều, con bé thi thoảng lại hỏi mẹ nó bố đi đâu?”

“Mẹ nó trả lời sao?”

“Bố ra nước ngoài rồi.”

Phùng Thái thở dài, nói: “Anh cũng biết đấy, tôi không phải loại người tùy tiện, tôi thật lòng yêu Vũ Đình. Trong nhà nếu cần gì thì anh cứ gọi điện cho tôi, cũng nhờ anh quan tâm hơn đến họ một chút. Ngoài ra, anh khuyên cô ấy mau tìm một người đàn ông khác đi, cứ ở mãi vậy cũng không giải quyết được gì. Anh cũng đừng có uống rượu nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe.”

Phùng Thái không nói nhiều với người đàn ông đó, khi anh ra khỏi bệnh viện, một chiếc taxi tiến tới bấm còi nhưng anh không lên xe. Anh hơi nhớ con gái, một cảm giác tội lỗi của người cha lan dần trong lòng anh, anh muốn đi bộ một mình, để bóng đêm xóa dần cảm giác tội lỗi đó. Chính lúc này, anh đã chứng kiến cuộc giao dịch đó.

Trong một con ngõ nhỏ cạnh bệnh viện, dưới ánh đèn đường, anh nhìn thấy một người đưa chiếc túi nhỏ ra và nhận mấy tờ bạc.

“Có nguyên chất không?” Người giao tiền hỏi.

“Đùa à, số bốn đấy, phê chết mày luôn, trong tay tao chỉ còn từng này thôi.” Tên giao hàng nói.

“Sao tao không liên lạc được mày suốt vậy?”

“Mấy ngày gần đây cớm kiểm tra gắt quá, tụi mày cũng phải cẩn thận, tao có thằng bạn có họ hàng ở trong đội chống buôn lậu ma túy, nghe nói dạo này đang bắt dữ lắm, nếu bị tóm thì đừng có khai anh em ra.”

“Có mày mới bị tóm ấy!” Tên nhận hàng đá tên kia một cái.

Hai bên mua bán nhanh chóng tách nhau ra, ai đi đường nấy. Bên mua có hai người, cho dù không có ánh trăng, Phùng Thái

cũng nhận ra đó là Tiết Qua và Đào Tử, đằng này trên đầu họ còn có một ngọn đèn đường.

Ha ha! Còn điểm yếu nào có giá trị hơn điểm yếu này chứ? Tâm trạng âm u của Phùng Thái bỗng chốc tan biến. Sự phấn khích của anh ta lớn hơn nhiều sự bất ngờ. Anh không kiềm chế được, một nụ cười lạnh lẽo hiện trên mặt anh, anh âm thầm đi theo hai bóng người phía trước, bước vào màn đêm bất tận.

CHƯƠNG 11

1

Tiết Qua mở mắt, nhìn đồng hồ, 12 giờ. Cậu đã ngủ một giấc hơn mười tiếng đồng hồ, một giấc ngủ có chất lượng thực sự, hi vọng nó sẽ có ích cho cuộc thi tối nay, cậu nghĩ.

Tối qua, Tiết Qua và Đào Tử nhận hàng xong không dùng ngay, cậu chỉ đến chỗ Đào Tử ngồi nói chuyện một lúc rồi về. Hiển nhiên là cuộc thi sắp tới quan trọng hơn nhiều.

Tiết Qua vươn vai, nhìn thấy ánh nắng giữa trưa le lói qua tấm rèm như những sợi tơ vàng. Cậu nhảy khỏi giường mở rèm, ánh nắng phút chốc tràn ngập căn phòng. Cậu nheo mắt lại, cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, tinh thần phấn chấn. Cậu nhẩm tính còn tám tiếng nữa thôi, sẽ đến thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời cậu, tám tiếng này cậu sẽ phải trải qua thế nào đây? Vừa nghĩ đến đây thì đúng là có sự kiện ập đến.

Phùng Thái gọi điện tới.

Nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên máy, Tiết Qua hết sức bất ngờ, cậu do dự một lúc mới nghe máy. Phùng Thái chỉ dùng giọng điệu của giáo viên để hỏi thăm cậu chuẩn bị cho cuộc thi thế nào rồi, dặn dò cậu không cần phải căng thẳng cứ phát huy cho tốt, mọi người đều chờ tin tốt của cậu. Sau đó, Phùng Thái gọi cậu qua chỗ anh ta, ngay bây giờ, ngay lập tức, phải đến trường, đến khoa Thanh nhạc, vào phòng trưởng khoa, có chút việc nhỏ cần bàn với cậu.

“Càng nhanh càng tốt, tôi ở đây chờ em. Em đừng lo, sẽ không mất nhiều thời gian đâu.” Phùng Thái nói.

Chu Vũ Lâu không nghĩ là sẽ mất nhiều thời gian như vậy, mỗi lần cánh cửa quán cà phê mở ra anh lại ngẩng đầu lên nhìn, nhưng người bước vào đều không phải là bạn anh.

Lòng anh như lửa đốt!

Lúc 10 giờ sáng, Chu Vũ Lâu nhận được điện thoại của người bạn làm ngân hàng, bảo anh đến lấy bản photo chứng minh thư của Tiêu Hải Bằng. Anh cứ nghĩ đến là lấy được ngay, không ngờ vừa đến nơi đã bị cậu bạn chặn ngay ở cửa, báo rằng có vị lãnh đạo quan trọng đến kiểm tra đột xuất, bảo anh sang quán cà phê bên cạnh ngồi chờ, một lát nữa cậu ta sẽ cầm sang. Một lát đó cũng mất hơn một tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, Chu Vũ Lâu uống hết ba cốc cà phê, trong lòng bồn chồn không yên. Chỉ nghĩ tới việc, giơ tay ra là có thể chạm tới khuôn mặt bí hiểm đó, là anh lại không kìm được sự căng thẳng. Tuy anh không ngừng nói với bản thân, có thể thứ mình sắp nhìn thấy không hề liên quan tới tên "người lạ mặt" kia, đó chẳng qua chỉ là một tấm chứng minh thư vô tội, thật giả khó mà phân biệt, nhưng anh vẫn không kiềm chế được sự hiếu kì, không ngừng phỏng đoán, người trên chứng minh thư đó trông như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Địa chỉ ở đâu?

Cuối cùng, sắp tới giữa trưa thì cậu bạn thở hổn hển chạy đến, giải thích với anh một hồi rằng có ông phó giám đốc ngân hàng đột nhiên lên cơn, ngày nghỉ cũng đi kiểm tra đột xuất, không ngờ lại chọn đúng chi nhánh của anh vừa mới đi xong.

"Sao rồi? Lấy được chưa?" Chu Vũ Lâu hỏi.

Anh bạn thò tay vào túi áo, nghiêm mặt nhìn anh hỏi: "Vũ Lâu, cậu đừng trách mình đa nghi, cậu không làm gì sai trái đấy chứ?"

"Gì mà sai trái? Lần trước mình nói với cậu rồi còn gì, chuyện nhỏ thôi, sao cậu căng thẳng quá vậy?"

"Cậu đừng trách mình nhiều lời. Tự ý tiết lộ thông tin khách hàng là sai quy định, vốn dĩ mình cũng không nghĩ ngợi gì, nhưng đợt này phía trên kiểm tra ghê quá khiến đầu óc mình cũng phát điên, cậu không... có ý đồ gì đấy chứ?"

“Nếu cậu thấy khó xử thì thôi, coi như mình chưa nói gì.” Chu Vũ Lâu đứng dậy.

“Ấy, đừng đừng…” Cuối cùng cậu bạn cũng rút cánh tay trong túi áo ra, đưa cho anh tờ giấy đã nhàu. Chu Vũ Lâu đón lấy tờ giấy, từ từ mở ra. Mở được một nửa thì anh nhìn thấy bản photo chứng minh thư đen thùi lùi. Anh ngẩng đầu nhìn cậu bạn, cười: “Cậu làm mình cũng căng thẳng muốn chết.”

Anh mở tờ giấy ra nhìn vào bản photo chứng minh thư, thứ đầu tiên anh nhìn vào là bức ảnh trên đó, sau đó, anh trợn mắt kinh ngạc, như không tin vào mắt mình!

“Trời ơi, hóa ra là…”

Tay anh run lên, chiếc cốc đổ xuống bàn, cà phê tràn lênh láng.

“Mời vào.” Phùng Thái nghe thấy tiếng gõ cửa liền lên tiếng.

Tiết Qua bước vào, cậu vẫn hơi căng thẳng, mặc dù trong điện thoại cậu không thấy Phùng Thái có gì ác ý, nhưng việc anh ta hẹn gặp vốn đã khiến người khác phải cảnh giác. Đặc biệt là vào lúc này, tối nay là chung kết rồi, bình yên vô sự và tâm không tạp niệm là quan trọng nhất.

“Em ngồi đi.” Bộ dạng Phùng Thái xem ra rất thân thiện, nhìn Tiết Qua cười, chỉ vào chiếc ghế đối diện. Tiết Qua ngồi xuống. Phùng Thái nhìn cậu, cậu cũng không hề né tránh mà nhìn thẳng lại. Cậu biết giữa hai người giờ không còn bí mật nào nữa. Giống như Đào Tử nói không cần sợ, hắn ta hại thầy Chu Vũ Lâu, cậu thì tống tiền hắn, ai cũng có bí mật không thể nói ra, một đều vậy là hòa, chỉ có thế thôi.

Sau khi hai người nhìn nhau một lúc, Tiết Qua hỏi: “Trưởng khoa Phùng, thầy gặp em có chuyện gì không ạ? Hôm nay em bận, tối còn phải đi thi.”

“Mùi vị số bốn có dễ chịu không?” Phùng Thái hỏi.

Câu hỏi đó thật có sức mạnh phi thường! Tuy Phùng Thái chỉ nói với giọng như không có gì xảy ra, thậm chí khi nói câu đó

còn cầm tờ báo lên đọc với vẻ không quan tâm, nhưng cũng đủ khiến Tiết Qua thấy như sấm nổ ngang tai! Sự điềm tĩnh của cậu trong phút chốc tan biến, trong tích tắc, ánh mắt trở nên đờ đẫn.

"Cái gì... mà số bốn ạ?" Đờ đẫn một lúc cậu mới hỏi lại.

"Ha ha ha..." Phùng Thái dùng một tràng cười sảng khoái đánh gục giới hạn cuối cùng của cậu thanh niên. Anh ta đứng dậy, bước ra phía sau Tiết Qua, đặt tay lên vai cậu. "Số bốn, loại mà có thể giúp cậu lê tê phê ấy." Anh bóp nhẹ vai Tiết Qua, giống như đang mát xa, "Tôi biết em đang nghĩ gì, không cần nghi ngờ bạn của em sau khi bán đứng em lần trước thì cậu ta rất trung thành với em. Em cũng không cần phải đoán vì sao tôi biết chuyện này, tôi tự có cách của mình. Dù sao cũng sống lâu hơn em mấy năm, số muỗi tôi đánh chết còn nhiều hơn số há cảo mà em đã ăn đấy vì thế em không cần phải ngạc nhiên. Tôi biết được bí mật đó chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Em xem..." Phùng Thái cúi người xuống, "Mặt em đỏ hết lên rồi kìa."

Tiết Qua nghiêng người tránh bàn tay của Phùng Thái, ấp úng nói: "Trưởng khoa Phùng, em thực sự không hiểu, cái gì... số bốn, em không hiểu thầy đang nói gì."

"Vậy là không đúng, chối tội thì có tác dụng gì chứ? Tôi chỉ là một giáo viên quèn, chả có bản lĩnh gì, không thần thông quảng đại như cảnh sát, họ có thể tìm ra dù chỉ là một chút xíu heroin trên móng chân em, có cần để họ thử xem không?"

Im lặng.

Phùng Thái quay lại ngồi xuống đối diện Tiết Qua, giống như một vị lãnh đạo thực thụ, thành khẩn nói: "Được rồi, chúng ta nói thẳng ra nhé, có gì nói đấy. Tôi nghĩ là cả hai chúng ta đều hiểu chuyện này có ý nghĩa như thế nào, nó sẽ đem đến cho em hậu quả ra sao. Tối qua tôi nghĩ cả đêm, có nên để cảnh sát đến giải quyết chuyện này không, nhưng tôi vẫn không thể nhẫn tâm được. Nhưng giữ kín bí mật này thì lại trái với nguyên tắc của tôi, nên em nghe cho rõ đây, để tôi giữ bí mật thì phải có điều kiện."

“Điều kiện gì?” Tiết Qua buột miệng hỏi.

“Ha ha.” Phùng Thái hiểu ý, bật cười, biết rõ thằng nhóc này đã nằm trong lòng bàn tay anh. Anh im lặng một lúc rồi hỏi lại Tiết Qua: “Em biết Domingo[29] chứ?”

Tiết Qua bất chợt rùng mình.

Đôi mắt Phùng Thái sáng lên: “Xem ra là em có biết! Ha ha, đúng vậy, học sinh ưu tú của nhạc viện mà không biết đến chuyện này thì không thể tha thứ. Tôi điểm lại với em nhé, đó là năm 2001, Domingo tổ chức buổi biểu diễn ca nhạc tại nhà hát kịch Thượng Hải, đó là buổi biểu diễn đầu tiên của ông tại Trung Quốc, vé vào cửa tận hơn ba nghìn tệ. Hôm đó ông ấy thể hiện rất xuất sắc, nhưng điều khiến mọi người bất ngờ là khi buổi biểu diễn diễn ra được một nửa, lúc hát đến bài E *lucevan le stelle* của Puccini thì bỗng dưng ông dừng lại. Mọi người hết sức ngạc nhiên! Domingo… không hát tiếp được nữa, ông ấy bị mất giọng! Đó là buổi biểu diễn đầu tiên của ông trong thế kỉ mới cơ mà!” Phùng Thái miêu tả rất sinh động, anh châm điếu thuốc để tăng sự hưng phấn của mình rồi nói tiếp, “Bản thân Domingo cũng rất thất vọng, nhưng không còn cách nào khác, mất giọng là mất giọng, dây thanh bị tổn thương, buổi biểu diễn buộc phải dừng lại, ông đành vẫy tay về phía nhạc trưởng, ra hiệu dừng biểu diễn trong sự tiếc nuối.” Phùng Thái rít một hơi thuốc, tựa hồ như đang giúp Domingo kết thúc quá trình khó khăn đó, anh nói với Tiết Qua: “Nhưng, em xem, có ai đánh giá thấp tài năng của ông ấy đâu, cũng không ai phủ nhận địa vị của ông ấy, ông ấy vẫn là Domingo – ông hoàng opera. Chỉ cần có biểu diễn thì không tránh khỏi có sự cố biểu diễn, hiểu chưa? Chàng trai ạ, nhớ nhé, đây chính là chân lí đấy: có biểu diễn tất sẽ có sự cố biểu diễn. Giống như có thuốc phiện ắt sẽ có người hút thuốc phiện. Em… có hiểu ý của tôi không?” Phùng Thái dụi tắt điếu thuốc, giống như giẫm nát một con rệp, rồi nhìn Tiết Qua chằm chằm. Tiết Qua không hề động đậy, tay phải nắm chặt ống quần.

Im lặng.

“Tôi đang hỏi em đấy.” Phùng Thái nhắc lại, “Em có hiểu ý tôi không?”

“Em… không hiểu.”

“Tôi không muốn nhắc lại, em có hiểu không?”

Tiết Qua cúi đầu, nuốt nước bọt. Phùng Thái ngồi trên ghế, khom người về phía trước: “Cần gì phải căng thẳng như vậy? Đây đâu phải việc quá khó. Em xem quần của em sắp bị cấu rách rồi kia kìa. Thực ra em hiểu hết, đúng không? Bây giờ tôi cần một lời hứa của em, hứa với tôi, em sẽ bị mất giọng đúng trong buổi tối ngày hôm nay… em làm được chứ?”

Tiết Qua không nói gì.

“Làm được chứ?”

Tiết Qua lắc đầu: “Em không làm được.”

Phùng Thái cười nhạt: “Xem ra em vẫn chưa đủ trưởng thành để có thể phán đoán được sự nghiêm trọng của vấn đề, tôi hỏi em một lần cuối, em làm được hay không làm được? Sau đó tôi sẽ quyết định có dùng đến cái này hay không.” Phùng Thái đưa một tờ giấy ra trước mặt Tiết Qua, trên đó là một dãy số thô kệch được viết bằng bút dạ, đỏ đến chói mắt. Phùng Thái giải thích: “Đó là số điện thoại đội chống buôn ma túy Tân Giang, trước khi em đến tôi đã tra trước, nhưng nói thật với em là tôi không muốn phải dùng đến cách này, bây giờ em nói đi, em có làm được không?”

“Nếu thầy báo cảnh sát thì em sẽ nói với họ chuyện của Phương Lê Lê!” Tiết Qua buột miệng, đó là ngọn cỏ duy nhất mà cậu có thể bấu víu vào.

“Ha ha ha…” Phùng Thái cười lớn, anh đã đoán trước được việc này, “Muộn rồi! Nếu không có vụ heroin thì em có thể uy hiếp được tôi, nhưng giờ thứ bột trắng ấy đang chảy trong người em, ai mà tin em? Ai mà tin lời một tên hít heroin nói? Tôi sẽ nói với họ, đó chỉ là những lời vu khống của em để trả thù giáo viên. Tỉnh lại đi cậu nhóc, em không có chứng cứ để cáo buộc tôi, nhưng em lại có động cơ để hại tôi đấy, em nói xem họ sẽ tin em hay tin tôi?”

“Nhưng thầy đã chuyển tiền vào tài khoản của Đào Tử!”

“Đúng, nhưng có thằng đàn ông nào mà không từng vay tiền bạn bè chứ? Cậu bạn trẻ của tôi muốn buôn bán làm ăn nhưng không có vốn, tôi khảng khái cho cậu ta mượn tiền. Đến Đào Tử cũng đích thân nói tôi đã giúp cậu ta trong lúc khó khăn nhất, tất cả những người có mặt tại phòng đăng kí kết hôn ngày hôm đó đều có thể làm chứng. Nhưng điều tôi không ngờ tới là cậu ta không làm ăn đàng hoàng mà lại dùng tiền của tôi để dụ dỗ sinh viên khoa tôi đi hút thuốc phiện, giờ tôi chỉ muốn đưa hai người ra đồn cảnh sát! Ha ha, không ai có thể nghi ngờ câu chuyện này cảnh sát sẽ rất cảm động, thậm chí có thể trao cờ tuyên dương cho tôi, mời tôi tham gia hội nghị biểu dương cuối năm, tặng ga gối và nồi áp suất cho tôi còn lúc đó thì cậu đã bị đuổi học được hai tháng rồi, cậu có tin không?”

Một lúc sau, Tiết Qua dường như đã thấy rõ tình thế, cậu nói như kìm nước mắt: “Thầy muốn em phải làm gì?”

“Đúng rồi, vậy mới là cậu bé thông minh, làm một điếu không?” Phùng Thái vứt cho Tiết Qua điếu thuốc. Cậu không cầm, chỉ giương đôi mắt tội nghiệp lên nhìn vị lãnh đạo: “Trưởng khoa Phùng, từ trước tới giờ em chưa bao giờ cố ý hát lỗi, em…”

“Mất giọng.” Phùng Thái ngắt lời, giải thích cặn kẽ như một giáo viên đang tận tình lên lớp cho học sinh: “Mất giọng là sự cố đơn giản nhất không cần phải làm tiểu xảo gì hết, tâm trạng không được tốt, căng thẳng, cảm cúm, ăn cay nhiều, thậm chí là do đột nhiên muốn xì hơi… rất nhiều nguyên nhân có thể dẫn đến mất giọng. Hãy nghĩ tới chuyện của Domingo mà xem, ông hoàng opera còn có thể bị mất giọng, nói gì đến một sinh viên bình thường của trường nhạc. Hiểu chưa? Chỉ cần năm nốt nhạc là đủ.” Phùng Thái đưa tay ra, xòe lòng bàn tay, “Năm nốt nhạc, buổi biểu diễn gián đoạn, em làm được chứ?”

Ánh mắt Tiết Qua tối sầm lại, đờ đẫn nhìn trưởng khoa, còn trưởng khoa thì nhìn cậu với ánh mắt nhân từ.

Chu Vũ Lâu về đến nhà thì Tưởng Đan không có nhà, Lữ Thanh gọi điện báo cô và Tưởng Đan ra ngoài đi chơi, ăn tối xong sẽ đến thẳng đài truyền hình xem Tiết Qua biểu diễn.

Chu Vũ Lâu vào thư phòng, mở máy tính, tìm một trang có tên "web chứng minh thư". Anh đã biết trang này từ lâu, có thể dùng điện thoại nạp tiền, chỉ mất mười tệ là có thể xác minh chứng minh thư đó là thật hay giả. Tại ô "tên người được kiểm tra" anh điền "Tiêu Hải Bằng", rồi điền số chứng minh thư trên tờ giấy vào ô "số chứng minh thư", cuối cùng, trên màn hình hiện lên ảnh của Tiêu Hải Bằng.

Không sai, đúng là bức ảnh trên tờ chứng minh thư photo.

Đồng thời, kết quả kiểm tra hiển thị, họ tên và số chứng minh thư của "Tiêu Hải Bằng" khớp nhau, vậy có nghĩa rằng, tên, số chứng minh thư và ảnh đều là thật, quả thực có người tên Tiêu Hải Bằng.

Chu Vũ Lâu nhìn màn hình hồi lâu không chớp mắt, bức ảnh đó nét hơn nhiều so với bản photo. Cảm giác kinh ngạc lúc ban đầu lại trỗi dậy, bởi Tiêu Hải Bằng là nữ. Theo ngày tháng năm sinh thì cô ta vừa tròn bốn mươi tuổi.

Tiêu Hải Bằng bốn mươi tuổi trông rất bình thường, là một người mập mạp, mắt nhỏ, môi dày, để kiểu tóc ngắn phổ biến, cúc áo cài tận khuy trên cùng, trông bộ dạng hơi có chút quê mùa. Đặc điểm nhận dạng duy nhất là nốt ruồi đen phía dưới cằm. Trong bản photo nốt ruồi đó trông không rõ nét, nhưng trên màn hình thì nó rất nổi bật, nằm ngay ở giữa gần sát môi dưới, chẳng khác gì hạt cơm dính trên mặt chưa kịp lau đi.

Cho dù có nhìn thế nào thì người phụ nữ này cũng không giống một kẻ tống tiền. Nhưng người bạn làm ngân hàng lại nói với anh, theo nhật kí mở tài khoản thì đích thân Tiêu Hải Bằng tới ngân hàng làm thủ tục. Chu Vũ Lâu nghĩ, hoặc là tên tống tiền có quen Tiêu Hải Bằng, hơn nữa mối quan hệ của họ rất thân thiết, vậy nên mới để cho Tiêu Hải Bằng đi mở tài khoản, rồi dùng thông tin tài khoản đó để tống tiền. Nếu không thì, tên tống tiền đó không rõ nguyên do vì sao có được chứng minh thư của Tiêu Hải Bằng nên cầm tới ngân hàng, để giúp mở tài khoản.

Trong lúc mở tài khoản, tên khốn đó giả vờ mình quên mang chứng minh thư, năn nỉ nhân viên ngân hàng linh động để đỡ phiền hà, nhân viên ngân hàng có thể đã đồng ý sửa "mở thay" thành "chính chủ". Vậy nên, trong nhật kí mở tài khoản chỉ xuất hiện tên Tiêu Hải Bằng. Ở những ngân hàng nhỏ thì vẫn có khả năng làm được như vậy. Ngoài ra, cậu bạn còn nói với Chu Vũ Lâu, số tài khoản đó được mở vào sáng thứ Bảy tuần trước, mở hai tiếng trước khi Chu Vũ Lâu chuyển mười lăm vạn vào tài khoản.

Chu Vũ Lâu đánh ánh mắt sang phần địa chỉ cư trú: Số 3, ngõ 7, đường Tú Phủ Tây, khu Nam Liễu, thành phố Tân Giang. Nếu là chứng minh thư giả thì các thông tin như họ tên, ảnh, số chứng minh thư đều là giả, nhưng chứng minh thư này là thật nên chắc địa chỉ cũng không sai.

Đường Tú Phủ Tây, khu Nam Liễu. Chu Vũ Lâu nghĩ một lúc, anh không thạo khu đó lắm. Khu Nam Liễu thuộc ngoại thành, không nằm trong sáu quận nội thành. Anh định sẽ kiểm tra qua vị trí khu này trước, sau đó sẽ tới đó tìm Tiêu Hải Bằng. Anh mở ngăn kéo bàn, anh nhớ trong đó có bản đồ thành phố Tân Giang. Anh vừa tìm vừa tính toán, nếu may mắn, có thể anh sẽ tìm được Tiêu Hải Bằng trước khi bắt đầu trận chung kết đêm nay của Tiết Qua. Bây giờ, cách thời hạn cuối cùng chỉ còn ba ngày, nếu trong vòng ba ngày có thể lôi được "người lạ mặt" kia ra thì sự việc này không chừng sẽ có cơ hội lật kèo thật! Đương nhiên, không ngoại trừ khả năng tìm ra Tiêu Hải Bằng cũng không giải quyết được gì, bởi cô ta không liên quan gì tới tên khốn nạn đó, chỉ là người bị hắn lợi dụng chứng minh thư mà thôi. Nhưng có một điều không thể phủ nhận là hoàn toàn có thể tồn tại giả thuyết ngược lại! Càng nghĩ Chu Vũ Lâu càng thấy phấn chấn. Nhưng anh tìm mãi vẫn không thấy tờ bản đồ đâu. Lúc này, anh chợt nhớ ra, mấy hôm trước, Tưởng Đan thường phải đi gặp các tác giả nên trước khi đi ngủ cô thường ngồi trên giường xem bản đồ. Anh vội đứng dậy xông vào phòng ngủ, do sốt ruột quá nên anh thậm chí quên mất rằng, chỉ cần mở máy tính ra bấm bấm chuột mấy cái, là có thể tìm ngay được bản đồ thành phố Tân

Giang. Anh chạy ào sang phòng ngủ, lục ở giá sách đầu giường nhưng không thấy bản đồ kẹp trong sách, ngăn kéo đầu giường cũng trống không, trên bàn trang điểm cũng không có. Anh lại mở ngăn kéo bàn trang điểm ra, hóa ra nó ở đây. Anh vội vàng lôi bản đồ ra, mở rộng, ánh mắt đưa xuống phía khu Nam Liễu ở góc trái bên dưới, nheo mắt tìm. Đường Tú Phủ Tây, Tú Phủ Tây... tìm thấy rồi! Đúng lúc đó, anh bất chợt sững người.

Anh cũng không dám chắc vào cảm giác của mình, bởi khoảnh khắc đó quá ngắn. Hai tay cầm bản đồ của anh vẫn giữ nguyên không thay đổi, anh chỉ nghiêng đầu sang một bên nhìn lách qua bản đồ. Quả nhiên, anh thấy một thứ xuất hiện trong ngăn kéo bàn trang điểm.

Một chiếc điện thoại nằm phía sau đống chai chai lọ lọ đồ trang điểm, lộ ra một góc.

Chu Vũ Lâu buông tay, tấm bản đồ rơi xuống đất. Anh tiến gần lại, cúi người xuống, thò tay vào trong, dẹp hết mớ chai lọ kia sang một bên, chiếc điện thoại lộ rõ ra ngoài.

Một chiếc điện thoại lạ, còn mới, tắt máy.

Tim anh bỗng đập thình thịch...

Anh mở chiếc điện thoại đó ra, bấm số của mình, rất nhanh, điện thoại anh đổ chuông, màn hình hiển thị mấy chữ "cùng một người lạ mặt".

Đó là "cái tên nho nhã" khác mà anh mới đặt cho tên tống tiền.

2

Khúc *Nessun Dorma* là đoạn aria nổi tiếng nhất trong vở Turandot – vở opera ba màn của nhà soạn nhạc opera nổi tiếng người Ý Giacomo Puccini. Hoàng tử Calaf yêu cầu công chúa Turandot phải đoán được tên anh là gì trước lúc bình minh, nếu không cô phải thực hiện lời hứa của mình là lấy anh. Đó là giai điệu tuyệt mĩ có thể làm thỏa mãn mọi đôi tai trên thế giới, rất nhiều nghệ sĩ tên tuổi đã nhờ bản nhạc này mà lưu danh đời sau. Tối nay, Tiết Qua sẽ thể hiện tài năng của mình bằng đoạn nhạc hơn ba phút đó, để giành lại vinh quang cho thầy Chu của cậu và cho chính bản thân mình. Nhưng giờ đây xem ra, tất cả sẽ tan tành như bong bóng xà phòng.

Trường quay số một của đài truyền hình tỉnh hết sức náo nhiệt. Chỉ còn ba mươi phút nữa là đến 8 giờ đúng, hơn sáu trăm khán giả đã ngồi kín trường quay, ban giám khảo cũng đã đến đông đủ, đạo diễn trường quay không ngừng chỉ đạo, các máy quay đều đã sẵn sàng, nhân viên hậu cần ai nấy đều đã vào vị trí, tổng đạo diễn ngồi trước màn hình giám sát, sẵn sàng ra hiệu lệnh cho các bộ phận…

Phùng Thái và Chu Vũ Đình lặng lẽ ngồi ở hàng ghế sau trên khán đài.

Phùng Thái đương nhiên phải đến. Nếu anh xem ở nhà thì chỉ có thể nhìn thấy năm nốt nhạc mất giọng mà không nhìn thấy được phản ứng đầy bất ngờ và thất vọng của Chu Vũ Lâu. Thực ra mà nói, nếu Tiết Qua giành được ngôi quán quân, bản thân là trưởng khoa Thanh nhạc cũng có một phần vinh dự. Nhưng anh hiểu rất rõ, cái phần vinh dự đó của mình so với Chu Vũ Lâu thì chẳng đáng là bao, sẽ không có ai nhắc đến anh, thậm chí sẽ rất ít người nhắc tới khoa Thanh nhạc, phần đa mọi người

sẽ chỉ nhắc đến học sinh của Chu Vũ Lâu thế nào thế nào... Ha ha, anh nghĩ, lần này thì hay rồi đây.

Nhưng có ông trời làm chứng, sự có mặt của Chu Vũ Đình là một sự lựa chọn bất lực của Phùng Thái. Anh biết rằng, tận mắt chứng kiến thất bại của anh trai sẽ khiến vợ anh rất buồn đó chắc chắn là điều anh không muốn. Đình Đình mà đau buồn thì sẽ giảm hẳn cảm giác chiến thắng của anh. Nhưng không còn cách nào khác, Chu Vũ Đình một mực đòi đi theo, Phùng Thái không thắng nổi cô.

Đạo diễn trường quay dường như nói đã thấm mệt, tạm tắt mic, trên khán đài vang lên tiếng xì xào nói chuyện. Phùng Thái nghe thấy hai người bên cạnh mình đang nói chuyện gì đó, một người trong đó còn cao giọng nhắc đến Tiết Qua. Phùng Thái biết rằng, thằng nhóc đó trong mắt mọi người là ứng viên của ngôi quán quân. Toàn bọn ngu ngốc, kết quả đã được ông trời định sẵn, mà ông trời đang ngồi trước mặt các người đây. Trên khuôn mặt Phùng Thái thoáng hiện nụ cười lạnh lùng, nhưng đồng thời anh cũng có chút lo lắng, tuy mọi thứ đã sắp xếp rất kín kẽ nhưng chưa đến phút cuối cùng thì kết quả thế nào cũng chưa nói trước được. Tên nhóc đó... chắc không dám tự động thay đổi quyết định chứ? Giờ nó đang làm gì?

Tiết Qua ngồi trong phòng trang điểm với bộ dạng ỉu xìu, mắt vô hồn nhìn một chiếc chổi. Cậu đã trang điểm xong và thay trang phục từ lâu, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như người sắp bước vào cuộc thi. Cậu chỉ nhìn như khóa vào chiếc chổi treo ở góc tường, chạc chổi xơ xác không còn nhiều, cậu ngồi đếm những chạc chổi còn sót lại, nhưng hết lần này đến lần khác cứ đếm được một nửa là đã hoa hết cả mắt. Đúng lúc đó, cửa phòng trang điểm hé mở, một anh bảo vệ thò đầu vào gọi: "Tiết Qua, có người tìm cậu."

"Bật đèn!" Tổng đạo diễn ra lệnh.

Trường quay bỗng chốc sáng trưng, ánh sáng mạnh khiến ai cũng phải nheo mắt. Chu Vũ Lâu vào trường quay đúng lúc đèn

bật sáng, qua màn hình giám sát, tổng đạo diễn nhìn thấy anh đầu tiên. Ông nói với đạo diễn trường quay qua bộ đàm: "Chu Vũ Lâu tới rồi, giới thiệu anh ấy đi."

Đạo diễn trường quay nhận lệnh, mời Chu Vũ Lâu lên, giới thiệu với mọi người: "Thưa quý vị, đây là thầy Chu Vũ Lâu, phó khoa Thanh nhạc – nhạc viện Tân Giang, là chuyên gia nổi tiếng của tỉnh ta, cũng là vị giáo sư trẻ nhất của nhạc viện Tân Giang, học trò của anh là Tiết Qua sẽ có màn biểu diễn trong cuộc thi tối nay, chúng ta hãy cùng hoan nghênh thầy Chu đi ạ!" Tiếng vỗ tay vang khắp hội trường. Chu Vũ Lâu đã quá quen với cảnh như vậy, anh thoải mái mỉm cười và giơ tay vẫy chào về phía khán giả, ánh mắt lướt qua các hàng ghế trên khán đài rồi dừng lại chỗ Chu Vũ Đình và Phùng Thái, anh gật đầu chào họ. Sau đó, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Tưởng Đan. Tưởng Đan ngồi cùng Lữ Thanh và Hoàng Đại Sinh, cô đang nhìn anh cười rất ngọt ngào. Cô đưa cánh tay phải vẫn đang quấn băng lên, cố gắng giơ ngón tay cái. Chu Vũ Lâu cũng giơ tay lên, cũng đáp trả cô bằng ngón tay cái, còn nheo mắt nháy lại cô với vẻ tinh nghịch.

Đối với tất cả mọi người mà nói, đây đều là một quá trình thật khó khăn.

Tiết Qua bốc được số thứ tự số bảy. Thật là một quãng thời gian dài.

Nhưng cuối cùng cũng đến lượt cậu.

Khi người dẫn chương trình đọc đến cái tên "Tiết Qua", cả hội trường vang dội tiếng vỗ tay. Thời gian gần đây, cậu thanh niên có vẻ đã gầy đi nhiều, trong các lần thi trước đây, cậu đã để lại cho mọi người ấn tượng sâu sắc.

Tiết Qua ra sân khấu trong vầng ánh sáng chói lòa.

Khi cậu bước lên sân khấu, Chu Vũ Lâu chợt có chút căng thẳng. Anh nhạy bén nhận ra có chút gì đó khác lạ, anh quan sát cậu học trò của mình, cố gắng tìm xem sự khác lạ đó là gì, cuối cùng anh phát hiện ra, đó là sự mệt mỏi. Bước chân của cậu quá chậm rãi, bình thường Tiết Qua lên sân khấu với bước chân lướt nhanh nhẹ nhàng, cùng với đó là luồng sức mạnh vươn lên,

nhưng ngày hôm nay dường như sức mạnh đó không còn. Khi Tiết Qua đứng vào vị trí giữa sân khấu thì Chu Vũ Lâu càng cảm thấy không còn chắc chắn nữa. Anh thấy cậu học trò của mình có chút căng thẳng, biểu cảm mất hẳn đi sự ung dung thường ngày, cơ thể cứng nhắc. Em ấy đang lo lắng sao? Chu Vũ Lâu kín đáo hít một hơi thở dài, thật mong cảm giác đó của anh chỉ là ảo giác.

Cho đến lúc này, tất cả những người quan tâm tới cuộc thi đều cho rằng tình thế đang có lợi cho Tiết Qua. Sáu đối thủ thi trước đó đều thể hiện không được tốt lắm, ba thí sinh còn lại, căn cứ theo thành tích trước đó cũng khó có thể có đột phá. Cũng có nghĩa là, chỉ cần Tiết Qua thể hiện như bình thường thì ngôi vị quán quân sẽ thuộc về cậu. Chu Vũ Lâu rất mong cậu học trò này của mình sẽ đạt được vinh dự đó, giờ đây anh cảm thấy mình thật có lỗi với cậu. Anh đã từng rất lạnh lùng mà nghi ngờ cậu, coi cậu là tên tống tiền bỉ ổi. Cho tới bây giờ anh mới biết mình đã phạm một sai lầm ngu ngốc nhường nào! Người phản bội anh chính là người vợ ngày ngày đầu gối tay ấp.

Cứ phát huy như thường ngày thôi, anh lẩm bẩm trong bụng, đừng để xảy ra lỗi gì quá rõ ràng là được. Tương lai của em "tiền đồ vô lượng", quán quân chính là em! Hãy ngẩng cao đầu, cười với mọi người, đúng rồi, đúng là như vậy... Hãy hát cho tốt nhé! Nhớ kĩ! Điều chỉnh lại tâm trạng, chú ý tới dây thanh, đừng để mất giọng.

3

Đêm nay không ai ngủ được!
Không ai ngủ được! Không ai ngủ được!
Cả nàng nữa, nàng công chúa,
Trong căn phòng thật lạnh lẽo,
Nàng ngắm nhìn trong âu lo.
Vì hi vọng, vì tình yêu – trên bầu trời lấp lánh sao,
Nhưng bí mật ta giấu kín,
Không ai biết được tên ta.
A...
Ta muốn khẽ thốt trên môi nàng.
Khi bình minh đã tỏa khắp thế gian,
Nụ hôn của ta – im lặng bị phá tan.
Nàng thuộc về ta – cho đến muôn ngàn.
Hỡi đêm tối, hãy tiêu tan!
Hỡi những vì sao, hãy trôi nhanh!
Khi ánh bình minh ló rạng,
Ta sẽ chiến thắng!
Ta sẽ chiến thắng!
Ta sẽ chiến thắng!

Ha ha, đây không phải là khuê phòng lạnh lẽo, nhưng đúng là có người đang phải ngắm nhìn một cách lo âu.

Đêm nay không ai ngủ được – Thật là một bài ca thích hợp cho đêm nay. Chẳng lẽ không phải sao? Cho dù kết quả như thế nào

thì vẫn có người sẽ phải thức trắng đêm.

Nghe nói, bao giờ Luciano Pavarotti cũng để đoạn này đến cuối buổi biểu diễn mới hát, khúc nhạc này có thể khiến không khí mọi nơi trên thế giới đạt tới đỉnh điểm của sự cao trào. Tuy nốt cao của nó không phải lên mức cao nhất nhưng nó yêu cầu người hát một cách khắt khe về sự rèn luyện và năng khiếu trời cho. Nó giống như một cô gái kiêu kì nhất thế gian, nếu chinh phục được cô ấy thì không có gì là không làm được nữa.

Khi khúc dạo đầu du dương như luồng gió thổi qua bầu trời đó cất lên, toàn thể hội trường im phăng phắc. Phùng Thái và Chu Vũ Lâu giống như hai thiết bị năng lượng được lắp dưới khán đài, ánh mắt sáng rực truyền tải ý niệm về phía sân khấu. Một người chỉ muốn hét lên "thành công thì chiếc cúp đó sẽ về tay em", còn người kia thì nói "mất giọng, hãy đem ngay chút bất ngờ cho mọi người cùng kinh ngạc đi".

Bắt đầu rồi.

Tiết Qua mở miệng, giọng hát kèm với ánh mắt u uất nhìn về phía khán giả.

Không ai ngủ được, không ai ngủ được...

Thật đúng không thể không khâm phục Tiết Qua. Mặc dù mới mấy giây trước đây trong lòng cậu còn rối như tơ vò, nhưng khi đã bắt đầu hát thì âm thanh đó cứ tuôn ra một cách tự nhiên. Lúc đó, cậu giống như một người sinh ra là để được hát, nhả chữ tròn đầy và chất chứa cảm xúc, hơi thở bị cậu khống chế hoàn toàn. Thậm chí, khi hát tới câu kinh điển "*Nhưng bí mật ta giấu kín – Không ai biết được tên ta!*" cậu đã hoàn toàn quên đi lời đe dọa đáng sợ kia. Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên thật đúng lúc, giống như bản thu âm sẵn vậy, tiếp đến là đoạn cao trào thứ nhất.

Ta muốn khẽ thốt trên môi nàng.

Khi bình minh đã tỏa khắp thế gian,

Nụ hôn của ta – im lặng bị phá tan.

Nàng thuộc về ta – cho đến muôn ngàn.

Tiết Qua hát cực kì tốt! Giọng ca cao vút giống như thanh kiếm sắc nhọn có thể chém nát mọi sự nghi ngờ. Bao đôi mắt ngồi trước tivi cũng phải sáng lên vì giọng hát của cậu. Lúc này cậu đã hoàn thành hơn một nửa, chỉ cần cố thêm chút nữa, thì cậu chính là ông hoàng của tối nay. Cậu có lí do để làm như vậy vì dàn hợp ca đã bắt đầu, cậu có mười mấy giây để điều chỉnh lại tâm trạng, để hoàn thành nốt đoạn nốt cao sau cùng mà cậu đã tập luyện vô số lần.

Nhưng trong mười mấy giây ngắn ngủi đó, cậu phạm phải một sai lầm. Cũng giống như thói quen trước đây, cậu quét một lượt ánh mắt về phía khán đài, nhìn qua những khuôn mặt bị khuất phục trước giọng hát của cậu, đó là thói quen của Tiết Qua, thể hiện phong thái của một ông hoàng, nhưng điều không may ở đây là, cậu nhìn thấy Phùng Thái.

Phùng Thái giống như một mụ phù thủy sau khi ngụy trang thì trà trộn trong số khán giả, đưa ánh mắt ác độc về phía cậu. Ánh mắt đó quả thực là thứ ánh nhìn biết nói, lời nguyền rủa theo ánh mắt đến thẳng bên tai Tiết Qua:

"Mất giọng..."

Đoạn hợp xướng đã xong, cậu bắt buộc phải hát tiếp!

Hát tiếp... Mất giọng... Mất giọng... Hát tiếp...

Trong một khoảnh khắc chớp nhoáng, bên tai cậu vọng lại tiếng của Chu Vũ Lâu: "Một người ca sĩ đích thực thì phải có dũng khí biến mọi khó khăn trở thành động lực!"

Đúng vậy, hãy biết biến khó khăn thành động lực!

Cậu cất tiếng:

Hỡi đêm tối, hãy tiêu tan!

Giọng ca sôi sục:

Hỡi những vì sao, hãy trôi nhanh!

Hãy cút đi! Đồ khốn nạn!

Khi ánh bình minh ló rạng,

Ta sẽ chiến thắng!

Cậu nhìn xoáy vào đôi mắt Phùng Thái...

Ta sẽ chiến thắng!

Giây phút đó, cậu chỉ hát cho một mình trưởng khoa Phùng!

Vẫn còn câu cuối cùng…

Ta… sẽ… chiến thắng.

Đúng vậy, cậu đã nghĩ như vậy!

Đến nhịp cuối cùng, cậu thu giọng một cách gọn gàng! Đôi mắt cậu long lanh những giọt lệ xúc động, tiếng vỗ tay vang như dậy sóng, nhấn chìm mọi lời nguyền của mụ phù thủy. Cậu có chút chếnh choáng, bóng người trước mắt mờ đi. Thực ra khi hát đến nốt cao cuối cùng cậu đã có chút chóng mặt, nhưng thực lực và kinh nghiệm đã cứu rỗi cậu, những nốt cao khiến người ta rúng động của cậu vẫn trung thành "phi" đúng quỹ đạo đã định sẵn. Bài biểu diễn của cậu vô cùng hoàn hảo! Điều đó thật khiến mọi người phải khâm phục.

Cậu đã thành công!

Ông hoàng! Khi kết thúc cuộc thi, cậu giơ cao chiếc cúp quán quân.

Đêm nay không ai ngủ được.

Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan về đến nhà thì đã hơn 11 giờ. Cuộc thi kết thúc, hai vợ chồng anh cùng Tiết Qua, Lữ Thanh, Hoàng Đại Sinh kéo nhau đi ăn mừng một trận. Vốn dĩ định mời cả Phùng Thái và Chu Vũ Đình cùng đi, nhưng Phùng Thái nói đầu anh đau dữ dội nên được vợ dìu về nhà.

Cả đêm đó, Tưởng Đan vui như chính mình là quán quân vậy. Khi cuộc thi vừa kết thúc, cô đã bắt Chu Vũ Lâu gọi điện cho Tạ Lam, khoa chân múa tay kể về tình hình tại trường quay cho mẹ, tâm trạng cô cứ hưng phấn mãi như thế. Cho tới tận khi về đến nhà, sự hưng phấn vẫn không hề giảm.

Cô ngồi phịch xuống ghế sofa, xúc động nói với Chu Vũ Lâu: "Vũ Lâu này, Tiết Qua tuyệt thật đấy, chinh phục được tất cả mọi người!" Khi nói đến từ "tất cả" cô còn lắc đầu một cách rất khoa trương.

"Đúng thế." Chu Vũ Lâu cười cùng với cô, giúp cô cởi áo khoác, rồi hỏi: "Em rửa mặt không? Hay là đi ngủ luôn?"

“Phải rửa chứ, hôm nay Lữ Thanh trang điếm cho em đậm lắm.”

“Đi thôi.”

Anh đỡ Tưởng Đan vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, thấm nước lên mặt cho cô, rồi hỏi: “Hôm nay đi thay thuốc bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ bảo em hồi phục tốt, cứ như tình hình này thì sang tuần không cần dùng thuốc cũng không cần phải quấn băng nữa.”

“Không sợ bị biến thành chân gà nữa à?” Anh thoa sữa rửa mặt cho vợ.

“Anh đừng nhắc chuyện đó nữa, tối qua làm em sợ gần chết, anh còn hung dữ vậy.” Giọng Tưởng Đan ậm ừ nghe không rõ, Chu Vũ Lâu nhẹ nhàng xoa mặt vợ, “Đan Đan này, dạo này ở nhà chắc chán lắm nhỉ?”

“Không sao, coi như nghỉ phép, đợt trước em bận quá rồi.”

“Suốt ngày ở trong nhà mãi cũng không được, hay là thế này, ngày mai anh đưa em đi chơi được không?” Khi nói câu này, tay anh có chút run rẩy, anh vội đưa tay xuống chỗ vòi nước giả vờ như đang rửa tay.

“Đi đâu?”

“Đi leo núi.”

“Leo núi?” Tưởng Đan có chút ngạc nhiên, “Đã mùa này rồi lạnh queo, đi đâu leo núi chứ?”

“Đi Hạc Văn Sơn, thời điểm này ở đó phong cảnh đẹp nhất đấy.” Anh lấy khăn lau mặt cho Tưởng Đan.

“Nhưng mà...” Tưởng Đan lắc đầu, “Tay em thế này, đi dạo phố còn không tiện, đi xa vậy phiền phức lắm, thôi không đi đâu.”

“Phiền gì mà phiền? Có kêu em lái xe đâu, đi xe ngoài chỉ mất hai tiếng là đến, không khí trên núi tốt cho việc hồi phục vết thương của em.”

“Không được.” Cô giơ tay lên, “Thế này thì leo kiểu gì?”

“Leo núi thì cần gì tay, thực ra là lên đó đi dạo quanh giải tỏa tâm lí, hít thở không khí trong lành. Đi nhé?”

Chu Vũ Lâu nhìn vợ đầy hi vọng, khuôn mặt anh như toát ra hương thơm của núi rừng. Một lúc sau, dường như “hương thơm” đó khiến Tưởng Đan xúc động, cô hỏi: “Vũ Lâu, anh không thấy phiền phức sao?”

“Có gì đâu mà phiền.”

“Vậy thì tốt quá!” Tưởng Đan cuối cùng cũng đồng ý, “Anh gọi điện ngay cho Lữ Thanh đi, kêu vợ chồng cô ấy đi cùng, dù sao ngày mai cũng là Chủ nhật, họ đều rảnh rỗi.”

“Thôi đi, Lữ Thanh dành cả tuần nay cho em, chắc chắn vỡ kế hoạch viết lách của cô ấy. Em để cho người ta được nghỉ ngơi một ngày, hơn nữa tụi mình cũng lâu rồi không được ở riêng với nhau.”

“Chỉ tụi mình thôi à?”

“Ừ.”

“Ngày mai?”

“Sáng sớm mai khởi hành, được không?”

“Đương nhiên… là được!” Tưởng Đan hưng phấn trở lại, cô nhảy lên giường, hai chân đạp đạp như một đứa trẻ, “Đi leo núi thôi…”

Chu Vũ Lâu cười lên cùng cô.

Đêm nay không ai ngủ được.

Khi tiếng điện thoại vang lên, đêm đã khuya lắm. Vừa nhìn thấy số điện thoại đó, Phùng Thái đã chau mày, anh nhấc máy thấp giọng hỏi: “Mày làm gì thế hả?”

“Trưởng khoa Phùng này, sao cái chiêu trò bỉ ổi thế mà anh cũng làm được?” Giọng Đào Tử trong điện thoại đầy vẻ khinh bỉ.

“Mẹ mày đừng có nhiều lời!” Phùng Thái nghiến răng trèo trẹo, “Mày và thằng nhóc kia chơi thuốc thì phải cảm ơn tao đến

giờ này vẫn chưa báo cảnh sát!" Anh kìm nén cơn giận dữ, chỉ sợ sẽ đánh thức Chu Vũ Đình.

"Anh dám báo cảnh sát?" Đào Tử lại buông giọng khinh bỉ, "Anh làm gì to gan đến vậy. Tôi mà vào đó thì chắc chắn sẽ khai ra chuyện thối tha của anh, anh định liều một phen à?"

"Ai mà tin mấy lời đó chứ? Người ta sẽ tin bọn hút thuốc phiện sao? Đó chỉ là những lời bọn mày bịa ra để hại tao thôi, hiểu chưa? Đồ khốn!"

"Phùng Thái, anh nghe cho rõ đây, anh mà còn dám dùng thứ lòng dạ hẹp hòi đó để ra tay với người anh em của tôi, tới lúc đó đừng có trách tôi quyết liều mình. Anh nghe cho rõ đây, kể từ lần đầu tiên mỗi lần tôi gọi điện thoại cho anh đều có ghi âm cả, anh cứ nghĩ kĩ lại xem mỗi lần anh đã nói những gì với tôi, nghĩ kĩ đi rồi hãy báo cảnh sát. Nói chung, tôi thì chẳng sợ gì sất, cùng lắm thì cả hai ta cùng vào nhà lao, chỗ đó tôi từng vào, tôi thích nghi được nhưng anh thì chưa chắc. Trưởng khoa Phùng, anh tự lo liệu đi." Đào Tử tắt điện thoại.

Hôm nay, Đào Tử đã lẩn vào trong Đài truyền hình từ sớm, nhưng tới cửa trường quay thì bị bảo vệ chặn lại nên cậu sang phòng trang điểm tìm Tiết Qua, vì vậy mới biết sự uy hiếp của Phùng Thái. Lập tức, Đào Tử bảo đảm với Tiết Qua, không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần hát cho tốt, phía Phùng Thái cậu sẽ có cách giải quyết. Cho dù vậy, nhưng khi lên sân khấu biểu diễn, lúc nhìn thấy Phùng Thái, cậu cũng căng thẳng mất một lúc. May thay, tất cả đã kết thúc, cậu đã vượt qua.

Đêm nay chắc chắn Phùng Thái không ngủ nổi, anh biết Đào Tử không phải Tiết Qua, không phải chỉ vài ba lời mà dọa được cậu ta, phải dùng cách khác mới tiếp tục cuộc chơi. Anh bước vào phòng ngủ, đắp lại chăn cho Chu Vũ Đình rồi nhẹ nhàng nằm xuống. Giống như vô vàn các đêm tối khác, anh nhìn chăm chăm vào một điểm trong màn đêm đen kịt, tập trung tinh thần, mắt không hề chớp. Anh lại phải "nghĩ cách gì đó đây".

Đêm nay không ai ngủ được.

Trời sắp sáng rồi mà đôi mắt Chu Vũ Lâu vẫn mở trừng trừng. Hơi thở của Tưởng Đan đã vang lên đều đặn bên cạnh anh. Hãy ngủ cho ngon đi, anh nghĩ, mong là khi thức dậy cô ấy vẫn có được tâm trạng tốt nhất. Đúng thế, trên thế gian này có điều gì đáng quý hơn lần thức dậy cuối cùng trong đời cơ chứ?

4

Đúng là một ngày đẹp trời.

Trời trong cao xanh, ánh nắng rực rỡ, hòa quyện với những cơn gió mát lạnh rất thoải mái. Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan đang đi trên con đường quanh co trên sườn Hạc Vân Sơn, chậm rãi leo lên đỉnh núi, dưới chân toàn là lá rụng, giẫm lên trên lớp lá đó thật là dễ chịu. Người không đông, chỉ thỉnh thoảng có vài người xuống núi ngang qua trước mặt họ.

Trời đã vào thu muộn, màu xanh trên Hạc Vân Sơn không còn mấy nhưng cảnh vật xung quanh vì vậy mà trở nên tráng lệ hơn, những vạt cây bụi như trút đi lớp áo đồng phục cứng nhắc bên ngoài để khoác lên mình bộ quần áo dễ chịu hơn, mỗi loại chọn cho mình một màu sắc khác nhau, những màu sắc đó nổi bật giữa nền trời xanh thẳm, nào đỏ thẫm, vàng kim, ghi bạc...

Tưởng Đan không kìm được mà thốt lên những lời tán thưởng, lâu lắm rồi mới đến Hạc Vân Sơn, không ngờ mùa này ở đây lại đẹp đến vậy. Chu Vũ Lâu phụ họa theo cô, nhưng tâm trạng anh thì còn hỗn loạn hơn cả màu sắc ở xung quanh mình. Khi đi được hơn nửa đường, Tưởng Đan hơi mệt. Họ ngồi xuống bậc thang đá nghỉ ngơi, Chu Vũ Lâu lấy nước trong ba lô ra đưa cho Tưởng Đan uống, rồi anh cũng uống một chút.

Chu Vũ Lâu hỏi vợ: "Đan Đan này, hai đứa mình quen nhau đến giờ cũng hơn hai năm rồi nhỉ?"

"Hai năm?" Tưởng Đan vươn vai giãn gân giãn cốt, "Anh mất trí nhớ à? Mình quen nhau từ lâu rồi."

"Ừ, đúng!" Chu Vũ Lâu nhớ lại, "Lúc đó em còn là một cô nhóc, mẹ em là giáo viên của khoa anh, anh nhớ lúc đó mỗi lần

em lên khoa thì không bao giờ đi tay không, bọn anh hầu như đều nhìn thấy đủ các món ăn vặt ven đường trên tay em."

"Ha ha!" Tưởng Đan cười, đắm chìm vào kỉ niệm, "Thực ra lúc đó em chả ấn tượng gì về các sinh viên khác của khoa Thanh nhạc, trừ anh ra. Em vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp anh, là lúc anh bước ra từ phòng đàn, mặc một chiếc áo nhung màu cà phê, kẹp quyển bản nhạc dưới nách."

"Em vẫn còn nhớ rõ thế cơ à?" Chu Vũ Lâu có chút ngạc nhiên.

"Đương nhiên, chắc là duyên phận của tụi mình đã được định sẵn từ lúc đó rồi."

Duyên phận... Ha ha.

Ở đây thật yên tĩnh, khi họ không nói chuyện thì bên cạnh chỉ có tiếng chim kêu và tiếng nước chảy. Dòng suối nhỏ cách chỗ họ không xa, ngay chỗ khe núi bên dưới con đường, vẫn đi cùng họ suốt cả chặng.

"Nhớ lại kỉ niệm thật là vui, nhất là trong khung cảnh đẹp như thế này." Chu Vũ Lâu bất giác thấy chua xót trong lòng, anh cười cay đắng, "Sao anh thấy giống nói lời từ biệt nhỉ?"

"Em thấy giống như lời quan tâm trước lúc lâm chung hơn..." Tưởng Đan bật cười với ý tưởng này của mình, Chu Vũ Lâu thì lại lạnh toát người.

Họ đứng lên, Tưởng Đan nói: "Vũ Lâu này, leo đến đây thôi, em hơi mệt, đừng leo lên nữa."

Chu Vũ Lâu do dự một lúc, nói với vợ: "Sắp lên tới đỉnh núi mà giờ đi xuống thì tiếc quá, trên đó cảnh đẹp hơn, đi thôi." Tưởng Đan không đôi co nữa, theo bước chân Chu Vũ Lâu tiếp tục leo lên trên.

Cảnh vật phía trên, còn đẹp hơn.

Lại đi thêm một lát, cuối cùng đỉnh núi cũng hiện ra trước mắt. Lên đỉnh núi không khó, ban quản lí đã cho xây dựng một số lan can sắt, tay bám lan can chân đạp đất là có thể đi lên dễ dàng. Đây là nơi duy nhất cần dùng đến tay, Tưởng Đan nói với Chu Vũ Lâu: "Anh lên xem một mình đi, em ngồi dưới này đợi."

Thôi ư? Chu Vũ Lâu tự vấn. Anh nhìn những thanh lan can sắt, thở dài một hơi, vừa định từ bỏ kế hoạch kia, thì nhìn thấy Tưởng Đan giơ bàn tay quấn đầy băng gạc lên, nói với anh: "Vũ Lâu, anh đừng làm khó em nữa, em không lên được thật mà!"

Đôi tay đó giơ lên thật chẳng đúng lúc, Chu Vũ Lâu lập tức mường tượng ra lúc chúng còn khỏe mạnh. Chúng từng chơi đùa với chiếc điện thoại linh hoạt đến thế kia mà, chúng viết ra những lời uy hiếp và lăng mạ mà chẳng chút do dự! Dùng nút "gửi" để truyền đi những thông tin khiến người ta tuyệt vọng, cho dù là "người lạ mặt" hay là "cùng một người lạ mặt". Chu Vũ Lâu ngẩng đầu nhìn những thanh lan can, anh bám lấy một thanh, leo lên mấy bước, rồi nghiêng người, đưa tay về phía Tưởng Đan.

"Nào, đưa cánh tay cho anh, kéo em một cái là được." Anh nói.

Gió trên đỉnh núi lạnh hơn, nhưng mặt trời lại rực rỡ hơn. Trên này không rộng lắm, không xa chính là vách núi. Một đôi tình nhân và nhóm bạn ba người đang tụ tập ở hai đầu vách núi chơi đùa. Đôi tình nhân đứng ngắm phong cảnh xa xa, còn nhóm bạn ba người đang chơi bài.

Vách núi.

Đó chính là kế hoạch của Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu nhìn một lúc, lỗ hổng vẫn còn đó.

Vách núi đó tuy không gọi là vực sâu thăm thẳm, nhưng cúi đầu nhìn xuống vẫn khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, muốn để một người rơi xuống cũng không thành vấn đề. Ban quản lí sớm đã có biện pháp an toàn, lắp thêm lan can ở vách núi. Nếu lan can không bị mất đi vài chấn song thì đến các em nhỏ cũng không thể bị ngã xuống được. Chu Vũ Lâu cùng không nhớ rõ đã nghe ai nói, hình như trước đó không lâu có người bạn của anh tới đây chơi, lúc về có phàn nàn về vấn đề quản lí an toàn ở Hạc Văn Sơn, lan can bảo hộ đã hỏng hết mà không sửa, như vậy rất dễ xảy ra tai nạn. Vì vậy nên chiều qua, khi Chu Vũ

Lâu tìm thấy chiếc điện thoại của "cùng một người lạ mặt" trong ngăn kéo bàn trang điểm, anh đã nhớ lại câu nói đó.

Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan ngồi trên đỉnh núi, họ đều không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ra xa.

Chu Vũ Lâu đoán đôi tình nhân kia chắc sẽ nhanh chóng xuống núi, ở đây cũng không có gì nhiều để ngắm cả, càng không có gì để chơi. Nhưng mấy con bạc kia thì chưa chắc, không chừng họ ngồi chơi đến tối cũng nên. Khi nghĩ như vậy, Chu Vũ Lâu chợt cảm thấy nhẹ nhõm trong người, thậm chí còn hi vọng sự việc sẽ tiến triển như vậy. Đây là nơi duy nhất anh có thể xuống tay với Tưởng Đan, anh không thể bắt chước Lữ Thanh và Hoàng Đại Sinh đưa Tưởng Đan vào rừng sâu núi thẳm như lúc họ đi tuần trăng mật. Như vậy chỉ còn duy nhất chỗ này mới không cần tốn nhiều sức lực để đẩy Tưởng Đan xuống khe núi và chuyển vụ án giết người thành vụ tai nạn. Nhưng nếu con bạc kia mà chơi đến tối thì kế hoạch đó sẽ phải hủy bỏ.

Nhưng không ngờ đám chơi bài lại rời đi trước.

Không lâu sau, đám con bạc thu dọn chiến trường, một người trong đám đứng dậy đắc ý hét về phía núi xa: "Tôi khao cả nhóm!" Vách núi lập tức lặp lại lời hứa của cậu ta, trong tiếng vọng của lời hứa, cả đám cười vang rồi cùng nhau xuống núi. Chu Vũ Lâu thậm chí muốn lập tức theo họ đi xuống luôn, nhưng đúng lúc đó, anh chợt nhìn thấy, cậu bạn trai của đôi tình nhân đang ngắm cảnh quay đầu nhìn lại phía mình. Cậu ta đứng dậy rồi chạy về phía anh. Anh bất chợt run rẩy! Trúng kế rồi, cái bẫy của Tưởng Đan! Họ là đồng bọn của nhau sao? Nhưng rất nhanh anh thấy mình đã quá căng thẳng, cô gái đó cũng vội đuổi theo bạn trai, ngã đè lên bạn mình, rồi cả hai cười vang khắp núi. Sau đó, họ nắm tay nhau đi xuống.

Tình thế thay đổi quá nhanh! Không hề cho người ta chút thời gian suy nghĩ. Gần như chỉ trong chớp mắt, trên đỉnh núi chỉ còn lại hai người họ.

Trong lòng Chu Vũ Lâu thực sự rối bời!

Anh buộc phải đưa ra quyết định trong thời gian ngắn nhất, chỗ này không thể mãi mãi chỉ thuộc về họ, lát nữa sẽ lại có người đi lên đây ngay. Một là đưa Tưởng Đan về, hai là...

Làm hay không làm? Làm, không làm? Làm không...

Gió trên đỉnh núi thổi mạnh hơn, tóc Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan bị gió thổi bay rối bời. Chu Vũ Lâu nghiến chặt răng, đỡ Tưởng Đan dậy, nói với cô: "Gió to quá, ở đây chút nữa rồi đi xuống thôi. Qua bên kia ngắm cảnh đi."

Anh đỡ Tưởng Đan ra phía lỗ hổng của lan can. Anh vẫn đang nghĩ, Tưởng Đan có nhận ra ý đồ của anh không? Nếu cô ấy phản kháng thì phải làm thế nào? Nhưng tới tận khi ra đến chỗ đó rồi anh vẫn chưa nghĩ xong. Còn Tưởng Đan dường như vẫn chưa phát giác ra điều gì, họ cứ tự nhiên đứng ở đó.

Tưởng Đan đứng sát chỗ lỗ hổng, phía dưới lỗ hổng chính là vách núi.

"Em dám thò đầu nhìn xuống dưới không?" Chu Vũ Lâu hỏi.

"Có gì mà không dám." Tưởng Đan bật cười, nụ cười có chút căng thẳng. Cô nói với Chu Vũ Lâu: "Nhưng mà... anh phải đứng phía sau đỡ em."

"Thôi, sẽ bị chóng mặt đấy."

"Không sao đâu, em muốn xem, anh đỡ em nhé."

"Thôi được." Chu Vũ Lâu đỡ lấy eo cô.

Hai lòng bàn tay Chu Vũ Lâu đầy mồ hôi. Tưởng Đan đang đứng ngay trước chỗ lỗ hổng, cách cái chết chỉ bằng một màn không khí. Cơ thể cô từ từ vươn ra phía trước... Trời ạ! Chu Vũ Lâu bỗng phát hiện ra, cô thậm chí còn không thèm bám tay vào lan can hai bên! Như vậy có nghĩa rằng, anh chính là ngoại lực duy nhất của cô, chỉ cần anh đẩy nhẹ một chút, giống như đẩy một cánh cửa khép hờ, thì cô ấy sẽ không còn cơ hội nào để giãy giụa, thậm chí không kịp kêu lên một tiếng là đã rơi xuống vực sâu. Tại sao lại như vậy? Đây là điều trước đó anh chưa từng nghĩ đến. Anh chỉ nghĩ đến việc Tưởng Đan sẽ phản kháng thế nào? Lúc đó anh phải đối phó thế nào? Nhưng anh chưa hề nghĩ đến tình huống này.

Có đấy không?

Hả?

Hả?

Anh sắp điên lên mất rồi! Không phải anh chưa từng giết người, nhưng lúc đó giết Triệu Đạc là do bị đẩy vào tình thế không thể nào khác, nhưng giờ đây đích thân anh đang thực hiện kế hoạch mưu sát nham hiểm mà đối tượng phải hi sinh lại chính là vợ mình.

Vợ – người biết nội tình – kẻ tống tiền – người lạ – người bị hại... Trời ơi, cái logic quỷ quái gì thế này.

Thôi được! Chu Vũ Lâu quyết định để cho cô tự quyết định vận mệnh của mình. Nếu cô ấy nói "Được rồi!" thì họ sẽ về nhà.

Anh hỏi: "Em xem xong chưa?"

"Chưa, chờ em chút đã." Tưởng Đan nói, tiếp đến, giống như chưa thỏa mãn, cô lại rướn người sâu hơn một chút. Bàn tay Chu Vũ Lâu đang đặt ở eo cô giữ chặt hơn.

"Đúng rồi, anh giữ chặt một chút." Tưởng Đan nói.

Không thể chặt thêm được nữa, anh đã gom hết sức mạnh dồn vào đôi bàn tay! Trọng tâm của Tưởng Đan nằm ở chỗ anh, anh chỉ cần run tay thì mọi sự giãy giụa đều tan biến. Chu Vũ Lâu hít một hơi thật sâu. Anh lẩm bẩm trong đầu, "ba mươi vạn, ba ngày, người đầu gối tay ấp, phản bội, tống tiền, uy hiếp, vợ, sỉ nhục, người lạ mặt, những ngón tay gửi tin nhắn." Sau đó, anh nhắm mắt lại. Cũng nên kết thúc mọi chuyện. Anh lên gân, hít một hơi dài, nghiến răng, đẩy mạnh...

5

Đúng lúc đôi tay Chu Vũ Lâu chuẩn bị đẩy thì cùng lúc đó... cùng lúc đó... phía sau lưng anh vọng lại tiếng một người phụ nữ: "Em tìm thấy rồi!"

Đó là một giọng nói hết sức mạnh mẽ!

Nghe nói, phản ứng nhanh nhất của con người là một phần tám giây. Không biết lúc đó, Chu Vũ Lâu có đạt được tốc độ như vậy hay không nhưng nói chung, đó đúng là một sự nghịch chuyển đáng kinh ngạc! Lực trên đôi bàn tay Chu Vũ Lâu đổi chiều trong tích tắc, lôi Tưởng Đan quay ngược trở lại rồi ôm cô vào lòng! Hai người họ ngã ngửa ra sau, Tưởng Đan nằm đè trên người Chu Vũ Lâu.

"Á!"

Trên đỉnh núi lại vọng lại tiếng hét của người phụ nữ. Sau đó, không khí dường như đông lại, tựa hồ đến gió núi cũng ngừng thổi, chỉ còn tiếng thở gấp gáp sợ hãi của Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan luẩn quẩn quanh vách núi.

Một sự thay đổi trong chớp mắt!

Sửng sốt!

Tất cả mọi người đều sững sờ. Đỉnh núi giống như chiếc bình thủy tinh được hút chân không. Suốt một lúc lâu, Chu Vũ Lâu và Tưởng Đan vẫn giữ nguyên tư thế như lúc ngã xuống. Chu Vũ Lâu toàn thân mềm nhũn, thực sự cảm nhận được cảm giác khoảng cách tựa một đời người là thế nào. Anh đờ đẫn một lúc lâu mới từ từ tỉnh táo trở lại, quay đầu lại thì thấy đôi tình nhân vừa xuống núi lại quay trở lên, họ cũng đang đứng sững người phía sau anh. Cậu thanh niên mặt cắt không còn giọt máu, cô gái

cũng mặt tái nhợt, lắp ba lắp bắp: “Xin, xin lỗi, không phải em cố tình dọa anh chị, bọn em chỉ, chỉ là…”

Lúc này, cuối cùng Tưởng Đan cũng có thể lên tiếng, cô run rẩy quát cô gái: “Làm cái gì thế? Nguy hiểm lắm có biết không? Suýt chút nữa bọn chị rơi xuống vách núi rồi, may mà chồng chị phản ứng nhanh.”

“Em xin lỗi, máy ảnh của bọn em bị rơi ở đây, bọn em quay lại tìm…”

Chu Vũ Lâu nhìn theo hướng mắt của cô gái, thấy chiếc máy ảnh bị rớt trong đám cỏ.

Chu Vũ Lâu ngồi dậy, ôm lấy Tưởng Đan. Tưởng Đan vẫn còn run rẩy, toàn thân cô dựa hẳn vào người chồng, mong tìm thấy chút năng lượng từ lồng ngực thênh thang của anh. Hiển nhiên là cô không phát giác thấy điều gì khác lạ ở giây phút đó.

Chu Vũ Lâu không biết phải nói gì với vợ mình, những lời an ủi như mắc kẹt trong cổ họng anh, không nuốt xuống được mà cũng chẳng nói ra được. Anh cũng không biết được nếu vừa rồi không có tiếng hét của cô gái đó thì anh có thật sự đẩy Tưởng Đan xuống vách núi hay không. Sự thật, nếu anh nhẫn tâm muốn làm như vậy thì chỉ cần buông tay thôi là được. Anh hoàn toàn không cần phải đẩy, chỉ cần buông tay thì cơ thể Tưởng Đan có thể tan biến không một dấu vết. Nhưng đôi bàn tay của anh chưa hề rời khỏi người Tưởng Đan, vẫn luôn duy trì tư thế đó, ôm chặt lấy hai bên eo của cô. Tiềm thức của anh vẫn đang gào thét ra lệnh cho đôi bàn tay dừng lại. Còn trong thực tế, tiếng hô trong vô thức của cô gái đó chính là mệnh lệnh dừng lại. Vậy, nếu không có tiếng hô đó thì sao, trong khoảnh khắc cuối cùng hai cánh tay anh có kéo về phía sau không? Có không?… Chu Vũ Lâu tự hỏi trong lòng. Nhưng anh không thể trả lời, không thể đưa ra bất kì đáp án nào.

Đúng vậy, không có “nếu như” nữa. Sau tiếng kêu đó thì “nếu như” đã không còn chút ý nghĩa nào, chỉ khiến tâm trạng kích động của anh trở nên điên cuồng một cách triệt để. Trên đời này, truy hỏi “nếu như” là một việc giày vò con người nhất, một

là ngước nhìn thiên đường trên cao rồi thở dài, hai là thoi thóp trước cửa địa ngục.

Chu Vũ Lâu chém nát cái "nếu như" đó.

Giờ đây anh không muốn nghĩ ngợi gì hết, trong lòng anh đang rối như tơ vò, anh loạng choạng đứng dậy.

Đúng lúc đó điện thoại của anh reo lên.

Trong tình hình đó mà điện thoại đột nhiên đổ chuông khiến Chu Vũ Lâu giật thót người, nhưng cũng chỉ đơn giản là giật mình mà không nghĩ ngợi gì nhiều. Thậm chí, khi ý thức được đó là nhạc báo tin nhắn anh cũng không mấy để tâm. Mãi cho tới khi anh cầm điện thoại lên, bấm nút xem, đôi mắt anh mới mở to:

Trước 5 giờ chiều mai, mười lăm vạn.

Tin nhắn thứ hai giống như bồi thêm một nhát dao vào cơ thể của người đã chết:

Đây là cơ hội cuối cùng của anh.

Anh thực sự đã bị đánh gục.

6

Đêm đã khuya, ánh trăng hắt vào phòng ngủ qua lớp rèm mỏng, căn phòng ngủ thật lạnh lẽo.

Tưởng Đan đã ngủ say từ lâu. Hôm nay cô thực sự rất mệt nên ngủ say tít mít, thi thoảng còn phát ra tiếng ngáy nhẹ. Chu Vũ Lâu vẫn ôm chặt cô, để khuôn mặt cô ép sát vào lồng ngực anh, cho dù là như vậy vẫn không làm vơi đi được cảm giác day dứt áy náy trong anh. Mỗi hơi thở của vợ giống như những ngọn roi đang đánh vào người anh, khiến anh càng cảm thấy có lỗi, hối hận vô cùng.

Anh quay đầu lại nhìn về phía chiếc bàn trang điểm.

Chiếc bàn trang điểm được thiết kế theo phong cách Mỹ giờ giống như một con ma cây hiện nguyên hình dưới ánh trăng đầy ma mị. Một nỗi sợ hãi thấu xương lại trỗi dậy trong tim Chu Vũ Lâu mà không tài nào xua tan được. Anh chợt nhớ lại hồi còn nhỏ, vườn sau nhà anh có một cái kho. Cửa sổ nhà kho đó đã hỏng từ lâu, do trong kho chẳng có đồ đạc gì có giá trị nên bố anh cũng lười không thèm sửa. Một ngày Chủ nhật nọ, trong nhà có khách, khi ăn cơm trưa, mẹ bảo anh vào kho lấy cho bà mấy cái ghế. Vừa mở cửa kho anh đã bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ. Phải một lúc sau, anh mới nhớ ra là cần phải gọi người lớn tới.

Trong kho từng có vị khách không mời mà đến. Trên sàn có mấy cọng lông vũ vừa to, vừa dài, rất cứng lại có vết máu. Chưa bao giờ anh nhìn thấy chiếc lông vũ nào to dài như vậy. Sau đó bố anh và mấy bác hàng xóm nghiên cứu mãi vẫn không biết đó là lông của loài chim nào. Chỉ có một chút suy đoán đó là của một loài chim rất to, không phải tầm như kền kền thì cũng là chim ưng. Có tất cả ba cọng lông vũ, cọng nào cũng dính đầy

máu. Trời đất, ai mà tưởng tượng được trong một đêm tĩnh mịch nào đó, một con kền kền giương đôi cánh dính đầy máu, bay vào vườn sau nhà mình chứ?

Cũng giống như con kền kền đó! Chu Vũ Lâu nghĩ, có người đã lẻn vào nhà anh, vào phòng ngủ của anh, mở chiếc ngăn kéo bàn trang điểm đó ra, dẹp mở chai lọ sang một bên để đặt chiếc điện thoại đó vào. Chuyện này chỉ có thể xảy ra một tuần gần đây thôi. Chủ nhật tuần trước anh vẫn còn nhận được ba tin nhắn từ chiếc điện thoại đó, còn hôm qua, chiếc điện thoại xuất hiện trong ngăn kéo bàn. Sự chuyển biến này xảy ra quá lặng lẽ, mới nghĩ thôi cũng khiến người ta phải lạnh toát sống lưng.

Không phải nghi ngờ gì, người đó vào nhà anh một cách đàng hoàng, bởi cửa và cửa sổ đều không có dấu hiệu hư hỏng gì.

Thử nghĩ xem nào, tên khốn nạn đó dùng khuôn mặt tươi cười để lừa mình mở cửa, nhẹ nhàng lẻn vào nơi mình ngủ, đặt cái công cụ giày vò mình vào ngay đầu giường, sau đó ung dung chờ đợi vở hài kịch tồi tệ của đời mình! Còn sự thách thức nào ngông cuồng hơn thế? Còn sự sỉ nhục nào khiến người ta bối rối hơn thế?

Là ai chứ?

Người có cơ hội nhất đương nhiên là Lữ Thanh, cô ấy ngày nào cũng ở đây, ngày nào cũng có cơ hội làm chuyện đó. Nhưng cũng chính vì thế mà anh nghĩ rằng không thể là cô ấy, chẳng ai lại ra tay ở nơi bản thân mình dễ bị bại lộ nhất như vậy cả.

Anh rà soát lại những vị khách đã tới nhà trong một tuần gần đây.

Tuần trước, sau khi Tưởng Đan bị bỏng, mấy nhân viên công ty gas có tới, nhưng họ không vào phòng ngủ. Tạ Lam, Tưởng Tư Nghiệp, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh có vào phòng ngủ. Nếu như trong số họ có người là tên tống tiền, thì họ cũng không thể bỏ điện thoại vào bàn trang điểm được, vì họ không có cơ hội ở một mình.

Tiếp đó, thứ Hai, thứ Ba, thứ Tư, thứ Sáu, ngoài Lữ Thanh ra thì không có ai đến cả.

Thứ Năm có rất nhiều người đến nhà anh: Phùng Thái, Triệu Mộng Đông, thầy Trần, Vương Nguyệt, các thầy cô Khoa Thanh nhạc có: Liễu Điệp, Lý Thiếu Ba, Trịnh Nghĩa Vi, Kim Nhạn, thêm Chu Vũ Đình, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh. Trừ Lữ Thanh ra thì còn hơn mười người nữa, tên tống tiền nhất định là một trong số đó! Tên đó biết chân tướng việc mình giết người, mưu đồ muốn chiếm lấy ba mươi vạn, chơi đùa coi mình như một đứa ngu ngốc, còn khiến mình thiếu chút nữa giết người vợ vô tội!

Ngày hôm đó Chu Vũ Lâu đi ngân hàng, khi anh quay về thì khách đã ngồi chơi được một lúc. Chu Vũ Lâu nghĩ, nhất định là trong khoảng thời gian đó, một trong số họ đã âm thầm rời khỏi tầm mắt của mọi người, lén lút vào phòng ngủ, hoàn thành âm mưu thâm hiểm đó! Cho nên vừa rồi, mãi cho tới trước khi ngủ, Chu Vũ Lâu vẫn đang hỏi Tưởng Đan, ngày hôm đó có ai vào phòng ngủ một mình không, nhưng Tưởng Đan không nhớ gì cả.

Tưởng Đan trở mình, xoay mặt ra khỏi ngực anh, Chu Vũ Lâu giúp cô đắp lại chăn.

Trời đã chuyển lạnh, Chu Vũ Lâu nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài. Mặt trăng đã trốn sau những đám mây, trong phòng ngủ trở nên tối hơn, nhưng chiếc bàn trang điểm trong mắt anh vẫn rất rõ nét, trước mắt anh vẫn hiện lên hình ảnh mười người đó, từng người một, từng người họ đứng trước bàn trang điểm, kéo ngăn kéo ra, để điện thoại vào trong, sau đó ngẩng đầu nhìn anh với vẻ đắc ý.

Mười người... Chủ nhân chiếc điện thoại... Tên tống tiền... Chân tướng... Giữa màn đêm đen, toàn thân Chu Vũ Lâu nóng rực.

Nhất định phải tìm ra hắn ta! Có ông trời làm chứng, bản chất của trò chơi giờ đã thay đổi, ba mươi vạn chưa phải là kết thúc, phải để cho tên khốn đó trả giá cho sự liều lĩnh của mình thì mới là cái kết thực sự.

Nhất định phải tìm ra hắn ta. Suốt đêm, Chu Vũ Lâu cứ lặp đi lặp lại lời thề đó.

Khi Lữ Thanh bước vào thì Chu Vũ Lâu vừa mặc xong áo khoác.

Bây giờ là 8 giờ sáng ngày hôm sau, Tưởng Đan vẫn chưa thức dậy. Thường thì giờ này Chu Vũ Lâu đã đi làm từ lâu rồi, nhưng hôm nay thì không, rõ ràng anh đang chờ cô.

"Anh ngủ không ngon à?" Lữ Thanh thấy mắt anh hơi đỏ.

"Cũng tàm tạm."

"Sao anh vẫn chưa đi làm?"

"Hai tiết đầu anh không phải lên lớp."

"Hôm qua mọi người đi chơi ở Hạc Vân Sơn vui chứ?"

"Ừ!" Chu Vũ Lâu trả lời nhưng trong lòng đau nhói. Anh đã thề sẽ không bao giờ tới nơi đó nữa. Anh bảo Lữ Thanh ngồi xuống ghế sofa.

"Lữ Thanh, có chuyện nhỏ này anh muốn hỏi em."

"Anh hỏi đi."

"Ờ..." Anh nghĩ ngợi nên mở đầu thế nào mới không làm cô ấy hoảng sợ, "Có một chi tiết nhỏ nhờ em nhớ lại giúp anh, xem em có còn ấn tượng gì không."

"Chi tiết gì cơ?"

"Thứ Năm tuần trước, có rất nhiều khách đến nhà anh, em có nhớ không?"

"Em nhớ."

"Em có nhớ là, hôm đó, trước khi anh về, có ai trong số họ đã một mình vào phòng ngủ của anh không?"

"Vào phòng ngủ... một mình?"

"Ừ, em nhớ lại đi."

"Mất đồ gì ạ?"

"Nguyên nhân anh nói với em sau, chuyện này liên quan đến việc rất hệ trọng, em có nhớ lại được gì không?"

"Một mình... vào phòng ngủ..."

"Có không?" Ánh mắt của anh đầy vẻ sốt ruột.

"À, anh nói đúng, hình như thiếu một người thật."

“Thiếu một người?” Chu Vũ Lâu trợn tròn mắt!

“Vâng.” Lữ Thanh từ từ kể, “Hôm đó, sau khi mọi người vào nhà đều thấy ngôi nhà bố trí rất đặc biệt nên Tưởng Đan dẫn mọi người đi tham quan một vòng. Sau đó khi mọi người trở lại phòng khách ngồi thì Tưởng Đan nhờ em đi gọt táo, em mới đếm xem có bao nhiêu người, sau khi rửa táo xong em mang ra phòng khách. Nhưng khi phát đến em và Tưởng Đan thì chỉ còn lại mỗi một quả. Lúc đó em cũng không để ý, cứ nghĩ là do em đếm nhầm. Giờ anh hỏi em mới nhớ lại, vậy có nghĩa là lúc em đếm người thì có một người không ở trong phòng khách?”

“Là ai?” Chu Vũ Lâu gần như thét lên!

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Vẻ kích động của Chu Vũ Lâu khiến Lữ Thanh ngạc nhiên.

“Em đừng hỏi nữa.” Chu Vũ Lâu cảm thấy anh càng ngày càng tiến gần tới tên đó hơn! “Em nhất định phải nhớ lại thật kĩ xem lúc em đếm người thì ai vắng mặt. Trong số khách hôm đó có Phùng Thái, Triệu Mộng Đông, Liễu Điệp, Lý Thiếu Ba, Trịnh Nghĩa Vi, Kim Nhạn, thầy Trần và Vương Nguyệt, họ đều là đồng nghiệp của anh, còn có em gái anh Vũ Đình, à còn có chồng em Hoàng Đại Sinh, tất cả là mười người, em nhớ lại xem nào.”

“Đại Sinh chắc chắc là có rồi, Phùng Thái cũng có… À không, hình như anh ta không có trong phòng khách. À… Không, anh ta có, đúng rồi, có mặt. Em gái anh cũng có mặt… Ai da, hình như là không, em không nhớ rõ đâu…” Lữ Thanh lắc đầu thất vọng, “Em không có ấn tượng về em gái anh. Liễu Điệp là cái cô trang điểm rất đậm đúng không? Cô này chắc chắn có mặt, Trịnh Nghĩa Vi… là cái người đeo kính hói đầu ấy hả?”

“Đúng rồi.”

“Anh ta cũng có mặt, những người khác em không có ấn tượng gì cả. À mà đúng rồi, còn có cô Vương Nguyệt nữa, trước đó em đã gặp cô ấy rồi, lúc đó cô ấy… chắc là có mặt…”

“Có hay là không?”

“Em không nhớ rõ.”

“Triệu Mộng Đông thì sao? Em còn ấn tượng không? Người không cao lắm, trung tuổi, bụng to ấy.”

“Anh ta… Thực tình em không nhớ rõ nữa.”

“Thầy Trần thì sao? Người lớn tuổi nhất ấy, thầy ấy là cán sự ở khoa anh.”

“Cũng… không nhớ rõ.”

“Lý Thiếu Ba và Kim Nhạn có không? Lý Thiếu Ba là người thấp gầy, Kim Nhạn là cô mập mập ấy.”

“Lý Thiếu Ba thì em không có ấn tượng, nhưng cô mập mập thì có mặt. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Trong phòng ngủ mất thứ gì mà làm anh căng thẳng vậy?”

Câu trả lời của Lữ Thanh hiển nhiên là khiến Chu Vũ Lâu rất thất vọng.

“Không có gì, sau này rảnh rỗi anh kể cho em sau. Ngoài ra…” Anh nhìn Lữ Thanh với ánh mắt khẩn thiết, “Chuyện anh hỏi em vừa rồi em đừng nói lại với Tưởng Đan nhé.”

Lữ Thanh gật đầu, Chu Vũ Lâu ra khỏi nhà.

Vẫn là quán cà phê đó, vẫn là hai tách cà phê, Chu Vũ Lâu và Tần Phương ngồi đối diện nhau.

Tần Phương lấy một điếu thuốc trong hộp ra châm lửa hút rồi nói với Chu Vũ Lâu: “Không ngờ thầy lại hẹn tôi ra đây, hai phút trước khi thầy gọi cho tôi, tôi còn đang nghĩ chuyện của thầy đấy.”

“Chuyện của tôi?” Chu Vũ Lâu nhìn cô với vẻ bất an.

“Đúng thế, hôm trước tôi đã xem phần thi của học trò thầy trên tivi rồi thật xúc động, thế nên tôi có một ý tưởng mới.”

“Ý tưởng gì?”

“Thầy làm sao thế?” Tần Phương nhìn anh, “Như có tâm sự gì vậy.”

Chu Vũ Lâu thở dài, cúi đầu xuống, rồi lại ngẩng đầu lên, nặng nề cất lời: “Cô Tần này…”

“Gọi tôi là Tần Phương, người bạn cũ ạ.”

“Tôi biết thế này là rất mạo muội, nhưng… phải nói thế nào nhỉ, tôi đang gặp chút khó khăn, tôi hi vọng là, tôi làm như vậy sẽ không khiến cô hiểu lầm. Tôi muốn… có thể… nhờ cô…”

“Thầy nói đi, thầy cần bao nhiêu?”

Chu Vũ Lâu kinh ngạc nhìn Tần Phương. Tần Phương thì lại nhìn anh cười như đang ngồi trước một cậu bé vừa chọc cười cô.

“Thông thường một người đàn ông đàng hoàng sẽ cảm thấy rất lúng túng khi phải làm phiền người khác. Tôi có thể hiểu được, thầy cứ nói đi, thầy cần bao nhiêu tiền?”

“Cô cứ để tôi giải thích trước đã, gần đây tôi…”

“Thầy không cần phải nói nguyên nhân với tôi.” Tần Phương chỉ vào chiếc túi của cô, “Nếu là rắc rối bình thường thì trong đây đều có thể giải quyết được hết, thầy chỉ cần nói với tôi là tôi phải lấy bao nhiêu ở trong này ra cho thầy là được.”

“Mười lăm vạn.” Chu Vũ Lâu lấy hết dũng khí nói ra từ đó, anh thật sự mong lúc đó mình là người vô hình.

“Mỗi chút thế thôi à?” Tần Phương cười nhẹ, “Thầy đừng căng thẳng quá như vậy, từng này không là gì, thực ra tôi đang tính tiêu một khoản tiền lớn chỗ thầy đấy.” Cô nhìn anh đầy vẻ thần bí, “Thầy cứ chờ viện trưởng báo tin tốt cho thầy đi.”

“Vậy à…”

Đó là buổi trưa ngày thứ Hai.

2 giờ chiều, tài khoản của Tiêu Hải Bằng lại được cộng thêm mười lăm vạn nữa. Khi giao dịch kết thúc, Chu Vũ Lâu không hề thấy chút nhẹ nhõm nào.

“*Giờ mới bắt đầu thôi.*” Anh tự nhủ. Sau đó, điện thoại anh đổ chuông.

Là tin nhắn:

Giao dịch kết thúc!

Chu Vũ Lâu chậm rãi nhắn trả lời:

Anh đã từng tới nhà tôi?

Đối phương:

Anh phát hiện ra rồi à?

Chu Vũ Lâu:

Khốn nạn!

Đối phương hỏi lại anh:

Có vui không?

Chu Vũ Lâu:

Suýt chút nữa anh đã hại chết vợ tôi!

Đối phương:

Đó là sự trừng phạt vì anh đã chậm chuyển tiền.

Chu Vũ Lâu:

Đừng bao giờ để tôi tìm ra anh!

Đối phương:

Được thôi!

Sau cùng, đối phương lại gửi lời chúc tới anh:

Chúc anh sống lâu.

Chu Vũ Lâu không thèm để ý đến anh ta. Anh gọi một chiếc taxi, đi thẳng tới đường Tú Phủ Tây, khu Nam Liễu. Trên tấm biển là một dòng chữ to màu đen: THƯỞNG LỚN CHO NGƯỜI TÌM RA HUNG THỦ GIẾT CON GÁI TÔI. Bên cạnh dòng chữ là ảnh của Bạch Tiểu Khê. Mẹ Bạch Tiểu Khê tay cầm tấm biển, im lặng ngồi ở cầu thang đá trước Sở cảnh sát.

Mẹ Bạch Tiểu Khê đã ở lại thành phố Tân Giang hơn một tuần, bà chuyển vị trí ngồi từ nhà Triệu Đạc sang trước cửa Sở cảnh sát cũng đã được mấy hôm. Bà cũng không biết cứ duy trì như vậy có đem lại kết quả gì không, nhưng ngoài cách đó ra thì bà không nghĩ được biện pháp nào khác để giúp con gái mình. Người bên nhạc viện và phía cảnh sát đều đã đến khuyên nhủ bà, nhưng ai cũng phải bó tay trước người mẹ đang đứt ruột nát gan.

Khi Chu Vũ Lâu bắt đầu tìm kiếm ở khu Nam Liễu thì một cụ ông đi ngang trước cửa Sở cảnh sát. Ông ngẫu nhiên nhìn thấy mẹ Bạch Tiểu Khê, nhưng tấm biển của bà khiến ông tò mò. Ông vốn quan tâm đến các vấn đề xã hội, đột nhiên thấy một người

phụ nữ luống tuổi cầm tấm biển ngồi trước Sở cảnh sát thì thấy cảnh tượng này không bình thường chút nào. Cho dù ông già cả hoa mắt thì vẫn nhận ra được vẻ đau thương trên khuôn mặt của người phụ nữ đó. Khuôn mặt đó làm ông cảm động, ông quyết định tiến đến gần. Cho dù không giúp được gì thì chí ít cũng tìm hiểu cho rõ sự tình.

Mười phút sau, ông tiến vào bên trong Sở cảnh sát.

Khi Tần Phương vào phòng viện trưởng, Tạ Lam tuy cố gắng kìm nén nhưng cũng không che hết được sự xúc động trong lòng. Vừa rồi họ mới gọi điện cho nhau, nên Tạ Lam biết rõ mục đích lần viếng thăm này của Tần Phương.

Thật tình mà nói, đối với sự nhiệt tình của nữ doanh nhân này, Tạ Lam cảm động tới rơi nước mắt. Điều này không chỉ đơn thuần là cô ấy đã đầu tư hết khoản tiền lớn này đến khoản khác cho nhà trường, mà nguyên nhân chủ yếu là thời điểm. Thời gian qua, sự cố cái chết của hai nữ sinh khiến cho nhà trường thanh danh bê bối. Với tư cách là viện trưởng, mỗi lần đi họp với lãnh đạo cấp trên, Tạ Lam không khỏi phải cúi đầu. Bà thấy "địa bàn" của bà cứ như bị ám lời nguyền vậy, chuyện rủi xảy ra liên miên. Nhưng bắt đầu từ tuần trước thì gần như đã qua hết vận rủi, đầu tiên là nhà trường có giáo sư trẻ tuổi nhất Tân Giang, sau đó có người chấp nhận bỏ ra năm mươi vạn để đầu tư cho nhà trường thành lập quỹ, tiếp đến là cậu sinh viên Tiết Qua giành được giải quán quân... Chuyện vui đến dồn dập! Điều khiến bà vui mừng nhất là hôm nay, một tin đại hỉ như từ trên trời rơi xuống.

Trong lúc Vương Nguyệt pha trà, Tạ Lam nói với Tần Phương: "Cô Tần này, cho dù lần này chúng ta hợp tác có thành công hay không, tôi cũng xin thay mặt cho toàn thể thầy trò nhạc viện Tân Giang gửi tới cô lời cảm ơn sâu sắc!"

Tần Phương cười nhẹ: "Viện trưởng Tạ, cô không phải khách sáo như vậy đâu, quyên góp cho giáo dục vốn là việc mà một doanh nghiệp có lương tâm nên làm, chưa kể là tôi đang đầu tư

cho một trường học có tiềm năng như quý trường. Mà nói thật, đây cũng liên quan tới sở thích của tôi. Từ nhỏ, tôi đã rất thích âm nhạc. Hôm trước, khi xem buổi thi chung kết xong tôi đã rất xúc động, lập tức gọi điện ngay cho các cổ đông quan trọng, họ cũng rất tán thành kế hoạch này của tôi."

"Cô Tần này!" Tạ Lam vội vã muốn bày tỏ ý định của mình, "Phòng hòa nhạc của học viện chúng tôi bây giờ là được sửa lại từ một kiến trúc cũ trước năm 1949, mấy năm trước cũng chỉ tu sửa đơn giản bên ngoài. Vừa rồi khi chúng ta nói sơ qua trong điện thoại, trong đầu tôi vụt ra hai ý tưởng. Hoặc là tu sửa lại phòng hòa nhạc, hoặc là thôi thì xây thêm hẳn một phòng hòa nhạc mới ở mảnh đất trống phía Đông của trường, không biết cô thấy phương án nào hơn?"

"Tôi thế nào cũng được, chuyện này nhà trường cứ tự quyết định, tôi chỉ chi tiền thôi, những việc còn lại phiền viện trưởng Tạ phải vất vả một chút."

Sự khách sáo của vị doanh nhân khiến Tạ Lam không biết phải nói gì cho phải. Bà nghĩ một lúc rồi nói: "Thực ra, làm theo phương án nào còn phải xem bên phía quý doanh nghiệp đầu tư được bao nhiêu, chúng tôi sẽ căn cứ trên số tiền đó để lên phương án."

"Năm triệu." Tần Phương nhẹ nhàng nói.

"Năm triệu..." Con số này hiển nhiên sẽ khiến người nghe bất ngờ! Tạ Lam không kịp che giấu sự kinh ngạc, tất cả đều thể hiện trên khuôn mặt bà. Vương Nguyệt đang bê trà vào cho khách, nghe thấy cũng suýt chút nữa đánh rơi tách trà xuống đất.

"Năm triệu." Tần Phương nhắc lại lần nữa, "Hôm qua chúng tôi đã họp hội đồng quản trị, cảm thấy nhạc viện Tân Giang là trường hàng đầu về âm nhạc, cũng nên có một phòng hòa nhạc cho xứng tầm. Khoản tiền này cũng chưa chắc đã đủ, phần còn lại nhờ viện trưởng Tạ và mọi người cùng nghĩ cách."

"Được, được." Tạ Lam vội vã trả lời, cảm thấy hôm nay cái miệng của mình không nghe lời chút nào. Bà thầm tự trách

mình đã làm mất chút uy nghiêm của một vị viện trưởng.

Tạ Lam uống ngụm trà, sau đó vừa nói như đang bàn bạc với Tần Phương, lại giống như đang tự nhủ với mình: "Nếu như phía cô có thể đầu tư năm triệu, trường chúng tôi góp thêm một chút thì có thể xây một phòng hòa nhạc hiện đại mới ở khu đất trống phía Đông, phòng hòa nhạc cũ cũng có thể giữ lại. Dù sao đó cũng là một tòa kiến trúc cũ rất có giá trị, có thể cải tạo lại để sử dụng vào việc khác."

"Nhưng chúng tôi cũng có một yêu cầu." Tần Phương nói.

"Cô cứ nói." Tạ Lam dứt khoát. Xem ra chỉ cần Tần Phương không đòi giết người của nhạc viện thì chuyện gì bà cũng có thể đồng ý.

"Chúng tôi muốn đặt tên cho phòng hòa nhạc này là 'Phòng hòa nhạc Vũ Lâu'."

"Phòng hòa nhạc Vũ Lâu?" Tạ Lam và Vương Nguyệt đều hết sức bất ngờ.

Tần Phương phá tan sự im lặng: "Đúng thế, chúng tôi kiến nghị đặt tên là 'Phòng hòa nhạc Vũ Lâu'. Sở dĩ chúng tôi quyết định chi khoản tiền này, phần lớn là từ sự công nhận và đánh giá cao tài năng của thầy Chu Vũ Lâu. Thầy ấy có nhiều thành tích xuất sắc như vậy, học sinh em nào cũng là trụ cột, bản thân thầy Chu lại là giáo sư trẻ nhất Tân Giang, tôi nghĩ thầy ấy hoàn toàn đủ tư cách để đại diện cho trình độ cao nhất ở đây. Tôi nghĩ là viện trưởng Tạ cũng sẽ hiểu chúng tôi đã chi tiền thì nhất định phải chi vào chỗ có giá trị nhất, đây cũng là ý của toàn thể hội đồng quản trị bên chúng tôi."

"Phòng hòa nhạc Vũ Lâu..." Tạ Lam nhắc lại cái tên giống như một giấc mơ. Trên thực tế, từ bất kỳ khía cạnh nào, đề nghị của Tần Phương cũng khiến bà thấy rất vui mới phải, nhưng không hiểu tại sao, bà không thể nào vui được.

Khu Nam Liễu thực sự đã thay đổi rất nhiều.

Đường Tú Phủ Tây vẫn còn, nhưng nhà số 3 ngõ 7 thì đã bị xóa sổ từ lâu. Tất cả các ngõ đều không còn, toàn bộ khu đường Tú Phủ Tây giống như một công trường lớn, những tòa cao tầng mới mọc lên như nấm, có một số tòa nhà đã xây dựng xong, một số vẫn còn đang dang dở. Ngày xưa, khu này chỉ là khu nhà tạm bợ, ba năm trước bắt đầu giải tỏa, phần đa người dân sinh sống ở đây trước kia không biết giờ đi đâu, phải chờ đến sang năm khi hoàn tất xây dựng thì mới quay trở lại. Cũng có một số cụ cao tuổi nhớ về chốn cũ, chọn hôm thời tiết đẹp quay lại đây đứng trước những tòa nhà cao tầng nói chuyện và bàn luận về quang cảnh nhà mới của mình trong tương lai. Chu Vũ Lâu đã đi hỏi từng người từng người một, kiên trì đưa chứng minh thư ra cho từng người họ xem và hỏi có ai biết "Tiêu Hải Bằng" không, nhưng không ai quen cô ta cả. Họ nói với Chu Vũ Lâu, ngày xưa chỗ này có tới tận mấy chục ngõ, biển người mênh mông, để tìm một người đâu có dễ. Đang lúc Chu Vũ Lâu đã gần như tuyệt vọng thì đột nhiên sự việc có một bước ngoặt mới. Trong đám đông có một ông cụ cằm lún phún râu quay đầu lại.

"Tiêu Hải Bằng? Ai tìm Tiêu Hải Bằng đấy?"

"Là cháu ạ!" Chu Vũ Lâu nói lớn.

"Cậu có chuyện gì không?"

"Cháu là bạn cô ấy, bác biết cô ấy ạ?"

"Biết chứ, Tiểu Bằng, thằng nhóc con nhà ông Tiêu, từ nhỏ tôi đã chơi đùa với nó."

"Ơ... Không phải ạ, Tiêu Hải Bằng cháu tìm là nữ ạ."

"Đúng là nữ." Ông cụ gật gật đầu, "Nhưng nhà họ đặt cho cái tên nam tính, mà tính cách nó cũng giống như thằng con trai vậy, từ nhỏ đã rất nghịch, chả ai quản nổi nó cả, hà hà, nhưng mà nó lại nghe lời tôi nhất."

"Người cụ nói có phải là người này không ạ?" Chu Vũ Lâu đưa tờ chứng minh thư photo ra.

"Đúng, không sai, là con bé đó! Con gái nhà ông Tiêu ở ngõ 7."

“May quá! Giờ cháu đi đâu để tìm cô ấy được ạ? Bác có thể dẫn đường cho cháu được không?”

“Nó á? Chết rồi, chết hai năm trước!” Ông cụ lộ vẻ thương tiếc.

Ông lão chờ ở phòng tiếp dân của Sở cảnh sát một hồi lâu thì nhìn thấy một cảnh sát cao to bước vào.

“Chào ông, ông đến để cung cấp thông tin vụ án ạ?” Hàn Kiện hỏi.

“Đúng thế, tôi nghĩ, tôi đã nhìn thấy con gái của người phụ nữ đó.”

“Là người trong ảnh ạ?”

Ông lão gật đầu.

“Ông ngồi đi ạ, từ từ rồi nói.” Hàn Kiện đóng cửa phòng tiếp dân, khi quay đầu lại thấy mặt ông cụ đỏ ửng.

“Cô gái đó đã từng tới nhà tôi.” Ông lão im lặng một lúc, “Đồng chí cảnh sát này, anh đừng có cười tôi, chuyện đó cũng không hay ho gì, tôi phải quyết tâm lắm mới vào đây đấy. Ban đầu tôi cứ do dự mãi, cứ muốn bỏ đi, thực tình là quá xấu hổ! Nhưng tôi là một giáo viên đại học, cũng nên có chút lương tri và lòng dũng cảm tối thiểu, hi vọng là những điều tôi nói có thể giúp ích đôi chút cho các anh phá án, nếu đúng như vậy thì có bóc vết thương của mình, thì tôi cũng chịu. Nhưng... mong các anh giữ bí mật giúp tôi, được chứ?” Ánh mắt ông lão đầy sự thành khẩn, không biết là ông cụ sẽ nói gì, nhưng Hàn Kiện đã rất cảm động với lời mở đầu của ông cụ rồi. Anh nói một cách chắc chắn: “Ông cứ yên tâm, chúng cháu sẽ giữ bí mật cho ông, ông cứ nói hết tất cả những gì mình biết cho bọn cháu.”

“Được.” Ông lão nhìn Hàn Kiện, ánh mắt hết sức phức tạp.

“Khoảng gần hai tháng trước, bà nhà tôi và con gái đi Nhật Bản du lịch, ở nhà chỉ còn lại mình tôi. Có một buổi tối, tôi ngồi một mình buồn quá nên mới lên mạng. Trước đó, tôi có nhờ con gái mở cho tôi một tài khoản QQ. Lúc đó, tôi chỉ muốn tìm hiểu

xem bọn trẻ bây giờ thường làm những gì, ở trường tôi cũng dạy nhiều sinh viên trẻ, tôi không muốn mình bị lạc hậu. Nhưng đêm hôm đó, tôi vừa mở QQ ra thì có một cô gái chủ động chào tôi, sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau. Một lúc sau, cô gái đó nói thời gian vẫn còn sớm hẹn tôi gặp mặt nói chuyện." Ông cụ thở dài, mặt toát mồ hôi, đầy vẻ xấu hổ, "Lúc đó tôi như bị mấy lời ngọt ngào của cô gái làm cho mơ hồ. Cô ấy nói thích nhất những người bác học uyên thâm như tôi, muốn trở thành... bạn vong niên với tôi. Thế nên, tôi mới... để cô ấy tới nhà tôi. Chuyện tiếp theo thế nào không nói chắc các anh cũng đoán được. Cô gái đó đến nhà tôi, cô ấy rất xinh đẹp, còn chủ động thân mật với tôi..." Ông khổ sở cúi đầu. Lúc ngẩng lên thì cũng lấy lại được đôi phần can đảm, "Đúng lúc đó thì có người gõ cửa, tiếng gõ rất to. Lúc đó đã rất muộn, tôi sợ ảnh hưởng tới hàng xóm nên vội vàng ra mở cửa. Một cậu thanh niên đột nhiên xông thẳng vào nhà tôi, khăng khăng nói cô gái đó là vợ chưa cưới của cậu ta, bắt tôi phải chi tiền cho cậu ta, nếu không sẽ khiến tôi thân bại danh liệt! Lúc đó tôi biết mình đã bị lừa, tôi có chút tức giận. Tôi vốn bị bệnh tim, mắt bỗng tối sầm rồi không biết gì nữa. Tới khi tôi tỉnh lại thì thấy cậu thanh niên đó đang ấn huyệt nhân trung cho tôi, cậu ta còn cho tôi uống thuốc trợ tim. Thực tình tôi rất cảm ơn họ, tuy họ là dân lừa đảo, nhưng vẫn chưa mất hết lương tâm, không bỏ mặc tôi. Tôi nói với họ tiền trong tủ quần áo, họ cứ lấy đi, nhưng họ không lấy rồi bỏ đi mất." Cuối cùng ông lão thở dài nhẹ nhõm, "Sự việc là như vậy."

Một lúc sau, Hàn Kiện nói: "Cảm ơn cụ đã cung cấp thông tin, sự dũng cảm của cụ khiến cháu hết sức khâm phục, cụ có chắc cô gái đó chính là cô trong bức ảnh ngoài kia không?"

"Tôi chắc chắn, đúng là cô ấy."

"Cậu thanh niên đi cùng cô ấy trông như thế nào ạ?"

"Người cao to, chắc phải đến hơn mét tám, tuổi cũng còn trẻ, khoảng hơn hai chục thôi, là một cậu thanh niên rất đẹp trai."

Hàn Kiện đưa ảnh Triệu Đạc ra: "Có phải cậu ấy không ạ?"

Ông lão nhìn tấm hình: "Không sai, lúc đó cậu ta trông dữ dằn hơn trong ảnh nhiều."

“Số QQ của cô gái đó là bao nhiêu ạ?”

“Tôi vẫn lưu trong máy, để tôi về nhà kiểm tra rồi sẽ báo lại cho các anh.”

“Vậy mai phiền cụ lại đến đây một chuyến, báo cho bọn cháu số QQ của cô gái đó, bọn cháu cố gắng không tới nhà làm phiền cụ.” Viên cảnh sát ghi lại địa chỉ và số liên lạc của ông thầy giáo già rồi dõi mắt theo tiễn ông về. Anh nghĩ bụng, đáp án cho chiếc máy tính mất tích của Triệu Đạc, có thể sắp sáng tỏ rồi.

Hàn Kiện biết rằng, nạn nhân của những vụ “bẫy tiên” không phải ai cũng yếu đuối nhút nhát như ông cụ. Có thể đêm hôm đó, một người đàn ông khỏe mạnh đủ để giết hai người họ đã bị họ cho vào tròng lừa về nhà. Đương nhiên, thông thường những chuyện như thế này thường không xảy ra ở nhà, nhưng nếu vì một lý do đặc biệt nào đó thì cũng khó nói trước được. Bạch Tiểu Khê chết trong tình trạng lõa thể, còn máy quay chẳng phải cũng đã mất tích rồi sao? Nhưng không may cho họ là họ đã thất bại, người đàn ông đó phát hiện ra âm mưu của họ, sau đó là một trận quyết đấu, người đàn ông đó đã giết chết họ. Người đàn ông xử lý hiện trường, bỏ máy quay và máy tính vào túi da – chính là chiếc túi mà ông cụ nuôi mèo đã trông thấy.

Một cảnh sát xuất sắc nhất định sẽ có trực giác rất nhạy bén. Trực giác của Hàn Kiện đúng là rất nhạy bén, chỉ có điều còn thiếu một khuôn mặt nữa mà thôi.

Chết rồi?

Chu Vũ Lâu càng nghĩ càng thấy mơ hồ.

Ông cụ đó nói với anh, “cô gái nhà ông Tiêu” đã chết cách đây hai năm do mắc bệnh ung thư. Nhưng Chu Vũ Lâu hiểu rằng, chứng minh thư của người chết thì phải giao nộp lại, nếu Tiêu Hải Bằng hai năm trước đã chết rồi thì tại sao một tuần trước chứng minh thư của cô ta vẫn được sử dụng để mở tài khoản? Hơn nữa, lại còn là “đích thân” cô ta tới ngân hàng làm thủ tục.

Nếu có thế liên lạc với người nhà Tiêu Hải Bằng thì may ra có thể giải thích được mớ câu hỏi đó. Nhưng ông cụ nói, sau khi khu này giải tỏa, gia đình họ không còn liên hệ với ai, đến tin cô ấy chết cũng là ông tình cờ nghe lại được từ một người hàng xóm. Trước khi đi, Chu Vũ Lâu hỏi thêm ông lão một vấn đề quan trọng: "Ông có nghe nói Tiêu Hải Bằng có quen ai ở nhạc viện Tân Giang không ạ?"

Ông cụ hỏi lại anh: "Nhạc viện? Con bé đó còn chưa tốt nghiệp trung học làm sao mà có quan hệ với bên nhạc viện được chứ?"

7

Cuối cùng Chu Vũ Lâu cũng hiểu được câu "tôi đang tính tiêu một khoản tiền lớn chỗ thầy đấy" mà Tần Phương nói. Đó là vào buổi chiều hôm thứ Tư. Trong buổi họp toàn trường chiều hôm đó, Tạ Lam đã thông báo trước toàn thể giáo viên về kế hoạch xây "phòng hòa nhạc Vũ Lâu". Lúc đó toàn trường bỗng chốc như bùng nổ, những ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tị có đổ dồn lên Chu Vũ Lâu.

Thật lòng mà nói, lúc đó anh cũng rất xúc động.

Anh không biết vì sao Tạ Lam chưa nói gì với anh mà đã công bố trước toàn trường một sự việc lớn đến như vậy. Nhưng lúc đó, trong đầu anh hiện lên hình ảnh biết bao nhân vật nổi tiếng trong giới âm nhạc, cái tên của họ đều gắn liền với những phòng hòa nhạc nổi tiếng trên thế giới. Giờ đây, ở Tân Giang, chính tại nhạc viện Tân Giang này, sẽ sắp có một phòng hòa nhạc mang tên Vũ Lâu, điều đó thực sự khiến anh rất phấn khích. Nhưng sự phấn khích của anh chỉ duy trì được một lúc. Dù sao anh cũng là người rất lí trí, anh biết rằng, không thể nào có một phòng hòa nhạc mang tên "phòng hòa nhạc Vũ Lâu" như vậy được đó chẳng qua chỉ là ý tưởng hoang đường của người phụ nữ lắm tiền kia mà thôi. Sao vô duyên vô cớ cô ta lại tốt với mình như vậy? Nghĩ đến đây anh bất giác rùng mình, bởi tất cả những người phụ nữ "tốt" với anh đều đã đi sang thế giới bên kia rồi.

Khi cuộc họp kết thúc, Chu Vũ Lâu bỏ qua ánh mắt của mọi người, đi thẳng tới văn phòng Hoàng Đại Sinh. Trong cuộc họp, anh không nhìn thấy cậu ấy, khi hỏi người của tạp chí Học viện mới biết cậu ấy đã tới Sở cảnh sát. Phía cảnh sát gọi điện tới trường cho Tạ Lam, hi vọng nhà trường có thể cử đại diện tới phối hợp cùng cảnh sát để làm công tác tư tưởng cho mẹ Bạch

Tiếu Khê, gần đây bà ấy đã sắp trở thành chủ đề bàn tán sau mỗi bữa cơm của người dân Tân Giang, việc này gây ảnh hưởng không hề tốt. Tạ Lam đã cử Hoàng Đại Sinh đi.

Vốn dĩ, Chu Vũ Lâu tới tìm Hoàng Đại Sinh chủ yếu là để dò hỏi thông tin về "vụ quả táo" nhưng không ngờ lại có thêm thu hoạch lớn.

Khi anh tới văn phòng làm việc của Hoàng Đại Sinh thì cậu ấy vừa về tới. Sau khi hỏi han vài câu, Chu Vũ Lâu nhanh chóng đi vào chủ đề chính, anh nhờ Hoàng Đại Sinh nhớ lại xem hôm nọ ở nhà anh ai đã vắng mặt ở phòng khách. Nhưng câu trả lời của Hoàng Đại Sinh càng làm anh thất vọng hơn, trí nhớ của cậu ta còn tệ hơn cả vợ, không những chả thu được kế hoạch gì mà còn bị cậu ta quay cho một chặp: "Có phải cậu mất đồ gì không? Tưởng Đan có biết không? Có cần phải báo cảnh sát không?..." Chu Vũ Lâu ấp úng hồi lâu mới che đậy được, sau đó vội vàng chuyển sang chủ đề khác.

"Đại Sinh này, hôm nay tới Sở cảnh sát có thuận lợi không? Mẹ Bạch Tiểu Khê chịu ra về rồi chứ?"

"Chưa." Hoàng Đại Sinh lắc đầu bất lực, "Tôi – Hàn Kiện, nhân viên phòng tuyên truyền bên Sở cảnh sát khuyên nhủ một hồi lâu mà không có chút tác dụng nào. Xem ra trừ khi bắt được hung thủ, nếu không chắc bà ấy sẽ ngồi mãi ở đó."

"Một trăm năm không bắt được thì ngồi đó một trăm năm chắc?"

"Khả năng thế."

"Bà ấy ở đâu?"

"Ở nhà nghỉ, loại rẻ tiền nhất."

"Kiên trì thật." Vốn dĩ nói xong câu này thì Chu Vũ Lâu định ra về, nhưng câu nói tiếp theo của Hoàng Đại Sinh đã lôi anh ở lại.

"Ờ mà thật, bà ấy kiên trì vậy nên cũng có được một phần thưởng lớn."

"Phần thưởng gì?"

“Cái chết của Bạch Tiếu Khê có thể liên quan tới tội phạm trên mạng.”

“Tội phạm… cái gì cơ?”

“Là tội phạm trên mạng ấy, đừng bảo cậu chưa nghe nói bao giờ nhé?”

“Chuyện này thì liên quan gì đến tội phạm trên mạng?” Anh có cảm giác như tai ù đi. Hoàng Đại Sinh giải thích: “Chiều ngày hôm trước có một người tới cung cấp thông tin cho Hàn Kiện, người đó từng là nạn nhân trên mạng của Bạch Tiểu Khê.”

“Bạch Tiểu Khê… Tội phạm trên mạng?”

“Đúng thế, Bạch Tiểu Khê và bạn trai, tức là em trai Triệu Mộng Đông ấy, hai người đó ‘bẫy tiên’. Thủ thuật lừa đảo của họ là tìm những con mồi trên mạng rồi hẹn gặp mặt, sau đó một người dùng sắc đẹp để dụ dỗ, một người dùng bạo lực để uy hiếp. Những vụ lừa đảo như thế này bây giờ rất phổ biến.”

“Cô gái đó trông hiền lành lương thiện vậy sao lại làm chuyện này được chứ?” Anh lờ mờ như lại trông thấy chiếc máy quay.

“Hàn Kiện cũng rất bất ngờ, nhưng chuyện này bây giờ có vẻ là chính xác. Người cung cấp thông tin đồng thời chỉ ra được Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc, khẳng định đúng là họ.”

“Nhưng kể cả Bạch Tiểu Khê từng là đối tượng ‘bẫy tiên’ thì liên quan gì đến cái chết của cô ấy?”

“Cậu thử nghĩ xem, làm sao mà họ có thể chỉ làm một vụ duy nhất được? Không chừng họ bị một nạn nhân ‘bẫy tiên’ nào đó trả thù cho đến chết thì sao. Nhưng theo tình hình hiện nay thì, khả năng… họ đang thực hiện kế hoạch lừa đảo thì bị giết sẽ cao hơn.”

Chu Vũ Lâu ngồi xuống ghế.

“Sao có thể như vậy được? Có ai lại làm chuyện đó ở nhà mình, như vậy chẳng khác nào dẫn sói vào nhà?”

“Vậy là cậu không hiểu rồi, ở nhà cũng có cái lợi của ở nhà.”

“Lợi gì?”

“Quay trộm.”

Trong cơn hoảng hốt, Chu Vũ Lâu như thấy có ai chĩa súng vào mình.

Hoàng Đại Sinh vẫn đang nhẫn nại giải thích cho anh: “Cậu nghĩ xem ở trong nhà mình, có thể bí mật đặt máy quay. Nếu như họ muốn tống tiền một người có danh tiếng thì chả phải sẽ phát tài sao? Căn phòng đó họ cũng chỉ đi thuê, xong việc cuốn gói đi chỗ khác thì chả phải là thành công mỹ mãn rồi sao. Trước đó Hàn Kiện có điều tra một người bạn của Triệu Đạc, thấy nói cậu ta có một chiếc máy quay, nhưng Hàn Kiện không tìm thấy ở hiện trường.”

Chu Vũ Lâu nhớ lại mảnh vỡ đó, trên mảnh vỡ có một cái đầu xinh đẹp. Anh hỏi Hoàng Đại Sinh: “Cứ cho là cậu phân tích đều đúng đi, nhưng chỉ dựa vào mỗi thông tin đó thì làm sao mà phá án?”

“Không chỉ có mỗi một thông tin đâu! Người đến báo tin còn cung cấp cho Hàn Kiện số QQ của Bạch Tiểu Khê, họ đang tìm cách để mở QQ của cô ấy. Chỉ cần đăng nhập được thì sẽ biết được cô ấy từng nói chuyện với ai, cái danh sách đó gọi là ‘cái gì của tôi’ ấy nhỉ?”

“Bạn tốt của tôi.”

“Đúng, theo địa chỉ IP của ‘bạn tốt của tôi’ sẽ tìm ra được những người đó. Nếu hung thủ là một trong số đó thì chẳng phải sẽ bắt được hắn ta sao?”

“Thật ngây thơ!” Chu Vũ Lâu cười khẩy vẻ coi thường, “Nếu theo cậu nói, Bạch Tiểu Khê là tội phạm trên mạng đã gây án nhiều lần, thì cô ta không thể chỉ có một tài khoản QQ được, chắc chắn ‘đánh xong một trận sẽ thay đổi địa điểm’, số QQ mà Hàn Kiện đăng nhập chưa hẳn đã có hung thủ trong đó.”

“Nhưng cũng có thể sẽ có hung thủ! Việc điều tra án vốn là việc tìm ra 100% sự thật trong 1% cơ hội mà.”

“Việc gì mà phải tốn công tốn sức như vậy? Cứ mở máy tính Bạch Tiểu Khê ra mà kiểm tra nhật ký chat là được chứ gì?”

“Nhưng máy tính đã bị hung thủ cầm đi, cũng chính vì điểm này mà Hàn Kiện càng chắc chắn hơn về manh mối này.”

Chu Vũ Lâu ủ rũ nói: “Đúng là chuyện gì cũng có, Bạch Tiểu Khê chết đã lâu như vậy mà giờ mới có người đến cung cấp manh mối.”

“Người đó vốn không muốn đến đâu, nhưng vì thấy ảnh của Bạch Tiểu Khê trước Sở cảnh sát, biết cô ấy đã chết, mới nghĩ là chút manh mối đó có thể giúp cho cảnh sát phá án nên mới tới tìm Hàn Kiện.”

“Dũng cảm thật!” Anh lẩm bẩm.

“Đúng thế.”

“Ôi dào…” Chu Vũ Lâu cố gắng để giọng của mình trở nên bình thường, “Cái người đến cung cấp thông tin đó có nói khi chat trên mạng Bạch Tiểu Khê dùng tên gì không?”

“Có, hình như là Hải… Hải gì ấy nhỉ?”

“Hải Nhu!” Suýt chút nữa thì anh đã buột miệng nói ra.

Đây là lần thứ hai Phùng Thái đến chỗ này. Lần thứ nhất là buổi tối mấy ngày trước, anh đi theo hai cậu thanh niên đó như một bóng ma, cuối cùng phát hiện ra chỗ này. Lúc đó anh đã có linh cảm mình sẽ còn tiếp tục đến đây, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Trời vẫn chưa tối hẳn, Phùng Thái vẫn nhìn tương đối rõ bậc thang dưới chân mình. Anh không biết trong căn phòng đó giờ này có người hay không, nhưng anh buộc phải đến đây. Cần phải nhanh chóng hành động trước khi lòng quyết tâm của anh tụt xuống. Anh cho phép mình phạm sai lầm do bốc đồng nhưng nhất quyết không cho phép mình nhường cơ hội lại cho sự chùn bước.

Phùng Thái gõ cửa mấy lần nhưng không thấy ai trả lời, anh gõ mạnh hơn mấy cái nữa, cuối cùng một giọng nói uể oải vọng ra từ bên trong: “Đến rồi đây…”

Cửa mở, Đào Tử cởi trần, đứng bên trong dụi dụi cặp mắt lim dim.

"Sao lại là anh?" Vừa nhìn thấy Phùng Thái, Đào Tử lập tức tỉnh hẳn, lo sợ nhìn xung quanh.

"Không cần phải sợ, chỉ có mình tôi."

"Anh định làm gì?" Khuôn mặt Đào Tử lộ rõ vẻ hung dữ.

"Tôi muốn nói chuyện với cậu."

"Chúng ta chẳng có gì để nói cả." Đào Tử định đóng cửa, cánh tay Phùng Thái giống như gọng kìm giữ chặt cửa lại.

"Anh làm gì thế?"

"Để tôi vào, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Nói ở đây đi."

"Cậu sợ à?" Phùng Thái cười cười, "Hay bên trong có người nên không tiện?"

"Không liên quan gì tới anh, anh nói xong rồi chứ?" Đào Tử lại định đóng cửa nhưng tay cậu đã bị Phùng Thái giữ chặt. Động tác của Phùng Thái rất nhanh, Đào Tử bất giác rùng mình. Phùng Thái nhìn cậu thanh niên trước mặt mình, cậu ta vẫn để đầu đinh, vẻ mặt hung dữ, nhưng không còn cường tráng như lần đầu gặp mặt nữa. Cái đầu khổng lồ của cậu ta dường như cũng nhỏ đi một phần.

"Đừng như vậy chứ." Phùng Thái nói, "Sao lại để người mang tiền đến cho cậu đứng ở ngoài như vậy? Gần đây cậu tiêu tiền hơi nhiều đấy, có thể tôi sẽ giúp được cậu."

Câu nói này cuối cùng cũng có tác dụng. Đào Tử nhìn anh một lúc rồi tránh người để anh vào trong.

Trong phòng hơi lạnh, còn có mùi gì đó khá lạ. Phùng Thái dụi mũi, ngồi xuống chiếc sofa bẩn thỉu. Anh chưa vội nói ngay mà quan sát căn phòng tồi tàn và lộn xộn một hồi, chờ Đào Tử lên tiếng giục rồi mới bắt đầu nói.

"Có một vụ giao dịch mười vạn, cậu có làm không?"

Phùng Thái tự thấy mình có cách để đối phó với bọn côn đồ tép riu này, đối với bọn này không cần phải đi đường vòng mà cứ

vào thẳng vấn đề. Quả nhiên, anh thấy Đào Tử kinh ngạc tới mức quên cả hỏi anh đó là vụ làm ăn gì, đứng im một chỗ như cục thịt đông nhìn anh.

"Đừng có trợn đôi mắt híp của cậu lên thế, nó cũng chỉ có từng đó thôi."

Đào Tử không thèm để ý lời cười nhạo của Phùng Thái, quờ quạng vớ đại chiếc áo khoác lên người, đợi Phùng Thái nói tiếp.

Phùng Thái nhắc cậu ta: "Nhưng khoản tiền này không dễ kiếm đâu, cậu phải nghĩ cho kỹ."

"Việc gì?"

"Giết một người."

Chiếc áo mà Đào Tử vừa khoác lên người bỗng tuột xuống.

Phùng Thái nói: "Tôi biết cậu sẽ căng thẳng, nhưng cũng bình thường thôi, tôi có thể hiểu. Nên cậu có thể từ chối. Nếu bây giờ cậu nói không làm được tôi lập tức đi ngay, coi như tôi chưa từng tới đây."

"Giết ai?" Im lặng hồi lâu Đào Tử mới hỏi lại.

"Lúc này chưa thể nói với cậu mà phải trả lời tôi, cậu có làm hay không."

"Anh phải nói với tôi là giết ai trước! Nếu anh kêu tôi đi giết chủ tịch thành phố Tân Giang thì cho tôi một triệu tôi cũng không làm."

"Vậy có nghĩa là không phải cậu không thể giết người mà phải xem người đó là ai, đúng thế chứ?"

Im lặng.

"Đúng không?"

"Đúng." Đào Tử nói nhỏ.

"Được rồi, tôi sẽ nói với cậu. Người này tuy không phải là người dân bình thường nhưng cũng không phải là nhân vật gì quá nổi tiếng. Nếu cậu nhận làm, cậu sẽ thấy có rất nhiều cơ hội để ra tay, hơn nữa chỉ cần cậu không để lộ thân phận của mình thì sẽ không ai nghi ngờ tới cậu, hiểu chưa?"

"Rốt cuộc là người nào?"

“Cậu phải trả lời tôi trước là cậu có làm không?”

“Tôi…” Đào Tử phấn khích thở gấp, tiếp đó nhỏ giọng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Mười vạn.”

Im lặng.

“Có… có mạo hiểm không?”

“Ha ha ha…” Phùng Thái cười lớn, “Đương nhiên là có mạo hiểm rồi! Giết người cơ mà, cậu giết một con chó mà bị chủ nhân của nó phát hiện ra còn phải lên tòa nữa là một mạng người chết trong tay cậu, không mạo hiểm thì mất gì tôi đưa cho cậu mười vạn.”

“Anh… Sao anh không tự đi mà làm?”

“Tôi không có thời gian. Làm chuyện này cần phải hết sức chuyên chú, cần tìm cơ hội, đúng thời cơ thì mới tránh được phiền phức, mà tôi thì có quá nhiều việc.”

“Là… mười vạn hả?” Đào Tử nhắc lại lần nữa con số.

“Đúng, mười vạn. Nếu cậu nhận lời, hôm nay tôi có thể trả trước cho cậu hai vạn, coi như là tiền đặt cọc, tôi mang tiền sẵn đến đây rồi.”

Phùng Thái huơ huơ chiếc túi trên tay, “Cậu làm được chứ?”

Im lặng…

Im lặng…

“Thôi bỏ đi!” Phùng Thái đứng dậy.

“Được rồi, tôi làm.” Đào Tử nghiến răng nói. Gần đây, số dư trong tài khoản của cậu giảm mạnh, cậu hoàn toàn không thể chống lại nổi sự cám dỗ của mười vạn. Giờ cậu thà chịu chết chứ không thể rời xa cảm giác như lên tiên mỗi khi dùng thứ bột trắng đó, cũng không muốn nhanh như vậy đã phải nằm trên chiếc giường lạnh lẽo ở trại cai nghiện.

“Vậy là cậu đã đồng ý?” Phùng Thái lại ngồi xuống.

“Đúng. Giờ anh có thể nói đó là ai?”

“Tần Phương.” Phùng Thái khẽ giọng nói.

“Tần Phương?”

“Là một người phụ nữ.”

“Phụ nữ? Sao anh lại giết cô ấy?”

“Giờ chúng ta là đồng minh rồi chứ?”

Đào Tử gật đầu, thấy vậy Phùng Thái phẫn nộ kể:

“Cô ta phải chết! Con khốn nạn đó! Không hiểu cô ta chui ở đâu ra mà liên tiếp làm phiền tôi. Đầu tiên là đầu tư năm mươi vạn để thành lập ‘quỹ Vũ Lâu’, bây giờ còn chi mạnh tận năm triệu để xây cái ‘phòng hòa nhạc Vũ Lâu’ quỷ quái gì đó! Có ma mới biết Chu Vũ Lâu tại sao lại thu hút cô ta đến vậy. Sự nhẫn nhịn của tôi đã đến giới hạn, tôi buộc phải tiêu diệt cô ta, nếu không thế giới của tôi mãi mãi không bao giờ được thái bình!” Anh muốn kiểm soát tâm trạng của mình nhưng hơi thở vẫn trở nên gấp gáp.

Đào Tử bất ngờ đến sững người.

Năm mươi vạn... Năm triệu... Những con số lớn tới mức khiến cậu cảm thấy như mình vừa “làm một tép”. Cậu hỏi nhỏ: “Cô ta... sao lại lắm tiền vậy?”

“Đó là con đàn bà lắm tiền! Nghe nói làm chủ một công ty bất động sản và mấy tiệm vàng.” Phùng Thái đứng dậy, vẻ phẫn nộ khiến Đào Tử bất giác lùi về sau mấy bước, “Tôi không thể để con đàn bà đó tiếp tục hoành hành trên địa bàn của tôi, nếu cô ta không chết đi thì những ý tưởng chó má đó sẽ biến thành hiện thực, tuyệt đối không thể để những điều đó xảy ra!” Anh nhìn Đào Tử với vẻ hung dữ, từng bước tiến về phía cậu. Căn phòng vốn không to, rất nhanh Đào Tử không còn chỗ để lùi nữa, cậu dựa người vào cửa sổ, nhìn Phùng Thái cảnh giác. Phùng Thái từ từ tiến lại kề miệng bên tai Đào Tử: “Nếu cậu giết cô ta, tôi sẽ cho cậu mười vạn, cả hai ta đều được sống thoải mái!”

Căn phòng lại chìm trong im lặng, một lúc sau Đào Tử hỏi: “Cô ta có vệ sĩ không?”

Phùng Thái lắc đầu.

“Sao anh lại tìm tôi làm chuyện này? Tìm một tên... ‘sát thủ’ chuyên nghiệp có tốt hơn không?”

“Không được.” Phùng Thái lườm cậu một cái, “Tôi không muốn dính dáng đến những bọn như vậy, những người đó không thể tin được, bọn đó chuyện gì cũng dám làm. Không giống cậu, cậu là đồng minh tốt nhất. Hai chúng ta đúng là trời sinh một cặp, chúng ta đã có quá nhiều bí mật, mất gì mà không thêm một cái? Ngoài ra...” Anh nheo mắt nhìn Đào Tử, “Lần trước cậu đã lừa tôi, cậu nói mỗi lần gọi điện đều có ghi âm lại, nói láo! Làm gì có ghi âm? Cậu chẳng qua chỉ là một thằng côn đồ tép riu ngày ngày hút thuốc chờ chết, được ngày nào hay ngày đó, cậu làm sao mà nghĩ ra chiêu cao siêu như vậy được nhưng cậu đã lừa được tôi, nên bây giờ cậu phải bù lại. Cậu biết không? Nếu bây giờ tôi muốn cho cậu và thằng oắt khốn kiếp kia vào trại cai nghiện thì dễ như trở bàn tay.” Vẻ hoảng hốt thoáng qua trên khuôn mặt Đào Tử và điều này không tránh khỏi đôi mắt của Phùng Thái.

Giọng Phùng Thái trở nên dịu dàng hơn, ánh mắt toát ra sự ấm áp: “Nhưng tôi sẽ không làm như vậy, lâu ngày rồi cậu sẽ thấy, tôi là một người rất độ lượng, tôi luôn cho người khác cơ hội để sửa sai. Bây giờ đã tới lúc cậu chuộc tội rồi, chuộc lại lỗi lầm vì lần trước cậu đã đe dọa tôi. Đương nhiên, cũng là để cậu có thể ở bên cạnh em heroin thân yêu lâu hơn chút nữa.”

“Anh muốn tôi... phải làm thế nào?”

“Biện pháp cậu tự nghĩ, tôi chỉ cần kết quả. Ngoài ra, tôi biết cậu là người thông minh, cho nên cậu sẽ không báo cảnh sát, có làm vậy cũng không tác dụng gì. Chuyện chúng ta nói ngày hôm nay tôi có thể dễ dàng chối cãi trước mặt cảnh sát, sẽ không ai tin cậu đâu, nhưng họ chắc chắn sẽ tin một vị trưởng khoa có tiếng tốt từ lâu, cậu thấy có đúng không?”

Mỗi câu đều đánh đúng tâm lí của Đào Tử.

Một lúc lâu sau, Đào Tử hỏi: “Tôi phải tìm cô ta ở đâu?”

“Mấy ngày nay cô ta sẽ thường xuyên đến nhạc viện để cùng viện trưởng bàn bạc về phương án xây cái phòng hòa nhạc chết tiệt kia. Cô ta đi một chiếc xe BMW màu đỏ, lần nào cũng chỉ đi một mình.”

“Biến số xe là bao nhiêu?”

Phùng Thái nói cho cậu ta, sau đó nhắc: “Nhớ đấy, tôi chỉ cho cậu một tuần, sau một tuần nữa nhà trường sẽ tổ chức buổi lễ để con chó cái đó vênh váo nhả tiền ra...” Anh dừng lời. Tạ Lam có lần nói với anh, tới lúc đó sẽ mời mười mấy đơn vị truyền thông tới phỏng vấn, chỉ cần nghĩ tới quang cảnh đó là anh thấy như có đầy giòi bọ đang bò trong huyết quản mình. Anh chờ cho lũ giòi bọ đó bỏ đi hết rồi mới nói tiếp: “Cho nên trong vòng một tuần cậu phải xử lí được cô ta! Nhớ kĩ, đừng có ra tay ở trong trường, phải tìm chỗ khác. Cô ta kinh doanh lâu năm như vậy, chắc chắn đã làm phật lòng không ít người, phải để phía cảnh sát nghĩ rằng do đám người đó làm, hiểu chưa?”

Đào Tử gật gật đầu.

“Nhất định không được để anh bạn nhỏ của cậu biết, nó sẽ làm hỏng chuyện.”

“Được, cái đó...” Đào Tử chỉ vào chiếc túi của Phùng Thái. Phùng Thái lấy trong túi ra hai cọc tiền một vạn vứt lên bàn, “Đây là hai vạn tiền cọc, đợi sau khi nhận được tin cô ta chết rồi thì tôi sẽ thanh toán nốt cho cậu tám vạn còn lại.”

“Làm sao tôi biết được đến lúc đó anh có...”

“Hừ!” Phùng Thái cười nhạt, “Yên tâm đi, không ai lại đi ăn quỵt chuyện này đâu. Hợp tác mà.” Anh vỗ vỗ vào cái vai trần của Đào Tử, “Điều quan trọng là phải tin tưởng lẫn nhau, cậu thấy đúng chứ?”

Phùng Thái ra tới cửa rồi còn quay đầu lại.

“Tôi chờ tin tốt lành của cậu, nhớ là, vẫn còn tám vạn nữa đang cố gắng bò sang túi của cậu.”

“Chờ chút.” Đào Tử gọi.

“Hối hận rồi hả?” Phùng Thái liếc xéo mắt nhìn cậu ta.

“Không, tôi có một câu hỏi.”

“Nói đi.”

“Anh căm hận Chu Vũ Lâu như vậy, sao không giết quách anh ta đi?”

“Chuyện đó không cần cậu phải quan tâm.”

Phùng Thái đi một mạch ra ngoài đóng cửa mà không quay đầu lại, để lại mình Đào Tử và hai cọc tiền nhìn nhau ngơ ngác.

Công tác điều tra của Hàn Kiện được Phòng Giám sát mạng hết sức hỗ trợ. Cuối cùng, Hàn Kiện đã đăng nhập được tài khoản QQ mang tên “Hải Nhu”.

Trong danh sách “bạn tốt của tôi” của Hải Nhu có tất cả mười sáu người, đều là những cái tên kỳ quái: *Nam nhân hà*, *Nam thành thân sỹ*, *Giáo sư già*, *Bảy đồng hai*, *Loạn xì ngậu*, *Hương nồng xú thí*, *Cái bụng to*, *Cao to hung dữ*, *Tử thập bất hoặc*, *Đỗ tí cốc*, *Quán lam cao thủ*, *Quăng nhị đầu cơ*, *Suy nghĩ sâu sắc*, *Đến tuổi trung niên*, *Phong độ nhẹ nhàng*, *Kim thương bất đảo*.

Theo thông tin đăng ký, họ đều là nam giới, địa chỉ cũng đều ở Tân Giang. Điều này càng chắc chắn hơn về những phán đoán của Hàn Kiện – Bạch Tiểu Khê đúng là tội phạm “bẫy tiên” trên mạng đã gây án nhiều lần.

Khi đăng nhập QQ, chỉ có “Quăng nhị đầu cơ” và “Nam nhân hà” là online, Phòng Giám sát mạng lập tức mở chế độ giám sát họ.

Không có “Dạ Lạc Mông Không”.

Đúng như Chu Vũ Lâu đã nói, Bạch Tiểu Khê không thể chỉ có một tài khoản QQ. Trên thực tế, để cho an toàn, cô thường xuyên thay đổi số QQ và nickname. Nhưng thật không may, số QQ mà Hàn Kiện có được chính là cái mà Bạch Tiểu Khê đã dùng để chat với Chu Vũ Lâu. Nhưng sở dĩ trong danh sách không có tên “Dạ Lạc Mông Không” là do trước khi Hàn Kiện đăng nhập tài khoản “Hải Nhu” thì Chu Vũ Lâu đã vào tài khoản của mình trước để chuyển tên “Hải Nhu” vào danh sách đen. Thao tác đó hết sức đơn giản, nhưng tác dụng tương đối lớn. Nó khiến cho “Dạ Lạc Mông Không” bị tự động xóa khỏi danh sách của “Hải Nhu”, không ai có thể nhìn thấy cái tên đó nữa, cứ giống như nó chưa từng tồn tại.

8

Việc điều tra tiến hành liên tiếp bốn ngày mà không có thu hoạch gì.

Mười sáu người có tên trong danh sách của "Hải Nhu" thì có chín người không bao giờ lên mạng, còn có hai IP ở ngoại tỉnh. Hàn Kiện nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra, kết quả là họ có chứng cứ ngoại phạm. Năm người còn lại ở rải rác trong thành phố Tân Giang đều được Hàn Kiện lần lượt mời tới Sở cảnh sát. Mọi người ai biết chuyện cũng đều rất sốc.

Hai tháng trước "Nam nhân hà" mới lên lớp tám, "Quăng nhị đầu cơ" nom chả nặng hơn con gà quay được bao nhiêu, "Nam thành thân sỹ" trông bộ dạng có vẻ đáng tin cậy, nhưng lại có tiền án hai lần quấy rối nữ sinh, "Cao to hung dữ" lại là một cô gái. Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là một cậu thanh niên tóc vàng hoe sợi nào sợi ấy chổng ngược lên trời, áo len dài hơn áo khoác, quần thì như khinh khí cầu, chỗ nào có thể treo móc được thì ngoắc đầy vòng vèo, đeo đầy khuyên tai khuyên mũi lại chính là "Suy nghĩ sâu sắc".

Có nhiều bằng chứng cho thấy họ không phải là hung thủ.

Đương nhiên, Hàn Kiện cũng hiểu rõ về vấn đề đó. Cho dù cái chết của Bạch Tiểu Khê có liên quan tới tội phạm mạng thật, thì đáp án có phải sẽ nằm trong QQ mang tên "Hải Nhu" không? Bạch Tiểu Khê có thể có vô số tài khoản QQ, nhiều đến mức chính bản thân cô cũng không nhớ hết, còn tài khoản mà cảnh sát đăng nhập được này, có thể không liên quan gì tới hung thủ, vậy chỉ dựa vào danh sách này thôi để phá án thì khác gì "đơm đó ngọn tre". Nhưng chiếc máy tính của Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc đã mất tích, không có cách nào để biết các số QQ khác của họ. Chẳng lẽ lại để mất dấu ở đây?

Bước ngoặt trong điều tra xuất hiện vào tối ngày thứ Tư.

Hôm đó, Hàn Kiện ngủ gật trên bàn làm việc, khi tỉnh dậy thì đã hơn nửa đêm. Anh gọi điện cho bên phòng Giám sát mạng, họ trả lời anh không có thông tin gì mới, tất cả mọi người đều không online.

Hàn Kiện đứng dậy, định về nhà ngủ một giấc, nhưng mới đi được vài bước anh lại quay lại, ngồi xuống bàn, mở máy tính ra với vẻ bực bội, đăng nhập vào tài khoản QQ của Bạch Tiểu Khê. Anh lướt một lượt qua những cái tên kỳ quái, sau đó nhìn chăm chăm vào bức ảnh đại diện của "Hải Nhu". Anh cũng không rõ là mình đang muốn tìm cái gì. Bức ảnh đại diện đó rất nhiều người dùng, nhưng dường như anh thấy không ai hợp với nó bằng "Hải Nhu". Người trong bức ảnh đại diện đó và Bạch Tiểu Khê giống nhau đến lạ thường, đều có đôi mắt to như hút hồn người khác.

Đúng lúc đó, Hàn Kiện đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt anh bị thu hút bởi một thứ.

Cái đó nằm cạnh ngay bên ảnh đại diện của "Hải Nhu". Thực ra nó vẫn luôn ở đó, nhưng có thể do quá nhỏ nên anh không chú ý tới.

Một biểu tượng nhỏ màu vàng.

Hình bức thư.

Hàn Kiện bấm mở ra, trên màn hình hiện lên năm chữ: Đêm khuya rồi, Hải Nhu! (Lời hỏi thăm từ công ty Tencent). Đây là hòm thư QQ của Hải Nhu, trên đó hiển thị lần đăng nhập cuối cùng của cô là 11 giờ 30 tối của hai tháng trước.

Không có thư nào chưa đọc.

Hàn Kiện mở hộp thư đến, chỉ có thư kích hoạt của quản trị viên. Hộp thư nháp cũng không có thư, bên dưới nữa là "hộp thư đã gửi", anh mở ra sau đó thì trợn tròn mắt!

Một bức thư đã gửi bất ngờ xuất hiện trước mắt Hàn Kiện. Người nhận thư là một chuỗi số lạ, chủ đề bức thư là "Anh ở đâu thế?" Hàn Kiện đưa chuột vào đó, cuối cùng đã xem được nội dung bức thư.

Chào anh! Dạ Lạc Mông Không! Em là Hải Nhu. Lâu lắm rồi không thấy anh xuất hiện, anh bận à? Không biết vì sao anh đi không lời từ biệt, nhớ mong anh rất nhiều. Rất nhớ những tháng ngày nói chuyện cùng anh, chúng ta còn có cơ hội liên lạc lại không? Nếu tiện, hãy gọi cho em một cuộc nhé, rất mong trong cuộc sống thực cũng trở thành bạn tốt của anh. Có muốn gặp mặt nói chuyện với em không?

Hi vọng anh có thể đọc được bức thư này, mong chờ hồi âm. Thôi, em chờ điện thoại, đợi gặp anh.

Hải Nhu

Bên cạnh chữ "Hải Nhu", là số điện thoại của Bạch Tiểu Khê.

CHƯƠNG 12

1

Một tuần trôi qua, Đào Tử đã nắm bắt được quy luật sinh hoạt của người phụ nữ đó.

Cô ta thường hơn 7 giờ tối mới đến, đỗ xe ở vị trí số ba phía bên trái cổng chính. Giờ đó, vị trí đỗ xe này thường là trống dường như nó được dành riêng cho cô ta vậy. Người phụ nữ đó trông rất tao nhã, động tác xuống xe không nhanh không chậm, đến đóng cửa xe cũng toát lên vẻ cao quý. Cô ta thường đi vài bước rồi mới bấm khóa xe, tự tin bước vào cánh cửa lộng lẫy tráng lệ đó. Cô ta sẽ ở trong đó hơn một giờ đồng hồ. 9 giờ sẽ bước ra, lần nào cũng y như vậy. Sau đó lại lái chiếc xe BMW đỏ của cô ta về nhà. Thời gian trên đường khoảng hai mươi phút, sau khi về đến nhà thì không ra ngoài nữa.

Không có ai đi cùng, lúc nào cũng đi một mình, đương nhiên, không tính khoảng thời gian cô ta ở trong khách sạn. Thời gian đó cô ta làm gì thì Đào Tử cũng không biết được. Vì lo bị camera ghi hình lại nên cậu ta không dám vào trong. Cậu đoán, cô ta không đi tìm trai bao thì cũng là đi xem biểu diễn ở hộp đêm. Hộp đêm ở đây rất nổi tiếng.

Khách sạn Tân Đại Lục.

Hôm nay, đúng 7 giờ tối thì Đào Tử có mặt, đợi ở bên ngoài bãi đỗ xe một lúc, cậu nhìn thấy chiếc BMW màu đỏ đi tới. Cậu nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên tay: Hôm nay sớm hơn hai phút.

Các bước còn lại đều như vậy, vẫn vị trí đỗ xe số ba, cô ta xuống xe, vẫn là một mình, khóa xe, đi vào khách sạn, gật đầu đáp lại khi nhân viên bảo vệ chào cô ta.

Đào Tử không vội vàng đi theo, cậu đã tính toán hết toàn bộ phương án, tất cả đều phải làm theo thời gian biểu. Bây giờ cậu còn hơn bốn mươi phút tự do, cậu quyết định đi ăn tối. Do phải chuẩn bị nhiều thứ rườm rà nên cả ngày nay cậu vẫn chưa ăn gì, cơn đói làm cho cậu thấy lạnh hơn, cơ thể bất giác run lên. Cậu phải ăn thật no mới được, có thế mới hoàn thành được cú ra đòn trí mạng kia.

Đào Tử đi bộ tới một quán cơm cách đó hai con ngõ, ăn một bữa cơm nóng hổi, tinh thần cũng phấn chấn hơn nhiều. Từ quán cơm bước ra cậu thấy mình tràn đầy năng lượng, hộp dụng cụ trên tay cũng nhẹ đi phần nào. Cậu lại mất năm phút đi bộ về khách sạn Tân Đại Lục, nhìn đồng hồ, lúc đó là 8 giờ đúng.

Cậu chính thức bắt tay vào thực hiện kế hoạch.

Cậu tới bãi đỗ xe, không thèm đếm xỉa gì tới bảo vệ. Ở bãi đỗ xe có hai nhân viên quản lí, trong đó có một người đứng cách chiếc xe BMW đó không xa. Đào Tử chủ động tiến tới, chỉ vào chiếc xe của Tần Phương hỏi: "Xe của cô Tần là chiếc này phải không nhỉ?"

"Cô Tần?"

"Xe BMW màu đỏ, cô ấy nói ở vị trí số ba, biển số xe là AD26..." Đào Tử lôi trong túi áo ra một tờ giấy, đọc lại biển số xe ghi ở trên, sau đó tiến gần lại chiếc BMW, "Đúng là cái này rồi."

"Sao thế?" Nhân viên quản lý nhìn cậu.

"Ôi..." Đào Tử thở dài, "Gọi điện thoại, bảo là phanh có vấn đề lập tức cho người tới, trước 9 giờ phải sửa xong." Cậu đặt hộp dụng cụ xuống đất, than phiền với nhân viên quản lý, "Mấy người có tiền mẹ nó sướng thật! Mình thì ăn chơi phè phỡn không thiếu thứ gì, chỉ cần một cú điện thoại là có thể nửa đêm dựng người khác từ trong chăn dậy."

Bộ mặt xúi quẩy của cậu khiến người quản lí bật cười, anh ta an ủi: "Bị dựng dạy cũng đáng, các cậu kiếm được nhiều tiền còn hơn chúng tôi suốt ngày chịu rét."

"Sướng gì chứ, các anh ít ra còn được đứng đàng hoàng, bọn tôi hở cái là lại phải chui xuống gầm xe, suốt ngày người ngợm

toàn dầu nhớt, không có cửa mà lấy vợ nữa.” Cậu ta vừa nói vừa mở hộp dụng cụ, lấy ra chiếc kích, rồi quay tay cầm.

“Ha ha, nghề nào cũng có cái khổ của nó, cái xe này bị sao vậy?” Nhân viên quản lý hỏi.

“Chắc là rò rỉ ống dẫn dầu phanh xe rồi.”

Khi kích xe lên được kha khá, Đào Tử lấy cờ lê và đèn soi gầm ô tô, đóng hộp dụng cụ lại rồi chui xuống gầm xe.

“Có dễ sửa không?”

“Không biết, xem thế nào đã!” Cậu lớn tiếng trả lời.

Nhân viên quản lí tỏ vẻ thông cảm rồi rời đi.

Đào Tử rất đắc ý, chỉ mấy câu ngắn gọn đã phá vỡ được sự đề phòng của nhân viên quản lí, thậm chí còn không chút nghi ngờ cậu. Đương nhiên, ngoài lời thoại và biểu diễn ra thì trang phục cũng đóng vai trò không nhỏ. Cậu mặc bộ bảo hộ lao động màu xanh bên trên có in dòng chữ “Sửa chữa ô tô BMW”.

Chui vào gầm xe, Đào Tử liền bật đèn soi lên.

Wao... Cậu thở một hơi thật dài, khó mà kìm nén được sự phấn khích trong ánh mắt. Cậu đã quá quen thuộc với những hình ảnh này. Bố mẹ cậu mở xưởng sửa chữa ô tô từ lâu, từ khi hiểu chuyện thì trước mắt cậu đã toàn những thứ như thế này: Những bộ quần áo bảo hộ lao động bẩn thỉu, những chiếc máy nâng gầm xe mạnh mẽ, những chai dầu máy chất đống, những dụng cụ sửa xe lớn nhỏ khác nhau và thế giới gầm xe kỳ diệu... Tuy kể từ khi mê mẩn thế giới thần tiên, cậu không còn động tới những thứ này nữa, nhưng chúng đã hòa vào huyết quản của cậu như những thứ dinh dưỡng nuôi cậu khôn lớn.

Cậu chấm dứt sự hưng phấn, bắt đầu làm việc chính. Cậu nhìn xung quanh vài lượt, vặn hai con ốc ra, lại lắp vào... Cảm thấy thời gian cũng gần tới, cậu lại mở hộp dụng cụ, cầm ra một quả bom.

Bom!

Bom chắc chắn là một sự nhạo báng đối với tất cả các đại gia trên thế giới, cho dù bạn cao to mạnh mẽ thế nào, chỉ cần một quả bom bé nhỏ nhắm vào bạn thôi, bạn sẽ chết không toàn

thây. Giống như quả bom bây giờ Đào Tử đang cầm trên tay, không to, chỉ lớn hơn nắm đấm của cậu ta chút xíu, nhưng chỉ cần gắn nó vào gầm chiếc BMW, bật đồng hồ hẹn giờ lên thì nó sẽ bắt đầu làm việc. Mức sát thương của nó thế nào Đào Tử không dám chắc, nhưng để tiễn chủ nhân chiếc BMW này về Tây Thiên thì không thành vấn đề.

Quả bom nặng trình trịch, Đào Tử phải chi ba nghìn tệ qua tay rất nhiều người mới mua được, so với thù lao mười vạn thì cái giá này rất lời.

"Xin lỗi cô nhé, mong cô có thể thông cảm, tôi đang rất kẹt tiền." Đào Tử lẩm bẩm trong lúc lắp quả bom vào xe, vừa buông tay ra xong thì cậu nghe thấy tiếng nói bên cạnh: "Là ống dẫn dầu phanh xe có vấn đề phải không?"

"Cốp" một tiếng, đầu Đào Tử va vào gầm xe! Cậu nghiêng đầu ra phía giọng nói, nhìn thấy nhân viên quản lí vừa rồi đang ngồi xổm nhìn vào bên trong.

"Á..." Đào Tử giơ tay ra xoa đầu, cánh tay đó vừa hay che luôn quả bom cậu mới lắp xong.

"Tôi làm cậu giật mình à?" Nhân viên quản lí có chút ngại ngùng.

"Không sao."

"Hỏng có nặng không? Có sửa được không?"

"Là rò rỉ ống dẫn dầu phanh xe, tôi đang thay đây."

Phía xa vọng lại tiếng còi xe, nhân viên quản lí vừa đứng dậy vừa nói: "Xin lỗi nha, không phải tôi có ý dọa cậu đâu." Nói xong thì anh ta rời đi.

Cái tên chết tiệt! Đi đứng gì mà chả có chút tiếng động, Đào Tử chửi thầm trong bụng. Cậu nhìn đồng hồ, thời gian vừa khớp. Cậu để ngón tay cái vào nút hẹn giờ của quả bom, lại chờ khoảng mười mấy giây, khi đồng hồ điện tử trên tay cậu điểm đúng 8 giờ 10 phút thì bấm nút.

Thời gian hẹn giờ của quả bom là một tiếng, vậy có nghĩa là khi chiếc đồng hồ điện tử trên tay Đào Tử điểm đúng 9 giờ 10 phút thì quả bom sẽ phát nổ. Lúc đó Tần Phương đang trên

đường về nhà, xe vừa vặn đi ngang qua con đường ven sông đào. Con đường đó to rộng, xe cộ qua lại ít, có lẽ sẽ không làm ai bị thương.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cậu ta giả vờ loay hoay sửa thêm chút nữa, sau cùng lôi một chiếc ống dẫn dầu phanh xe cũ từ trong hộp sửa chữa ra, rồi luồn khỏi gầm xe, hạ kích nâng xuống thu dọn đồ đạc, phủi đám bụi trên người rồi ra khỏi cổng. Đi ngang qua chỗ nhân viên quản lí, Đào Tử cười méo mó giơ chiếc ống dẫn dầu phanh cũ nát lên, nói với anh ta: "Hỏng đến thế này cơ mà, đúng là làm khó cho cô ấy thật." Nhân viên quản lí mỉm cười với cậu ta, Đào Tử đàng hoàng đi ra khỏi bãi đỗ xe bằng cổng chính.

Cậu ta buộc phải làm vậy. Cậu đã từng tính đến việc lén lút chui vào bãi đỗ xe, nhân lúc không có người sẽ gắn quả bom vào phía bên dưới thanh bảo hộ là xong. Nhưng như vậy không được, cách đó rất nguy hiểm. Bãi đỗ xe có hai nhân viên quản lí, họ không dễ gì để cho một người lạ động vào xe trong bãi. Mà cho dù có qua mắt được họ thì còn một nhân viên bảo vệ nữa, người đó đứng trước cổng chính khách sạn, cách vị trí đỗ xe số ba rất gần, mọi chuyện khó mà qua được mắt anh ta. Thế nên Đào Tử nghĩ, nếu lén lút chui vào dễ gặp nguy hiểm thì chi bằng cứ đường đường chính chính mà vào. Quả nhiên đã thành công.

Sử dụng bom là ý tưởng hay nhất mà Đảo Tử có thể nghĩ ra. Tuy tướng mạo cậu ta khiến mọi người liên tưởng tới sự tàn bạo nhưng trên thực tế nếu phải đối diện cận chiến, tay dính đầy máu rồi một mạng người chết trước mặt mình thì cậu ta thực sự không làm nổi. Nói tới đây mới thấy, Hạ Sở Dung thực sự giỏi hơn rất nhiều.

Khi Đào Tử quay lại khách sạn Tân Đại Lục thì đã mặc lại quần áo của mình. Lúc đó là 8 giờ 50. Cậu nhìn thấy chiếc BMW vẫn đang đỗ ở đó, nhưng hai mươi phút sau thì nó sẽ ở trên trời.

Gió đã lạnh hơn, Đào Tử dựng cổ áo lên, đếm từng giây một. 9 giờ kém 1 phút, hai nhân viên quản lí khác tới bãi xe thay ca cho hai người cũ, đây là quy luật mà Đào Tử phát hiện ra qua một tuần theo dõi. Đúng 9 giờ tối thay ca nhân viên quản lí.

Nhân viên tới thay ca tôi bao giờ cũng đến sớm hơn một chút. Như vậy, lát nữa khi Tần Phương ra thì sẽ không nghe được câu nói thừa thãi đại loại như "Xe của cô đã sửa xong rồi đấy." Đây cũng là một trong những nguyên nhân Đào Tử lựa chọn chỗ này làm nơi ra tay. Kế hoạch của cậu hết sức cẩn thận, mỗi tiểu tiết đều được xem xét kĩ lưỡng, giống như một dụng cụ tinh vi, kín kẽ, không một chút lỗi. Chỉ có một khiếm khuyết nhỏ không khỏi khiến cậu phải thấy tiếc: đã 9 giờ đúng rồi mà Tần Phương vẫn chưa ra.

Điều này có chút bất thường.

Sau đó, khi đồng hồ điện tử của Đào Tử hiển thị 9 giờ 1 phút, Tần Phương vẫn chưa ra.

9 giờ 2 phút, vẫn chưa ra.

9 giờ 3 phút, vẫn chưa ra, Đào Tử có chút hoảng hốt.

9 giờ 4 phút, vẫn chưa thấy đâu.

Đào Tử rợn người!

Giờ đây, cách thời gian bom nổ chỉ còn năm phút! Nếu hôm nay người phụ nữ đó có việc gì đặc biệt thì... Đào Tử không dám nghĩ tiếp.

Đã 9 giờ 5 phút, vẫn chưa thấy đâu.

Đào Tử bắt đầu run rẩy, đôi mắt nhìn vào đồng hồ bắt đầu mờ đi... Sau đó, cuối cùng khi đồng hồ chỉ 9 giờ 5 phút 17 giây, Tần Phương cũng xuất hiện! Đào Tử đã hoa hết cả mắt, cậu cố hết sức nhìn, cuối cùng cũng chắc chắn đó là Tần Phương! Cô ta đã ra tới cửa khách sạn Tân Đại Lục!

"Mẹ nó sợ hết hồn!"

Cả người Đào Tử mềm nhũn, giống như chiếc dây chun bị kéo căng vừa được thả ra, vừa mệt vừa rất thoải mái, nhưng ngay lập tức, đôi mắt cậu trợn trừng lên! Cậu nhìn thấy phía sau Tần Phương còn một người nữa.

Là... ai?

Trời ơi, là Chu Vũ Lâu?

Đào Tử tròn mắt kinh ngạc... Tuy cậu chỉ gặp Chu Vũ Lâu hai lần, một lần ở đồn cảnh sát, một lần ở quán rượu nhỏ gần nhạc viện, nhưng khuôn mặt đó đủ để cậu có ấn tượng sâu sắc! Không sai, đúng là anh ta, Chu Vũ Lâu, sao anh ta lại ở đây? Ngày nào cũng chỉ một mình người phụ nữ kia đi ra thôi mà, sao hôm nay lại thêm cả anh ta?

Đào Tử nhìn thấy Tần Phương và Chu Vũ Lâu cùng đi xuống bậc thang, cùng đến vị trí đỗ xe số ba... Con tim Đào Tử gần như thót lên đến tận cổ! Anh ta, không phải anh ta... Tiếp đến, cậu biết được điều mình lo lắng sắp xảy ra, cậu nhìn thấy Chu Vũ Lâu và Tần Phương cùng đi đến bên chiếc xe, mở cửa, cùng bước vào trong chiếc BMW đó.

Đào Tử đờ đẫn người.

Tại sao lại là anh ta? Bất kì ai thay vào đó cũng được! Đây thực sự là một sự cố ngoài sức tưởng tượng!

Thời gian đang từng giây từng giây trôi qua, quả bom một lòng một dạ quyết tâm hoàn thành sứ mệnh của mình! Cảnh tượng trước mặt đứt quãng ùa vào mắt Đào Tử. Cậu nhìn thấy Tần Phương khởi động xe hướng ra phía cổng, dừng xe, trả tiền bãi, cậu vẫn đứng đực như trời trồng. Làm sao bây giờ? Có nên ra đó kéo Chu Vũ Lâu xuống không? Có đi không? Phải quyết mau. Xe lại chuyển bánh đi ra khỏi bãi đỗ xe, đang chuẩn bị rẽ, nó sắp vụt đi như làn khói rồi. 9 giờ 6 phút 53 giây, chiếc xe đã lên tới đường lớn!

Nó đang tăng tốc!

Đào Tử muốn chạy theo! Giờ đuổi theo vẫn còn kịp. Nhưng đôi chân cậu ta không chịu nghe lời, cứ như mọc rễ xuống đất không thể nhúc nhích! Cậu chỉ có thể lặp đi lặp lại một động tác, đó là cúi xuống xem giờ. 9 giờ 7 phút 4 giây, chỉ còn hơn hai phút nữa là bom nổ! Trời ơi! Phải làm sao đây? Đúng lúc đó, cậu nghe thấy tiếng phanh xe rít lên, cậu nín thở, hai mắt trợn to. Chiếc BMW đã dừng lại, một chiếc sedan đỗ ngay trước mặt!

Một nhà văn có ý đồ xấu đã góp phần tạo nên sự cố này.

7 giờ tối hôm nay Chu Vũ Lâu nhận được điện thoại của Tần Phương, hẹn anh nửa tiếng nữa gặp nhau ở quán cà phê trong khách sạn Tân Đại Lục. Chu Vũ Lâu thực lòng không muốn đến cuộc hẹn này, nhưng ngày mai nhà trường tổ chức lễ nhận quỹ đầu tư của Tần Phương, anh thật khó mà chối từ. Trước khi ra khỏi nhà, anh đã nói dối Tưởng Đan, nói đối tượng gặp mặt là nam. Vốn dĩ gần đây đã có vài lời phong thanh tới tai Tưởng Đan, ví dụ như Chu Vũ Lâu bị một nữ đại gia nhắm trúng, họ vốn đã qua lại với nhau từ trước... Những lời nói đó đã khiến Tưởng Đan có chút lo lắng, cô còn từng đem chuyện này nói với Tạ Lam, Chu Vũ Lâu không muốn trong lúc này lại đổ thêm dầu vào lửa.

Đúng 7 giờ 30, Chu Vũ Lâu tới quán cà phê, chính ở đó, anh đã lọt vào tầm ngắm của một gã nhà văn.

Gã nhà văn này quen Tưởng Đan trong khi làm việc, chính là nhà văn đã tỏ lòng ngưỡng mộ Tưởng Đan mà khoảng thời gian trước cô có kể với Chu Vũ Lâu. Nhân phẩm của nhà văn này còn tệ hơn tác phẩm của anh ta, sau khi bị từ chối, anh ta vẫn cố tìm cơ hội để đeo bám Tưởng Đan, Tưởng Đan đã quyết định từ bỏ kế hoạch xuất bản tác phẩm của anh ta.

Hôm nay, nhà văn đó hẹn một fan nữ tới khách sạn Tân Đại Lục để đàm đạo chuyện văn chương, đương nhiên anh ta cũng ngụ ý mong chờ những điều khác. Mới nhìn, nhà văn đó đã nhận ngay ra Chu Vũ Lâu, đương nhiên, anh ta biết rõ đó là chồng của Tưởng Đan. Anh ta nhìn thấy Chu Vũ Lâu ngồi xuống đối diện một người phụ nữ, gọi cà phê rồi hai người nói chuyện rất lâu. Anh ta lập tức thấy thú vị, sau khi băn khoăn một hồi, cuối cùng anh ta gọi điện cho Tưởng Đan. Cho dù không có gì cũng làm cho nó có chút chuyện, anh ta nghĩ.

Cú điện thoại đó khiến Tưởng Đan hết sức giận dữ. Cô lập tức phóng xe đi, khi gần đến nơi, đột nhiên cô thấy một chiếc BMW màu đỏ đang từ hướng ngược lại đi ra. Cô không dám chắc người ngồi trong xe có phải Tần Phương hay không, nhưng cô biết Tần Phương có một chiếc xe như vậy. Tập trung nhìn kỹ, cơn thịnh nộ nổi lên, trên xe không chỉ có Tần Phương mà còn

có cả chồng cô! Vì vậy, cô lập tức đối làn xe, lái vòng qua phía chiếc BMW chặn ngay trước mặt.

Vậy là khi cách thời gian bom nổ chỉ chưa đầy ba phút, Đào Tử trông thấy chiếc sedan chặn đầu chiếc BMW. Một người phụ nữ bước xuống, sau đó là Chu Vũ Lâu và Tần Phương cũng bước từ trên chiếc xe kia xuống, ba người họ đều đứng bên cạnh chiếc BMW.

Đào Tử nhìn thấy họ đang nói chuyện, hình như là đang cãi cọ. Người phụ nữ mới đến nói là chính, cô ta hết sức phẫn nộ, gào thét gì đó với Chu Vũ Lâu. Đào Tử không có thời gian để đi phân tích nguyên nhân họ cãi nhau, nhưng không nghi ngờ gì nữa, nếu họ không rời đi thì cuộc cãi cọ này sẽ nhanh chóng kết thúc thôi, cả ba sẽ cùng nhau về trời!

Đào Tử muốn qua bên đó! Giờ cậu có thể cử động được rồi, thậm chí là có thể chạy. Nếu bây giờ cậu chạy ra đó và hô to "Có bom đấy! Mau chạy đi!" thì chắc chắn sẽ kịp. Đào Tử lòng rối như tơ vò, rốt cuộc có nên đi không? Hậu quả sẽ là gì? Đi hay không? Đi hay không? Đi hay không?... Mẹ kiếp! Cậu còn do dự cái gì nữa hả? Không kịp nữa bây giờ! Cậu lại nhìn đồng hồ, 9 giờ 8 phút 34 giây, còn chưa đầy một phút rưỡi! Cậu dường như đã nghe thấy cả tiếng "Bùm" rồi! Cậu cố hết sức guồng chân, nhưng mới chạy được vài bước cậu đột ngột dừng lại!

Sự việc có sự thay đổi.

Cậu nhìn thấy Tần Phương chui vào chiếc BMW!

Ồ... Cuối cùng Đào Tử cũng thở phào. Cô ta sắp đi rồi! Đi một mình, chỉ nổ một mình cô ta, theo đúng kế hoạch sắp sẵn! Cậu ra sức cầu khấn cho Tần Phương đi thật nhanh. Nhưng trong tích tắc, cậu lại thấy toàn thân lạnh toát! Cậu nhìn thấy người phụ nữ kia xông ra chắn trước mặt Tần Phương, cô ta lại... ngăn không cho Tần Phương lên xe. Đồ ngốc! Bỏ cô ta đi! Buông cô ta ra, cô đang giữ tử thần lại đấy! Đào Tử lại toàn thân tê liệt. Đúng lúc đó, một chiếc taxi như trên trời rơi xuống, chạy ngang qua chỗ họ. Tần Phương vẫy tay, chiếc taxi lập tức dừng lại. Trong tích tắc khi Tưởng Đan mất tập trung, Tần Phương đã leo lên

taxi. Cô ta hành động quá nhanh! Tưởng Đan vừa định ngăn lại thì xe đã đóng cửa. Trong chớp mắt, chiếc taxi lao đi mất dạng.

Cô ta đi rồi!

Đào Tử gần như kiệt sức, cậu lại nhìn đồng hồ, 9 giờ 9 phút mười ba giây, cách thời gian bom nổ chỉ còn 47 giây! Cậu định chạy ra đó, nhưng sự biến động liên tục khiến toàn thân cậu gần như bại liệt, cậu ngồi sụp xuống đất, muốn hét lên nhưng trong họng không thể phát ra tiếng, cậu thấy trước mắt mờ đi, cột sống nhũn ra như đoạn ruột già, cậu chỉ còn biết cúi đầu xuống. Khi cậu có thể nhìn rõ trở lại, cậu tưởng chừng như thời gian đã trôi qua một vạn năm rồi! Nhưng cậu biết rõ, chưa hết 47 giây, vì cậu chưa nghe thấy tiếng bom nổ. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía chiếc BMW, trời ơi, chuyện này thật giống như tra tấn! Người phụ nữ đó dường như đã cãi và thỏa thuê, cô ta lên xe của mình, Chu Vũ Lâu có vẻ vẫn muốn giải thích gì đó với cô ta, nhưng cô ta không thèm nghe. Cô nổ máy rồi phóng đi...

Giờ đây, chỉ còn lại một mình Chu Vũ Lâu ngẩn ngơ bên chiếc BMW, đứng trong bán kính sát thương của quả bom sắp phát nổ.

Hóa ra quả bom đó lại dành cho anh ta!

Đào Tử dùng tốc độ nhanh nhất để nhìn đồng hồ, 9 giờ 9 phút 52 giây.

Chỉ còn 8 giây!

Tựa hồ như một quả bom đã phát nổ, Đào Tử giống như chiếc BMW bị bom nổ tung lên trời! Cậu như vút lên, chạy vọt như bay về phía Chu Vũ Lâu! Cậu không còn hơi sức để hét lên hai tiếng "Tránh ra!", cậu buộc phải dồn hết mọi sức lực vào đôi chân. Khi đã gần tới chỗ Chu Vũ Lâu, cậu dùng hết sức bình sinh lao tới, giống như một quả ngư lôi đâm trúng mục tiêu, cậu bổ nhào đè lên Chu Vũ Lâu.

Đúng lúc đó, quả bom phát nổ.

2

Chu Vũ Lâu mở mắt ra, một hồi lâu anh vẫn không hề động đậy. Cảm giác đầu tiên của anh là cơ thể không còn chút sức lực nào, toàn thân cảm thấy không thật chút nào, tựa hồ thân xác trống rỗng. Trong một lúc, anh tưởng mình đã chết. Anh nghiêm túc phân tích lại vấn đề, rồi tự hỏi lòng mình, đây là thế giới của con người sau khi chết sao?

Một màu trắng toát.

Một lúc lâu sau, anh mới ý thức được đó là màu của trần nhà, còn anh thì đang nằm, trước mắt anh chỉ có trần nhà, đương nhiên đều là màu trắng. Khi anh định cử động cổ thì cảm thấy trong mũi đang có luồn ống gì đó. Anh hơi nghiêng đầu lại, lúc này mới xác định được địa điểm. Đây là phòng bệnh, trên đầu là bình truyền, ống truyền nối vào tay anh, đầu giường là một chiếc máy, trên màn hình đang nhảy nhót những con số gì đó, anh cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra vì sao mình lại nằm ở đây. Đột nhiên có người đẩy anh từ phía sau, đồng thời một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng nổ rất lớn, đó là kí ức cuối cùng của anh, sau đó thì anh không còn biết gì nữa.

Anh cảm thấy như chuyện đó vừa mới xảy ra, nhưng trên thực tế anh đã hôn mê ba ngày.

Y tá vào phòng, Chu Vũ Lâu nghe thấy cô ấy nói "tỉnh rồi, tỉnh rồi", giọng nói có vẻ rất phấn khởi. Giọng nói đó nghe rất xa xăm, giống như âm thanh đã qua xử lý. Sau đó Tưởng Đan xông vào phòng, không ngừng gọi tên anh, khuôn mặt xúc động của cô chao đảo trước mắt anh, nước mắt lọt qua kẽ tay rơi xuống người anh. Phải một lúc lâu sau, các giác quan của anh mới dần khôi phục.

May mắn là tay chân và ngũ quan của anh vẫn nguyên vẹn, chỉ bị chấn động não và một số vết thương ngoài da không nghiêm trọng. Vết thương nghiêm trọng nhất là gãy mất hai xương sườn, và lá lách của anh không còn. Sức ép của quả bom đã hất anh và Đào Tử ra xa, cú va đập mạnh khi rơi xuống khiến lá lách của anh dập nát. Bác sĩ đã hút ra ngoài gần 2000ml máu tụ và cắt bỏ toàn bộ lá lách của anh. Sau phẫu thuật anh sốt cao liên tục trong hai ngày.

Qua lời Tưởng Đan, anh lõm bõm nghe được vài thông tin như là vụ đánh bom, BMW. Lúc này anh mới biết, ba ngày trước một quả bom đã nổ ở gần chỗ anh đứng. Có người đã cứu anh, chính là người đã đè lên người anh, nếu không có người đó thì hậu quả khôn lường, nhưng đến tận bây giờ anh cũng không biết người đó là ai.

Cảnh sát cũng không biết.

Đào Tử hiện giờ cũng đang nằm trong phòng ICU cách phòng Chu Vũ Lâu không xa, tình trạng nghiêm trọng hơn Chu Vũ Lâu nhiều. Cậu chưa hề tỉnh lại, một cánh cửa ô tô văng ra đập vào đầu cậu, cậu có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Nhân viên quản lí bãi đỗ xe đã tới bệnh viện, anh nhìn Đào Tử hồi lâu, cuối cùng khẳng định, cậu ấy là người ngày hôm đó tới sửa phanh xe chiếc BMW trước khi vụ nổ xảy ra.

Phía cảnh sát không tìm thấy bất kì giấy tờ gì để xác minh danh tính trên người Đào Tử, họ cũng đã gặp riêng Tần Phương, Tưởng Đan nói chuyện nhưng không thu hoạch được gì. Họ hoàn toàn không hay biết gì về vụ nổ bom, hơn nữa cũng không ai biết được cậu thanh niên như từ trên trời rơi xuống đó là người ở đâu.

Tất cả các đơn vị truyền thông trong tỉnh đã đưa tin về vụ nổ bom, phía cảnh sát cũng muốn thông qua truyền thông công bố ảnh Đào Tử để tìm manh mối, nhưng cuối cùng họ lại không làm như vậy. Bức ảnh đó quá là khủng khiếp, hơn nữa có công bố thông tin thì tác dụng cũng không lớn. Ngày hôm đó, những mảnh vỡ của vụ nổ văng về phía cậu ta khiến cậu thương tích

đầy mình, mặt mày biến dạng. Những thứ đó đáng lẽ ra phải đổ lên người Chu Vũ Lâu, nhưng đã được cậu ta chặn hết lại.

Trong lúc bố mẹ Đào Tử đang bàn tán sôi nổi về vụ nổ bom, họ không thể ngờ rằng con trai mình lại là nhân vật chính mà truyền thông nhắc tới. Đã nhiều ngày nay họ không nhận được tin của con trai, cũng rất ít chủ động liên lạc với cậu, không phải là họ không quan tâm tới con, nhưng họ chỉ nghĩ rằng, nếu không để cho thằng nhóc đó cảm nhận chút khổ cực bên ngoài thì nó không thể hiểu rằng chỉ có bố mẹ mới là người thân nhất. Đã từ lâu, từ khi Đào Tử thuê căn phòng rách đó ra ở bên ngoài, thì cậu không về xưởng sửa xe hơi gia đình làm việc nữa, thỉnh thoảng có gọi điện về nhà cũng chỉ vì một chuyện duy nhất đó là xin tiền. Nhưng từ khi gặp được ông thần tài Phùng Thái, thì đến những cuộc điện thoại như vậy cũng không còn. Hai tuần trước, Đào Tử cũng có nhận được điện thoại của bố cậu. Cậu cười nói dối bố mình rằng cậu hiện sống rất tốt, đang làm thợ cả cho xưởng sửa xe của một người bạn, đủ ăn đủ mặc, rất vui vẻ tự tại. Bố đã tin lời cậu, ông còn an ủi vợ con trai mình tuy ham chơi nhưng lại là đứa thông minh, từ sớm đã học được cái nghề này, nếu nó có thể tự nuôi thân thì bố mẹ cũng đỡ phải lo. Họ không biết rằng, giờ thì đúng là họ sắp hoàn toàn không phải lo nữa.

Ngày nào Tiết Qua cũng vào bệnh viện một lúc. Cậu không được vào phòng bệnh của Chu Vũ Lâu, nên chỉ yên lặng ngồi bên ngoài đợi thông tin. Cậu rất lo cho thầy mình, đồng thời cũng khiếp sợ về sự tàn khốc của vụ nổ bom. Nhưng có nằm mơ cậu cũng không thể nghĩ tới người gây ra vụ nổ bom đó lại là bạn mình! Mấy ngày vừa qua cậu có đi tìm Đào Tử mấy lần nhưng gõ cửa mãi mà không ai mở cửa, điện thoại thì luôn trong tình trạng tắt máy. Ngày hôm đó, để không bị quấy rầy khi hành động, Đào Tử không cầm theo điện thoại, điện thoại vẫn nằm trong căn phòng rách nát đó, nó đã hết pin từ lâu. Tiết Qua nghĩ tới rất nhiều nơi mà Đào Tử có thể đến, nhưng chắc chắn không hề nghĩ đến phòng bệnh cách Chu Vũ Lâu không xa đó.

Tuy Tiết Qua không phải nạn nhân trực tiếp của vụ nổ bom, nhưng sự việc này ảnh hưởng đến cậu quá lớn. Đã mấy ngày rồi cậu không được dùng heroin. Cậu nguyền rủa thằng bạn chết tiệt tự nhiên mất tích, mong cho nó mau xuất hiện, nếu không thì cậu không thể chống chọi tiếp được.

Chu Vũ Lâu tỉnh lại đã mấy ngày nhưng vẫn tiếp tục nằm trong phòng ICU. Tình trạng của anh đang dần tiến triển, nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu. Cảnh sát tôn trọng ý kiến của bác sĩ, tạm thời chưa đến làm phiền anh.

Bốn ngày sau khi Chu Vũ Lâu tỉnh lại, một sự kiện quan trọng đã xảy ra. Đào Tử cũng đã tỉnh lại.

Lúc đó, một y tá đang thay bình truyền cho Đào Tử, trong phòng chỉ có hai người họ. Y tá vô tình liếc cậu một cái, đột nhiên nhìn thấy cậu ta mở mắt, tròng mắt đục ngầu đang nhìn cô. Cô y tá giật thót mình, suýt chút nữa làm rơi bình thuốc.

Sự hoảng sợ của cô hoàn toàn có thể lý giải, thực tế chỉ có mỗi cảnh sát là ôm hi vọng Đào Tử tỉnh dậy, ngoài ra, tất cả mọi người, từ bác sĩ chính tới y tá đều tin chắc là cậu không qua khỏi, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đúng vậy, cậu ta bị thương quá nặng, mọi chỉ số sinh tồn đều ở mức thấp nhất. Nếu phải người lớn tuổi hơn một chút chắc đã ra đi từ lâu, cậu ta vì đang độ tuổi thanh niên, sức sống mãnh liệt hơn một chút, thêm sự hỗ trợ của thuốc và máy móc nên vẫn giữ được chút hơi tàn, nhưng cậu ta vẫn có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Trong trường hợp này, dùng từ trì hoãn cái chết quả không ngoa chút nào. Mọi người đều đang đợi cậu ta trút hơi thở cuối cùng. Vậy mà giờ đây, cậu ta lại mở mắt.

Trong phút chốc, cô ý tá có chút lúng túng không biết phải làm gì, nhưng điều kinh ngạc hơn còn ở phía sau. Thông qua mặt nạ oxy, y tá nhìn thấy miệng cậu ta đang cử động, dường như cậu ta muốn nói gì đó! Trời ạ, thật không thể tin nổi! Y tá vội ra khỏi phòng bệnh, lảo đảo chạy đi gọi mọi người.

Không ai có thể bỏ qua tin tức này, cho dù đó là phóng viên ngày đầu tiên đi làm đi chăng nữa.

Ngày thứ hai, tất cả các đơn vị truyền thông lớn nhỏ trong tỉnh đều đưa tin Đào Tử tỉnh dậy với những tiêu đề không khác nhau là mấy. Tiêu đề giật gân nhất có lẽ là của Tân Giang văn báo, lứa đàn em của Hoàng Đại Sinh đã kế thừa trọn vẹn phong cách của anh, tiêu đề bài báo đó là "*Người bí ẩn tỉnh lại một cách bí ẩn, vụ đánh bom sắp được đưa ra ánh sáng*". Trong đó ba chữ "vụ đánh bom" được thiết kế theo kiểu chữ kinh dị, nét chữ thô dày, thêm những vết rạn nứt trên nét chữ khiến ai cũng phải rùng mình ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đây chính là tiêu đề mà Phùng Thái đọc được.

Lúc đó là 8 giờ sáng, trời không có nắng, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu vào văn phòng trưởng khoa.

Tờ văn báo đặt ở trên bàn, dòng chữ to đen lấp đầy mắt Phùng Thái.

Thường thì Phùng Thái không có thói quen đọc văn báo. Vừa rồi trên đường đi làm, khi đã đi ngang qua chỗ người bán báo, thì anh nghe thấy câu "vụ đánh bom có tình tiết mới". Anh đột ngột dừng lại, sải bước nhanh chóng quay trở lại, kể từ lúc đó, trong lồng ngực anh trống đánh liên hồi. Anh không dám đọc tờ báo đó ngay bên đường, mà dùng tốc độ nhanh nhất có thể để đi đến trường, xông vào văn phòng làm việc, khóa trái cửa, ngồi ngay ngắn rồi mới mở tờ báo ra. Tiếp đến, anh cũng nhìn thấy tiêu đề đó:

Người bí ẩn tỉnh lại một cách bí ẩn, vụ đánh bom sắp được đưa ra ánh sáng.

Hai chữ đó giống như một ngọn núi đè nặng lên ngực Phùng Thái: "Tỉnh lại".

Một tuần qua, thứ khiến cuộc sống của anh giống như địa ngục chính là hai chữ đó.

Phùng Thái là một trong những người đầu tiên biết về vụ đánh bom ở Tân Giang, cơn ác mộng của anh bắt đầu từ khi nhận cuộc điện thoại tối hôm đó. Tưởng Đan gào lên như điên trong điện thoại: "Anh mau đến đây đi, Vũ Lâu có chuyện rồi..." Anh cúp điện thoại, lập tức cùng Chu Vũ Đình đến bệnh viện

204. Sau đó, cuối cùng anh được biết, Đào Tử đã làm rồi tung mọi thứ! Cũng chính lúc đó anh mới biết Đào Tử lại lựa chọn biện pháp ngu xuẩn này! Anh thật không thể hiểu nổi, có bao nhiêu cách để giết người, tại sao quân lộn kiếp đó lại chọn cách đánh bom? Mà điều khiến anh điên tiết hơn là tại sao phải chi nhiều tiền như vậy mà không giết được cô ta hoặc anh ta?

Thực ra, khách quan mà nói, Đào Tử cũng không hoàn toàn thất bại. Chí ít thì giờ đây Chu Vũ Lâu cũng đang nằm trong bệnh viện, kế hoạch đầu tư của Tần Phương đành phải hoãn vô thời hạn, hừ, đây chẳng phải là điều Phùng Thái muốn hay sao? Nhưng mà, mẹ nó chứ! Thành công này cũng chỉ nhỏ như cục phân chuột mà thôi!

Những ngày tiếp theo thật là khó khăn. Mỗi giây, Phùng Thái đều mong chờ tin về cái chết của Đào Tử, tinh thần kiệt quệ, lòng như lửa đốt, vô cùng lo lắng. Anh từng nhiều lần đến bệnh viện 204 để thăm Chu Vũ Lâu với danh nghĩa em rể, danh nghĩa trưởng khoa, danh nghĩa người đi cùng Tạ Lam. Sau khi Chu Vũ Lâu tỉnh lại anh cũng đã tới thăm nhưng y tá không cho anh vào trong, chỉ cho Chu Vũ Đình vào một lúc. Khi quay trở ra, một nụ cười từ lâu vắng bóng đã quay trở lại trên khuôn mặt Chu Vũ Đình, cô xúc động ôm lấy anh, anh dùng đôi cánh tay chắc khỏe ôm lấy vợ.

Anh thấy mình sắp phát điên!

Đó là sự phân tách hết sức mạnh mẽ. Trong mỗi lần đóng vai trò khác nhau, trong lòng anh vẫn không kìm được mà bay sang một phòng bệnh khác. Anh biết rõ người nằm trong đó là ai, trong cái đêm xảy ra sự cố đó, cảnh sát đứng đầy phía trước phòng bệnh sau đó mỗi lần tới bệnh viện anh đều thấy có cảnh sát đứng gác ở bên ngoài.

Có một lần, Phùng Thái lén hỏi y tá vừa ra khỏi phòng bệnh: "Trong đó có phải là người bí ẩn của vụ đánh bom không?" Y tá không trả lời. Anh hỏi tiếp: "Người đó thế nào rồi?" Lần này thì y tá đã có phản ứng, cô lắc đầu, khẽ nói: "Chắc chắn là không qua khỏi." Đáp án đó khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm.

Đúng vậy, cậu ta buộc phải "không qua khỏi", cậu ta nhất định phải chết! Bởi chỉ có như vậy anh mới có thể sống sót. Tôi xin cậu đấy, cậu mau chết đi! Phùng Thái đã cầu nguyện trong lòng hàng ngàn vạn lần. Nhưng giờ đây, cậu ta không những không chết, không những "tỉnh lại" mà còn "có thể nói".

Người bí ẩn tỉnh lại một cách bí ẩn, vụ đánh bom sắp được đưa ra ánh sáng

Tin nóng Tân Giang vãn báo (PV Khiếu Minh) – Sau khi được các nhân viên y tế tận tình cứu chữa, tối ngày hôm qua, nhân vật bí ẩn trong vụ đánh bom xe BMW hiện đang nằm tại phòng ICU số 7 tại bệnh viện 204 đã tỉnh lại một cách thần kì. Theo thông tin từ phía bệnh viện, các chỉ số sinh tồn của người bí ẩn đang hồi phục đáng kể, thậm chí mấy lần anh còn muốn nói gì đó. Phía bệnh viện và cảnh sát đều rất vui mừng vì người bí ẩn đã tỉnh lại. Bác sĩ phụ trách Trần Vinh Đạt cho biết, bệnh nhân được chuyển tới bệnh viện trong tình trạng nguy kịch, ngoài nhiều chấn thương ở các cơ quan nội tạng, gãy xương và có nhiều vết thương ngoài da, thì vết thương phía sau đầu có khả năng gây tử vong bất cứ lúc nào, bệnh nhân gần như không có cơ hội sống sót. Nhưng các bác sĩ tham gia chữa trị chưa bao giờ từ bỏ hi vọng, cố gắng cứu chữa, tận tình chăm sóc, cuối cùng cũng giành lại sự sống cho bệnh nhân từ tay tử thần. Bác sĩ Trần cho biết, việc người bí ẩn tỉnh lại là một tín hiệu tốt, cậu ta có thể sẽ dần tỉnh táo trong mấy ngày tới, hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng đồng thời cũng không loại trừ khả năng cậu ta sẽ rơi vào hôn mê một lần nữa. Phía cảnh sát thì cho hay, việc người bí ẩn tỉnh dậy sẽ đóng vai trò quyết định trong việc tìm ra manh mối vụ đánh bom. Tân Giang vãn báo sẽ tiếp tục đưa tin về người đàn ông bí ẩn này.

Tính đến thời điểm đưa tin, tình hình hồi phục của người bí ẩn đang rất khả quan.

Phùng Thái đọc đi đọc lại nửa sau câu cuối cùng trong bài báo – "tình hình hồi phục của người bí ẩn đang rất khả quan", sau đó ánh mắt anh lại đóng chặt ở bốn chữ "muốn nói gì đó", cho tới lúc dòng chữ đó cũng trở nên lạ lẫm. Tiếp đó, ánh mắt anh mờ đi. Trong ánh nhìn mơ hồ đó, khuôn mặt đáng ghét của Đào Tử

hiện ra, cậu ta từ từ há miệng, phả ra một mùi hôi thối, cuối cùng giận dữ thốt lên hai chữ đáng sợ đó: “Phùng Thái”.

3

Cuối cùng cảnh sát cũng được bác sĩ cho phép vào phòng ICU để tiến hành một cuộc thẩm vấn đơn giản với Chu Vũ Lâu, thời gian dự kiến là sáng ngày mai. Khi y tá thông báo tin với Chu Vũ Lâu, anh chỉ khẽ gật đầu. Từ sau khi tỉnh dậy, anh trở nên ít nói, ban đầu là do vấn đề sức khỏe, sau này khi đã có thể nói chuyện bình thường thì anh lại thấy không có gì để nói. Đầu óc anh trở nên hỗn loạn, mạch tư duy cứ mở ra lại lập tức trở thành một mớ bòng bong.

Từ trưa ngày hôm nay, anh đã có thể xuống giường, nhưng cũng chỉ là "có thể" về mặt điều kiện khách quan, do mớ dây rợ gắn trên người anh đã được gỡ ra. Nhưng anh biết chắc chắn, y tá tuyệt đối không để anh xuống giường, các nhân viên ở đây làm việc rất có trách nhiệm, thậm chí có thể nói là nghiêm khắc. Nhưng Chu Vũ Lâu vẫn quyết định muốn thử xuống giường một lần, anh định thử vào tối nay, trước khi đi ngủ. Anh có một kế hoạch nhỏ muốn thực hiện. Anh biết rõ các y tá đôi lúc cũng cần phải thư giãn một chút.

Phùng Thái không biết mình có phải bị điên hay không, nhưng anh đã đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định thử, dù biết tỉ lệ thành công của kế hoạch này thấp đến đáng thương. Có một luồng sức mạnh đang thúc giục anh, nhất định phải hành động. Đó chính là nguyên tắc quen thuộc của anh. Anh cho phép mình phạm sai lầm do bốc đồng nhưng nhất quyết không cho phép mình nhường cơ hội lại cho sự chùn bước.

Anh bước vào cổng chính bệnh viện 204, lúc đó là 8 giờ tối.

Anh không đi cầu thang máy mà bước thẳng vào cánh cửa sắt màu xanh lục, anh dùng ống tay áo kê tay rồi đẩy cửa vào, bước lên cầu thang, bắt đầu cuộc "leo núi" thật dài.

Cái lợi của đi cầu thang bộ là không bị người khác phát hiện, đi cầu thang máy chắc chắn sẽ gặp rất nhiều người, và còn một cái lợi lớn hơn nữa đó là nếu đi thang bộ có thể vào thẳng phía bên trong khu phòng bệnh ICU, còn nếu đi thang máy, anh buộc phải vào khu ICU từ cửa chính, quy định đăng kí thăm nom ở đó rất nghiêm ngặt, trừ khi anh biến thành không khí, nếu không thì khó mà thoát qua được đôi mắt của các y tá trực ban. Leo lên đến tầng mười sáu, kéo cánh cửa sắt đó ra, là có thể nhẹ nhàng lẻn vào được khu hành lang yên tĩnh đó. Con người có lúc lại trở nên rất ngu ngốc như vậy đấy, dùng hết sức lực để nã pháo về phía trước mà không hề biết có một con dao đang bay tới sau gáy mình.

Phùng Thái cẩn thận bước lên lối cầu thang dài dằng dặc đó, cảnh giác mọi bước chân vang lên từ phía trên hay phía dưới mình, sẵn sàng ứng phó với bất cứ động tĩnh nào. Cũng may, ngoài hai người đứng hút thuốc ở cầu thang tầng sáu làm anh mất chút thời gian ra thì không có phiền phức nào xảy ra.

Cuối cùng cũng tới tầng mười sáu.

Anh thở dốc. Lấy lại tinh thần, anh nhìn vào bên trong qua ô cửa sổ dọc trên cánh cửa... Bên kia không có người.

Anh hít một hơi thật sâu, nhẩm lại trong đầu lời nói dối mà anh đã chuẩn bị từ trước. Nếu vào trong đó lỡ có người phát hiện ra, anh sẽ nói là tới thăm Chu Vũ Lâu, việc đi cầu thang bộ chỉ là để rèn luyện. Sau khi nhắc lại những câu đó, anh lấy trong túi ra chiếc khăn tay, lót vào tay, nắm lấy tay nắm cửa kéo vào, mọi công sức đều trở thành công cốc, cánh cửa đã bị khóa.

Mẹ nó chứ!

Anh thực sự thất vọng. Anh đã để ý tới cánh cửa này từ lâu, mỗi lần tới thăm Chu Vũ Lâu anh đều ra kiểm tra cánh cửa, nó chưa từng bị khóa, lúc nào cũng mở he hé, duy chỉ có hôm nay tự nhiên nó lại bị khóa! Mở ra cho tao! Phùng Thái cố hết sức giật cửa, hoàn toàn vô tác dụng. Phùng Thái buông tay một cách tuyệt vọng, đúng lúc đó, anh nghe thấy tiếng bước chân.

Mới đầu, anh giật mình tưởng là bước chân vọng lại từ phía sau. Định thần lại, mới phát hiện ra tiếng bước chân rất nhỏ lại trầm, rõ ràng là từ phía bên kia cánh cửa, có người đang đi về phía này. Phùng Thái nhanh chóng đi xuống lầu, vừa bước vào đến chỗ chiếu nghỉ thì cánh cửa sắt mở ra. Có hai y tá đi vào cầu thang bộ, thì thầm với nhau gì đó và đi lên tầng trên.

Không ai phát hiện ra anh.

Anh chờ cho tiếng bước chân y tá đi khuất hẳn mới ló đầu ra, sau đó, cuối cùng anh cũng nhìn thấy khe hở trên cánh cửa sắt. Anh bước vội ra cầu thang, lại lôi chiếc khăn tay ra đặt lên tay nắm, quan sát một lúc rồi từ từ mở cánh cửa. Thoắt cái anh đã ở bên trong hành lang khu ICU yên tĩnh trên tầng mười sáu.

Vẫn không có ai phát hiện ra anh.

Anh bước vội vài bước, đi ngang qua phòng Chu Vũ Lâu, động tác nhẹ nhàng, không hề có tiếng động, sau đó... đứng yên ở góc hành lang.

Chỉ cần rẽ vào, đi thêm vài bước nữa, là tới phòng của Đào Tử.

Bước tiếp theo mới là phần quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch này! Nó hoàn toàn không liên quan gì đến sự cố gắng của anh, chỉ có thể dựa vào vận may, vận may không tốt thì công sức trước đó đổ sông đổ bể, chỉ còn cách quay đầu ra về. Thần kinh của Phùng Thái giống như một tòa nhà đang được chống đỡ chỉ bằng một thanh gỗ. Anh ôm lấy ngực, giống như đang tiến hành một nghi lễ tạ ơn đặc biệt, anh từ từ ló đầu ra, nhìn về phía căn phòng đó.

Suýt chút nữa anh đã nhảy dựng lên. Quả nhiên là không có cảnh sát!

Vận may!

Anh cảm thấy như có một đám mây may mắn đang bao phủ trên đầu mình. Đây đúng như kết quả anh đã quan sát mấy ngày nay, vào thời điểm này thi thoảng cũng có lúc không có cảnh sát nào gác ở ngoài phòng bệnh, nếu cảnh sát của ca trực trước đến giờ thay ca mà người ca sau chưa tới thì sẽ có một khoảng thời

gian trước phòng bệnh không có người bảo vệ. Nhưng khả năng này xảy ra không nhiều. Ngày hôm nay, trước khi hành động, Phùng Thái cũng đã nhắc nhở mình không nên quá hi vọng, có thể mọi nỗ lực đều tan tành mây khói, có thành công được hay không phải dựa hoàn toàn vào các chú cảnh sát, xem họ có chịu sơ suất một chút hay không.

Cảm ơn sự sơ suất của các anh.

Cảnh tượng tiếp theo còn khiến Phùng Thái vui mừng hơn nữa! Anh nhìn thấy cánh cửa phòng Đào Tử mở ra, một y tá cầm trên tay chiếc bình truyền đã hết đi ra ngoài, đóng cửa lại rồi đi mất. Không nghi ngờ gì nữa, giờ đây trong căn phòng đó chỉ còn lại một mình Đào Tử! Giây phút đó, Phùng Thái thấy thần may mắn đang mỉm cười với mình, tim anh gần như sắp bắn ra ngoài! Anh run rẩy đeo một chiếc khẩu trang rất to lên mặt, sau đó xúc động nhấc chân lên và bước đi, hoàn toàn không nghe thấy tiếng mở cửa một gian phòng khác ở phía sau lưng mình, Chu Vũ Lâu đang từ từ bước ra khỏi phòng bệnh của anh.

Chu Vũ Lâu nghe y tá nói rằng "người bí mật" nằm ở phòng bệnh số bảy. Anh rất hiếu kỳ. Rõ ràng quả bom đó là dành cho Tần Phương, có ai đó muốn giết hại cô ấy chứ không hề muốn làm mình bị thương, nếu không thì đã không có vụ cứu nguy chết người đó. Người đó biết mình sao? Anh ta là ai? Tại sao anh ta lại làm như vậy? Chu Vũ Lâu biết ngày mai cảnh sát sẽ tới thẩm vấn, trước đó anh muốn nhìn tận mắt "người bí ẩn" một lần. Đó là kế hoạch của anh trong tối nay.

Nằm liệt giường một tuần liền khiến đôi chân Chu Vũ Lâu nhũn ra như đậu phụ, sau khi xuống giường, anh vịn tay vào tường một lúc lâu mới có thể đứng vững, khi cảm thấy ổn rồi anh mới mở cửa bước ra ngoài. Đây là lần đầu tiên anh bước ra khỏi căn phòng này trong suốt tám ngày qua, cảnh tượng hành lang trước mắt hoàn toàn xa lạ đối với anh. Căn cứ vào số phòng trên cửa, anh đoán đi về phía trước một đoạn, rẽ vào kia sẽ là phòng bệnh số bảy. Anh vịn vào tường, chậm rãi bước đi.

Lúc này, cách Chu Vũ Lâu không xa, Phùng Thái đang đứng trước cửa phòng bệnh số bảy. "Giết chết cậu ta, anh sẽ được an

toàn!” Trong lòng Phùng Thái vang lên một mệnh lệnh sắt đá. Anh nhẹ nhàng đưa tay lên, mở cửa phòng.

4

Ánh đèn trong phòng rất dễ chịu, Phùng Thái nhanh chóng lách người vào trong, lập tức đóng cửa lại, ánh mắt liếc về phía giường bệnh.

Nói thật, tình cảnh này khiến anh có chút hoang mang. Kia còn là Đào Tử sao? Người nằm kia khác hoàn toàn với cậu thanh niên mà anh gặp cách đây nửa tháng. Trên giường là một khối màu trắng, cả cơ thể gần như bị nhấn chìm trong chăn ga màu trắng, giống như người đã chết. Băng gạc biến đầu cậu ta trông như xác ướp Ai Cập. Đôi mắt híp của cậu ta nhắm nghiền, hơi thở lúc có lúc không, mặt nạ dưỡng khí như một thứ hung khí che hết mũi và miệng cậu ta.

Thật khó mà hình dung cậu ta đã từng tỉnh dậy.

Trong tích tắc, Phùng Thái có chút do dự, có cần phải qua đó nữa không? Anh cũng không rõ mình do dự là vì động lòng trắc ẩn hay vì cảnh tượng trước mắt quá khủng khiếp, nhưng anh lập tức cắt đứt những suy nghĩ làm mình phân tâm, bước lại phía giường bệnh. Trong tay anh là chiếc khăn tay, chỉ cần bịt một lúc thôi.

Không hề để lại dấu tích gì.

Phùng Thái đến bên giường bệnh, nhanh chóng tháo mặt nạ dưỡng khí ra, sau đó anh thấy rõ hơi thở của Đào Tử trở nên gấp gáp, nhưng cũng chỉ là sự gấp gáp yếu đuối, hầu như không có chút sự giãn nở của sự sống. Anh không có thời gian để quan sát kĩ, anh buộc phải hành động nhanh. Anh để khăn tay lên mặt Đào Tử, liếc về phía cửa phòng rồi ấn tay xuống. Sự sa đọa có thể diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Nhưng cái chớp mắt đó đã bị gián đoạn.

Đúng lúc bàn tay Phùng Thái chuẩn bị ấn xuống, đột nhiên anh cảm thấy có thứ gì đó xuất hiện trên người mình. Anh cúi đầu nhìn xuống thì thấy trước ngực mình đang kề một vật gì đó, khi anh vừa ý thức được đó là một họng súng, thì nhìn thấy Đào Tử bỗng nhiên mở mắt ra, bộ não của anh vừa đoán ra được một điều kinh khủng: Trời ơi, đó không phải đôi mắt của Đào Tử!

"Đứng yên!" "Đào Tử" đột ngột ngồi dậy, hét về phía Phùng Thái!

Không thứ gì có thể kích hoạt tiềm năng con người hiệu quả hơn việc tẩu thoát trước họng súng. Tuy đầu óc Phùng Thái lúc này hoàn toàn trống rỗng, nhưng cơ thể anh đã dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ chạy. Anh ta gần như bay ra phía cửa phòng! Kinh hoàng mở cửa, mang theo một luồng gió, nhưng "Đào Tử" đã nhanh chóng đuổi kịp tóm lấy tay anh. Phùng Thái phản xạ còn nhanh hơn cũng tóm lấy tay một người khác. Chu Vũ Lâu đang đứng ở cạnh cửa ra vào, hết sức kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hành động đó hoàn toàn là bản năng, giống như tìm chỗ nấp khi gặp một vụ nổ súng, Phùng Thái nhanh chóng quay người lôi theo cả Chu Vũ Lâu ra ngoài. Cơ thể Chu Vũ Lâu mất đà, lao mạnh về phía "Đào Tử"! Đồng thời, Phùng Thái giơ chân đá về phía cánh tay đang cầm súng của "Đào Tử".

"A..."

Khẩu súng rơi xuống đất, bay về phía chân tường. Phùng Thái bay người theo khẩu súng, cơ thể anh ngã xuống sàn nhà đau điếng. Nhưng anh chiến thắng nỗi đau một cách quyết đoán, anh đứng lên, cầm lấy súng, ngón tay đặt vào cò, trông anh lúc này vừa đáng sợ lại vừa cao ngạo! Anh vừa định nói gì đó thì đột nhiên phát hiện ra đã có rất nhiều người đứng trước mặt mình.

Đào Tử sau khi tỉnh dậy được hai mươi phút thì đã chết vì trụy tim. Nhưng chuyến tỉnh giấc "hồi dương" của cậu không phải hoàn toàn vô nghĩa. Nó đã giúp cho nhân viên điều tra vụ nổ bom là Ngụy Triệu Quốc nghĩ ra kế này, và thực hiện kế hoạch hoàn toàn bí mật. Đầu tiên anh tận dụng truyền thông để

đưa tin rộng rãi việc "người bí ấn" đã tỉnh lại, đế dụ tên chủ mưu phía sau vụ án cắn câu, sau đó bố trí một cái bẫy trong phòng bệnh Đào Tử để chờ con mồi đến. Ngụy Triệu Quốc không ngờ kẻ chủ mưu lại xuất hiện nhanh như vậy, càng không ngờ rằng anh ta lại chính là em rể của Chu Vũ Lâu, trưởng khoa Thanh nhạc nhạc viện Tân Giang – Phùng Thái! Nhưng "dây cà ra dây muống", sự xuất hiện của Chu Vũ Lâu đã làm rối loạn kế hoạch của anh.

Phùng Thái hết sức kinh hoàng!

Anh biết lại có thêm người vào phòng, nhưng không hề nghĩ sẽ nhiều như vậy. Những người đó giống như mọc từ dưới đất lên, xoẹt một cái đã đứng đầy trong phòng. Trong số họ có người mặc đồng phục cảnh sát, có người mặc thường phục, ai cũng cầm súng trong tay, họng súng đen ngòm đều chĩa về phía anh. Trong lúc mơ hồ, anh nghe thấy hình như họ nói đại loại những câu "đứng yên" hoặc là "bỏ súng xuống", âm thanh rất lớn, đầy sự uy hiếp. Phùng Thái biết rõ, nếu không vì Chu Vũ Lâu thì anh đã bị tóm từ lâu.

Chu Vũ Lâu đang chắn ở phía trước mặt anh.

Anh bắt anh ta làm con tin. Động tác vừa nhanh gọn vừa hiệu quả. Chỉ trong chớp mắt, Chu Vũ Lâu đã bị khóa trong vòng tay của anh, họng súng chĩa vào đầu, hoàn toàn không có cơ hội để giãy giụa. Cảnh tượng này khá hóc búa, nó vừa giống như ngọn cỏ cứu mạng Phùng Thái, lại vừa giống như ông trời đang chiếu cố đến anh. Đã rất nhiều lần anh tưởng tượng đến tình cảnh này, anh chinh phục được Chu Vũ Lâu, mạng sống của hắn ta như ngọn đèn treo trước gió, phải run rẩy sợ sệt trước sức mạnh của anh.

Quả nhiên, ngày hôm nay, ngay vào lúc này, anh đã thực hiện được điều đó.

Không khí hết sức căng thẳng.

Vụ bắt giữ con tin đã giữ chân cảnh sát. Phùng Thái như một kẻ điên vừa nhát như thỏ đế lại vừa gan to tày trời. Chiếc khẩu trang đã bị rơi từ trận vật lộn lúc nãy, nhưng dù vậy anh vẫn

thấy hô hấp thật khó khăn. Anh không có cách nào khiến cho cánh tay đang cầm súng của mình thôi run rẩy, thế nên anh dùng sức ấn mạnh họng súng vào đầu Chu Vũ Lâu, đồng thời trừng mắt nhìn về phía cảnh sát, hét lên một cách hung dữ:

"Đừng qua đây! Nếu không tôi sẽ giết anh ta!" Giọng nói của anh đã biến dạng.

Giằng co một lúc, Ngụy Triệu Quốc hạ cánh tay cầm súng xuống, nói với Phùng Thái: "Trưởng khoa Phùng, cả đội chúng tôi phục sẵn ở đây để tìm ra chủ mưu đứng sau vụ đánh bom, không ngờ người xuất hiện lại là anh. Cho dù anh làm việc này là vì mục đích gì, nhưng tốt nhất anh nên hạ súng xuống, anh có biết mình đang chĩa súng vào ai không? Đó là đồng nghiệp của anh, còn là anh vợ anh đấy!"

"Đi ra!" Phùng Thái hét to ngắt lời Ngụy Triệu Quốc, "Không cần anh phải nhắc tôi! Tôi biết anh ta là ai. Các người nghe cho rõ đây, tôi không muốn làm ai bị thương, các người ra ngoài hết đi! Tôi muốn ở lại đây với anh ta một lúc! Nghe rõ chưa?" Giọng nói của anh có phần run rẩy, nhưng cũng làm ong tai những người đối diện.

Yên lặng trong vài giây.

"Anh định làm gì?" Ngụy Triệu Quốc hỏi, tựa hồ như chưa nghe rõ lời anh ta nói.

"Tôi – muốn – ở – lại – đây – với – anh – ta – một – lúc! Tôi có chuyện muốn nói với anh ta, nói xong tôi sẽ tự mình đi ra!"

"Anh cho rằng chúng tôi sẽ để anh làm vậy sao?"

"Vậy thì tôi sẽ bắn chết anh ta ngay bây giờ!" Ngón tay Phùng Thái đặt sát vào cò súng.

"Trưởng khoa Phùng!" Ngụy Triệu Quốc nhẹ giọng, "Anh cứ thả thầy Chu ra trước, sau đó anh đưa điều kiện gì chúng tôi cũng đáp ứng hết. Anh có thể bắt bất cứ ai trong chúng tôi làm con tin, cũng có thể đưa ra điều kiện, cho dù là tiền hay thứ gì khác."

"Tôi không cần gì hết!" Mặt Phùng Thái đỏ bừng, tiếng hét khàn đặc: "Anh không hiểu tôi nói gì à? Các người đi ra hết đi!

Tôi không muốn làm ai bị thương, tôi chỉ muốn nói chuyện với anh ta, nói xong tôi sẽ tự đi ra!”

“Phùng Thái!” Ngụy Triệu Quốc tiến lên trước một bước, “Anh tỉnh táo một chút đi, hiện giờ mười mấy họng súng đang chĩa vào anh, nếu anh vẫn ngoan cố thì chỉ có đường chết! Nếu anh thả thầy Chu ra, bỏ súng xuống, đi qua đây, cho dù anh làm gì, chúng tôi cũng sẽ giải quyết theo hướng anh đã đầu thú.”

“Câm miệng!”

Phùng Thái vừa dứt lời, trong phòng vang lên tiếng súng nổ!

Tất cả mọi người đều đứng im không động đậy.

Họng súng của Phùng Thái bốc khói, ngón tay trỏ của anh ta đang bóp chặt cò... phòng bệnh lúc này im như nhà xác.

Không có ai đổ xuống. Viên đạn xoẹt ngang qua đầu Chu Vũ Lâu găm vào trên tường thành một lỗ sâu hoắm. Đây là lần đầu tiên trong đời Phùng Thái nổ súng, nhưng phản lực của súng cũng không hề ảnh hưởng tới anh, cơ thể anh kiên định giống như niềm tin của anh vậy, một niềm tin chưa bao giờ bị lung lay.

“Đi ra hết đi! Tôi mà bắn tiếp thì sẽ không phải là chỉ thiên nữa đâu.” Phùng Thái hét lên giận dữ.

“Phùng Thái!” Ngụy Triệu Quốc nghiêm giọng, “Anh đang đẩy mình vào con đường cùng đấy! Được, anh muốn nói chuyện với thầy Chu, chúng tôi sẽ cho anh thời gian, nhưng trước tiên anh phải bỏ súng xuống.”

“Không...” Đôi mắt Phùng Thái rực lửa!

“Đồng chí cảnh sát!” Cuối cùng Chu Vũ Lâu cũng lên tiếng. Lưỡi anh có vẻ cứng nhắc, sau khi tỉnh dậy anh vốn ít nói, hơn nữa cơ thể rất yếu ớt, chỗ đầu bị họng súng gí vào đang rất đau đớn. Anh nói: “Cứ nghe lời anh ấy đi, để tôi với anh ấy nói chuyện với nhau, không sao đâu.”

“Thầy Chu...”

“Đồng chí yên tâm, tôi với trưởng khoa Phùng không chỉ là họ hàng, mà còn là bạn thân của nhau, tôi đảm bảo sau khi anh ấy nói hết những điều muốn nói, nhất định sẽ bỏ súng xuống ra gặp các anh.”

Ngụy Triệu Quốc rất khó xử. Giao con tin cho hắn như vậy rõ ràng là quá nguy hiểm. Nhưng Phùng Thái đang khá hung hăng, các tay súng bắn tỉa của anh không tìm ra cơ hội để giải quyết hắn trong thời gian ngắn, nếu cứ giằng co như vậy có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của Chu Vũ Lâu. Anh nghe thấy Chu Vũ Lâu nói tiếp: "Đồng chí cảnh sát, cứ tin tôi đi, không sao đâu, các anh cứ ra ngoài trước đi."

"Thôi được." Ngụy Triệu Quốc hỏi Phùng Thái, "Anh nói cho tôi biết, anh định nói chuyện với thầy Chu trong bao lâu?"

"Tôi không biết."

"Được, tôi để cho hai người nói chuyện với nhau, nhưng chúng tôi đã tôn trọng anh, thì anh phải đáp ứng một điều kiện của chúng tôi." Ngụy Triệu Quốc lấy trong túi áo ra một chiếc điện thoại, nói với Phùng Thái: "Anh cầm lấy cái này, lát nữa chúng ta liên lạc với nhau sẽ tiện hơn."

Phùng Thái liếc nhanh về phía chiếc điện thoại mà không nói gì.

Ngụy Triệu Quốc giải thích: "Tôi không có ý gì khác, chắc anh cũng không muốn trong lúc nói chuyện sẽ bị người khác làm phiền, phải không?" Anh cầm điện thoại lên, "Tôi có thể đưa điện thoại tới cho anh không?"

"Đừng qua đây!" Phùng Thái túm chặt lấy Chu Vũ Lâu, "Ai mà bước lên một bước tôi sẽ bắn chết anh ta!"

"Thôi được, tôi đẩy qua cho anh." Ngụy Triệu Quốc cúi người xuống. Viên cảnh sát phía sau lưng anh đã lĩnh hội được ý đồ. Mọi người đều biết rõ, Phùng Thái đương nhiên sẽ không cúi xuống nhặt chiếc điện thoại. Nhưng trong lúc đối mặt nhau như vậy, mọi tên côn đồ đều rất căng thẳng và sốt ruột, chỉ một chút tình huống nhỏ thôi cũng khiến chúng bất an, đó chính là cơ hội tốt của các tay súng.

Ngụy Triệu Quốc đặt điện thoại xuống đất, hất nhẹ tay. Các tay súng đang ngắm vào đầu ruồi, tìm đường bắn. Chiếc điện thoại cọ xát trên sàn nhà tạo ra tiếng động nhỏ, từ từ trôi về phía Phùng Thái. Phùng Thái căng thẳng liếc mắt nhìn, tay chỉ cần

chạm cò là súng nố. Chiếc điện thoại nằm ngay ngắn dưới chân Phùng Thái.

Phùng Thái không hề cho đối thủ chút cơ hội nào. Từ đầu đến cuối, anh ta đều cảnh giác cao độ, Chu Vũ Lâu người cứng đờ, chắn ngay trước mặt, như một bức tường thành không chút sơ hở.

"Ra hết đi!" Phùng Thái hét to.

Sau đó, cuối cùng thì tất cả mọi người cũng đều đi ra ngoài.

"Đóng cửa lại!" Phùng Thái hét với người sau cùng ra khỏi phòng là Ngụy Triệu Quốc. Ngụy Triệu Quốc nhìn anh ta một cái rồi làm theo.

"Gọi ngay về Sở, đề nghị đội cảnh sát đặc nhiệm đến chi viện!" Ngụy Triệu Quốc bước ra khỏi phòng bệnh số bảy liền lập tức hạ lệnh cho cấp dưới, "Chuẩn bị đu dây đột kích từ trên cao, yêu cầu Đội điều động những thành viên có kinh nghiệm đu dây nhất tới đây. Mọi người phải chú ý quan sát động tĩnh, không được làm ồn, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng của thủ phạm."

"Có báo cho người nhà không?" Cấp dưới hỏi anh.

"Thông báo ngay cho họ, nhưng phải kiểm soát cảm xúc của người nhà, trước khi có lệnh của tôi, không được để họ đến gần khu vực này."

Nói xong, Ngụy Triệu Quốc thò tay vào túi áo lấy ra một thứ.

Phòng bệnh số bảy giờ như chiếc kén không một kẽ hở.

Phùng Thái khóa trái cửa, rồi chạy ào ra cửa sổ lập tức kéo rèm lại, lúc này mới cảm thấy có được chút an toàn ngắn ngủi. Anh ngồi phệt xuống đất, buông súng ra, dựa lưng vào tường lấy ống tay áo lau mồ hôi. Anh toát mồ hôi rất nhiều, sự thư giãn đột ngột khiến những giọt mồ hôi trở nên lạnh toát, rất khó chịu. Ánh mắt anh hơi đờ đẫn, cảnh tượng vừa rồi vẫn khiến tim anh đập thình thịch, anh cảm giác như xương khớp mình đều rệu rã hết.

Phùng Thái đột nhiên nghĩ đến một vấn đề thật bi thương – cuộc đời mình đã đến đoạn cuối rồi.

Cuộc đời thật kì lạ. Hai tiếng trước, anh vẫn còn ngồi trên ghế ở nhà, cùng Chu Vũ Đình thưởng thức món cá tuyết và canh thịt mà cô nấu, không khí vừa yên tĩnh vừa ấm áp. Nhưng hai tiếng sau, anh ngồi trên sàn nhà phòng bệnh, bên cạnh có khẩu súng, bên ngoài đầy cảnh sát. Tối nay lúc ăn tối, Chu Vũ Đình đỏ mặt nói với anh một chuyện, kì kinh nguyệt của cô đã chậm mấy ngày, vừa rồi lén thử thai, cô đã có bầu. Giây phút đó anh vui mừng như điên! Thực tình, chính tin vui đó đã khiến anh quyết định mạo hiểm làm liều, cho dù phải đối mặt với rủi ro lớn cơ nào, cũng phải để cho sinh linh bé bỏng kia một gia đình hoàn chỉnh. Nhưng giờ đây xem ra, cái rủi ro lớn đó không dễ đối mặt chút nào.

Phùng Thái nhìn Chu Vũ Lâu, Chu Vũ Lâu mệt mỏi ngồi bên mép giường bệnh, cũng đang nhìn anh. Mặt Chu Vũ Lâu trắng bệch, nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén. Anh đã từng đối mặt rất nhiều lần với ánh mắt đó, từ lúc "thép đã tôi thế đấy" bị vạch mặt, đến lúc lộ chuyện có vợ ở quê, lúc cãi vã giữa cuộc họp và vô số lần anh khiêu khích Chu Vũ Lâu... Nhưng anh không biết, đây có phải là lần cuối cùng hay không.

"Vết thương của anh ổn rồi chứ?" Phùng Thái hỏi Chu Vũ Lâu. Giọng điệu nghe rất chân thành, giống như một buổi thăm bệnh thực sự. Đây cũng là câu đầu tiên hai người nói chuyện với nhau kể từ khi Chu Vũ Lâu vào viện.

"Anh là người cài bom?" Chu Vũ Lâu hỏi.

"Tôi sai người khác làm."

"Vì sao?"

"Không phải nhắm vào anh, mà nhắm vào người phụ nữ kia, nhưng anh lại hứng phải."

"Tại sao vậy?"

"Tại sao?" Phùng Thái cười đau khổ, "Vậy tại sao ông trời lại sắp xếp anh ở bên cạnh tôi?"

"Cô ấy là người hoàn toàn không liên quan gì!" Chu Vũ Lâu đứng dậy, bản thân anh cũng thấy kinh ngạc vì sao mình có thể phát ra giọng nói lớn như vậy, "Chỉ vì chút ý nghĩ nhơ nhuốc đó

của anh, mà có thế giết chết một người không chút liên quan! Anh có còn chút nhân tính nào không?"

"Không hề có liên quan?" Giọng Phùng Thái cũng không hề lép vế, "Cô ta xông vào địa bàn của tôi, không ngừng làm vô số những chuyện khiến tôi khó chịu, anh lại nói là không hề liên quan? Chu Vũ Lâu, tôi nói cho anh hay, tôi không muốn giết người, là cô ta đã ép tôi phải làm như vậy!"

"Anh đáng ra phải đi khám bác sĩ tâm lý từ lâu rồi!"

"Đừng có nói chuyện bác sĩ tâm lí với tôi!" Phùng Thái ngồi thẳng lưng, "Bác sĩ tâm lí có khiến cho một tên nhà quê trở thành người được mọi người tôn trọng không? Bác sĩ tâm lí có thể san phẳng một con đường gồ ghề không? Bác sĩ tâm lý thì giúp ích được gì? Bọn họ đều là lũ lừa đảo! Toàn là mấy chiêu lừa người mà thôi. Bọn chúng không khác gì anh, mang theo ánh hào quang về đến nhà là có thể yên giấc ngủ ngon, những chuyện khác không cần phải lo! Hừ... Bác sĩ tâm lí, không ai có thể giải quyết được vấn đề của tôi, vấn đề của tôi thì chỉ mình tôi mới giải quyết được!"

"Vì thế anh đã giải quyết rồi?"

"Đúng!"

"Anh giải quyết tốt thật đấy!" Chu Vũ Lâu cười nhạt.

"Đúng, tôi thừa nhận mình thất bại." Anh trả lại cho Chu Vũ Lâu nụ cười nhạt, "Tôi đã hết rồi! Cuộc đời Phùng Thái này đã chấm dứt, nhưng tôi không hối hận. Chu Vũ Lâu, tôi nói cho anh biết tôi không hề hối hận! Những thứ tôi muốn hay không muốn đều là do chính tôi phấn đấu mới có được, chỉ có thể nói rằng số tôi không được may, chỉ có thế thôi, tôi không hề hối hận!"

"Anh không hối hận..." Chu Vũ Lâu tiến về phía Phùng Thái, "Anh có biết là Vũ Đình đang chờ anh về nhà không? Chu Vũ Đình... Vợ anh, đã trải sẵn giường chờ anh trở về, nhưng anh sẽ không bao giờ còn có cơ hội được nằm trên chiếc giường đó nữa, anh dám nói là anh không hối hận không? Vốn dĩ anh có thể có được gia đình hạnh phúc nhất, nhưng giờ chỉ có thể ngồi đây

chờ hàng vạn viên đạn găm vào người mình, anh dám nói là không hối hận?"

"Anh đừng nhắc Chu Vũ Đình với tôi!"

"Tôi đương nhiên là phải nhắc! Đó là em gái tôi, nó đã hết lần này đến lần khác tha thứ cho sự lừa dối của anh, đi theo anh, nhưng anh đã đem lại cho nó cái gì chứ?"

"Anh đừng nói nữa..." Phùng Thái ngắt lời Chu Vũ Lâu, anh quỳ sụp xuống đất, đôi mắt đầy sự tuyệt vọng.

Sau một hồi im lặng, Phùng Thái nói: "Chu Vũ Lâu, tôi có lỗi với Vũ Đình. Xin anh nhất định phải nói với cô ấy, tôi yêu cô ấy, cô ấy là ánh sáng duy nhất của cuộc đời tôi, cho dù tôi có chết đi thì tình yêu của tôi dành cho cô ấy cũng không thay đổi." Anh cầm khẩu súng lên, nòng súng dúi vào đầu một cách khó khăn.

"Chu Vũ Lâu, tôi đã hết thật rồi, có một số chuyện tôi không muốn mang theo vào quan tài, thà rằng bây giờ nói hết với anh."

Chu Vũ Lâu nhìn Phùng Thái, chờ anh ta nói tiếp.

Giọng nói chấn động cả Ngụy Triệu Quốc. Tai nghe điện thoại truyền đến cuộc nói chuyện của hai người đàn ông rất rõ ràng. Vừa rồi, trên chiếc điện thoại anh ném cho Phùng Thái có lắp một thiết bị nghe trộm siêu nhỏ, sóng radio truyền ra ngoài, mọi bí mật trong căn phòng đó phơi giữa ban ngày. Tối hôm nay, có quá nhiều bí mật đang chờ anh.

Cùng lúc đó, có những bóng người trong dáng vẻ lo lắng không ngừng tới bệnh viện 204.

Người đến đầu tiên là Tưởng Đan, tiếp đó là Chu Vũ Đình, Hoàng Đại Sinh và Lữ Thanh, họ dường như chân trước chân sau kéo đến bệnh viện, sau đó là Tạ Lam và Tưởng Tư Nghiệp. Một cảnh sát ra đón họ, nói sơ qua về tình hình bên trong, sau đó, tất cả mọi người đều rất sửng sốt.

Phùng Thái là hung thủ chính trong vụ đánh bom? Phùng Thái bắt cóc Chu Vũ Lâu?... Sự việc khó tin chẳng khác gì như chuyện con ốc sên đá ngã con voi. Toàn thân Chu Vũ Đình run lên mấy lượt, cơ thể cô đã sụp đổ trước khi cô kịp òa lên khóc. Cô ngất xỉu, lập tức được đưa vào phòng cấp cứu. Những người còn

lại đều không được phép đến gần phòng bệnh số bảy, chỉ có thể đứng từ xa lặng lẽ chờ tin.

Lòng đau như cắt.

Chu Vũ Lâu cảm giác như bị sét đánh! Anh lại nhìn thấy cảnh Phương Lê Lê nằm trên giường xác, và cả bóng đoàn tàu đang rời đi, Phương Lê Lê nằm trong chiếc túi du lịch mẹ cô mang bên người, họ lặng lẽ rời đi, dùng một hũ tro tàn để nói lời vĩnh biệt tuổi đôi mươi... Một lúc sau, Chu Vũ Lâu mới từ từ lên tiếng: "Nói vậy... Anh cố ý để Phương Lê Lê đi bán dâm, sau đó báo cảnh sát bắt em ấy, rồi dùng chuyện này để hủy bỏ tư cách ứng cử chức trưởng khoa của tôi?"

"Đúng." Phùng Thái nói.

"Tiếp đến anh đã giết em ấy để diệt khẩu?"

"Không, tôi không giết người, là em ấy nghĩ quẩn nên treo cổ tự tử, cái chết ấy không liên quan đến tôi."

"Anh đã giết em ấy!"

"Tôi không giết."

"Nhưng nếu không phải tại anh thì sao em ấy có thể chết được!"

Phùng Thái quay mặt đi: "Đúng, nếu không có tôi thì em ấy đã không chết."

Chu Vũ Lâu muốn xông ra xé xác Phùng Thái! Nhưng điều duy nhất anh có thể làm là dùng tay vịn lấy thành giường.

Một lúc sau, anh hỏi Phùng Thái: "Anh sống mà cứ phải toan tính như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?"

"Tôi không biết." Phùng Thái quay mặt lại, ngẩng đầu nhìn vào mắt Chu Vũ Lâu. "Nhưng tôi nhìn thấy tất cả mọi người cũng đều sống như vậy, chỉ trừ có anh. Khi tôi mới về trường, tất cả mọi người đều coi thường tôi. Tôi đến từ một huyện nhỏ bé, vào trường là đã kém người ta một bậc. Tôi thừa biết tôi trong mắt họ là người như thế nào, là trò cười, là tên ma cà bông, là giòi bọ, là con kiến. Chu Vũ Lâu, tôi thề là anh chưa bao giờ phải đối diện với những ánh mắt như vậy, nhưng tôi đã gặp rồi! Lúc đó, trong lòng tôi đã nói thầm với các người rằng, đừng cho tôi

cơ hội, đừng để tôi đứng lên, nếu tôi đứng lên được thì các người sẽ phải ngã xuống rất thảm hại! Những gì các người biết tôi đều biết, những thứ các người không biết tôi cũng biết! Tôi sẽ khiến tất cả các người đều giống như tội phạm, không thể ngẩng đầu trước mặt tôi, tôi sẽ khiến ánh hào quang xung quanh Chu Vũ Lâu tan biến như bọt xà phòng, tôi vẫn luôn nghĩ như vậy đấy!"

"Cho dù phải giết người cũng không hối tiếc?"

"Nhưng cho dù giết người cũng có làm được gì đâu." Phùng Thái cười đau khổ, "Ông trời không chọn tôi, cho đến tên giết người mà tôi thuê cũng đứng về phía anh, thậm chí hi sinh cả mạng sống để cứu anh."

Chu Vũ Lâu ngẩn người một lúc.

"Là ai?" Giờ anh mới nhớ ra cần phải hỏi câu này, "Ai đã cứu tôi?"

"Đào Tử."

Cái tên này rất quen, Chu Vũ Lâu đang cố nhớ lại thì Phùng Thái đã nói với anh: "Bạn của Tiết Qua."

"Tiết..." Anh chợt nhớ ra cậu thanh niên để đầu đinh, đôi mắt híp đó. Mặt anh đầy vẻ kinh ngạc.

"Sao bạn của Tiết Qua lại...?"

"Quả bom đó là do cậu ta cài, vốn là để nổ chết Tần Phương, hừm, nhưng hỏng hết rồi."

"Sao bạn của Tiết Qua lại giúp anh giết người?"

"Cậu ta cần tiền, cần rất nhiều tiền, chúng nó chơi thuốc phiện, bị tôi phát hiện ra, tôi đã lợi dụng cậu ta..."

"Hút thuốc phiện... Tiết Qua?"

"Đúng, cậu học trò cưng của anh, Tiết Qua, thằng nhóc hút thuốc phiện, heroin đấy, số bốn, bất ngờ đúng không?"

"Tiết Qua cũng biết anh giết người?"

"Cậu ta không biết, đây là bí mật giữa tôi và Đào Tử."

"Tại sao anh lại làm vậy?" Chu Vũ Lâu đột nhiên lao mạnh lên, túm lấy cổ áo Phùng Thái, "Tại sao anh không giết thẳng tôi đi. Tại sao lại làm liên lụy đến nhiều người vô tội như vậy?

Đây...” Anh run rẩy lê lết trên mặt đất, cuối cùng cũng sờ được khẩu súng, “vụt” một cái cầm lên, nhét vào tay Phùng Thái, “Của anh đây... Cầm lấy, như vậy có phải đỡ rắc rối hơn không? Nào! Nổ súng đi! Bắn chết tôi đi! Chẳng phải đó là điều anh muốn sao? Bóp cò đi! Đừng để tôi nhìn thấy phần đời còn lại của Chu Vũ Đình phải chịu khổ! Khốn nạn! Anh có biết mình đã hủy hoại cuộc đời của bao nhiêu người không? Anh có biết anh đã hủy hoại cả cuộc đời Vũ Đình không? Đồ khốn điên loạn! Tôi thật sự hối hận đã để em gái mình lấy anh...”

“Chu Vũ Lâu!” Phùng Thái đẩy mạnh Chu Vũ Lâu ra. Giọng nói to vang rành rọt: “Để Vũ Đình lấy tôi là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời anh. Nếu không phải vì cô ấy, anh tưởng là mình có thể sống yên ổn đến ngày hôm nay sao?”

Chu Vũ Lâu chết đứng.

Anh nhìn thấy ánh mắt Phùng Thái lóe lên một tia sáng khó lường. Anh không hiểu anh ta nói vậy là có ý gì, nhưng anh cũng cảm nhận được hàm ý trong đó không hề đơn giản. Một lúc sau, trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người đàn ông. Sau đó, Phùng Thái hạ giọng nói.

“Bạch Tiểu Khê chết như thế nào vậy?”

Bây giờ thì đến tiếng hơi thở cũng không còn nữa.

Chu Vũ Lâu nhìn Phùng Thái, không biết phải biểu hiện như thế nào.

Ánh mắt Phùng Thái đầy vẻ hăm dọa. Một lúc sau, anh ta mỉm cười. “Ha ha...” Sau đó cười còn to hơn “Ha ha ha... Quả nhiên tôi đoán không sai, đúng là anh đã làm!”

“Tôi làm... làm gì? Anh nói, nói gì thế?”

“Chu Vũ Lâu, anh đừng giả vờ không biết!”

“Tôi thực sự không biết anh đang nói gì, làm sao tôi biết Bạch Tiểu Khê...”

“Thật không ngờ đấy... Chu Vũ Lâu cũng có lúc thảm hại như thế!” Phùng Thái dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Chu Vũ Lâu, ngữ khí cũng vậy, “Tiếc là đám cảnh sát bên ngoài không nhìn

thấy bộ dạng này của anh, nếu không họ cũng không hiểu được tại sao điều động nhiều người đến vậy, rốt cuộc là để bắt ai chứ?"

"Anh im miệng đi!"

"Thôi đi! Chu Vũ Lâu, tôi cũng sắp phải chết rồi, đến nước này rồi anh vẫn không chịu nói thật, tôi sợ là tôi có biến thành ma cũng sẽ đến tìm anh."

Kinh ngạc, chán nản, sợ hãi lần lượt hiện lên trên mặt Chu Vũ Lâu, anh tránh ánh mắt của Phùng Thái, hỏi: "Sao mà anh biết được?"

"Đương nhiên là tôi biết rồi. Anh quên rồi à? Ngày Bạch Tiểu Khê chết chính là sinh nhật của Vũ Đình, ngày hôm đó tôi và Vũ Đình đã quay lại với nhau. Tối hôm đó tôi mời cô ấy ăn bữa tiệc sinh nhật, chính tại nhà hàng Goroka."

"Nhà hàng Tây Goroka?"

"Nhà hàng Goroka. Lúc đó tôi đang ở trong nhà vệ sinh, nhưng vừa rẽ vào góc tường thì thấy anh đang đứng đó. Nói thật lúc đó tôi cũng giật mình, tôi cứ nghĩ là anh đến đó vì tôi. Tôi lập tức dừng lại khiến một nhân viên phục vụ đâm sầm vào lưng tôi, anh vẫn còn nhớ cảnh đó chứ?"

Đương nhiên là anh nhớ. Bên tai anh lại vọng đến tiếng chiếc khay rơi xuống sàn đánh choang một tiếng. Lúc đó anh đứng trước cửa nhà vệ sinh, trước mặt anh là Bạch Tiểu Khê, họ đều nhìn thấy khuôn mặt lúng túng của nhân viên phục vụ.

Phùng Thái nói tiếp: "Tôi nghĩ là anh chắc đã nhìn thấy nhân viên phục vụ lỡ tay làm rơi chiếc khay nhưng anh không nhìn thấy tôi. Thực ra tôi đang đứng ngay bên cạnh nhân viên phục vụ đó, chỉ cách anh chưa đầy năm bước chân, góc tường đã che khuất tôi. Sau đó tôi mới biết chúng ta chỉ là tình cờ gặp nhau, anh có hẹn với một cô gái. Đương nhiên tôi biết cô ấy là ai, khi tôi về chỗ ngồi không hề nói với Vũ Đình chuyện gặp anh, nhưng tôi vẫn tìm cơ hội để thầm quan sát hai người cho tới lúc hai người ăn xong và rời đi. Lúc đó tôi cũng chỉ coi đó như là một cuộc gặp gỡ đào hoa vặt vãnh."

“Ngày hôm sau, khi nhận được tin Bạch Tiếu Khê chết thì anh đã đi Thượng Hải. Lúc đó tôi đã nghi ngờ anh, nhưng sau khi anh từ Thượng Hải về thì tôi đã chắc chắn điều đó. Có một hôm, tôi nhìn thấy cảnh sát Hàn Kiện đến trường tìm anh. Hai người vào trong phòng họp, tôi đã lặng lẽ đi theo, đứng bên ngoài nghe hai người nói chuyện. Tiếc là đứng xa quá, tôi không nghe được gì cả. Nhưng câu cuối cùng thì tôi đã nghe được, nghe rất rõ ràng! Lúc đó hai người đã đi ra gần đến cửa, Hàn Kiện hỏi anh, lần cuối cùng anh gặp Bạch Tiểu Khê là lúc nào, tôi nghe thấy anh trả lời anh ta rằng ‘Trước khi cô ấy chết khoảng bốn, năm ngày’. Đương nhiên tôi biết đó là lời nói dối, quá rõ là nói dối! Đến một kẻ ngốc cũng biết được sức nặng của lời nói dối đó! Hết sức mạo hiểm. Nếu không có nội tình kinh khủng lắm thì anh nhất định sẽ không nói dối như vậy. Từ lúc đó tôi đã chắc chắn rằng cái chết của Bạch Tiểu Khê có liên quan đến anh.”

Im lặng.

Trong sự im lặng đó, Chu Vũ Lâu nhìn thấy một bóng đen, ngày hôm đó khi vừa bước ra khỏi phòng họp, bóng đen đó đã mất hút ở cuối hành lang. Anh vẫn luôn suy đoán xem bóng đen đó là ai, bây giờ thì anh đã rõ.

“Là tôi giết.” Anh khẽ nói.

“Vì sao?”

Chu Vũ Lâu không muốn nói câu nói đó, câu đó Phùng Thái cũng đã nói, nhưng đó lại là câu duy nhất mà anh có thể nghĩ tới. Anh trầm giọng: “Là cô ấy buộc tôi phải làm vậy.”

Máu trên toàn cơ thể Chu Vũ Lâu như dồn hết lên não. Ánh mắt giận dữ nhìn Phùng Thái, trí nhớ lại quay về cái đêm đầy máu đó...

“Thả anh ấy ra!”

Chu Vũ Đình nằm trên giường bệnh đột nhiên hét lên một tiếng. Tất cả mọi người đều giật mình. Trong cơn hôn mê, Chu Vũ Đình mở mắt, choàng dậy, nhanh chóng nhìn xung quanh, ánh mắt hoảng sợ, cô định xuống giường nhưng bị Lữ Thanh và các y tá giữ lại.

“Bỏ tôi ra! Để tôi đi!” Cô giằng co, hai tay quờ quạng, hơi thở gấp gáp, nước mắt tuôn ra như suối. Lữ Thanh cố gắng an ủi cô. Cô nắm chặt lấy tay Lữ Thanh, nói những câu không hoàn chỉnh: “Bỏ ra... Để tôi đi... Anh thả anh trai tôi ra... Tại sao anh lại... Khốn nạn... Tôi phải đi cứu anh ấy... Phùng Thái, tôi xin anh...” Giọng nói của cô ngày càng nhỏ, cuối cùng, hai tay cô buông thõng, thở ra một hơi rất dài, hai mắt đờ đẫn, cô ngất đi lần nữa. Nhưng một lúc sau cô lại tỉnh lại, ra sức giằng co, không ngừng gào khóc...

Hai sợi dây được thả xuống từ trên nóc tòa nhà trong bệnh viện 204.

Hai cảnh sát có kinh nghiệm nhất của phòng cảnh sát Đặc nhiệm Sở cảnh sát Tân Giang nhận nhiệm vụ lần này. Họ sẽ đu từ trên nóc tòa nhà xuống, cơ thể họ nhanh nhẹn như đang bay, thoắt cái đã dừng lại giữa không trung, đúng ở tầng mười sáu.

Họ thận trọng dừng lại ở phía hai bên cửa sổ phòng bệnh số bảy, nhưng thấy tình hình không được lạc quan cho lắm. Rèm cửa rất dày che hết tầm nhìn bên trong, không thể biết được tình hình, cũng không phán đoán được vị trí cụ thể của tên khống chế con tin. Trước tình hình đó, nếu tùy tiện xông vào sẽ rất nguy hiểm. Họ được báo trước, tên khống chế con tin hôm nay rất xảo quyệt và hung hăng, nếu phá cửa sổ xông vào mà không khống chế ngay được tên đó thì sẽ rất nguy hiểm cho con tin.

Họ quyết định áp dụng phương án số hai.

Cả Chu Vũ Lâu và Phùng Thái đều không hay biết bên ngoài cửa sổ đang có hai bóng người lơ lửng. Lúc này, tinh thần họ đang chìm đắm trong câu chuyện đẫm máu của Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc, thậm chí còn quên rằng đây là hiện trường bắt giữ con tin đầy nguy hiểm của một vụ án.

Khuôn mặt Chu Vũ Lâu đầy vẻ đau khổ, Phùng Thái thì kinh ngạc không thốt nên lời.

“Cuộc đời thật thú vị!” Một lúc lâu sau, Phùng Thái mới lên tiếng, “Một người được sủng ái, một thằng ma cà bông, vốn chả

có gì liên quan đến nhau, nhưng đã làm điều tương tự nhau, chúng ta đều đã giết người."

"Không!" Chu Vũ Lâu ngắt lời, "Tôi không giống anh, tôi chưa bao giờ kề dao lên cổ ai cả, tôi bị ép phải làm vậy! Cái chết của Bạch Tiểu Khê chỉ là ngoài ý muốn. Còn tên bạn trai của cô ấy, thằng điên đó, nó dùng hết sức để bóp cổ tôi, dùng dao đâm tôi! Tôi thấy mình sắp chết, không thể thở được. Đôi mắt hắn ta đỏ rực, giống như một con dã thú! Nên tôi phải cố gắng giành lấy con dao... cố gắng giành giật... cuối cùng con dao đã trong tay tôi! Tôi..."

Đột nhiên, Chu Vũ Lâu dừng lại, kinh ngạc nhìn Phùng Thái.

Lúc lâu sau, Chu Vũ Lâu trầm giọng nói: "Anh tống tiền tôi!"

Phùng Thái nhìn anh không nói lời nào.

"Có phải anh không?" Chu Vũ Lâu hỏi anh ta, "Người tống tiền tôi có phải anh không?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì, anh bị ai đó tống tiền à?"

"Đừng giả vờ không biết gì! Không phải là anh sao? Ba mươi vạn, trong ba ngày, những tin nhắn đó, để điện thoại lại ở nhà tôi... đều là anh làm phải không?"

Phùng Thái nhìn Chu Vũ Lâu, biểu cảm trên khuôn mặt có chút thay đổi. Cuối cùng sự kinh ngạc biến thành nụ cười đắc ý.

"Ha ha... Xem ra Chu Vũ Lâu gặp rắc rối lớn rồi! Nếu tên tống tiền anh là tôi thì bi kịch của anh có thể chấm dứt trong đêm nay. Tôi cũng mong là như vậy, nhưng đáng tiếc tôi không giúp được gì cho anh, người đó không phải tôi, xem ra bi kịch của anh sẽ còn tiếp diễn..."

Điện thoại đổ chuông, tiếng chuông ngắt lời Phùng Thái. Là chiếc điện thoại mà Ngụy Triệu Quốc để lại, Phùng Thái nhấc máy.

"Trưởng khoa Phùng, anh đã nói chuyện xong với thầy Chu chưa?" Ngụy Triệu Quốc hỏi.

"Xong rồi." Anh trả lời.

"Giờ đã ra được chưa?"

“Được.” Anh rất quả quyết.

“Có cần chúng tôi vào đón anh không?”

“Không cần, tôi tự đi ra được.”

Trên cửa sổ phòng bệnh số bảy đang gắn một chiếc giác mút, ở vị trí gần chốt cửa sổ. Cảnh sát đặc nhiệm đang dùng một dụng cụ nhỏ vẽ một vòng tròn quanh chiếc giác mút đó. Trên cửa kính sẽ nhanh chóng mở ra một lỗ hổng, sau đó họ sẽ nhẹ nhàng mở cửa ra.

Họ thao tác không hề có chút tiếng động, người bên trong không hề nghe thấy chút động tĩnh nào.

Phùng Thái cúp điện thoại của Ngụy Triệu Quốc, cầm lấy súng, nói với Chu Vũ Lâu: “Tôi đi ra đây, cảm ơn anh đã nói sự thật với tôi, lần này thì giữa hai chúng ta cuối cùng cũng không còn bí mật nào nữa. Cho dù người tống tiền anh là ai, tôi hi vọng anh có thể giải quyết được chuyện này, tôi cũng thật lòng mong anh sẽ luôn yên ổn. Gia đình này đã có một người là hung thủ giết người, không thể có thêm một người nữa. Vì Vũ Đình, anh hãy tự lo liệu đi.” Nói xong, anh bước ra phía cửa. Vừa đi đến cửa thì Chu Vũ Lâu gọi giật lại.

“Đợi chút.”

Phùng Thái đứng lại, Chu Vũ Lâu hỏi anh: “Anh đã biết từ lâu, tại sao lại không tố cáo tôi?”

Phùng Thái không quay đầu lại, nhìn vào cửa phòng nói: “Không phải là tôi không nghĩ đến, tôi đã đấu tranh rất lâu, cuối cùng tự nói với mình không thể làm như vậy. Tôi có thể bất chấp thủ đoạn để đánh bại Chu Vũ Lâu, nhưng không thể để Vũ Đình mất đi người anh duy nhất.” Anh dừng lại một lúc, giọng nói vô cùng thê lương, “Chu Vũ Lâu, anh không thể nào hiểu được con người như tôi. Những điều tốt đẹp mà ông trời ban cho tôi không nhiều, tôi buộc phải muôn phần trân trọng. Vì để đạt được mục tiêu, tôi thậm chí không cần làm người, nhưng vì Vũ Đình, thì cho dù đó là một chiếc đinh găm vào tim tôi, thì tôi cũng phải vì cô ấy mà giữ lại…”

“Phùng Thái!”

Một giọng nói đột ngột vang lên, cả Phùng Thái và Chu Vũ Lâu đều giật thót mình! Đó là giọng nói phát ra từ bên ngoài cánh cửa, cuối cùng Chu Vũ Đình cũng thoát khỏi mọi người, cô lao ra khỏi phòng cấp cứu. Khắp hành lang vang lên tiếng hét xé lòng của cô: "Anh ra đây! Anh thả anh trai tôi ra! Phùng Thái!" Tiếp đó là tiếng gào khóc của cô, chớp mắt, tiếng khóc đã ở ngay trước mặt.

"Rầm, rầm, rầm!" Cô đấm mạnh vào cửa phòng bệnh, những tiếng động chói tai vang lên. Họ đều nghe thấy tiếng cảnh sát đang ngăn cô lại, nhưng không ai cản được cô gái đang liều mình như vậy.

"Anh! Anh ở trong phải không? Phùng Thái... Anh ra đây! Phùng Thái..."

Lỗ hổng trên cửa sổ đã được cắt ra, cảnh sát đặc nhiệm nhẹ nhàng ấn chốt mở cửa sổ, vén rèm lên.

Chu Vũ Lâu nhìn thấy bóng Phùng Thái đang run lên, cánh tay vừa đặt lên nắm cửa lại rụt về, anh quay mặt lại, nhìn Chu Vũ Lâu cười.

"Nói với Vũ Đình, hãy bỏ đứa bé đó đi." Phùng Thái nói.

Chu Vũ Lâu hoàn toàn chưa ý thức được câu nói cuối cùng của Phùng Thái. Khi anh nhìn thấy Phùng Thái giơ súng lên nhắm thẳng vào thái dương, anh vội lao ra! Cùng lúc lao đến còn có cảnh sát đặc nhiệm... "Dừng tay!" Cảnh sát đặc nhiệm nhảy xuống từ cửa sổ, lao về phía cửa, nhưng động tác của họ nhanh đến đâu cũng không nhanh bằng viên đạn đã ra khỏi nòng.

"Rầm", Phùng Thái ngã khuỵu xuống sàn. Máu tươi chảy ra ồ ạt từ vết súng bắn, mau chóng chảy tràn thành vũng nơi anh ngã xuống. Giờ phút cuối cùng trước khi kết thúc cuộc đời, anh mở to đôi mắt, nhìn thật sâu về phía vợ anh đang đứng bên kia cánh cửa...

Cả đời Phùng Thái chỉ nổ súng hai lần, lần thứ nhất xoẹt qua người Chu Vũ Lâu, lần thứ hai thì xuyên qua đầu chính mình. Dòng máu tươi chảy ra từ cơ thể anh bắn lên mặt Chu Vũ Lâu, như thể đó là kỉ niệm cuối cùng dành cho đối thủ của anh.

5

Buổi trưa ngày hôm sau Chu Vũ Lâu mới biết trong chiếc điện thoại đó có cài máy nghe trộm, lúc đó anh giật mình suýt chút nữa thì ngã lăn từ trên giường xuống đất.

Nhưng vận may lại một lần nữa giang tay với anh đúng ngay thời khắc quan trọng.

Ngụy Triệu Quốc nói với anh, khi Phùng Thái nói đến đoạn "sẽ khiến cho ánh hào quang xung quanh Chu Vũ Lâu tan tành như bong bóng xà phòng" thì tín hiệu bắt đầu chập chờn, từ đoạn "Tiết Qua hút thuốc phiện" thì mất âm thanh, thi thoảng nghe được vài từ lõm bõm. Câu duy nhất nghe được tương đối liền mạch là của Chu Vũ Lâu "đây... như vậy có phải đỡ rắc rối hơn không... bắn tôi đi... bắn đi..." Ngụy Triệu Quốc kể lại đoạn đó khiến anh hết sức căng thẳng. Máy nghe trộm phát ra câu cuối cùng là "đừng để tôi nhìn thấy Chu Vũ Đình phải đau khổ suốt quãng đời còn lại", phía sau không còn nghe thấy gì nữa. Rốt cuộc là do bộ phận truyền âm bị lỗi hay bộ thu phát tín hiệu kém, Ngụy Triệu Quốc nói cái đám nhân viên kĩ thuật "vô dụng" đó vẫn chưa tìm ra nguyên do.

Trời ạ! Chu Vũ Lâu sợ tới nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh!

Cho dù là sự cố xảy ra ở khâu nào thì anh cũng vô cùng cảm ơn nó! Nó đến thật đúng lúc, nếu muộn hơn chút nữa thì câu "Bạch Tiểu Khê chết như thế nào?" mà Phùng Thái hỏi đã lọt vào tai cảnh sát! Câu hỏi đó cả đêm hôm qua cứ vang vọng mãi trong giấc mơ của Chu Vũ Lâu.

Đương nhiên, Ngụy Triệu Quốc cũng hỏi Chu Vũ Lâu, sau khi máy nghe trộm bị trục trặc, hai người đã nói những gì. Chu Vũ Lâu chỉ trả lời ậm ừ, anh cũng không nhớ rõ, lúc đó tâm trạng cả

hai đều rất kích động, cũng không có gì ngoài mấy câu trách móc và hối hận.

Chu Vũ Lâu nằm viện thêm hai tuần, lúc ra viện sức khỏe của anh gần như không có vấn đề gì nữa. Tưởng Đan hỏi anh việc đầu tiên anh muốn làm sau khi ra viện là gì, anh nói anh muốn tới thăm Vũ Đình.

6

Cả điện thoại nhà và di động của Chu Vũ Đình đều không có ai nghe máy, nên Chu Vũ Lâu gọi điện đến trường Chu Vũ Đình thì được biết cô xin nghỉ phép, đã hai tuần nay cô không đi dạy. Vẫn là anh trai hiểu lòng em gái, cuối cùng, anh và Tưởng Đan tìm thấy cô ở nghĩa trang ngoài ngoại ô.

Trời đã thực sự sang đông, cây cỏ héo hon rụng hết lá, không khí lạnh lẽo và ẩm ướt, bầu trời một màu xám xịt, dường như sắp có tuyết rơi, nhưng không tìm thấy bóng dáng một bông tuyết nào.

Mộ phần của Phùng Thái nằm ở một góc khuất không mấy bắt mắt trong nghĩa trang, bên cạnh có cây thông lùn, trên tấm bia màu xám tro không hề khắc họ tên, chỉ khắc dòng chữ đơn giản: *Đã từng đến*. Chu Vũ Đình đứng trước mộ thất thần nhìn dòng chữ. Cô không hề hay biết anh trai và chị dâu đến, cho đến khi Chu Vũ Lâu bước đến phía sau cô, khẽ gọi "Vũ Đình", cô mới quay đầu lại. Cô gầy đi rất nhiều, khuôn mặt vàng vọt không chút sức sống, giống như bỗng chốc đã già đi hai mươi tuổi vậy.

"Anh, em xin lỗi..." Chu Vũ Đình nói trong tiếng nghẹn ngào, Chu Vũ Lâu ra hiệu cô không cần nói tiếp, Tưởng Đan ôm lấy cơ thể rã rời của cô vào lòng.

Sau khi rời nghĩa trang, họ tới một nhà hàng nhỏ yên tĩnh ăn cơm. Nói là ăn cơm, nhưng kì thực cả ba người đều ngồi thất thần quanh bàn ăn. Chu Vũ Lâu đang nghĩ tới chuyện bàn bạc về đứa bé trong bụng em gái, nhân tiện chuyển lời di nguyện cuối cùng của Phùng Thái. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn không mở được lời.

Nhạc viện Tân Giang tổ chức cuộc họp khó xử nhất từ trước đến giờ, mục đích chính là để tuyên bố chức vụ mới của Chu Vũ Lâu, nhưng trước đó không thể không nhắc đến chuyện của Phùng Thái. Tên đó đã lừa dối tất cả mọi người! Ngụy tạo ra chuyện bán dâm vốn hoàn toàn không có khiến cho một nữ sinh vô tội phải chết, để chiếm lấy vị trí vốn không thuộc về mình một cách không biết xấu hổ. Sau đó, anh ta còn không cam tâm, điên cuồng đến mức giết người... Thật không quá lời khi nói anh ta đã gây ra một thảm họa lớn chưa từng có cho nhạc viện Tân Giang.

Khốn nạn! Đương nhiên Tạ Lam không nói hai từ này ra. Nhưng bà đã dùng một bài diễn thuyết dài để chỉnh đốn lại tâm thái của các giảng viên, hình thành quan niệm cạnh tranh đúng đắn, lấy việc Phùng Thái làm bài học, kết quả cuối cùng của việc khiêu vũ với quỷ là sẽ bị quỷ ăn thịt!

“Nhạc viện tuyệt đối không được để xuất hiện một Phùng Thái thứ hai!” Tạ Lam nói to bằng chất giọng nữ cao của mình.

Bổ nhiệm chức vụ mới mang đến cho Chu Vũ Lâu thêm một thu hoạch khác. Ngoài chức trưởng khoa Thanh nhạc, trường còn để anh kiêm thêm vị trí trợ lý viện trưởng. Mấy ngày trước, hiệu trưởng trường Nghệ thuật Đông Cẩn – cơ sở 2 của nhạc viện Tân Giang nghỉ hưu, Vương Nguyệt được điều sang đó tạm thời tiếp quản công việc, vậy nên các lãnh đạo quyết định để Chu Vũ Lâu đảm nhiệm vị trí của cô. Trên thực tế, dựa theo năng lực của Chu Vũ Lâu thì sắp xếp công việc như vậy cho anh cũng không hề quá sức, nhưng bổ nhiệm vào thời điểm này giống như sự đền bù cho sự bất công và nhục nhã mà bấy lâu nay anh phải gánh chịu.

Ngày đầu tiên đi làm đối với Chu Vũ Lâu là một cực hình. Ngồi trong văn phòng trưởng khoa, anh cảm thấy xung quanh mình chỗ nào cũng có hình bóng Phùng Thái. Chiếc khăn quàng cổ treo cạnh cửa anh còn nhìn thấy Phùng Thái đeo một ngày trước khi xảy ra vụ nổ, đó là chiếc khăn Vũ Đình đã mua cho anh ta. Trên bàn làm việc là ảnh chụp chung của Phùng Thái và Vũ Đình. Trong ngăn kéo còn mấy hộp thuốc lá Phùng Thái chưa

kịp hút, tên thuốc nghe rất lạ, là loại thuốc ít gặp ngoài thị trường, không rõ vì sao Phùng Thái lại cứ thích hút loại thuốc đó. Sau đó, trong lúc sắp xếp lại tài liệu trên bàn làm việc, Chu Vũ Lâu đã nhìn thấy tờ báo đó. Tờ "Tân Giang văn báo" được kẹp giữa một đống giấy tờ, tiêu đề viết: "*Người bí ẩn tỉnh lại một cách bí ẩn, vụ đánh bom sắp được đưa ra ánh sáng*", ngày phát hành tờ báo chính là ngày giỗ của Phùng Thái.

Thành thật mà nói, giờ đây Chu Vũ Lâu không ghét Phùng Thái cho lắm, thậm chí anh còn thấy có chút nhớ anh ta. Chu Vũ Lâu cũng không lý giải được tâm trạng khó hiểu này xuất phát từ đâu, là vì tình cảm sâu nặng anh ta dành cho Chu Vũ Đình, hay vì anh ta đã chết rồi, hoặc giả là cho tới tận lúc chết anh ta vẫn không hé răng về chuyện của Bạch Tiểu Khê... Chắc là đều có.

Chu Vũ Lâu buộc mình phải bận rộn. Công việc trong khoa vốn đã bị dồn ứ khá nhiều, hơn nữa với tư cách là trợ lý viện trưởng, có nhiều công việc lặt vặt buộc anh phải giải quyết. Anh làm việc không ngừng nghỉ, hao tâm tổn trí vào mớ công việc phức tạp và không cho phép mình được có giây phút nào rảnh rỗi, lo lắng rằng một khi rảnh rỗi, tâm trí anh sẽ mắc kẹt trong vũng bùn không thấy đáy. Trong thời gian đó anh còn làm hai việc, một là huy động nhà trường và khoa cùng góp một khoản tiền gửi về cho người nhà của Phùng Thái ở dưới quê. Lúc còn sống, hàng tháng Phùng Thái đều gửi tiền về quê. Vợ cũ của anh ta không có việc làm, con gái mới sáu tuổi, cái chết của Phùng Thái là một cú sốc đối với gia đình đó. Chu Vũ Lâu nhờ người nhắn cho vợ cũ Phùng Thái, nếu sau này gặp khó khăn gì có thể nói với nhà trường, trường sẽ cố gắng hỗ trợ. Việc thứ hai là anh tới trại cai nghiện để thăm Tiết Qua.

Tiết Qua dường như đã trở thành một người khác. Gầy rộc, chậm chạp, cậu trông như một khúc gỗ mục đang ngồi trên ghế trong phòng gặp người thăm nuôi, trông thế nào cũng không giống người đã từng hát khúc *Nessun Dorma*. Cậu vẫn trong giai đoạn dùng thuốc hỗ trợ cai nghiện, người của trại cai nghiện nói thời gian này cậu vẫn cần phải có sự trợ giúp của thuốc. Chu Vũ Lâu thấy trên cánh tay Tiết Qua có vết sẹo dài. Tiết Qua ấp úng

nói đó là một lần lên cơn nghiện, cậu đã tự mình dùng dao rạch vào tay. Nhà trường tương đối ưu ái Tiết Qua, cho phép cậu sau khi cai nghiện thành công có thể quay lại trường tiếp tục hoàn thành chương trình học, nhưng chắc chắn là cậu sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp.

Sau một tuần đi làm, Chu Vũ Lâu nhận được điện thoại của Tần Phương.

Tạ Lam hôm đó cũng vừa nhắc tới Tần Phương. Tại văn phòng viện trưởng, Tạ Lam dò hỏi Chu Vũ Lâu xem dự án đầu tư của Tần Phương có còn khả năng thực hiện được không. Tạ Lam nói, bà đã cùng một số lãnh đạo của trường tới thăm hỏi Tần Phương, nhưng không thấy Tần Phương nhắc tới chuyện đó nữa. Chu Vũ Lâu nói anh cũng không rõ ý đồ của Tần Phương là gì, từ sau khi ra viện anh vẫn chưa liên lạc với cô. Sau đó, vừa về tới văn phòng thì anh nhận được điện thoại của Tần Phương.

Tần Phương mở lời bằng câu hỏi rất sắc bén: “Thầy Chu này, suýt chút nữa thì tôi vì anh mà phải chầu trời, sao anh không có được lời hỏi thăm tối thiểu nào vậy?”

“Xin lỗi cô Tần!” Chu Vũ Lâu nói, “Tôi cũng mới vừa ra viện, công việc thực sự quá nhiều, nên tôi vẫn chưa kịp…”

“Nếu tiện thì anh ra ngoài một chút được không? Tôi đang ở trước cổng trường anh.” Tần Phương nói.

CHƯƠNG 13

1

Do không tắc đường nên chỉ hai mươi phút, Tần Phương đã ra khỏi trung tâm thành phố. Chu Vũ Lâu không có khái niệm gì về xe cộ, nhưng anh nhận thấy chiếc xe mới này của Tần Phương rộng rãi và thoải mái hơn chiếc cũ. Điều quan trọng là chắc nó sẽ không phát nổ.

Đi thêm một lúc, khi chiếc xe bắt đầu rẽ vào đoạn đường núi, Chu Vũ Lâu lần thứ ba hỏi Tần Phương: "Cô Tần, chúng ta đang đi đâu đây?"

"Hương Nhân Đàm."

"Hương Nhân Đàm? Tới đó làm gì? Giờ đâu phải là mùa đạp thanh[30]."

"Tôi biết, tôi có căn biệt thự ở đó." Tần Phương nói.

Hương Nhân Đàm là một khu du lịch nổi tiếng ở ngoại ô phía Tây thành phố Tân Giang, có sông có núi, phong cảnh rất đẹp, những năm gần đây rất nhiều người mua đất ở những chỗ chân núi bờ suối trong đó để xây biệt thự. Chu Vũ Lâu không rõ Tần Phương đưa anh tới đó làm gì. Thật lòng mà nói, giờ đây đến quỹ giáo dục, phòng hòa nhạc anh cũng không còn chút hứng thú nào chứ đừng nói đến đời tư của người phụ nữ này. Nhưng Chu Vũ Lâu không thể từ chối cô. Cô suýt vì mình mà mất mạng, hơn nữa trong lúc bản thân gặp khó khăn nhất cô đã khảng khái cho anh mượn mười lăm vạn và không hề hỏi lí do. Mấy ngày nay, Chu Vũ Lâu cũng đang suy nghĩ làm thế nào để trả món tiền đó nhanh nhất. Trực giác mách bảo anh, sớm trả hết nợ thì sớm thoát thân, tránh xa người phụ nữ này ra không hẳn là một việc không tốt.

Chiếc xe đi chầm chậm giữa con đường núi yên tĩnh, cuối cùng, dừng lại trước một căn nhà cách bờ hồ không xa. Nhìn qua cánh cửa sắt, Chu Vũ Lâu thấy một căn biệt thự ba tầng. Căn nhà rất có phong cách, mái dốc nhấp nhô, mái hiên chạm khắc, cửa sổ vòm và những cột hiên cao vút, nổi bật sự sang trọng. Tần Phương dùng điều khiển từ xa mở cổng sắt, chiếc xe con lái vào trong sân dưới sự giám sát của camera.

Trong phòng khách hơi lạnh. Tần Phương bật điều hòa lên, rồi đi lấy đồ uống. Chu Vũ Lâu nhân cơ hội đó quan sát xung quanh căn nhà, phát hiện ra bên trong còn xa hoa hơn cả bên ngoài.

"Bình thường cô Tần không ở đây sao?" Chu Vũ Lâu hỏi.

"Vâng!" Tần Phương trả lời, "Thỉnh thoảng tôi mới đến giải khuây."

"Trống rất sạch sẽ."

"Giúp việc tuần nào cũng tới quét dọn." Tần Phương mang đồ uống tới, ngồi xuống trước mặt Chu Vũ Lâu.

Chu Vũ Lâu có chút dè dặt. Anh từ từ lên tiếng: "Xin lỗi cô, để xảy ra chuyện như vậy, tôi thật áy náy. Chắc cô đã biết rồi, người muốn đánh bom cô là giáo viên trường tôi, là trưởng khoa cũ..."

"Cũng là họ hàng của thầy."

"Là chồng em gái tôi, người đó..." Chu Vũ Lâu chỉ chỉ vào đầu, "có chút vấn đề. Anh ta điên rồi mới làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy."

"Anh ta tự sát rồi?"

Chu Vũ Lưu gật gật đầu, "Anh ta nghe nói người anh ta thuê đi ám sát cô đã tỉnh liền đến bệnh viện để diệt khẩu, kết quả là trúng kế của cảnh sát. Anh ta cướp súng của cảnh sát, dùng khẩu súng đó để tự tử."

"Gieo gió thì gặt bão!"

"Tôi nghe nói viện trưởng Tạ và các lãnh đạo của trường đã tới xin lỗi cô. Nhưng dù thế nào, chuyện này cũng do tôi mà ra, một lần nữa xin lỗi cô."

“Thôi bỏ đi.”

“Ngoài ra, tôi cũng rất xin lỗi vì thái độ của vợ tôi ngày hôm đó. Hôm đó cô ấy có chút kích động, đã rất thô lỗ với cô, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô.”

“Không, chúng ta đều phải cảm ơn cô ấy, nếu như không có cô ấy, chúng ta giờ đây đã nói chuyện với nhau ở chỗ khác rồi.”

Chu Vũ Lâu thấy cũng có lý. Anh bật cười.

Tần Phương hỏi: “Nghe nói người đặt bom vào xe tôi cũng đã chết?”

“Cảnh sát nói cậu ta có tỉnh lại, nhưng không lâu sau thì chết vì trụy tim.”

“Số thầy Chu may thật đấy, đến sát thủ cũng tha cho thầy, trăm phương ngàn kế để giết tôi, nhưng lại bất chấp mạng sống để cứu thầy.”

“May hên gì chứ, thực ra tôi có quen người đó, cậu ấy là bạn một học sinh của tôi trời xui đất khiến thế nào lại quen Phùng Thái bị anh ta uy hiếp làm những chuyện như vậy.”

“Gieo gió thì gặt bão!” Lần thứ hai cô nói tới câu này.

Chu Vũ Lâu có vẻ ngại ngùng, nói tránh sang chuyện khác: “Cô Tần, lần trước tôi mượn tiền của cô, nếu không gấp thì…”

“Đừng nhắc chuyện đó nữa.” Tần Phương xua tay.

Chu Vũ Lâu nói tiếp: “Còn chuyện cô đầu tư vào trường chúng tôi, cũng không cần phải miễn cưỡng. Nếu cô thực sự có hứng thú với việc đào tạo nhân tài, chúng tôi rất hoan nghênh, đương nhiên đầu tư cũng không nhất thiết phải dùng danh nghĩa của tôi. Nhưng nếu cô thấy chán nản rồi thì cô cứ yên tâm, cho dù là phía trường hay phía cá nhân tôi sẽ không có ý kiến gì đâu. Cho dù thế nào, có được sự khẳng định của cô cũng đã khiến chúng tôi rất…”

“Thầy từng giết người chưa?”

Chu Vũ Lâu nghe không được rõ, anh hỏi lại: “Vừa rồi cô… nói gì vậy?”

“Tôi hỏi, thầy Chu, đã từng giết người chưa?”

Chu Vũ Lâu sửng sốt! Anh sững sờ hồi lâu, tiếp đến anh cười khó hiểu: “Hơ hơ... Ý cô là gì? Cô Tần...”

“Nếu thầy không giết người thì sao cảnh sát lại phát lệnh truy nã thầy trên mạng?” Tần Phương hỏi anh.

2

Chu Vũ Lâu nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính! Góc phải bên dưới của trang Tencent hiển thị dòng chữ đen đậm nổi bật: Thông cáo hợp tác điều tra. Bấm vào đó, anh đọc được nội dung bên trong viết:

Các bạn cư dân mạng thân mến, cảnh sát Tân Giang đang tìm người có số QQ là ⋆⋆⋆⋆⋆⋆⋆. Người này nickname "Dạ Lạc Mông Không". Cảnh sát nghi ngờ người này liên quan tới một vụ án mà cảnh sát đang điều tra. Hi vọng những ai đã từng tiếp xúc với "Dạ Lạc Mông Không" trên mạng xã hội thì cung cấp thông tin cho cảnh sát, như: Họ tên thật, đặc điểm nhận diện, địa chỉ, đơn vị công tác, điện thoại v.v... Cảnh sát Tân Giang sẽ trao thưởng cho ai cung cấp được thông tin có giá trị.

Bên dưới là số điện thoại liên lạc và hòm thư của Phòng cảnh sát Hình sự, Sở cảnh sát thành phố Tân Giang.

Chu Vũ Lâu trợn tròn mắt! Trong lúc đang kinh ngạc, anh nghe thấy tiếng Tần Phương hỏi bên cạnh: "Có phải thầy không?"

"Không phải!" Anh vội quay đầu lại, "Tại sao lại như thế được? Không thể, sao cô lại nghĩ đến tôi? Chuyện này thì liên quan gì đến tôi..."

"Điệu bộ căng thẳng của thầy đã nói với tôi... Đó nhất định là thầy." Tần Phương thâm trầm nhìn anh.

Chu Vũ Lâu hoang mang vội vàng giải thích: "Không phải cô không biết, tên trên mạng thích đặt sao thì đặt, tên trùng nhau có rất nhiều, không thể chỉ vì tôi từng dùng cái tên đó mà..."

"Thầy Chu, thầy muốn giải thích thì cũng phải tìm một lí do cho thuyết phục chứ. Nickname có thể hàng nghìn cái giống

nhau, nhưng số QQ thì giống nhau sao được? Tuy tôi không biết thầy đã gạt tôi ra khỏi danh sách bạn chat từ bao giờ, nhưng chúng ta nói chuyện với nhau lâu như vậy, tôi không đến nỗi quên sạch số QQ của thầy đâu. Chẳng phải số QQ viết trên đó chính là của thầy sao?"

Chu Vũ Lâu im lặng. Anh chợt ý thức được lời bào chữa vừa rồi thật nực cười làm sao. Hai má anh nóng ran, quay mặt đi không nhìn Tần Phương, nhưng Tần Phương vẫn cố chấp hỏi vặn: "Có thể nói cho tôi biết vì sao họ tìm thầy không?"

"Tôi không biết, tôi cũng không nghĩ ra tôi có liên quan tới vụ án nào mà họ đang điều tra."

"Vậy để tôi nghĩ giùm thầy." Tần Phương đến gần bên cạnh anh, nhưng lại không vội nói ngay, cô nhìn anh, biểu cảm như cười mà lại như không, một lúc sau cô mới từ từ lên tiếng: "Sở dĩ cảnh sát tìm thầy, có thể là vì một cô gái tên Bạch Tiểu Khê."

"Cái gì Bạch Tiểu Khê? Tôi không hiểu cô đang nói gì!"

"Đừng diễn kịch nữa thầy Chu ạ. So với tài năng âm nhạc thì khả năng diễn xuất của thầy rất bình thường."

"Cô nghe tôi giải thích đã, có thể cô hiểu lầm..."

Khi nói ra lời này, bản thân anh cũng không biết tiếp theo phải giải thích với Tần Phương về sự "hiểu lầm" này như thế nào.

Quả nhiên, Tần Phương hỏi: "Hiểu lầm ở đâu chứ?"

Tần Phương chậm rãi châm một điếu thuốc, "Tuy tôi không mấy để tâm tới những chuyện linh tinh ở bên ngoài, nhưng cũng có vài người bạn, có những chuyện vô tình hay hữu ý thì vẫn lọt vào tai tôi. Tôi nghe nói, trong lúc điều tra vụ án Bạch Tiểu Khê của trường thầy, phía cảnh sát đã tìm ra một manh mối quan trọng. Một người bạn trên mạng của cô ấy có nghi vấn liên quan tới vụ án giết người, người đó chính là Dạ Lạc Mông Không. Nhưng họ không tài nào tìm được anh ta, vì vậy họ mới nhờ sự giúp đỡ của công ty Tencent, cho đăng tải trên mạng bản thông cáo hỗ trợ điều tra kia. Mấy ngày trước tôi còn đang băn khoăn, tại sao tự nhiên tên thầy lại không còn trong danh sách bạn bè

của tôi nữa? Nhưng khi xem xong bản thông cáo đó thì tôi đã hiểu ra, thầy đã xóa hết danh sách bạn bè trong QQ của mình, mục đích chính là để phía cảnh sát không tìm ra manh mối. Tôi nói không sai chứ?"

Trong phòng chỉ còn lại tiếng điều hòa, gió nóng và khói thuốc Tần Phương nhả ra quyện lại thành một hỗn hợp khí thật khó chịu, khiến Chu Vũ Lâu cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Một lúc sau, anh gật gật đầu.

Tần Phương cười lớn: "Thầy kể đi, đằng nào thì hôm nay tôi cũng rất rảnh rỗi, kể tôi nghe câu chuyện li kì giữa thầy giáo Chu và cô gái Bạch Tiểu Khê xinh đẹp mê hồn đó đi."

"Cô ấy đã tống tiền tôi!"

"Tống tiền? À, chắc thầy phải làm điều gì đó khuất tất trước thì mới bị người ta tống tiền chứ, thầy Chu là người như vậy sao?"

"Đúng, tôi là người như vậy!" Anh trả lời.

Ngày hôm đó, khi nhìn thấy bức thư, Hàn Kiện đã hết sức mừng rỡ.

Theo nội dung bức thư, "Dạ Lạc Mông Không" nhất định từng có mối quan hệ rất thân thiết với Bạch Tiểu Khê ở trên mạng. Nhưng anh ta lại không nằm trong danh sách bạn bè của Bạch Tiểu Khê. Đương nhiên, có thể Bạch Tiểu Khê đã xóa tên anh ta, nhưng cũng không hoàn toàn loại bỏ khả năng "Dạ Lạc Mông Không" đã xóa sạch "dấu chân" của mình vì một mục đích nào đó.

Điều quan trọng nhất là thời gian gửi bức thư đó vừa vặn là ngay sau hôm Triệu Đạc vay tiền bọn cho vay nặng lãi. Đó rõ ràng là một miếng mồi nguy hiểm, nóng lòng muốn người khác cắn câu. Sau đó, Hàn Kiện suy đoán, có thể âm mưu của họ từng bước được thực hiện, người đàn ông kia bị dắt mũi tới căn phòng có lắp máy quay, nhưng sự cố ngoài dự tính đã xảy ra. Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán. Nhưng cho dù thế nào,

thì cũng phải tìm cho ra "Dạ Lạc Mông Không" mới có thể chắc chắn suy đoán đó của anh là đúng hay không.

Mấy ngày nay, Hàn Kiện nghiên cứu kĩ nhật kí cuộc gọi của Bạch Tiểu Khê, vì trong thư cô có để lại số điện thoại. Nhưng hai cuộc gọi của Chu Vũ Lâu vẫn chưa thu hút sự chú ý của anh. Một phần là do cuộc gọi đó cách ngày gửi thư mấy ngày, cách ngày xảy ra vụ án lại càng xa hơn. Ngoài ra, lời nói dối mà Chu Vũ Lâu bịa ra quá chân thật, khiến họ không hề có chút nghi ngờ nào. Kỳ thực điều quan trọng nhất là không ai nghĩ rằng người có tên "Dạ Lạc Mông Không" trong biển người cư dân mạng lại chính là người ngay bên cạnh Bạch Tiểu Khê.

Công việc tiếp theo không hề thuận lợi. Đội Giám sát mạng xã hội đã theo dõi tài khoản "Dạ Lạc Mông Không" một thời gian dài nhưng chưa bao giờ thấy anh ta lên mạng. Vì thế họ chuyển sang điều tra nhật kí đăng nhập của "Dạ Lạc Mông Không", kết quả khiến họ hết sức kinh ngạc! Nhật kí đăng nhập hiển thị, có lúc "Dạ Lạc Mông Không" lên mạng ở Toronto (Canada), có lúc lại ở Dublin (Ireland), Mỹ, Bắc Âu, Tây Á... Thậm chí là đảo quốc ở Thái Bình Dương. Thậm chí, có lần, trong một buổi tối, địa điểm lên mạng của anh ta thay đổi tới ba lần. Rõ ràng, nếu "Dạ Lạc Mông Không" không ngồi trên một chiếc máy bay siêu thanh chạy đua với thời gian để đi du lịch vòng quanh thế giới thì anh ta nhất định đang sử dụng máy chủ proxy.

Không tìm thấy anh ta.

Thói quen lên mạng của Chu Vũ Lâu đã giúp anh rất nhiều. Anh vẫn luôn sử dụng phần mềm máy chủ proxy. Phần mềm đó bao gồm các máy chủ proxy ở nhiều quốc gia và các khu vực khác nhau trên thế giới, mỗi lần anh đăng nhập, địa điểm sẽ tự động cập nhật tìm một máy chủ mới nhất cho chủ nhân sử dụng. Đến cuối năm, anh lại thanh toán chi phí gia hạn dịch vụ này thông qua ngân hàng trực tuyến, khoản phí này không lớn nhưng mang đến cho anh nhiều tiện lợi. Phạm vi trình duyệt web của anh rộng hơn, tốc độ đăng nhập nhanh hơn, nhưng giờ đây xem ra, phần mềm đó đã che giấu địa chỉ IP thực sự của anh,

xóa sạch mọi dấu vết trong đời sống hiện thực của anh, đó mới là cống hiến xuất sắc nhất của nó. Nó khiến cho "Dạ Lạc Mông Không" như một nghệ sĩ hóa trang thành thạo, không ngừng thay đổi diện mạo của mình mỗi lần xuất hiện, nhưng bạn không bao giờ biết được đâu mới là bộ mặt thật của anh ta.

Không còn cách nào khác, cảnh sát Tân Giang đành phải nhờ sự hỗ trợ từ phía công ty Tencent, cuối cùng phải đăng bản thông cáo trên trang web điện tử của Tencent. Có thể tỉ lệ thành công của cách tìm kiếm này là rất thấp, nhưng chuyện phá án vốn dĩ là tìm ra 100% chân tướng sự thật chỉ trong 1% cơ hội.

Tần Phương vẫn cầm cốc nước, miệng cốc giữ nguyên trên môi không động đậy, cô không uống mà cũng không đặt xuống. Tuy cô đã có sự chuẩn bị trước nhưng vẫn bị chấn động bởi toàn bộ quá trình của "vụ án mạng". Mọi thứ quá đột ngột, quá kì lạ và quá khó tin, đầy tính bi kịch và sự trớ trêu.

Cô im lặng hồi lâu rồi mới hỏi Chu Vũ Lâu: "Nói vậy là thầy bị ép mới giết người?"

Chu Vũ Lâu gật đầu: "Nếu tôi không giết cậu ta thì cậu ta sẽ giết tôi."

"Sau đó thì sao? Cảnh sát có tới tìm thầy không?"

"Họ thấy số điện thoại của tôi trong nhật kí cuộc gọi của Bạch Tiểu Khê, có tới hỏi, nhưng tôi đã bịa ra một lí do để lấp liếm đi."

"Sao cảnh sát lại biết hung thủ là bạn trên mạng của cô ấy?"

"Một người từng bị cô ta lừa đã cung cấp manh mối."

"Sao họ lại biết chính là 'Dạ Lạc Mông Không'?"

"Cái này thì tôi cũng không biết, tôi đã xóa tên khỏi danh sách của Bạch Tiểu Khê từ lâu, không để lại dấu vết gì, họ không thể..." Đột nhiên, anh dừng lại, chợt hiểu ra tất cả!

"Sao thế?"

"Tôi biết rồi! Nhất định là bức thư đó! Bức thư mà cô ấy gửi cho tôi đã bị họ phát hiện ra! Bức thư đó vẫn còn lưu trong hòm thư QQ của cô ấy."

Tần Phương tắt điều hòa, trong phòng trở nên im lặng đến kỳ lạ. Cô đưa cho Chu Vũ Lâu một điếu thuốc, châm lửa giúp anh, cô hỏi: "Sau khi xảy ra chuyện thầy có từng nghĩ đến việc báo cảnh sát không?"

Anh gật đầu.

"Tại sao thầy lại không đi?"

"..."

"Thầy sợ?"

"..."

"Thực ra thầy có thể đi báo cảnh sát, có người cầm dao đe dọa mạng sống của thầy, thầy làm gì được chứ? Là ai thì cũng sẽ..."

"Không!" Chu Vũ Lâu ngắt lời cô, "Tôi không thể báo cảnh sát, tôi đã giết người."

"Thầy bị ép buộc."

"Bị ép giết người thì không phải giết người sao? Cô không hiểu được nếu sự việc bị phanh phui thì nó có ý nghĩ thế nào đối với tôi đâu. Tôi có thể không nghĩ đến bản thân, nhưng không thể không nghĩ tới vợ tôi, còn em gái tôi nữa."

Tần Phương chỉ vào máy tính: "Thầy nghĩ họ có thể tìm ra thầy không?"

"Không! Những người từng nói chuyện với tôi không nhiều, người biết danh tính thật của Dạ Lạc Mông Không chỉ có Bạch Tiểu Khê và cô." Anh tự động bỏ qua Hạ Sở Dung, "Giờ Bạch Tiểu Khê đã chết, chỉ cần cô không nói ra, chắc chắn họ sẽ không tìm thấy..." Anh đột nhiên dừng lại. Anh phát hiện ra điều gì đó từ biểu cảm của Tần Phương. Anh quan sát cô, từ từ hỏi: "Cô... sẽ không nói với họ chứ?"

Quả nhiên, Tần Phương trả lời: "Điều đó thì chưa chắc." Tiếp đến, cô nói một câu khiến Chu Vũ Lâu thấy rất không thoải mái: "Tôi có thể lí giải theo cách này không? Mạng sống của thầy Chu đang nằm trong tay tôi."

Anh gật đầu.

“Vậy cũng có nghĩa là, cuộc sống của thầy sau này thế nào, có được như trước đây không, hay là khác với trước đây, đều phải dựa vào tâm trạng của tôi.”

“Đúng.”

“Tôi đương nhiên là muốn thầy được yên ổn.” Tần Phương, vừa cười vừa nhìn anh. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy cười như vậy. Cô nói: “Nhưng mà thầy Chu, trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí cả, huống hồ là cả một mạng người?”

Anh ra hiệu không hiểu ý cô muốn nói gì.

Cô giải thích: “Nếu tôi nói là tôi sẽ giữ bí mật giúp thầy, mà không cần bất cứ điều kiện gì, thì thầy có thấy mạng sống của mình rẻ mạt quá không?”

“Vậy thế nào thì mới gọi là có giá?”

Tần Phương đứng dậy, từ phía đối diện bước tới ngồi bên cạnh anh, nhìn anh đầy ẩn ý, ngữ điệu tuy chậm rãi nhưng giọng nói hoàn toàn chắc chắn:

“Mỗi tuần chúng ta gặp nhau hai lần, nhận được điện thoại của tôi phải dừng mọi chuyện lại để đến bên tôi, ngoài vợ thầy và tôi ra không được động đến người con gái nào khác, trước khi tôi chán thầy thì không được tự ý kết thúc mối quan hệ của chúng ta…”

“Đủ rồi!” Chu Vũ Lâu đứng bật dậy, giận dữ nhìn cô: “Cô coi tôi là cái thá gì chứ?”

“Nếu thầy đủ thông minh thì sẽ hiểu, coi thầy là cái gì thì thầy là cái đó.”

“Cô có biết là…” Anh lạnh lùng nói, “Tôi rất ghét bị người khác kiểm soát!” Trong đầu anh lập tức hiện lên những tin nhắn đó.

“Kiểm soát?” Tần Phương cười một cách thoải mái, “Không ai có tư cách nói chuyện kiểm soát với tôi. Để tôi nói cho thầy biết thế nào mới thực sự là bị kiểm soát nhé. Tôi và chồng cũ sống với nhau năm năm, trong năm năm đó anh ta khiến tôi tin tưởng rằng anh ta yêu tôi say đắm, tôi là tất cả đối với anh ta, là mạng sống, là thượng đế, là cục cưng… thế nên tôi đã hi sinh tất

cả vì anh ta mà hoàn toàn không có chút dè dặt nào, đó mới thực sự là kiểm soát. Không phải kiểm soát về thân thể, mà là thứ còn quan trọng hơn thể xác nhiều... đó là kiểm soát tinh thần. Nhưng tới khi anh ta rời bỏ tôi, tôi hỏi anh ta có từng yêu tôi không, thầy có biết anh ta trả lời thế nào không? Câu trả lời là 'Không!', anh ta ở cùng tôi chỉ vì gia sản của bố tôi để lại. Sau đó anh ta nói rằng, xin lỗi, hãy quên anh đi, anh không lấy một đồng nào từ nhà em cả. Thầy nghe rõ rồi chứ? Một xu cũng không lấy, tên khốn đó thậm chí không cho tôi một cơ hội để làm phiền anh ta mà đã phủi mông bỏ đi! Chỉ vì chạy theo một con điếm mà anh ta nói là có tình yêu đích thực! Sau năm năm bị anh ta kiểm soát như vậy! Giờ đây thầy nói với tôi về sự kiểm soát, nếu thầy thấy đó là kiểm soát thì tôi chấp nhận đổi lại, thầy thao túng hành vi của tôi, còn thầy giao tinh thần của mình cho tôi kiểm soát!"

Tần Phương hết sức kích động. Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng hét của cô.

Sau khi im lặng hồi lâu, Chu Vũ Lâu nói: "Xin lỗi, tôi không biết..."

"Giờ thì thầy biết rồi đấy, thế nào? Thương hại tôi? Không cần đâu thầy Chu ạ, thế giới này tàn nhẫn lắm, sự thương hại chả đáng một xu, kiểm soát mới là quan trọng. Nói thật là ngay từ đầu tôi đã thích thầy, muốn có được thầy. Tôi biết thầy không có hứng thú với tôi, câu này tôi đã nói từ trước rồi, nhưng bây giờ thầy có hứng hay không, không quan trọng nữa. Thầy buộc phải đồng ý với tôi, bởi chỉ có như vậy thầy mới có thể sống yên ổn."

"Dùng... tư cách là trai bao của cô để đổi lại?"

"Trai bao? Hừ, trai bao thì sao chứ? Không phải ai cũng có tư cách làm trai bao đâu. Thầy thử hỏi mấy người bị khép án tử hình xem, họ có muốn đổi án tử hình thành một nghề khác không?"

"Tôi không muốn."

“Thầy phải nghĩ cho kỹ...” Tần Phương nheo mắt nói, giống như một ông chủ thực sự, cô nói với anh: “Nếu nhận lời tôi, thầy có thể bình an vô sự hơn nữa tặng luôn thầy cả quỹ giáo dục, cả phòng hòa nhạc. Tôi vốn không coi trọng tiền, tôi chỉ coi trọng cảm giác vui vẻ mà tôi muốn có, nhưng nếu thầy không đồng ý...”

“Không có chuyện gì khác thì tôi đi đây.” Chu Vũ Lâu đứng dậy đi ra phía cửa.

“Tôi có thể gọi đến số điện thoại đó ngay bây giờ.” Cô nói.

“Tùy cô.”

“Thầy không sợ chết sao?”

“Còn hơn là làm trai bao.” Anh mở cửa phòng.

“Tôi cho thầy thời gian ba ngày.”

“Cô tự giữ cho mình đi.”

“Thầy đứng lại!”

“Tạm biệt.”

“Thầy sẽ phải hối hận!” Tần Phương hét lên giận dữ. Cuối cùng cô cũng nổi điên! Chu Vũ Lâu nghe thấy tiếng ném đồ đạc. Chắc là một chiếc bình hoa đã bị ném tan tành. Anh không quay đầu lại, anh nghe thấy tiếng Tần Phương đuổi theo phía sau. Anh vẫn tiếp tục bước đi, lúc này anh nghe tiếng Tần Phương kêu lên: “Á...” Anh dừng chân, quay đầu lại nhìn, thấy cô đã ngã trên sàn. Cô định đuổi theo anh nhưng vấp vào chân bàn ngã nhào xuống đất, tay cô cứa vào mảnh vỡ của chiếc bình hoa, máu chảy ra “tí tách”.

Chu Vũ Lâu tiến lại, rút chiếc khăn từ trong túi ra cầm máu cho cô. Nhưng máu chảy khá nhiều, anh thấy cô đang cố kìm nước mắt, phóng sang anh ánh nhìn giận dữ.

3

Cuối cùng, mẹ Bạch Tiểu Khê cũng quyết định chấm dứt quãng thời gian dài ngồi "thiền định". Không rõ bà đã thực sự nản lòng, hay là lấy lại được niềm tin ở chính quyền, bà quyết định giao lại tất cả cho cảnh sát. Cũng đã gần cuối năm, bà phải về quê để giải quyết một số việc, và sống nốt quãng đời còn lại.

Khi bà tới từ biệt, Chu Vũ Lâu đang ở trong phòng viện trưởng. Tạ Lam đang giao công việc cho Chu Vũ Lâu. Bà giao cho Chu Vũ Lâu mấy hôm nữa đi công tác Đông Cẩn một chuyến. Cơ sở 2 ở bên đó chuẩn bị tổ chức thi bổ sung môn chuyên ngành cho đợt tuyển sinh, Vương Nguyệt muốn tìm một số tài năng thanh nhạc nên đã nhờ nhạc viện hỗ trợ, Tạ Lam muốn anh qua đó xem tình hình thế nào.

Mẹ Bạch Tiểu Khê đã bình tĩnh hơn nhiều, không còn than trời trách đất nữa. Khí hậu mùa đông lạnh và ẩm thấp ở Tân Giang làm da mặt bà chuyển màu rất lạ, khiến bà trông rất bất thường. Bà ngồi trên ghế sofa trong phòng viện trưởng lặng lẽ rơi nước mắt một hồi lâu, nghe xong lời từ biệt của Tạ Lam rồi chào ra về. Khi tới bên cửa, bà dừng lại, dè dặt đưa ra một yêu cầu, bà hỏi nhà trường có thể một lần nữa cử người đại diện cùng bà tới Sở cảnh sát trình bày yêu cầu cuối cùng của bà với cảnh sát hay không.

"Để trưởng khoa Chu đi cùng chị, thầy ấy giờ là trợ lí viện trưởng, hoàn toàn có thể đại diện nhà trường." Tạ Lam nói.

Việc này vốn không khó, nhưng đối với Chu Vũ Lâu mà nói thì chẳng khác gì khổ sai. Ngồi trên taxi anh gần như không nói gì với mẹ Bạch Tiểu Khê, nhưng bà thì lại nói liên tục suốt chặng đường, hỏi anh có từng lên lớp cho Tiểu Khê không? Kể chuyện Tiểu Khê từ nhỏ đã thông minh nhanh nhẹn thế nào, thích hát

hò ra sao, cuối cùng không phụ lòng mọi người đã thi đỗ vào nhạc viện Tân Giang như thế nào, khiến mọi người xung quanh ngưỡng mộ ra sao... Bà còn hỏi thăm sức khỏe Chu Vũ Lâu đã hồi phục hay chưa? Sao nhà trường lại hỗn loạn như thế? Liên tục xảy ra chuyện... Xem ra bà cũng đã nghe tới chuyện của Phùng Thái. Xem ra nỗi đau mất con khiến bà trở nên bất thường. Ban đầu Chu Vũ Lâu cũng miễn cưỡng trả lời, nhưng càng về sau càng cảm thấy khó chịu. Đa phần là ậm ừ cho qua chuyện, không logic, không tiết tấu, giọng nói cũng nhỏ, giống như đang trả lời mà cũng giống như đang nói chuyện một mình, cảm giác vui mừng và đau buồn lẫn lộn, không có giai đoạn chuyển tiếp. Khi xe dừng lại trước cổng Sở cảnh sát, toàn thân Chu Vũ Lâu ướt đẫm mồ hôi.

Vì trước đó đã nhận được điện thoại nên Hàn Kiện đang ngồi trong văn phòng chờ họ. Đây là lần đầu tiên Chu Vũ Lâu gặp Hàn Kiện kể từ khi anh đọc được bản thông cáo trên mạng. Anh rất căng thẳng, chỉ lo sợ cảnh sát sẽ nhìn thấy trên mặt anh có chút gì đó liên quan tới "Dạ Lạc Mông Không".

Hàn Kiện hứa với mẹ Bạch Tiểu Khê: "Chị yên tâm, bên Sở rất chú trọng tới vụ án này, đã dùng rất nhiều biện pháp để tìm hung thủ. Tuy hung thủ rất xảo quyệt, nhưng ma cao một thước thì đạo cao một trượng, ngày hắn ta lọt lưới không còn xa nữa đâu. Chị về nhà phải phấn chấn lên mà sống, đợi tin tức của chúng tôi. Chốc nữa tôi còn phải tiếp một người khách nên không nói chuyện lâu với chị được." Cuộc nói chuyện không dài, cuối cùng kết thúc bằng lời nhờ vả của mẹ Bạch Tiểu Khê. Chu Vũ Lâu và mẹ Bạch Tiểu Khê ra khỏi phòng làm việc của Hàn Kiện, mới đi được mấy bước thì gặp một người.

Tần Phương.

Chu Vũ Lâu nhìn thấy cô qua một khe cửa, tấm biển trên cửa đề chữ: *Phòng tiếp khách*.

Tần Phương đang ngồi hút thuốc trên sofa trong phòng khách.

Chu Vũ Lâu bỗng giật thót tim! Ngày hôm nay vừa vặn là ngày thứ ba kể từ hôm anh gặp Tần Phương. Đương nhiên anh

vẫn còn nhớ lời Tần Phương đã nói, "Tôi cho thầy thời gian ba ngày". Nói thật, Chu Vũ Lâu vốn không sợ lời đe dọa đó, một người phụ nữ giàu có đang độ tuổi hồi xuân, mê muội đầu óc đi cướp chồng người khác. Chu Vũ Lâu nghĩ, đến khi bình tĩnh lại, cô ta sẽ thấy hành động của mình nực cười như thế nào.

Nhưng hôm nay, cô ta đến Sở cảnh sát thật!

Chu Vũ Lâu vội vàng tiễn mẹ Bạch Tiểu Khê về, rồi lặng lẽ quay lại phòng tiếp khách. Khe cửa quá nhỏ, anh không nhìn thấy trong phòng có còn ai khác hay không, nhưng có vẻ như chỉ có một mình Tần Phương. Cô ta đang đợi ai đó sao? Chờ để báo án? Đột nhiên, Chu Vũ Lâu nhớ đến câu nói vừa rồi của Hàn Kiện: "Lát nữa tôi còn phải tiếp một vị khách." Trời ạ! Chu Vũ Lâu không kịp suy nghĩ gì, anh đẩy mạnh cánh cửa phòng tiếp khách.

"Cô Tần!" Anh gằn giọng.

Tần Phương giật mình quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Chu Vũ Lâu.

"Cô... đến đây làm gì?" Trong phòng đúng là chỉ có một mình Tần Phương. Chu Vũ Lâu vừa hỏi cô vừa đóng cửa phòng tiếp khách lại.

Tần Phương sau một hồi sững sờ thì bật cười.

"Sao thế? Thầy sợ tôi đến đây à?"

Chu Vũ Lâu bỗng chốc không nói được gì. Tần Phương không hề có ý che đậy vẻ đắc ý của mình, trưng ra điệu bộ trịch thượng bề trên.

"Thầy Chu chẳng phải là người rất có nguyên tắc sao? Mạng sống không thành vấn đề, sĩ diện mới là thứ quan trọng nhất, sao bây giờ đột nhiên lại căng thẳng như vậy?"

"Cô Tần..."

"Tần Phương, bạn cũ ạ."

"Cô... đến đây là vì chuyện đó?"

"Đúng thì sao? Không đúng thì sao? Nếu đúng, thì thầy định lại dùng dao để diệt khẩu à? Nếu như không đúng, thầy có chịu

ngoan ngoãn quay về làm trai bao cho tôi không?”

“Cô…”

“Thôi được rồi, tôi không quen nhìn thấy đàn ông phải lúng túng, nhất là người đàn ông mà tôi thích. Một nhân viên của tôi say rượu sinh sự bị bắt vào đây, tôi đến tìm người quen xem có giúp được gì không. Chuyện vốn cũng không to tát gì, có giải quyết hay không bây giờ xem ra không quan trọng nữa, vì tôi đã biết được một điều còn quan trọng hơn – hóa ra thầy Chu cũng sợ chết! Hừ, tôi còn tưởng thầy Chu thực sự là người coi thường cái chết cơ đấy, ha ha…” Đó đúng là một nụ cười vui vẻ thực sự. Sau khi cười xong cô nói: “Nhưng thầy cũng đừng vui mừng quá sớm. Trí nhớ của tôi tốt lắm, tôi nhớ là tôi có nói cho thầy thời gian ba ngày, hôm nay vừa đúng ngày thứ ba. Thực ra hôm nay trước khi tới đây tôi vẫn đang còn nghĩ, có nên giải quyết tất cả mọi chuyện cùng lúc cho xong hay không. Nhưng cuối cùng tôi cũng không nhẫn tâm, ai bảo tôi thích thầy cơ chứ? Nhưng Chu Vũ Lâu, thầy nghe cho rõ đây, hôm nay tôi nương tay không phải là tôi sẽ mãi mãi nhân từ như vậy. Tôi cho thầy thêm ba ngày nữa, ba ngày cuối cùng. Đến lúc đó, nếu tôi vẫn chưa đạt được điều tôi muốn, thì nhất định tôi sẽ đến đây lần nữa, chỉ để giải quyết việc của thầy, tôi nói được thì sẽ làm được.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Tần Phương. Cô lườm Chu Vũ Lâu một cái rồi nghe điện thoại. Lúc đó, Chu Vũ Lâu còn chưa biết cuộc điện thoại đó có ý nghĩa như thế nào đối với anh, nhưng anh sẽ biết nhanh thôi.

4

Đây là lần đầu tiên Chu Vũ Lâu nói chuyện nghiêm túc với em gái về đứa bé, địa điểm là ở nhà Chu Vũ Đình. Vừa rồi anh gõ cửa mãi, Chu Vũ Đình mới ra mở cửa, lúc đó cô đang thu dọn những tấm ảnh chụp Phùng Thái ở trên bàn. Sự đau buồn khiến cô gầy guộc, tuy lúc nói chuyện cũng có cười, nhưng nụ cười đó trông rất giả. Chu Vũ Lâu thấy thật xót xa.

"Em đi bệnh viện khám chưa?" Ngồi xuống không lâu, anh liền hỏi.

"Vẫn chưa." Chu Vũ Đình cúi đầu.

"Em có dự định gì không?"

Cô không nói gì.

"Em định giữ lại à?"

"Em cũng không biết nữa."

"Vũ Đình, anh biết từ nhỏ em đã rất bướng bỉnh, nhưng anh vẫn muốn em suy nghĩ cho kĩ."

"Em biết."

"Biết gì?"

"Em vẫn còn trẻ, đời còn dài, một mình nuôi con không dễ dàng gì. Hơn nữa, đó lại là con của Phùng Thái."

"..."

"Anh không có ý như vậy, không liên quan tới việc đó là con của ai."

"Anh..." Khi cô ngẩng đầu lên thì nước mắt đã giàn giụa trên mặt, "Em muốn giữ lại đứa bé này, chính vì nó là con của Phùng Thái. Đứa bé là sự nối dài sự sống của Phùng Thái, nó sẽ thay bố nó làm những việc mà bố nó chưa làm được. Cả đời này, Phùng

Thái trăm phương nghìn kế đế muốn được thành danh hơn người nhưng anh ấy đã chọn sai đường, càng đi càng dấn sâu, làm hại biết bao nhiêu người và cũng hại chính bản thân anh ấy. Cho dù sau này đứa bé là con trai hay con gái, em cũng sẽ dạy nó phải làm một người trung thực, giúp đỡ người khác, làm việc tốt, không bao giờ vọng tưởng, sống một cuộc đời chân chất và thẳng thắn. Có như vậy thì Phùng Thái ở thế giới bên kia mới được yên nghỉ."

"Vũ Đình, tâm trạng của em anh hoàn toàn thấu hiểu, nhưng con người phải sống trong thực tế. Người chết thì đã chết rồi, người sống vẫn phải sống tiếp, để một đứa bé còn chưa chào đời mà tương lai đã phải thay bố nó chuộc tội, em thấy như vậy có sáng suốt hay không? Anh là anh trai em, lớn hơn em mười tuổi, nói về cuộc sống anh có quyền phát biểu hơn em, sau này em sẽ còn nhiều việc phải làm..."

"Anh, anh có biết Phùng Thái muốn có đứa bé này đến mức nào không? Ngày hôm đó, khi em báo tin mình đã có thai, anh ấy đã mừng đến nỗi... vậy mà chỉ mấy tiếng sau anh ấy đã chết, anh bảo em làm sao có thể nhẫn tâm bỏ đứa bé này đi chứ? Bố nó có tội, nhưng nó thì vô tội! Em xin anh, đừng khuyên em nữa, em xin anh đấy..." Cô thốt lên những tiếng thê lương, Chu Vũ Lâu nghẹn ngào không nói được gì. Anh từ bỏ lời khuyên em gái, một lần nữa nuốt lại những lời nhắn nhủ cuối cùng của Phùng Thái vào bụng.

Hôm đó, Chu Vũ Lâu ngồi ở nhà em gái khá lâu, đến khi tâm trạng cô bình tĩnh trở lại anh mới ra về. Trước khi về, anh lấy ra một tấm vé khu vui chơi Thiên Mĩ vào cuối tuần. Anh đã chi ba trăm tám mươi tệ để mua tấm vé đó, bao gồm tất cả các dịch vụ tắm gội, chơi bowling, xem phim, ăn uống... Anh mua hai vé, chiếc còn lại ở chỗ Tưởng Đan. Anh nói với Chu Vũ Đình: "Cho dù em muốn làm gì, thì đầu tiên cũng phải khiến mình vui vẻ trở lại. Hẳn là bố đứa bé không muốn em ngày nào cũng ủ rũ như vậy, đúng không? Chị dâu em tối nay tới đón em, có đi không?" Anh khẽ quẹt tay vào mũi em gái.

“Đi.” Chu Vũ Đình hít mạnh, trả lời dứt khoát, nở một nụ cười thật sự.

Chợ đêm vào mùa đông vắng vẻ hơn mùa hè rất nhiều, khoảng cách các quầy hàng cũng xa nhau hơn, đa phần đều là bán đồ ăn, từng làn khói bốc lên giữa ánh đèn điện lờ mờ. Quầy bán đồ nhu yếu phẩm rất ít nhưng vẫn có đôi hàng. Chu Vũ Lâu vừa đi vừa tìm, không biết có kiếm được thứ anh cần hay không.

Bây giờ là 6 giờ tối, Tưởng Đan và Chu Vũ Đình đã tới khu vui chơi Thiên Mĩ. Họ sẽ ăn tối ở đó, xem phim, đi tắm, đi chơi, nói chuyện... có thể sẽ ngủ lại ở đó, cho dù không ngủ thì cũng rất muộn mới về. Đây là nhiệm vụ mà Chu Vũ Lâu giao cho Tưởng Đan: Cố gắng đưa Chu Vũ Đình đi chơi để con bé thư giãn đầu óc. Vì thế, anh có đủ thời gian để làm việc của mình.

Cuối cùng anh đã tìm được những thứ đó. Đó là một quầy hàng được bày dưới đất, hàng được rải trên tấm ni lông thành ba hàng ngay ngắn, người bán hàng là một phụ nữ trung tuổi, Chu Vũ Lâu tới gần, cô ta lập tức đon đả.

“Cậu mua dao à? Chất lượng tốt lắm, cậu xem đi.”

Chu Vũ Lâu ngồi xuống.

Sở dĩ anh chọn mua ở đây là vì sẽ không để lại dấu vết gì. Tất cả các siêu thị đều có camera ghi hình, những cửa hàng nhỏ thì đèn điện sáng trưng, nhưng ở đây thì không có gì. Anh nhanh chóng chọn hai con dao giống hệt nhau, bỏ vào túi, trả tiền rồi lập tức đứng dậy. Anh quá vội vã, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, kết quả là vừa quay người lại thì đụng phải một đứa trẻ. Anh đỡ đứa bé đó đứng dậy, may mà nó không khóc. Anh đang định bước đi thì chợt nhận ra anh quen đứa trẻ đó.

“Tiểu Xuyến?” Anh nhớ đứa bé này là con gái của Vương Nguyệt. Anh hỏi: “Mẹ cháu không đưa cháu đi Đông Cẩn sao?” Tiểu Xuyến lắc đầu. “Sao có mỗi mình cháu? Người lớn nhà cháu đâu?” Tiểu Xuyến chỉ về một quán khoai nướng cách đó không xa, một người đứng bên cạnh đang rút tiền ra trả.

“Cháu còn nhớ chú không?”

Tiểu Xuyến gật gật đầu.

“Cháu nhớ mẹ không? Mấy ngày nữa là chú gặp mẹ cháu đấy.”

“Chú đưa cháu đi cùng được không?” Tiểu Xuyến cất giọng non nớt lên hỏi, đồng thời nở nụ cười tràn đầy hi vọng. Chu Vũ Lâu véo nhẹ đôi má đỏ ửng của cô bé, trong lòng chợt thấy chua xót. Con người nếu mãi mãi là trẻ con có phải tốt không, đây là độ tuổi hạnh phúc nhất của đời người, không có bóng đêm, không có điều xấu xa, không cạm bẫy và uy hiếp.

Anh nghe thấy có người gọi Tiểu Xuyến, ngẩng đầu lên thấy một người phụ nữ đang vội vã bước tới, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn anh.

“Cậu là ai?”

“Tôi là đồng nghiệp của mẹ cô bé, chị là…”

“Tôi là bảo mẫu nhà cô Vương.”

“Sao cô Vương lại không đem con bé đi cùng vậy?”

“Cô Vương nói công việc bên Đông Cẩn rất nhiều, cô ấy lại vừa mới sang đó, đem theo con nhỏ không tiện nên để Tiểu Xuyến ở nhà cho tôi trông nom.”

“Tôi là Chu Vũ Lâu, là bạn thân của cô Vương.”

“À, tôi biết, tôi biết, cô Vương nhắc đến cậu suốt, cô ấy nói cậu rất giỏi, là… hiệu trưởng trẻ tuổi nhất.” Chu Vũ Lâu cười lớn. Chắc trong mắt người phụ nữ này, hiệu trưởng là người giỏi nhất trong ngành này. Chu Vũ Lâu giao lại Tiểu Xuyến cho cô, rồi chào tạm biệt để ra về, nhưng vừa bước chân lên thì anh chợt sững người lại!

“Đợi chút!” Anh gọi lớn.

Người phụ nữ dừng chân, quay đầu lại.

“Xin, xin, xin hỏi…” Anh căng thẳng tột độ, không khỏi rùng mình, “Xin hỏi chị tên gì?”

“Tôi… tên là Tiêu Hải Bằng, sao vậy?”

Đúng! Đúng là cô ta! Trời ơi… Chu Vũ Lâu trợn tròn mắt… nhìn kĩ người phụ nữ… tầm hơn bốn mươi tuổi, hơi mập, mắt

nhỏ, môi dày, tóc ngắn, nốt ruồi tựa như hạt cơm còn dính trên mép!

Cô ta trông sinh động hơn trong ảnh nhiều!

Chu Vũ Lâu giống như vừa đâm phải một đoàn tàu! Anh bàng hoàng hỏi: "Chẳng phải chị đã chết rồi sao? Tôi nghe mọi người nói chị..."

"À, đúng là có chuyện đó. Hai năm trước, tôi có một cái u trong người, là lành tính sau khi phẫu thuật, tôi nằm viện mấy ngày là khỏi. Nhưng sau đó không hiểu vì sao, mấy người hàng xóm nói tôi chết vì ung thư. Mấy người cao tuổi đó cứ thích thêu dệt mấy chuyện không đâu để giải khuây, thêm nữa khu ổ chuột tôi ở ngày trước giờ đã giải tỏa, tôi không còn cơ hội gặp lại họ, nên mấy lời đồn thổi càng ngày càng lan rộng. Á? hiệu trưởng Chu, sao cậu cũng biết..."

"Chuyện này thì chị không cần quan tâm, tôi hỏi chị, chị có từng bị mất chứng minh thư không?"

"Không, chứng minh thư của tôi vẫn để trong ngăn kéo nhà cô Vương mà, sao vậy?"

"Cô Vương có từng lấy chứng minh thư của chị không?"

"Không... tôi... chuyện này tôi cũng không rõ, cô Vương lấy chứng minh thư của tôi làm gì?"

Chị ta đương nhiên không biết vì sao cô Vương lại lấy chứng minh thư của mình, cũng giống như cô Vương cũng không biết được sẽ có cuộc gặp gỡ định mệnh này.

"Không sao đâu." Chu Vũ Lâu nói xong liền quay người bỏ đi.

Gần 7 rưỡi, Chu Vũ Lâu lên taxi tới khu nghỉ dưỡng Đàm Hương, thuộc khu nghỉ mát Hương Nhân Đàm. Anh xuống xe nhưng không vào trong. Chờ khi chiếc xe đi khuất, anh mới đổi hướng đi bộ về phía căn biệt thự của Tần Phương.

Anh đã đi được ba mươi phút. Tuy trời rất lạnh, nhưng khi nhìn thấy căn biệt thự như cung điện đó, mồ hôi anh đã vã ra như tắm. Nhìn từ xa, anh thấy căn biệt thự đang sáng đèn. Bốn bề im lặng, thời tiết này đến một tiếng côn trùng kêu cũng

không có, nếu có người hét to lên chắc cách đó mười dặm cũng nghe thấy tiếng.

Tường rào không cao lắm, Chu Vũ Lâu nhảy lên, hai tay bám lấy bờ tường, từ từ thò đầu xem xét bên trong... Không sai, một chiếc xe lạ đang đỗ trong sân. Anh mừng rỡ, trèo qua tường, nhẹ nhàng nhảy xuống, giờ anh đã đứng trong sân nhà Tần Phương.

Anh bước tới mở cửa xe, chiếc xe đương nhiên là không khóa, ai lại đi khóa xe khi chiếc xe đã đỗ trong sân kín cổng cao tường rồi chứ? Anh lấy trong túi ra một con dao, đặt vào ngăn đựng đồ trong ô tô, để thêm một chiếc khăn mùi xoa, chính là chiếc khăn mấy hôm trước anh lau vết máu cho Tần Phương. Anh cảm thấy may mắn lúc đó đã không vứt nó đi. Ngày hôm đó, lúc rời đi, có lẽ do quá tức giận nên anh nhét luôn chiếc khăn vào túi mang về tận nhà. Tối hôm qua anh đã rất vui mừng khi tìm thấy chiếc khăn trong thùng đựng giấy loại ở thư phòng.

Anh đặt hai thứ đó vào rồi đóng hộc đựng đồ lại, lúc đó anh nghe thấy tiếng cãi cọ vọng ra từ cửa chính. Anh đóng cửa xe, vội vàng chạy ra nấp ở bức tường bên cạnh. Vừa nấp xong, cửa nhà bật mở, giọng một người đàn ông giận dữ vang vọng khắp sân: “Cô không muốn giúp thì còn gọi tôi đến đây làm gì?”

“Nhiều lời! Anh có nghĩa vụ phải chấp nhận chuyện lố bịch này.” Giọng của Tần Phương.

“Cô không cảm thấy vô nghĩa sao?”

“Nghĩ tới chuyện anh rời bỏ tôi thì tôi không còn thấy vô nghĩa nữa!”

“Thật hối hận khi tin lời cô!” Người đàn ông lên xe, đóng cửa cái rầm, kéo cửa kính xuống hét to: “Mở cổng, để tôi còn ra ngoài!”

Tiếng mở cổng sắt vang lên.

“Rảnh rỗi tới chơi, mang theo cả vợ anh nữa!” Tần Phương cao giọng trêu chọc vị khách, đầy đắc ý vì chiến thắng.

“Có quỷ mới tới nơi ma quái này của cô!” Người đàn ông để lại một câu nguyền rủa, tức giận lên xe phóng đi. Tần Phương đóng cửa vào nhà, sau đó tất cả quay trở về trạng thái im lặng.

Trong cánh cửa sắt chỉ còn lại hai người.

Phải làm thật sao? Chu Vũ Lâu tự hỏi mình. Anh lôi trong túi ra một con dao khác, giống hệt con đã để trong xe người đàn ông kia. Có thể do trời quá lạnh nên anh không ngừng run rẩy, nhưng anh càng muốn tin sự run rẩy đó đến từ lương tâm của mình. Anh chưa từng làm chuyện như vậy. Anh từng chứng kiến người khác giết người, cũng từng chứng kiến người khác tự sát, đến lần khi anh giết người thì thực sự là do bất lực, hoặc giả chỉ có thể coi là "lỡ tay" trong tình huống cấp bách. Nhưng bây giờ thì khác, chính anh đang lên kế hoạch tỉ mỉ cho một vụ giết người, hơn nữa còn đê tiện đến mức vu oan cho một người vô tội. Đây thực sự là một "khoảng trống tốt đẹp" trong cuộc đời hơn ba mươi năm của anh. Nhưng đêm nay, khoảng trống đó sẽ "về chầu tiên tổ".

Mưu sát.

Giá họa.

Tất cả đều xuất phát từ cuộc điện thoại mà ngày hôm qua Tần Phương nhận được khi ở trong phòng tiếp khách của Sở cảnh sát. Đó là điện thoại của chồng cũ cô ta. Chuyện làm ăn của chồng cũ Tần Phương thất bại, đến bước đường cùng mới phải xuống nước nhờ cô giúp đỡ. Lúc đó Chu Vũ Lâu ở ngay bên cạnh cô, anh nhìn thấy rõ trên khóe miệng kề sát điện thoại của người phụ nữ lướt qua một nụ cười chế nhạo, mang theo cả sự căm ghét và khinh bỉ. Sau đó, Tần Phương hẹn chồng cũ 8 giờ tối nay tới biệt thự ở Hương Nhân Đàm gặp cô. Đương nhiên, cuộc hẹn đó Chu Vũ Lâu cũng nghe rất rõ ràng.

Lúc đó, ngay lập tức anh đã nghĩ tới kế hoạch này.

Người phụ nữ đã được cuộc đời dạy cho cách "kiểm soát" đó rất đáng sợ, buộc phải trừ khử cô ta! Anh chỉ bất an về một chuyện, đó là việc giá họa cho người khác một cách nham hiểm. Nó chẳng khác gì chiếc chảo nóng hổi luôn thiêu đốt trái tim anh. Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định làm như vậy. Anh tự nhận chưa từng làm điều gì có lỗi với ai, cho dù thi thoảng có lúc ăn vụng thì anh cũng luôn mang trong lòng cảm giác áy náy với vợ. Nhưng cuộc đời thật bất công, hãy nhìn những người xung

quanh anh: Phùng Thái hãm hại anh, Tiết Qua phụ lòng anh, Đường Khải uy hiếp anh, Hạ Sở Dung hành hạ anh, Bạch Tiểu Khê lừa dối anh, Vương Nguyệt tống tiền anh, Tần Phương thẳng tay hủy hoại cuộc đời anh. Còn nữa, Đỗ Nghiên, tất cả đều bắt đầu từ cô ta, mọi chuyện đều khởi đầu từ sự phản bội của cô ta.

Còn anh thì sao, chỉ một lần duy nhất này, giá họa cho người khác thì đã sao chứ?

Chu Vũ Lâu giấu con dao sau lưng, đi đến bên cửa, gõ cửa.

"Ai đấy?" Bên trong lập tức vang lên giọng nói đầy cảnh giác của Tần Phương, anh đoán cô ta ngồi ngay ở phòng khách.

"Tôi, Chu Vũ Lâu."

"Sao thầy vào được đây?"

"Cổng sắt mở."

"Cổng sắt mở sao? Vừa rồi tôi đóng lại rồi mà."

"Chắc công tắc có vấn đề. Chỉ đóng một nửa, may mà là tôi vào."

"Thầy... có chuyện gì không?"

"Cô nói xem?" Anh giả vờ ra vẻ bất lực và giọng nói có phần mập mờ.

Lập tức, cánh cửa mở ra.

Tần Phương có lẽ muốn nói "Cuối cùng thầy Chu cũng nghĩ thông suốt," nhưng cô chỉ nói được một nửa.

5

Hoàng Đại Sinh tự xin tới Đông Cẩn. Thời gian gần đây, nhạc viện không có chuyện gì mới mẻ, đương nhiên, không tính những chuyện như đánh bom kia, chuyện đó dù gì cũng không thể viết lên báo. Hoàng Đại Sinh thực sự rất ngứa tay. Việc tuyển sinh bên cơ sở 2 cũng có thể coi là một đề tài, anh muốn đến đó viết một bài báo về chủ đề này.

Chu Vũ Lâu đi chuyến xe khách lúc mười giờ sáng, vừa lên xe, anh đã thấy Hoàng Đại Sinh cầm tờ Vãn báo vội vàng chạy tới. Anh vừa định cất tiếng chào thì thấy Hoàng Đại Sinh hốt hoảng nói: "Vũ Lâu, xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì? Sao cậu hốt hoảng thế?"

"Cậu biết ai chết không?"

"Ai?" Anh rất phối hợp.

"Tần Phương!"

Anh giả vờ nín thở: "Sao cô ấy lại chết vậy...?"

"Bị mưu sát."

"Lại là mưu sát? Trời ạ! Sao cô ấy lại..."

"Có biết là ai giết cô ấy không?"

"Ai vậy?" Anh căng thẳng thực sự.

"Cảnh sát nghi ngờ do chồng cũ cô ấy làm."

"Chồng cũ?"

"Cảnh sát nhìn thấy hình ảnh chồng cũ cô ấy qua camera ghi hình, còn tìm thấy hung khí và chiếc khăn tay dính máu của cô ấy trong xe anh ta."

"Vậy sao..." Anh thấy mình hoàn toàn không có chút vui mừng, ngược lại chỉ thấy niềm đau khôn tả.

“Tại sao chồng cũ lại giết cô ấy?” Anh ngắc ngứ hỏi.

“Cái đó cậu không cần quan tâm, cậu có biết chồng cũ cô ấy là ai không?”

“Ai…?”

“Lục Đồ Cường!”

“Hả? Lục…”

“Lục Đồ Cường!” Hoàng Đại Sinh nhắc lại.

“Lục Đồ… Không lẽ là Đỗ Nghiên…”

“Đúng, chính là Lục Đồ Cường đã cướp Đỗ Nghiên khỏi tay cậu ấy, bố dượng của Hải Ninh, chồng cũ của Tần Phương!”

Trời ơi!

Chu Vũ Lâu thấy trời đất quay cuồng, không ngờ chồng cũ của Tần Phương lại là Lục Đồ Cường! Người vợ đáng thương mà hai năm trước vì Đỗ Nghiên mà bị Lục Đồ Cường bỏ rơi, người phụ nữ mà anh từng được nghe nói là có thân thế không tầm thường hóa ra lại chính là… Tần Phương! Còn giờ đây, người đàn ông cướp vợ con của anh, từng bị anh vô cùng căm ghét sau đó lại mỉm cười bỏ qua tất cả, sau khi mất tích thời gian dài như vậy, giờ đây ma xui quỷ khiến thế nào lại quay về để rồi trở thành vật hi sinh cho âm mưu hiểm độc của anh… Ông trời bày ra trò đùa rõ là chuẩn xác!

Sau một tiếng hai mươi phút, Chu Vũ Lâu buộc phải vật lộn để thu lại tâm trạng hỗn loạn của mình.

Đã tới Đông Cẩn rồi.

Trước cổng trường Nghệ thuật Đông Cẩn, cơ sở 2 của nhạc viện Tân Giang, Chu Vũ Lâu nhìn thấy Vương Nguyệt đang cười đon đả chào đón. Cô lấy tay sửa lại lọn tóc bị gió thổi rối tung, rảo bước tiến về phía họ.

6

Chu Vũ Lâu và Hoàng Đại Sinh được Vương Nguyệt sắp xếp nghỉ ở nhà khách của trường, buổi trưa chỉ ăn đơn giản, buổi chiều là giờ thi bổ sung môn nghệ thuật. Toàn bộ quá trình đó, Chu Vũ Lâu không hề có ý kiến gì. Vốn dĩ Vương Nguyệt sắp xếp bữa ăn tối để đón tiếp họ nhưng bị Chu Vũ Lâu từ chối. Hoàng Đại Sinh gợi ý đi dạo một vòng, cũng bị thay thế bởi lời đề nghị khác của Chu Vũ Lâu. Anh mua mấy lon bia và một ít đồ nhậu rồi cùng Hoàng Đại Sinh uống bia trong phòng ở nhà khách.

Đã lâu hai người không cùng nhau uống rượu nói chuyện rồi, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, không tránh khỏi có chút bùi ngùi. Chỉ có điều mỗi lần nhắc tới vụ Lục Đồ Cường mưu sát vợ cũ thì Chu Vũ Lâu lại nói tránh sang chuyện khác. Bình thường, tửu lượng của Hoàng Đại Sinh và Chu Vũ Lâu không phân cao thấp, nhưng hôm nay mới uống chưa hết năm lon, Hoàng Đại Sinh đã đầu hàng.

“Vũ Lâu, tớ không uống được nữa đâu, tối qua xem bóng đá muộn quá, giờ uống tí bia vào là mắt đã díp lại, tớ phải đi ngủ đây.” Vừa nói xong, Hoàng Đại Sinh đã nhắm nghiền mắt.

Tối qua đúng là Hoàng Đại Sinh xem bóng đá đến khuya, nhưng đó không phải lí do giờ đây anh không mở mắt ra được. Vừa rồi, nhân lúc anh đi vệ sinh, Chu Vũ Lâu đã bỏ số thuốc ngủ đã nghiền sẵn vào lon bia của anh. Đương nhiên không phải là số lượng có thể chết người, nhưng cũng sẽ khiến anh ngủ say một mạch tới sáng, cho dù sấm nổ bên tai cũng không tỉnh dậy.

Rất nhanh, Hoàng Đại Sinh đã cất tiếng ngáy. Chu Vũ Lâu nhẹ nhàng ra khỏi phòng, khóa cửa lại, nhanh chóng đi ra khỏi khu nhà khách bằng lối cửa sau.

“Rầm, rầm, rầm…”

Tiếng gõ cửa rất lớn, nếu không phải là có chuyện gấp thì thái độ của người khách kia không được thân thiện cho lắm.

Chu Vũ Đình bước tới gần cửa.

“Ai đấy?”

“Có phải nhà của trưởng khoa Phùng của nhạc viện không?” Một người phụ nữ cất tiếng hỏi.

“Đúng rồi.” Chu Vũ Đình chưa từng nghe thấy giọng nói này, “Cô tìm ai?”

“Tôi tìm trưởng khoa Phùng.”

“Trưởng khoa Phùng… qua đời rồi, cô có chuyện gì không?”

“Cô là gì của trưởng khoa Phùng?”

“Tôi là vợ anh ấy.”

“Có thể mở cửa được không? Tôi có chuyện gấp.”

Chu Vũ Đình do dự một lúc mới mở cửa. Trước khi cô kịp nhìn rõ mặt người ngoài cửa ra sao thì một cánh tay đã vươn ra túm lấy cô!

Hành lang khu nhà khách không một bóng người. Thời điểm này không có ai ở đây cả, đa phần các phòng đều trống. Nhân viên phục vụ nếu không ở trong nhà ăn tiếp một số khách còn chưa tan tiệc thì cũng ở trong phòng xem tivi. Cửa sau nằm ở một góc khuất không mấy bắt mắt của bức tường phía bắc. Khu nhà khách này nằm trong khuôn viên trường, chính vì vậy mà công tác an ninh không được nghiêm cho lắm, cửa sau không hề khóa. Chu Vũ Lâu đi xuyên qua hành lang, ra ngoài từ cánh cửa đó, không ai nhìn thấy anh.

Trời đã tối hẳn. Bây giờ là 7 giờ, Chu Vũ Lâu kéo cao cổ áo, cúi đầu tiến vào phía sân trường, tập trung quan sát xung quanh. Chỉ có vài học sinh đi lướt qua anh, không ai chú ý tới anh cả. Nhưng có một âm thanh khiến anh giật thót người, đó là tiếng chuông vọng lại từ khu giảng đường chính, boong… boong…

kêu đúng bảy tiếng. Chu Vũ Lâu đi về phía tiếng chuông, Vương Nguyệt đang ở trong tòa nhà đó.

Phòng làm việc của hiệu trưởng vẫn sáng đèn.

Xem ra Vương Nguyệt không nói dối, lúc chiều, trong khi nói chuyện cô có nói ngày nào cô cũng làm việc ở văn phòng tới 8 giờ tối. Chu Vũ Lâu đứng ngoài cửa nghe ngóng hồi lâu, không có tiếng người nói chuyện, chắc là chỉ có một mình cô ta. Anh hít một hơi thật sâu, tự hỏi mình: Cho dù là Phùng Thái hay Tần Phương, thì những người biết sự thật về cái chết của Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc đều đã chết, chỉ còn mình cô ta thôi... còn chờ gì nữa?

Khi cảnh sát tới, hàng xóm đã lôi được người phụ nữ kia và Chu Vũ Đình ra. Người phụ nữ nổi trận lôi đình, không ngừng chửi rủa, Chu Vũ Đình bị thương khắp người, đầu tóc rối bù. Mọi người đều khuyên cô đi viện khám, nhưng cô không chút động đậy, chỉ ngồi đó lặng lẽ khóc.

Người phụ nữ kia là mẹ của Phương Lê Lê, mấy ngày trước mới vừa biết được sự thật về cái chết của con gái. Hóa ra chuyện bán dâm là giả! Con gái bà bị vu oan! Tên thầy giáo vô lương tâm đã hại chết Lê Lê!

Trước khi Phương Lê Lê chết không lâu, cô có gửi một khoản tiền kha khá về cho gia đình. Lúc đó mẹ cô đã cảm thấy khó hiểu, một sinh viên đi làm thêm có thể kiếm được nhiều tiền vậy sao? Sau khi xảy ra chuyện, bà vẫn nghĩ đó là tiền con gái bán thân mà có. Nhưng tới tận bây giờ bà mới bàng hoàng hiểu ra, đó chính là số tiền bẩn thỉu của Phùng Thái! Anh ta đã dùng số tiền đó để ép con gái bà làm chuyện kia, cuối cùng còn khiến con gái bà mất mạng! Bà biết Phùng Thái đã chết, nhưng không sao, hắn ta còn có người thân, tuy không tìm ra được mộ phần của Phùng Thái để bé xương đổ cốt, thì bà sẽ bắt đầu từ người nhà của hắn. Dù sao đi nữa thì không thể để cho con gái bà chết oan uổng như vậy, cho dù có phải đền cái mạng già này thì cũng phải giúp con gái bà hả giận.

Cảnh sát nhanh chóng tìm ra nguyên nhân sự việc, giải thích với mẹ của Phương Lê Lê, cho dù con bà bị ai hại chết thì việc đó cũng không liên quan gì đến người thân anh ta, đánh người là bất hợp pháp. Nếu cảm thấy con gái mình bị chết oan thì có thể ra tòa khởi kiện, mọi việc đều phải giải quyết theo pháp luật, bà không nên gây sự nữa.

Mẹ Phương Lê Lê nghe thấy vậy, bà càng giận dữ hơn: "Được! Làm việc theo pháp luật chứ gì, vậy các anh ngay lập tức tìm cho tôi ai là người đã phụ trách vụ án của Phùng Thái! Kêu anh ta giải thích cho tôi, Phùng Thái giết chết con gái tôi, anh ta biết rõ sự việc tại sao lại không điều tra giải quyết? Nhà trường đùn đẩy trách nhiệm, cảnh sát cũng ngồi im không quản sao? Có còn công lý nữa không? Anh ta làm cảnh sát kiểu gì vậy?" Cảnh sát khuyên nhủ một lúc nhưng không hề có tác dụng gì. Bà hoàn toàn không nghe, chỉ gào khóc, dọa sống dọa chết, liên tục đòi gặp cảnh sát phụ trách vụ án. Viên cảnh sát cảm thấy cứ để như vậy cũng không ổn, không còn lựa chọn nào khác, anh gọi cho Ngụy Triệu Quốc. Thực ra, đây vốn dĩ không phải việc mà Ngụy Triệu Quốc phụ trách, đó là tranh chấp giữa mẹ Phương Lê Lê và nhạc viện. Nhưng sau khi nghe cảnh sát khu vực thuật lại, Ngụy Triệu Quốc cảm thấy tình huống này rất đặc biệt, với tinh thần trách nhiệm của một cảnh sát, anh quyết ra mặt một lần. Anh yêu cầu cảnh sát khu vực đưa mẹ Phương Lê Lê về Sở cảnh sát trước, anh cũng thông báo cho Tạ Lam đến ngay lập tức.

Chu Vũ Lâu đẩy cánh cửa phòng hiệu trưởng, Vương Nguyệt đang ngồi trên ghế liền ngẩng đầu lên.

"Trưởng khoa Chu? Lại đây, lại đây, mời vào." Cô đứng dậy, đón Chu Vũ Lâu vào trong phòng. Chu Vũ Lâu không hề nói tiếng nào, khuôn mặt hết sức u ám. Vương Nguyệt nhanh chóng phát hiện ra vẻ bất thường đó.

"Trưởng khoa Chu, sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Chu Vũ Lâu đứng lại trước mặt Vương Nguyệt. Cô cảm thấy khoảng cách này không được lịch sự cho lắm.

“Trưởng khoa Chu, thầy uống rượu à?” Vương Nguyệt tiến lại chỗ máy nước, lấy một cốc nước đưa đến trước mặt Chu Vũ Lâu nhưng anh không nhận.

“Trưởng khoa Chu…”

“Cô diễn giống thật đấy!” Chu Vũ Lâu nói.

Vương Nguyệt cảm thấy khó hiểu: “Diễn gì cơ? Trưởng khoa Chu, thầy…”

“Tôi tìm lâu như vậy, không ngờ người thần thông quảng đại đó lại là một người phụ nữ yếu đuối, hơn nữa lại luôn đóng vai người tốt như cô Vương Nguyệt đây.”

Trên mặt Vương Nguyệt thoáng chút hoảng sợ, đổi lại, Chu Vũ Lâu cười nhạt.

“Trưởng khoa Chu, thầy nói gì vậy…”

“Cô quen Tiêu Hải Bằng chứ?”

Cốc nước trên tay Vương Nguyệt rơi xuống đất.

Mẹ Phương Lê Lê ra tay không hề nhẹ, khi bác sĩ sát trùng vết thương cho Chu Vũ Đình, cô đau quá nắm chặt tay Tưởng Đan. Băng bó vết thương cũng không tốn mấy thời gian, khi hai người ra khỏi bệnh viện thì bên phía Tạ Lam vẫn chưa giải quyết xong. Tưởng Đan sau khi đưa Chu Vũ Đình về nhà thì đến Sở cảnh sát.

Mới lên lầu, cô đã nghe thấy tiếng khóc của mẹ Phương Lê Lê, cô lần theo âm thanh đó, đẩy cửa bước vào phòng tiếp khách.

Xem ra cuộc nói chuyện không có tiến triển gì. Mẹ Phương Lê Lê gào khóc như xung quanh không hề có ai, Tạ Lam và ông Hà bất lực ngồi bên cạnh, Ngụy Triệu Quốc cũng hết chiêu. Nhìn thấy con gái bước vào, Tạ Lam xua xua tay ra hiệu cho cô ra ngoài. Ngụy Triệu Quốc bước ra, dẫn cô sang phòng làm việc của anh, tạm thời để cô ngồi đợi ở đó.

Sân thượng trường Nghệ thuật Đồng Cấn rộng thênh thang như một sân bóng trống không. Trên này gió mạnh hơn dưới đất rất nhiều, xuyên thẳng vào từng lỗ chân lông không gì che chắn được, nhưng đây không phải lí do khiến toàn thân Vương Nguyệt run lên. Bàn tay Chu Vũ Lâu đang bóp chặt cổ cô, buộc cô phải thò đầu ra, nhìn rõ khoảng cách giữa cô và mặt đất.

"Chỉ cần nói dối một câu, tôi sẽ đẩy cô từ trên này xuống!" Chu Vũ Lâu nói một cách dữ tợn, "Cô biết tôi đã từng giết người, nên tôi không quan tâm tới việc giết thêm một người nữa." Anh cúi người, nói bên tai cô, "Khai thật ra, ngoài cô ra còn ai biết chuyện này nữa?"

"Chỉ mình tôi... Thật đấy, chỉ mình tôi biết, không có người thứ hai."

"Cô tiêu hết ba mươi vạn rồi chứ?"

"Chưa! Đều ở trong tấm thẻ đó, tôi chưa động đến một đồng, tôi sẽ đi lấy ngay cho thầy..."

"Cô cứ giữ lấy đi! Mãi mãi sẽ là của cô."

"Xin thầy đừng giết tôi, cầu xin thầy..." Đó là sự run rẩy thực sự.

"Lúc cô gửi tin nhắn không phải giọng điệu này!"

"Tôi biết thầy hận tôi, thật đấy, giờ đây tôi cũng thấy hối hận vì đã làm những chuyện đó! Nhưng tôi cũng đã giúp thầy còn gì, nếu tôi không cầm bài luận văn đó ra khỏi hiện trường, cảnh sát sẽ tìm thấy thầy không chừng bây giờ thầy đã..."

"Có cần tôi quỳ xuống cảm ơn cô không?" Anh ấn mạnh tay hơn.

"Cầu xin thầy hãy tha cho tôi..."

"Tôi chỉ muốn biết một chuyện, tôi thực sự rất tò mò! Bây giờ cô phải nói thật với tôi, tại sao cô lại biết hết chuyện đó?"

"Là em trai Triệu Mộng Đông, Triệu Đạc! Tôi quen cậu ta..." Vương Nguyệt nói như đang chạy trốn.

Cửa phòng Ngụy Triệu Quốc bật mở, một người đàn ông tầm năm mươi tuổi bước vào.

“Anh Ngụy đâu?” Anh ta hỏi Tưởng Đan, “Vừa nãy có người nói nhìn thấy anh ta.”

“À, anh ấy ở bên phòng tiếp khách, đang…”

“Cô là gì của anh Ngụy?”

“Tôi là bạn anh ấy.”

“Vậy phiền cô chuyển cái này cho anh ấy.” Người đàn ông đưa ra một chiếc đĩa CD, thái độ có phần bực dọc, “Nói với anh Ngụy, là do máy nghe lén hết pin nên tín hiệu đường truyền kém, trên thực tế nội dung nói chuyện giữa Phùng Thái và cái anh Chu gì đó vẫn còn, tôi đã cóp sang đĩa rồi. Nói với anh ta, sau này đừng có gọi đội kĩ thuật chúng tôi là đồ bỏ đi nữa.”

“Vâng.” Tưởng Đan cầm lấy chiếc đĩa.

“Còn nữa, độc bản đấy.” Người đàn ông dặn Tưởng Đan, “Bảo anh ta cất cẩn thận, dữ liệu gốc đã xóa rồi, nếu xảy ra sự cố nữa thì đừng có trách đội chúng tôi.” Người đàn ông lầm bầm ra khỏi phòng làm việc.

Tưởng Đan cầm chiếc đĩa CD trên tay.

“Nội dung nói chuyện giữa Phùng Thái và cái anh Chu gì đó?” Tưởng Đan nhớ tới cái đêm ở bệnh viện. Cô cũng biết hôm đó Ngụy Triệu Quốc sử dụng máy nghe lén, nhưng giữa chừng thì thiết bị gặp sự cố, nội dung nói chuyện phía sau không nghe hết được.

Họ nói chuyện gì với nhau nhỉ?

Tưởng Đan nhìn thấy máy tính trên bàn làm việc vẫn đang mở, hình ảnh bảo vệ màn hình lóe lên những tia sáng chói mắt, một chiếc tai nghe đặt bên cạnh màn hình máy tính. Cô bước lại gần, cầm tai nghe lên, đặt chiếc đĩa vào ổ.

Mạng sống Vương Nguyệt ngàn cân treo sợi tóc.

Cô bị đẩy tới mép sân thượng, chỉ cần Chu Vũ Lâu mạnh tay một chút thì lập tức cô sẽ thịt nát xương tan! Tư thế đó khiến cô không dám nói dối nửa lời.

"Tôi quen Triệu Đạc trên mạng. Lúc đó tôi vừa mới li hôn với chồng, một mình buồn chán nên tôi lên mạng giết thời gian, sau đó thì quen cậu ta. Cậu ta rất biết lấy lòng người khác, tôi thấy cậu ta cũng không phải người xấu nên không giấu giếm tên tuổi của mình. Nhưng sau đó, một hôm, tôi đột nhiên nhận được một chiếc đĩa, bên trong toàn là cảnh tôi và cậu ta lên giường với nhau! Cậu ta nói cần gấp ba nghìn tệ, yêu cầu tôi phải chuyển tiền cho cậu ta ngay, nếu không sẽ công bố những hình ảnh kia cho cả trường. Tôi sững người, vội vàng liên lạc với cậu ta, nhưng cậu ta đều không nghe máy. Tôi liền tới nhà tìm cậu ta, không ngờ cậu ta đã chuyển nhà. Tôi lo sợ nếu cậu ta chó cùng dứt giậu sẽ công khai chiếc đĩa kia, không còn cách nào khác tôi đành phải chuyển tiền. Tôi cầu mong cho cơn ác mộng đó qua đi để tên khốn nạn đó mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời tôi. Nhưng sau đó tôi lại nhìn thấy cậu ta trước cổng trường... Tôi rất sợ hãi! Cứ tưởng rằng cậu ta tới tìm tôi. Tôi lén quan sát mới biết cậu ta đâm vào đuôi xe người khác, đang đứng giải thích với họ, sau đó cậu ta vào lại trong xe, gọi một cuộc điện thoại rồi rời đi. Tôi vội vẫy một chiếc taxi bám theo, lặng lẽ bám đuôi đến chỗ ở mới của cậu ta. Tôi nghĩ, sau này nếu cậu ta còn bám lấy tôi thì tôi sẽ tới tận nơi nói chuyện rõ ràng. Sau đó, chuyện như vậy đúng là lại tiếp diễn! Một buổi chiều, tôi lại nhận được điện thoại của cậu ta nói đang gặp chuyện khó khăn, lần này đòi bốn vạn! Lúc đó, tôi thực sự muốn tới gặp hắn ta nhưng cuối cùng tôi vẫn không dám đi. Tên khốn điên cuồng đó, tôi sợ gặp hắn lại càng rắc rối thêm. Tôi lại không dám báo cảnh sát, đành cắn răng chuyển cho hắn một vạn cho xong chuyện... Ngày xảy ra vụ án, sau khi cùng thầy bàn bạc kế hoạch tổ chức lễ kỉ niệm thành lập trường, tôi liền về nhà, thấy con gái đang sốt, tôi và chị Tiêu đưa cháu đi bệnh viện truyền nước..."

"Tiêu Hải Bằng?"

“Đúng, chị ấy là giúp việc nhà tôi, sau khi li hôn, chị ấy vẫn ở cùng chúng tôi. Ngày hôm đó, khi ra khỏi bệnh viện thì đã rất muộn. Trên đường về nhà, đột nhiên tôi nhìn thấy xe của Triệu Đạc đỗ trước cửa một phòng thu! Chính là chiếc Xiali mà hắn vẫn lái, không sai! Màu bạc, biển số xe tôi vẫn còn nhớ rất rõ, đó đúng là xe của hắn! Lúc đó tôi chợt nghĩ ra một ý, trong trí nhớ của tôi, hắn vẫn luôn ở một mình nên chắc giờ này nhà hắn không có ai. Tôi nghĩ, hay là nhân lúc này tới nhà hắn, lấy hết chỗ băng hình đó, như vậy sau này sẽ không sợ bị hắn đe dọa nữa, nên tôi liền tới nhà hắn.”

Tại phòng làm việc của Ngụy Triệu Quốc.

Giọng Chu Vũ Lâu đầy kích động truyền tới qua tai nghe: “Nào... *Nổ súng đi! Bắn chết tôi đi! Chẳng phải đó là điều anh muốn sao? Bóp cò đi! Đừng để tôi nhìn thấy phần đời còn lại của Chu Vũ Đình phải chịu khổ! Khốn nạn! Anh có biết mình đã hủy hoại cuộc đời của bao nhiêu người không? Anh có biết anh đã hủy hoại cả cuộc đời Vũ Đình không? Đồ khốn điên loạn! Tôi thật sự hối hận đã để em gái mình lấy anh...*”

“*Chu Vũ Lâu!*” Tưởng Đan nghe thấy giọng Phùng Thái, “*Để Vũ Đình lấy tôi là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời anh. Nếu không phải vì cô ấy, anh tưởng là mình có thể sống yên ổn đến ngày hôm nay sao?*”

Tai nghe bỗng nhiên im lặng, chỉ còn tiếng thở dốc của hai người đàn ông, một lúc lâu sau, Tưởng Đan nghe thấy một giọng nói khẽ.

“*Bạch Tiểu Khê chết như thế nào vậy?*”

Giờ đây đến tiếng thở cũng không còn nữa.

Một sự im lặng chết chóc... Tưởng Đan nín thở. Một lúc lâu sau, cô nghe thấy tiếng cười của Phùng Thái.

“*Hơ hơ...*” *Sau đó là tiếng cười lớn,* “*Ha ha ha... Quả nhiên tôi đoán không sai, đúng là anh đã làm!*”

Chu Vũ Lâu lắp bắp: “*Tôi làm... làm gì? Anh nói, nói gì thế?*”

"Chu Vũ Lâu, anh đừng giả vờ không biết! Chuyện anh làm việc gì mà phải kinh ngạc vậy?"

"Tôi thực sự không biết anh đang nói gì, làm sao tôi biết Bạch Tiểu Khê..."

"Thật không ngờ đấy... Chu Vũ Lâu cũng có lúc thảm hại như thế!... Tiếc là đám cảnh sát bên ngoài không nhìn thấy bộ dạng này của anh, nếu không họ cũng không hiểu được tại sao điều động nhiều người đến vậy, rốt cuộc là để bắt ai chứ?"

"Anh im miệng đi!"

"Thôi đi! Chu Vũ Lâu, tôi cũng sắp phải chết, đến nước này anh vẫn không chịu nói thật, tôi sợ là tôi có biến thành ma cũng sẽ đến tìm anh."

...

Một lúc lâu sau, Tưởng Đang nghe thấy giọng chồng: *"Sao anh biết được?"*

Cô vứt mạnh chiếc tai nghe xuống bàn!

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc tai nghe, dường như đang nhìn một con quỷ biết nguyền rủa! Một lúc sau, khi cô run rẩy đeo chiếc tai nghe vào, cô nghe thấy giọng chồng mình: *"Là do tôi giết."*

Cô dường như ngất xỉu...

Phùng Thái hỏi: "Tại sao?"

Cô nghe thấy giọng chồng mình đầy giận dữ: *"Là cô ta ép tôi phải làm vậy!"*

Trên sân thượng.

Nhớ lại đêm đó đối với Chu Vũ Lâu hay Vương Nguyệt mà nói đều là một cực hình. Vương Nguyệt cảm thấy bàn tay Chu Vũ Lâu đang bóp lấy cổ mình không ngừng run lên, nhưng bản thân cô còn run dữ dội hơn.

Vương Nguyệt kể: "Hôm đó, khi tôi tới nhà Triệu Đạc thì đã 11 giờ rồi. Tôi vốn nghĩ điều rắc rối nhất chính là làm sao để mở

cửa, nhưng không ngờ nhà cậu ta không khóa, cửa đang mở hé bên trong tối om không hề có tiếng động gì. Tôi bước vào, bật đèn lên... Anh cũng biết là tôi đã nhìn thấy gì. Cảnh tượng đó khiến tôi sợ chết khiếp! Sau đó tôi phát hiện ra... cô gái bị chết kia chính là Bạch Tiểu Khê của khoa Biểu diễn! Tôi không biết vì sao Bạch Tiểu Khê lại chết cùng Triệu Đạc, tôi không có thời gian để nghĩ chuyện đó. Tôi chỉ nghĩ, Triệu Đạc chết rồi, cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ tới tôi càng phải tìm cho ra cuộn băng ghi hình kia. Nên tôi đã cố gắng lục tìm khắp nơi, lấy tất cả các đoạn băng ghi hình. Tôi dọn dẹp hiện trường trước khi rời đi, tôi chợt nhớ ra chưa tìm ở dưới gầm giường nên tôi đi qua đó, ngồi xuống... Đột nhiên tôi thấy thứ gì đó phía bên kia giường! Lúc đó tôi chỉ thấy quen quen, tôi rón rén bước qua xác chết, cầm nó lên, cuối cùng cũng nhìn rõ được, hóa ra nó là luận văn của thầy!"

"Tôi hết sức kinh ngạc! Lúc đó, tôi chắc chắn là đêm đó thầy đã tới đây. Vì bản luận văn đó mấy giờ trước viện trưởng Tạ vừa đưa cho thầy, tôi tận mắt nhìn thấy thầy đã nhét nó vào túi áo khoác. Lúc đó tôi cũng không nghĩ được gì nhiều, liền cầm lấy cuốn luận văn và số băng ghi âm kia rồi rời đi. Thề có trời, lúc đó tôi làm vậy là chỉ muốn bảo vệ thầy! Nếu cảnh sát phát hiện ra luận văn của thầy ở đó, cho dù thầy không giết người thì cũng không giải thích rõ ràng được. Ngày hôm sau, tôi đặc biệt để ý tới thầy. Buổi sáng, khi tôi gọi tên con gái ở cổng trường, tôi thấy thầy rất căng thẳng. Tiếp đến, lúc viện trưởng Tạ hỏi tới bài luận văn thì thầy nói để quên ở nhà, sau đó thầy sờ tay lên túi áo, rồi đột nhiên biểu cảm của thầy thay đổi! Lúc đó không ai chú ý tới điều này, chỉ có tôi biết được lý do vì sao. Vì thế, tôi càng chắc chắn, cái chết của họ có liên quan tới thầy."

Tưởng Đan tháo tai nghe ra, bộ dạng của cô trông như người mất hồn.

Giọng nói chồng cô vẫn vang vọng bên tai: "*... tôi bị ép phải làm vậy! Cái chết của Bạch Tiểu Khê chỉ là ngoài ý muốn. Còn tên*

bạn trai của cô ấy, thằng điên đó, nó dùng hết sức để bóp cổ tôi, dùng dao đâm tôi! Tôi thấy mình sắp chết, không thể thở được. Đôi mắt hắn ta đỏ rực, giống như một con dã thú! Nên tôi phải cố gắng giành lấy con dao... cố gắng giành giật...”

Cô thấy mình như đang bay, giống như vừa bị sét đánh trúng, trở thành một đám tro có hình dáng con người, chỉ cần chạm vào là sẽ tan biến hết.

Chuyện này quá đột ngột.

Bao lâu nay, cái chết của Bạch Tiểu Khê giống như một câu chuyện thần bí và xa vời. Cô đã từng bàn luận rất nhiều với những người xung quanh về chuyện đó, nhưng tất cả chỉ là những cuộc nói chuyện vừa nhàm chán vừa thú vị, đầy sự hồi hộp và không hề liên quan đến mình. Nhưng giờ đây, mọi bí mật đều đã được giải đáp, câu chuyện xa vời đó không ngờ lại là chuyện nhà mình! Hung thủ giết người thần bí đó chính là chồng cô! Cô không hiểu nổi, tại sao lại là chính cô, biết được đáp án trong lúc này, bằng cách này.

“Cô sao vậy?”

Một giọng nói vang lên kéo cô từ trong mớ hỗn độn đó quay về thực tại. Lập tức, cô giật mình hoảng hốt! Quay đầu lại cô nhìn thấy Ngụy Triệu Quốc đã ở ngay sau lưng.

“Không sao.” Cô cảm thấy mình đã mở miệng, nhưng không chắc là có phát ra âm thanh hay không.

“Sắc mặt cô không được tốt, cô thấy không được khỏe à?”

“Không sao đâu, các anh nói chuyện thế nào rồi?”

“Vẫn phải chờ chút nữa, cô về trước đi.”

“Không, tôi đợi mẹ tôi.”

“Vừa rồi có người tìm tôi à? Hình như tôi nghe thấy có ai đó gọi mình.”

“Không.” Cô nói. Sau đó nhìn thấy Ngụy Triệu Quốc đi lấy nước rồi ra khỏi phòng.

Cô chợt nhớ đến lời người đàn ông ban nãy nói, “Độc bản đấy... dữ liệu gốc đã xóa, nếu xảy ra sự cố nữa thì đừng có trách

đội chúng tôi.”

Cô cúi người, bấm vào nút trên thân máy tính, ổ đĩa đẩy chiếc đĩa CD đó ra. Cô cầm lấy chiếc đĩa bằng hai tay, bất giác bẻ mạnh... Cô biết đĩa CD rất giòn, chỉ một chút thôi, khi nghe thấy tiếng “rắc” vang lên thì tất cả mọi rắc rối dường như không còn tồn tại.

Gió trên sân thượng đã nhỏ hơn, bầu trời xuất hiện màu đỏ quái dị, dường như sắp có tuyết.

Môi Vương Nguyệt đã nứt nhưng cô không hề cảm thấy đau.

“Mấy ngày thầy đi công tác Thượng Hải, tôi đã nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy cứ lặng lẽ giữ bí mật cho thầy thế này không bằng nhân cơ hội này kiếm của thầy ít tiền. Tôi tự nói với mình, số tiền đó là tôi đáng được nhận, mạng sống của Chu Vũ Lâu đáng giá hơn ba mươi vạn nhiều... Đêm trước hôm thầy từ Thượng Hải về, tôi đã lén vào văn phòng khoa Thanh nhạc, bỏ bức thư đó vào ngăn kéo bàn thầy. Ngày hôm sau tôi đi mua một chiếc điện thoại, bắt đầu nhắn tin cho thầy. Thực tình tôi cũng rất căng thẳng! Mỗi lần gửi xong tin nhắn đều lập tức tắt máy, lo sợ bại lộ thậm chí tôi sợ cả tiếng chuông điện thoại. Đối với tôi mà nói, đó cũng là một cơn ác mộng! Tôi chỉ mong nhanh chóng nhận được tiền rồi kết thúc mọi chuyện! Tôi biết chỉ có một cách duy nhất để thầy có thể nhanh chóng chuyển tiền, đó là khiến cho thầy cảm thấy mối nguy hiểm đang rình rập bên cạnh. Nguy hiểm càng gần thì thầy càng sợ bị bại lộ càng nghĩ cách để đáp ứng yêu cầu của tôi. Vì thế tôi cứ dùng những tin nhắn đó để hành hạ thầy, khiến thầy nghĩ tên tống tiền đó ở ngay bên cạnh mình, luôn dõi theo mình, khiến thầy căng thẳng, lo lắng sợ hãi... Càng gần đến ngày giao tiền, tôi càng sợ gây thêm rắc rối càng sợ bị thầy phát hiện. Tôi không dám dùng chứng minh thư của mình để mở tài khoản, vừa may chị Tiêu ở lâu dài trong gia đình tôi, chứng minh thư chị ấy cất trong ngăn kéo phòng ngủ của mình. Tôi đã cầm chứng minh thư của chị ấy tới ngân hàng, dùng danh nghĩa chị Tiêu để mở tài khoản.”

“Hôm thầy chuyến món tiền đầu tiên cho tôi, cũng chính là ngày em gái thầy và Phùng Thái đính hôn. Có thể do tôi quá vui mừng nên đã để quên điện thoại trên ghế sofa ở khách sạn! Sau đó, lúc tôi xuống lầu để tìm, trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi thấy thầy đang cầm chiếc điện thoại đó! Tôi nấp sau cầu thang quan sát thầy rất lâu. Tôi căng thẳng gần chết! Đêm đó tôi không tài nào ngủ được, không làm sao để quên đi hình ảnh thầy tay cầm điện thoại dáo dác nhìn khắp nơi. Tôi thực sự lo lắng một ngày nào đó thầy đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi hỏi về chuyện tôi tống tiền thầy! Ngày hôm sau tôi lại dùng điện thoại mới để nhắn tin cho thầy, sau đó, thực ra... tôi đã quyết định bỏ cuộc. Tôi nghĩ, hãy dừng ở đây thôi! Đừng làm quá tuyệt tình, dù sao mình cũng đã nhận được mười lăm vạn. Vậy nên, thầy biết đấy, mấy ngày đó tôi không nhắn tin cho thầy. Nhưng mấy ngày sau có một chuyện lại khiến tôi thấy lo lắng.”

“Hôm đó, trên Sở Giáo dục, trong lúc đợi đến lượt bảo vệ, tôi nghe thấy thầy gọi điện cho người bạn ở ngân hàng. Lúc đó tôi đã biết thầy nhất định không cam tâm còn muốn thông qua thẻ ngân hàng để điều tra. Vì vậy tôi lại hạ quyết tâm! Đã làm đến nước này, kiểu gì thầy cũng làm cho ra nhẽ, nếu vậy có sợ hãi cũng chẳng có ích gì, chi bằng đã xấu thì xấu đến cùng có thể dùng một số thủ đoạn sẽ khiến thầy thấy khó mà dừng lại! Vừa may, ngày hôm sau đã có kết quả xét duyệt giáo sư, Phùng Thái và mọi người muốn đến nhà thầy chúc mừng, tôi cũng đi cùng luôn. Tôi nhân cơ hội lúc không ai để ý lén vào phòng ngủ nhà thầy, để chiếc điện thoại đó vào trong ngăn kéo bàn trang điểm. Vốn tôi định sẽ gọi điện vào chiếc máy đó. Tôi nghĩ rằng, trong lúc thầy đang ngủ say, bất chợt chiếc điện thoại vốn vẫn nhắn tin tống tiền mình lại đổ chuông ngay trên đầu giường mình, kiểu uy hiếp đó chắc sẽ khiến thầy suy sụp, khiến thầy bất chấp tất cả để chuyển tiền cho tôi! Nhưng tôi đã quên một chuyện, chiếc điện thoại đó đang tắt máy. Lúc đặt chiếc điện thoại vào đó, tôi đã quá căng thẳng mà quên mở máy lên nên sau đó ý định này cũng không thực hiện được. Hơn nữa, giai đoạn này tôi vô cùng hoảng sợ, tôi bắt đầu do dự không dám liên lạc với thầy,

không dám ép thầy, lo sợ gặp quả báo! Tôi tự hỏi có phải mình quá đáng quá không? Có tàn nhẫn quá không? Có phải mình điên rồi không? Có nên dừng lại hay không?... Nhưng cuối cùng vẫn là lòng tham chiến thắng, nên trước thời hạn chuyển tiền một ngày, tôi lại nghiến răng nhắn tin cho thầy."

"Cô có biết..." Chu Vũ Lâu phóng ra ánh mắt dữ dội, "Khi nhận được tin nhắn đó tôi đang làm gì không?" Anh nắm chặt cơ thể Vương Nguyệt! Giống như ngày hôm đó anh đã giữ lấy Tưởng Đan! "Lúc đó.. tôi đang giết..." tiếng chuông điện thoại cắt ngang lời anh, đó là điện thoại của Vương Nguyệt. Điện thoại trong túi cô, cô đang định với tay lấy liền bị Chu Vũ Lâu chặn lại. Anh lôi điện thoại ra, sau đó mới phát hiện, không ngờ là điện thoại của Tưởng Đan.

Tưởng Đan quyết định để Chu Vũ Lâu đi đầu thú, càng nhanh càng tốt.

Cô đã đấu tranh hồi lâu trong văn phòng Ngụy Triệu Quốc, cuối cùng quyết định từ bỏ ý định hủy chiếc đĩa đó đi. Điều đó thật ngu ngốc! Cô nghĩ: giấu giếm không thể giải quyết vấn đề. Cô lập tức gọi điện cho Chu Vũ Lâu, nhưng điện thoại của anh tắt máy. Gọi cho Hoàng Đại Sinh bao nhiêu cuộc cũng không nghe máy. Không còn cách nào khác cô đành gọi cho Vương Nguyệt, định nhờ cô đi tìm Chu Vũ Lâu, nhưng Vương Nguyệt cũng không nghe máy.

Tưởng Đan sốt ruột đến phát điên.

Thời gian giống như một đoàn tàu trật bánh khỏi đường ray, thúc giục cô phải nhanh chóng nghĩ cách!

Nếu cô không thể giấu chiếc đĩa này đi, thì lát nữa sau khi nói chuyện xong với mẹ của Phương Lê Lê, Ngụy Triệu Quốc sẽ nghe được nội dung trong này. Tưởng Đan nghĩ, nhất định phải tìm được Chu Vũ Lâu trước lúc đó, kêu anh gọi điện thoại tự thú, đó có thể là cách duy nhất để anh có thể nhìn thấy thiên đường từ địa ngục!

...

Nhà khách trường Nghệ thuật Đông Cấm.

Một nhân viên phục vụ đi tới trước cửa phòng, nghe thấy điện thoại bên trong đang đổ chuông. Cô dùng chìa khóa mở cửa phòng, nhìn thấy Hoàng Đại Sinh đang ngủ say tít mít. Cảnh tượng đó khiến nhân viên phục vụ giật thót mình, chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên, Hoàng Đại Sinh nằm trên giường mà không hề có phản ứng gì... Cuối cùng, anh bị lay gọi dậy một cách khó nhọc.

"Làm gì thế?" Anh mơ màng hỏi.

"Con gái viện trưởng Tạ gọi điện đến quầy lễ tân kêu chúng tôi lên phòng tìm anh."

"Con gái viện trưởng Tạ?" Thuốc ngủ làm cho đầu óc Hoàng Đại Sinh vẫn còn u mê, một lúc sau anh mới phản ứng ra là Tưởng Đan tìm mình. Nhân viên phục vụ chỉ vào chiếc điện thoại vẫn đang không ngừng đổ chuông, Hoàng Đại Sinh bốc máy, chính là Tưởng Đan.

Chu Vũ Lâu cảm nhận được vài bông tuyết lác đác rơi lên mặt mình. Anh tự nhủ buộc phải kết thúc mọi chuyện trước khi tuyết rơi lớn hơn, nếu không cảnh sát sẽ tìm ra được manh mối thông qua dấu giày. Toàn thân anh phát ra sự giận dữ! Châm ngòi động lực cho lần giết người thứ hai này của mình... Anh hét lên với Vương Nguyệt: "Cô có biết mình đã làm những gì không? Cô để chiếc điện thoại chết tiệt đó vào phòng ngủ của tôi, khiến tôi suýt chút nữa thì giết Tưởng Đan!" Hình ảnh bên vách núi một lần nữa lại hiện lên trong đầu anh... điều đó khiến anh thực sự phát điên! "Chỉ vì cái kế hoạch ngu xuẩn của cô, vợ tôi suýt chút nữa đã trở thành kẻ chết thay cho cô!... Cô là đồ khốn đáng chết."

"Thề có trời, đó không phải là ý đồ của tôi! Tôi không muốn tạo ra sự hiểu lầm như vậy..."

"Cô buộc phải trả giá!"

Điện thoại lại đố chuông. Tiếng chuông khiến Chu Vũ Lâu càng thêm bực bội! Anh định vứt chiếc điện thoại xuống dưới lầu, nhưng khi nhìn vào màn hình, anh sững người! Không ngờ số điện thoại của Hoàng Đại Sinh.

"Sao có thể là Hoàng Đại Sinh được chứ? Cậu ta phải ngủ say đến sấm nổ bên tai cũng không biết mới phải, số thuốc ngủ đó đủ cho cậu ta ngủ một giấc tới mười giờ trưa mai!" Chu Vũ Lâu dâng lên linh cảm không lành, anh đưa điện thoại cho Vương Nguyệt, nói với cô: "Là Hoàng Đại Sinh, hỏi cậu ta xem có chuyện gì rồi cúp máy ngay!"

Vương Nguyệt cầm lấy điện thoại.

"Hiệu trưởng Vương, cô có nhìn thấy Chu Vũ Lâu không?" Hoàng Đại Sinh hỏi.

"Trưởng khoa Chu? Không, không thấy, sao vậy?"

"Tưởng Đan tìm cậu ấy, hình như ở nhà đã xảy ra chuyện gì, cô ấy rất lo lắng, đến giọng nói cũng lạc cả đi, gọi điện cho cậu ấy thì tắt máy, cô có biết cậu ấy ở đâu không?"

"Tôi cũng..." Vương Nguyệt đang nghĩ xem có nên kêu cứu với Hoàng Đại Sinh không thì chợt nhận ra bàn tay trên cổ mình đang siết chặt hơn! "Tôi cũng không biết! Có chuyện gì vậy?"

"Tưởng Đan không nói gì, cô thực sự không biết Chu Vũ Lâu ở đâu sao?"

"Tôi, tôi thực, thực sự không biết."

"Hiệu trưởng Vương, cô sao thế? Sao lại ấp a ấp úng?"

"Thầy Hoàng..."

"Cô đang ở cùng Chu Vũ Lâu phải không?"

"Thầy ấy..." Cô vừa định nói tiếp thì Chu Vũ Lâu liền siết mạnh tay... già nửa người cô lơ lửng trên không!

"Tôi không biết..." Đột nhiên câu nói của Vương Nguyệt bị một âm thanh lớn cắt ngang.

8 giờ rồi, tiếng chuông đồng hồ trên giảng đường chính trường nghệ thuật vang lên.

Chiếc chuông đó ở ngay bên cạnh Vương Nguyệt và Chu Vũ Lâu. Từ khi chuyển về trường nghệ thuật Đông Cẩn, mỗi ngày cô đều làm bạn với tiếng chuông này, nhưng chưa bao giờ được nghe tiếng chuông một cách thân mật như vậy. Tiếng chuông vang lên giòn giã và như sấm dậy khiến cô suýt chút nữa tự gieo mình xuống. Chu Vũ Lâu giật lấy điện thoại, vứt xuống đất.

"Cô đã hết cơ hội!"

"Tôi xin thầy đấy, đừng giết tôi..."

"Đã muộn rồi."

"Tôi sẽ trả lại toàn bộ số tiền đó cho thầy ngay lập tức..."

"Tôi không cần!"

"Xin thầy hãy tha cho tôi, tôi xin thề cho đến chết cũng không nói chuyện này ra..."

"Cô sẽ thực hiện được điều đó ngay bây giờ!"

"Trưởng khoa Chu..."

Vương Nguyệt còn đang nghẹn ngào muốn nói thêm gì đó, nhưng Chu Vũ Lâu không thèm nghe thêm bất cứ lời nào. Hoàng Đại Sinh tỉnh lại khiến anh vô cùng bực bội! Không chừng sẽ làm hỏng hết kế hoạch của anh! Phải nhanh chóng kết liễu người phụ nữ này! Anh nghiêng đầu, vươn tay ra phía trước, đưa cả người Vương Nguyệt ra không trung...

"Thầy không thể giết tôi!" Vương Nguyệt đột nhiên hét lớn.

Chu Vũ Lâu dừng lại.

Vương Nguyệt thở dốc nói: "Vì bản thân thầy, thầy cũng phải để tôi được sống! Nếu tôi mà chết, cảnh sát sẽ điều tra, phát hiện ra tài khoản của tôi đột nhiên có khoản tiền ba mươi vạn, điều tra ra thầy thì thầy phải giải thích thế nào?"

Câu nói đó khiến Chu Vũ Lâu chợt sững lại. Nhưng sau đó anh nói: "Cô yên tâm, cảnh sát sẽ không bao giờ biết số tiền đó, ba mươi vạn đó nằm trong tài khoản Tiêu Hải Bằng, không có tí liên quan gì tới cô."

"Tôi xin thầy đấy Chu Vũ Lâu, con gái tôi còn nhỏ..."

Chu Vũ Lâu ra lệnh cho mình buộc phải hành động! Anh cúi người nói vào tai cô: “Là cô tự chuốc lấy!” Sau đó anh mạnh tay…

“Vũ Lâu! Cậu làm gì thế?”

Âm thanh đó vọng lại từ phía sau lưng Chu Vũ Lâu, anh giật thót mình! Quay đầu lại, thì thấy Hoàng Đại Sinh đang đứng ở cửa lên sân thượng.

Chu Vũ Lâu sững người một lúc, tiếp đến anh hét to lên với Hoàng Đại Sinh.

“Đừng có lại đây! Nếu không tôi sẽ vứt cô ta xuống!”

“Á…!” Vương Nguyệt hét lên kinh hãi… cơ thể cô đã hoàn toàn nằm giữa không trung! Chu Vũ Lâu túm lấy áo cô, giống như chiếc cần cẩu đang cẩu đồ vật ở trên cao, chỉ khác ở chỗ chiếc “cần” này có thể gặp sự cố bất cứ lúc nào.

Hoàng Đại Sinh run rẩy vịn tay vào tường, cảnh tượng trước mắt đã làm điên đảo hết mọi hình ảnh người bạn lâu năm của anh. Anh không tài nào nói ra được một câu cho hoàn chỉnh.

“Vũ Lâu… cậu đừng… cậu… buông ra…” Anh vừa nói vừa tiến lên phía trước.

“Đứng lại!” Chu Vũ Lâu nới lỏng bàn tay đang túm lấy người Vương Nguyệt. Tiếng thét tuyệt vọng vang lên từ phía tay anh.

Hoàng Đại Sinh dừng lại.

“Vũ Lâu, cậu điên rồi à? Buông cô ấy ra… cậu có biết làm vậy sẽ giết cô ấy không?”

“Đúng! Tớ đang muốn giết cô ta đây!” Chu Vũ Lâu hét lên giận dữ. Trong phút chốc, anh đã rơi vào trạng thái điên loạn thực sự.

“Tại sao vậy?” Hoàng Đại Sinh nhìn Vương Nguyệt đang không ngừng run rẩy, hỏi Chu Vũ Lâu: “Sao cậu lại giết cô ấy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dù gì thì cậu cũng thả cô ấy ra đi đã, mọi chuyện còn có cơ hội giải quyết, cậu có biết nếu cậu buông tay thì sẽ thực sự kết thúc không!”

“Đã kết thúc rồi!” Chu Vũ Lâu cười đau khổ, “Cậu có biết người đàn bà này đã làm gì tớ không…”

“Cho dù cô ta làm gì thì cậu cũng đừng như vậy! Tớ xin cậu hãy thả cô ấy xuống đi! Tưởng Đan tìm cậu cả buổi tối đấy, cô ấy có chuyện rất gấp, cậu có hiểu không hả Chu Vũ Lâu! Cậu đang tìm đến cái chết đấy… thả cô ấy ra đi! Chu Vũ Lâu…”

Áo khoác của Vương Nguyệt hơi trơn, khiến cổ tay Chu Vũ Lâu đang túm lấy cô rất mỏi. Vương Nguyệt chưa bao giờ nhìn về phía mặt đất ở độ cao như vậy, theo phản xạ của bản năng, cô chốc chốc lại bất giác giãy giụa, nhưng cô cũng biết làm vậy sẽ chỉ khiến mình càng nguy hiểm hơn… Cô thực sự căm giận bản thân! Cô hận cái kế hoạch điên cuồng đó! Cũng hận mình sao đến tận giờ phút này vẫn tỉnh táo như vậy? Sao cô không ngất đi cho rồi. Nếu được vậy thì khi cái chết cận kề cô sẽ không thấy đau khổ nữa!

Điện thoại đổ chuông, Hoàng Đại Sinh vội nghe máy, nói với Tưởng Đan: “Vũ Lâu đang ở đây, có chuyện gì em nói với cậu ấy đi!” Anh vừa nói vừa định bước tới.

“Không được qua đây!” Cánh tay Chu Vũ Lâu đang túm Vương Nguyệt run lên, khiến anh suýt chút nữa cũng rơi xuống.

Hoàng Đại Sinh dừng lại: “Tưởng Đan, cậu ấy bây giờ không nghe máy được, em nói với anh đi.”

Chu Vũ Lâu không biết trong điện thoại Tưởng Đan nói những gì, nhưng chỉ sau vài câu nói, anh nhìn thấy vẻ tuyệt vọng hiện lên trên khuôn mặt người bạn lâu năm.

“Vũ Lâu!” Hoàng Đại Sinh hạ giọng hỏi, “Cậu là ‘Dạ Lạc Mông Không’ sao?”

Chu Vũ Lâu im lặng.

“Tưởng Đan nói, vừa rồi cô ấy nghe được đoạn ghi âm nghe lén bên Sở cảnh sát mới khôi phục lại, chính là đoạn nói chuyện giữa cậu và Phùng Thái trước khi Phùng Thái chết. Cô ấy bảo cậu gọi điện thoại đến Sở cảnh sát ngay, hiện giờ phía cảnh sát vẫn chưa nghe đoạn ghi âm đó, nếu cậu gọi điện ngay bây giờ thì

có thể coi là đầu thú, cậu giết người vốn là do bị ép buộc, họ sẽ khoan hồng…”

“Không tác dụng gì đâu!” Chu Vũ Lâu ngắt lời, sau đó, anh nghe thấy tiếng rên rỉ… anh cúi đầu xuống, nhìn thấy áo khoác của Vương Nguyệt đang dần tuột khỏi kẽ ngón tay mình! Anh vội xoay người… cúi xuống, dùng tay kia túm lấy Vương Nguyệt, lôi cô lên!

“Bịch” một tiếng, Vương Nguyệt lăn mạnh xuống sàn sân thượng.

Cô đã thoát chết! Cô vẫn nằm đờ ra một lúc rồi mới loạng choạng đứng dậy, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu, giống như kẻ không biết phải làm gì. Tiếp đó, trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô đã làm một hành động kinh khủng… Cô giống như một con bò tót nổi giận, dùng hết sức lực lao ra đâm vào Chu Vũ Lâu. Cơ thể Chu Vũ Lâu bắn ra không trung thành một hình vòng cung hướng xuống dưới!

“Vũ Lâu!” Hoàng Đại Sinh lao lên…

Trong khoảnh khắc trước khi cơ thể Chu Vũ Lâu biến mất, Hoàng Đại Sinh nhìn thấy anh bám được vào mép tường sân thượng. Cơ thể anh lơ lửng trong không trung, dùng đôi bàn tay chống đỡ cả mạng sống của mình.

Vương Nguyệt điên cuồng chạy về phía lối ra sân thượng, miệng lẩm bẩm phát ra thứ âm thanh quái dị không rõ là đang khóc hay đang cười.

“Đưa tay cho tớ!” Hoàng Đại Sinh lao tới bên mép tường hét lên, anh cúi người xuống, hạ trọng tâm xuống thấp, vươn tay về phía Chu Vũ Lâu.

“Đưa tay cho tớ! Nào! Nhanh lên, đưa tay đây, đưa tay cho tớ! Đưa cho tớ…”

Chu Vũ Lâu không động đậy, không hề nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Đại Sinh, Hoàng Đại Sinh lại vươn người ra túm lấy cánh tay Chu Vũ Lâu…

“Đừng động vào tớ.” Chu Vũ Lâu nói, “Nếu không tớ buông tay đấy.” Anh bình tĩnh một cách lạ lùng, giống như bầu trời trước khi mặt trời mọc. Giọng nói và ánh mắt anh khiến mọi động tác của Hoàng Đại Sinh đều đông cứng.

Chu Vũ Lâu ngước mắt nhìn người bạn thân.

“Cậu nghe tớ nói này, Đại Sinh, tớ không muốn giết người, nhưng giờ đây tớ đã thành hung thủ. Nếu không có tớ, Hạ Sở Dung và chồng cô ấy sẽ không chết, Bạch Tiểu Khê và Triệu Đạc cũng không chết. Vương Nguyệt biết chuyện này, cô ta tống tiền tớ, nên tớ phải giết cô ta. Tớ nói luôn với cậu, còn một người nữa, Tần Phương, chỉ có cô ta biết “Dạ Lạc Mông Không” là ai, cô ta ép buộc tớ, nên tớ phải giết cô ta. Cậu bảo tớ đi tự thú, có ý nghĩ gì chứ? Thực ra tớ không hề sợ chết, tớ chỉ sợ không được sống cho tử tế, vì thế mà tớ đã từng bất chấp tất cả. Nhưng vận rủi bày ngay trước mắt, tớ không thể nào tránh được.”

Chu Vũ Lâu bật cười, nụ cười rất nhẹ. Sau đó anh buông một tay ra vươn về phía Hoàng Đại Sinh. Hoàng Đại Sinh vội vàng nắm lấy tay anh, đúng lúc bàn tay hai người chuẩn bị chạm vào nhau, Chu Vũ Lâu buông nốt tay còn lại…

Trong tích tắc, anh rơi xuống, biến mất vào màn đêm.

Tuyết bắt đầu rơi dày hơn.

CHƯƠNG 14

Giống như Hugh Grant trong chớp mắt đã trải qua bốn mùa ở Notting Hill, cuộc sống thực ra cũng tương tự như vậy.

Mùa xuân năm nay đến rất muộn. Giờ này năm ngoái, trên phố đã loáng thoáng gặp người mặc áo ngắn tay, nhưng giờ này ai ai cũng đều còn gói mình trong những chiếc áo khoác dày cộp.

Hôm nay, khi trời vừa chập choạng thì lại đổ mưa, nhưng không phải là những giọt mưa xuân ấm áp mà lạnh buốt giống mưa cuối thu hơn. Người đi đường vội rảo bước chân, hơi thở phả ra những làn khói trắng, vội vã bước về nhà.

Cô bé gái ăn cơm tối xong thì vội chui về căn phòng nhỏ bé, lôi sách ra làm bài tập. Vì hôm nay là cuối tuần, bài tập rất nhiều, ngữ văn, toán, tiếng anh... Cô bé lần lượt làm từng môn một, tập trung cao độ, ngòi bút lướt nhanh trên vở.

Gần 10 giờ, cô bé buông bút, gấp cuốn vở cuối cùng lại, thở một hơi dài thoải mái. Phải đi vệ sinh cái đã, cô bé đã muốn đi vệ sinh từ lâu nhưng vẫn cố nhịn.

“Mẹ ơi, con làm xong bài tập rồi.” Đi từ nhà vệ sinh ra, cô bé hướng ra phòng khách nói.

“Đi ngủ sớm đi, không được thức khuya đâu đấy.” Mẹ cô dặn.

Cô bé quay lại phòng ngủ, nhanh chóng mở máy tính ra, đôi mắt ánh lên vẻ xúc động và mong chờ. Mẹ quy định cuối tuần cô mới được dùng máy tính, hơn nữa phải làm xong bài tập mới được dùng. Quy định này bắt đầu thực hiện từ học kì trước, lí do

chính là cô bé sắp thi lên cấp hai, nhiệm vụ học tập rất nặng nề, không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào việc lên mạng.

Cô đăng nhập vào QQ của mình, nhưng rất nhanh cô đã phải thất vọng, phát hiện ra tất cả các bạn của cô đều không lên mạng. Thực ra "tất cả các bạn" của cô cũng chỉ là mấy người bạn học thân thiết trên lớp. Dù ngày nào cũng gặp nhau ở trường, nhưng họ vẫn thích nói chuyện với nhau bằng cách này. Cảm giác có gì đó rất thần bí.

Nhưng giờ biết làm thế nào đây? Chẳng có ai để nói chuyện cả. Cô bé muốn vào phòng chat để tìm bạn mới, thực ra cô đã có ý định như vậy từ trước, nhưng mãi không dám. Mẹ từng nói với cô không dưới một lần, chỉ được nói chuyện với những người quen biết, tuyệt đối không được bắt chuyện với người lạ, như vậy vô cùng nguy hiểm, lúc mẹ nói câu đó thái độ hết sức nghiêm túc, khiến cô bé cảm thấy căng thẳng, giống như đang đối mặt với kẻ thù lớn vậy. Nhưng... có đúng là đáng sợ như vậy không? Gần đây, trong đầu cô thường xuyên tự chất vấn câu nói của mẹ. Cho dù gặp phải người xấu thì đã sao, dù sao cũng không gặp mặt nhau, họ vốn không biết mình ở chỗ nào, cho dù là thần thông quảng đại mấy đi chăng nữa cũng không thể chui ra từ máy tính để bắt mình được.

Cô bé biết rõ, những người lạ đó có thể ở bất cứ nơi nào trên trái đất, nếu không có chiếc máy tính này, họ mãi mãi chỉ là những người lạ mặt.

Được rồi, đêm nay cứ thử xem sao.

Cô bé bấm chuột vào một nút, trước mắt lập tức hiện ra phòng chat. Trống ngực cô dội liên hồi. Các phòng chat với những cái tên khác nhau khiến cô bé hoa hết cả mắt, không biết chọn cái nào. Đúng lúc này, cô bỗng phát hiện ra một điều kỳ lạ, có người đang gửi yêu cầu kết bạn với cô.

Thật bất ngờ quá! Chỉ có các bạn trên lớp mới biết số QQ của cô, hơn nữa, cô đã kết bạn hết với các bạn cùng lớp rồi, hiển nhiên đây là người lạ! Đây là lần đầu tiên có một người lạ gửi lời mời kết bạn cho cô, hơn nữa người này có cái tên nghe khá hay – Dạ Lạc Mông Không.

Có nhận lời không?

Lời cảnh báo của mẹ và nỗi khát vọng trong tim cùng lúc ập đến. Khi cô bé đang không biết phải làm thế nào thì nghe thấy tiếng mẹ ngoài cửa vọng vào.

“Muộn rồi đấy, tắt máy tính đi ngủ đi!”

“Vâng!” Cô bé trả lời đối phó, ngón tay để trên con chuột hơi động đậy. Cô buộc phải đưa ra quyết định, mẹ đang đi về phía phòng ngủ. Vào khoảnh khắc trước khi cánh cửa phòng ngủ mở ra, cuối cùng cô bé cũng dùng chuột bấm mạnh vào nút “đồng ý”.

“Mau đi ngủ đi, mai còn phải đi học thêm.” Đỗ Nghiên mở cửa, nói với con gái.

“Vâng.” Chu Hải Ninh tắt máy tính, quay ra cười với mẹ, “Mẹ ơi, lớp học thêm ngày mai có thầy giáo mới đấy, nghe nói rất nổi tiếng, rất nhiều người muốn được vào lớp của thầy ấy.” Cô bé giả vờ nói đến chuyện liên quan tới lớp học thêm nhưng kì thực trong đầu đang ngập tràn ý nghĩ: ngày mai khi mở máy tính ra, cái người có tên “Dạ Lạc Mông Không” đó sẽ nói chuyện gì với mình đây?

——— Hết ———

[1] Máy chủ proxy hoạt động như một cổng nối giữa người dùng và Internet. Đây là một server trung gian giữa người dùng cuối và trang web họ truy cập. Các máy chủ proxy cung cấp các chức năng, bảo mật và riêng tư khác nhau phụ thuộc vào nhu cầu của người dùng.

[2] QQ: Một dịch vụ phần mềm nhắn tin tức thời và cổng thông tin web được phát triển bởi tập đoàn Tencent – Trung Quốc.

[3] *The sound of silence* tạm dịch *Âm thanh của im lặng*.

[4] Nhị Oa Đầu: Một loại rượu trắng, độ cồn cao là loại rượu bình dân và rất phổ biến trong giới lao động vùng Bắc và Đông Bắc Trung Quốc.

[5] Canh ba thắp đèn canh năm gà gáy: Trích bài thơ *Khuyến học* của Nhan Chân Khanh, ví việc cố gắng học hành, không quản ngày đêm.

[6] Phạm Tiến trúng cử: Là một tình tiết trong tuyển tập *Nho lâm ngoại sử* của tác giả Ngô Kính Tử thời nhà Thanh. Kể về câu chuyện nho sinh Phạm Tiến tham gia kỳ thi Hương và đỗ cử nhân.

[7] Chỉ những sợi bông tơ mềm nhẹ từ hoa của các loài thực vật (như liễu, lau, bạch dương) khi tới mùa sẽ theo gió bay khắp nơi.

[8] *Clair de Lune* tạm dịch *Ánh trăng*: tên một bài hát được lấy từ ý thơ của nhà thơ người Pháp Paul Verlaine.

[9] *Celeste Aida* tạm dịch *Thiên đường Aida* là bản nhạc lãng mạn trong màn đầu tiên của vở opera Aida của Giuseppe Verdi.

[10] Xiali: Trong những năm từ 1990–2010, đây là loại xe giá

rẻ có sức tiêu thụ lớn nhất Trung Quốc.

[11] Alto: Dòng xe ô tô loại nhỏ giá rẻ của Trung Quốc trong những năm 1990.

[12] F.A (Forever Alone): tiếng lóng chỉ sự độc thân.

[13] Tôn Thiếu Bình: nhân vật trong tiểu thuyết *Thế giới bình thường* của nhà văn Lộ Dao. Tiểu thuyết miêu tả quá trình phấn đấu vươn lên của nhân vật Tôn Thiếu Bình, sinh ra từ một vùng quê nghèo khó, học tập, phấn đấu, trưởng thành để có cuộc sống tốt đẹp hơn.

[14] Bae Yong Joon: diễn viên điển trai người Hàn Quốc, nổi tiếng khắp châu Á sau khi vào vai nam chính bộ phim *Bản tình ca mùa đông*.

[15] Một loại mì tôm rẻ tiền thường thấy vào thập niên 90.

[16] Bài thơ *Tân hôn biệt* của Đỗ Phủ, nội dung miêu tả cuộc chia li của cặp vợ chồng mới cưới, vừa cưới hôm trước hôm sau chồng đã phải ra sa trường.

[17] NEET: Viết tắt của "Not in Education, Employment or Training", nghĩa là: Không đi học, không làm việc, cũng không tiếp nhận đào tạo nghiệp vụ.

[18] Quần Bãi Lưu Hương: Tên dịch theo âm Hán Việt, nghĩa là Tà váy tỏa hương.

[19] Nguyên văn: 太岁头上动土 (Thái Tuế đầu thượng động thổ): Một cách nói cổ xưa của người Trung Quốc. Ngày xưa tin rằng đào đất xây cất về hướng sao Thái Tuế mọc, sẽ rước lấy tai họa. Do đó câu nói trên dùng để tỉ dụ việc xúc phạm người có quyền thế hoặc kẻ hung ác.

[20] Biểu tượng của phần mềm QQ là chú chim cánh cụt.

[21] Trong âm nhạc, “aria” là một phần độc lập cho một giọng hát, có hoặc không có nhạc cụ đệm hoặc hòa tấu, và thường là một phần của một tác phẩm lớn hơn.

[22] *Beau comme le soleil* nghĩa là *Chàng rực rỡ như ánh mặt trời.*

[23] Anteros: vị thần của tình yêu được đáp lại trong thần thoại Hy Lạp. Người này rất căm ghét những kẻ được tỏ tình mà lại không chấp nhận tình cảm đó.

[24] Chữ Phẩm (品): chữ Hán, gồm một bộ khẩu chồng lên 2 bộ khẩu. Kiến trúc theo lối chữ “品” thường gồm ba phần, sắp xếp theo bố cục “một trên hai dưới” hoặc “một trước hai sau” (khi đó nhìn từ trên xuống sẽ giống chữ “品”).

[25] Sơn thủy hữu tương phùng nghĩa là núi sông có ngày gặp mặt.

[26] Khufu: Ban đầu là Khnum-Khufu là một vị pharaoh của vương triều thứ Tư thuộc thời kỳ Cổ vương quốc của Ai Cập. Ông là vị vua thứ hai của vương triều thứ Tư và đã kế vị người cha là vua Sneferu.

[27] Luciano Pavarotti (1935–2007): là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia.

[28] Diệt Tuyệt Sư Thái: một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết “Ỷ thiên Đồ long ký” của nhà văn Kim Dung. Bà được mô tả là chưởng môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, võ công thuộc hàng thượng thừa. Bà nổi tiếng là một nhân vật cố chấp, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh.

[29] Placido Domingo (1941) là một ca sĩ opera nổi tiếng của Tây Ban Nha, ông từng giành được 8 giải Grammy cho các bản thu âm của mình.

[30] Đạp thanh: giẫm lên cỏ, thường để nói vào tiết Thanh minh người ta đi chơi xuân.

Table of Contents

CHƯƠNG 1
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6

CHƯƠNG 2
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

CHƯƠNG 3
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6

CHƯƠNG 4
- 1
- 2
- 3
- 4

CHƯƠNG 5
1
2
3
4
5
CHƯƠNG 6
1
2
3
4
5
6
CHƯƠNG 7
1
2
3
4
5
6
CHƯƠNG 8
1
2
3
4
5
6
7
CHƯƠNG 9
1
2
3
4
5
6
7

CHƯƠNG 10
1
2
3
4
5
6
CHƯƠNG 11
1
2
3
4
5
6
7
8
CHƯƠNG 12
1
2
3
4
5
6
CHƯƠNG 13
1
2
3
4
5
6
CHƯƠNG 14